

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE INTERNATIONAL BESTSELLER

ROBIN HOBB

SHIP OF MAGIC

Book One of *The Liveship Traders*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

SİHİR GEMİSİ

Kitap I CANLI GEMİ TİCARETÇİLERİ

Robin Hobb

İçinde

BAŞLIK

SAYFASI

HARİTASI

ÖNSÖZ

1 RAHİPLER VE KORSANLAR

2 YAŞAM GEMİLERİ

3 EFRON VESTRIT

4 DIVVYTOWN

5 BINGTOWN

6 VIVACIA'NIN CANLANMASI

7 SADAKAT

8 GECE SOHBETLERİ

9 KADERİN DEĞİŞİMİ

10 ÇATIŞMALAR

11 SONUÇLAR VE DÜŞÜNCELER

12 TERK EDİLMİŞLER VE KÖLE GEMİLERİ

13 GEÇİŞLER

14 AİLE MESELELERİ

15 MÜZAKERELER

SONBAHAR

16 YENİ ROLLER

17 KENNİT'İN FAHİŞESİ

18 MALTA

19 TANIKLIKLAR

KIŞ

20 KIRPICKLER

21 ZİYARETÇİLER

22 PLOTLAR VE TEHLİKELER

23 JAMAILLIA KÖLE TİCARETÇİLERİ

24 YAĞMUR VAHŞİ TİCARETÇİLER

25 MUM KASABASI

26 HEDİYELER

27 TUTUKLULAR

28 VICISSITUDES

29 RÜYALAR VE GERÇEKLİK

30 MEYDAN OKUMA VE İTTİFAK

31 GEMİLER VE YILANLAR

32 FIRTINA

33 HESAP GÜNÜ

34 KURTARMA

35 KORSANLAR VE ESİRLER

36 HATIRLAYAN KADIN

Suikastçının Çırağı Farseer Üçlemesi'nin Birinci Kitabı Robin Hobb

Kraliyet Suikastçısı Farseer Üçlemesi'nin İkinci Kitabı Robin Hobb

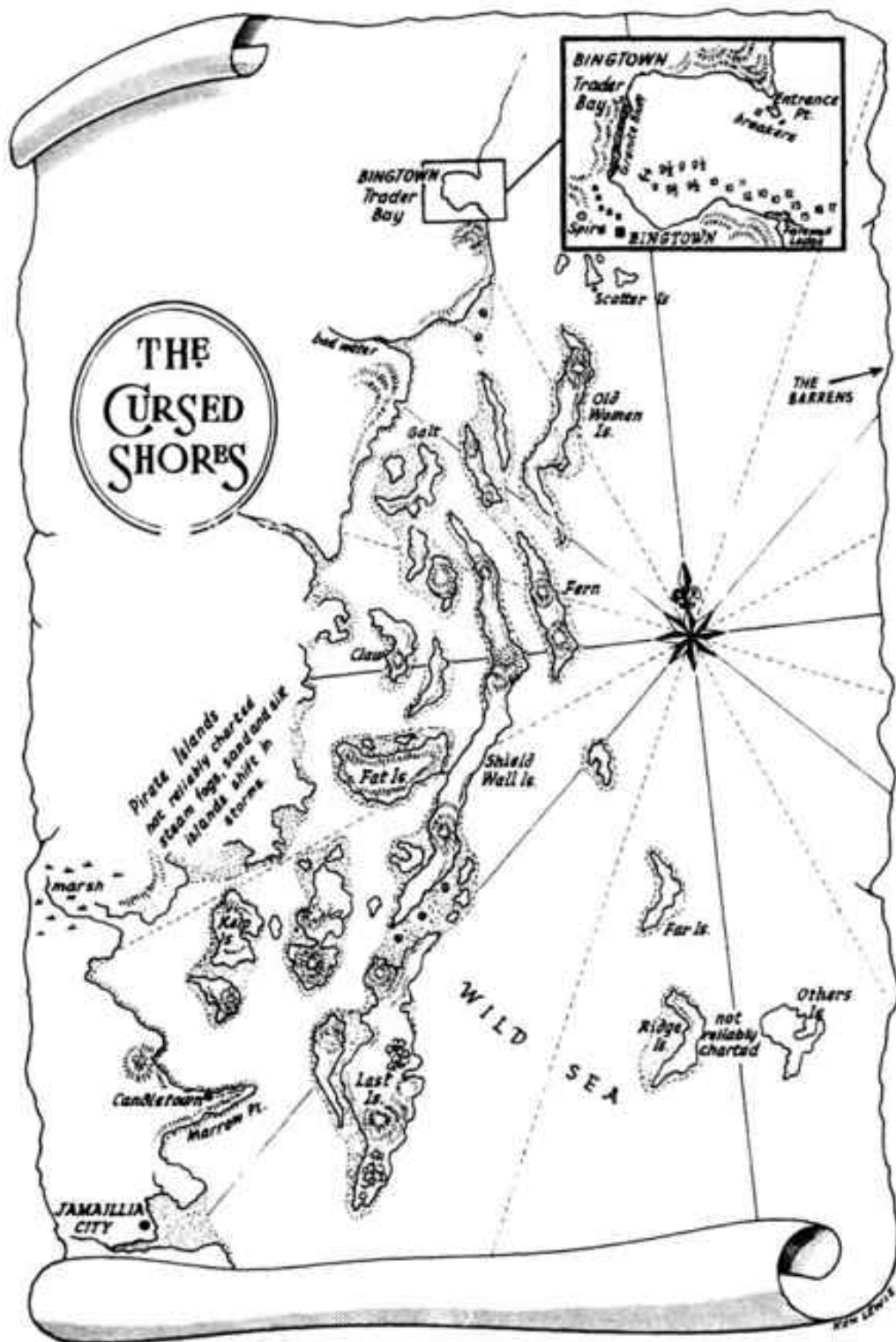
Suikastçının Arayışı Kitap Üç Üç Farseer
Robin Hobb

Elenium David Eddings

Teşekkürler Telif

hakkı

Harita

Önsöz

MAULKIN, çılgınca bir hareketle kendini çamurdan çıkardı ve etrafı toz bulutuyla kapladı. Dökülen derisinin parçaları, uyanınca kalan rüya kalıntıları gibi kum ve çamurla birlikte havada süzülüyordu. Uzun, kıvrımlı vücudunu tembel bir şekilde döndürerek, kendini ovuşturarak, artık işlevini yitirmiş derisinin son parçalarını da çıkarmaya çalıştı. Dipteki çamur yeniden çökmeye başladığında, hoş bir kaşıntı veren toprakta güneşlenen diğer iki düzine yılanı süzdü. Büyük yelesi kafasını salladı ve uzun vücudunun geniş kaslarını gerdi. "Zamanı geldi," diye derin sesiyle haykırdı. "Zamanı geldi."

Hepsi deniz dibinden ona baktı, yeşil, altın ve bakır renkli büyük gözleri kırpmadan. Shreever hepsinin adına sordu: "Neden? Su ılık, beslenmek kolay. Yüz yıldır buraya kış gelmedi. Neden şimdi gitmeliyiz?"

Maulkin yine tembel bir şekilde kıvrıldı. Yeni ortaya çıkan pulları, süzölmüş mavi güneş ışığında parlak bir şekilde parlıyordu. Tüylerini düzeltirken, tüm vücudunu kaplayan altın rengi sahte gözleri parladı ve onun eski görüşe sahip olanlardan biri olduğunu gösterdi. Maulkin, tüm bu zaman öncesine ait şeyleri hatırlayabiliyordu. Algıları net değildi ve her zaman tutarlı da değildi. İki hayatı da bilen, zamanlar arasında sıkışıp kalmış birçok kişi gibi, o da sık sık odaklanamıyor ve tutarsız davranıyordu. Yüzünün etrafında soluk bir bulut oluşturma kadar yelesini salladı. Kendi zehrini yuttu ve gerçeğe bağlılığını göstermek için solungaçlarından dışarı üfledi. "Çünkü şimdi zamanı geldi!" dedi acilen. Aniden hepsinden uzaklaşarak yüzeye fırladı, kabarcıklar kadar düz ve hızlı bir şekilde yükseldi. Hepsinin çok üzerinde tavanı kırdı ve tekrar dalmadan önce kısa bir süre büyük Lack'a atladı. Aciliyetinden dolayı tek kelime etmeden çılgınca daireler çizerek etraflarında döndü.

"Diğer tangleların bazıları çoktan gitti," dedi Shreever düşünceli bir şekilde. "Hepsi değil, çoğu bile değil. Ama Lack'e çıkıp şarkı söylemeye başladığımızda eksik olduklarını fark edecek kadar yeterince. Belki de zamanı gelmiştir."

Sessurea çamura daha da gömüldü. "Belki de değildir," dedi tembelce. "Bence Aubren'in yumağı gidene kadar beklemeliyiz. Aubren... Maulkin'den daha istikrarlıdır."

Yanında, Shreever aniden çamurdan kendini dışarı çıkardı. Yeni derisinin parlak kırmızısı şaşırtıcıydı. Üzerinde hala bordo renkli paçavralar asılıydı. Paçavralardan büyük bir parça kopardı ve konuşmadan önce onu yuttu. "Maulkin'in sözlerine güvenmiyorsan, belki de Aubren'in dolanıklığına katılmalısın. Ben şahsen onu kuzeye takip edeceğim. Erken gitmek, geç gitmekten iyidir. Belki de erken gitmek, diğer tangles'larla birlikte gelip yemek için rekabet etmekten iyidir." Kendi vücuduyla oluşturduğu düğümün içinden çevik bir hareketle geçti ve eski derisinin son parçalarını ovuşturarak çıkardı. Kendi yelesini salladı, sonra başını geriye attı. Tiz boru sesi suyu rahatsız etti. "Geliyorum Maulkin! Senin peşinden geliyorum!" Yukarı çıkarak, hala başlarının üzerinde dans eden liderlerine katıldı.

Diğer büyük yılanlar da tek tek uzun bedenlerini yapışan çamurdan ve büyümüş derilerinden kurtardılar. Hepsi, Sessurea bile, derinliklerden yükselerek Plenty'nin tavanının hemen altındaki ılık suda daireler çizerek karmaşanın dansına katıldı. Kuzey'e, çok az kişinin hatırladığı uzun zaman önce geldikleri sulara geri döneceklerdi.

1 RAHİPLER VE KORSANLAR

KENNIT, botlarını yıkayan ve kumlu sahili izlerinden temizleyen tuzlu dalgalara aldırmadan, gelgit çizgisinde yürüyordu. Gözlerini, suyun en yüksek seviyesini gösteren deniz yosunu, deniz kabukları ve dalgaların sürüklediği odun parçalarından oluşan dağınık çizgiye dikmişti. Gelgit tam da dönüyordu, dalgalar karaya çarparak giderek kısalıyordu. Tuzlu su siyah kumdan çekilirken, dalgaların altında gizlenen yıpranmış şist dişlerini ve yosun yığınlarını ortaya çıkaracaktı.

Others Adası'nın diğer tarafında, iki direkli gemisi Deception Cove'da demirlemişti. Sabah rüzgarı fırtınanın son izlerini gökyüzünden silip süpürünce, *Marietta'yı* oraya demirlemeye getirmişti. O sırada gelgit hala yükseliyordu ve kötü şöhretli koyun sivri kayalıkları, köpüklü yeşil dantellerin altında isteksizce geri çekiliyordu. Geminin sandalı, yosunlu kayalıkların üzerinden ve arasından geçerek onu ve Gankis'i, fırtına rüzgarları dalgaları yüksek gelgit izlerinin üzerine çıkardığında tamamen ortadan kaybolan küçük bir hilal şeklindeki siyah kumlu sahile çıkardı. Yukarıda, kayraktaş kayalıklar yükseliyordu ve neredeyse siyah renkteki yaprak dökmeyen ağaçlar, hakim rüzgarlara meydan okurcasına tehlikeli bir şekilde dışarıya doğru eğilmişti. Kennit'in demir gibi sınırlarına bile, sanki bir yaratığın yarı açık ağzına adım atmak gibiydi.

Geminin tayfası Opal'ı, Deception Cove'da korumasız teknelerin sık sık başına gelen tuhaf kazalardan korumak için sandalla birlikte bırakmışlardı. Kennit, çocuğun tedirginliğine rağmen Gankis'e kendisiyle gelmesini emretmiş, çocuğu ve tekneyi yalnız bırakmıştı. Kennit'in son gördüğünde, çocuk karaya oturmuş teknenin gövdesine tünemişti. Gözleri, ormanlık kayalıkların tepesine korku dolu bakışlar atarken, *Marietta'nın* demirlerine asılıp koyun ağzından geçen hızlı akıntıya katılmak için çabaladığı yere endişeyle bakıyordu.

Bu adayı ziyaret etmenin tehlikeleri efsaneviydi. Sorun sadece adanın "en iyi" demirleme yerinin düşmanca olması ya da gemilere ve ziyaretçilere başına gelen tuhaf kazalar değildi. Adanın tamamı

Diğerlerinin tuhaf büyüyle kaplıydı. Kennit, Deception Cove'dan Treasure Beach'e giden yolu takip ederken bu büyüün kendisini çektiğini hissetmişti. Nadiren kullanılan bir yol olmasına rağmen, siyah çakılları mucizevi bir şekilde düşen yapraklar veya bitkilerle kaplı değildi. Etraflarındaki ağaçlar, dün geceki fırtınanın ikinci el yağmurunu, kristal damlalarla zaten yüklü olan eğrelti otlarının yapraklarına damlatıyordu. Hava serin ve canlıydı. Yoldan en az bir insan boyu uzakta büyüyen parlak renkli çiçekler, gölgeli orman zemininin karanlığına meydan okuyordu. Kokuları, sanki erkekleri arayışlarını bırakıp dünyalarını keşfetmeye davet edercesine sabah havasında baştan çıkarıcı bir şekilde yayılıyordu. Daha az sağlıklı görünen turuncu mantarlar, birçok ağacın gövdesinde merdiven basamakları gibi uzanıyordu. Renklerinin çarpıcı parlaklığı, Kennit'e parazitlerin açlığını hatırlattı. Eğrelti otları gibi parlak su damlacıklarıyla kaplı bir örümcek ağı, yollarını keserek onları altından geçmeye zorladı. Ağın kenarlarında oturan örümcek, mantarlar kadar turuncu ve neredeyse bir bebek yumruğu kadar büyüktü. Yeşil bir ağaç kurbağası ağın yapışkan ipliklerine takılmış, kurtulmaya çalışıyordu, ama örümcek ilgisiz görünüyordu. Gankis, ağın altından geçmek için çömelirken küçük bir hayret sesi çıkardı.

Bu yol, Diğerlerinin diyarının tam ortasından geçiyordu. Burası, insanların kendilerine ayrılmış, iyi işaretlenmiş yolu terk edip ormana girerek onları aramaya cesaret edenlerin, onların belirsiz sınırlarını aşabileceği yerd. Eski zamanlarda, efsaneye göre, kahramanlar buraya yolu takip etmek için değil, kasten terk etmek için gelmişlerdi. Diğerlerinin inlerine girip, mağarada tutsak olan tanrıçalarının bilgeliğini aramak ya da görünmezlik pelerinleri ve alevler saçan, her kalkanı kesebilen kılıçlar gibi hediyeler talep etmek için. Bu yola cesaret eden ozanlar, kulakları sağır edecek kadar güçlü sesleriyle ya da dinleyenlerin kalbini eritecek kadar ustaca şarkılarıyla memleketlerine dönmüşlerdi. Herkes, Yüz Başlılar'ı elli yıl boyunca ziyaret eden ve sanki bir gün geçmiş gibi geri dönen Kaven Ravenlock'un eski efsanesini bilirdi. Ama geri döndüğünde saçları altın renginde, gözleri kızgın kömür gibi ve gelecekte bahseden gerçek şarkılar söylüyordu. Kennit kendi kendine hafifçe burnunu çekti. Herkes bu eski efsaneleri bilirdi, ama Kennit'in hayatında bu yoldan ayrılmaya cesaret eden biri varsa, bunu başka kimseye anlatmamıştı. Belki de geri dönüp bununla övünmek istememişti. Korsan bunu aklından çıkardı. Adaya yolu terk etmek için gelmemişti, sonuna kadar takip etmek için gelmişti. Ve orada neyin beklediğini de herkes biliyordu.

Kennit, adanın iç kesimlerindeki ormanlık tepelerden kıvrılarak inen çakıllı yolu takip etti. Yol, geniş bir plajın geniş kıvrımını çevreleyen, kaba çimlerle kaplı bir düzlüğe çıktı. Burası küçük adanın karşı kıyısıydı. Efsaneye göre, buraya demirleyen herhangi bir geminin bir sonraki limanı sadece öbür dünya olacaktı. Kennit, bu söylentiye meydan okumaya cesaret eden hiçbir geminin kaydını bulamamıştı. Eğer varsa, cesareti de onunla birlikte cehenneme gitmişti.

Gökyüzü, geçen gecenin fırtınasıyla bulutlardan arınmış, temiz ve berrak bir maviydi. Kayalık ve kumlu plajın uzun kıvrımı, plajı destekleyen yüksek çimenli kıyidan geçen bir tatlı su deresi ile kesiliyordu. Dere, kumların üzerinde kıvrılarak denize dökülüyordu. Uzakta, siyah şistten yüksek kayalıklar yükseliyor ve hilal şeklindeki plajın uzak ucunu çevreliyordu. Adadan bağımsız olarak duran, dişli bir şist kulesi, ana kayalığından küçük bir kumsal ile ayrılmış, adadan eğri bir şekilde çıkıntı yapıyordu. Kayalığın arasındaki boşluk, mavi gökyüzünü ve dalgalı denizi çerçeveliyordu.

"Dün gece oldukça şiddetli rüzgar ve dalgalar vardı, efendim. Bazıları Treasure Beach'te yürüyüş yapmak için en iyi yerin yukarıdaki çimenli kumullar olduğunu söylüyor... Fırtınanın şiddetli olduğu zamanlarda dalgaların oraya bir şeyler attığını, kayalıklarda parçalanacağını düşündüğünüz kırılğan nesnelerin, yukarıdaki sazlıkların üzerine nazikçe düştüğünü söylüyorlar." Gankis, Kennit'in peşinden koşarken nefes nefese konuşuyordu. Uzun boylu korsanın ayaklarına yetişmek için adımlarını uzatmak zorunda kalıyordu. "Amcam, yani aslında annemin kız kardeşi, teyzemin kocası, orada bir adamın küçük, parlak siyah ve çiçeklerle boyanmış bir tahta kutu bulduğunu söylemişti. İçinde kelebek kanatlı küçük bir kadın heykeli vardı. Ama şeffaf camdan değil, kanatların renkleri camın içinde kıvrımlıydı." Gankis anlatmasını kesip, efendisine dikkatle bakarak başını yarı eğdi. "Diğerlerinin bunun anlamını bilmek ister misiniz?" diye sordu dikkatlice.

Kennit durakladı ve ıslak kumdaki bir kırıışıklığa botunun burnuyla dokundu. Altın bir parıltı onu ödüllendirdi. Rahatça eğilip parmağını ince altın zincirin altına soktu. Zinciri yukarı çektiğinde, kumlu mezarından bir madalyon çıktı. Madalyonu ince keten pantolonunun önünden sildi ve sonra küçük tokayı çevirdi. Altın kapaklar açıldı. Tuzlu su madalyonun kenarlarına nüfuz etmişti, ama genç bir kadının portresi

hala ona gülümsüyordu, gözleri neşeli ve utangaç bir şekilde azarlayıcıydı. Kennit bulduğu şeye sadece homurdandı ve onu broker yeleğinin cebine koydu.

"Kaptan, onu saklayamayacağınızı biliyorsunuz. Kimse Treasure Beach'ten bir şey alamaz," dedi Gankis çekinerek.

"Öyle mi?" diye sordu Kennit. Sesine alaycı bir ton katarak, Gankis'in bunun kendini alay etmek mi yoksa tehdit mi olduğunu anlamaya çalışmasını izledi. Gankis, yüzünü kaptanının yumruğunun ulaşamayacağı bir yere çekmek için gizlice ağırlığını kaydırdı.

"Herkes öyle diyor, efendim," diye tereddütle cevapladı. "Treasure Beach'te bulunan hiçbir şeyi kimse eve götürmez. Amcamın arkadaşının almadığını kesin olarak biliyorum. Diğer Adam bulduğunu inceledikten ve ona falını tuttuktan sonra, onu sahil boyunca takip edip bu kayalık uçuruma geldi. Muhtemelen orasıdır." Gankis uzaktaki şist kayalıkları işaret etmek için kolunu kaldırdı. "Ve onun önünde binlerce küçük delik vardı, ne dersiniz deyin..."

"Alkovlar," diye Kennit neredeyse rüya gibi bir sesle tamamladı. "Ben onlara alkov diyorum, Gankis. Sen de kendi ana dilini konuşabilseydin öyle derdin."

"Evet efendim. Alkovlar. Ve her birinde bir hazine vardı, boş olanlar hariç. Öteki, onun kayalık duvar boyunca yürümesi ve tüm hazineleri incelemesine izin verdi ve orada hayal bile edemeyeceği şeyler vardı. Çin çay fincanları, süslü gül tomurcukları ile süslenmiş, kenarları mücevherlerle çevrili altın şarap kadehleri ve parlak renklerle boyanmış küçük tahta oyuncaklar ve hayal bile edemeyeceğin yüzlerce şey, her biri bir alcove'da duruyordu. Efendim. Sonra doğru boyut ve şekilde bir oyuk buldu ve kelebekli kadını oraya koydu. Amcama, o küçük hazineyi o köşeye koymak kadar doğru hissettiği bir şey olmadığını söyledi. Sonra onu orada bırakıp adadan ayrıldı ve eve döndü.

Kennit boğazını temizledi. Bu tek ses, çoğu insanın bir dizi küfürle ifade edemeyeceği kadar çok küçümseme ve hor görme içeriyordu. Gankis yana dönüp aşağı baktı. "Bunu ben söylemedim efendim, o söyledi." Yıpranmış pantolonunun beline dokundu. Neredeyse isteksizce ekledi: "O adam biraz hayal dünyasında yaşıyor. Kazandığı her şeyin yedide birini Sa'nın tapınağına veriyor, üstelik en büyük iki çocuğunu da. Öyle bir adam bizim gibi düşünmez efendim."

"Sen hiç düşünmüyorsun, Gankis," diye kaptan onun yerine cümleyi tamamladı. Soluk gözlerini kaldırıp gelgit çizgisine doğru baktı, sabah güneşi hareketli dalgalarda parıldarken gözlerini hafifçe kısarak. "Çık o sazlık kayalıklara, Gankis, ve boyunca yürü. Orada ne bulursan bana getir."

"Emredersiniz, efendim." Yaşlı korsan ağır adımlarla uzaklaştı. Genç kaptanına pişmanlık dolu bir bakış attı. Sonra kısa seti çevik bir hareketle tırmandı ve sahile bakan çimenli platoya çıktı. Önündeki seti gözleriyle tarayarak paralel bir yol izlemeye başladı. Neredeyse hemen bir şey gördü. Ona doğru koştu, sonra sabah güneşinde parıldayan bir nesneyi kaldırdı. Onu ışığa doğru kaldırdı ve hayranlıkla baktı, buruşuk yüzü hayranlıkla aydınlandı. "Efendim, efendim, bulduğum şeyi görmelisiniz!"

"Belki görebilirim, emredildiği gibi buraya getirdin mi?" diye sordu Kennit sinirli bir şekilde.

Bir köpek gibi çağrılan Gankis, kaptanın yanına geri döndü. Kahverengi gözleri gençlik ışıltısıyla parlıyordu ve hazineyi iki eliyle sıkıca tutarak, insan boyu yüksekliğindeki uçurumdan sahile çevik bir şekilde atladı. Düşük ayakkabıları koşarken kumları havaya savurdu. Kennit, Gankis'in kendisine doğru ilerlediğini izlerken kaşlarını kısa bir süre çatladı. Yaşlı denizci ona yalakalık yapmaya meyilli olsa da, ganimeti paylaşmaya diğer denizcilerden daha istekli değildi. Kennit, Gankis'in çimenlikte bulduğu her şeyi isteyerek kendisine getireceğini gerçekten beklemiyordu; aslında yürüyüşün sonunda adamın hazinesini elinden almayı planlıyordu. Gankis'in ona doğru koşarken, sevgili sütçü kızına çiçek getiren bir köylü gibi yüzü ıslıl ıslıl parlayarak yaklaşması, onu kesinlikle tedirgin etti.

Yine de Kennit her zamanki alaycı gülümsemesini korudu, yüzünün düşüncelerini ele vermesine izin vermedi. Bu, avlanan bir kedinin uyuşuk zarafetini andıran, dikkatle prova edilmiş bir duruşuydu. Sadece boyunun uzunluğu sayesinde denizciye tepeden bakabilmesi değildi. Yüzünü eğlenceli bir ifadeyle donduracak şekilde tutarak, takipçilerine onu şaşırtmanın imkansız olduğunu ima ediyordu. Mürettebatının, sadece her hareketlerini değil, düşüncelerini de tahmin edebileceğine inanmasını istiyordu. Kaptanlarına inanan bir mürettebat isyan çıkarma olasılığı daha düşüktür; ve isyan çıkarsa, kimse ilk harekete geçen olmak istemez.

Bu yüzden, adam kumların üzerinde ona doğru koşarken soğukkanlılığını korudu. Dahası, hazineyi hemen elinden almadı, Gankis'in ona uzatmasına izin verirken, eğlenerek ona baktı.

Onu gördüğü anda, Kennit onu kapmamak için tüm iradesini kullanmak zorunda kaldı. Hiç bu kadar ustaca yapılmış bir biblo görmemişti. Camdan yapılmış, kusursuz bir küreydi. Yüzeyinde tek bir çizik bile yoktu. Camın kendisi çok hafif mavi renkteydi, ama bu renk içindeki mucizeyi gizlemiyordu. Üç küçük figür, rengarenk giysiler giymiş ve yüzleri boyanmış, küçük bir sahneye sabitlenmişti ve birbirlerine bağlıydılar, böylece Gankis topu elinde hareket ettirdiğinde, figürler bir dizi hareket yapmaya başlıyordu. Biri parmak uçlarında pirouette yaparken, diğeri bir çubuğun üzerinde bir dizi takla atıyordu. Üçüncüsü ise, sanki üçü de topun içinde hapsolmuş neşeli bir melodiyi duyup ona cevap veriyormuşçasına, onların hareketlerine uyarak başını sallıyordu.

Kennit, Gankis'in bunu iki kez göstermesine izin verdi. Sonra, tek kelime etmeden, uzun parmaklı elini ona zarifçe uzattı ve denizci hazineyi avucuna koydu. Kennit, önce topu güneş ışığına kaldırırken, sonra içindeki figürleri kendisi için dans ettirirken şaşkın gülümsemesini sıkı sıkı sakladı. Top, elini tam olarak doldurmamıştı. "Bir çocuk oyuncağı," diye düşündü kibirli bir şekilde.

"Çocuk dünyanın en zengin prensi olsaydı," diye cesaretle yorumladı Gankis. "Bir çocuğa oynaması için vermek için çok kırılgan bir şey, efendim. Bir kez düşürmek yeter..."

"Yine de fırtınanın dalgalarında sallanıp sonra sahile atılmaya rağmen hayatta kalmış görünüyor," dedi Kennit, ölçülü bir nezaketle.

"Doğru, efendim, doğru, ama burası Hazine Plajı. Duyduğuma göre buraya atılan neredeyse her şey sağlam kalıyormuş. Bu yerin büyüünün bir parçası."

"Sihir" Kennit, küreyi indigo ceketinin geniş cebine koyarken yüzünde biraz daha geniş bir gülümseme belirdi. "Yani bu tür ıvır zıvırları bu kıyıya sürükleyen sihir olduğuna inanıyorsun, öyle mi?"

"Başka ne olabilir ki, kaptan? Her halükarda, bu şey parçalara ayrılmış ya da en azından kumlar tarafından aşınmış olmalıydı. Oysa sanki bir kuyumcudan çıkmış gibi görünüyor."

Kennit üzülerək başını salladı. "Sihir mi? Hayır, Gankis, Orte Sıgliklarında oluşan rip akıntılarından ya da adalara giden gemileri hızla sürükleyen ve dönüş yolunda alay eden Baharat Akıntısından daha fazla sihir yok. Bunlar sadece rüzgar, akıntı ve gelgitlerin bir oyunu. Hepsi bu kadar. Bu adanın bu tarafında demir atmaya çalışan her geminin, bir sonraki gelgitte karaya oturup parçalanacağını vaat eden aynı oyun."

"Evet efendim," dedi Gankis itaatkar bir şekilde, ama ikna olmuş gibi değildi. Hain gözleri, Kaptan Kennit'in cam topu sakladığı cebe kaydı. Kennit'in gülümsemesi biraz daha derinleşmiş olabilir.

"Ee? Burada oyalanma. Geri dön, kıyıyı dolaş ve başka ne bulursan bak."

"Emredersiniz, efendim," dedi Gankis ve cebine son bir kez pişmanlıkla baktıktan sonra, yaşlı adam dönüp sahile doğru aceleyle yürüdü. Kennit elini cebine soktu ve içindeki pürüzsüz, soğuk camı okşadı. Sahildeki yürüyüşüne devam etti. Yukarıdaki martılar da onun örneğini takip ederek, geri çekilen dalgalarda yiyecek ararken rüzgârla yavaşça süzöldüler. Acele etmedi, ama adanın diğer tarafında gemisinin tehlikeli sularda onu beklediğini aklından çıkarmadı. Geleneklere göre sahilin tamamını yürüyecekti, ama bir Öteki'nin kehanetini duyduktan sonra oyalanmaya niyeti yoktu. Bulduğu hazinayı bırakmaya da niyeti yoktu. Ağzının köşesinde gerçek bir gülümseme belirdi.

Yürürken elini cebinden çıkardı ve dalgın dalgın diğer bileğine dokundu. Beyaz ipek gömleğinin dantelli manşetinin altında, ince bir çift siyah deri kayış gizleniyordu. Kayış, küçük bir tahta süsü bileğine sıkıca bağlıyordu. Süs, oyulmuş bir yüzü temsil ediyordu. Alnında ve alt çenesinde delikler vardı, böylece yüz, bileğine, tam nabız noktasına sıkıca yapışlıyordu. Bir zamanlar yüz siyah boyanmıştı, ama boyanın çoğu artık silinmişti. Özellikleri hala belirgin bir şekilde göze çarpıyordu; özenle oyulmuş, alaycı bir yüz. Yüzü, kendisinininkiyle tıpatıp aynıydı. Bunu yaptırmak için çok fazla para harcamıştı. Büyücü ağacını oyabilen herkes bunu yapmazdı, çalacak cesareti olsa bile.

Kennit, onun için minik yüzü oyan zanaatkarın yüzünü çok iyi hatırlıyordu. Adamın atölyesinde uzun saatler oturmuş, sanatçı Kennit'in yüz hatlarını yansıtmak için demir gibi sert ahşabı özenle işlerken, serin sabah ışığıyla yıkanmıştı. Konuşmamışlardı. Sanatçı konuşamıyordu. Korsan da konuşmamıştı. Oymacı, konsantrasyonu için mutlak sessizliğe ihtiyaç duyuyordu, çünkü sadece ahşabı değil, takan kişiyi büyülerden koruyacak bir tılsımı da işliyordu. Kennit'in ona söyleyecek hiçbir şeyi yoktu zaten. Korsan, aylar önce ona fahiş bir avans ödemiş ve sanatçının, kıskançlıkla korunan değerli ahşaptan birazını bulduğunu söylemek için bir ulak gönderene kadar beklemişti. Sanatçı, oyma ve büyü yapmaya başlamadan önce daha fazla para talep edince Kennit öfkelenmişti, ama Kennit sadece alaycı bir gülümsemeyle sanatçının terazisine madeni paralar, mücevherler, gümüş ve altın zincirler koymuş ve adam fiyatının karşılandığını kabul edene kadar devam etmişti. Bingtown'daki yasadışı ticaretle uğraşanların çoğu gibi, o da müşterilerinin gizliliğini sağlamak için uzun zaman önce kendi dilini feda etmişti. Kennit, böyle bir sakatlamanın etkinliğine ikna olmamıştı, ama bunun ifade ettiği duyguyu takdir ediyordu. Bu yüzden, sanatçı işini bitirip süsü Kennit'in bileğine bizzat bağladığında, adam kendi becerisinden duyduğu aşırı memnuniyeti, ahşabı hevesle parmak uçlarıyla okşayarak sadece şiddetle başını sallayarak ifade edebildi.

Sonra Kennit onu öldürdü. Yapılacak tek mantıklı şey buydu ve Kennit son derece mantıklı bir adamdı. Adamın talep ettiği ekstra ücreti geri aldı. Kennit, ilk anlaşmasına uymayan bir adamı affedemezdi. Ama onu öldürmesinin nedeni bu değildi. Sırrı saklamak için onu öldürdü. Eğer insanlar Kaptan Kennit'in büyüü uzak tutmak için bir tılsım taktığını bilirlerse, o zaman onun büyülerden korktuğuna inanırlardı. Mürettebatının onun bir şeyden korktuğuna inanmasına izin veremezdi. Onun iyi şansı efsaneviydi. Onu takip eden tüm adamlar buna inanıyordu, çoğu Kennit'in kendisinden daha güçlü bir şekilde. Onu bu yüzden takip ediyorlardı. Onun bu şansı tehdit edebilecek bir şeyden korktuğunu asla düşünmemeleri gerekiyordu.

Sanatçıyı öldürdüğü yıldan beri, onu öldürmenin tılsıma bir şekilde zarar verip vermediğini merak etmişti, çünkü tılsım etkisini göstermiyordu. Ona küçük yüzün canlanmasının ne kadar süreceğini sorduğunda, adam anlamlı bir şekilde omuz silkmemiş ve ne kendisinin ne de başka birinin böyle bir şeyi tahmin edemeyeceğini el kol hareketleriyle belirtmişti. Bir

Kennit, büyüünün tamamen etkinleştikten emin olmak için, tılsımın etkisini göstermesini bir yıl boyunca beklemişti. Ama artık daha fazla bekleyemeyeceği bir an gelmişti. İçgüdüsel olarak, Hazine Plajı'nı ziyaret edip okyanusun ona ne tür bir servet getireceğini görme zamanının geldiğini biliyordu. Tılsımın uyanmasını daha fazla bekleyemezdi; şansını denemeye karar verdi. Her zaman olduğu gibi, onu koruması için bir kez daha şansına güvenmek zorundaydı. Sanatçıyı öldürmek zorunda kaldığı gün de onu korumuştı, değil mi? Adam, Kennit'in kılıcını çektiğini görmek için tam zamanında beklenmedik bir şekilde dönmüştü. Kennit, adamın dilinin yerinde olsaydı, çığlığı çok daha yüksek olurdu diye emindi.

Kennit, sanatçıyı kafasından tamamen silip attı. Onu düşünecek zaman değildi. Treasure Beach'e geçmişini düşünmek için gelmemişti, geleceğini güvence altına alacak bir hazine bulmak için gelmişti. Gözlerini dalgaların çizdiği çizgiye dikti ve onu sahil boyunca takip etti. Parılayan deniz kabuklarını, yengeç pençelerini, kökünden sökülmüş deniz yosunu yığınlarını ve büyük küçük dalgaların getirdiği odun parçalarını görmezden geldi. Soluk mavi gözleri sadece enkaz ve enkaz parçaları arıyordu. Ödülünü almak için çok uzağa gitmesi gerekmedi. Küçük, yıpranmış bir tahta sandıkta bir çay fincanı seti buldu. Bunların insanlar tarafından yapıldığını veya kullanıldığını düşünmedi. On iki tane vardı ve kuş kemiklerinin oyulmuş uçlarından yapılmıştı. Üzerlerine minik mavi resimler çizilmişti, çizgiler o kadar ince ki fırça tek bir kıl gibi görünüyordu. Fincanlar çok kullanılmıştı. Mavi resimler orijinal hallerini tanınmayacak kadar solmuştu ve oyulmuş kemik kulplar kullanımdan yıpranmıştı. Küçük sandığı kolunun altına sıkıştırdı ve yürümeye devam etti.

Güneşin altında ve rüzgara karşı büyük adımlarla yürüdü, güzel botları ıslak kumda temiz izler bırakıyordu. Ara sıra bakışlarını kaldırıp tüm sahili gözden geçirdi. Yüzünde beklentisini belli etmedi. Bakışlarını kuma indirdiğinde, küçük bir sedir kutusu keşfetti. Tuzlu su ahşabı çarpıtmıştı. Kutuyu açmak için bir kayaya fındık gibi vurması gerekti. İçinde tırnaklar vardı. Sedefden yapılmışlardı. Minik kelepçelerle sıradan çivilerin üzerine tutturulmuşlardı ve her birinin ucunda, belki zehir saklamak için, küçük bir oyuk vardı. On iki tane vardı. Kennit onları diğer cebine koydu. Yürürken birbirlerine çarparak ses çıkarıyorlardı.

Bulduğu şeyin insan yapımı olmadığı ve insan kullanımı için tasarlanmadığı açıkça belli olmasına rağmen, bu onu rahatsız etmedi. Daha önce alay etmesine rağmen

Gankis'in plajın büyüüne olan inancı, bu kayalık kıyıları birden fazla okyanusun dalgalarının okuduğunu herkes biliyordu. Fırtına sırasında bu adanın açıklarında demir atacak kadar aptal gemiler, enkaz parçası bile bırakmadan tamamen yok olabilirdi. Eski denizciler, bu dünyadan silinip başka bir dünyanın denizlerine sürüklendiklerini söylerlerdi. Kennit buna şüphe duymuyordu. Gökyüzüne baktı, ama gökyüzü temiz ve maviydi. Rüzgâr serindi, ama havanın böyle kalacağına ve Treasure Beach'te yürüyüş yapıp ardından adayı geçerek gemisinin demirlediği Deception Cove'a geri dönebileceğine inanıyordu. Şansının yaver gideceğine güveniyordu.

En rahatsız edici keşfi ise hemen ardından geldi. Kırmızı ve mavi deriden dikilmiş, ıslak kuma yarı gömülü bir çanta. Deri sağlamdı, çanta uzun ömürlü olacaktı. Tuzlu su çantayı ıslatmış ve lekelemişti, renkler birbirine karışmıştı. Tuzlu su, çantayı sabitleyen pirinç tokalar ve içinden geçen deri kayışları sertleştirmişti. Bıçağını kullanarak bir dikişi yırttı. İçinde uzun pençeleri ve kulaklarının arkasında yanardöner lekeleri olan, mükemmel şekilli bir grup kedi yavrusu vardı. Altısı da ölmüştü. Tiksintisini bastırarak en küçüğünü eline aldı. Elinde yumuşak bedeni çevirdi. Mavi tüylüydü, koyu menekşe mavisini ve pembe kapaklı gözleri vardı. Küçüktü. Muhtemelen en zayıf olanıydı. Sırılsıklam, soğuk ve iğrençti. Islak kulaklarından birinde, şişman bir keneye benzeyen yakut bir küpe vardı. Onu öylece bırakmak istedi. Saçma. Küpeyi koparıp cebine attı. Sonra, anlamadığı bir dürtüyle, küçük mavi bedenleri çantaya geri koydu ve onu gelgit çizgisinin yanına bıraktı. Kennit yürümeye devam etti.

Kanında hayranlık akıyordu. Ağaç. Kabuk ve özsu, odun ve yaprakların kokusu başının üzerinde uçuşuyordu. Ağaç. Ama aynı zamanda toprak ve su, hava ve ışık, her şey ağaç olarak bilinen varlığın içinden gelip gidiyordu. Onlarla birlikte hareket etti, kabuk, yaprak ve kök, hava ve sudan oluşan varoluşun içine girip çıktı.

"Wintrow."

Çocuk önündeki ağaçtan yavaşça gözlerini kaldırdı. İradeyle, bakışlarını genç rahibin gülümseyen yüzüne odakladı. Berandol cesaret verici bir şekilde başını salladı. Wintrow bir an için gözlerini kapattı, nefesini tuttu ve kendini görevinden kurtardı. Gözlerini açtığı anda, sanki derin sudan çıkmış gibi aniden nefes aldı. Işıldayan ışık,

tatlı su, yumuşak rüzgâr aniden kayboldu. Manastırın çalışma odasındaydı, duvarları ve zemini taştan yapılmış serin bir salon. Çıplak ayakları zemine değince üşüdü. Büyük odada bir düzine başka masa vardı. Diğer üç masada, kendisi gibi çocuklar yavaşça çalışıyorlardı, rüya gibi hareketleri trans halinde olduklarını gösteriyordu. Biri sepet örüyor, diğer ikisi ıslak gri elleriyle kil şekillendiriyordu.

Önündeki masanın üzerinde parıldayan cam ve kurşun parçalarına baktı. Bir araya getirdiği vitray resminin güzelliği onu bile hayrete düşürdü, ama yine de ağaç olmanın verdiği mucizeyi yaşayamıyordu. Parmaklarıyla dokundu, gövdeyi ve zarif dalları izledi. Resmi okşamak, kendi vücuduna dokunmak gibiydi; onu çok iyi tanıyordu. Arkasından Berandol'un yumuşak nefesini duydu. Hâlâ yüksek farkındalık halindeyken, rahibin hayranlığının kendisinininkiyle birleştiğini hissedebiliyordu ve bir süre sessizce durup Sa'nın mucizesinin ihtişamını birlikte seyretiler.

"Wintrow," rahip yumuşak bir sesle tekrarladı. Elini uzattı ve ağacın üst dallarından bakan minik ejderhayı parmağıyla izledi, sonra kıvrımlı köklerin arasında neredeyse gizlenmiş olan yılanın parlak kıvrımlarına dokundu. Elini çocuğun omuzlarına koydu ve onu çalışma masasından nazikçe uzaklaştırdı. Onu çalışma odasından çıkarırken, onu nazikçe azarladı. "Bütün sabah böyle bir durumda kalmak için çok küçüksün. Kendine göre bir tempo tutmayı öğrenmelisin."

Wintrow, aniden kumlu olan gözlerine ellerini götürdü. "Bütün sabah burada mıydım?" diye sordu şaşkın bir şekilde. "Öyle gelmedi, Berandol."

"Öyle olmadığından eminim. Ama şu anda hissettiğin yorgunluk, bunun böyle olduğuna seni ikna edecektir. Dikkatli olmalısın, Wintrow. Yarın, bir gözcüden sabah ortasında seni uyandırmasını iste. Senin gibi yetenekler, kendini tüketmene izin veremeyecek kadar değerlidir."

"Şimdi gerçekten ağrım var," diye kabul etti Wintrow. Elini alnına götürerek gözlerinden ince siyah saçlarını itti ve gülümsedi. "Ama ağaç buna değdi, Berandol."

Berandol yavaşça başını salladı. "Birden fazla açıdan. Böyle bir pencerenin satışı, acemi rahiplerin salonunun çatısını yenilemek için yeterli para getirecek. Eğer Rahibe

Dellity, manastırın böyle muhteşem bir şeyi elinden çıkarmaya razı olabilir mi? Bir an tereddüt etti, sonra ekledi: "Görüyorum ki tekrar ortaya çıktılar. Ejderha ve yılan. Hâlâ hiçbir fikrin yok..." Sesi sorgulayıcı bir şekilde kesildi.

"Onları oraya koyduğumu bile hatırlamıyorum," dedi Wintrow.

"Peki." Berandol'un sesinde yargılama yoktu. Sadece sabır vardı.

Bir süre manastırın serin taş koridorlarında dostça bir sessizlik içinde yürüdüler. Yavaş yavaş Wintrow'un duyuları keskinliğini yitirdi ve normale döndü. Artık taş duvarlarda hapsolmuş tuzların kokusunu alamıyor, eski taş blokların minik hareketlerini duyamıyordu. Acemi cüppesinin pürüzlü kahverengi kumaşı cildine değmesi artık dayanılabilir hale gelmişti. Büyük ahşap kapıya ulaşip manastır bahçesine çıktıklarında, bedenine güvenle geri dönmüştü. Uzun bir uykudan uyanmış gibi sersemlemişti, ama bütün gün patates çapalamış gibi kemikleri ağrıyordu. Manastır geleneğine göre Berandol'un yanında sessizce yürüdü. Bazıları yeşil rahip cüppesi giymiş erkekler ve kadınlar, diğerleri ise beyaz cüppeli yardımcı rahipler olan diğer insanları geçtiler. Selamlaşmalar baş sallayarak yapıldı.

Alet kulübesine yaklaşırken, oraya gittiklerini ve öğleden sonrasını güneşli bahçede çalışarak geçireceğini aniden ve rahatsız edici bir şekilde hissetti. Başka bir zamanda, bu hoş bir şey olabilirdi, ama karanlık çalışma odasında geçirdiği son saatler gözlerini ışığa duyarlı hale getirmişti. Berandol, geride kalan adımlarına bakarak ona seslendi.

"Wintrow," diye hafifçe azarladı. "Endişelenmeyi bırak. Olabilecekler için endişelenerek, şu anda tadını çıkarabileceğin anı kaçırıyorsun. Kendisine ne olacağını düşünen adam, bir sonraki anın korkusuyla şu anı kaybeder ve ön yargısıyla bir sonraki anı zehirler." Berandol'un sesi sertleşti. "Sen ön yargıya çok fazla kapılıyorsun. Rahiplik görevinden reddedilirsen, bunun sebebi büyük olasılıkla bu olacaktır."

Wintrow'un gözleri dehşetle Berandol'a çevrildi. Bir an için yüzünde derin bir keder hakim oldu. Sonra tuzağı fark etti. Yüzünde bir

ve Berandol, çocuk "Ama bunun için endişelenirsem, kendimi başarısızlığa mahkum etmiş olurum" deyince ona karşılık verdi.

Berandol, ince yapılı çocuğa dirseğiyle şakacı bir şekilde itti. "Aynen öyle. Ah, ne kadar çabuk büyüyor ve öğreniyorsun. Ben bunu günlük hayata uygulamayı öğrenmeden önce senden çok daha yaşlıydım, en az yirmi yaşındaydım."

Wintrow utangaç bir şekilde omuz silkti. "Dün gece uykuya dalmadan önce bunun üzerinde düşünüyordum. 'İnsan geleceği planlamalı ve gelecekte korkmadan geleceği öngörmelidir.' Sa'nın Yirmi Yedinci Çelişkisi."

"On üç yaşında yirmi yedinci çelişkiye ulaşmak çok erken," dedi Berandol.

"Sen kaçınıcı çelişkide?" diye sordu Wintrow safça.

"Otuz Üçüncü. Son iki yıldır aynı noktadayım."

Wintrow omuzlarını hafifçe silkti. "Henüz o kadar ilerlemedim." Günün sıcağında sarkmış yaprakların gölgesinde elma ağaçlarının altında yürüdüler. Olgunlaşan meyveler dalları ağırlaştırıyordu. Bahçenin diğer ucunda, yardımcı rahipler ağaçların arasında düzenli bir şekilde hareket ederek dereden su dolu kovalar taşıyorlardı.

"Bir rahip, Sa gibi yargılayamadıkça yargılamaya cüret etmemelidir; mutlak adalet ve mutlak merhametle." Berandol başını salladı. "İtiraf ediyorum, bunun nasıl mümkün olabileceğini anlamıyorum."

Çocuğun gözleri çoktan içe dönmüştü, kaşlarında hafif bir çizgi vardı. "Bunun imkansız olduğuna inandığın sürece, bunu anlamaya zihnini kapatırsın." Sesi çok uzaklardan geliyordu. "Tabii, keşfetmemiz gereken şey bu değilse. Rahipler olarak yargılayamayız, çünkü bunu yapmak için mutlak merhamet ve mutlak adaletle sahip değiliz. Belki de sadece affetmek ve teselli vermek için varız."

Berandol başını salladı. "Birkaç dakika içinde, benim altı ayda çözdüğüm kadar düşümü çözdün. Ama sonra etrafıma bakıyorum ve yargılayan birçok rahip görüyorum. Tarikatımızın Gezgini, halkın anlaşmazlıklarını çözmekten başka bir şey yapmıyorlar. Demek ki bir şekilde Otuz Üçüncü Çelişkiyi çözmüş olmalılar."

Çocuk merakla ona baktı. Konuşmak için ağzını açtı, sonra kızardı ve tekrar kapattı.

Berandol, öğrencisine baktı. "Ne olursa olsun, söyle. Seni azarlamayacağım."

"Sorun şu ki, ben *sizi* azarlayacaktım," itiraf etti Wintrow. Çocuk ekleyerek yüzü aydınlandı: "Ama yapmadan kendimi durdurdum."

"Ve bana ne söyleyecektin?" diye ısrar etti Berandol. Çocuk başını sallayınca, öğretmeni yüksek sesle güldü. "Hadi ama Wintrow, sana düşüncelerini söylemeni istedim, sözlerine alınacak kadar adaletsiz biri olduğumu mu sanıyorsun? Aklından ne geçiyordu?"

"Davranışlarınızı başkalarının yaptıklarına göre değil, Sa'nın öğretilerine göre yönlendirmeniz gerektiğini söyleyecektim." Çocuk açıkça konuştu, ama sonra gözlerini indirdi. "Bunu size hatırlatmak bana düşmez, biliyorum."

Berandol, kırılmış gibi görünmüyordu, çok derin düşüncelere dalmıştı. "Ama sadece kurallara uyarsam ve kalbim bana bir insanın Sa gibi mutlak adalet ve mutlak merhametle yargılayamayacağını söylüyorsa, o zaman şu sonuca varmam gerekir..." Sözleri, sanki düşüncesi zorla çıkıyormuşçasına yavaşladı. "Ya Wanderers'ın benimkinden çok daha derin bir maneviyatı var, ya da benim kadar yargılama hakkına sahip değiller." Gözleri elma ağaçları arasında dolaştı. "Acaba tarikatımızın bütün bir kolu adaletsiz mi? Böyle bir şeyi düşünmek bile sadakatsizlik değil mi?" Endişeli bakışları yanındaki çocuğa döndü.

Wintrow sakın bir gülümsemeyle, "Bir insanın düşünceleri Sa'nın öğretilerine uygunsa, yoldan sapamazlar," dedi.

"Bunu daha fazla düşünmeliyim," diye iç çekerek sonlandırdı Berandol. Wintrow'a içten bir sevgiyle baktı. "Senin öğrencim olduğun günü kutsuyorum, ama doğrusu burada kimin öğrenci, kimin öğretmen olduğunu sık sık merak ediyorum. Seni özleyeceğim."

Wintrow'un gözleri aniden endişeyle doldu. "Beni özleyecek misin? Gidiyor musun, göreve çağrıldın mı?"

"Ben değil. Bu haberi sana daha iyi vermeliydim, ama her zamanki gibi sözlerin düşüncelerimi başlangıç noktasından uzaklaştırdı. Ben gitmiyorum,

sen gidiyorsun. Bu yüzden bugün seni bulmaya geldim, eşyalarını toplamanı söylemek için, çünkü evine çağrıldın. Büyükannen ve annen, büyükbabanın ölüm döşeğinde olduğunu ve senin yanında olmanı istediklerini haber verdiler. Çocuğun yüzündeki yıkılmış ifadeyi gören Berandol, "Bunu sana bu kadar açık söylediğim için üzgünüm. Ailenden çok nadiren bahsediyorsun. Büyükbabanla bu kadar yakın olduğunu bilmiyordum," diye ekledi.

"Değilim," diye itiraf etti Wintrow. "Doğrusu, onu pek tanımıyorum. Ben küçükken hep denizdeydi. Eve geldiğinde ise beni hep korkuturdu. Acımasızlığıyla değil, ama... gücüyle. Sesinden sakalına kadar her şeyi odaya sığmayacak kadar büyük görünüyordu. Küçükken diğer insanların onun hakkında konuştuklarını duyduğumda, sanki bir efsane ya da kahraman hakkında konuşuyorlarmış gibi gelirdi. Ona hiç büyükbaba ya da dedem dediğimi hatırlamıyorum. Eve geldiğinde, kuzey rüzgarı gibi evi kasıp kavururdu ve ben onun varlığından zevk almak yerine çoğunlukla ondan kaçardım. Onun önüne sürüklendiğimde, tek hatırladığım, boyumun kısalığını eleştirdiği. "Bu çocuk neden bu kadar cılız?" diye sorardı. "Benim oğullarıma benziyor, ama yarısı kadar! Ona et vermiyor musun? İyi beslenmiyor mu?" Sonra beni kendine çekip kolumu yoklardı, sanki beni masaya koymak için şişmanlatıyormuş gibi. O zamanlar boyumdan utanırdım, sanki bir kusurmuş gibi. Rahiplik görevine verildikten sonra onu daha da az görmeye başladım, ama ona karşı olan izlenimim değişmedi. Yine de korktuğum kişi büyükbabam değil, onun ölümünü beklemek de değil. Eve gitmek, Berandol. Orası çok... gürültülü.

Berandol sempatiyle yüzünü buruşturdu.

"Buraya gelene kadar düşünmeyi bile öğrenemedim sanırım," diye devam etti Wintrow. "Orası çok gürültülü ve çok yoğun. Düşünmeye vaktim yoktu. Nana sabah bizi yataktan kaldırdığı andan, banyo yapıp giyinip gece yatakta bırakıldığımız ana kadar, durmadan hareket halindeydik. Giyinip gezmeye çıkarılmak, dersler ve yemekler, arkadaşları ziyaret etmek, farklı kıyafetler giyip yine yemekler... Hiç bitmiyordu. Buraya ilk geldiğimde, ilk iki gün hücremden çıkmadım. Nana, büyükannem ya da annem peşimde koşuşturmadıkları için ne yapacağımı bilmiyordum. Uzun zamandır kız kardeşim ve ben bir bütünüz. "Çocuklar" uykuya ihtiyaçları var, "çocuklar" öğle yemeğine ihtiyaçları var. Bizi ayırdıklarında vücudumun yarısını kaybetmiş gibi hissettim.

Berandol takdirle gülümsüyordu. "Demek Vestrit olmak böyle bir şey. Bingtown'daki Eski Tüccarların çocuklarının nasıl yaşadığını hep merak etmiştim. Benim için çok farklıydı, ama yine de çok benzerdi. Ailem domuz çobanlığı yapıyordu. Dadım ya da gezilerim yoktu, ama insanı meşgul edecek bolca iş vardı. Geriye bakınca, zamanımızın çoğunu hayatta kalmak için harcadığımızı görüyorum. Yiyecekleri idareli kullanmak, başkalarının standartlarına göre tamir edilemeyecek şeyleri tamir etmek, domuzlara bakmak... Sanırım domuzlar herkesten daha iyi bakılıyordu. Bir çocuğu rahiplik için vermek gibi bir düşünce hiç akıllarından geçmezdi. Sonra annem hastalandı ve babam, annem yaşarsa çocuklarından birini Sa'ya adayacağına söz verdi. Annem hayatta kaldığında beni gönderdiler. Ben, tabiri caizse, ailenin en küçüğüydüm. Hayatta kalan en küçük çocuktum ve kolum kısaydı. Onlar için bu bir fedakârlıktı, eminim, ama benim gibi iri yarı ağabeylerimden birini vermek kadar büyük bir fedakârlık değildi.

"Kısık bir kol mu?" diye sordu Wintrow şaşkınlıkla.

"Öyleydi. Küçükken üzerine düşmüştüm ve uzun süre iyileşmedi. İyileştiğinde de eskisi kadar güçlü olmadı. Ama rahipler beni iyileştirdi. Beni meyve bahçesinde sulama ekibine verdiler ve bize bakan rahip bana uyumsuz iki kova verdi. Daha zayıf kolumla daha ağır olanı taşımamı istedi. İlk başta onun deli olduğunu düşündüm; ailem her zaman bana her şeyi güçlü kolumla yapmamı öğretmişti. Bu, Sa'nın öğretilerine ilk tanışmam oldu."

Wintrow bir an kendi kendine kaşlarını çatı, sonra sırtıttı. "En zayıf olan, gücünü bulmak için gücünü denemek zorundadır, o zaman güçlü olur."

"Aynen öyle." Rahip, önlerindeki uzun, alçak binayı işaret etti. Acolytes'in hücreleri oradaydı. "Haberci buraya gelmekte gecikti. Geminiz kalkmadan limana varabilmek için çabuk toparlanıp hemen yola çıkmalısınız. Yürüyerek uzun bir yol."

"Bir gemi!" Wintrow'un yüzünden kısa süreliğine kaybolan çaresizlik yeniden ortaya çıktı. "Bunu düşünmemiştim. Deniz yolculuğundan nefret ederim. Ama Jamaillia'dan Bingtown'a gitmek zorundaysan, başka seçeneğin yok." Kaşları daha da çatıldı. "Limana yürüyerek mi gideceğiz? Bana bir adam ve at ayarlamadılar mı?"

"Zenginliğin konforuna bu kadar çabuk mu alıştın, Wintrow?" Berandol onu azarladı. ocuk utanarak başını eğdiğinde, devam etti: "Hayır, mesajda bir arkadaşının sana geçiş için teklifte bulunduğunu ve ailenin bunu memnuniyetle kabul ettiğini yazıyordu." Daha nazik bir tonla ekledi: "Sanırım ailenin eskisi kadar parası yok. Kuzey Savaşı, Buck Nehri'nden gelmeyen mallar ve orada satılamayan mallar nedeniyle birçok ticaret ailesine zarar verdi." Daha düşünceli bir şekilde devam etti, "Ve genç Satrap, babası ve dedeleri gibi Bingtown'u sevmiyor. Onlar, Lanetli Kıyıları'a yerleşecek kadar cesur olanların, orada buldukları hazineleri cömertçe paylaşmaları gerektiğini düşünüyorlardı. Ama genç Cosgo öyle değil. Onların risklerinin karşılığını yeterince aldıklarını, Sahillerin artık iyice yerleşmiş olduğunu ve bir zamanlar orada olan lanetin artık ortadan kalktığını düşündüğü söyleniyor. Onlara yeni vergiler gönderdi, üstelik Bingtown yakınlarında en sevdiği kişilere yeni araziler dağıttı." Berandol başını salladı. "Atalarının sözünü tutmuyor ve ona her zaman sadık kalan insanlara zorluk çıkarıyor. Bundan iyi bir şey çıkmaz."

"Biliyorum. Yürüyerek gitmediğim için şükretmeliyim. Ama Berandol, korku duyduğum bir yere gitmeyi kabul etmek zor, hele de gemiyle. Yol boyunca çok mutsuz olacağım."

"Deniz tutar mı?" diye sordu Berandol şaşkınlıkla. "Denizci soyundan gelenlerin deniz tuttuğunu sanmıyordum."

"Hava kötü olduğunda herkesin midesi bulanabilir, ama hayır, sorun o değil. Gürültü, koşuşturma ve kalabalık. Koku. Ve denizciler. Kendi çapında iyi adamlar ama..." ocuk omuz silkti. "Bizim gibi değil. Bizim burada konuştuğumuz şeyleri konuşacak zamanları yok, Berandol. Konuşmalar bile, düşünceleri en genç rahip yardımcısınınki kadar basit olurdu. Hayvanlar gibi yaşıyorlar ve hayvanlar gibi düşünüyorlar. Kendimi hayvanlar arasında yaşıyormuş gibi hissedeceğim. Onların suçu yok," diye ekledi, genç rahibin kaşlarını çatmasını görünce.

Berandol konuşmaya başlamak için nefes aldı, sonra vazgeçti. Bir an sonra düşünceli bir şekilde şöyle dedi: "Ailenin evini ziyaret edeli iki yıl oldu, Wintrow. Manastırdan çıkalı ve çalışan insanlarla birlikte olalı iki yıl oldu. İyi bak ve iyi dinle, geri döndüğünde

bize döndüğünde, az önce söylediklerine hala katılıp katılmadığını söyle. Bunu unutma, ben unutmayacağım."

"Unutmayacağım, Berandol," diye genç içtenlikle söz verdi. "Ve seni özleyeceğim." "Muhtemelen, ama birkaç günlüğüne, çünkü yolculuğunda sana eşlik edeceğim." limana kadar. Gel. Hadi gidip eşyaları toplayalım.

Kennit sahilin sonuna varmadan çok önce, Öteki'nin onu izlediğini fark etti. Bunu bekliyordu, ama yine de merakını uyandırdı, çünkü onların şafak ve alacakaranlık yaratıkları olduğunu, güneş gökyüzündeysen nadiren hareket ettiklerini sık sık duymuştu. Daha zayıf bir adam korkabilirdi, ama daha zayıf bir adam Kennit'in şansına sahip olamazdı. Ya da kılıç kullanma becerisine. Plajda yavaşça yürüyüşüne devam ederken, bir yandan da ganimet topluyordu. Onu izleyen yaratığın farkında değilmiş gibi davrandı, ama onun yalanını anladığından emin gibiydi. Bir oyun içinde oyun, dedi kendi kendine ve gizlice gülümsedi.

Birkaç dakika sonra, Gankis sahile gelip, yukarıda onu izleyen bir Öteki olduğunu haber vermek için nefes nefese koştuğunda, çok sinirlendi.

"Biliyorum," dedi yaşlı denizciye sertçe. Bir an sonra sesini ve yüzünü kontrol altına aldı. Nazik bir tonla açıkladı: "Ve o da bizim onu izlediğimizi biliyor. Öyleyse, benim yaptığım gibi onu görmezden gel ve banka aramanı bitir. Başka önemli bir şey buldun mu?"

"Birkaç şey," diye itiraf etti Gankis, memnuniyetsiz bir şekilde. Kennit dik durdu ve bekledi. Denizci, yıpranmış ceketinin geniş ceplerine elini soktu. "Bu var," dedi isteksizce ceplerinden parlak renklerle boyanmış bir nesne çıkararak. Nesne, bazı disklerinde dairesel delikler bulunan disk ve çubuklardan oluşan bir düzenekti.

Kennit bunu anlamsız buldu. "Bir tür çocuk oyuncacı," diye düşündü. Gankis'e kaşlarını kaldırarak baktı ve bekledi.

"Ve bu," dedi denizci. Cebinden bir gül tomurcuğu çıkardı. Kennit, dikenlere dikkat ederek onu dikkatlice aldı. Elinde tutana kadar gerçek olduğunu sanmıştı, ama sapı sert ve esnek değildi. Elinde tarttı; gerçek bir gül kadar hafıftı.

Ne yapıldığını anlamak için onu çevirdi: daha önce hiç görmediği bir şey olduğu sonucuna vardı. Yapısı kadar gizemli olan bir de kokusu vardı, sanki yaz bahçesinde açmış bir gül gibi sıcak ve baharatlı. Kennit, gülü ceketinin yakasına takarken Gankis'e kaşlarını kaldırdı. Dikenli dikenler onu sıkıca tutuyordu. Kennit, Gankis'in dudaklarının sıkıca kapanmasını izledi, ama denizci hiçbir şey söylemeye cesaret edemedi.

Kennit güneşe, sonra da çekilen dalgalara baktı. Adanın diğer tarafına yürümek bir saatten fazla sürerdi. Geri çekilen gelgitin ortaya çıkardığı kayalıklarda gemisini tehlikeye atmadan daha fazla kalamazdı. Nadir bir kararsızlık anı düşüncelerini bulandırdı. Treasure Beach'e sadece hazine için gelmemişti; bunun yerine, Diğer'in kahinini aramaya gelmişti, Diğer'in onunla konuşmayı seçeceğinden emindi. Kahinin onayına ihtiyacı vardı; Gankis'i tanık olarak yanına almamış mıydı? Gankis, gemisindeki kendi maceralarını abartarak anlatmayan birkaç adamdan biriydi. Sadece kendi mürettebatının değil, Divvytown'daki tüm korsanların Gankis'in anlattıklarını doğru kabul edeceğini biliyordu. Üstelik, Gankis'in tanık olduğu kahin Kennit'in amaçlarına uymazsa, onu öldürmek çok kolay olurdu.

Bir kez daha kendisine kalan zamanı düşündü. İhtiyatlı bir adam, sahildeki aramasını şimdi bırakıp Diğerine karşı çıkmalı ve sonra gemisine geri dönmeliydi. İhtiyatlı adamlar asla şanslarına güvenmezlerdi. Ama Kennit, şansının artması için bir adamın şansına güvenmesi gerektiğine uzun zaman önce karar vermişti. Bu, kendi keşfettiği ve başkalarıyla paylaşmak için hiçbir neden görmediği kişisel bir inançtı. Hiçbir zaman risk almadan ve şansına güvenmeden büyük bir zafer kazanmamıştı. Belki de ihtiyatlı ve temkinli olduğu gün, şansı onu terk ederdi. Bunun, asla göze almayacağı tek şans olacağı sonucuna vararak kendi kendine sııttı. Şansının onu terk etmeyeceğine asla güvenmezdi.

Bu mantık akışı onu memnun etti. Sakin bir şekilde kıyı şeridini aramaya devam etti. Hilal şeklindeki kumsalın sonunu belirleyen sivri kayalıklara yaklaşırken, tüm duyuları Diğer'in varlığını hissetti. Kokusu baştan çıkarıcı derecede tatlıydı, ama rüzgar yön değiştirip kokuyu daha da güçlendirdiğinde aniden ekşimiş, çürümüş bir kokuya dönüştü. Koku o kadar güçlüydü ki boğazının arkasında bir tat haline geldi, neredeyse öğürtmesine neden oldu. Ama bu sadece canavarın kokusu değildi; Kennit onun varlığını teninde hissedebiliyordu. Kulakları çınladı ve nefesi n i

gözbebeklerine ve boğazının derisine baskı olarak hissetti. Terlemediğini sanıyordu, ama yüzü aniden terden yağlı gibi hissetti, sanki rüzgâr, Diğer'in derisinden bir maddeyi alıp onun derisine yapıştırmış gibiydi. Kennit, mide bulantısına varan tiksinti ile mücadele etti. Bu zayıflığı göstermeyi reddetti.

Bunun yerine, tüm boyunu dikleştirip, göze çarpmadan yeleşini düzeltti. Rüzgâr, şapkasındaki tüyleri ve parlak siyah saçlarını dalgalandırdı.

Genel olarak, yakışıklı bir adamdı ve hem erkeklerin hem de kadınların ondan etkilendiğini bilmek ona büyük bir güç veriyordu. Uzun boyluydu, ama kasları orantılıydı. Ceketinin kesimi omuzlarının ve göğsünün genişliğini, karnının düzlüğünü ortaya çıkarıyordu. Yüzü de hoşuna gidiyordu. Kendini yakışıklı bir adam olarak görüyordu. Yüksek alnı, sağlam çenesi ve ince dudaklarının üzerinde düz bir burnu vardı. Sakalını modaya uygun şekilde sivri bırakmış, bıyığının uçlarını titizlikle cilalamıştı. Tek hoşuna gitmeyen özelliği gözleriydi: annesinin gözleri gibi soluk, sulu ve maviydi. Aynada kendi gözlerine baktığında, annesi onun ahlaksız yaşam tarzından dolayı üzgün ve yaşlı gözlerle ona bakıyordu. Ona, bronzlaşmış yüzünde hiç yakışmayan, aptalca boş gözler gibi geliyordu. Başka bir adamda, insanlar onun yumuşak mavi gözleri, meraklı gözleri olduğunu söylerdi. Kennit soğuk mavi bir bakış geliştirmeye çalıştı, ama gözlerinin bunun için bile çok solgun olduğunu biliyordu. Bekleyen Diğerine gözlerini dikerken dudaklarını hafifçe kıvrarak çabasını artırdı.

Onunla neredeyse aynı yükseklikte durarak bakışlarını karşılayan yaratık pek etkilenmiş görünmüyordu. Efsanelerin bu kadar doğru olduğunu görmek garip bir şekilde içini rahatlattı. Parmakları ve ayak parmakları perdeli, uzuvları son derece esnek, kıkırdak yuvalarında düz balık gözleri ve yarattığı kaplayan yumuşak pullu derisi, hepsi Kennit'in beklediği gibiydi. Kesik, kel kafası ne insan ne de balık kafasına benziyordu. Çenesi kulak deliklerinin altında, bir insanın kafasını yutacak kadar büyük bir ağız tutuyordu. İnce dudakları, sıralar halinde dizilmiş küçük keskin dişleri gizleyemiyordu. Omuzları öne doğru eğilmiş gibi görünüyordu, ancak duruşu dağınıklık değil, kaba kuvveti andırıyordu. Soluk mavi renkli, pelerin benzeri bir giysi giymişti ve dokusu o kadar inceydi ki, bir çiçek yaprağı kadar yumuşaktı. Giysi, su gibi akıcı bir şekilde vücudunu sarmalıyordu. Evet, her şey okudukları gibiydi. Beklemediği şey ise, hissettiği çekimdi.

rüzgârın bir oyunu burnuna yalan söylemişti. Bu yaratığın kokusu yaz bahçesi gibiydi, nefesi nadir bir şarabın ince kokusu gibiydi. Tüm bilgelik o okunamaz gözlerde yatıyordu. Aniden onun önünde kendini kanıtlamak ve onun saygısına layık görülmek istedi. Onu iyiliği ve zekâsıyla etkilemek istedi. Onun hakkında iyi düşünmesini istedi.

Arkasındaki kumda Gankis'in ayak seslerinin hafif çıtırtısını duydu. Bir an için, Öteki'nin dikkati dağıldı. Düz gözler Kennit'i düşünmekten uzaklaştı ve o anda büyü bozuldu. Kennit neredeyse irkildi. Sonra kollarını göğsünde kavuşturdu, böylece büyücü ağacından yüzü etine sıkıca bastırıldı. Hızlanmış olsun ya da olmasın, bu, yaratığın büyüsunu engellemiş gibi görünüyordu. Artık Diğer'in niyetinin farkında olduğu için, bu tür manipölasyonlara karşı iradesini sağlam tutabilirdi. Gözleri Kennit'in bakışlarına geri dönse bile, Diğer'in ne olduğunu görebiliyordu: derinlerden gelen soğuk ve pullu bir yaratık. Onu kontrol edemediğini hissetmiş gibi görünüyordu, çünkü çenelerinin arkasındaki hava keselerini doldurup ona sözlerini kusarken, Kennit bir parça alaycılık hissetti. "Hoş geldin, yolcu. Deniz, arayışını iyi ödüllendirmiş, görüyorum. İyi niyet göstergesi olarak bir sunuda bulunup, kehanetin bulduğun şeylerin önemini anlatmasını dinleyecek misin?"

Sesi, yağlanmamış menteşeler gibi gıcırdayarak, hırıltılı ve nefes nefese kelimeleri ona doğru savurdu. Kennit'in bir kısmı, insan kelimelerini öğrenmek için harcadığı çabayı takdir ediyordu, ama sert tarafı bunu kölece bir davranış olarak görmezden geldi. Karşısında, insanlığından her yönüyle farklı bir yaratık duruyordu. O, onun kendi topraklarında, önünde duruyordu, ama o, onun dilinde konuşarak, kehanetleri karşılığında sadaka istiyordu. Onu üstün olarak kabul ediyorsa, neden sesinde alay vardı?

Kennit bu soruyu kafasından silip attı. Çantasından, geleneksel sunum olan iki altın parayı çıkardı. Gankis'e karşı daha önce takındığı tavırlara rağmen, neyle karşılaşabileceğini tam olarak araştırmıştı. Şans, sürprizlerle karşılaşmadığında en iyi şekilde işler. Bu yüzden, Öteki, paraları almak için sert, grimsi dilini uzattığında hiç telaşlanmadı ve paraları oraya koymaktan çekinmedi. Yaratık dilini ağzına geri çekti. Altınları yutmaktan başka bir şey yapıp yapmadığını Kennit anlayamadı. Bunu yaptıktan sonra, Öteki sert bir şekilde eğildi ve Kennit'in topladığı nesneleri almak için bir kum yelpazesi düzeltti.

Kennit, nesneleri onun önüne yaymak için acele etmedi. Önce içinde bardaklar bulunan cam küreyi koydu. Yanına gülü yerleştirdi ve ardından on iki tırnağı dikkatlice etrafına dizdi. Yay çizgisinin sonuna, içinde minik fincanlar bulunan küçük sandığı koydu. Bir avuç dolusu küçük kristal küreyi oyuğa yerleştirdi. Bunları sahilin son kısmında toplamıştı. Yanlarına son bulduğı şeyi koydu, gerçek bir tüyden biraz daha ağır gibi görünen bakır bir tüy. İşinin bittiğini belirtmek için başını salladı ve biraz geri çekildi. Kaptanına özür dilercesine bir bakış atan Gankis, boyalı tahta oyuncağı yayının bir kenarına utangaçça koydu. Sonra o da geri çekildi. Diğerleri, önlerindeki hazine yığınının bir süre baktı. Sonra tuhaf düz gözlerini Kennit'in mavi bakışlarına çevirdi. Sonunda konuştu. "Bulduğun *tek* şey bu mu?" Vurgusu çok açıktı.

Kennit omuzlarını ve başını hafifçe hareket ettirdi, bu hareket evet ya da hayır anlamına gelebilir, ya da hiçbir şey ifade etmeyebilirdi. Konuşmadı. Gankis rahatsız bir şekilde ayaklarını oynattı. Öteki, hava keselerini gürültüyle yeniden doldurdu.

"Okyanusun buraya getirdiğı şeyler insanların saklaması için değıldir. Su onları buraya getirir çünkü su onların burada olmasını ister. Suyun iradesine karşı gelme, çünkü hiçbir akıllı yaratık bunu yapmaz. Hiçbir insan Hazine Plajı'nda bulduğı şeyleri saklayamaz."

"O zaman Diğer'e mi ait?" diye sordu Kennit sakın bir sesle.

Türler arasındaki farka rağmen, Kennit, Diğerini tedirgin ettiğini kolayca anlayabildi. Bir an kendini toparladıktan sonra ciddi bir sesle cevap verdi: "Hazine Plajı'na okyanusun getirdiğı her şey, her zaman okyanusa aittir. Bizler burada sadece bekçiyiz."

Kennit'in gülümsemesi dudaklarını gergin ve ince bir çizgiye dönüştürdü. "Öyleyse endişelenmene gerek yok. Ben Kaptan Kennit ve okyanusun tamamının benim olduğunu söyleyen tek kişi ben değılim. Yani okyanusa ait olan her şey benimdir. Altınlarını aldın, şimdi kehanetini söyle ve sana ait olmayan şeylere daha fazla aldırma."

Yanındaki Gankis duyulur bir şekilde nefesini tuttu, ama Öteki bu sözlerle tepki göstermedi. Bunun yerine başını ciddiyetle eğdi, boyunsuz vücudunu ona doğru eğdi, sanki Kennit'i efendisi olarak kabul etmek zorunda kalmış gibi. Sonra başını kaldırdı ve balık gözleri, bir haritada parmağıyla işaret ediliyormuş gibi

bir parmakla haritada bir noktayı bulur gibi. Konuştuğunda sesinde daha derin bir ton vardı, sanki sözcükler onun içinden patlayarak çıkıyormuş gibi.

"Bu kadar açık ki, senin soyundan gelenlerden biri bile okuyabilir. Senin olmayanı alıp, kendi malınmış gibi davranıyorsun, Kaptan Kennit. Eline ne kadar çok şey geçerse geçsin, asla doymuyorsun. Seni takip edenler, senin değersiz eşya ve oyuncak olarak gördüklerinle yetinmek zorunda kalırken, sen en değerli gördüklerini alıp kendine saklıyorsun." Yaratığın gözleri, Gankis'in şaşkın bakışlarıyla kısa bir süre buluştu. "Onun değerlendirmesine göre, ikiniz de aldatılmış ve ikiniz de fakirleşmişsiniz."

Kennit bu kehanetin yönünü hiç umursamadı. "Altınım bana bir soru sorma hakkı satın almadı mı?" diye cesurca sordu.

Diğerinin çenesi şaşkınlıktan değil, belki de bir tür tehdit olarak açıldı. Dışleri gerçekten etkileyiciydi. Sonra çenesi kapandı. İnce dudakları, cevabını geçirirken neredeyse hiç kıpırdamadı. "Evet."

"Arzuladığım şeye ulaşabilecek miyim?"

Diğerinin hava keseleri spekülatif bir şekilde titredi. "Sorunu daha spesifik hale getirmek istemiyor musun?"

"Kehanetler daha spesifik olmamı gerektiriyor mu?" Kennit hoşgörülle sordu.

Diğer, yine nesnelerin dizisine baktı: gül, bardaklar, çiviler, topun içindeki bardaklar, tüy, kristal küreler. "Kalbinin arzusunu gerçekleştireceksin," dedi kısaca. Kennit'in yüzünde bir gülümseme belirdi, ama yaratık devam edince, sesi daha uğursuz bir hal alırken gülümseme kayboldu. "En çok yapmak istediğin şeyi başaracaksın. Rüyalarını süsleyen o görev, o başarı, o eylem ellerinde çiçek açacak."

"Yeter," diye homurdandı Kennit, aniden aceleyle. Tanrıçayla görüşme isteğini tamamen vazgeçti. Kehanetlerini bu kadar zorlamak istiyordu. Kumun üzerine eğilip ödülleri almak için uzandı, ama yaratık aniden uzun parmaklı, perdeli ellerini açarak

hazineyi korumak için ellerini yaydı. Her parmağının ucunda yeşil bir zehir damlası belirdi.

"Hazineler elbette Hazine Plajı'nda kalacak. Yerlerini ben ayarlayacağım."

"Teşekkür ederim," dedi Kennit, sesinde içtenlikle melodik bir ton vardı. Yavaşça doğruldu, ama yaratık gardını indirdiğinde aniden öne adım attı ve içinde bardaklar bulunan cam küreye ayağını sertçe bastırdı. Küre, rüzgâr çanları gibi tınlayarak kırıldı. Gankis, sanki ilk çocuğunu öldürmüş gibi çığlık attı ve Öteki bile bu acımasız yıkıma irkildi. "Yazık," dedi Kennit arkasını dönerek. "Ama ben sahip olamıyorsam, neden başkası sahip olsun ki?"

Bilgece, gül için de aynı şeyi yapmaktan kaçındı. Onun narin güzelliğinin, botunun baskısına dayanamayacak bir malzemeden yapıldığını tahmin ediyordu. Onu yok etmeye çalışıp başarısız olarak saygınlığını kaybetmek istemiyordu. Diğer nesneler onun için çok değerli değildi; Diğer, bu tür çöp parçalarıyla ne isterse yapabiliirdi. Arkasını dönüp uzaklaştı.

Arkasından, Diğerinin öfkeyle tısladığını duydu. Derin bir nefes aldı, sonra şöyle dedi: "Denize ait olanı yok eden topuk, deniz tarafından geri alınacaktır." Dişli çeneleri bir çırpıda kapandı ve bu son kehaneti ısırarak kopardı. Gankis hemen Kennit'in yanına geçti. O, bilinmeyen tehlikeye karşı her zaman bilinen tehlikeyi tercih ederdi. Plajda yarım düzine adım attıktan sonra Kennit durdu ve geri döndü. Hâlâ hazinelerin üzerinde çömelmiş olan Diğerine seslendi. "Ah, evet, belki dikkate almak isteyebileceğin bir başka alamet daha vardı. Ama sanırım onu sana ben değil, okyanus getirdi, bu yüzden olduğu yerde bıraktım. Diğerlerinin kedileri sevmedikleri iyi bilinir, değil mi?" Aslında, kedilere duydukları korku ve hayranlık, kehanet yetenekleri kadar efsaneviydi. Diğerleri cevap verme tenezzülünde bulunmadı, ama Kennit, hava keselerinin alarmla şiştiğini görmekten memnuniyet duydu.

"Onları sahilde bulacaksın. Senin için çok güzel mavi tüyleri olan bir sürü yavru kedi. Deri bir çantanın içindeydiler. Yedi ya da sekiz tane güzel yaratık. Çoğu okyanusa düştükten sonra biraz kötü görünüyorlardı, ama benim bıraktıklarımın iyi olacağına şüphe yok. Onların sana değil, okyanusa ait olduklarını unutma. Eminim onlara iyi davranacaksın."

Diğer varlık tuhaf bir ses çıkardı, neredeyse bir ıslık gibiydi. "Al onları!" diye yalvardı. "Hepsini al, hepsini. Lütfen!"

"Okyanusun buraya getirmeye layık gördüğü şeyi Hazine Plajı'ndan götürmek mi? Hayatta yapmam," dedi Kennit büyük bir samimiyetle. Onun bariz üzüntüsünden yüzünü çevirirken gülmedi, hatta gülümsemedi bile. Kendini Divvytown'da şu anda popüler olan oldukça müstehcen bir şarkının melodisini mırıldanırken buldu. Adımları o kadar uzundu ki, Gankis onun yanında koşarken kısa sürede tekrar nefes nefese kaldı.

"Efendim?" Gankis nefes nefese sordu. "Bir sorum var, Kaptan Kennit?"

"Sorabilirsin," diye cevapladı Kennit nazikçe. Adamın yavaşlamasını isteyeceğini düşünmüştü. Ama bunu reddedecekti. Geri çekilen gelgitin kayalıkları ortaya çıkmadan gemiyi denize açmak için acele etmeleri gerekiyordu.

"Ne yapmayı başaracaksınız?"

Kennit ağzını açtı, neredeyse söyleyecekti. Ama hayır. Bunu çok dikkatli planlamıştı, kafasında defalarca prova etmişti. Yola çıkana ve Gankis'in tüm mürettebata adadaki olayları kendi açısından anlatana kadar bekleyecekti. Bunun uzun sürmeyeceğini düşünüyordu. Yaşlı adam gevezeydi ve onların yokluğunda adamlar adaya yaptıkları ziyaretle ilgili merakla yanıp tutuşacaktı. Yelkenleri rüzgarı yakalayıp Divvytown'a doğru yol almaya başladıklarında, tüm mürettebatı güverteye çağıracaktı. Hayal gücü onu sürüklemeye başladı ve aşağıda toplanan adamlara konuşurken ayın üzerine parladığını hayal etti. Soluk mavi gözleri, kendi hayallerinin parıltısıyla ışıldadı.

Hazine ararken olduğundan çok daha hızlı bir şekilde sahili geçtiler. Kısa sürede, kıyıdan adanın ormanlık iç kesimlerine çıkan dik patikayı tırmanmaya başladılar. *Marietta* için hissettiği endişeyi Gankis'ten sakladı. Koydaki gelgitler, ayın evrelerine aldırış etmeden aşırı derecede yükselip alçaldı. Koyda güvenli bir şekilde demirlemiş olduğu düşünülen bir gemi, bir anda, son gelgitte kesinlikle orada olmayan kayalara sürtünerek gövdesinin parçalandığını görebilirdi. Kennit, *Marietta*'yı riske atmayacaktı; gelgit onu karaya oturtmadan önce bu büyülü yerden uzaklaşacaklardı.

Rüzgârın estiği sahilden uzakta, ağaçların gölgesinde gün sakin ve altın rengiydi. Açık dallardan süzülen güneş ışığının sıcaklığı, orman toprağının yükselen kokusuyla birleşerek günü uykuya davet eden bir hale getiriyordu. Kennit, altın rengi yerin huzurunun içine sızmasıyla adımlarının yavaşladığını hissetti. Daha önce, dallar fırtınanın yağmurunun izleriyle damlarken, orman çekici olmayan, nemli, ıslak, çalılarla ve şakıyan dallarla dolu bir yerdi. Artık ormanın mucizelerle dolu bir yer olduğunu kesin olarak biliyordu. Treasure Beach'in sundukları kadar cezbedici hazineler ve sırlar barındırıyordu.

Marietta'ya ulaşma acısı içinden kayboldu ve bir kenara atıldı. Kendini çakıllı yolun ortasında dururken buldu. Bugün adayı keşfedecekti. Bir insanın tek bir muhteşem gecede yüz yıl geçirebileceği, diğer dünyanın harikalarla dolu büyümlü yerleri ona açılacaktı. Yakında her şeyi öğrenecek ve ustalaşacaktı. Ama şimdilik, durup bu yerin altın rengi havasını solumak yeterliydi. Gankis dışında hiçbir şey onun keyfini bozamıyordu. Adam, gelgit ve Marietta hakkında uyarılar vermeye devam ediyordu. Kennit onu ne kadar görmezden gelirse, o da ona o kadar çok soru soruyordu. "Neden burada durduk, Kaptan Kennit? Efendim? İyi misiniz, efendim?" Adamı eliyle kovarcasına işaret etti, ama yaşlı denizci aldırış etmedi. Gürültücü, kokuşmuş adamı kendinden uzaklaştıracak bir iş arıyordu. Ceplerinde ararken, eli madalyon ve zincirine takıldı. Onu çıkarırken kendi kendine sinsî bir gülümseme attı.

Gankis'in gevezeliklerini keserek, "Ah, bu olmaz. Bak, onların sahilinden yanlışlıkla neyi almışım. Uslu bir çocuk ol ve bunu sahile geri götür. Diğerine ver ve güvenli bir yere saklamasını söyle." dedi.

Gankis ona şaşkın şaşkın baktı. "Vakit yok. Bırakın burada, efendim! Gemi kayalıklara çarpmadan ya da bizsiz ayrılmadan geri dönmeliyiz. Bir ay boyunca Deception Cove'a geri dönmesini sağlayacak başka bir gelgit olmayacak. Ve bu adada kimse bir gece hayatta kalamaz."

Adam sinirlerini bozmaya başlamıştı. Yüksek sesi, yakınlara konmak üzere olan minik yeşil bir kuşu korkutup kaçırmıştı. "Git, dedim. Git!" Sesinde kırbaç ve pranga sesleri vardı ve

yaşı denizci madalyonu elinden kapıp geldikleri yöne doğru koşarak uzaklaştığında rahatladı.

Adam gözden kaybolunca Kennit kendi kendine sııttı. Adanın tepelik iç kesimlerine doğru yolu hızla tırmandı. Gankis'ten biraz uzaklaşıp izini kaybedecekti. Gankis onu asla bulamayacaktı, onsuz ayrılmak zorunda kalacak ve Diğerlerinin Adası'nın tüm harikaları onun olacaktı.

"Tam olarak değil. Sen onların olacaksın."

Kendi sesi, Kennit'in keskin kulaklarının bile zar zor duyabileceği kadar yumuşak bir fısıltıyla konuşuyordu. Dudaklarını nemlendirdi ve etrafına bakındı. Bu sözler, ani bir uyanış gibi içini titretmişti. Bir şey yapmak üzereydi. Ne?

"Kendini onların ellerine teslim etmek üzereydin. Bu yolda güç iki yönlüdür. Büyü, bu yolda kalmanı teşvik eder, ama bir insanı çekmek için kullanıldığında, Diğerlerini de uzaklaştırır. Onların dünyasını senden koruyan büyü, sen yoldan sapmadığın sürece seni de korur. Eğer seni yoldan çıkarmaya ikna ederlerse, onların eline düşersin. Akıllıca bir hareket değil."

Bileğini göz hizasına kaldırdı. Kendi minyatür yüzü alaycı bir şekilde ona gülümsedi. Tılsımın hızlanmasıyla ahşap renk almıştı. Oyulmuş bukleler onunki kadar siyahtı, yüzü yıpranmıştı ve gözleri aldatıcı bir şekilde zayıf maviydi. "Senin kötü bir pazarlık olduğunu düşünmeye başlamıştım," dedi Kennit tılsıma.

Yüz, küçümseyerek burnunu çekti. "Eğer ben senin için kötü bir pazarlık isem, sen de benim için öylesin," diye işaret etti. "Kendimi, saf bir aptalın bileğine bağlanmış, neredeyse anında yok olmaya mahkum biri olarak görmeye başlamıştım. Ama sen büyüünün etkisini kırmış gibisin. Ya da daha doğrusu, ben onu senden ayırdım."

"Ne büyüü?" diye sordu Kennit.

Tılsımın dudakları küçümseyen bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Buraya gelirken hissettiğinin tersi. Bu yoldan geçen herkes ona boyun eğiyor. Öteki'nin büyüü o kadar güçlü ki, kimse onu hissetmeden ve ona çekilmeden onların topraklarından geçemez. Bu yüzden bu yola bir erteleme büyüü koymuşlar.

Birisi topraklarının onu çağırdığını bilir, ama ziyaretini yarına ertelemeye devam eder. Her zaman yarına. Ve böylece, asla. Ama kedicikler hakkındaki küçük tehdidin onları biraz tedirgin etti. Seni yoldan çekip kedilerden kurtulmak için bir araç olarak kullanacaklardı."

Kennit kendine küçük bir memnuniyet gülümsemesi izin verdi. "Onlar, beni onların büyüüne karşı koruyacak bir tılsımın olabileceğini öngörmediler."

Büyü, ağzını sıkıca kapattı. "Ben sadece sana büyüünün varlığından haberdar ettim. Herhangi bir büyüünün farkında olmak, ona karşı en güçlü büyüdür. Benim kendimde, onlara karşı kullanabileceğim ya da onların büyüünü etkisiz hale getirebilecek hiçbir sihir yok." Yüzün mavi gözleri bir o yana bir bu yana kaydı. "Ve sen burada benimle konuşmaya devam edersen, ikimiz de yok olacağız. Gelgit çekiliyor. Yakında arkadaşın seni burada terk etmekle *Marietta'nın* kayalıklara çarparak parçalanmasına izin vermek arasında seçim yapmak zorunda kalacak. En iyisi Deception Cove'a acele et."

"Gankis!" Kennit dehşetle haykırdı. Küfretti, ama koşmaya başladı. Adam için geri dönmenin bir yararı yoktu. Onu terk etmek zorundaydı. Üstelik ona altın madalyonu da vermişti! Diğerlerinin büyüüne bu kadar kanmakla ne kadar aptalca davranmıştı. Tanığını ve yanında götürmek istediği hatırayı kaybetmişti. Hayatını ve gemisini de kaybederse lanetlenirdi. Uzun bacaklarını uzatarak dolambaçlı yolda koşmaya başladı. Az önce çok çekici gelen altın sarısı güneş ışığı, birdenbire çok sıcak bir öğleden sonraya dönüştü ve nefes almakta zorlanan ciğerlerine hava girmiyordu sanki.

Önündeki ağaçların seyrekleşmesi, koya yaklaştığını haber verdi. Birkaç saniye sonra, arkasında Gankis'in ayak seslerini duydu ve denizci tereddüt etmeden onu geçince şok oldu. Kennit, dehşetle çarpılmış yüzünü kısa bir an gördü, sonra adamın yıpranmış ayakkabılarının koşarken yoldan çakıl taşlarını fırlattığını gördü. Kennit daha hızlı koşamayacağını düşünmüştü, ama Gankis aniden hızlanarak onu koruyan ağaçların arasından çıkıp sahile ulaştı.

Gankis'in gemideki çocuğa beklemesi için bağırdığını duydu. Çocuk, kaptanının geri dönmeyeceğini anlamış olmalıydı, çünkü sandalı yosun ve midye kaplı kayaların üzerinden itip çekerek geri çekilen suyun kenarına getirmişti. Kennit ve Gankis'in sahile çıktığını gören demirlemiş gemiden bir çığlık yükseldi. Arka güvertede,

bir denizci onlara acele etmeleri için çılgınca el sallıyordu. *Marietta'nın* durumu çok ciddiye. Geri çekilen gelgit, gemiyi neredeyse karaya oturtmuştı. Denizciler, apa makinesinde çoktan çalışmaya başlamışlardı. Kennit izlerken, *Marietta* hafifçe yana yattı ve bir dalga onu kısa bir süre havaya kaldırarak kayalığın üstünden kaydı. Kalbi göğsünde durdu. Kendisinden sonra en çok değer verdiği şey gemisiydi.

ocuğu ve sandalı takip etmek için kayalık sahile inerken, botları yumuşak yosun ve ezilmiş midyeler üzerinde kayıyordu. Gankis onun önündeydi. Üçü de sandalın kenarlarını tutarak geri çekilen dalgaların içine doğru koştular, emir vermeye gerek yoktu. Son kişi sandalın içine girene kadar hepsi sırsıklam olmuştu. Gankis ve ocuk kürekleri tutup yerlerine yerleştirirken, Kennit kı tarafına geçti. *Marietta'nın* apası, deniz yosunlarıyla süslenmiş olarak yükseliyordu. İki tekne arasındaki mesafe azalırken, kürekler yelkenlerle mücadele ediyordu. Sonra sandal yan yana geldi, halatlar indirilip kancalandı ve birkaç saniye sonra Kennit kendi güvertesindeydi. İkinci kaptan dümenin başındaydı ve kaptanının güvenli bir şekilde gemiye çıktığını görür görmez, Sorcor dümeni çevirdi ve gemiye hız vermesi için emirleri bağırdı. Rüzgar *Marietta'nın* yelkenlerini doldurdu ve onu yaklaşan gelgitin karşısına, onu sarsacak ama Deception Cove'un çıplak dişlerinden uzaklaştıracak hızlı akıntıya fırlattı.

Güverteye bir göz attı ve her şeyin yolunda olduğunu gördü. Kaptanın gözleri üzerinde dolaştığında gemici ocuk korkarak başını eğdi. Kennit ona sadece baktı ve ocuk, itaatsizliğinin unutulmayacağını ve göz ardı edilmeyeceğini anladı. Yazık. Çocuğun sırtı yumuşacık ve pürüzsüzdü; yarın artık öyle olmayacaktı. Yarın onunla ilgilenmek için yeterince zaman vardı. Bırakalım da bir süre bunu beklesin ve korkaklığının bedeli olarak alacağı kırbaç izlerinin tadını çıkarsın. İkinci kaptana sadece başını sallayarak selam veren Kennit, kendi kamarasına gitti. Az kalsın bir kaza olacaktı ama yine de kalbi zaferle çarpıyordu. Diğerlerini kendi oyunlarında yenmişti. şansı her zamanki gibi yüzüne gülmüştü; bileğindeki pahalı tılsım hızlanarak değerini kanıtlamıştı. Ve en önemlisi, Diğerlerinin kehanetini kendi hırslarına hizmet etmek üzere kullanabilecekti. Korsan Adalarının ilk kralı olacaktı.

2 YAŞAYAN GEMİLER

YILAN, geminin izinde zahmetsizce süzülerek suda ilerliyordu. Pullu vücudu yunusunki gibi parlıyordu, ama daha çok yanardöner maviydi. Sudan çıkardığı başı, fare balığı gibi sarkan dikenlerle kaplıydı. Derin mavi gözleri Brashen'inkilerle buluştu ve flört eden bir kadının gibi beklentiyle büyüdü. Sonra yaratığın ağzı genişçe açıldı, parlak kırmızıydı ve içe doğru eğimli dişlerle sıralanmıştı. Ağzı, ayakta duran bir adamı içine alabilecek kadar büyüktü. Sarkan dikenler aniden yılanın başının etrafında dikildi, zehirli oklarla dolu bir aslan yelesi gibi. Kırmızı ağız onu yutmak için ona doğru fırladı.

Karanlık Brashen'i sardı ve yaratığın ağzından gelen soğuk leş kokusu burnuna çarptı. Anlamsız bir çığlık atarak kendini çılgınca geriye attı. Elleri tahtaya değdi ve bu dokunuşla rahatladı. Kabus. Titreyerek nefes aldı. Tanıdık sesleri dinledi; Vivacia'nın tahtalarının gıcirtısı, diğer uyuyan adamların nefesleri ve suyun gövdeye çarpması. Başının üstünde, bir emre cevap vermek için koşan birinin çıplak ayak seslerini duyabiliyordu. Her şey tanıdıktı, her şey güvenliydi. Katran kokulu tahtaların, uzun süre dar bir yerde yaşayan adamların kokusunun ve bunların altında, bir kadının parfümü kadar hafif, yüklerinin baharatlı kokusunun karıştığı havayı derin bir nefesle içine çekti. Omuzlarını ve ayaklarını tahta ranzasının dar sınırlarına doğru iterek gerindi ve sonra battaniyesine geri uzandı. Nöbetine daha saatler vardı. Şimdi uyumazsa, sonra pişman olacaktı.

Gemi pruvasının loşluğuna gözlerini kapattı, ama birkaç saniye sonra tekrar açtı. Brashen, uykunun yüzeyinde gizlenen rüyasının onu geri alıp aşağıya sürüklemek için beklediğini hissedebiliyordu. Hafifçe küfretti. Biraz uykuya ihtiyacı vardı, ama tek yapacağı şey yılan rüyasının derinliklerine dalmak olursa, dinlenemezdi.

Tekrarlayan rüya artık onun için anılarından bile daha gerçektir. Garip zamanlarda, genellikle önemli bir karar vermesi gerektiğinde onu rahatsız etmeye başlıyordu. Böyle zamanlarda uykusunun derinliklerinden yükselip uzun dişlerini ruhuna geçiriyor ve onu dibe çekmeye çalışıyordu. Artık yetişkin bir adam olması hiç önemli değildi. Hiçbir zaman birlikte sefere çıktığı denizciler kadar iyi bir denizci olması ve onların dokuzda dokuzundan daha iyi olması da hiç önemli değildi. Rüya onu ele geçirdiğinde, çocukluğuna, herkesin, hatta kendisinin bile haklı olarak onu hor gördüğü zamanlara geri çekiliyordu.

Onu en çok rahatsız eden şeyin ne olduğuna karar vermeye çalıştı. Kaptanı onu hor görüyordu. Evet, bu doğrudur, ama bu onu daha az denizci yapmazdı. Kaptan Vestrit'in emrinde bu gemide ikinci kaptanlık yapmıştı ve o adama kendini kanıtlamıştı. Vestrit hastalandığında, Brashen *Vivacia'nın* kaptanlığı kendisine verileceğini ummuştu. Ancak yaşlı tüccar, gemiyi damadı Kyle Haven'a devretmişti. Aile, aileydi ve Brashen olanları kabul edebilirdi. Sonra Kaptan Haven, kendi birinci kaptan yardımcısını seçme hakkını kullanmış ve bu kişi Brashen Trell olmamıştı. Yine de bu görevden alınma onun suçu değildi ve gemideki tüm denizciler, hayır, Bingtown'daki tüm denizciler bunu biliyordu. Bunda utanılacak bir şey yoktu; Kyle sadece kendi adamını istemişti. Brashen bunu düşündü ve başka bir gemide birinci kaptan olmak yerine *Vivacia'da* ikinci kaptan olmayı tercih etti. Bu kendi kararıydı ve bunun için kimseyi suçlayamazdı. Limanı terk ettikten ve Kaptan Haven geç de olsa ikinci kaptan olarak tanıdık birini istediğine karar verdikten sonra, Brashen bir kademe daha düşebilirdi, ama dişlerini sıkıp kaptanına itaat etti. Ancak *Vivacia'da* geçirdiği yıllara ve Ephron Vestrit'e olan minnettarlığına rağmen, bu gemide son seferine çıktığını düşünüyordu.

Kaptan Haven, Brashen'i mürettebatının bir üyesi olarak ne kabul ettiğini ne de saygı duyduğunu ona açıkça belirtmişti. Yolculuğun bu son bölümünde, yaptığı hiçbir şey kaptanı memnun etmedi. Yapılması gereken bir iş gördüğünde ve adamları o işe koyduğunda, yetkisini aştığı söylendi. Kendisine tam olarak verilen görevleri yerine getirdiğinde ise tembel ve aptal olduğu söylendi. Her geçen gün Bingtown yaklaşıyordu, ama Haven de giderek daha sertleşiyordu. Brashen, ana limana vardıklarında Vestrit kaptanlık görevine geri dönmeye hazır değilse, *Vivacia'nın* güvertesinden son kez ineceğini düşünüyordu. Bu onu üzdü, ama kendine başka gemiler olduğunu, bazılarının

iyi gemiler vardı ve Brashen artık iyi bir denizci olarak tanınıyordu. İlk kez denize açıldığında olduğu gibi, herhangi bir gemide bulabildiği herhangi bir yatak almak zorunda değildi. O zamanlar, bir yolculuktan sağ çıkmak onun için en önemli şeydi. İlk gemi, ilk yolculuk ve kabusu, zihninde birbirine bağlıydı.

Deniz yılanını ilk kez gördüğünde on dört yaşındaydı. On uzun yıl önceydi ve o zamanlar, bir çamaşırın eteğindeki çim lekeleri kadar tecrübesizdi. İlk gemisi olan *Spray adlı*, sallanan bir Chalcedean gemisinde üç haftadan az bir süredir bulunuyordu. En iyi deniz koşullarında bile, hamile bir kadın el arabası itiyormuş gibi hareket ediyordu ve dalgalı denizde güverte bir an sonra nerede olacağını kimse tahmin edemiyordu. Bu yüzden deniz tutmuştu ve hem alışık olmadığı işten hem de önceki gece ikinci kaptan tarafından hak ettiği dayığından dolayı ağrısı vardı. Ruhen de acıyordu, çünkü karanlıkta, o sümüklü Farsey, ön güvertede uyurken yanına çömelmiş, morlukları için ona sempati dolu sözler söylemiş ve sonra aniden elini battaniyesinin altına sokmuştu. Farsey'i geri itmişti, ama aşağılanmadan kurtulamamıştı. Şişman denizcinin yağının altında çok kas vardı ve Brashen yumruklar atıp, tekmelere ve kıvranarak ondan uzaklaşmaya çalışsa da elleri Brashen'in her yerindeydi. Baş tarafta uyuyan diğer denizciler battaniyelerinden kıpırdamadılar, ona yardım etmek bir yana. Diğer denizciler arasında popüler değildi, çünkü vücudu onların zevkine göre çok yara izi yoktu ve dili çok kibardı. Ona "okul çocuğu" derlerdi, bunun ne kadar acıttığını bilmeden. Onun işini bildiğine, bırak işini yapmasına, güvenemeyeceklerini biliyorlardı ve gemide böyle bir adam, diğer adamların ölümüne neden olur.

Bu yüzden, baş tarafta ve Farsey'den kaçtığında, arka güverteye gidip battaniyesine kıvrılıp kendi kendine biraz ağladı. O kadar dayanılmaz gelen okul, öğretmenler ve bitmek bilmeyen dersler, şimdi ona siren gibi sesleniyor, onu yumuşak yataklara, sıcak yemeklere ve sadece kendisine ait saatlere çağırıyordu. *Spray'de* boş durduğu görülürse, ipin ucunu yakalardı. Şu anda bile, ikinci kaptan onu görürse, ya aşağıya inmesini emredecek ya da iş koyacaktı. Uyumaya çalışması gerektiğini biliyordu. Bunun yerine, geminin arkasında dalgalanan yağlı suyu izledi ve kendi karnında da aynı huzursuzluğu hissetti. Kusacak bir şey kalmasaydı, yine kusacaktı. Alnını korkuluğa yasladı ve

geminin katran kokusu ya da etrafını saran tuzlu su kokusu olmayan bir nefes almaya çalıştı.

Gemiden kolayca uzaklaşan parlak siyah suyu izlerken, başka bir seçeneği daha olduğunu fark etti. Bu seçenek daha önce hiç aklına gelmemiştir. Şimdi ise basit ve mantıklı bir şekilde ona işaret ediyordu. Suyu atlamak. Birkaç dakikalık rahatsızlık ve sonra her şey bitecekti. Bir daha kimseye hesap vermek zorunda kalmayacaktı, ya da kaburgalarına çarpan halatların acısını hissetmeyecekti. Bir daha utanç, hayal kırıklığı ya da aptallık hissetmeyecekti. En iyisi, karar vermek sadece bir an sürecekti ve sonra her şey bitecekti. Acı çekmeyecek, geri dönmek için dua etmeyecek bile. Tek yapması gereken, bir anlık kararlılık göstermekti.

Ayağa kalktı. Parmaklığı yaslandı, kendi kaderini kontrol altına almak için içindeki o tek anlık gücü aradı. Ama parmaklıktan atlamak için o büyük nefesi alırken, onu gördü. Zaman kadar sessizce kayıyordu, büyük kıvrımlı vücudu geminin bıraktığı pürüzsüz su izinde gizlenmişti. Vücudunun duvarı, hareket eden suyun kemerini mükemmel bir şekilde taklit ediyordu: ama onu ele veren ay ışığı, bir anlığına parıldayan pullarını göstermiş olmasaydı, Brashen o yarattığın orada olduğunu asla bilemezdi.

Nefesi göğsünde dondu, sertçe takıldı ve canını acıttı. Gördüğünü haykırmak, ikinci nöbetçiyi koşarak çağırıp bunu doğrulatmak istedi. O zamanlar yılanların görülmesi nadirdi ve birçok karacı hala bunların deniz efsanelerinden ibaret olduğunu iddia ediyordu. Ama o, denizcilerin büyük yılanlar hakkında söylediklerini de biliyordu. Birini gören, kendi ölümünü görür. Brashen, aniden kesin bir şekilde, eğer başka biri onun bir yılan gördüğünü öğrenirse, bunun tüm gemi için kötü bir alamet olarak kabul edileceğini biliyordu. Böyle bir kötü şans ortadan kaldırmanın tek bir yolu vardı. Başka biri çırpınan yelkeni yeterince sıkı tutmadığında, bir direğin ucundan düşecek, açık bir ambar kapağından düşüp boynunu kıracak ya da uzun ve sıkıcı bir nöbet sırasında bir gece sessizce ortadan kaybolacaktı.

Bir dakika önce intihar etmeyi düşünmüş olmasına rağmen, birdenbire ölmek istemediğine emin oldu. Ne kendi eliyle, ne de başkasının eliyle. Bu lanet olası yolculuğu atlatmak, kıyıya dönmek ve bir şekilde hayatını geri kazanmak istiyordu. Babasının yanına gidecek

babasına gidecek, daha önce hiç yapmadığı şekilde yalvaracak ve yalvaracaktı. Onu geri alacaklardı. Belki Trell ailesinin servetinin varisi olarak geri almayacaklardı, ama umurunda değildi. Cerwin alsın, Brashen küçük oğlunun payıyla yetinirdi. Kumar oynamayı bırakır, içki içmeyi bırakır, cindin'i bırakırdı. Babası ve dedesi ne isterse yapardı. Aniden, kabarcıklarla kaplı elleriyle korkuluklara sımsıkı tutunarak, geminin izinde zahmetsizce kayan pullu et silindirini izlerken, hayata sıkı sıkı tutunmaya başladı.

Sonra en kötüsü geldi. Rüyalarında hala en kötüsü olan şey. Yılan yenilgisini biliyordu. Bir şekilde, onun kurnazlığına kapılmayacağını hissetmişti ve Farsey'in kasıklarına vurduğu el kadar sarsıcı bir titremeye, bu dürtünün kendisinin değil, yılanın telkini olduğunu anladı. Yılan, geminin izinden kayarak, kıvrımlı vücudunu tamamen ortaya çıkardı. *Spray'in* yarısı kadar uzunluğundaydı ve parıldayan renklerle ışıldıyordu. Neredeyse gemi onu sudan çekiyormuş gibi, hiç çaba harcamadan hareket ediyordu. Kafası, kara yılanlarının düz kama şeklindeki kafaları gibi değildi, dolgun ve kavisliydi, alnı atın alnı gibi kavisliydi ve her iki yanında kocaman gözleri vardı. Çenelerinin altında zehirli sakallar sarkıyordu.

Sonra yaratık suda bir yana yuvarlandı, soluk karın pullarını ortaya çıkararak, tek gözüyle Brashen'e baktı. O bakış onu sinirlendirmiş ve onu korkuluktan uzaklaştırıp pruvaya kaçmasına neden olmuştu. Hâlâ onu kabuslarından uyandırıyor. Kocaman, kaşsız ve kirpiksiz olmalarına rağmen, ona alaycı bir şekilde bakan yuvarlak mavi gözlerinde hala korkunç bir şekilde insani bir şey vardı.

Althea tatlı suyla yıkanmak istiyordu. Güverteye çıkan merdivenleri tırmanırken vücudundaki her kas ağrıyordu ve başı, arka ambarın kalın havasından dolayı zonkluyordu. En azından görevi bitmişti. Kabinine gidip ıslak havluyla yıkanacak, kıyafetlerini değiştirecek ve belki biraz kestirecekti. Sonra Kyle ile yüzleşecekti. Yeterince ertelemişti ve ne kadar beklerse, o kadar rahatsız oluyordu. Bu işi halledip, başına ne gelirse gelsin, onunla yaşamaya devam edecekti.

"Hanım Althea." Güverteye çıkar çıkmaz Mild karşısına çıktı. "Kaptan sizi çağırıyor." Gemici, yarı özür diler, yarı da böyle bir haberi iletmekten zevk almışçasına ona sırttı.

"Peki, Mild," dedi sessizce. Peki, diye düşündü kendi kendine. Yıkama yok, temiz giysi yok ve yüzleşme öncesi şekerleme yok. Peki. Bir an durup saçlarını yüzünden geriye attı ve bluzunu pantolonunun içine soktu. Görevinden önce, bunlar en temiz iş kıyafetleriydi. Şimdi bluzun kaba pamuğu kendi teriyle sırtına ve boynuna yapışmıştı, pantolon ise ambarın dar alanında çalışmaktan dolayı çamur ve katranla lekelenmişti. Yüzünün de kirli olduğunu biliyordu. Peki. Kyle'ın avantajından yararlanmasını umuyordu. Ayakkabısını bağlamak için eğildi, ama bunun yerine elini güverteye düz bir şekilde koydu. Bir an için gözlerini kapattı ve *Vivacia'nın* gücünün avucundan akmasına izin verdi. "Oh, gemi," diye fısıldadı, sanki dua ediyormuş gibi. "Ona karşı durmama yardım et." Sonra ayağa kalktı, kararlılığı yeniden sağlamlaştı.

Alacakaranlıkta güverteyi geçerek kaptanın kamarasına doğru ilerlerken, kimse onunla göz göze gelmek istemedi. Herkes birdenbire çok meşgul oldu ya da başka bir yöne bakmaya başladı. Arkasına bakıp onu izleyip izlemediklerini görmek istemedi. Bunun yerine omuzlarını dik tuttu, başını yukarıda tutarak kaderine doğru ilerledi.

Kaptanın kamarasının kapısını sertçe çaldı ve onun huysuz cevabını bekledi. Cevap geldiğinde içeri girdi ve gözlerinin sarı fener ışığına alışmasını bekledi. O anda, aniden evini özledi. Yoğun özlemi, kıyıdaki evi için değil, bu odanın eskiden olduğu hali içindi. Anılar başını döndürdü. Babasının yağmurlukları o kancaya asılıydı ve en sevdiği romun kokusu havayı dolduruyordu. *Vivacia'da* yaşamasına ilk izin verdiğinde, onu daha iyi görebilmek için o köşeye kendi hamakını kurmuştu. Gözleri, bu odanın tanıdık ev sıcaklığını kaplayan Kyle'ın dağınıklığını gördüğünde bir an öfke duydu. Kyle'ın botundaki bir çivi, cilalı döşeme tahtalarında izler bırakmıştı. Ephron Vestrit haritaları asla ortada bırakmazdı ve sandalyenin sırtına atılmış kirli gömleği asla hoş görmezdi. Gemisinin hiçbir yerinde dağınıklığı hoş görmezdi, kendi odası da dahil. Damadı Kyle ise bu değerleri paylaşmıyordu.

Althea, kaptanın masasının önüne gelmek için bir çift atılmış pantolonun üzerinden dikkatlice geçti. Kyle, haritada bazı notları incelemeye devam ederken, Althea'nın birkaç saniye orada durmasına izin verdi. Althea, notların babasının el yazısıyla yazıldığını fark etti ve babasının ailenin haritalarına erişebildiğini düşünerek öfkelenmesine rağmen, bu durumdan güç aldı. Bir tüccar ailesinin haritaları en değerli eşyaları arasındaydı. İç Geçit'teki en hızlı rotaları ve az bilinen köylerdeki ticaret limanlarını başka nasıl koruyabilirdi ki? Yine de babası bu haritaları Kyle'a emanet etmişti; onun kararını sorgulamak ona düşmezdi.

Kyle onu görmezden gelmeye devam etti, ama Althea onun tuzağına düşmeyi reddetti. Sessiz ve sabırlı bir şekilde durdu, ama onun ilgisizliği onu rahatsız etmesine izin vermedi. Bir süre sonra Kyle gözlerini kaldırıp ona baktı. Gözlerinin maviliği, babasının sabit siyah gözlerinden, dağınık sarı saçları ise babasının düzgün siyah saçlarından çok farklıydı. Bir kez daha, ablasının böyle bir adamı nasıl isteyebildiğini tiksintiyle merak etti. Halcedos kanı, vücudunda olduğu kadar davranışlarında da kendini gösteriyordu. Yüzüne küçümsemeyi yansıtmamaya çalıştı, ama kontrolü giderek zayıflıyordu. Bu adamla denizde çok uzun süre kalmıştı.

Bu son yolculuk bitmek bilmiyordu. Kyle, Chalced sahilinde iki ay sürecektir basit bir gidiş-dönüş yolculuğunu, gereksiz duraklamalar ve kârı az ticaret seferleriyle dolu beş aylık bir ticaret yolculuğuna dönüştürmüştü. Kyle'ın tüm bunları, babasına ne kadar kurnaz bir tüccar olabileceğini göstermek için yaptığını düşünüyordu. Kendisi ise hiç etkilenmemişti. Tusk'ta durup, her zaman riskli bir yük olan salamura deniz ördeği yumurtaları yüklemiş ve Brigtown'a, yumurtalar çürümadan satmak için zar zor zamanında varmıştı. Brigtown'da, ambarların boş yerlerini doldurmak için değil, güverteye de kısmen yüklemek için yeterli miktarda pamuk balyaları yüklemişti. Althea, mürettebatının ağır balyaların üzerinde ve etrafında koşturarak risk almasını izlemek zorunda kalmıştı. Sonra geç bir fırtına çıkmış ve güvertedeki yükün bir kısmını ıslatmış, muhtemelen mahvetmişti. Dursay'de mürettebatı yükü açık artırmaya çıkardığında, kârın ne kadar olduğunu sormamıştı bile. Dursay son limanlarıydı. Şarap fiçileri, yine bir anlık hevesle alınan yük için yerlerinden oynatılmıştı. Artık, orijinal yüklerini oluşturan şarap ve brendiye ek olarak, ambar, comfer fıncığı sandıklarıyla doluydu. Kyle, bunların iyi fiyata satılacağı konusunda durmadan konuşuyordu.

hem çekirdeklerinden elde edilen kokulu sabun yağı hem de kabuklarından elde edilebilecek güzel sarı boya için. Althea, bu yolculuktan elde edilecek ekstra kâr hakkında bir kez daha böbürlenirse, onu boğazlayacağını düşündü. Ama ona baktığı bakışlarda kendini övme yoktu. Bakışları deniz suyu kadar soğuktu ve küçük öfke kıvılcımlarıyla parlıyordu.

Ne gülümsedi ne de oturmasını söyledi. Bunun yerine sadece, "Arka ambarında ne yapıyordun?" diye sordu.

Biri kaptana koşup ispiyonlamıştı. Althea sesini sabit tuttu. "Malları yeniden yerleştirdim."

"Öyle mi?"

Bu bir ifadeydi, neredeyse bir suçlamaydı. Ama bir soru değildi, bu yüzden cevap vermesi gerekmiyordu. Bunun yerine, o keskin bakışların altında dik durdu. Keffria'nın yapacağı gibi, onun açıklamalar ve bahaneler uydurmasını beklediğini biliyordu. Ama o, ne kız kardeşi ne de karısıydı. Adam aniden önündeki masaya avucunu vurdu ve ani darbe onu irkiltti, ama yine de konuşmadı. Adamın bir şey söylemesini beklerken onu izledi ve adamın öfkesi patladığında garip bir zafer hissi duydu.

"O adamlara yükün yerini değiştirmesini mi söyledin?" Çok yumuşak ve sakın bir sesle konuştu. "Hayır, söylemedim. İş kendim yaptım. Babam bana gemide ne yapılması gerektiğini görmek ve ve yapması gerektiğini öğretmişti. Ben de öyle yaptım. Babam burada olsaydı, fiçileri onun yapacağı gibi düzenledim. O fiçiler, on yaşımdan beri her şarap sevkiyatında olduğu gibi, tıkanmış ve sintineye su girmeyecek şekilde, baş ve kık taraflarına yerleştirilmiş, uçları kanatlara sıkıştırılmış durumda. Güvenli bir şekilde duruyorlar ve sarsıntıdan zarar görmedilerse, Bingtown'a vardığımızda satılabilir durumda olacaklar."

Yanakları pembeleşti. Althea, Keffria'nın öfkelendiğinde yanakları pembeleşen bir adama nasıl tahammül edebildiğini merak etti. Kendini hazırladı. Kyle konuşurken sesini yükseltmedi, ama kesik kesik aksanında bağırarak istediği açıkça belliydi.

"Baban burada değil, Althea. Mesele de bu. Bu geminin kaptanı benim ve o yükün nasıl istifleneceğine dair emirleri ben verdim."

yükleme konusunda emirler verdim. Yine arkamdan iş çevirip emirlerimi bozmuşsun. Benimle mürettebatım arasında bu tür müdahaleler olmasını istemiyorum. Sen aralarımıza nifak sokuyorsun."

Sessizce konuştu. "Kendi başıma hareket ettim. Mürettebata hiçbir emir vermedim, ne yapmayı düşündüğümünden bile bahsetmedim. Seninle mürettebat arasına girmek için hiçbir şey yapmadım." Daha fazla konuşmadan çenesini sıkıca kapattı. Onunla mürettebat arasına giren şeyin kendi yetersizliği olduğunu ona söylemeyecekti. Babası için seve seve ölüme gidecek olan denizciler, bir sonraki seferde başka bir gemi bulacaklarını açıkça söylüyorlardı. Kyle, babasının son on yılını bir araya getirmek için uğraştığı mürettebatı yok etme tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Kyle, ona karşı çıkmasına çok kızmıştı. "Emirlerime karşı gelmen yeter. Otoriteme karşı gelmek için bu kadarı yeter. Bu gemideki kötü örneğin mürettebatı huzursuz ediyor. Bu yüzden disiplini sıkılaştırmak zorunda kalıyorum. Onlara yaşattıklarından utanmalısın. Ama hayır. Umurunda bile değil. Sen kaptanın üstündesin. Althea Vestrit muhtemelen her şeye gücü yeten Sa'nın üstündedir! Tüm mürettebata emirlerimi hiçe saydığını gösterdin. Gerçek bir denizci olsaydın, seni ibretlik yapardım, bu gemide tek emirlerin benim emirlerim olduğunu kanıtlardım. Ama sen şımarık bir tüccarın veledi gibisin. Sana da öyle davranacağım ve sırtındaki eti bağışlayacağım. Ama sadece bir daha yoluma çıkmazsan. Bu uyarıyı iyi dinle, kızım. Bu geminin kaptanı benim ve bu gemide benim sözüm kanundur.

Althea konuşmadı, ama yana da bakmadı. Onun bakışlarına dik dik karşılık verdi ve yüzünde mümkün olduğunca ifadesiz kalmaya çalıştı. Kyle'ın altında kızarıklık yayıldı. Nefes aldı ve kendini kontrol etmeye çalıştı. Gözleriyle onu deldi. "Peki sen nesin, Althea?"

Böyle bir soru beklemiyordu. Suçlamalar ve azarlara sessizce katlanabilirdi. Ama ona bir soru sorarak cevap bekliyordu ve bunun açık bir meydan okuma olarak algılanacağını biliyordu. Öyle olsun. "Bu geminin sahibiyim," dedi, toplayabildiği tüm haysiyetiyle.

"Yanlış!" Bu sefer bağırdı. Ama bir anda kendini kontrol etti. Masaya eğildi ve neredeyse kızın yüzüne tükürecek gibi sözleri tükürdü. "Sen sahibinin kızıydın. Sahibi sen olsan bile, bunun

hiçbir önemi olmazdı. Gemiye komuta eden sahibi değil, kaptandır. Sen kaptan değilsin, ikinci kaptan da değilsin. Sen düzgün bir denizci bile değilsin. Tek yaptığın, ikinci kaptanın olması gereken kamarayı kendine ayırmak ve sana uygun işleri yapmak. Bu geminin sahibi Ephron Vestrit, senin baban. *Vivacia'yı* benim komutama veren o. Beni olduğum gibi kabul edemiyorsan, en azından babanın gemisinin kaptanı olarak beni seçtiği için ona saygı göster."

"Ama yaşım olmasaydı, beni kaptan yapardı. *Vivacia'yı* tanıyorum. Onun kaptanı ben olmalıyım."

Sözler ağzından çıkar çıkmaz Althea pişman oldu. Bu, ikisinin de doğru olduğunu bildiği şeyi dile getirmek, onun için ihtiyaç duyduğu tek şeydi.

"Yine yanılıyorsun. Evde, senin gibi şımarık bir delikanlıyla evlenmiş olman gerekirdi. Bir gemiyi nasıl idare edeceğini hiç bilmiyorsun. Baban sana denizcilik oynamana izin verdiği için, bir gemiyi komuta etmeyi bildiğini sanıyorsun. Babasının gemisinin kaptanı olmanın kaderinde olduğuna inanmaya başladın. Yanılıyorsun. Baban seni gemiye aldı çünkü kendi oğlu yoktu. Wintrow doğduğunda bana bunu açıkça söyledi. *Vivacia*, gemide bir aile üyesinin bulunmasını gerektiren *bir* canlı gemi olmasaydı, senin bu sahtekarlığını bir an bile tahammül edemezdin. Ama şunu unutma: Bu geminin ihtiyacı olan tek şey bir Vestrit ailesi üyesi; bu kişi sen olmak zorunda değil. Bu gemi bir Vestrit'in gemide olmasını istiyorsa, soyadı Haven olan birini de kabul edebilir. Oğullarım, kız kardeşinin kanını benim kadar taşıyor, onlar da Haven kadar Vestrit'tir. Ve bu gemi bir dahaki sefere Bingtown'dan ayrıldığında, oğullarımdan biri senin yerini alacak. Sen karada kalacaksın.

Althea yüzünün bembeyaz olduğunu hissetti. Adam ona ne dediğinin, tehdidinin derinliğinin farkında değildi. Bu sadece onun bir yaşam gemisinin ne olduğunu gerçekten bilmediğini kanıtlıyordu. *Vivacia* üzerinde hiçbir zaman yetki verilmemeliydi. Keşke babası sağ olsaydı, bunu o anlardı.

Yüzünde hem umutsuzluk hem de meydan okuma ifadesi belirmiş olmalıydı, çünkü Kyle Haven'ın ağzı daha da sıkılaştı. Gülümsemeyi zorla bastırıyor muydu acaba diye düşündü, adam ekledi: "Bu yolculuğun geri kalanında odana kapatılacaksın. Şimdi çekil."

O, yerinde durdu. Artık sınırlar çizilmiş olduğuna göre, en iyisi bunu halletmekti. "Bu gemide bir denizci bile olmadığımı ilan ettin. Pekala, öyleyse. Öyleyse, emrine bağlı değilim. Ve bir sonraki yolculukta *Vivacia*'ya nasıl emir vereceğini düşündüğünü hiç anlamıyorum. Bingtown'a döndüğümüzde, babamın sağlığına kavuşacağını ve komutayı yeniden üstleneceğini umuyorum. Ve gemi ve komuta benim olana kadar komutayı elinde tut."

Ona sert bir bakış attı. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun, Althea?"

Nefretle şişti, bir an için babasının iyileşeceğine olan inancıyla alay ettiğini sandı. Ama o devam etti: "Baban iyi bir kaptan. Ve senin yaptıklarını duyduğunda, emirlerimi hiçe saydığını, adamlar arasında fitne çıkardığını, arkamdan alay ettiğini..."

"Seninle alay mı?" diye sordu Althea.

Kyle küçümseyerek burnunu çekti. "Sarhoş olup, Dursay kasabasında aptalca laflar savurup, bunların bana ulaşmayacağını mı sanıyorsun? Bu sadece ne kadar aptal olduğunu gösterir."

Althea, Dursay'daki dağınık anılarını çılgınca gözden geçirdi. Sarhoş olmuştu, evet, ama sadece bir kez, ve bazı gemi arkadaşlarına durumundan şikayet ettiğini hatırlıyordu. Kimler? Yüzleri hafızasında bulanıklaşmıştı, ama onu azarlayanın Brashen olduğunu biliyordu, ona kapağını kapatıp özel sorunlarını kendine saklamasını söylemişti. Ne dediğini tam olarak hatırlamıyordu, ama şimdi kimin ispiyoncu olduğunu tahmin edebiliyordu.

"Ee, Brashen sana ne anlattı?" diye sordu, olabildiğince sakın bir sesle. Tanrım, ne demişti? Eğer aile meseleleriyle ilgiliyse ve Kyle bu hikayeyi eve götürürse...

"Brashen değildi. Ama senin ağzından çıkan pislikleri oturup dinlemiş olması, onun hakkındaki düşüncelerimi doğruladı. Senin gibi bir başkası daha var, denizci oynamaya çalışan bir tüccar çocuğu. Babanın onu bu gemiye almasının sebebi, seni onunla evlendirmek istemesi olabilir. Benim bildiğim tek şey, eğer benim dediğim olursa, onu da Bingtown'da karada bırakacağım, böylece orada birbirinizin tadını çıkarabilirsiniz. Muhtemelen hayatında bulabileceğin en yakın erkek o, elinden geldiğince onu kendine bağla.

Kyle sandalyesine yaslandı. Althea'nın onun çıkarımları karşısında şok olmuş sessizliğinden hoşlanmış gibiydi. Tekrar konuşmaya başladığında sesi alçak ve memnuniyet doluydu. "Küçük kardeşim, galiba böyle laflar etmem hoşuna gitmiyor. O yüzden geminin marangozunun geri geldiğinde, biraz içkiden sarhoş halde, senin ona benim sadece ailenin gemisini ele geçirmek için kız kardeşinle evlendiğimi söylediğini yüksek sesle anlatmasını nasıl karşıladığımı anlayabilirsin. Benim gibi birinin başka türlü bir yaşam gemisini komuta etme şansı asla olmazdı." Sakin sesi aniden öfkeyle doldu.

Kendi sözlerini tanıdı. Oh, o düşünceleri yüksek sesle dile getirecek kadar sarhoşmuş. Korkak ya da yalancı, diye kendine meydan okudu. Ya öne çıkıp o sözleri kabul etmeli, onları küçümsüyormuş gibi davranmalı ya da yalan söyleyip hiç söylemediğini iddia etmeliydi. Kyle onun hakkında ne derse desin, o Ephron Vestrit'in kızıydı. Cesaretini topladı.

"Bu doğru. Ben söyledim ve bu doğru. Peki, gerçek seni nasıl alay ediyor?"

Kyle aniden ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaştı. İri bir adamdı. Althea geri çekilmeye başlasa da, tokatının gücü onu sendeletti. Bir bölmeye tutunarak ayakta kalmaya çalıştı. Kyle çok solgun bir halde sandalyesine geri dönüp oturdu. Çok ileri gitmişlerdi. Her zaman korktuğu gibi, ikisi de çok ileri gitmişti. O da mı korkmuştu? O da en az onun kadar titriyor gibiydi.

"O sana değildi," dedi boğuk bir sesle. "O senin kız kardeşineydi. Bir asker gibi sarhoş, halka açık bir tavernada, ve sen ona fahişe diye bağırıyorsun. Bunun farkında mısın? Gerçekten onun bir hayat gemisi rüşvetiyle bir erkek satın alması gerektiğini mi düşünüyorsun? O, hiçbir erkeğin sahip olmaktan gurur duymayacağı bir kadın değil, tek kuruşu olmasa bile. Senin gibi değil. Sana koca almak için para ödemek zorunda kalacaklar ve ailene dua etsen iyi olur, çünkü saygın bir adam sana bakması için kasabanın yarısını çeyiz olarak vermek zorunda kalacaklar. Sinirim bozulmadan odana git. Hemen!"

O, onurlu bir şekilde dönüp uzaklaşmaya çalıştı, ama Kyle ayağa kalktı ve masanın arkasından gelerek geniş elini sırtına koydu ve onu kapıya doğru itti. Kaptanın odasından çıkarken, kapıyı arkasında sıkıca kapatarak, Mild'in bir parçayı özenle zımparaladığını gördü.

yakındaki korkuluk. Delikanlı tilki gibi kulakları vardı; her şeyi duymuş olmalıydı. Eh, utanacak bir şey yapmamış ya da söylememişti. Kyle'ın da aynı şeyi söyleyebileceğinden şüpheliydi. Başını dik tutarak, on iki yaşından beri kendisine ait olan küçük kamaraya doğru ilerledi. Kapıyı arkasından kapatırken, Kyle'ın onu gemiden atmakla tehdit ettiğinin tam anlamını kavradı.

Burası onun eviydi. Onu evinden zorla çıkaramazdı. Çıkaramaz mıydı?

Çocukluğundan beri bu odayı seviyordu ve buraya ilk kez girip deniz çantasını ranzaya attığında hissettiği o heyecanı asla unutmayacaktı. Neredeyse yedi yıl önceydi ve o günden beri burası onun evi ve güvenli limanı olmuştu. Şimdi aynı ranzaya tırmandı ve yüzünü bölmeye dönerek kıvrıldı. Yanağı acıyordu ama elini oraya koymadı. O, ona vurmuştu. Morarmasına ve koyulaşmasına izin verecekti. Belki eve gittiğinde, kız kardeşi ve ailesi yarasına bakıp Keffria'yı Kyle Haven ile evlendirdiklerinde ailelerine ne tür bir pisliği kabul ettiklerini anlayacaklardı. O, tüccar soyundan bile değildi. O, yarı Chalcedean, yarı liman faresi bir melezdı. Kız kardeşiyle evlenmeseydi, şimdi hiçbir şeyi olmazdı. Hiçbir şey. O bir pislikti ve Keffria onun için ağlamayacaktı, çünkü o onun gözyaşlarına değmezdi, sadece öfkesine değdi. Sadece öfkesine.

Birkaç saniye sonra, kalp atışları sakinleşti. Eli, Nana'nın onun için yaptığı yamalı yorganın üzerinde boş boş dolaştı. Bir süre sonra, odanın diğer tarafındaki pencereye doğru dönerek dışarıya baktı. Aşağıda sınırsız gri deniz, yukarıda ise uçsuz bucaksız gökyüzü uzanıyordu. Bu, onun en sevdiği manzaraydı; her zaman sabit, ama her zaman değişiyordu. Gözleri manzaradan odasına kaydđ. Küçük masa, hava koşullarında kağıtların düşmemesi için küçük bir korkulukla donatılmış, bölmeye sağlam bir şekilde sabitlenmişti. Kitap rafı ve parşömenlik rafı masanın yanındaydı, kitapları en sert hava koşullarına bile dayanacak şekilde güvenli bir şekilde korunuyordu. Hatta katlanabilen küçük bir harita masası ve çeşitli haritalar da vardı, çünkü babası ona navigasyon öğrenmesini, hatta kendi konumunu belirlemeyi öğrenmesini ısrarla istemişti. Bunun için kullandığı aletler, duvara sıkıca tutturulmuş küçük yastıklı bir çanta içindeydi. Deniz kıyafetleri kancalara asılıydı. Odadaki tek dekorasyon, Althea'nın kendisi için yaptırdığı *Vivacia'nın* küçük bir tablosuydu. Jared Pappas tarafından yapılmış olan bu tablo, sadece bu nedenle bile değerliydi, ama

konusu Althea'nın onu sevmesini sağlıyordu. Resimde, Vivacia'nın yelkenleri rüzgârla şişmiş ve pruvası dalgaları temiz bir şekilde kesiyordu.

Althea başının üstüne uzanarak Vivacia'nın gövdesinin açıkta kalan ahşaplarına ellerini bastırdı. Geminin neredeyse canlı olduğunu hissedebiliyordu. Bu, geminin suda ilerlerken tahtaların titreşmesinden ya da denizcilerin güvertede ayak seslerinden ya da gemicinin emirlerine yanıt olarak şarkı söylerken martıların çığlıklarından kaynaklanan bir ses değildi. Bu, uyanmak üzere olan *Vivacia'nın* kendisinin hayatıydı.

Vivacia bir canlı gemiydi. Altmış üç yıl önce, omurgası döşenmişti ve o uzun, sağlam kereste büyücü ağacından yapılmıştı. Baş figürünün ahşabı da aynı büyük ağaçtan kesilmiş büyücü ağacından yapılmıştı. Büyük büyükannem Vestrit onu sipariş etmiş, babam Ephron'un hala ödemekte olduğu aile mülklerinin ipotek hakkını devretmişti. O zamanlar kadınlar böyle şeyler yaparken skandal yaratmazlardı, Bingtown'da kadınları ev işleriyle meşgul ederek servetini gösteren aptal Chalcedean geleneği henüz yerleşmemişti. Büyük büyükannem, babamın sık sık söylediği gibi, başkalarının fikirlerinin kendisiyle gemisi arasına girmesine asla izin vermemişti. Büyük büyükannem, yetmişinci yaşını geçtikten sonra bile otuz beş yıl boyunca *Vivacia'yı* kullanmıştı. Sıcak bir yaz günü, ön güverteye oturmuş, "Yeter, çocuklar" demiş ve ölmüştü.

Geminin dümenini dedesi devralmıştı. Althea onu belli belirsiz hatırlıyordu. Kara bir boğa gibi bir adamdı, sesi evdeyken bile her zaman denizin uğultusuyla doluydu. On dört yıl önce, *Vivacia'nın* güvertesinde ölmüştü. Altmış iki yaşındaydı ve Althea ise daha dört yaşında bir kız çocuğu. Ama Vestrit ailesinin geri kalanıyla birlikte tabutunun başında durmuş ve onun ölümüne tanık olmuştu. O anda bile, *Vivacia'nın* onun vefatıyla birlikte titrediğini hissetmişti. O titreme hem pişmanlık hem de hoş geldin anlamına geliyordu; *Vivacia* cesur kaptanını özleyecekti, ama onun anma'sının geminin kerestelerine akmasını hoş karşıladı. Onun ölümü, Althea'yı uyanışa bir adım daha yaklaştırdı.

Ve şimdi, bu hızlı değişimi tamamlamak için geriye sadece babasının ölümü kalmıştı. Her zamanki gibi, Althea bunu düşündüğünde çelişkili duyguların akınına kapıldı. Babasının öleceği düşüncesi onu dehşet ve korkuyla doldurdu. Babasının ölmesi onu yıkardı. Ve eğer o

ve onun üzerindeki otorite annesine ve Kyle'a geçerse... Bu düşünceyi aceleyle kafasından uzaklaştırdı ve *Vivacia'nın* ahşap gövdesine parmaklarını vurarak böyle kötü bir şeyi düşünmenin getireceği kötü şansını uzaklaştırmaya çalıştı.

Yine de *Vivacia'nın* hızlanmasını ne kadar sabırsızlıkla beklediğini inkar edemezdi. Denizleri aşarken, pruva başındaki figürinlere olabildiğince yaklaşarak, *Vivacia'nın* gözlerini kapatan oyulmuş tahta kapaklara bakarak kaç saat geçirmişti? O, sıradan bir geminin baş figürü gibi tahta ve boya değildi. O, sihirli tahtaydı. Şu anda boyanmıştı, evet, ama Ephron Vestrit'in güvertesinde öldüğü anda, dalgalı saçlarının boyalı bukleleri altın rengi değil, kıvrımlı altın rengi olacaktı ve yüksek kemikli yanakları boyanın kırmızılığını yitirip kendi hayatının pembe rengiyle parlayacaktı. Yeşil gözleri olacaktı. Althea bunu biliyordu. Elbette herkes, üç nesil ölmeden ve gözleri açılmadan bir yaşam gemisinin gözlerinin rengini kimsenin bilemeyeceğini söylüyordu. Ama Althea biliyordu. *Vivacia'nın* gözleri deniz marulu kadar yeşil olacaktı. Şu anda bile, o büyük zümrüt gözlerin açılacağını düşününce Althea gülümsemekten kendini alamıyordu.

Kyle'ın sözleri aklına gelince gülümsemesi kayboldu. Ne yapmak istediği belliydi. Onu gemiden atıp oğullarından birini gemiye almak. Babası öldüğünde Kyle, *Vivacia'nın* komutasını elinde tutmaya çalışacak, gemiyi mutlu etmek için oğlunu Vestrit'in temsilcisi olarak gemide tutacaktı. Bu boş bir tehdit olmalıydı. İki çocuk da uygun değildi, biri çok gençti, diğeri rahiplere verilmişti. Althea yeğenlerine karşı bir şey hissetmiyordu, ama Selden gemide yaşamak için çok genç olmasa bile, ruhu bir çiftçiydi. Wintrow'a gelince, Keffria onu yıllar önce rahiplere vermişti. Wintrow *Vivacia'yı* umursamıyordu, gemilerden hiç anlamıyordu; bunu kız kardeşi Keffria sağlamıştı. Ve onun kaderi rahip olmaktı. Kyle bu konuda hiç hevesli olmamıştı, ama Althea çocuğu son gördüğünde, onun iyi bir rahip olacağı belliydi. Küçük ve sıska, hep uzaklara bakıyor, belirsiz bir gülümsemeyle, kafası Sa ile dolu; Wintrow işte böyleydi.

Kyle, çocuğun kalbinin nerede olduğunu umursamıyordu, hatta en büyük oğlunu Sa'ya adamaktan vazgeçmeyi de umursamıyordu. Keffria'dan olan çocukları onun için birer araçtan ibaretti, yaşam gemisinin kontrolünü ele geçirmek için kullanacağı kan bağı. Ama bu sefer niyetini biraz fazla açıkça göstermişti. Limana döndüklerinde, babasına Kyle'ın ne planladığını ve ona ne kadar kötü davrandığını anlatacaktı.

'in planlarını ve ona ne kadar kötü davrandığını. Belki o zaman babası, Althea'nın geminin kaptanı olmak için çok genç olduğu kararını yeniden gözden geçirirdi. Kyle'ı bırakıp denizde itip kakacak ölü bir tahta parçası bulsun, *Vivacia*'yı Althea'nın bakımına geri versin, orada güvende ve saygı görecektir. Avuçlarının içinden gemiden bir yanıt aldığından emindi. Kyle ne planlar yaparsa yapsın, *Vivacia* onundu. Onu asla alamayacaktı.

Yine ranzasında kıpırdadı. Artık ranza ona küçük gelmişti. Geminin marangozunu çağırıp odayı yeniden yaptırmalıydı. Ranzasını, porthole'un altındaki bölmeye koysaydı, biraz daha uzun olurdu. Fazla değil, ama biraz bile olsa yardımcı olurdu. Masasını bu duvara dayayabilirdi... Sonra marangozun kendisine ihanet ettiğini hatırlayarak kaşlarını çatı. Zaten o adamı hiç sevmemişti ve o da ona hiç değer vermemişti. Onun, dedikodularıyla Kyle ile arasına fitne sokacağını tahmin etmeliydi.

Ve onun Brashen olmadığını da bilmeliydi. Kyle onun hakkında ne düşünürse düşünsün, o başkalarının arkasından iş çeviren bir adam değildi. Hayır, Brashen ona yüzüne karşı oldukça kaba bir şekilde, onun çocukça bir baş belası olduğunu ve onun nöbetinden uzak durmasını istediğini söylemişti. Bunu düşünürken, o gece tavernada olanlar kafasında daha netleşmeye başladı. Onu acemi bir tay gibi azarlamış, kaptanın kararlarını mürettebata eleştirmeyeceğini ve aile meselelerini herkesin önünde konuşmayacağını söylemişti. O da buna ne cevap vereceğini biliyordu. "Herkes ailesinden utanmaz, Brashen Trell." Tek söyleyeceği buydu. Sonra masadan kalkıp uzaklaşmıştı.

Orada oturup boğulsun, demişti kendi kendine. Brashen'in geçmişini biliyordu ve mürettebatın yarısının da bildiğine emindi, yüzüne karşı söylemeye cesaret edemese de. Babası, Brashen borçlular hapisanesinin eşiğindeyken onu kurtarmıştı. Oradan çıkmasının tek yolu, sözleşmeli çıraklık yapmaktı, çünkü herkes onun ailesinin onun savurganlıklarından bıkip usandığını biliyordu. Ve herkes, zorunlu çıraklığın sonunun ne olacağını biliyordu. Ephron Vestrit olmasaydı, muhtemelen yüzü köle dövmeleleriyle dolu bir şekilde Chalced'de son bulurdu. Yine de ona öyle konuşmaya cesaret etmişti. Brashen Trell kendini çok fazla beğeniyordu. Çoğu Trell öyleydi. Geçen yılki Tüccarlar Hasat Balosu'nda, küçük kardeşi ona iki kez dans etmeyi teklif etmişti. Cerwin

Trell'lerin varisi olsa bile, bu kadar cüretkar olmamalıydı. Soğuk bir şekilde reddettiğinde yüzünün halini düşünerek yarı gülümsedi. Reddini kibarca kabul etmesi doğrudu, ama tüm eğitimi yüzündeki kızarıklığı gizlemeye yetmemişti. Cerwin, Brashen'dan daha kibardı, ama bir çocuk gibi zayıftı ve Brashen'ın kasları yoktu. Öte yandan, genç Trell, hem aile adını hem de servetini bir çırpıda yok etmeyecek kadar akıllıydı. Brashen ise bunu yapmamıştı.

Althea onu zihninden uzaklaştırdı. Kyle'ın yolculuğun sonunda onu bırakacağına dair bir hisse kapıldı, ama onun gitmesine özellikle üzülmeyecekti. Babasının bu konudaki duyguları ise başka bir meseleydi. Babası, en azından karadayken, Brashen'i her zaman bir nevi evcil hayvanı gibi görmüştü. Trells, Brashen'ı mirasından mahrum ettiğinde, diğer tüccar ailelerinin çoğu onu evlerine almayı bırakmıştı. Ama Ephron Vestrit omuz silkmekle yetinmiş ve "Varis olsun ya da olmasın, o iyi bir denizci. Mürettebatımdan kapımı çalmaya layık olmayan kimse, güvertemde yer almaya layık değildir" demişti. Brashen eve sık sık gelmezdi, onlarla masaya oturmazdı. Gemide ise babası ve Brashen, katı bir efendi ve adam ilişkisi içindeydiler. Babası, çocuğun kendini toparlayıp bir şeyler başardığı için hayranlık duyduğunu muhtemelen sadece ona söylemişti. Ama o, Kyle'a bu konuda hiçbir şey söylemezdi. Bırakın babası bir hata daha yapsın. Bırakın babası, Kyle'ın engellenmezse *Vivacia'da* ne kadar çok değişiklik yapacağını görsün.

Güverteye çıkıp Kyle'ın emrine karşı gelmek için güçlü bir istek duydu. Ne yapabilirdi ki? Bir tayfa çocuğuna onu kamarasına geri götürmesini mi emrederdi? Bu gemide ona elini sürmeye cesaret edebilecek tek bir kişi bile yoktu, ve bunun sebebi sadece Althea Vestrit olması değildi. Çoğu onu sever ve saygı duyardı, ve bunu kendi çabalarıyla kazanmıştı, soyadıyla satın almamıştı. Kyle'ın söylediklerine rağmen, şu anda gemideki hiçbir denizciden daha iyi tanıyordu bu gemiyi. Gemide büyümüş bir çocuk olarak bilebileceği her şeyi biliyordu; yetişkin bir erkeğin sığamayacağı yerleri biliyordu, diğer çocuklar ağaçlara tırmanırken o direklere tırmanmış ve halatlarda sallanmıştı. Düzenli nöbet tutmasa bile, gemideki herkesin işini biliyordu ve yapabilirdi. En iyi halatçı kadar hızlı halat bağlayamıyordu, ama düzgün ve sağlam bağlar yapıyor, güverte tayfası kadar iyi kanvas kesip dikebiliyordu. Babasının onu gemiye getirme amacının bu olduğunu sezmişti; gemiyi ve her denizcinin görevini öğrenmesi. Kyle onu ailesinin kızı olduğu için hor görüyordu, ama

Babasının, onu ailenin Kan Salgını'nda kaybettiği üç oğlundan daha az değer verdiğini düşünmesinden korkmuyordu. O, bir oğlunun yerine geçecek biri değildi; Ephron Vestrit'in varisi olacaktı.

Kyle'in emrine karşı gelebileceğini ve başına hiçbir şey gelmeyeceğini biliyordu. Ama muhtemelen öfkesini ellerinden çıkaracak, onu odasına kapatma emrine uymadıkları için onları cezalandıracaktı. Bunun onlara olmasına izin veremezdi. Bu, Kyle ile arasındaki bir meseleydi; bunu kendisi halledecekti. Çünkü onun söylediklerine rağmen, sadece kendini düşünmüyordu. *Vivacia* iyi bir mürettebata layıktı ve Kyle hariç, babası tüm mürettebatı iyi seçmişti. Yetenekli ve istekli mürettebatı gemide tutmak için piyasa fiyatının üzerinde iyi para ödüyordu. Althea, Kyle'a hiçbirini gemiden atması için bir bahane vermeyecekti. Brashen'in başına gelenlerin bir parçası olduğu için yine suçluluk duydu.

Onu düşünmemeye çalıştı ama o, aklından çıkmak bilmedi. Gözlerinin önüne, her zamanki gibi, kollarını göğsünde kavuşturmuş, üstünlüğünü gösterircesine ona tepeden bakan Kyle'in görüntüsü geldi. Dudakları onu onaylamadığını gösteren bir şekilde büzülmüş, kahverengi gözleri kısılmış, sakallarının bile kızgınlığını ele veriyordu. İyi bir gemici ve gelecek vaat eden bir tayfa olabilir, ama tüm bunlara rağmen, bu adamın tavırları vardı. Trell soyadını atmıştı, ama aristokrat tavırlarını atamamıştı. Gemide tayfa olarak çalışarak tayfa başı pozisyonuna kadar yükselmesini saygıyla karşılıyordu, ama yine de emir vermek onun doğuştan hakkıymış gibi davranması ve konuşması onu rahatsız ediyordu. Belki bir zamanlar öyleydi, ama o ismi attığında, gururlu tavırlarını da atması gerekirdi.

Aniden ranzasından yuvarlandı ve güverteye hafifçe indi. Deniz sandığına doğru yürüdü ve kapağını açtı. Burada, tüm bu hoş olmayan düşünceleri zihninden silip süpürebilecek şeyler vardı. Selden ve Malta için getirdiği biblolar şimdi onu hafifçe rahatsız ediyordu. Yeğenleri için bu hediyelere iyi para harcamıştı. Her iki çocuğa da çok düşküncü, ama şu anda onları sadece Kyle'ın çocukları ve kendi yerini almaya çalışan tehditler olarak görebiliyordu. Malta için seçtiği özenle giydirilmiş bebeği bir kenara koydu ve Selden için aldığı parlak renkli üstünü de yanına koydu. Altında Tusk'tan aldığı ipek kumaşlar vardı. Gümüş grisi annesi için, leylak rengi Keffria içindi. Onların altında ise kendisi için seçtiği yeşil kumaş vardı.

Elinin tersiyle kumaşı okşadı. Nefis, akıcı bir kumaştı. Süslemek için seçtiği krem rengi danteli çıkardı. Bingtown'a varır varmaz, onu Terziler Sokağı'na götürmeyi planlıyordu. Mistress Violet'e Yaz Balosu için bir elbise diktirecekti. Hizmetleri pahalıydı, ama bu kadar kaliteli ipek, yetenekli bir terzinin elinden çıkmış bir elbiseyi hak ediyordu. Althea, uzun belini ve yuvarlak kalçalarını ortaya çıkaracak ve belki de Brashen'in küçük kardeşinden daha erkeksi bir dans partneri çekecek bir elbise istiyordu. Bel kısmı çok dar olmamalıydı; Yaz Balosu'nda danslar hareketliydi ve nefes alabilmek istiyordu. Dansların karmaşık adımlarıyla hareket edecek geniş etekler olmalıydı, ama çok geniş de olmamalıydı, yoksa dans ederken engel olurdu. Krem rengi dantel, mütevazı dekoltesini çerçeveleyecek ve belki de daha dolgun gösterecekti. Bu yıl koyu renk saçlarını yukarıya toplayacak ve gümüş tokalarla tutacaktı. Saçları babası gibi kalındı, ama zengin rengi ve kalınlığı bunu telafi ediyordu. Belki annesi nihayet büyükannesinin ona bıraktığı gümüş boncukları takmasına izin verirdi. Aslında boncuklar Althea'ya aitti, ama annesi onlara olan velayetinden vazgeçmek istemiyordu ve sık sık nadir ve değerli olduklarını, bu yüzden öylesine takılmamaları gerektiğini söylüyordu. Boncuklar, Bingtown'da aldığı gümüş küpelerle çok yakışacaktı.

Ayağa kalktı, ipek kumaşı silkeledi ve kendine tuttu. Odadaki ayna küçüktü. Omzuna sardığı yeşil ipek kumaşın üstünden bronzlaşmış yüzünden başka bir şey göremiyordu. İpek kumaşı düzeltti, ama pürüzlü elleri kumaşa takıldı. Başını salladı. Eve döndüğünde her gün ellerindeki nasırları ponza taşı ile temizlemesi gerekecekti. *Vivacia'da* çalışmayı ve geminin denizcilerin emirlerine yanıt vermesini hissetmeyi çok seviyordu, ama bu, bacaklarındaki morluklar bir yana, ellerine ve cildine de büyük zarar veriyordu. Annesinin, babasıyla birlikte denize açılmasına karşı en büyük ikinci itirazı, bunun sosyal etkinliklerde görünüşünü mahvettiği idi. Asıl itirazı ise Althea'nın evde kalıp evin ve arazinin işlerini paylaşması gerektiği idi. Annesinin sonunda istediğini elde edip etmeyeceğini düşünerek kalbi sıkıştı. İpeği ellerinden kaydırıp ve Vivacia'nın güvertesini destekleyen ağır kirişlere dokunmak için başını uzattı.

"Oh, gemi, artık bizi ayıramazlar. Bunca yıldan sonra, sen bu kadar yaklaşmışken. Kimse bunu bizden alamaz." Bu sözleri, yüksek sesle söylemesine gerek olmadığını bilerek fısıldadı.

ve gemi o kadar yakındı ki. *Vivacia'dan* bir titreme hissettiğine yemin edebilirdi. "Aramızdaki bu bağ, babamın da istediği bir şeydi; bu yüzden beni çok küçükken gemiye aldı, böylece birbirimizi tanıyarak yetişkinliğe adım atabilecektik." Geminin ahşaplarında ikinci bir titreme oldu, o kadar hafifti ki başka biri fark etmeyebilirdi. Ama Althea, *Vivacia'yı* çok iyi tanıyordu, aldanmayacaktı. Gözlerini kapattı ve tüm korkularını, öfkesini ve umutlarını gemisine aktardı. Ve karşılığında, *Vivacia'nın* henüz uyanmamış ruhunun yumuşak bir kıpırdanmasını hissetti, ona yatıştırıcı bir şekilde cevap veriyordu.

Yıllar sonra, *Vivacia* canlandıktan sonra, geminin konuşmayı tercih ettiği kişi o olacaktı; *Vivacia'nın* en çabuk yanıt verdiği, dümenin üzerindeki el olacaktı. Althea, geminin onun için rüzgârın önünde isteyerek koşacağını ve tüm kalbiyle zorlu denizlerle savaşacağını biliyordu. Birlikte, Bingtown'un tüccarlarının bile ulaşamayacağı ticaret limanları ve mallar, Rain Wild halkının bile hayal edemeyeceği harikalar arayacaklardı. Ve öldüğünde, dümeni devralan Kyle'in çocuklarından biri değil, kendi oğlu ya da kızı olacaktı. Bunu hem kendine hem de gemiye söz vermişti. Althea gözyaşlarını elinin tersiyle sildi ve yere düşen ipekleri toplamak için eğildi.

O kumların üzerinde uyukluyordu. Uyukluyordu. İnsanlar hep bu kelimeyi kullanırdı, ama o, yaptığıнын onların uyuduğu şeye benzediğini hiç kabul etmemişti. Bir yaşam gemisinin uyuyabileceğini düşünmüyordu. Hayır. O kaçış bile ona yasaktı. Bunun yerine, zihninde başka bir yere gidebilir ve kendini o geçmiş anın içine o kadar derinlemesine dalabilirdi ki, şimdiki zamanın ölümcül sıkıntısı geri çekilirdi. Geçmişinde bunu en sık yaptığı bir yer vardı. Neyi hatırladığından tam olarak emin değildi. Günlükleri elinden alındığından beri, hafızası uzamaya ve zayıflamaya başlamıştı. Artık hafızasında giderek büyüyen boşluklar vardı, bir yılın olaylarını bir sonraki yılın olaylarıyla bağlayamadığı yerler. Bazen bunun için minnettar olması gerektiğini düşünürdü.

Güneşte uyuklarken, hatırlamayı seçtiği şey doygunluk ve sıcaklıktı. Gövdesinin altındaki kumun hafifçe kaşınması, zihninde tam olarak canlanamayan, belirsiz bir hisse dönüşüyordu. Çok uğraşmadı. Doygunluk, tatmin ve sıcaklık hissinin eski bir anısına tutunmak yeterliydi.

Erkeklerin sesleri onu uyandırdı. "Bu mu? Bu ne zamandır burada, ne demiştin? Otuz yıl mı?" Kelimelerde bir aksan vardı. Jamaillian, diye düşündü Paragon. Ve başkent Jamaillia City'den. Güney eyaletlerinden gelenler son ünsüzleri yutuyorlardı. Bu bilgiyi nereden öğrendiğini bilmeden hatırladı.

"Evet, bu," diye cevapladı başka bir ses. İkinci ses daha yaşlıydı.

"Bu otuz yıldır burada değil," diye iddia etti genç ses. "Otuz yıldır bir sahilde terk edilmiş bir gemi, kurtçuklarla ve midyelerle kaplanırdı."

"Sihirli ağaçtan yapılmadıkça," diye yanıtladı yaşlı ses. "Canlı gemiler çürümez, Mingsley. Midyeler ve tüp solucanları da onları lezzetli bulmaz. Bu, gemilerin bu kadar pahalı ve arzu edilen olmasının nedenlerinden sadece biri. Sıradan gemilerin gerektirdiği gövde bakımının çok azıyla nesiller boyu dayanırlar. Denizde kendilerine kendileri bakar. Yollarında tehlike görürlerse dümenciye bağıırlar. Bazıları kendileri yelken açar. Başka hangi gemi, yükün kaymış olduğunu veya aşırı yüklendiğini size haber verebilir? Denizdeki bir büyücü ağacından yapılmış gemi, görülmeye değer bir harikadır! Başka hangi gemi..."

"Tabii. Peki, bu geminin neden karaya çekilip terk edildiğini tekrar söyler misiniz?" Genç ses son derece şüpheci geliyordu. Mingsley, yaşlı rehberine güvenmiyordu, bu kesin.

Paragon, yaşlı adamın omuz silktiğini neredeyse duyabiliyordu. "Denizcilerin ne kadar batıl inançlı olduğunu bilirsin. Bu gemi uğursuzlukla ünlüdür. Çok uğursuz. Sana söyleyeyim, yoksa başkası söyler. *Paragon* birçok adamı öldürdü. Sahibi ve oğlu da dahil."

"Hımm." Mingsley düşündü. "Şey, eğer satın alırsam, onu gemi olarak almayacağım. Bir gemi fiyatı da ödemeyeceğim. Açıkçası, istediğim şey ahşabı. Onunla ilgili birçok garip şey duydum, sadece yaşam gemilerinin canlanıp hareket edip konuştuğu değil. Bunu limanda gördüm. Benim gibi bir yabancının, canlı gemilerin demirlediği Kuzey Duvarı'nda pek hoş karşılanmadığını biliyorum. Ama onların hareket ettiğini ve konuştuğunu gördüm. Bana kalırsa, bir gemi baş figürü bunu yapabiliyorsa, aynı ağaçtan daha küçük bir oyma da yapabilir. Jamaillia Şehrinde böyle bir şey için ne kadar para verirler, biliyor musun? Hareket eden, konuşan bir oyma?"

"Hiçbir fikrim yok," diye cevapladı yaşlı adam.

Genç adam alaycı bir kahkaha attı. "Tabii ki bilmezsin! Aklının ucundan bile geçmedi, değil mi? Hadi ama, bana dürüst ol. Neden daha önce kimse bunu yapmadı?"

"Bilmiyorum." Yaşlı adam, inandırıcı olamayacak kadar aceleyle konuştu.

"Tabii," diye yanıtladı Mingsley şüpheyle. "Bingtown, Lanetli Kıyılar'da var olduğu onca yıl boyunca, kimse Bingtown sakinleri dışında kimseye sihirli odun satmayı düşünmemiş. Üstelik sadece gemilerde kullanmak için. Gerçekte ne var bu odunlarda? Canlanabilmesi için bu kadar büyük olması mı gerekiyor? Belirli bir süre tuzlu suya batırılması mı gerekiyor? Ne?"

"Sadece... daha önce hiç yapılmadı. Bingtown tuhaf bir yer, Mingsley. Kendi geleneklerimiz, kendi folklorumuz, kendi batıl inançlarımız var. Atalarımız yıllar önce Jamaillia'yı terk edip Lanetli Kıyılar'ı kolonileştirmeye geldiklerinde, çoğu başka seçeneği kalmadığı için gelmişti. Bazıları suçluydu, bazıları ailelerinin adını lekelemiş ya da mahvetmişti, bazıları Satrap'ın kendisinin hiç sevmediği kişilerdi. Neredeyse sürgündü. Hayatta kalırlarsa, her ailenin iki yüz leffer toprak talep edebileceği ve geçmişleri için af çıkarılacağı söylendi. Ayrıca bize, ticaret yapmaya değer bulduğumuz her türlü mal üzerinde ticaret tekeli ile barış içinde bırakılacağımız sözü verildi. Satrap'ın onlara bu hakları vermesi karşılığında, kârlarının yüzde ellisini vergi olarak ona verdiler. Yıllar boyunca bu anlaşma iyi işledi."

"Ve artık öyle değil." Mingsley alaycı bir şekilde güldü. "Böyle bir anlaşmanın sonsuza kadar süreceğine kim inanabilir ki? Satrap'lar da insandır. Ve Satrap Cosgo, babasının ölümünü beklerken edindiği zevkli yaşam tarzı için hazinesinin içeriğinin yetersiz olduğunu düşünüyor. Chalcedean zevk otları ucuz değildir ve bir kez alışkanlık haline geldiğinde, daha ucuz otlar onunla kıyaslanamaz. Bu yüzden bana ve arkadaşlarıma Bingtown ve Lanetli Kıyılar için yeni ticaret ve arazi hakları sattı. Biz de buraya geldik ve hepiniz tarafından çok kötü karşılandık. Sanki ekmeğinizi ağzınızdan alacağız gibi davranıyorsunuz, oysa herkes bilir ki iş, daha fazla iş getirir. Bakın bize. Bu gemi otuz yıldır burada çürüyor, ya da sizin dediğiniz gibi, sahiplerine ya da başka kimseye bir faydası yok. Ama ben satın alırsam, sahibi iyi bir fiyat alacak, sizin de kendinize

güzel bir komisyon alacağınızdan şüphem yok ve ben de bu gizemli sihirli ağacın bir miktarını elde edeceğim." Mingsley durakladı ve Paragon, arkadaşının izin verdiği sessizliği duyabildi.

Bir an sonra Mingsley hoşnutsuz bir şekilde devam etti, "Ama hayal kırıklığına uğradığımı itiraf etmeliyim. Geminin canlandığını söylediğini sanmıştım. Bizimle konuşacağını sanmıştım. Vandalize edildiğinden bahsetmemiştin. Bu onu öldürdü mü?"

"*Paragon* sadece istediği zaman konuşur. Söylediğimiz her kelimeyi duyduğundan şüphem yok."

"Hmf. Bu doğru mu, gemi? Söylediğimiz her kelimeyi duydun mu?"

Paragon cevap vermek için bir neden görmedi. Bir süre sonra, genç adamın tiksinti dolu bir ifade yaptığını duydu. Adımlarını yavaşça geminin etrafında dolaşmaya başladı, daha ağır ve yavaş arkadaşı da onu takip etti.

Bir süre sonra Mingsley tekrar konuştu. "Pekala dostum, korkarım bu, gemi için teklif edeceğim fiyatı önemli ölçüde düşürüyor. Sana ilk teklifim, geminin baş figürünü kesip Jamaillia Şehrine götürerek, canlanmış ahşabı iyi bir fiyata satabileceğim düşüncesine dayanıyordu. Ya da daha büyük olasılıkla, geniş araziler karşılığında Satrap'a "hediye" olarak verirdim. Ama şu anda... büyücü ağacı olsun ya da olmasın, bu çok çirkin bir oyma. Birini bu kadar kötü bir şekilde kesmeye neyin zorladı? Bir zanaatkar bunu daha hoş bir şekle sokabilir mi acaba?"

"Belki," diye kabul etti arkadaşı tedirgin bir şekilde. "Bunun akıllıca olacağını sanmıyorum. *Senin Paragon'a* büyücü ağacı kaynağı olarak değil, olduğu gibi ilgi duyduğunu sanmıştım. Hatırlayacağın gibi, seni uyarmıştım, Ludlucks'lara onu satma fikrini henüz açmadım. Senin ilgilendiğinden emin olmadan bu konuyu açmak istemedim."

"Hadi ama Davad, beni bu kadar saf sanma. O, karaya oturmuş bir hurda yığını değil mi? Sahipleri ondan kurtulmaya sevinirler herhalde. Bu gemi denize açılabilir durumda olsaydı, böyle sahile zincirlenmezdi."

"Peki." Uzun bir sessizlik. "Ludlucks bile onu parçalara ayırmak için satmazlar herhalde." Derin bir nefes. "Mingsley, sana bunu yapmamayı tavsiye ederim. Gemiye satın alıp tamir ettirmek başka bir şey. Sen bahsettiğin şey tamamen farklı. Eski tüccarların hiçbirisi

böyle bir şey yaparsan seninle iş yapmaz. Bana gelince, ben tamamen mahvolurum."

"O zaman teklifini yaparken bu konuda dikkatli olmalısın. Ben bu hurdayı satın alırken dikkatli davrandım." Mingsley küçümseyici bir sesle konuştu. "Bingtown Tüccarlarının birçok tuhaf batıl inancı olduğunu biliyorum. Ve bunları hiçe saymak istemiyorum. Teklifim kabul edilirse, gemiyi suya indirip parçalamadan önce çekip götüreceğim. Görmezden gel, unut gitsin, ne derler bilirsin. Bu seni tatmin eder mi?"

"Sanırım kabul etmek zorundayım," dedi adam hoşnutsuz bir şekilde.

"Sanırım kabul etmek zorundayım." "Oh, bu kadar somurtma. Hadi.

Kasabaya geri dönelim, sana akşam yemeği ısmarlayayım akşam yemeği ısmarlayayım. Souska'da. Kabul etmelisin ki, bu çok cömert bir teklif, çünkü ben

Oradaki fiyatları biliyorum ve seni yemek yerken gördüm. Genç adam kendi esprisine takdirle güldü. Yaşlı adam gülmedi. "Ve bu akşam Ludluck ailesini ziyaret edip teklifimi "gizlice" ileteceksin. Bu herkesin yararına. Ludlucklar para kazanacak, sen komisyon alacaksın, benim destekçilerim ise nadir bulunan ahşaptan bol miktarda tedarik edecek. Bunda ne kötülük var, Davad?"

"Yapamam," dedi yaşlı adam sessizce. "Ama korkarım bunu kendin göreceksin. Konuşsa da konuşmasa da, bu gemi hızlandı ve onun kendi iradesi var. Onu parçalara ayırmaya çalışırsan, eminim uzun süre sessiz kalmayacaktır."

Genç adam neşeyle güldü. "Bunu sadece ilgimi çekmek için yapıyorsun Davad. Biliyorum. Hadi, kasabaya geri dönelim. Souska'nın yerine. Destekçilerimden bazıları seninle tanışmak istiyor."

"Gizli kalacağına söz verdin!" diye itiraz etti yaşlı adam.

"Oh, söz veriyorum, gizli tuttum. Ama adamların sadece benim sözüme güvenerek bana para vermesini bekleyemezsin. Neye para verdiklerini ve kimden aldıklarını bilmek istiyorlar. Ama hepsi gizli adamlar, söz veriyorum."

Paragon, uzaklaşan ayak seslerini uzun süre dinledi. Sonunda, dalgaların ve martıların çığlıklarının daha yaygın sesleri, adamların küçük seslerini yuttu.

"Parçalanmış." Paragon bu cümleyi yüksek sesle denedi. "Eh, kulağa hoş gelmiyor. Ama en azından burada yatmaktan daha ilginç olurdu.

Ve beni öldürebilir. Öldürebilir."

Bu olasılık onu memnun etti. Düşüncelerini yine bu yeni fikirle oynatarak daldı. Aklını meşgul edecek başka bir şey yoktu.

3

EPHRON VESTRIT

EPHRON VESTRIT ÖLÜyordu. Ronica, kocasının zayıflamış yüzüne baktı ve bu düşünceyi zihnine kazıdı. Ephron Vestrit ölüyordu. Öfke dalgası onu sardı, ardından sinirlilik geldi. Ona bunu nasıl yapabilirdi? Nasıl şimdi ölebilir ve her şeyi tek başına halletmek zorunda bırakabilirdi?

Bu yüzeysel duyguların altında, soğuk ve derin bir keder dalgası onu aşağı çekip boğmaya çalışıyordu. Bundan kurtulmak için vahşice mücadele etti, sadece öfke ve sinir hissetmeye devam etmek için mücadele etti. Sonra, dedi kendi kendine. Sonra, bunu atlatıp yapmam gereken her şeyi yaptıktan sonra, durup hissedeceğim. Sonra.

Şimdilik öfkeyle dudaklarını sıkıca kapattı. Balsam kokulu ılık suya bir bez batırdı ve önce yüzünü, sonra gevşek ellerini nazikçe sildi. Onun bakımıyla hafifçe kıpırdadı ama uyanmadı. Uyanmasını beklemiyordu. Acısını dindirmek için bugün ona iki kez haşhaş şurubu vermişti. Belki şimdilik acı onun üzerinde etkisi yoktu. Öyle olmasını umuyordu.

Yeniden sakalını nazikçe sildi. Beceriksiz Rache, yine çorbanın her yerine dökülmesine izin vermişti. Sanki kadın işini düzgün yapmayı umursamıyor gibiydi. Ronica, onu Davad Restart'a geri göndermesi gerektiğini düşündü; bunu yapmak istemiyordu, çünkü kadın genç ve zekiydi. Kesinlikle köle olarak yaşamayı hak etmiyordu.

Davad bir gün kadını evine getirmişti. Ronica, kadının Davad'ın akrabası ya da misafiri olduğunu düşünmüştü, çünkü hüznle boşluğa bakmadığında, zarif konuşma tarzı ve tavırları onun iyi bir aileden geldiğini gösteriyordu. Davad, kadını kendisine hizmetçi olarak vererek, onu kendi evinde tutmaya cesaret edemediğini söylediğinde Ronica şok olmuştu. Davad bu sözünün anlamını hiç açıklamamıştı ve Rache de bu konu hakkında tek kelime etmiyordu. Ronica, Rache'yi Davad'a geri gönderirse

Davad'a geri gönderirse, Davad omuz silkip onu Chalced'e köle olarak satmak için göndereceğini düşünüyordu. Bingtown'da kaldığı sürece, Rache resmi olarak sözleşmeli hizmetçiydi. Denerse, kendi hayatını geri kazanma şansı hâlâ vardı. Ancak Rache, değişen durumuna uyum sağlamayı reddediyordu. Verilen emirlere itaat ediyordu, ama nezaket ya da iyi niyetle değil. Hatta haftalar geçtikçe, Ronica'ya Rache'in görevlerini yerine getirirken giderek daha da isteksiz olduğu izlenimi veriyordu. Dün Ronica, Selden'e bir günlüğüne bakmasını istemişti ve kadın sarsılmış gibi görünmüştü. Torunu sadece yedi yaşındaydı, ama kadın ona karşı garip bir nefret besliyor gibiydi. Ronica onu mutfığa göndermesini emredene kadar, başını şiddetle ve sessizce sallamış, gözlerini yere indirmişti. Belki de Ronica onu cezalandırmadan önce yeni hanımını ne kadar zorlayabileceğini görmek istiyordu. Ronica Vestrit'in hizmetçilerini dövdürmek ya da yemeklerini azaltmak gibi bir kadın olmadığını görecekti. Rache, nispeten hafif görevleri ve nazık bir hanımı olan, iyi döşenmiş bir evde rahat bir yaşam sürmeyi kabul edemezse, Davad'a geri dönmek ve sonunda köle pazarına çıkıp kaderinin ona ne getireceğini görmek zorunda kalacaktı. Başka seçeneği yoktu. Yazık, çünkü kadın umut vaat ediyordu. Davad'ın Rache'nin hizmetlerini ona sunma nezaketine rağmen, Yaşlı Tüccar'ın köle tüccarı olmaya çok yakın olması da yazık. Eski bir ailenin böyle alçakça bir ticarete bulaştığını hiç düşünmemişti. Ronica başını salladı ve Rache ile Davad'ı aklından çıkardı. Rache'nin ekşi mizacı ve Davad'ın yarı yasal mesleklere bulaşması dışında düşünmesi gereken daha önemli şeyler vardı.

Sonuçta Ephron ölüyordu.

Bu bilgi yine onu deldi. Ayaklarında bulamadığı ve çıkaramadığı bir kıymık gibiydi. Bu küçük bıçak, her adımında onu bıçaklıyordu.

Ephron ölüyordu. Cesur kocası, yakışıklı ve yakışıklı genç deniz kaptanı, çocuklarının güçlü babası, bedeninin eşi, birdenbire terleyen, inleyen ve çocuk gibi sızlanan çökmüş bir beden haline gelmişti. Evlendiklerinde, gelininin kaslı sağ kolunu iki eliyle bile kavrayamıyordu. Şimdi o kol, gevşek etle kaplı bir kemik çubuğundan ibaretti. Yüzüne baktı. Deniz ve rüzgârın izleri kaybolmuştu; neredeyse yattığı çarşafın rengindeydi.

Yatağın rengindeydi. Saçları her zamanki gibi siyahtı, ama parlaklığı kaybolmuştu, terle yapışmamış kısımları matlaşmıştı. Hayır. Otuz altı yıldır tanıdığı ve sevdiği Ephron'dan hiçbir iz bulmak zordu.

Leğeni ve bezi bir kenara koydu. Onu uyumaya bırakması gerektiğini biliyordu. Artık onun için yapabileceği tek şey buydu. Onu temiz tutmak, ağrısı için ilaç vermek ve sonra uyumaya bırakmak. Birlikte yaptıkları tüm planları acı bir şekilde düşündü, büyük yataklarında uzanmış, boğucu battaniyeleri bir kenara atmış, pencereleri serin gece esintisine açmış, sabaha kadar komplo kurmuşlardı.

"Kızlar büyüdüğünde," diye söz vermişti ona, "evlenip yuva kurduklarında, kendi hayatlarını yaşarken, o zaman, kızım, yeniden kendi hayatımıza devam edeceğiz. Seni Parfüm Adaları'na götürmek istiyorum. Hoşuna gider mi? On iki ay boyunca temiz deniz havası ve kaptanın karısı olmaktan başka bir şey yapmadan? Ve oraya vardığımızda, aceleyle yük almayacağız. Birlikte Yeşil Dağlar'a gideceğiz. Orada beni sık sık köyüne davet eden bir şef tanıyorum. Onların komik küçük eşeklerine binip, gökyüzünün ucuna kadar gidebiliriz ve..."

"Ben evde seninle kalmayı tercih ederim," derdi her zaman. "Seni bir yıl boyunca burada benimle evde tutmayı, yanımda olup mevsimlerin dönüşünü benimle birlikte görmeyi tercih ederim. İlkbaharda tepelerdeki arazilerimize gidebiliriz; ağaçların kırmızı ve turuncu çiçeklerle kaplı, üzerinde tek bir yaprak bile görünmeyen halini hiç görmedin. Ve bir kez, sadece bir kez, mafe hasadı sırasında benimle birlikte acı çekmeni isterdim. Her sabah şafak sökmeden kalkıp işçileri uyandırır, güneş onları kurutup buruşturmadan olgunlaşmış fasulyeleri toplamaları için onları dışarı çıkarırdık. Otuz altı yıldır evliyiz ve bir kez bile bana bu işte yardım etmedin. Düşündüm de, evlendiğimiz onca yıl boyunca, düğün ağacımızın çiçek açtığını hiç görmedin. Pembe tomurcukların şişip açıldığını, kokularını yaydığını hiç görmedin.

"Oh, bunun için yeterince zaman olacak. Kızlar büyüdüğünde ve borçlar ödendiğinde, çiçekler ve tarlada çalışmak için yeterince zaman olacak."

"O zaman sana bir yıl boyunca tamamen ait olacağım," diye tehdit etmişti ona. Ve o da her zaman ona söz vermişti: "Bütün bir yıl boyunca. Muhtemelen bir yıl bitmeden benden bıkmış olacaksın. Bana denize dönüp geceleri huzur içinde uyumana izin vermem için yalvaracaksın."

Ronica yüzünü ellerinin arasına gömdü. Onu bir yıl boyunca evde çekmişti; tanrılar kahretsin, ama dileğini böyle bir şekilde gerçekleştirmek... Sonbahar boyunca onu öksürük ve huysuzluk içinde, ateşli ve kızgın gözlerle, bütün gün yatakta yatarken ve oturmaya gücü yettiğinde pencereden denizi seyredirken görmüştü. Gökyüzünde kara bulutlar belirdiğinde, "Onlara iyi baksınlar" diye homurdanırdı ve Ronica, onun düşüncelerinin hep Althea ve *Vivacia*'da olduğunu bilirdi. Gemiye Kyle'a devretmeye çok isteksizdi. Deneyimsiz bir çocuk olan Brashen'e vermek istiyordu. Ronica, bunun kasabada nasıl görüneceğini ona anlatmak için haftalarca onunla tartışmak zorunda kalmıştı. Kyle, kendi damadıydı ve üç gemide kaptanlık yapmıştı. Brashen'i *Vivacia*'nın başına getirerek onu es geçerse, kızının kocasına, ailesine atılmış bir tokat olurdu. Havens ailesi Bingtown Tüccarları olmasa da, Bingtown'da eski bir aileydi. Vestrit ailesinin son zamanlardaki mali durumu göz önüne alındığında, kimseyi gücendirme lüksü yoktu. Bu yüzden geçen sonbaharda, kocasını değerli *Vivacia*'yı Kyle'a emanet edip, ciğerlerini güçlendirmek için bir seyahate çıkmaya ikna etmişti.

Kış gökyüzünü karartıp sokakları beyaza boyadığında, öksürüğü kesilmişti. Ephraim'in iyileştiğini düşünmüştü, ama hiçbir şey *yapamıyordu*. İlk başta, evin bir ucundan diğer ucuna yürürken nefesi kesiliyordu. Kısa sürede yatak odası ile oturma odası arasında nefes almak için durmaya başladı. Bahar geldiğinde, koluna dayanmadan o mesafeyi kat edemiyordu.

Sonunda düğün ağaçlarının çiçek açtığı dönemde eve dönmüştü. Yıl ısınmaya başladığında ağaç tomurcuklanmıştı. Ephron iyileşmese de en azından kötüleşmediği birkaç hafta geçmişti. O, Ephron'un yanındaki koltukta oturup dikiş diker veya hesaplarını yaparken, Ephron o da kapı eşikleri için ip halılar yapar veya kemik oymacılığı yapardı. Gelecek hakkında konuşurlardı ve Ephron gemisi ve kızı için endişelenirdi. Tek anlaşılamadıkları konu Althea'ydı. Ama bu yeni bir şey değildi. Onu doğduğundan beri onun hakkında anlaşıyorlardı.

Ephron, en küçük çocuklarını şımarttığını hiçbir zaman itiraf edememişti. Kan Salgını, o cehennem gibi hastalık yılında oğullarını birer birer alıp götürmüştü. Aradan neredeyse yirmi yıl geçmesine rağmen, Ronica bunu düşündüğünde göğsünde bir sıkışma hissediyordu. Üç oğul, üç parlak küçük çocuk, bir haftadan kısa bir sürede hayatlarını kaybetmişti. Keffria zar zor hayatta kalmıştı. Ronica

, ailelerinin erkek çiçeklerinin hepsinin koparılmasını görmek ikisini de deliye çevireceğini düşünmüştü. Ancak Ephron, dikkatini ve umutlarını aniden Ronica'nın rahminde büyüyen bebeğe çevirmişti. Diğer hamileliklerinde hiç olmadığı kadar özenli davranmış, çocuğun doğumu sırasında evde olmak için gemiyi iki hafta daha limanda tutmuştu.

Bebek kız olduğunda, Ronica Ephron'un üzüleceğini düşünmüştü. Ancak Ephron, sanki iradesiyle onu erkek yapabilecekmiş gibi tüm dikkatini küçük kızına vermişti. Ronica ondan umudunu kesene kadar, kızının vahşiliğini ve inatçılığını teşvik etmişti. Ephron bunun sadece neşeli bir davranış olduğunu söylemişti. Ronica'nın hiçbir isteğini geri çevirmezdi ve bir gün Althea onunla birlikte bir sonraki seyahatine gitmek istediğinde bile kabul etmişti. Kısa bir yolculuktu ve Ronica, geminin limana varacağını düşünerek, gemideki zorlu yaşam koşullarından bıkmış bir kızı geri alacağına emin olarak limana gitti. Ancak, geminin direklerinde vahşi bir maymun gördü, siyah saçları fırça gibi kesilmiş, çıplak ayak ve çıplak kollu. O günden beri, babasıyla birlikte denize açıldı. Ve şimdi babası olmadan denize açılıyordu.

Bu konuda da tartışmışlardı. Onu bir süre evde kalması için ikna etmek için tüm sözlerini ve onun acısını kullanmak zorunda kalmıştı. Ronica, Althea'nın da evde kalacağını düşünmüştü. Babası olmadan bir gemide ne işi olabilirdi ki? Ephron'a bunu söylediğinde, Ephron dehşete kapılmıştı.

"Ailemizin gemisi, kanımızdan biri olmadan limandan ayrılır mı? Bunun ne kadar uğursuzluk getireceğini bilmiyor musun, kadın?"

"*Vivacia* henüz hızlanmadı. Kyle, evlilik akrabamız, yeterince hızlıdır. Neredeyse on beş yıldır Keffria'nın kocası! Althea bir süre evde kalsın. Saçlarına ve cildine çok iyi gelir, ayrıca kasabada görünme şansı olur. Evlenme çağında, Ephron, en azından kur yapılabilir. Ama kur yapılabilmesi için önce görülmesi lazım. Yılda bir iki kez ortaya çıkıyor, bir yıl Bahar Balosu'nda, bir yıl Hasat Bayramı'nda. İnsanlar onu sokakta zor tanıyor. Tüccar ailelerinin genç erkekleri onu gördüklerinde ise pantolon ve ceket giymiş, saçları arkada at kuyruğu yapılmış, cildi bronzlaşmış bir halde. Onu iyi bir evlilik yapmasını istiyorsak, bu şekilde gösteremeyiz."

"İyi bir evlilik mi? Onun yerine bizim gibi mutlu bir evlilik yapsın. Keffria ve Kyle'a bak. Chalcedean kanı taşıyan yeni yetme bir denizci kaptanın en büyük kızına kur yapmasına izin verdiğimde kasabada nasıl dedikodular yayıldığını hatırlıyor musun? Ama ben onun erkek olduğunu biliyordum, o da kalbinde ne olduğunu biliyordu ve yeterince mutlular. Çocuklarına bak, martılar gibi sağlıklılar. Hayır, Ronica, Althea'yı bir erkeğin dikkatini çekmek için tasma takıp süsleyip pudralamak gerekiyorsa, o zaman o erkek benim kızımın peşinden koşmasını istediğim türden bir erkek değil. Onun ruhunu ve gücünü takdir eden bir erkeğin dikkatini çekmesine izin ver. Yakında evlenip, bir hanımefendi, eş ve anne olmak zorunda kalacak. O tür bir monotonluğu pek sevmeyeceğini sanıyorum. O yüzden, kızın hayatının tadını çıkarmasına izin verelim. Bu sözleri söyledikten sonra Ephron, yastıklarına yaslanıp nefes nefese kaldı.

Ronica ise, o kadar hasta olduğu için, onun kendi hayatı hakkında bu kadar aşağılayıcı konuşmasına öfkesini yutmuş, kendi kızının özgürlüğü ve umursamaz tavırlarına duyduğu kıskançlığı bastırmıştı. Ailenin mali durumunun gidişatına bakılırsa, Althea'nın iyi bir evlilik yapması gerekebileceğini de söylememişti. Ronica şimdi ekşi bir yüzle, kızı biraz dizginleyebilirlerse, onu alacaklılarından birine, tercihen ailenin borcunu düğün hediyesi olarak affedecek cömert birine verebileceklerini düşünüyordu. Ronica yavaşça başını salladı. Hayır. Ephron, kendi ince yöntemleriyle, tartışmayı en zayıf noktasına getirmişti. Ephron'la evlenmişti çünkü ona aşık olmuştu. Tıpkı Keffria'nın Kyle'ın sarışın cazibesine kapıldığı gibi. Ailenin karşılaştığı tüm zorluklara rağmen, Althea evlendiğinde kocasını seveceğini umuyordu. Hâlâ sevdiği adama kalbi sızlayarak baktı.

Pencereden içeri giren öğleden sonra güneşi, Ephron'un uykusunda kaşlarını çatmasına neden oluyordu. Ronica sessizce kalkıp pencerenin perdesini çekti. Artık o manzarayı görmekten zevk almıyordu. Bir zamanlar o pencereden dışarı bakıp evlilik ağaçlarının sağlam gövdesini ve dallarını görmek büyük bir zevkti. Şimdi ise yaz bahçesinin ortasında, iskelet gibi çıplak ve yapraksız duruyordu. Perdeyi çekerek manzarayı kapatırken sırtında bir ürperti hissetti.

Ağacın çiçek açmasını çok dört gözle bekliyordu. Ancak o bahar, ağacı her zaman esirgemiş olan tomurcuk hastalığı tüm gücüyle vurdu. Çiçekler kahverengiye döndü ve aniden yere düştü. Hiçbiri açmadı ve çürüyen yaprakların kokusu cenaze otları gibiydi. İkisi de

bunu bir alamet olarak görmedi. İkisi de dindar insanlar değildi. Ama kısa bir süre sonra Ephron tekrar öksürmeye başladı. Zayıf, küçük kuş öksürükleri, hiçbir şey çıkarmadan devam etti, ta ki bir gün ağzını ve burnunu sildikten sonra peçetede kalan kırmızı kan izlerine kaşlarını çatana kadar.

Hayatının en uzun yazıydı. Sıcak günler onun için bir işkenceydi. Ağır ve nemli havayı solumak kendi kanını solumaktan farksızdı, derken sanki sözlerini kanıtlamak istercesine ipliksi pıhtılar öksürdü. Vücudundaki etler erimişti ve ne iştahı ne de beslenmek için iradesi vardı. Yine de kimse onun ölümünden bahsetmiyordu. Ölüm, nemli yaz havasından daha baskın bir şekilde tüm evi kaplamıştı; Ronica, bu konuyu açarak ona daha fazla önem vermek istemiyordu.

Sessizce hareket ederek küçük bir masayı dikkatlice kaldırdı ve yatağının yanındaki sandalyenin yanına koydu. Muhasebe defterlerini, mürekkep ve kalemını ve kaydetmesi gereken bir avuç makbuzu masaya getirdi. İşine eğildi ve kaşlarını çatarak çalışmaya başladı. Küçük, düzgün el yazısıyla yazdığı kayıtlar onu hiç neşelen-dirmiyordu. Ephron'un bir dahaki uyanışında defteri kontrol etmek isteyeceğini bildiği için, bu iş şimdi daha da iç karartıcı geliyordu. Yıllardır çiftliklerin, bahçelerin ve diğer mülklerin yönetimiyle neredeyse hiç ilgilenmemişti. Endişelerini ona anlatmaya çalıştığında, "Onları senin yetkin ellerine bırakıyorum, canım," derdi. "Ben gemiyle ilgilenirim ve ömrüm bitmeden borcunu öderim. Gerisini sana emanet ediyorum."

Kocasının kendisine bu kadar güvenmesi hem heyecan verici hem de korkutucuydu. Kadınların çeyiz olarak getirdikleri serveti yönetmeleri o kadar da sıra dışı bir şey değildi ve zamanla birçok kadın sessizce bundan çok daha fazlasını idare etmeye başladı, ancak Ephron Vestrit neredeyse tüm mal varlığının yönetimini genç karısına açıkça devrettiğinde, bu Bingtown'da neredeyse skandala neden oldu. Kadınların mali işlere karışması artık moda değildi; böyle bir şeye geri dönmek, eski öncü yaşamlarını anımsatıyordu. Eski Bingtown Tüccarları her zaman yenilikçi yöntemleriyle tanınmışlardı, ancak zenginleştikçe, kadınlarını bu tür işlerden uzak tutmak bir zenginlik sembolü haline gelmişti. Artık bir tüccarın servetini bir kadına emanet etmek, hem plebî hem de aptalca bir davranış olarak görülüyordu.

Ronica, Ephron'un sadece servetini değil, itibarını da ona emanet ettiğini biliyordu. O güvene layık olacağına yemin etmişti.

Otuz yılı aşkın bir süredir mülkleri refah içindeydi. Kötü hasatlar, tahıl hastalıkları, erken ve geç donlarla mücadele etmek zorunda kalmışlardı, ancak her zaman iyi bir meyve hasadı, tahılın kötü gitmesini dengeliyordu ya da meyve bahçeleri zarar gördüğünde koyunlar refah içindeydi. *Vivacia'nın* inşasından kaynaklanan ağır borcu olmasaydı, zengin insanlar olurlardı. Yine de rahat bir hayat sürüyorlardı ve bazı yıllarda bundan biraz daha fazlasını bile.

Son beş yıl öyle değildi. O dönemde rahat bir yaşam sürerken, varlıklı bir hayata geçtiler, ardından Ronica'nın endişeli olarak nitelendirdiği bir duruma geldiler. Para geldiği kadar çabuk gidiyordu ve Ronica her zaman alacaklılara bir gün veya bir hafta beklemelerini rica ediyordu. Ephron'a defalarca gidip tavsiyesini istedi. Ephron ona karşı çıkmış, kâr getirmeyenleri satıp kâr getirenleri desteklemesi gerektiğini söylemişti. Ama sorun da buydu. Çiftliklerin ve bahçelerin çoğu üretim açısından hiç olmadığı kadar iyi durumdaydı. Ancak Chalced'den gelen ucuz köle emeğiyle yetiştirilmiş tahıl ve meyvelerle rekabet etmek zorundaydılar, kuzeyde ticaretin yok olmasına neden olan lanet olası Kızıl Gemi Savaşları ve güneyde üç kez lanetlenen korsanlar vardı. Gönderilen mallar varış yerlerine asla ulaşmıyordu ve beklenen kârlar geri gelmiyordu. Sürekli denizde olan kocasının ve kızının güvenliğinden endişe ediyordu, ama Ephron korsanları fırtınalı havayla aynı kefeye koyuyor gibiydi; onlar sadece iyi bir deniz kaptanının karşılaşabileceği tehlikelerden biriydi. Kendi seyahatlerinden eve döndüğünde, ona uğursuz gemilerden kaçtığına dair tüyler ürpertici hikayeler anlatırdı, ama tüm hikayelerinin sonu mutlu biterdi. Hiçbir korsan gemisi bir yolcu gemisini batıramazdı. Savaşın ve korsanların ailenin geri kalanının servetini ne kadar kötü etkilediğini ona anlatmaya çalıştığında, o iyi niyetle güler ve ona, işler yoluna girene kadar *Vivacia* ile birlikte daha çok çalışacaklarını söylerdi. O zamanlar, onun hesap defterlerini görmek ya da diğer tüccarların ve tacirlerin kötü haberlerini dinlemekle ilgilenmiyordu. Ronica, onun sadece kendi seferlerinin başarılı olduğunu, ağaçların meyve verdiğini ve tarlalardaki tahılların her zamanki gibi olgunlaştığını görebildiğini düşünerek hayal kırıklığıyla hatırladı. Bir malikaneye hızlı bir ziyaret yapar, hesaplara şöyle bir göz atar ve Althea'yı da alıp denize açılırdı, Ronica'yı ise başının çaresine bakması için bırakırdı.

Ronica, ona belki de Rain Wild Nehri'nde ticaret yapmaya geri dönmeleri gerektiğini söyleyecek cesareti sadece bir kez göstermişti. Onların

hakları, bağlantıları ve gemileri. Büyükannesi ve babasının zamanında, bunlar ticaret mallarının ana kaynağıydı. Ancak Kan Salgını günlerinden beri, Rain Wild Nehri'ne çıkmayı reddediyordu. Hastalığın Rain Wilds'tan geldiğine dair somut bir kanıt yoktu. Ayrıca, bir hastalığın nereden geldiğini kim söyleyebilirdi ki? Kendilerini suçlamanın ve ticaretlerinin en karlı kısmından kendilerini mahrum etmenin bir anlamı yoktu. Ama Ephron sadece başını sallamış ve ona bir daha bu konuyu açmamasını söylemişti. Rain Wild tüccarlarına karşı bir şey hissetmiyordu ve ticaret mallarının egzotik ve güzel olduğunu inkar etmiyordu. Ama sihirle, en ufak bir şekilde bile olsa, bedelini ödmeden ticaret yapılamayacağına inanmıştı. Ona, riske girmektense fakir olmayı tercih edeceğini söylemişti.

Önce elma bahçelerini satmak zorunda kalmıştı, onunla birlikte gurur kaynağı olan küçük şaraphanesini de. Üzüm bağları da satılmıştı ve bu onun için çok zor olmuştu. Ephron'la yeni evlendiklerinde satın almıştı, ilk yeni girişimi olmuştu ve bağların gelişmesini görmek onun için büyük bir mutluluktu. Yine de, teklif edilen fiyata satmak aptallık olurdu. Bu, diğer mülklerini bir yıl ayakta tutmaya yetmişti. Ve böyle devam etti. Savaş ve korsanlar Bingtown'un mali boyunduruğunu sıkılaştırırken, diğerlerini ayakta tutmak için bir girişimden sonra diğerini satmak zorunda kaldı. Bu onu utandırıyor. O bir Carrock'tı ve Vestritler gibi Carrocklar da Bingtown'un ilk tüccar ailelerinden biriydi. Aç genç tüccarların Bingtown'a taşınarak eski mülkleri satın alması ve her şeyin yapılış şeklini değiştirmesi, diğer eski ailelerin batışını görmek, onun korkularını hiç azaltmıyordu. Bingtown'a köle ticaretini getirmişlerdi, ilk başta Chalced Devletleri'ne götürmek üzere mal olarak, ama son zamanlarda Bingtown'dan geçen köle akını diğer tüm ticareti geride bırakmış gibiydi. Ama köle akını artık devam etmiyordu. Artık tarlaların ve bahçelerin çoğu köleler tarafından işleniyordu. Toprak sahipleri onların sözleşmeli hizmetkarlar olduğunu iddia ediyorlardı, ama herkes bu "hizmetkarların" isteksiz çalıştıkları ortaya çıkarsa Chalced'e gönderilip köle olarak satıldıklarını biliyordu. Birçoğunun yüzünde köle dövmeleleri vardı. Bu, Jamaillia'da popülerlik kazanmış ve şimdi Bingtown'da da kabul görmeye başlayan bir başka Chalced geleneğiydi. Ronica acı bir şekilde, bunların "Yeni Tüccarlar" olduğunu düşündü. Jamaillia'dan Bingtown'a gelmiş olabilirdi

Şehir, ama yanlarında getirdikleri bagajlar sanki Chalced'den ithal edilmiş gibiydi.

Görünüşte, Bingtown'da geçici ticaret malları dışında köle tutmak hala yasadışıydı, ancak bu Yeni Tüccarları rahatsız etmiyor gibiydi. Vergi Limanında birkaç rüşvet verildikten sonra, Satrap'ın hazine memurları çok saf hale geldi ve yüzleri dövmeli ve zincirlerle bağlanmış insanların köle değil, sözleşmeli hizmetkarlar olduğuna inanmaya çok istekli oldular. Köleler, durumlarının gerçeğini söylese de hiçbir şey kazanamazlardı. Eski Tüccarlar Konseyi boşuna şikayet etmişti. Artık eski ailelerden bile bazıları kölelik yasasını çiğnemeye başlamıştı. Davad Restart gibi tüccarlar, diye düşündü acı bir şekilde. Davad'ın bu zor zamanlarda ayakta kalmak için böyle yapmak zorunda olduğunu düşündü. Geçen ay, buğday tarlaları için endişelenirken ona da aynı şeyi söylememiş miydi? Tarlalarda köle çalıştırarak maliyetlerini düşürmesini önermişti. Hatta, kârın küçük bir payı karşılığında her şeyi ayarlayabileceğini ima etmişti. Ronica, bu tavsiyeyi kabul etmeye ne kadar çok cazip geldiğini düşünmek istemiyordu.

Muhasebe defterine son kasvetli girişini yazarken, Rache'nin eteğinin hışırtısı dikkatini dağıttı. Gözlerini hizmetçi kıza kaldırdı. Ronica, Rache'nin yüzünde her zaman gördüğü öfke ve üzüntünün karışımından çok yorulmuştu. Sanki kadın, onun hayatını düzeltmek için bir şeyler yapmasını bekliyordu. Ronica'nın ölen kocası ve sallantıda olan mali durumu arasında başa çıkabileceği tek şeyin bu olduğunu göremiyor muydu? Ronica, Davad'ın Rache'yi ona yardım etmesi için gönderirken iyi niyetli olduğunu biliyordu, ama bazen bu kadının ortadan kaybolmasını diledi. Ancak ondan kurtulmanın nazik bir yolu yoktu ve Ronica ona ne kadar sinirlenirse sinirlensin, onu Davad'a geri göndermeye hiç cesaret edemiyordu. Ephron köleliği her zaman onaylamamıştı. Ronica, köleliğin çoğu kölenin kendi suçu olduğunu düşünüyordu, ama Ephron'un ölüm döşeğindeyken ona bakmasına yardım etmiş bu kadını köleliğe mahkum etmek, Ephron'a saygısızlık gibi geliyordu. Ne kadar yetersiz bir yardım olsa da.

"Ee?" diye sordu Rache'ye sertçe, o sadece orada dururken.

"Davad sizi görmeye geldi, hanımefendi," diye mırıldandı

Rache.

"Tüccar Restart mı demek istiyorsun?" diye düzeltti Ronica.

Rache sessizce başını sallayarak onayladı. Ronica dişlerini sıktı, sonra vazgeçti. "Onunla oturma odasında görüşeceğim," diye Rache'ye talimat verdi ve kızın somurtkan bakışlarını takip ederek Davad'ın durduğu kapıya doğru yürüdü.

Her zamanki gibi kusursuz bir şekilde giyinmişti ve her zamanki gibi kıyafetlerinin her şeyi ince bir şekilde yanılttı. Dizlerinden hafifçe bollaşan tozlukları ve giydiği işlemeli ceket, çizgilerini bozacak kadar sıkı bağlanmıştı: mütevazı karnını şişkin bir tencere gibi gösteriyordu. Koyu renkli saçlarını bukleler halinde yağlamıştı, ama buklelerin çoğu düşmüş, yağlı bukleler halinde sarkıyordu. Bukleler yerinde kalsaydı bile, bu saç modeli çok daha genç bir adama yakışırdı.

Ronica, kalemini bırakıp hesap defterini kapatırken, ona gülümseme cesaretini buldu. Mürekkebin kurumuş olmasını umdu. Ayağa kalkmaya başladı, ama Davad ona olduğu gibi kalmasını işaret etti. Davad'ın Ephron'un yatağına doğru ilerlerken yaptığı başka bir küçük hareket, Rache'yi odadan kaçırdı.

"Nasıl?" diye sordu Davad, derin sesini yumuşatarak.

"Gördüğün gibi," diye cevapladı Ronica sessizce. Kocasının hasta odasında onu sakın bir şekilde karşılayan Davad'ın tavrına duyduğu rahatsızlığı bir kenara bıraktı. Elinin kenarında mürekkep lekeleri ve kendi el yazısıyla yazdığı rakamlara bakmaktan kırıışmış alnıyla onu yakaladığı için duyduğu utanç da bir kenara bıraktı. Davad'ın niyetinin iyi olduğuna emindi. Bingtown'un eski tüccar ailelerinden birinde büyümüş olmasına rağmen, nasıl bu kadar belirsiz bir nezaket anlayışı geliştirebildiğini asla anlayamayacaktı. Davet edilmeden, Ephron'un yatağının diğer tarafına oturmak için bir sandalye çekti. Ronica, sandalyeyi yerde sürüklerken yüzünü buruşturdu, ama Ephron kıpırdamadı. Tombul tüccar yerini aldıktan sonra, muhasebe defterlerini işaret etti.

"Nasıl gidiyor?" diye samimi bir şekilde sordu.

"Bu günlerde diğer tüccarlarınkinden daha iyi ya da daha kötü değil, eminim." Adamın meraklı sorularından kaçındı. "Savaş, kıtlık ve korsanlar hepimizin başını ağrıtıyor. Tek yapabileceğimiz sabretmek ve daha iyi günlerin gelmesini beklemek. Sen bugün nasılsın Davad?" Adamın terbiyesini hatırlatmaya çalıştı. Adam, parmaklarını yayarak karnına anlamlı bir şekilde koydu. "Daha iyi olabilirdim. Fullerjon'un masasından geliyorum; aşçısı baharatları berbat kullanıyor ve Fullerjon da

bunu söyleyecek cesareti yok." Sandalyesine yaslandı ve şehit gibi bir iç çekiş attı. "Ama kibar olmak ve sunulanı yemek gerekir, sanırım."

Ronica öfkesini bastırdı. Kapıyı işaret etti. "Konuşmamızı terasa taşıyabiliriz. Bir bardak ayran da hazımsızlığına iyi gelir." Kalkmak için harekete geçti, ama Davad kıpırdamadı.

"Hayır, hayır, teşekkürler. Kısa bir iş için geldim. Ama bir kadeh şarap hoş olur. Sen ve Ephron her zaman kasabanın en iyi şarap mahzenlerine sahiptiniz."

"Ephron'u rahatsız etmek istemem," dedi kadın açıkça.

"Oh, sessiz konuşurum. Ama açıkçası, bu teklifi karısına değil, ona kendim sunmak isterim. Yakında uyanır mı?"

"Hayır." Ronica sesindeki keskinliği duydu ve boğazı kurumuş gibi hafifçe öksürdü. "Ama teklifinizin şartlarını bana söylemek isterseniz, Ephron uyanır uyanmaz ona ileteceğim." Şarap isteğini unutmuş gibi yaptı. Bu önemsiz bir şeydi, ama küçük tatminleri de kaçırmamayı öğrenmişti.

"Elbette, elbette. Bingtown'un tamamı onun parasını senin kontrol ettiğini bilir. Ve tabii ki güvenini de, eklemeliyim." Sanki bu büyük bir iltifatıymış gibi ona neşeyle başını salladı.

"Teklif?" diye ısrar etti Ronica.

"Fullerjon'dan tabii ki. Beni öğle yemeğine davet etmesinin tek amacının bu olduğunu düşünüyorum, inanırsan. Bu küçük sonradan görme, benim kasabadaki iyi ailelerle aracılık etmekten başka işim olmadığını sanıyor. Sen ve Ephron'un bu tekliften yararlanabileceğini düşünmeseydim, ona da öyle söyledim. Ama şu anda onu kendimden uzaklaştırmak istemedim, anlarsın ya. O sadece açgözlü bir tüccar, ama..." Omuzlarını anlamlı bir şekilde silkti. "Bu günlerde Bingtown'da onlar olmadan iş yapmak imkansız."

"Peki teklifi neydi?" diye sordu Ronica.

"Ah, evet. Aşağıdaki arazin. Onu satın almak istiyor." Ephron'un yatağının yanında duran küçük bisküvi ve meyve tabağını gördü ve

bir bisküvi aldı.

Ronica şok oldu. "Onlar Vestrit ailesinin orijinal hibe topraklarının bir parçası. Satrap Esclepius bizzat o toprakları hibe etti."

"Ah, şey, sen ve ben bu tür şeylerin önemini biliyoruz, ama Fullerjon gibi yeni gelenler..." Davad yatıştırıcı bir şekilde başladı.

"O toprakların bağışlanması Vestrit ailesini bir Tüccar ailesi yaptı. Satrap'ın Tüccarlarla yaptığı anlaşmanın bir parçasıydı. Rain Nehri'nin yakınındaki tehlikeli hayata göğüs germeye ve kuzeye gidip Lanetli Kıyılar'a yerleşmeye razı olan her aileye iki yüz lefferlik verimli toprak verilecekti. O günlerde bunu kabul eden çok az kişi vardı. Rain Nehri'nde suyun akışı kadar hızlı bir tuhaflik olduğunu herkes bilir. O alçak araziler ve Rain Nehri'ndeki ticaret mallarının tekelinde pay sahibi olmak, Vestritleri bir Tüccar ailesi yapan şeydir. Hiç bir Tüccar ailesinin kendisine verilen toprakları satacağını düşünebilir misin?" Artık kızmıştı.

"Bana tarih dersi vermenize gerek yok, Ronica Vestrit." Davad onu hafifçe azarladı. Bir bisküvi daha aldı. "Ailemin de aynı seferle buraya geldiğini hatırlatmam gerek mi? Restartlar da Vestritler kadar tüccardır. O toprakların ne anlama geldiğini biliyorum."

"O zaman nasıl böyle bir teklif getirebilirsin?" diye sordu kızgın bir şekilde.

"Çünkü Bingtown'un yarısı sizin durumunuzun ne kadar umutsuz olduğunu biliyor. Bakın, kadın. O toprakları düzgün bir şekilde işlemek için işçi tutacak sermayeniz yok. Fullerjon'da var. Ve o toprakları satın alırsa, toprak sahibi olarak Bingtown Konseyi'ne üye olmak için yeterli hale gelir. İkimiz arasında kalsın, bence onun asıl amacı da bu. Senin alt toprakların olması gerekmez, ama o öyle istiyor. Ona başka bir şey teklif et, muhtemelen senden satın alır." Davad yüzünde memnuniyetsiz bir ifadeyle geriye yaslandı. "Ona buğday tarlalarını sat. Zaten onları düzgün bir şekilde işleyemezsin."

"Ve Bingtown Konseyi'nde bir koltuk kazanabilir. Böylece Bingtown'a köle getirilmesi için oy kullanabilir. Ve ona sattığım topraklarda köle çalıştırıp, yetiştirdiği tahılları benden daha ucuza satabilir. Ya da senden, ya da başka herhangi bir dürüst tüccardan. Davad Restart, aklını kullan. Bu teklif sadece Vestrit ailesine ihanet etmemi değil, hepimize ihanet etmemi istiyor. Bingtown Konseyi'nde zaten yeterince açgözlü küçük tüccar var. Eski Tüccarlar

Konseyi onları zar zor kontrol altında tutabiliyor. Ben, toprağımı ve konsey koltuğumu başka bir sonradan görme sonradan taklita satmayacağım.

Davad konuşmaya başladı, sonra kendini kontrol etti. Küçük ellerini kucağında birleştirdi. "Bu olacak, Ronica." Sesinde gerçek pişmanlık duydu. "Eski Tüccarların günleri sona eriyor. Savaşlar ve korsanlar bizi çok derinden yaraladı. Ve şimdi savaşlar büyük ölçüde bitti, bu tüccarlar geldi, ölmek üzere olan bir tavşanın üzerindeki pireler gibi üzerimize üşüştüler. Bizi kurutacaklar. Toparlanmak için onların parasına ihtiyacımız var, bu yüzden kanımız ve çocuklarımızla pahalıya mal olan mallarımızı ucuza satmaya zorluyorlar." Bir an sesi titredi. Ronica, Kan Salgını'nın tüm çocuklarını alıp onu dul bıraktığını aniden hatırladı. Davad hiç yeniden evlenmemişti.

"Bu olacak, Ronica," diye tekrarladı. "Ve hayatta kalanlar, uyum sağlamayı öğrenenler olacak. Ailelerimiz Bingtown'a ilk yerleştiklerinde fakir ve açtılar, ama uyum sağlamayı çok iyi biliyorlardı. Biz bunu kaybettik. Kaçtığımız şeye dönüştük. Şişman, gelenekçi ve tekelimize sarılmak için çaresiz. Buraya taşınmaya başlayan yeni tüccarları hor görmemizin tek nedeni, bize kendimizi çok hatırlatmaları. Ya da daha doğrusu, büyük büyük dedelerimizi ve onlar hakkında duyduğumuz hikayeleri.

Ronica bir an için ona katılmak üzereydi. Sonra öfkeyle doldu. "Onlar orijinal Tüccarlar gibi değiller! Onlar kurtlardı, bunlar ise gözü kararmış leş kuşları! İlk Carrock bu kıyıya ayak bastığında her şeyi riske attı. Geminin hissesi için sahip olduğu her şeyi sattı ve önümüzdeki yirmi yıl boyunca kazanacağı her şeyin yarısını Satrap'a ipotek etti. Peki ne için? Bir arazi ve tekel hissesi garantisi için. Ne arazi? Talep edebileceği her arazi. Ne tekeli? Ticaret yapmaya değer bulduğu her malın tekeli. Peki bu harika anlaşma ona nerede verildi? Yüzlerce yıldır Lanetli Kıyıları olarak bilinen, tanrılar bile egemenlik iddia etmediği bir sahil şeridinde. Peki burada ne buldular? Daha önce bilinmeyen hastalıklar, insanları bir gecede deliye çeviren tuhaflıklar ve çocuklarımızın yarısının insan olarak doğmaması gibi bir lanet.

Davad aniden solgunlaştı ve elleriyle sus işareti yaptı. Ama Ronica acımasızdı.

"Bir kadının dokuz ay boyunca karnında bir şey taşımasının, bunun dua ettiği çocuk ve varisi mi, yoksa kocasının kendi elleriyle boğması gereken şekilsiz bir canavar mı olduğunu bilmeden taşımasının bir kadına ne yaptığını biliyor musun, Davad? Ya da ikisinin arasında bir şey mi? Bir erkeğe ne yaptığını bilmelisin. Hatırladığım kadarıyla, Dorill üç kez hamile kaldı, ama sadece iki çocuğun var."

"Ve Kan Vebası hepsini öldürdü," diye itiraf etti Davad, sesi kırık kırık. Aniden yüzünü ellerinin arasına gömdü ve Ronica, söylediği her şey için pişman oldu, tuniklerini yeniden dikmesini ve terziye kötü diktiği pantolonlar için azarlamasını söyleyecek bir karısı olmayan bu zavallı adam için üzüldü. Hepsi için üzülyordu, Bingtown'da doğup Bingtown'da ölecek ve bu arada atalarının yaptığı lanetli anlaşmayı sürdürecektir olanlar için. Belki de bu anlaşmanın en kötü yanı, hepsinin Bingtown'u ve çevresindeki yeşil tepeleri ve vadileri sevmiş olmalarıydı. Orman gibi yemyeşil, toprağı siyah ve verimli, derelerinde kristal berraklığında sular akan ve ormanlarında av hayvanları bol olan bu yer, denize yorgun ve bitkin göçmenlerin hayallerinin ötesinde bir zenginlik sunuyordu. Sonunda, gerçek sözleşme, bu kıyıları nominal olarak sahiplenilen Satrap ile değil, toprağın kendisiyle yapılmıştı. Güzellik ve bereket, hastalık ve ölümle dengelenmişti.

Ve daha fazlası, diye itiraf etti kendi kendine. Kendini Bingtown Tüccarı olarak adlandırmanın, Rain Nehri'nden gelen tüm tuhaflıklara göğüs germenin yanı sıra, onu kendine ait olarak sahiplenmenin bir anlamı vardı. İlk tüccarlar, Rain Nehri'nin ağzında bir yerleşim kurmaya çalışmışlardı. Nehrin kenarına evlerini inşa etmişler, kulübelerinin temellerini saz ağaçlarının köklerinden yapmışlar ve evleri arasında köprüler kurmuşlardı. Nehrin yükseliş ve alçalışları evlerinin zeminlerinin altından geçiyor, geceleri şiddetli fırtınalar ağaç evlerini sallıyordu. Bazen toprağın kendisi bile sarsılır ve titrerdi, ardından nehir bir gün ya da bir ay boyunca aniden süt beyazı ve ölümcül bir hale gelirdi. Yerleşimciler, böcekler, ateşler ve içine düşen her şeyi yutan hızlı nehre rağmen iki yıl boyunca orada kaldılar. Ancak onları oradan uzaklaştıran bu zorluklar değil, oranın tuhaflığıydı. Küçük tüccar grubu, ölüm, hastalık ve bir kadının ekmek yoğururken hissedebileceği tuhaf panik, odun toplayan bir erkeği kendinden geçirip onu zıplatacak kadar şiddetli bir kendini yok etme öfkesi tarafından güneye itilmişti.

nehre. İlk tüccarların oluşturduğu    y  z yedi haneden, ilk    y  l i  inde altm  ş iki aile hayatta kalm  şt  . Hatta şu anda bile, Bingtown'dan Rain Nehri'nin ağzına kadar uzanan terk edilmiş kasaba kalıntıları, onların yerleşim girişimlerinin izlerini taşıyordu. Sonunda, burada, Bingtown'da, Trader K  rfezi'nin kıyısında, Rain Nehri'nden ve nehirden akan her şeyden makul bir mesafede bir yer bulmuşlard  . Rain Nehri'nde yerleşik olarak kalmayı se  en aileler hakkında ise ne kadar az konuşulursa o kadar iyiydi. Rain Wild T  ccarları, Bingtown'un bir par  ası ve vazge  ilmez bir par  asıyd  . Bunu kabul ediyordu. Yine de.

"Davad?" Ephron'un   zerinden uzanarak eski dostunun koluna nazik  e dokundu. "  z  r dilerim. Bahsetmemem gereken şeyleri   ok sert bir şekilde s  yledim."

"  nemli değil," diye yalan s  yledi, ellerini y  z  ne kapatarak. Soluk y  z  n   kald  r  p g  zlerine bakt  . "Biz t  ccarların kendi aramızda konuşmad  ğımız şeyler, bu yeni gelenlerin arasında sıradan konuşma konusudur. Eşlerini ve kızlarını yanlarında getirenlerin ne kadar az olduğunu fark etmedin mi? Buraya yerleşmek i  in gelmiyorlar. Evet, arazi satın alacaklar, Konsey'de oturacaklar ve Bingtown'dan servet s  zecekler, ama arada Jamaillia'ya geri d  necekler. Orada evlenecekler ve eşlerini orada tutacaklar,   ocukları orada doğacak, yaşlılıklarını orada ge  irecekler ve buraya sadece bir iki oğullarını işleri y  netmesi i  in g  nderecekler." Aşağılayıcı bir şekilde burnunu   ekt. "    Gemi G   menlerine sayg   duyabilirdim. Buraya geldiler ve bu s  ğınağın onlara neye mal olacağını d  r  st  e s  ylediğimizde, yine de kaldılar. Ama bu yeni gelenler, bizim kanımızla suladığımız ekinleri bi  mek i  in geliyorlar."

"Satrap da en az onlar kadar su  lu," diye onayladı Ronica. "Atası Esclepius'un bize verdiği s  z   bozdu. Konseyimizin onayı olmadan yeni gelenlere toprak vermeyeceğine yemin etmişti.     Gemi G   menleri ellerinde hi  bir şey olmadan, ama istekli bir şekilde geldiler ve bizim bir par  amız oldular. Ama bu son gelenler, arazi hibelerini ellerinde tutarak, kime veya neye zarar vereceklerini umursamadan haklarını talep ediyorlar. Felco Treeves, T  ccar Drur'un bira vadisinin yukarısındaki tepelerde araziye sahiplendi ve   zerine s  ğırlarını otlatmaya başladı. şimdi Drur'un berrak akan kaynakları inek sidiği gibi sar   ve birası i  ilemez hale geldi. Trudo Fells geldiğinde ise, herkesin yakacak odun ve mobilya i  in meşe kesebileceği ormanı kendine ait ilan etti ve...

"Biliyorum, hepsini biliyorum," diye Davad yorgun bir şekilde sözünü kesti. "Ronica, bu düşünceleri tekrar tekrar çiğnemek acıdan başka bir şey getirmez. Ve her şeyin eskisi gibi olacağını varsaymanın da bir yararı yok. Olmayacak. Bu, değişimin sadece ilk dalgası. Ya bu dalgayı aşarız ya da dalga altında kalırız. Satrap, bu yeni gelenlerin refah içinde yaşadığını görünce başka topraklar da satmayacak mı sence? Daha fazlası gelecek. Onlarla başa çıkmanın tek yolu onlara uyum sağlamak. Gerekirse onlardan öğrenelim ve gerekli yerlerde onların geleneklerini benimseyelim."

"Evet." Ephron'un sesi paslı bir menteşe gibi kırılıyordu. "Köleliği o kadar sevebiliriz ki, bir yıllık borçların çok fazla birikmesi nedeniyle torunlarımızın köle olmasını umursamayabiliriz. Ve köle gemilerinin sularımıza çekmek için attıkları cesetlerle yemledikleri deniz yılanlarına gelince, onları Trader Körfezi'ne davet edebilir ve kemik mezarlığına bir daha ihtiyaç duymayabiliriz."

Hasta bir adam için uzun bir konuşmaydı. Nefes almak için durdu. Ephron uyanacağını ilk belirtisini görünce Ronica, haşhaş sütünü getirmek için ayağa kalktı. Ağır kahverengi şişenin tıpasını çekti, ama Ephron yavaşça başını salladı. "Henüz değil," dedi. Bir an nefes aldıktan sonra tekrar etti, "Henüz değil." Yorgun bakışlarını Davad'a çevirdi. Davad'ın yüzünde Ephron'un zayıflığına duyduğu duyarsız dehşet açıkça okunuyordu. Ephron zayıf bir öksürük çıkardı.

Davad yüzünü gülümsemeye çalışarak eğdi. "Uyandığını görmek güzel, Ephron. Umarım konuşmamız seni rahatsız etmemiştir."

Ephron bir iki saniye boyunca adama bakakaldı. Sonra, gerçekten hasta olanların gösterdiği rahat kabalıkla onu görmezden geldi. Donuk gözleri karısına odaklandı. "*Vivacia'dan* haber var mı?" diye sordu. Bu soruyu aç bir adamın yemek ister gibi sordu.

Ronica, haşhaş sütünü masaya koyarken isteksizce başını salladı. "Ama çok uzun sürmez. Manastırdan Wintrow'un eve dönmek üzere olduğu haberini aldık." Son sözlerini neşeyle söyledi, ama Ephron sadece başını yastığa doğru yavaşça çevirdi.

"Ne yapacak? Ciddi bir ifadeyle manastırına bağış isteyecek mi? O çocuğu, annesi onu Sa'ya kurban ettiğinde vazgeçmiştim." Ephron gözlerini kapattı ve bir süre nefes aldı. Tekrar konuşmadan önce gözlerini açmadı. "Lanet olsun Kyle'a. Haftalar önce dönmüş

... tabii onu ve Althea'yı da dibe sürüklemediyse. Gemiye Brashen'in ellerine teslim etmeliydim. Kyle iyi bir kaptan, ama bir yaşam gemisinin yolunu gerçekten anlayabilmek için tüccar kanı akması lazım."

Ronica yanaklarının kızardığını hissetti. Davad'ın huzurunda kocasının damadı hakkında böyle konuşması onu utandırdı. "Aç mısın Ephron? Susadın mı?" Konuyu değiştirmek için sordu.

"İkisi de değil." Öksürdü. "Ölüyorum. Lanet olası gemimin buraya gelmesini istiyorum ki, güvertesinde ölebileyim ve onu canlandırabileyim, böylece lanet olası hayatım boşa gitmemiş olur. Çok şey istemiyorum, değil mi? Doğduğumdan beri gerçekleştirmek için yaşadığım rüyanın, her zaman planladığım gibi gerçekleşmesini istiyorum." Nefesini zorlukla aldı. "Gelincik, Ronica. Gelincik, hemen."

Şurup kıvamındaki ilacı bir kaşıkla ölçtü. Ephron'un ağzına tuttu ve o şikayet etmeden yuttu. Sonra nefes aldı ve su kabını işaret etti. Bardaktan küçük yudumlarla içti, sonra yastıklara yaslanarak hırıltılı bir nefes verdi. Alnındaki çizgiler gevşemeye başlamıştı, ağzı gevşiyordu. Gözleri Davad'a kaydı, ama ona konuşmuyordu.

"Hiçbir şey satma, aşkım. Elinden geldiğince sabret. Bırak da gemimin güvertesinde öleyim, *Vivacia'nın* sana iyi hizmet edeceğini göreceğim. O ve ben, daha önce hiçbir geminin yapamadığı gibi, hızlı ve kararlı bir şekilde dalgaları keseceğiz. Hiçbir şeyin eksik olmayacak, Ronica. Sana söz veriyorum. Rotandan sapma, her şey yoluna girecek."

Sesi giderek zayıflıyor, her kelime daha derin ve daha yavaş çıkıyordu. O nefesini tutarken, Davad bir nefes daha aldı. "Rotandan sapma," diye tekrarladı, ama ona söylediğini sanmıyordu. Belki de haşhaş, hayalperest zihnini çoktan sevgili gemisinin güvertesine geri götürmüştü.

Nefret ettiği gözyaşlarının yükseldiğini hissetti ve onları geri tutmaya çalıştı. Gözyaşları, kararlılığına karşı mücadele ederek boğazını tıkadı, boğazındaki acı neredeyse nefesini kesene kadar. Davad'a yan gözle baktı. Davad, bakışlarını başka yöne çevirme nezaketini göstermedi, ama en azından rahatsız olduğunu belli etti. "Onun gemisi," diye acı bir şekilde mırıldandı. "Her zaman onun lanet gemisi; tek umursadığı şey oydu." Neden Davad'ın Ephron'un ölümünden dolayı ağladığını düşünmesini tercih ettiğini merak etti.

. Korkunç bir şekilde burnunu çekti, sonra pes etti, mendilini buldu ve gözlerini sildi.

"Gitmeliyim," diye fark etti Davad geç kalmış bir şekilde.

"Gitmek zorunda mısın?" Ronica kendini refleks olarak cevap verirken duydu. Bu tavrın konumuna uygun olduğunu düşündü. "Uğradığın için çok teşekkür ederim. En azından kapıya kadar seni geçireyim," diye ekledi, Davad gitmekten vazgeçmeden önce.

Ayağa kalktı ve Ephron'un üzerine hafif bir örtü örttü. Ephron, üst yelken hakkında bir şeyler mırıldandı. Davad, hasta odasından çıkarken koluna girdi ve o da bu nezaketi kabul etmek zorunda kaldı. Hasta odasının loşluğunu geride bırakırken gözlerini kırptı. Her zaman aydınlık ve havadar eviyle gurur duymuştu; ama şimdi geniş pencerelerden içeri dolan güneş ışığı sert ve parlak geliyordu. Atriyumun önünden geçerken gözlerini başka yöne çevirdi. Bir zamanlar gurur ve mutluluk kaynağı olan evi, artık ilgisizliği yüzünden kahverengiye dönmüş asmalar ve dağınık bitkilerle kaplı ıssız bir çöplüğe dönmüştü. Ephron öldükten sonra bahçeye tekrar bakacağına dair kendine söz verdi, ama bu düşünce birden iğrenç ve haince geldi, sanki kocasının bir an önce ölmesini ve bahçesiyle ilgilenemilmeyi umuyormuş gibi.

"Sessizsin," dedi Davad açıkça. Aslında, kolunu koluna takmış olmasına rağmen onu unutmuştu.

Kıbarca bir özür dilemeden önce, Davad sert bir sesle ekledi: "Ama hatırladığım kadarıyla, Dorill öldüğünde, kimseyle konuşacak bir şey kalmamıştı." Büyük beyaz kapıya vardıklarında ona döndü ve iki elini de tutarak onu şaşırttı. "Yapabileceğim bir şey varsa... ve gerçekten her şeyi kastediyorum... bana haber verir misin?"

Elleri nemli ve terliydi, nefesi baharatlı öğle yemeğinin kokusuyla karışmıştı, ama en kötüsü gözlerindeki mutlak samimiyetti. Onun arkadaşı olduğunu biliyordu, ama o anda tek görebildiği, kendisinin neye dönüşebileceğiydi. Dorill hayattayken Davad, Bingtown'da güçlü bir adamdı, zeki bir tüccar, şık giyimli ve varlıklıydı, büyük evinde balolar verirdi, sadece işlerinde değil, sosyal hayatında da başarılıydı. Şimdi ise büyük evi, gözetimsiz ve dürüst olmayan hizmetkarların idaresindeki tozlu, bakımsız odalardan ibaretti. Ronica, Ephron

balolara veya akşam yemeklerine davet ettiklerinde Davad'ı davet eden birkaç çiftten biri olduklarını biliyordu. Ephron öldüğünde, Davad gibi, toplumdan dışlanmış, evlenmek için çok yaşlı, sessiz bir köşede oturmak için de çok genç bir dul mu olacaktı? Korkusu ani bir acı olarak ortaya çıktı.

"Bir şey var mı, Davad? Şey, borçlarımı ödeyebilir, tarlalarımı biçebilir ve Althea'ya uygun bir koca bulabilirsin." Kendi sözlerini dehşetle duydu ve Davad'ın gözlerinin o kadar büyüdüğünü gördü ki, neredeyse yerinden fırlayacaktı. Aniden ellerini onun nemli avuçlarından çekip kurtardı. "Özür dilerim, Davad," dedi içtenlikle. "Bana ne oldu da böyle yaptım..."

"Boş ver," diye onu aceleyle keser. "Karısının portresini, göremediğim şeyi görmek zorunda kalmamak için yakan bir adamla konuşuyorsun. Böyle zamanlarda insan, söylememesi gereken şeyler söyler, yapmaması gereken şeyler yapar... Boş ver, Ronica. Ben gerçekten her şeyi kastetmiştim. Ben senin arkadaşınım, sana yardım etmek için ne yapabileceğime bakacağım."

Arkasını dönüp ondan uzaklaşarak, beyaz taşlı bir yoldan atının beklediği yere doğru koştu. Ronica, onun beceriksizce ata binmesini izledi. Elini veda etmek için kaldırdı ve Ronica da ona el salladı. Onun uzaklaşmasını izledi. Sonra gözlerini kaldırıp Bingtown'a baktı. Ephron hastalandığından beri ilk kez kasabaya gerçekten baktı. Değişmişti. Kendi evi, eski tüccar evlerinin çoğu gibi, liman havzasının üzerindeki yumuşak bir tepenin üzerindeydi. Aşağıdaki ağaçların arasından, Bingtown'un Arnavut kaldırımlı sokaklarını ve beyaz taş binalarını ve onların ötesinde Trader Körfezi'nin mavisini görebiliyordu. Buradan Büyük Pazar'ı göremiyordu, ama güneşin doğacağına inandığı gibi, pazarın da aynı şekilde hareketli olduğuna inanıyordu. Geniş, taş döşeli caddeleri, körfezin yumuşak at nalı şeklindeki kıvrımlarını yansıtıyordu. Büyük Pazar, bir asilzadenin malikanesi kadar özenle planlanmış, açık ve havadar bir yerdi. Ağaç kümeleri, masaların ve sandalyelerin yorgun alıcıları bir süre dinlenip sonra alışverişe devam etmeleri için davet ettiği küçük bahçelere gölge yapıyordu. Yüksek pencereleri ve geniş kapıları olan yüz yirmi dükkan, yakın ve uzaklardan gelen müşterileri ağırılıyordu. Bugün gibi güneşli bir günde, parlak renkli tenteler yürüyüş yollarına yayılır ve gölgesiyle gezginleri tüccarların kapılarına çekerti.

Ronica kendi kendine gülümsedi. Annesi ve büyükannesi ona her zaman gururla, Bingtown'un bu soğuk ve ücra kıyıda vahşi doğadan koparılmış bir şehir gibi görünmediğini, ancak Satrap'ın egemenliğindeki diğer şehirler gibi düzgün bir şehir olduğunu söylerlerdi.

, Satrap'ın egemenliğindeki diğer şehirler gibi göründüğünü söylerlerdi. Sokaklar düz ve temizdi, çöp ve pislikler dükkanların arkasındaki sokaklara ve kanalizasyonlara atılırdı. O alanlar bile düzenli olarak temizlenirdi. Büyük Pazarı terk edip Küçük Pazarlardan uzaklaştığında, şehir hala bakımlı ve medeni bir görünüm sergilerdi. Beyaz taştan evler güneş ışığında parlıyordu. Portakal ve limon ağaçları, her kış saksılardan çıkarılıp içeriye alınmak zorunda olsalar da, kokularıyla havayı mis gibi kokutuyorlardı. Bingtown, Lanetli Kıyıların incisi, Satrap'ın şehirlerinin en uzak mücevheriydi, ama yine de en parlaklarından biriydi. En azından Ronica'ya hep öyle söylenmişti.

Bir anlık acı içinde, annesi ve büyükannesinin söylediklerinin doğru olup olmadığını artık asla bilemeyeceğini düşündü. Ephron bir keresinde ona, bir gün kutsal Jamaillia Şehrine hacca gideceklerini, Sa'nın korularını ziyaret edeceklerini ve Satrap'ın parıldayan sarayını göreceklerini vaat etmişti. Bir başka hayali daha toza dönüştü. Zihnini bu düşüncelerden uzaklaştırdı ve tekrar Bingtown'a baktı. Her şey her zamanki gibiydi; limanda birkaç gemi daha demirlemiş, sokaklarda birkaç kişi daha aceleyle yürüyordu, ama bu beklenen bir şeydi. Bingtown, onun hayatı boyunca olduğu gibi büyümeye devam ediyordu.

Gözlerini kaldırıp çevredeki tepelere baktığında, her şeyin ne kadar değiştiğini fark etti. Meşe ağaçlarının her zaman yeşil ve uzun boylu durduğu Hammersmith Tepesi artık kel bir tepeye benziyordu. Bir tür hayranlıkla tepeye baktı. Yeni gelenlerden birinin orada arazi aldığını ve köleleri kullanarak orayı kesip ağaçları devireceğini duymuştu. Ama daha önce hiç bu kadar tamamen ormansız bir tepe görmemişti. Günün sıcağı çıplak tepeye acımasızca vuruyordu; kalan yeşillikler yanmış ve sarkmış görünüyordu.

Hammersmith Hill en şok edici değişiklikti, ama tek değişiklik bu değildi. Doğuda, biri bir tepenin yamacında yer açmış ve bir ev inşa ediyordu. Hayır, Ronica kendini düzeltti, bir malikane. Onu sarsan sadece binanın büyüklüğü değil, inşaatta çalışan işçilerin sayısıydı. Öğle güneşinin sıcağında, beyaz önlüklü karıncalar gibi inşaat sahasına akın ediyorlardı. O izlerken, bir duvarın ahşap iskeleti yerine kaldırılıp sabitleniyordu. Batıda, yeni bir yol tepelerin içine ok gibi düz bir yol açıyordu. Ağaçların arasından sadece bir kısmını görebiliyordu, ama yol geniş ve trafiğin yoğun olduğu bir yoldu.

İçinde bir tedirginlik uyandı. Belki de Davad, onun sandığından daha haklıydı. Belki de Bingtown'da yaşanan değişiklikler, sadece nüfusun artmasından daha önemliydi. Ve eğer Davad haklıysa, bu Yeni Tüccar dalgasından kurtulmanın tek yolunun onları taklit etmek olduğu da doğru olabilirdi.

Bingtown'dan ve rahatsız edici düşüncelerinden uzaklaştı. Şimdi böyle şeyleri düşünecek zamanı yoktu. Kendi felaketi ve korkularıyla yaşamak, yapabileceği tek şeydi. Bingtown kendi başının çaresine bakmak zorundaydı.

4 DIVVYTOWN

KENNIT MENDİLİNİ limon yağıyla nemlendirdi ve sakalına ve bıyığına sürdü. Lavabonun üzerindeki yaldızlı aynada kendine baktı. Yağ, sakalına ve bıyığına ek bir parlaklık verdi, ama aradığı etki bu değildi. Yağın kokusu, Divvytown'un pis kokusunu burnundan uzak tutmaya yetmiyordu. Divvytown'a gelmek, köle koltuk altlarının kokusu ve pis kokusu içinde limana çekilmek gibiydi.

Odalarından çıkıp güverteye çıktı. Dışarıdaki hava içerisi kadar bunaltıcı ve nemliydi, koku ise daha da şiddetliydi. Divvytown'un yaklaşan kıyılarına tiksintiyle baktı. Bu korsan sığınağı iyi seçilmişti. Burayı bulmak için sadece yolu bilmek yetmezdi, aynı zamanda bir gemiyi iç sularda ustaca kullanabilmek de gerekiyordu. Bu lagüne uzanan berrak nehir, Shifting Shore'un çok sayıda adasını geçerek gerçek denize uzanan diğer nehirlerden daha umut verici görünmüyordu, ancak bu nehir, yelkenli gemilerin geçebileceği derin ama dar bir kanala ve en şiddetli fırtınalardan bile korunaklı, sakın bir lagüne sahipti. Bir zamanlar, şüphesiz, burası çok güzel bir yerdi. Şimdi ise her bir kara parçasından yosunlu rıhtımlar ve iskeleler çıkıntı yapıyordu. Nehir kıyılarını kaplayan ve sarkan yemyeşil bitki örtüsü, çıplak çamura kadar kesilmişti. Korsan şehrinin kümelenmiş kulübelerinden, barakalarından ve depolarından çıkan lağım ve dumanı dağıtacak ne yeterli su akışı ne de esinti vardı. Sonunda kış yağmurları gelip şehri ve lagünü kısa süreliğine temizlerdi, ama sıcak ve rüzgarsız bir yaz gününde, Divvytown lagün limanı, boşaltılmamış bir lazımlık kadar çekiciydi. Burada birkaç günden fazla demirmek, geminin gövdesine yosun ve çürüme davet etmekte; birkaç kuyu hariç tüm kuyulardan su içmek, insana ishal yapardı ve şanssızsa ateş de çıkardı. Yine de Kennit, gemisinin güvertesinden aşağıya bakarken, mürettebatının iyi ve isteyerek çalıştığını gördü. *Marietta'yı limana çeken teknelerdekiler bile*

limana çekenler bile yürekten çekiyorlardı, çünkü burunlarına gelen bu koku, evlerinin ve maaşlarının tatlı kokusuydu. Gelenek gereği, *Marietta* demir attığı anda ganimet güvertede paylaşılacaktı. Birkaç saat içinde, fahişeler ve bira içinde boğulacaklardı.

Evet, yarın güneş doğmadan, zor kazanılan ganimetlerinin çoğu Divvytown'daki yumuşak kalpli han sahiplerinin, fahişe patronlarının ve tüccarların eline geçecekti. Kennit acıyarak başını salladı ve limon kokulu mendiliyle bıyığını bir kez daha sildi. Kendine küçük bir gülümseme izin verdi. En azından bu sefer, ganimetlerini kasabanın her yerine saçmanın yanı sıra, mürettebatı Kennit'in hırsının tohumlarını da ekecekti. Yarın güneş doğmadan, Divvytown'un yarısının Kaptan Kennit'in Diğerler Adası'ndaki kehanetini duymuş olacağına bahse girerdi. Bu gün ganimeti paylaşırken adamlarına olağanüstü cömert davranmayı planlıyordu. Bununla övünmeyecekti, ama bu sefer mürettebatın payından fazlasını almayacaktı. Mürettebatının ceplerinin maaşlarıyla dolu olmasını istiyordu; tüm Divvytown'un, gemisinin adamlarının her zaman cüzdanları dolu olarak limana geldiğini fark etmesini ve hatırlamasını istiyordu. Bunu kaptanlarının şansına ve cömertliğine bağlasınlar. Bu şans ve cömertliğin zamanla tüm Divvytown'a fayda sağlayıp sağlamayacağını merak etsinler.

Kaptan, korkuluğa yaslanırken saygıyla yanına geldi. "Sorcor, şuradaki kayalığı görüyor musun? Orada bir kule, nehrin balista yerleştirilirse, kanalımızı keşfeden herhangi bir gemiden savunabilirdi. Divvytown, herhangi bir saldırıdan çok önceden uyarılabileceği gibi, kendini de savunabilirdi. Ne dersin?"

Sorcor dudaklarını ısırdı ama kendini tuttu. Her bu limana geldiklerinde, Kennit ona aynı teklifi yapıyordu. Her seferinde tecrübeli ikinci kaptan aynı cevabı veriyordu. "Bu bataklıkta yeterince taş bulunabilirse, bir kule inşa edilebilir ve atmak için kayalar taşınabilir. Sanırım bu yapılabilir, efendim. Ama bunu kim ödeyecek ve kim denetleyecek? Divvytown, böyle bir savunma sistemi inşa etmek ve onu idare etmek için kavgalarını yeterince uzun süre bırakmayacaktır."

"Divvytown'da yeterince güçlü bir hükümdar olsaydı, bunu başarabilirdi. Bu, onun başarabileceği pek çok şeyden sadece biri olurdu."

Sorcor kaptanına dikkatle baktı. Bu, tartışmalarında yeni bir konuydu. "Divvytown özgür insanların yaşadığı bir kasabadır. Bizim hükümdarımız yok."

"Bu doğru," diye onayladı Kennit. Deneyimsel olarak ekledi, "Ve bu yüzden bizim yerimize tüccarların ve fahişe patronlarının açgözlülüğü hüküm sürüyor. Etrafına bir bak. Her bir denizci, kazançları için hayatlarını riske atıyor. Ama demir aldığımızda, altınlarımız nerede olacak? Kendi ceplerimizde değil. Bir adamın elinde ne kalacak? Baş ağrısından başka bir şey yok, tabii bir de genelevde belgesiz bir fahişeye denk gelmezse. Divvytown'da bir adam ne kadar çok para harcarsan, bira, ekmek ve kadınların fiyatı da o kadar artıyor. Ama haklısın. Divvytown'un ihtiyacı olan bir hükümdar değil, bir lider. İnsanları kendilerini yönetmeye teşvik edebilecek, gözlerini açıp sahip olabileceklerini görebilmelerini sağlayacak bir adam. Kennit, geminin botları *Marietta'yı* rıhtıma çekerken kürekçilere eğilen adamlara bakışlarını geri çevirdi. Rahat duruşunda, bunun dikkatlice prova edilmiş bir konuşma olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Kennit, birinci yardımcısını çok takdir ediyordu. O sadece iyi bir denizci değil, sınırlı eğitimi rağmen zeki bir adamdı. Kennit onu sözleriyle ikna edebilirse, belki diğerleri de dinlemeye başlardı.

Gözlerini Sorcor'un yüzüne çevirmeye cesaret etti. İkinci kaptanın bronzlaşmış alnında bir kırısklık belirdi. Bu kırısklık, köle dövmesinin izi olan parlak yara izini gerdi. Konuşmadan önce uzun uzun düşündü. "Burada özgür adamlarız. Bu her zaman böyle değildi. Buraya gelenlerin yarısından fazlası köleydi ya da köle olacaktı. Birçoğu hala dövme taşıyor ya da köle dövmesinin izini taşıyor. Geri kalanlar ise, geri döndükleri yerdeilmek ya da kırbacla, hatta belki de her ikisiyle karşı karşıya kalacaklar. Birkaç gece önce, biz korsanlar için bir kraldan bahsettin. Bunu söyleyen ilk kişi sen değilsin ve buraya gelen tüccarların sayısı arttıkça, bu tür fikirler de daha çok konuşuluyor gibi görünüyor. Belediye başkanları, konseyler, krallar ve muhafızlar. Ama geldiğimiz yerde bunlardan yeterince gördük ve çoğumuz bu yüzden oraya değil buraya geldik. Hiçbirimiz birinin bize ne yapıp ne yapamayacağımızı söylemesini istemiyoruz. Gemide yeterince çekiyoruz. Affedersiniz, efendim.

"Alınma, Sorcor. Ama anarşinin sadece düzensiz bir baskı olduğunu düşünebilirsin." Kennit, Sorcor'un yüzünü dikkatle izledi. Şaşkınlık anı, kelime seçimlerinin yanlış olduğunu gösterdi. Açıkçası, bu ikna konusunda daha fazla pratik yapması gerekecekti. Nazıkçe gülümsedi. "Bazıları öyle der. Ben hem arkadaşlarıma daha fazla güveniyorum

daha fazla güvenim var, hem de daha basit kelimelere daha fazla değer veriyorum. Divvytown'da şu anda ne var? Bir dizi zorba. Podee ve çetesinin kafaları kırıp cüzdanları çalarken ne olduğunu hatırlıyor musun? Denizciler, gemideki arkadaşlarıyla birlikte karaya çıkmazlarsa, gece yarısından önce dövölüp soyulacakları neredeyse kabul edilmişti. Karaya çıksalar bile, en iyi ihtimalle Podee'nin çetesiyle kavga etmektir. Üç geminin mürettebatı birden Podee ve adamlarına saldırmazsa, bu durum hâlâ devam ediyor olacaktı. Şu anda, karanlık bir odaya giren bir adamın, para ödediği fahişe kadar kulak arkasına sopa yeme ihtimali olan en az üç taverna var. Ama kimse bir şey yapmıyor. Sopayla dövölüp soyulan adamın sorunu." Kennit, Sorcor'a gizlice bir bakış attı. Yüzbaşının kaşları çatılmıştı, ama kendi kendine başını sallıyordu. Kennit, garip bir heyecanla, dümenin başındaki adamın gemiyi sabit tutmaya olduğu kadar onların sözlerine de dikkat ettiğini fark etti. Başka bir zaman, Kennit onu azarlardı. Ama şimdi küçük bir zafer hissetti. Ancak Sorcor, kaptanıyla aynı anda bunu fark etti.

"Hey, sen, orada! Gemiyi sabit tut, üstlerinin konuşmalarını dinleme!"

Sorcor, adamın üzerine saldırmak üzere atıldı. Denizci yüzünü buruşturarak bunu kabul etti ama ne yüzünü buruşturdu ne de yerinden kıpırdadı. Kennit, Sorcor'un onu tembel aptal diye azarlamasına aldırış etmeden ilerledi. Botlarının altında güverte, kum ve taşın yapabileceği kadar beyazdı. Gözünü nereye çevirse, her yerde titizlik ve çalışkanlık görüyordu. Herkes bir işin başındaydı ve kullanılmayan her alet özenle yerleştirilmişti. Kennit kendi kendine başını salladı. Beş yıl önce *Marietta*'ya ilk geldiğinde durum böyle değildi. O zamanlar gemi, korsan filosundaki diğer gemiler kadar dağınıktı. Ve onu küfürler ve yanlış yerden vurduğu yumruklarla karşılayan kaptan, yağlı, iskorbütlü mürettebatından, sokak köpeklerinden farksızdı.

Ama Kennit, *Marietta*'yı gemisine almak için bu yüzden seçmişti. Yılların ihmalinin izleri ve direklerindeki kötü yamalanmış yelken bezlerinin altında, geminin hatları çok güzeldi. Ve kaptan devrilmek için olgunlaşmıştı. Kaptan yardımcısının küfür ve kavga etmesine bile izin veremeyen bir gemi kaptanı, hükümdarlığı sona ermek üzere olan bir adamdı. Kennit'in

yedi ay geçirdi ve dört ay daha geçtikten sonra ikinci kaptanı da gemiden attı.

Geminin komutasını devraldığında, diğer denizciler onu takip etmek için can atıyordu. Sorcor'u özenle seçti ve onu sadık bir astı yapmak için adeta kur yaptı. Komutayı ele geçirdikten sonra, Sorcor ile birlikte gemiyi karadan uzak, açık denize açıldılar. Orada, bir kumarbazın masadaki değersiz kartları atması gibi mürettebatı ayıkladılar. Harita okuyabilen ve rota belirleyebilen tek kişiler oldukları için isyana kalkışmaları neredeyse imkansızdı, ancak Kennit, Sorcor'un katı tutumunun tacize dönüşmesine asla izin vermedi. Kennit, çoğu insanın sert bir yönetim altında en mutlu olduğunu düşünüyordu. Bu yönetim aynı zamanda temizlik ve kişinin yerini bilmesinin verdiği güveni de sağlıyorsa, insanlar daha da mutlu olurdu. İyi denizci olabilecekler öyle oldular. Geminin bisküvilerinin ve Sorcor ile onun bildiği yıldızların sınırlarına kadar yelken açtılar.

Kennit ve Sorcor, *Marietta*'yı Sorcor'un bile dilini bilmediği kadar uzak bir limana vardıklarında, gemi küçük bir ticaret gemisi gibi görünüyordu ve mürettebatı, kaptan veya ikinci kaptan baksa hemen dağılıyordu. Kennit, uzun zamandır biriktirdiği mürettebat paylarını, gemisini elinden geldiğince yenilemek için harcadı. *Marietta* o kıyıdan ayrıldığında, o sahildeki küçük limanların daha önce hiç görmediği bir ay boyunca hassas korsanlık yapmaya başladı. Divvytown'a egzotik mallar ve garip damgalı sikkelerle yüklü olarak döndü. Onunla birlikte dönen mürettebat, hiç olmadıkları kadar zengin ve köpekler kadar sadıktı. Tek bir seferde Kennit bir gemi, bir ün ve servet kazanmıştı.

Ancak, Divvytown'un rıhtımına adımını attığında, hayatının amacını gerçekleştirdiğini düşünürken, başarısından duyduğu tüm sevinç, yanıkta ölü deri gibi ondan dökülüp gitti. Mürettebatının, sanki lordlar gibi ipek giysiler giymiş, çantalarında altın, fildişi ve ilginç işlenmiş mücevherlerle dolu, rıhtıma doğru yürüyüşünü izledi. O anda onların sadece denizciler olduğunu ve ganimetlerinin birkaç saat içinde Divvytown'un çukuruna gömüleceğini anladı. Ve birdenbire, *Marietta*'nın tertemiz güvertesi, özenle dikilmiş yelkenleri ve parlak boyası, mürettebatının zenginliği kadar kısa ve sığ bir zafer gibi göründü. Sorcor'un arkadaşlığını reddetti ve yerine limanda geçirdikleri bir haftayı, kamarasında loş ışıktaki içerek geçirdi. Başarının kendisini bu kadar üzeceğini hiç beklemiyordu. Kendini aldatılmış hissetti.

Kendine gelmesi aylar aldı. O dönemi, üzerine çöken umutsuzlukla sersemlemiş bir karanlıkta geçirdi. İçinde bir yerlerde, ilk yardımcısını ne kadar iyi seçtiğini fark etti. Sorcor hiçbir şey olmamış gibi davranmaya devam etti ve kaptanın ruh halini bir kez bile sorgulamadı. Mürettebatın bir tuhaflık hissettiği izlenimi yoktu. Kennit, iyi yönetilen bir gemide kaptanın mürettebatla doğrudan konuşmasına gerek olmadığı, sadece ikinci kaptana isteklerini bildirmesi ve bunların yerine getirileceğine güvenmesi gerektiği felsefesine inanıyordu. Bu alışkanlık, o umutsuz günlerde ona çok yardımcı oldu. Sorcor, kapısını çalarak güzel ve iri bir ticaret gemisi gördüklerini ve kaptanın onu takip etmesini isteyip istemediğini sorduğu sabaha kadar kendini yeniden kendinde hissetmemişti.

Onlar sadece onu takip etmekle kalmadılar, aynı zamanda ona saldırıp gemisine çıktılar ve kendilerine güzel bir şarap ve parfüm yükü ele geçirdiler. Kennit, Marietta'nın güvertesinin sorumluluğunu Sorcor'a bırakırken, kendisi mürettebatı ticaret gemisine yönlendirdi. O ana kadar, savaş ve öldürmeyi seçtiği mesleğin düzensiz yönlerinden biri olarak görmüştü. O gün ilk kez, kalbi savaş öfkesiyle alev aldı. Öfkesini ve hayal kırıklığını defalarca bastırdı, ta ki birdenbire karşısına çıkacak kimse kalmayana kadar. Ayaklarının dibine düşen son cesedi bırakıp dönünce, adamlarının güvertede kümeler halinde toplanmış, ona hayranlıkla bakarken buldu. Fısıltı bile duymadı, ama gözlerindeki dehşet ve hayranlığın karışımı ona çok şey anlattı. Mürettebatını disiplinle kendine kazandığını sanıyordu, ama o gün mürettebatı ona kalplerini verdi. Onunla samimi konuşmazlar, ona sevgiyle bakmazlardı. Ama Divvytown'da içki içip eğlenmeye çıktıklarında, onları dayanıklı adamlar olarak gösteren gemideki sıkı disiplininden ve onları korkutan bir gemi olarak gösteren kılıç kullanmadaki vahşiliğinden övünürlerdi.

O günden sonra, kaptanlarının baskınlara öncülük etmesini beklediler. İlk kez onları durdurup kaptanın gemiyi teslim almasını kabul ettiğinde, mürettebat biraz hoşnutsuz olmuştu, ta ki geminin ve yükün fidye parasından mürettebata daha fazla pay dağıtana kadar. O zaman her şey yoluna girdi; açgözlülüğün tatmini, korsan mürettebatı için çoğu şeyi yoluna koyabilir.

Aradan geçen yıllarda, küçük imparatorluğunu sağlamlaştırdı. Chalced'de, olağandışı yükleri soru sormadan satın alan

ve Chalced'in gemilerin, yüklerin ve mürettebatın fidyeyle kurtarılmasında aracılık yapmaktan çekinmeyen küçük lordları. Korsan kargolardan Divvytown veya Skullsport'ta elde edilenden çok daha fazla kazanılıyordu. Son aylarda, Chalced'li küçük lordların, ada sakinlerini kendisini hükümdar olarak kabul etmeye ikna ettikten sonra, Korsan Adaları'nın meşru bir bölge olarak tanınmasına yardımcı olabileceklerini hayal etmeye başlamıştı. Her iki tarafa sunabileceği şeyleri bir kez daha hesapladı. Korsanlar için, meşruiyet ve boynuna ilmiğin geçme tehlikesi. Diğer limanlarla serbest ticaret. Korsan Adaları ve kasabaları birleştirdikten sonra, kasabalarına baskın düzenleyen köle tüccarlarına son verebileceklerdi. Bunun onlar için yeterli olmayacağından kısa bir süre endişelendi, ama sonra bu düşünceyi kafasından attı. Chalced tüccarları ve Bingtown tüccarları için faydalar daha açıktı. Bingtown, Chalced ve ötesindeki topraklara kadar uzanan İç Geçit'i güvenle kullanma hakkı. Elbette bu bedelsiz olmayacaktı. Hiçbir şey bedelsiz olamazdı. Ama güvenli olacaktı. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Bu değişikliği seveceklerdi.

Güverte mürettebatının halatları atmak ve sabitlemek için aceleyle hareket etmesiyle dalgınlığından çıktı. Mürettebat, *Marietta'nın* rıhtıma sürtünmesini önleyecek ağır kenevir halatları yerleştirmeye başladı. Kennit sessiz ve mesafeli durarak Sorcor'un gerekli emirleri bağırmasını dinledi. Etrafında, gemi düzenli ve güvenli hale getiriliyordu. Tüm taylular onun altındaki güvertede toplanıp ganimetin paylaşılmasını sabırsızlıkla bekleyene kadar, ne kıpırdadı ne de konuştu. Sorcor güverteye çıkıp yanına geldiğinde, Kennit ona kısa bir selam verdi, sonra adamlarına döndü.

Son üç sefer limana geldiğimizde yaptığım teklifi size tekrar ediyorum. İsteyenler, kendilerine ayrılan paylarını alıp, en iyi şekilde ticaret ve satış yapabilirler. Sabırlı ve sağduyulu olanlarınız paylarınızdan bir çek alabilir ve ikinci kaptanla benim kargoyu daha karlı bir şekilde satmamıza izin verebilirsiniz. Bunu kabul edenler, yarın gemimize dönerek kalan kar paylarını alabilirler." Adamlarının yüzlerine baktı. Bazıları onunla göz göze geldi, bazıları ise arkadaşlarına baktı. Hepsi çocuklar gibi huzursuzca kıpırdanıyordu. Kasaba, rom ve kadınlar onları bekliyordu. Boğazını temizledi. "Kargonuzu satmama izin verecek kadar sabırlı olanlar, kendi başlarına takas yapmaya çalışsalar, paylarına düşen paranın daha fazla olduğunu söyleyebilirler. Bir şarap tüccarı

tek bir fiçiyı bir hancıya satarak elde edeceğiniz paradan daha fazlasını öder. Bir tüccara toplu olarak satılan ipek balyaları, tek bir ruloyu bir fahişeye satarak elde edebileceğiniz paradan çok daha fazlasını eder."

Durakladı. Altında, adamlar sabırsızlıkla kıpırdanıyorlardı. Kennit çenesini sıkı. Defalarca, kendi yolunun daha karlı olduğunu hepsine kanıtlamıştı. Bunu biliyorlardı, her biri bunu kabul ederdi, ama rıhtıma bağlandıkları anda, tüm mantıkları uçup gidiyordu. Kendine kısa bir öfke dolu iç çekiş izni verdi, sonra Sorcor'a döndü. "Kazançlarımızın hesabı, Sorcor."

Sorcor hazır. Sorcor her zaman her şeye hazır. Parşömeni kaldırdı ve sanki okumuş gibi açtı, ama Kennit onun aldıklarını ezberlediğini biliyordu. Adam kendi adını bile okuyamıyordu, ama ona kırk balya ipekten her mürettebatın payının ne kadar olduğunu sorarsanız, size anında söyleyebilirdi. Hesap yüksek sesle okunurken adamlar takdirle mırıldandılar. Mürettebatını beklemek için rıhtımda toplanan pezevenkler ve fahişeler ısıklık çalıp yuhaladılar, bazı fahişeler ise mallarının fiyatlarını haykırmaya başlamıştı bile. Adamlar bağlı hayvanlar gibi bir oraya bir buraya dolanıyor, gözleri Sorcor ve parşömeninden rıhtımda ve çamurlu yollarda onları bekleyen zevklere kayıyordu. Sorcor işini bitirdiğinde, Kennit konuşmadan önce iki kez bağırarak sessizliği sağlamak zorunda kaldı. Konuştuğunda sesi kasıtlı olarak yumuşaktı.

"Mürettebat payınızdan, mallarımızın getireceği gelirden pay almak isteyenler, tek tek benim kabinimin önünde sıraya girsin. Diğerleri Sorcor ile görüşebilir."

Arkasını dönüp kamarasına doğru indi. Diğerleriyle Sorcor'un ilgilenmesinin en iyisi olacağını düşünmüştü. Bir balya ipekle bir fiçı brendinin beşte ikisi veya yarım cindin arasında bir değere sahip olduğuna dair ikinci kaptanın değerlendirmesini kabul etmek zorunda kalacaklardı. Paylarını nakit olarak almak için sabırsızlanıyorlarsa, Sorcor'un adil bulduğu eşdeğeri kabul etmek zorunda kalacaklardı. Şu ana kadar, ikinci kaptanın ganimeti bölüşmesine karşı hiçbir şikayet duymamıştı. Ya Kennit gibi, gemideki arkadaşlarının dürüstlüğünden şüphe duymuyorlardı ya da şikayetlerini kaptanın kapısına götürmeye cesaret edemiyorlardı. Her iki durum da Kennit için sorun değildi.

Mürettebat payları karşılığında avans almak için gelenlerin sırası hayal kırıklığı yaratacak kadar kısaydı. Kennit her birine beş selder verdi.

Onların bir akşam kadınlara, içkiye ve yemeğe yetmesi ve gemiye dönüp uyumaya karar vermezlerse bir anda düzgün bir yatak bulmaları için yeterli olduğunu düşündü. Paralarını alır almaz gemiden ayrıldılar. Kennit güverteye çıktığında son adamın kalabalık rıhtıma atladığını gördü. Bu ona kanlı etleri köpekbalıklarıyla dolu denize atmayı hatırlattı. Rıhtımdaki insanlar son denizcinin etrafında kargaşa ve kalabalık oluşturdu, pezevenkler başlarının üzerinden ona onun gibi zengin bir genç denizcinin daha iyisini, bütün gece yatakta bir kadın ve yanında bir şişe rom alabilecek kadar parası olduğunu bağırırken, fahişeler mallarını satmaya çalışıyordu. Daha az kararlı olan çıraklar taze ekmek, tatlılar ve olgun meyveler satıyordu. Genç korsan, onların açgözlülüğünden zevk alarak sırttı. Onların cebinden son parayı da aldıktan sonra, onu bir çukura ya da sokağa terk etmekten mutluluk duyacaklarını unutmuş gibiydi.

Kennit, gürültü ve patırtının olduğu yerden uzaklaştı. Sorcor paylaştırmayı çoktan bitirmişti. Yüksek güvertede, korkuluğun yanında durmuş, kasabaya bakıyordu. Kennit hafifçe kaşlarını çatı. İkinci kaptan, hangi adamların paylarını mal olarak istediğini önceden biliyor olmalı ve onlara ne vereceğini çoktan hesaplamıştı. Sonra kaşları düzeldi. Böylesi daha verimliydi ve bu, Sorcor'un her zaman yaptığı şeydi. Kennit ona ağır bir kese uzattı ve ikinci kaptan sessizce aldı. Bir an sonra omuzlarını silkti ve kaptanına döndü. "Ee, Sorcor. Yükümüzü altınla değiştirmek için benimle geliyor musun?"

Sorcor utanarak bir adım yana doğru attı. "Kaptan sakıncası yoksa, önce biraz yalnız kalmak istiyorum."

Kennit hayal kırıklığını gizledi. "Benim için fark etmez," diye yalan söyledi. Sonra sessizce ekledi: "Her zaman paylarını ham mal olarak almak isteyen adamları işten çıkarmak istiyorum. Ne kadar çok mal satarsam, o kadar iyi fiyat alabilirim. Ne dersin?"

Sorcor yutkundu. Sonra boğazını temizledi. "Bu onların hakkı, efendim. İsterlerse mürettebat paylarını mal olarak alabilirler. Divvytown'da işler hep böyle yürümüştür." Yara izli yanağını kaşımak için durakladı. Kennit, devam etmeden önce sözlerini dikkatlice seçtiğini biliyordu. "Onlar iyi adamlar, efendim. İyi denizciler, gerçek gemi arkadaşları ve hiçbirisi işin yelken iğnesi ya da kılıçla olması fark etmez, görevinden kaçmaz. Ama onlar, bizim için ne kadar iyi olursa olsun, başka bir adamın kurallarına göre yaşamak için korsan olmadılar."

Zorlukla Kennit'in gözlerine bakarak ekledi: "Hiç kimse başka birinin emri altında yaşamak için korsan olmaz." Eminliği artarak ekledi: "Onların yerine yenilerini bulmak için cehennem azabı çekmeye razıyız. Onlar tecrübeli denizciler, genelevden toplanan serseriler değil. Eğer ganimetlerini satmana izin verecek adamlar ararsan, bulacağın adamlar kendi başlarına hareket edecek cesarete sahip olmayacaklardır. Onlar, sen başka bir geminin güvertesini temizlerken arkada durup, zafer kesinleşinceye kadar harekete geçmeyecek türden adamlardır." Sorcor, kaptanından çok kendine bakarak başını salladı. "Bu adamları kendinize bağladınız, efendim. Sizi takip edecekler. Ama onlara iradelerini size teslim etmeleri için zorlamaya çalışmak akıllıca olmaz. Krallar ve liderler hakkında konuşmak onları tedirgin ediyor. Bir adamı sizin için iyi savaşması için zorlayamazsınız..." Sorcor'un sesi kesildi ve aniden Kennit'e baktı, sanki kiminle konuştuğunu hatırlamış gibi.

Kennit'in içinde ani bir öfke kabardı. "Hiç şüphem yok, Sorcor. Gemide iyi nöbet tutun, bu gece geri dönmeyeceğim. Sorumluluk sana kalıyor."

Kennit, başka bir şey söylemeden arkasını dönüp gitti. Arkasına bakıp ikinci kaptanın yüzündeki ifadeyi okumadı. Onu gece boyunca gemiye hapsetmişti, çünkü aralarındaki anlaşma, gemi limanda olduğunda ikisinden biri mutlaka gemide uyuyacaktı. Bırak mırıldansın. Sorcor, Kennit'in son birkaç aydır beslediği tüm hayalleri yıkmıştı. Güvertede yürürken, Kennit nasıl bu kadar aptal olup hayaller kurduğuna acı bir şekilde şaşıırıyordu. Hayatı bundan ibaretti; kendi siklerinden başka bir şey göremeyen serserilerle dolu bir geminin kaptanı.

Güverteden rıhtıma kolayca atladı. Satıcılar hemen ona doğru akın etti, ama tek bir bakışıyla hepsi geri çekildi. En azından Divvytown'da hâlâ o kadar itibarı vardı. Bu düşünce onu daha da sinirlendirdi. Onları iterek geçtiler. Divvytown'da itibar. Bu, en azından işeyip kendine hayran olmak kadar iyiydi. Demek bir geminin kaptanıydı. Ne kadar süreyle? Altındaki lanetliler onun yumruğuna ve kılıcına inandıkları sürece. On yıl sonra, daha büyük, daha hızlı veya daha sinsî bir adam çıkacaktı ve o zaman Kennit, sokaklarda sarhoşları soyan ve tavernaların önünde artıkları için dilenen gri yüzlü dilencilerden biri olmayı bekleyebilirdi.

Öfkesi kanında zehir gibi büyüyordu. Bu kara ruh hali geçene kadar yalnız kalabileceği bir yer bulmanın daha akıllıca olacağını biliyordu, ama kendine ve dünyasına karşı duyduğu ani nefret o kadar büyüktü ki, neyin akıllıca olduğu umurunda değildi. Sokakların ve ara yolların yapışkan siyah çamurundan tiksiniyor, etrafında attığı çöpleri hor görüyor, Divvytown'un kokusundan ve gürültüsünden nefret ediyordu. Her şeyi yok ederek dünyaya ve kendi aptallığına intikam almak istiyordu. Pazarlık yapmanın zamanı olmadığını biliyordu. Umurunda değildi. Divvytown'daki komisyoncular kendilerine o kadar büyük bir pay ekliyorlardı ki, onlarla uğraşmaya değmezdi. Mallarını Chalced'de satmış olsalardı çok daha iyi kazanırlardı. Chalced ile evleri arasında elde ettikleri tüm ganimetleri bu akbabalara neredeyse bedavaya veriyordu. Pervasız öfkesiyle ipeklerin değerinin yarısına sattı, ama tüccar brendi ve cindin için de aynı fiyata pazarlık yapmaya kalkıştığında Kennit'in buz gibi öfkesiyle karşılaştı ve Kennit'in tüm yükü başka yere götürmemesi için değerinden fazla para ödemek zorunda kaldı. Anlaşma bir baş sallamayla imzalandı, çünkü Kennit adamla el sıkışmayı bile küçümsüyordu. Altın, yarın komisyoncu liman işçilerini yükü boşaltmaya gönderdiğinde ödenecekti. Kennit, Tüccar'ın odasından tek kelime etmeden çıktı.

Dışarıda yaz akşamlığı çökmüştü. Tavernalardan gelen gürültü artarken, çevredeki bataklıklardan ve tuzlu su birikintilerinden gelen böcek ve kurbağa sesleri arka planda bir koro oluşturunuyordu. Günün serinlemesi, Kennit'in burnuna yeni bir koku dalgası salmış gibiydi. Sokaklardaki yağlı çamur, yürürken botlarına gürültüyle yapışıyordu. Sokakların ortasında, loş sokak girişlerinden ve orada pusuda bekleyen yırtıcı hayvanlardan uzak duruyordu. Çoğu, ulaşabildikleri her erkeğe saldırmaya hazırды. Unutulmuş bir randevuyu hatırlar gibi, Kennit'in aç ve susuz olduğu aklına geldi. Ve yorgun. Ve üzgün.

Öfkesi dinmiş, onu yorgunluk ve sefalet içinde bırakmıştı. Umutsuzca, bu durumun suçlusunu bulmaya çalıştı. Suçun her zamanki gibi kendisinde olduğuna karar vermek hoşuna gitmedi. Suçlayacak başka kimse yoktu, cezalandıracak başka kimse yoktu. Kendisinden suçları ne kadar silse de, yerine başka suçlar çıkıyordu.

Ayakları onu Bettel'in bagno'suna götürmüştü. Alçak pencerelerin kepenklerinden ışık sızıyordu. İçeriden hafif bir müzik sesi geliyordu ve keskin

bir kadının soprano sesi. Divvytown'da bir katlı binalar belki bir düzine vardı. Bettel'inki de onlardan biriydi. Beyaz boyalı, küçük balkonlu ve kırmızı kiremitli çatılı; sanki biri Chalcedean'daki bir genelevi söküp Divvytown'un çamuruna dikmiş gibi görünüyordu. Merdivenlerdeki saksılardaki çiçekler havayı kokutmaya çalışırken, yeşil ve yaldızlı kapının iki yanında iki bakır ve pirinç fener davetkar bir şekilde parlıyordu. Nöbet tutan iki goril ona bilmiş bilmiş sırttı. Aniden onlardan nefret etti, o kadar büyük ve aptal, sadece kaslarıyla geçimini sağlayan insanlar. Bunun her zaman yeterli olacağını düşünüyorlardı; o ise daha iyi biliyordu. Onları boğazlarından yakalayıp sırttan yüzlerini birbirine çarpıştırmak, kafataslarının birbirine çarpıp kemiklerin birbirine değdiğini hissetmek istiyordu. Parmaklarının altında nefes borularının ezildiğini hissetmek, ezilmiş boğazlarından çıkan son nefeslerini duymak istiyordu.

Kennit onlara yavaşça gülümsedi. Onlar da ona baktılar, sırtışları rahatsız edici alaycı gülümsemelere dönüştü. Sonunda ona yol verdiler, geçebilmesi için kapıdan çekilirken neredeyse korkarak.

Bagnio'nun kapıları arkasından kapandı, Divvytown'un çamuru ve kokusu dışarıda kaldı. Burada, halı kaplı bir antrede, loş sarı ışık altında duruyordu. Bettel'in tanıdık parfümü ve yanmış cindin'in dumanlı kokusu havada dolaşıyordu. Şarkılar ve onlara eşlik eden yumuşak davul sesleri burada daha yüksek geliyordu. Bir hizmetçi çocuk onun önünde durdu ve çamurlu botlarına sessizce işaret etti. Kennit hafifçe başını sallayınca, çocuk fırçasıyla botlarından en kötü çamuru silip, ardından bir bezle dikkatlice sildi. Sonra bir leğene soğuk su döktü ve Kennit'e uzattı. Kennit, çocuğun koluna asılı olan bezi aldı ve yüzündeki ve ellerindeki günün terini ve tozunu sildi. İşini bitirince çocuk sessizce Kennit'e baktı ve korsan kaptan, onun traşlı kafasına bir okşama ile karşılık verdi. Çocuk ona gülümsedi ve odanın diğer ucuna koşarak ikinci kapıyı açtı.

Beyaz kapı yavaşça açıldığında, şarkı sesi daha da yükseldi. Sarışın bir kadın, yere çapraz bacaklı oturmuş, üç küçük davulla kendine eşlik ederek, denize açılan cesur sevgilisi hakkında bir şarkı söylüyordu. Kennit ona neredeyse bakmadı bile. O ve onun duygusal şarkıları, onun burada aradığı şey değildi. Sabırsızlanmaya bile fırsat bulamadan, Bettel yastıklı tahtından kalkıp koluna nazikçe dokundu. "Kennit!" diye tatlı bir hoşnutsuzlukla bağırdı. "Sonunda geldin, seni

yaramaz adam! *Marietta* saatler önce limana demir attı! Neden bu kadar geç kaldın?" Bu ay siyah saçlarına kına yakmıştı ve parfümü mücevherleri kadar ağır kokuyordu. Göğüsleri, bir teknenin kenarlarını su basmak üzere olan dalgalar gibi elbisesine çarparak yükseliyordu.

Onun azarlamasını duymazdan geldi. Bu ilginin onu gururlandırması gerektiğini biliyordu ve bunu bilmek Bettel'in tüm davranışlarını sinir bozucu hale getiriyordu. Elbette onu hatırlıyordu. Hatırlaması için ona para ödüyordu. Kafasını onun üzerinden geçirerek, zevkli bir şekilde döşenmiş odayı ve minderli koltuklarda ve kanepelerde uzanmış birkaç güzel kadın ve erkeği süzdü. Kadınlardan ikisi ona gülümsedi. Onlar yeniydi. Diğerleri onunla göz teması kurmadı. Dikkatini tekrar Bettel'e verdi ve onun övgü dolu gevezeliklerini keserek sözünü kesti.

"Etta'yı görmüyorum."

Bettel ona onaylamayan bir ifadeyle baktı. "Onu seven tek kişi siz misiniz sanıyorsunuz? Sizi sonsuza kadar bekleyemez. Geç gelmeyi tercih ediyorsanız, Efendi Kennit, o zaman..."

"Onu getir ve en üstteki odaya gönder. Bekle. Ben yemek yerken önce banyo yapsın. Bana taze ekmekle güzel bir yemek gönder. Ne balık ne domuz eti. Gerisini sana bırakıyorum. Şarap da getir, Bettel. Damak zevkim vardır. Geçen sefer servis ettiğin çürümüş üzümleri getirme, yoksa bu ev benim patronluğumu tamamen kaybeder."

"Efendi Kennit, bir oda kapısını çalıp diğer müşterilerimden birine Etta'nın başka bir yerde gerekli olduğunu söylememi mi istiyorsunuz? Sizin paranız diğerlerinden daha mı değerli? Geç kalırsanız, seçim yapmanız gerekecek..."

Ona aldırış etmedi ve odanın köşesindeki kıvrımlı merdivenlerden yukarı çıktı. Bir an ikinci katta durdu. Sesler ona fare dolu bir duvarı hatırlattı. Tiksintiyle burnunu çekti. Loş bir merdivenin kapısını açtı ve bir kat daha yukarı çıktı. Burada, çatı altında, başka hiçbir odayla duvarı paylaşmayan bir oda vardı. Lagünü gören bir penceresi vardı. Alışkanlık, onu önce o noktaya götürdü. *Marietta*, tek bir fenerin güvertesini aydınlattığı halde, rıhtımın yanında sessizce duruyordu. Her şey yolundaydı.

Bir hizmetçi kapıyı tıklattığında odaya geri döndü. "Girin," dedi sert bir sesle. İçeri giren adam oldukça bitkin görünüyordu. Geniş yüzünde birçok kavgadan kalma yara izleri vardı, ama odanın karşı ucundaki küçük şömineye ateş yakarken sessizce ve zarif hareketlerle çalışıyordu. Kennit için iki mum çubuğu yaktı. Mumların sıcak ışığı, dışarıdaki yaz gecesinin ne kadar karanlık olduğunu fark etmesini sağladı. Pencereden uzaklaşıp şöminenin yanındaki minderli sandalyeye oturdu. Akşamın daha fazla ısınmaya ihtiyacı yoktu, ama içindeki bir şey, reçineli odunun tatlı kokusunu ve alevlerin dans eden ışığını arıyordu.

İkinci bir vuruş, iki hizmetçinin daha geldiğini haber verdi. Biri küçük bir masanın üzerine kar beyazı bir örtü serip bir tepsi yemek koyarken, diğeri ona bir kase ve lavanta kokulu buharlı su dolu bir ibrik getirdi. Bettel, en azından onun zevklerini bu kadarını hatırlamıştı ve istemeden de olsa gururlandı. Yüzünü ve ellerini tekrar yıkadı ve hizmetçilere odadan çıkmalarını işaret etti, sonra yemeğine oturdu.

Yemeklerin gemideki yemeklerle kıyaslanacak kadar iyi olması gerekmiyordu, ama bu yemek mükemmeldi. Et, zengin ve koyu bir sosla yumuşacık pişmişti, ekmek sıcak ve taze fırından çıkmıştı ve yemeğin yanında servis edilen baharatlı meyve kompostosu, etin tadını hoş bir şekilde dengeliyordu. Şarap olağanüstü değildi, ama gayet yeterliydi. Kennit yemeğini yavaşça yedi. Ruhu acı olmadıkça fiziksel zevklere nadiren kapılırdı. O zaman kendini rahatlatmak için küçük çabalarının tadını çıkarırdı. Kendine izin verdiği bu eğlenceler, annesinin onu hasta olduğunda nasıl şımarttığını hatırlatıyordu. Kendi düşüncesine küçümseyerek burnunu çektikten sonra tabağıyla onu bir kenara itti. Kendine ikinci bir kadeh şarap doldurdu, botlarını ateşin üzerine attı ve sandalyesine yaslandı. Alevlere bakarak dikkatlice hiçbir şey düşünmedi.

Kapının hafifçe çalınması tatlıların geldiğini haber verdi. "Girin," dedi Kennit ilgisizce. Yemeğin kısa süreli dikkat dağınıklığı geçmişti ve şimdi önünde açılan depresyon çukuru dipsizdi. Her şey gereksizdi. Gereksiz ve geçici.

"Sana sıcak elmalı turta ve tatlı taze krema getirdim," dedi Etta sessizce.

Sadece başını çevirip ona baktı. "Güzel," dedi tonusuz bir sesle. Etta'nın kendisine doğru gelmesini izledi. Düz ve zarif, diye düşündü. Üzerinde sadece beyaz bir gecelik vardı. Boyu neredeyse onun kadar uzundu, uzun bacaklı ve söğüt dalı gibi esnekti. Etta beyaz porselen tabağı ve tatlıyı önüne koyarken, Kennit geriye yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Tarçın ve elma kokusu, kızın cildindeki hanımeli kokusuyla karışıyordu. Kız dik durdu ve adam bir an onu süzdü. Kızın koyu renk gözleri, adamın gözlerine soğuk bir bakış attı. Ağzı hiçbir şey belli etmiyordu.

Aniden onu istedi.

"Çıkar şunu ve yatağa uzan. Önce çarşafları aç."

Kız tereddüt etmeden itaat etti. Adamın emirlerine uyarak hareket etmesini izlemek zevkliydi. Çarşafları katlayıp beyaz çarşafları ortaya çıkardı, sonra ayağa kalkıp geceliğinin eteğini tutup başının üzerinden çıkardı. Geceliği dikkatlice yatağın ayak ucundaki komodinin üzerine koydu. Kennit, onun hareketlerini izledi; uzun düz yanlarını, karnının hafif yuvarlaklığını, göğüslerinin mütevazı şişkinliğini. Saçları kısa ve düzgündü, erkek çocuğu gibi kare şeklinde kesilmişti. Yüz hatları bile uzun ve düzdü. Çarşafların üzerine titizlikle uzanırken ona bakmadı, onu beklerken de konuşmadı.

Ayağa kalktı ve gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. "Temiz misin?" diye sordu ona duygusuzca.

"Sabun ve sıcak suyla temizlenebileceğim kadar temizim," diye cevapladı. Hareketsiz yatıyordu. Adam, kadının ondan korktuğunu merak etti.

"Benden korkuyor musun?" diye sordu, ama sonra bunun farklı bir soru olduğunu fark etti.

"Bazen," diye cevapladı kız. Sesi ya kontrollüydü ya da kayıtsızdı. Ceketini yatak direğine astı. Gömleği ve katlanmış pantolonunu kızın geceliğinin yanına koydu. Giysilerini dikkatlice çıkarıp kenara koyarken kızı bekletmek hoşuna gitti. Ertelenmiş zevk, diye düşündü kendi kendine, şömine sehпасındaki sıcak turta ve krema gibi. O da onu bekliyordu.

Yatağın kenarına oturdu ve ellerini kadının pürüzsüz teninde gezdirdi. Cildinde hafif bir ürperti vardı. Konuşmadı, kıpırdamadı. Yıllar içinde onun ne istediğini öğrenmişti. O, tatmini için para ödüyordu. Onun cesaretlendirmesine ya da coşkusuna ihtiyaç duymuyordu, onayına da gerek yoktu. Bu onun zevki içindi, kadının değil. Elini kadının vücudunda gezdirirken yüzüne baktı. Kadının gözleri onun gözlerini aramadı. Adam kadının vücudunu keşfederken, kadın tavanı inceliyordu.

Pürüzsüzlüğünde tek bir kusur vardı. Göbeğinde, elma çekirdeği kadar küçük, minik beyaz bir kafatası vardı. Bu küçük büyücü ağacı tılsımı, göbeğini delen ince gümüş bir telin ucuna takılıydı. Etta'nın maaşının yarısı bu tılsımı kiralamak için Bettel'e gidiyordu. Tanışmalarının ilk günlerinde, Etta ona bunun hem hastalıkları hem de hamileliği uzak tuttuğunu söylemişti. Büyücü ağacının tılsım olarak kullanıldığını ilk kez o zaman duymuştu. Bu, bileğindeki yüzün ortaya çıkmasına neden olmuştu. Bu düşünceler, Diğerlerinin Adası'nın sularından ayrıldıklarından beri yüzün ne hareket ettiğini ne de konuştuğunu hatırlattı. Zamanının ve parasının bir başka israfı, onu aptal olarak damgalayan bir başka tılsım. Dişlerini sıktı. Etta hafifçe irkildi. Kalçasını kavradığını ve morartacak kadar sıktığını fark etti. Elini bıraktı ve bacağını okşadı. Boş ver. Sadece bunu düşün.

Hazır olduğunda, bacaklarını açtı ve üzerine çıktı. Bir düzine vuruşla içine boşaldı. Tüm gerginlik, tüm öfke, tüm hayal kırıklığı yok oldu. Bir süre üzerinde yatıp dinlendi, sonra tekrar yavaşça onu aldı. Bu sefer kollarını ona doladı, kalçaları onun kalçalarına doğru yükseldi ve onun da boşaldığını anladı. Kendi zevkine engel olmadığı sürece, kadının bu zevkini kıskanmadı. Sonra onu öptüğünde kendini şaşırttı. Kadın öpücüğü alırken dikkatlice hareketsiz kaldı. Kadından inerken bunu düşündü. Fahişeyi öpmek. İstersen öpebilirsin; onunla istediğini yapmak için para ödemişti. Yine de, bu gece fahişenin ağzının başka nerelerde olduğunu merak etmeyecekti.

Çekmecede ipek bir bornoz vardı. Onu çıkarıp giydi, sonra odanın diğer tarafına geçip tatlısına uzandı. Etta, ait olduğu yerde yatakta kalmıştı. Elma tartından iki ısırık almışken kız konuştu. "Geç kaldığınızda gelmeyeceksiniz sandım."

Tarttan bir çatal daha aldı. Kabuğu gevrek ve içi baharatlı meyvelerle doluydu. Kremayı da alıp yavaşça çiğnedi. Yuttuktan sonra kadına sordu, "Senin korkularını ya da düşüncelerini umursadığımı mı sanıyorsun?"

Gözleri neredeyse onunla buluştu. "Sanırım şimdi burada olmasam umurunda olurdu.

Sen burada yokken benim için önemsemişim gibi."

Tarttan bir ısırık daha aldı. "Bu aptalca bir konuşma. Devam etmek istemiyorum."

"Evet," dedi kız, ve adam onun emrini kabul edip etmediğini ya da ona katılıp katılmadığını anlayamadı. Önemli değildi. Adam tartı bitirene kadar kız sessiz kaldı. Adam bir kadeh daha şarap doldurdu ve geriye yaslandı. Akli son birkaç haftayı dolaştı, yaptıklarını değerlendirdi. Aptalca davrandığına karar verdi. Diğerlerinin Adası'na gitmeyi ertelemeliydi ve Diğerlerinin kahinini gördüğünde, mürettebatına hırslarını dökmekle aptallık etmişti. Aptal. Salak. Artık Divvytown'un alay konusu olmuştu. Tavernalarda ve hanlarda alay ettiklerini hayal edebiliyordu. "Korsanların Kralı" diyeceklerdi. "Sanki krala ihtiyacımız varmış gibi. Sanki kral isteseydik ya da ihtiyacımız olsaydı onu kral yapardık." Ve gülerlerdi.

Utanç onu sardı. Kendini bir kez daha küçük düşürmüştü ve her zamanki gibi bu da kendi hatasıydı. Aptaldı, aptaldı, aptaldı ve hayatta kalmak için tek umudu, aptallığını kimsenin öğrenmemesiydi. Parmağındaki yüzüğü çevirip ateşe bakarak oturdu. Bileğine bağladığı büyücü ağacı tılsımına bir kez baktı. Kendi alaycı gülümsemesi onunla alay ediyordu. Hiç hareket etmiş miydi, yoksa bu da Diğerlerinin büyüsünün bir başka numarası mıydı? Diğerlerinin Adası'na gitmek büyük bir hataydı. Kaptanının, kısır bir kadın ya da tanrıya tapan bir fanatik gibi bir kahin aradığını, mürettebatı da bunu konuşuyordu. Neden en büyük umutları her zaman en büyük aşağılanmalarına dönüşüyordu?

"Gelip omuzlarını ovayım mı, Kennit?"

Ona dönüp öfkeyle baktı. Kim olduğunu sanıyordu da düşüncelerini bölüyordu?

"Neden bunu isteyeyim ki?" diye soğuk bir sesle sordu.

Kadının sesi hiç değişmedi. "Endişeli görünüyordun. Yorgun ve gergin."

"Bana bakarak bunları anlayabileceğini mi sanıyorsun, fahişe?"

Karanlık gözleri onun gözlerine bakmaya cesaret etti. "Bir kadın, bir erkeği üç yıl boyunca sık sık gördükten sonra, ona bakarak bunları bilir." Ayağa kalktı ve hala çıplak halde onun arkasına geldi. Uzun, dar ellerini omuzlarına koydu ve ince ipek bornozun üzerinden kaslarını ovmaya başladı. Bu çok iyi geliyordu. Bir süre hareketsiz oturup onun dokunuşlarına tahammül etti. Ama sonra, onun düğümlü kaslarını yoğururken konuşmaya başladı.

"Uzun yolculuklara çıktığında seni özlüyorum. İyi misin diye merak ediyorum. Bazen geri dönecek misin diye merak ediyorum. Sonuçta seni Divvytown'a bağlayan ne var ki? Bana pek değer vermediğini biliyorum. Sadece burada olmamı ve senin istediğin gibi davranmamı istiyorsun. Bettel'in beni tutmasının tek nedeni senin beni tercih etmen olduğunu düşünüyorum. Ben... çoğu erkeğin isteyeceği türden bir kadın değilim. Bu, benim hayatımda ne kadar önemli olduğunu anlıyor musun? Sen olmasan, Bettel beni evden atar ve ben de fahişe olarak çalışmak zorunda kalırdım. Ama sen buraya geliyorsun, beni ismimle çağırıyorsun, evin en güzel odasını bizim için ayırıyorsun ve her zaman gerçek altınla ödeme yapıyorsun. Buradaki diğerleri bana ne diyor biliyor musun? "Kennit'in fahişesi." Acı bir kahkaha attı. "Eskiden bu beni utandırırdu. Şimdi ise hoşuma gidiyor."

"Neden konuşuyorsun?" Kennit'in sesi, keskin bir bıçak gibi düşüncelerini kesti. "Konuşmanı dinlemek için para ödediğimi mi sanıyorsun?"

Bu bir soruydu. Cevap verebileceğini biliyordu. "Hayır," diye cevapladı alçak sesle. "Ama Bettel'e ödediğin altınla bizim için küçük bir ev kiralayabilirim. Evi temiz ve düzenli tutarım. Her zaman eve gelebileceğin bir yer olur ve ben her zaman senin için temiz ve hazır olurum. Başka bir erkeğin kokusunu üzerimde asla bırakmayacağıma yemin ederim."

"Ve sence bunu ister miyim?" diye alay etti.

"Bilmiyorum," dedi sessizce. "Benim hoşuma gideceğini biliyorum. Hepsi bu."

"Senin neyi sevip sevmediğin umurumda değil," dedi adam. Elini omzundan çekip kadının ellerini kaldırdı. Ateş kadının cildini ısıtmıştı. Sandalyesinden kalkıp kadına döndü. Ateşin ısıttığı tenin dokunuşuna bir süre hayranlıkla bakarak elini kadının çıplak cildinde gezdirdi. Bu, adamın yeniden onu arzulamasına neden oldu.

onu tekrar uyandırdı. Ama gözlerini kadının yüzüne kaldırdığında, yanaklarında gözyaşları olduğunu görünce şok oldu. Bu dayanılmazdı.

"Yatağa geri dön," diye tiksintiyle emretti ve kız her zamanki gibi itaatkar bir şekilde gitti. Ateşe karşı durarak parmaklarının altında hissettiği pürüzsüz cildi hatırladı ve onu tekrar kullanmak istedi, ama ıslak yüzü ve gözyaşlı gözleri düşüncesi onu dehşete düşürdü. Bir fahişeyi bu yüzden satın almamıştı. Tüm bunlardan kaçınmak için bir fahişe satın almıştı. Lanet olsun, para vermişti. Yatağa bakmadan aniden emretti: "Yüzüstü yat. Yüzün aşağıya baksın."

Kadının çarşafının içinde hareket ettiğini duydu. Karanlık odada hızla kadının yanına gitti. Yüzüstü, bir çocuk gibi kadının üzerine çıktı, ama onu bir kadın olarak aldı. Hiç kimse, bir fahişe bile, Kennit'in ikisi arasındaki farkı bilmediğini söyleyemezdi.

Aşırı sert davranmadığını biliyordu, ama yine de kadının ağlaması, üstünden kalkmasına rağmen devam etti. Yanındaki kadının neredeyse hiç ses çıkarmadan ağlaması onu rahatsız etti. Bu rahatsızlık, daha önce hissettiği utanç ve kendinden iğrenme duygusuyla birleşti. Kadının nesi vardı? Ona parasını vermişti, değil mi? Ondan daha fazlasını bekleme hakkı neydi? Sonuçta o sadece bir fahişeydi. Aralarında yaptıkları anlaşma buydu.

Aniden ayağa kalktı ve giysilerini giymeye başladı. Bir süre sonra kadının ağlaması kesildi. Aniden yatakta döndü. "Lütfen," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Lütfen gitme. Seni üzdüğüm için özür dilerim. Artık sessiz olacağım. Söz veriyorum."

Kadının sesindeki umutsuzluk, adamın kalbindeki umutsuzluğa çarptı, çelik çeliğe. Onu öldürmeliydi. Ona böyle sözler söyletmektense, onu öldürmeliydi. Bunun yerine, elini ceketinin cebine soktu. "Al, bu senin için," dedi, kadına verecek küçük bir para ararken. Para, ikisine de neden bu odada birlikte olduklarını hatırlatacaktı. Ama kader ona ihanet etmişti, cebinde hiçbir şey yoktu. Gemiden çok aceleyle ayrılmıştı. Bettel'e ödeme yapmak için *Marietta*'ya geri dönmesi gerekecekti. Her şey çok utanç vericiydi. Fahişenin ona baktığını, beklediğini biliyordu. Zaten kullandığı bir fahişenin önünde beş parasız durmaktan daha aşağılayıcı ne olabilirdi?

Ama orada, cebinin en küçük köşesinde bir şey hissetti, tırnağının altına batmış minicik bir şey. Rahatsızlık, can sıkıntısı, diken ya da kaybolmuş bir çakıl taşı gibi hissettiği şeyi çıkardı ve onun yerine mavi kedicik kulağından minik mü

can sıkıntısıyla çıkardı, bir diken ya da kaybolmuş bir çakıl taşı sandı, ama onun yerine mavi kedinin kulağından minik mücevherli bir küpe çıktı. Yakut ona göz kırptı. Yakutları hiç sevmezdi. Etta'ya yakışırdı. "Al," dedi ve küpeyi eline sıkıştırdı. "Odadan çıkma. Yarına kadar sakla. Geri döneceğim." Kız konuşmadan odadan çıktı. Bu onu rahatsız etti, çünkü Bettel'in bir gece ve bir gün boyunca odayı ve kızı işgal ettiği için küçük bir servet isteyeceğinden şüpheleniyordu. Neyse, istesin, ne ödeyeceğini biliyordu. En azından Bettel'e bu gece ona ödeyecek parası olmadığını itiraf etmekten kurtulacaktı.

Merdivenleri hızla indi ve kapıdan çıktı. "Oda ve kızı olduğu gibi benim için ayırın," diye Bettel'e haber verdi geçerken. Başka bir zaman, yüzündeki şaşkınlık ifadesinden neredeyse zevk alabilirdi. Sokağın aşağısına gelmişti ki, cüzdanının kalçasına çarptığını hissetti. Sol cebindeydi. Saçma. Asla oraya koymazdı. Geri dönüp Bettel'e parasını ödemek istedi, ama vazgeçti. Şimdi geri dönüp fikrini değiştirdiğini söylerse aptal gibi görünür. Aptal. Bu kelime zihninde yanıyordu.

Kendi düşüncelerinden kaçmak için adımlarını hızlandırdı. Şu anda dışarıda ve hareket halinde olması gerekiyordu. Çamurla kaplı caddede yürürken, bileğinde küçük bir ses duydu. "O, Diğerlerinin Adası'ndan çalınan tek hazineydi ve sen onu bir fahişeye verdin."

"Ee?" diye sordu, küçük yüzü kendine yaklaştırıp içine bakarak. "Belki de hem şansın hem de bilgeliğin vardır." Küçük yüz ona sırttı . "Belki."

"Bununla ne demek istiyorsun?"

Ama büyücü ağacından yapılmış tılsım o akşam bir daha konuşmadı, parmağını yüzüne vurduğunda bile. Oyulmuş yüz hatları taş gibi hareketsiz ve sert kalmıştı.

Ivro'nun salonuna gitti. Kapının önüne gelene kadar oraya gittiğini bilmiyordu. İçerisi karanlıktı. Düşündüğünden çok geç olmuştu. Kapıyı tekmeledi, önce Ivro'nun oğlu, sonra Ivro ona durması için bağırdı.

"Ben Kennit," dedi karanlığa doğru. "Bir dövme daha istiyorum."

Evin içinden zayıf bir ışık yandı. Bir süre sonra Ivro kapıyı sertçe açtı. "Neden zamanımı boşa harcayayım?" diye bağırdı küçük zanaatkar öfkeyle. "Başka bir yere git, işini umursamayan, iğne ve külle çalışan bir ahmağa git. Ertesi gün dövmeyi sildiğinde, değerli hiçbir şeyi mahvetmemiş olursun." Tükürdü, Kennit'in botlarını kıl payı ıskaladı. "Ben sanatçıyım, fahişe değil."

Kennit kendini adamın boğazından tutup, ayak parmaklarının ucunda sallarken buldu. "Parasını ödedim, lanet olası!" diye bağırdı. "Parasını ödedim ve istediğimi yaptım. Anladın mı?"

Kontrolünü kaybettiği kadar ani bir şekilde kontrolünü geri kazandı. Nefes nefese, sanatçıyı kendi ayakları üzerine indirdi. "Anladın mı?" diye daha yumuşak bir sesle homurdandı. Adamın gözlerinde nefret gördü, ama aynı zamanda korku da vardı. Yapacaktı. Kennit'in ona gösterdiği kese içindeki ağır altınlar için yapacaktı. Sanatçılar ve fahişeler, altın her zaman onları satın alırdı. Sanatçı, iyi para alan bir fahişeden başka bir şey değildi.

"İçeri gel," dedi Ivro ölümcül yumuşak bir sesle. Sırtında bir titreme hisseden Kennit, küçük adamın ona sanatın yanı sıra acı da vereceğinden emindi. Ama içindeki sanatçı, Ivro'nun dövmesinin de onun yapabileceği en mükemmel şekilde olacağını biliyordu. Acı ve mükemmellik. Bu, onun bildiği tek kurtuluş yoluydu. Ve eğer şansına bir telafi etmek gerekirse, bu gece yapmalıydı. Kennit adamı salona kadar takip etti ve Ivro birbiri ardına mumları yakarken gömleğinin düğmelerini açtı. Gömleğini özenle katladı ve gömleğini ve ceketini kucağına koyarak alçak tabureye oturdu. Acı ve mükemmellik. Ivro odada dolaşp masalara mumları yerleştirip malzemeleri kendine yaklaştıırken, Kennit korkunç bir rahatlama beklentisi hissetti.

"Nerede ve ne?" diye sordu Ivro. Sesi, Kennit'in bir fahişeye konuşurkenki kadar duygusuzdu.

"Boynumun arkası," dedi Kennit yumuşak bir sesle. "Ve bir Öteki."

"Başka ne?" diye sordu Ivro sinirli bir şekilde. Zaten yanlarına bir masa çekiyordu. Parlak mürekkeplerle dolu küçük kaplar masanın üzerine düzenli sıralar halinde dizilmişti. Kennit'in arkasına daha yüksek bir tabure koydu ve üzerine oturdu.

"Bir Öteki," diye tekrarladı Kennit. "Ötekiler'in Adası'ndakiler gibi. Ne demek istediğimi anladın."

"Evet," dedi Ivro sertçe. "Bu uğursuz bir dövme ve onu sana kazımdan büyük zevk duyarım, seni orospu çocuğu." Parmak uçlarıyla Kennit'in derisini hafifçe okşayarak ölçtü. Jamaillia'da, bir köle sahibi, bir adamın yüzüne kendi işaretini kazıyabilirdi. Köle daha sonra özgürlüğünü kazansa bile, köleliğinin izlerini silmek sonsuza kadar yasaktı. Ama Korsan Adaları'nda, aynı adam vücudunun istediği yere istediği dövmeyi yaptırabilirdi. Sorcor gibi bazı eski köleler yanık izlerini tercih ediyordu. Diğerleri ise Ivro gibi sanatçılara eski köle dövmelerini özgürlüğünün yeni sembolleri haline getirmesini istiyordu. Ivro'nun parmakları, Kennit'in sırtını süsleyen iki yara izini dürttü. "Neden yakmışsın? O dövmeleri yapmak için saatlerce uğraştım ve sen de iyi para ödedin. Beğenmedin mi?" Sonra, "Başını öne eğ. Gölgen gözümü engelliyor."

"Beğenmiştim," diye mırıldandı Kennit. Gergin derisine iğnenin ilk batışını hissetti. Kolları tüyler ürperdi ve acıdan kafa derisi seğirdi. Daha yumuşak bir sesle kendi kendine ekledi, "Yanıkları daha çok beğeniyordum."

"Sen delisin," dedi Ivro, ama sesi dalgındı. Kennit artık onun için hiçbir şeydi, ne bir insan, ne bir düşman. Sadece tutkulu çalışması için bir tuval. Küçük iğne tekrar tekrar derisine batıyordu. Derisi acıdan seğiriyordu. Ivro'nun memnuniyetle küçük bir nefes verdiğini duydu.

Tek yol buydu, diye düşündü. Kötü şansı silmenin tek yolu. Diğerlerinin Adası'na gitmek kötü bir karardı ve şimdi bunun bedelini ödemek zorundaydı. Binlerce iğne batırıldı ve yeni dövmenin acı veren tazeliği bir gün sürdü. Sonra, hatayı yok etmek ve sanki hiç olmamış gibi yapmak için sıcak demirin temizleyici acısı geldi. İyi şansı güçlü tutmak için, Kennit ellerini yumruk yaparken kendine böyle söyledi. Arkasında, Ivro hem işinden hem de intikamından zevk alarak kendi kendine mırıldanıyordu.

5 BINGTOWN

ON YEDİ GÜN. Althea, kamarasının küçük penceresinden dışarı bakarak Bingtown'un yaklaşmasını izledi. Karavela ve karakların çıplak direkleri, sakin körfezi çevreleyen rıhtımı kaplıyordu. Daha küçük gemiler, demirlemiş gemilerle kıyı arasında yoğun bir şekilde gidip geliyordu. Ev.

On yedi gününü bu odada geçirmişti, sadece gerektiğinde ve Kyle uyurken nöbet sırasında dışarı çıkmıştı. İlk birkaç gün, adaletsizliğe karşı öfkeyle ve ara sıra gözyaşlarıyla geçmişti. Çocukça bir şekilde, yolculuğun sonunda babasına şikayet edebilmek için, babasının ona koyduğu kısıtlamaya katlanacağına yemin etmişti. "Bana ne yaptın!" diye kendi kendine söyledi ve hafifçe gülümsedi. Bu, küçükken Keffria ile kavga ederken kullandığı eski bir haykırıştı. Yarı kasıtlı olarak bir tabak veya vazo kırmak, bir kova su dökmek, bir elbiseyi yırtmak: Bana ne yaptın bak! Keffria, Althea'nın yaşlı baskıcıya bağırıldığı gibi, sinir bozucu küçük kız kardeşine sık sık bu sözleri haykırırdı.

Bu, onun geri çekilmesinin sadece başlangıcıydı. Kyle, ona itaat edip etmediğini kontrol etmek ya da emrinden pişman olduğunu söylemek için kapısına gelirse, ona söyleyeceği tüm sözleri düşünerek, sırayla somurtup öfkeleniyordu. Bunu beklerken, tüm kitaplarını ve parşömenlerini tekrar okudu, hatta ipek kumaşı serip kendi eliyle elbise dikmeyi bile düşündü. Ancak dikiş becerileri ipekten çok kanvas için daha uyguntu ve kumaş çok ince olduğundan işi mahvetme riskini göze alamadı. Bunun yerine gemideki tüm kıyafetlerini onardı. Ama o iş de bitti ve önündeki boş, boş zamanlardan nefret ettiğini fark etti. Bir akşam, çok küçük ranzasının sınırlarından rahatsız olarak, yatak takımlarını yere attı ve Deldom'un *Tüccar Günlüğü'nü* bir kez daha okurken üzerine uzandı. Orada uykuya daldı. Ve rüya gördü.

Küçük bir kızken sık sık *Vivacia'nın* güvertesinde kestirir ya da akşamları babasının odasının güvertesinde uzanarak onun kitaplarını okurdu.

Uykuya dalmak her zaman ona canlı rüyalar ve yarı uyanık hayaller getirirdi. Büyüdükçe, babası bu davranışları için onu azarladı ve güvertede kestirmek için zamanı olmayacak kadar yeterince işi olduğunu gördü. Eski rüyalarını hatırlayarak, onları bir çocuğun canlı hayal gücü olarak değerlendirmişti. Ama o gece, kendi kamarasının güvertesinde, çocukluk rüyalarının renkleri ve detayları geri geldi. Rüya, kendi zihninin ürünü olarak görmezden gelinemeyecek kadar canlıydı.

Hiç tanımadığı büyük büyükannesini rüyasında gördü, ama rüyasında Talley'i kendini tanıdığı kadar iyi tanıyordu. Talley Vestrit güvertede büyük bir fırtınanın ortasında, kanvas, halatlar ve parçalanmış tahtaların arasında boğuşan denizcilere emirler yağdırıyordu. Bir an, aniden hatırlar gibi, Althea ne olduğunu anladı. Büyük bir dalga direği ve ikinci kaptanı alıp götürmüştü ve Kaptan Vestrit, güven dolu bağırıışlarıyla düzeni ve akıl sağlığını geri getirmek için mürettebatına katılmıştı. Portresindeki kadınla hiç benzemiyordu; burada, siyah yün ve beyaz dantelle giyinmiş, omzunda sert yüzü kocası duran, sandalyeye uysalca oturan bir kadın yoktu. Althea, büyük büyükannesinin *Vivacia'nın* yapımını sipariş ettiğini hep biliyordu. Ancak o rüyada, o sadece tefecilere ve gemi yapımcılarına giden bir kadın değildi; birdenbire denizi ve gemileri seven, bir yaşam gemisi sahibi olma kararıyla ailesinin gelecek nesillerinin kaderini cesurca belirleyen bir kadın olmuştu. Ah, bir kadının böyle bir otoriteye sahip olduğu bir dönemde yaşamak...

Rüya kısa ve keskin, bir şimşek çakmasıyla gözlere kazınan bir görüntü gibiydi, ama Althea yanaklarını ve avuçlarını tahta güverteye bastırarak uyandığında, gördüklerinden hiç şüphe duymadı. Çok fazla ayrıntı çok hızlı bir şekilde zihnine kazınmıştı. Rüyada *Vivacia*, fırtınanın şiddetinden sonra geriye kalanları ile bir baş-kuyruk donanımına sahipti. Althea onu hiç bu kadar donanımlı görmemişti. Böyle bir donanımın avantajlarını anında kavradı ve rüyanın o anında, büyük büyükannesinin buna olan inancını paylaştı.

Uyanıp kendini Althea olarak bulmak baş döndürücüydü, çünkü Talley'nin içine o kadar dalmıştı ki. Saatler sonra bile gözlerini kapatıp fırtınalı geceyi hatırlayabiliyordu, Talley'nin gerçek anıları, bir deste karttaki yabancı kartlar gibi kendi anılarıyla karışmıştı. Bu anılar *Vivacia'dan* gelmişti, başka bir açıklaması olamazdı.

O gece, kasıtlı olarak kamarasının güvertesinde uyumaya karar vermişti. Yağlanmış ve cilalanmış tahtalar rahat değildi, ama yine de arasına battaniye ya da yastık koymadı. *Vivacia* onun güvenini boşa çıkarmadı. Althea, dedesiyle birlikte bir öğleden sonra, Parfüm Adaları'nın dar kanallarından birinde dikkatlice seyir yapmıştı. Büyükbabasının omzunun üzerinden, çıkıntılı kayaları gördü, tekneyi ve adamları indirip, sadece belirli bir gelgitte geçilebilen bir yerden daha hızlı geçmek için çekmelerini izledi. Bu onun sırrıydı ve Vestrit'in, kuruyunca zengin kokulu damlacıklar haline gelen belirli bir ağaç özsuğunun tekeli ele geçirmesine yol açmıştı. Büyükbabasının ölümünden bu yana, o kanaldan geçip oradaki köylerle ticaret yapan kimse olmamıştı. Her kaptan gibi, o da ölümüne, torunlarına bırakabileceğinden çok daha fazla değer veriyordu. Hiç harita yapmamıştı. Ama kaybolan bilgi kaybolmamıştı, *Vivacia'da* saklanıyordu ve o canlandığında onunla birlikte uyanacaktı. Althea, geminin sırlarını o kadar iyi öğrenmişti ki, o kanaldan geçebileceğinden emindi.

Althea, gece gündüz, tahta güvertede uzanıp gemisiyle ilgili hayaller kuruyordu. Gündüzleri bile, yanağını tahtaya sıkıca bastırarak, geleceği hakkında düşüncelere dalıyordu. *Vivacia'ya* uyum sağlamıştı; ani bir rota değişikliğinde geminin tahta gövdesinin titremesinden, rüzgârın onu sabit ve doğru rotada ilerletirken tahtanın çıkardığı huzurlu seslere kadar her şeye alışmıştı. Denizcilerin bağırışları, güvertede ayaklarının hafif gürültüsü, bazen gemiye konan martıların çığlıklarından sadece biraz daha belirgindi. Böyle anlarda Althea, sanki geminin kendisi olmuş gibi hissedirdi; direklerine tırmanan küçük adamları, büyük bir balinanın üzerine yapışan midyeler gibi fark ederdi. Gemide, onu çalıştıran insanlardan çok daha fazlası vardı. Althea, rüzgâr ve akıntıda hissettiği ince farkları ifade edecek insan kelimelerine sahip değildi. İyi bir dümenciyle çalışmak zevkliydi, ama her zaman gereksiz ve önemsiz ayarlamalar yapan bir dümenci canını sıkıyordu. Ancak bunlar, gemi ile su arasında olanlara kıyasla önemsiz şeylerdi. Bir geminin hayatının, kaptanı ile gemisi arasında olanlardan daha büyük olabileceği fikri, Althea için büyük bir keşifti. Birkaç gece içinde, geminin ne olduğu hakkındaki tüm düşünceleri tamamen değişti.

Odasına hapsedilmiş olmak yerine, odasında geçirdiği günler onu her şeyin içine çeken bir deneyime dönüştü. O günleri çok iyi hatırlıyordu.

Bir gün, kapısını açtığında, beklediği yumuşak akşam yerine parlak bir sabahla karşılaştı. Aşçı, yemek için mutfağa gittiğinde hayal alemine dalmış olan onu omzundan tutup sarsacak kadar cüretkar davranmıştı. Daha sonra kapısının aralıksız çalınması onu rahatsız etmişti. Kapıyı açtığında karşısında Kyle değil, Brashen duruyordu. Ona soru sormaktan rahatsız görünüyordu ama yine de ona bir şey olup olmadığını sordu.

"Elbette. İyiyim," diye cevapladı ve kapıyı kapatmaya çalıştı. O ise kapıyı sertçe aralık bıraktı.

"İyi görünmüyorsun. Aşçı, sana yarım kilo vermiş gibi görüldüğünü söyledi ve ben de aynı fikirdeyim. Althea, Kaptan Kyle ile ne oldu bilmiyorum, ama mürettebatın sağlığı hala benim görevim."

Althaea, onun çatık kaşlarına ve karanlık, endişeli gözlerine baktı ve sadece bir rahatsızlık gördü. "Ben mürettebatın bir parçası değilim," dedi kendi kendine. "Kaptan Kyle ile aramda olanlar. Ve sıradan bir yolcunun sağlığı seni ilgilendirmez. Beni rahat bırak." Kapıyı itti.

"O halde Ephron Vestrit'in kızının sağlığı benim umurumda. Onu kaptanım olduğu kadar arkadaşım da sayıyorum. Althea. Kendine bir bak. Günlerdir saçını taramamışsın. Birkaç adam, seni güvertede gördüklerinde, yıldızlar arasındaki boşluk kadar boş gözlerle bir hayalet gibi dolaştığını söyledi." Gerçekten endişeli görünüyordu. Haklı da olabilirdi. Çok uzun süre çok katı bir kaptanın emri altında yaşamış bir mürettebatı en ufak bir şey bile kızdırabilirdi. Güvertede dolaşan büyülenmiş bir kadın, onları her şeye hazırlayabilirdi. Yine de, bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Denizciler ve batıl inançları," diye alay etti, ama sesine pek güç katamadı. "Bırak, Brashen. Ben iyiyim." Kapıyı tekrar itti ve bu sefer Brashen kapıyı yüzüne kapatmasına izin verdi. Kyle'ın bu ziyaretten haberi olmadığına emindi. Bir kez daha güvertede kendini topladı ve gözlerini kapatarak gemiyle bütünleşti. Brashen'in birkaç saniye daha kapının dışında durduğunu hissetti, sonra aceleyle uzaklaştığını, görevine geri döndüğünü hissetti. O sırada Althea onu çoktan uğurlamıştı ve saf rüzgârın gemiyi ileriye doğru sürüklerken pruvadan akan suyu izliyordu.

Günler sonra, *Vivacia* memleketinin sularına ulaştı, onu Trader Körfezi'ne doğru nazikçe sürükleyen akıntıyı tanıdı ve körfezin korunaklı sularını memnuniyetle karşıladı. Kyle, *Vivarca*'yı demirlemeye çekmek için iki tekne gönderilmesini emrettiğinde, Althea kendini uyanmış buldu. Ayağa kalkıp camdan dışarı baktı. "Evim," dedi kendi kendine, "ve babam." *Vivacia*'nın kendisinden gelen bir heyecan dalgası hissetti.

Pervazdan uzaklaşıp deniz sandığını açtı. Sandığın dibinde liman kıyafetleri, rıhtımdan evine kadar giyeceği "uygun" giysiler vardı. Bu, yıllar önce annesi için hem kendisinin hem de babasının yaptığı bir tavizdi. Kaptan Vestrit kasabada dolaşırken, her zaman kalın beyaz gömleğinin üzerine giydiği mavi pantolon ve ceketiyle göz kamaştırıcıydı. Bu ona yakışıyordu. O bir Eski Tüccar ve saygın bir kaptandı. Althea kendisi için böyle giyinmeyi umursamıyordu, ama annesi, gemide nasıl giyinirse giyinsin, limanda ve kasabada etek giymesi gerektiğini ısrarla söylüyordu. En azından bu, onu kasabanın hizmetkarlarından ayırıyordu. Annesi her zaman, saçlarına, tenine ve ellerine bakıldığında, kimsenin onu bir hanımefendi, hele ki Eski Tüccar ailesinin kızı olarak görmeyeceğini eklerdi. Ancak onu ikna eden annesinin dırdırları değil, babasının sessizce söylediği bir sözdü. "Gemini utandırma," demişti babası sessizce. Bu kadarı yeterliydi.

Böylece, mürettebatın demir atıp *Vivaria* gemisini limanda dinlenmek için hazır hale getirme telaşının ortasında, Althea mutfaktan sıcak su getirip kamarasında banyo yaptı. Liman kıyafetlerini giydi: etek, üst etek, bluz, yelek, dantelli şal ve saçlarını toplamak için gülünç bir dantelli başörtüsü. Üstüne de sinir bozucu tüylerle süslenmiş bir hasır şapka taktı. Eteğini kuşatıp yeleğini bağlarken Brashen'in haklı olduğunu fark etti. Giysileri ona korkuluk bezleri gibi yapışmıştı. Aynada gözlerinin altında koyu halkalar görünüyordu ve yanakları neredeyse çökmüştü. Giysilerinin güvercin grisi rengi ve soluk mavi süslemeleri onu daha da hasta gösteriyordu. Elllerinde bile et kalmamıştı, bilek ve parmak kemikleri belirginleşmişti. Garip bir şekilde, bu onu rahatsız etmiyordu. Sa'nın rehberliğini aramak için yapılan oruç ve inzivadan farklı değildi, diye düşündü. Sadece Sa'nın yerine, onu ele geçiren yaşam gemisinin ruhuydu. Buna değmişti. Kyle'a bunu sağladığı için neredeyse minnettardı. Neredeyse.

Odasından güverteye çıktı ve sakin sulardan yansıyan parlak öğle güneşinin ışığına gözlerini kırptı. Gözlerini kaldırıp liman havzasının duvarlarını inceledi. Bingtown, pazar yerindeki rengarenk mallar gibi kıyı boyunca uzanıyordu. Althea'yı karanın kokusu sardı. Vergi Rıhtımı her zamanki gibi yoğundu. Bingtown'a gelen gemiler her zaman önce oraya rapor vermek zorundaydı, böylece Satrap'ın vergi memurları gelen yükleri boşaltılırken denetleyip vergilerini alabilirdi. *Vivacia* sırasını beklemek zorundaydı; *Golden* neredeyse ayrılmaya hazır görünüyordu. Yol açılır açılmaz o rıhtıma yanaşacaklardı.

İçgüdüsel olarak gözleri evini aradı; evin beyaz duvarlarının bir köşesini görebiliyordu; geri kalanı gölge veren ağaçlar tarafından gizlenmişti. Çevresindeki tepelerde gördüğü değişikliklere bir an için kaşlarını çattı, ama sonra önemsemedi. Toprak ve kasaba onunla pek ilgisi yoktu. Sabırsızlığı ve babasının sağlığı hakkındaki endişesi, *Vivacia'dan* ayrılmak istememesiyle karışmıştı. Kaptanın sandalı henüz geminin yanına indirilmemişti; gelenek gereği, o sandalla karaya çıkacaktı. Kyle'ı tekrar göreceği düşüncesi hoşuna gitmiyordu, onunla aynı sandalda yolculuk yapmayı ise hiç istemiyordu. Ama nedense bu, bir iki hafta önce olduğu kadar büyük bir rahatsızlık vermiyordu. Artık onunla *Vivacia'dan* asla ayrılamayacağını biliyordu. O gemiye bağlanmıştı; gemi de onsuz denize açılmaya tahammül edemezdi. Kyle hayatında bir rahatsızlık kaynağıydı, ama tehditleri artık hiçbir anlam ifade etmiyordu. Babasıyla konuştuğunda, babası olanları anlayacaktı. Kyle'ın Keffria ile evlenme nedenleri hakkında söylediklerine kızacaktı. Şimdi kendi sözlerini hatırlamak Althea'yı bile utandırdı. Babası ona kızacaktı ve bunu hak etmişti. Ama onu çok iyi tanıyordu, şimdi onu *Vivacia'dan* ayıracağından korkmuyordu.

Kendini baş güvertede, pruva başındaki figürine bakmak için pruva direğine yaslanmış buldu. Oyulmuş gözler hala kapalıydı, ama bunun önemi yoktu. Althea rüyalarını paylaşmıştı.

"Kayma."

"Bundan korkmuyorum," diye cevapladı Althea, Brashen'e dönmeden.

"Genelde olmaz. Ama bu kadar solgun görünüyordun ki, başın dönecek ve denize düşeceksin diye korktum."

"Hayır." Ona bakmamıştı bile. Keşke gitse diye düşündü. Bir sonraki sözlerinde sesi daha resmi olmuştu.

"Hanımefendi Althea. Karaya indirilmesini istediğiniz bagajınız var mı?"

"Sadece kamarama kapının yanındaki küçük sandık." İçinde ailesi için ipek ve küçük hediyeler vardı. Günler önce paketlemesini kendisi yapmıştı.

Brashen garip bir şekilde boğazını temizledi. Gitmedi. Kız biraz sinirlenerek ona döndü. "Ne var?"

"Kaptan, eşyalarınızı subay kamaralarından çıkarmak için gerekli her türlü yardımı yapmamı emretti." Brashen dik duruyordu ve gözleri onun omzunun ötesine bakıyordu. Aylardır ilk kez onu gerçekten gördü. Sadece bu gemide kalmak için birinci kaptan yardımcılığından denizciye düşmenin ona neye mal olduğunu kim bilebilirdi? Kyle'ın sert sözlerine sadece bir kez maruz kalmıştı; Brashen'in ya da birinci kaptan yardımcısının onu azarladıkları sayısını ise çoktan kaybetmişti. Yine de Brashen hâlâ oradaydı, akıllıca olmadığını düşündüğü iğrenç bir emri yerine getirmek için elinden geleni yapıyordu.

Brashen'e değil, daha çok kendine seslenircesine, "Bu görevi sana vermekten büyük zevk duyduğuna şüphe yok," dedi.

Cevap vermedi. Çenesindeki kaslar biraz daha gerildi, ama dilini tuttu. Şimdi bile, kaptanının emirlerine karşı çıkmayacaktı. Umutsuz vakaydı.

"Sadece küçük sandık, Brashen."

Sanki bir çapa ağırlığında bir nefes aldı. "Hanım Althea. Eşyalarınızın o kabinden çıkarılmasını emreliyorum."

Kadın ondan başka yere baktı. Kyle'ın tavırlarından birdenbire çok yorulmuştu. Şimdilik istediğini düşünsün; babası yakında her şeyi yoluna koyacaktı.

"Öyleyse emrine uy, Brashen. Sana karşı bir şey yapmayacağım."

Sanki vurmuş gibi ayakta durdu. "Kendin mi toparlayacaksın?" Şoktan "Hanım Althea" diye ekleyemedi bile.

Kadın ona hafif bir gülümseme attı. "Senin yükleri istiflediğini gördüm. Eminim bu işi de düzgün yaparsın."

Bir an daha, sanki affedilmeyi umarak, kadının dirseğinin yanında durdu. Kadın onu görmezden geldi. Bir süre sonra, adamın dönüp güvertede hafif adımlarla uzaklaştığını duydu. Vivacia'nın görünüşünü incelemeye devam etti. Korkuluğa sıkıca tutunarak, gemiye onu asla terk etmeyeceğine dair yemin etti.

"Gig sizi bekliyor, Bayan Althea."

Adamın sesindeki ton, onunla daha önce, muhtemelen birden fazla kez konuştuğunu ima ediyordu. Kendini toparladı ve isteksizce hayallerini bir kenara bıraktı. "Geliyorum," dedi cansız bir sesle ve adamın peşinden gitti.

Kyle'ın karşısında, ondan olabildiğince uzak bir yerde oturarak kasabaya doğru gitti. Kimse onunla konuşmadı. Gerekli emirler dışında kimse tek kelime etmedi. Kürek çeken denizcilerin tedirgin bakışlarını birkaç kez yakaladı. Her zamanki cesur tavırlarıyla Grig, ona göz kırparak sırtıttı. O da ona gülümsemeye çalıştı, ama nasıl yapılacağını hatırlayamadı. Gemiden iner inmez büyük bir sessizlik onu sarmış gibiydi; ruhu, başına ne geleceğini görmek için bekliyordu.

Gözleri birkaç kez Kyle'ınkilerle buluştuğunda, yüzündeki ifade onu şaşırttı. İlk karşılaşmalarında, neredeyse dehşete kapılmış gibi görünüyordu. İkinci bakışında yüzü derin düşüncelere dalmış gibiydi, ama onu son kez yakaladığında en ürpertici anı yaşadı. Çünkü Kyle ona başını salladı ve sevgiyle ve cesaret verici bir şekilde gülümsedi. Bu, kızı Malta derslerini çok iyi çalışmışsa ona bakacağı bakışın aynısıydı. Althea ifadesiz bir şekilde yüzünü çevirdi ve Trader Körfezi'nin sakin sularına bakakaldı.

Küçük kürek teknesi iskeleye yanaştı. Althea, sanki hasta gibi iskeleye çıkmasına yardım edilmesine razı oldu; etekleri, şalları ve şapkaları görüşünü engelliyordu. İskeleye çıktı ve Grig, gereğinden fazla uzun süre ona tutunarak onu bir an için rahatsız etti. Kolundan kurtuldu ve gözlerinde yaramazlık bekleyerek ona baktı. Bunun yerine endişe gördü ve bir an sonra baş dönmesi onu koluna tutunmaya zorlayınca endişesi daha da derinleşti. "Sadece karaya alışmam lazım," diye özür dileyerek bir kez daha ondan uzaklaştı.

Kyle önceden haber vermişti ve iki tekerlekli bir shimshay onları bekliyordu. Sürücü olan sıska çocuk gölgeli koltuğu onlara bıraktı. "Çanta yok mu?" diye sordu.

Althea sadece başını salladı. "Çanta yok, şoför. Bizi Vestrit'lerin evine götür. Traders' Circle'da."

Yarı çıplak çocuk başını salladı ve Althea koltuğa tırmanırken ona elini uzattı. Kyle de ona katıldığında, çocuk çevik bir hareketle hayvanın sırtına atladı ve Althea'ya dilini şaklattı. Nal çivili toynakları iskelenin tahta döşemelerinde çınladı.

Althea, shimshay rıhtımı terk edip Bingtown'un Arnavut kaldırımli sokaklarına girerken önüne bakarak hiçbir şey söylemedi. Kyle'in yanında oturmak yeterince kötüydü. Onunla konuşarak kendini rahatsız etmek istemiyordu. İnsanların ve arabaların gürültüsü, pazarlık sesleri, cadde kenarındaki restoranların ve çay dükkanlarının kokuları ona garip bir şekilde uzak geliyordu. Babasıyla birlikte limana vardıklarında, annesi onları karşılamak için bekliyor olurdu. Limandan yürüyerek ayrılırlar, annesi limandan ayrıldıklarından beri olan biten her şeyi anlatırdı. Eve kadar yürürken, çay dükkanlarından birinde durup taze, sıcak tatlı çörekler ve soğuk çay alırlardı. Althea iç geçirdi.

"Althea? İyi misin?" Kyle araya girdi.

"Beklediğim kadar iyiyim, teşekkürler," diye cevapladı Althea sert bir sesle.

O, yerinde kıpırdanıp durdu, sonra sanki daha fazla şey söyleyecekmiş gibi boğazını temizledi. Tam o sırada, evin önüne atı çeken çocuk onu kurtardı. Kyle hareket bile edemeden, çocuk atın yanına gelip ona elini uzattı. Kız atından inerken ona gülümsedi, çocuk da ona gülümsedi. Bir an sonra evin kapısı açıldı ve Keffria ağlayarak dışarı koştu, "Oh, Kyle, Kyle, eve geldiğine çok sevindim. Her şey çok kötü!" Selden ve Malta, kocasına sarılmak için koşan annelerinin peşinden gittiler. Başka bir çocuk da onları beceriksizce takip ediyordu. Garip bir şekilde tanıdık geliyordu; muhtemelen misafir bir kuzen ya da öyle bir şeydi.

"Seni de gördüğüme sevindim Keffria," dedi Althea alaycı bir şekilde ve kapıya yöneldi.

Malikanenin ii serin ve gölgeli idi. Althea bir an durup gözlerinin alışmasını bekledi. Tanımadığı bir kadın, kokulu su dolu bir leğen ve havlu ile ortaya çıktı ve ona evin misafirperverliğini sunmaya başladı. Althea onu eliyle uzaklaştırdı. "Hayır, teşekkür ederim. Ben Althea, burada yaşıyorum. Babam nerede? Oturma odasında mı?"

Kadının gözlerinde kısa bir anlık sempati gördüğünü sandı. "O odanın keyfini çıkaracak kadar iyi olduğu günler çok geride kaldı, Althea Hanım. Yatak odasında ve anneniz onunla birlikte."

Althea, koridorda koşarken fayanslı zeminde ayakkabılarının sesi yankılandı. Kapiya ulaşamadan, annesi giriş kapısında belirdi, alnında endişeli bir kırışıklık vardı. "Ne oluyor?" diye sordu ve Althea'yı tanıyınca rahat bir nefes alarak bağırdı. "Oh, geldin! Kyle?"

"Dışarıda. Babam hala hasta mı? Aylardır geçmedi, kesin iyileşmiştir diye düşünmüştüm..."

"Baban lyor, Althea," dedi annesi.

Althea, annesinin sert sözlerinden irkilirken, gözlerinde donukluğu gördü. Yüzünde daha önce olmayan çizgiler vardı, ağzında bir ağırlık ve omuzlarında hatırlamadığı bir kıvrım vardı. Althea'nın kalbi şoktan neredeyse durmak üzereyken, annesinin sözlerinin acımasız değil, umutsuz olduğunu fark etti. Sanki böylece ona yavaş yavaş farkına varmanın acısını yaşatmayacakmış gibi, haberi ona çabucak vermişti.

"Ah, anne," dedi ve annesine doğru yürüdü, ama annesi onu reddederek ellerini salladı. Althea anında durdu. Ronica Vestrit, gözyaşları içinde sarılmak ve omuzlarda ağlamak gibi şeyleri seven biri değildi. Acısı onu eğmiş olabilir, ama ona teslim olmamıştı.

"Git babana bak," dedi Althea'ya. "Neredeyse her saat başı seni soruyor. Kyle ile konuşmam gerek. Yapılması gerekenler var ve korkarım çok zamanımız yok. Hemen git, git." Althea'nın koluna iki kez hızlıca vurdu ve aceleyle yanından geçti. Althea, annesinin ayakkabılarının sesini ve eteğinin hışırtısını duydu. Althea annesinin arkasından bir kez baktı ve sonra babasının yatak odasının kapısını iterek açtı.

Bu oda ona tanıdık gelmiyordu. Küçük bir çocukken buraya girmesi yasaktı. Babası deniz seyahatlerinden döndüğünde, annesiyle birlikte burada vakit geçirirdi ve Althea, onların dinlenmelerine karışmasına izin verilmeyen sabahları çok kızardı. Babasının kısa ziyaretlerinde anne ve babasının baş başa vakit geçirmeye neden değer verdiklerini anlayacak kadar büyüdüğünde, bu odadan kendi isteğiyle uzak durmaya başladı. Yine de, odayı yüksek pencereleri, egzotik mobilyalar ve birçok seyahatten getirilmiş kumaşlarla lüks bir şekilde döşenmiş, geniş ve aydınlık bir oda olarak hatırlıyordu. Beyaz duvarlarda tüy yelpazeler ve deniz kabuğu maskeleri, boncuklu duvar halıları ve dövme bakır manzaralar asılıydı. Yatağın başlığı oyulmuş tik ağacından yapılmıştı ve kışın kalın şilte her zaman tüy yorganlar ve kürk örtülerle kaplıydı. Yazları ise yatağın yanında çiçek vazoları ve gül kokulu serin pamuk çarşaflar vardı.

Kapı karanlığa açılıyordu. Gül kokusu, hasta odasının yoğun ekşi kokusu ve ilaçların keskin kokusu tarafından bastırılmıştı. Pencereler kapalıydı, perdeler günün parlak ışığından korunmak için çekilmişti. Althea, gözleri karanlığa alışırken tereddütle odaya girdi. "Baba?" diye sordu tereddütle, hareketsiz, yorganla örtülü yatağa. Cevap yoktu.

Pencereye gitti ve ağır brokar perdeleri geri çekerek eğik öğleden sonra ışığını içeri aldı. Işığın bir köşesi yatağa düştü ve örtünün üzerinde duran etsiz sarı bir eli aydınlattı. Bu ona ölü bir kuşun sıska, kıvrılmış pençelerini hatırlattı. Odanın diğer ucuna, yatağın yanındaki sandalyeye gitti ve annesinin sandalyesini aldı. Babasına olan sevgisine rağmen, o gevşek eli kendi eline aldığı anda bir anlık tiksinti duydu. O eldeki kaslar ve nasırlar yok olmuştu. Yüzüne bakmak için öne eğildi. "Baba?" diye sordu tekrar.

O çoktan ölmüştü. En azından ilk bakışta öyle görünüyordu. Sonra bir nefes alma sesi duydu. "Althea," dedi babası, mukusla boğuk bir sesle. Yapışkan göz kapakları açıldı. Keskin siyah bakışları yok olmuştu. Gözleri çökmüş ve kan çanağına dönmüştü, akı sarıya dönmüştü. Onu bulması biraz zaman aldı. Ona baktı ve kız, yüzündeki dehşeti gizlemek için çaresizce uğraştı.

"Baba, ben geldim," dedi sahte bir neşeyle, sanki bunun onun için bir fark yaratacakmış gibi.

Eli, kadının elinde zayıf bir şekilde seğirdi, sonra gözleri tekrar kapandı. "Ölüyorum," dedi kadına umutsuzluk ve öfkeyle.

"Oh, baba, hayır, iyileşeceksin, iyileşeceksin..."

"Sus." Bu bir fısıltıdan ibaretti, ama bu emir hem kaptanından hem de babasından geliyordu. "Önemli olan tek bir şey var. Beni *Vivacia*'ya götür. Onun güvertesinde ölmeliyim. Ölmeliyim."

"Biliyorum," dedi. Kalbinde yeni yeni hissetmeye başladığı acı aniden dindi. Şu anda bunun için zaman yoktu. "Her şeyi hazırlayacağım."

"Hemen," diye uyardı. Fısıltısı boğuk, boğulur gibiydi. Umutsuzluk dalgası onu sardı, ama kendini topladı.

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım," diye söz verdi. Eli tekrar seğirdi ve elinden düştü. "Hemen gidiyorum."

Ayağa kalktığında boğuldu, sonra zorlukla "Althea!" diye bağırdı.

Kız olduğu yerde durdu. Adam bir süre boğuldu, sonra nefes aldı. "Keffria ve çocukları. Onlar senin gibi değiller." Adam çılgınca nefes aldı. "Onlara bakmak zorundaydım. Zorundaydım." Konuşmak için nefes almaya çalıştı, ama nefes alamadı.

"Elbette yaptın. Hepimize iyi baktın. Şimdi bunu dert etme. Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

Odayı terk etmiş ve koridorun yarısına gelmişti ki, ona ne dediğini duydu. O sözle ne demek istemişti? Onun, uzun yıllar komuta ettiği yaşam gemisinde ölmesini sağlayacağı anlamına mı? Bu, "iyi" için tuhaf bir tanımdı. Sonra, sarsılmaz bir kesinlikle, kendi ölümünün geldiği zaman, Vivacia'nın güvertesinde ölebilirse, onun için de her şeyin iyi olacağını biliyordu. Yüzünü ovuşturdu, sanki yeni uyanmış gibi hissediyordu. Yanakları ıslaktı. Ağlıyordu. Şimdi bunun için zaman yoktu. Hissetmek için zaman yoktu, ağlamak için zaman yoktu.

Kapıdan çıkıp göz kamaştırıcı güneş ışığına çıktığında, orada toplanan bir grup insana çarpmak üzereydi. Bir an gözlerini kırptı ve aniden annesi, Kyle, Keffria ve çocukların olduğunu fark etti. Hepsi sessizce ona bakıyordu. Bir an o da onların üzgün bakışlarına karşılık verdi.

Sonra, "Gemiye hazırlanmaya gidiyorum," dedi hepsine. "Bir saat verin. Sonra babamı aşağı getirin."

Kyle kaşlarını çatarak konuşmak istedi, ama annesi başını sallayıp "Öyle yap" dedi. Sesi sözcüklerin üzerinde kayboldu ve Althea, kederden boğulan boğazından konuşmaya çalışırken annesini izledi. "Acele edin," dedi sonunda ve Althea başını salladı. Yürüyerek yola çıktı. Bir koşucu kasabaya gidip ona bir shimshay gönderecek kadar sürede, neredeyse gemiye varabilirdi.

"En azından bir hizmetçi gönder!" diye Kyle'ın öfkeyle bağırıldığını duydu, annesi ise daha yumuşak bir sesle, "Hayır. Bırak gitsin, bırak gitsin. Şimdi görünüşü dert edecek zaman değil. Biliyorum. Gel, ona sedye hazırlamama yardım et" diye cevap verdi.

Limana vardığında elbisesi terden sıırıslıklam olmuştu. Kendisini böyle giyinmek zorunda bırakan kaderi lanetledi. Bir an sonra, az önce azarladığı Sa'ya teşekkür ediyordu, çünkü Vergi Rıhtımı'nda bir yer açılmış ve *Vivacia* oraya yanaşıyordu. Sabırsızlıkla bekledi, sonra eteğini kaldırdı ve gemi bağlanırken rıhtımdan güverteye atladı.

Kyle'ın birinci zabiti Gantry, ellerini beline dayamış, baş güvertede duruyordu. Onu görünce irkildi. Yakın zamanda bir kavgaya karışmış olmalıydı. Yüzünün bir tarafı şişmiş ve morarmaya başlamıştı. Alaycı bir gülümsemeyle bunu aklından silip attı; mürettebatı disiplin altında tutmak zabitin göreviydi ve limana dönüşün ilk günü tartışmalı geçebilirdi. Özgürlük çok yakındı ve kıyı ekibi ile güverte ekibi her zaman iyi geçinmezdi. Ama onun kaşlarını çatmış hali sanki ona yönelik gibiydi. "Hanım Althea. Burada ne işin var?" Ses tonu öfkeliydi.

Başka bir zaman, onun ses tonuna alınmak için zaman ayırırdı. Ama şimdi sadece, "Babam ölüyor. Onu almak için gemiyi hazırlamaya geldim," dedi.

Adamın bakışları hâlâ düşmanca olsa da, ses tonunda saygı vardı: "Ne yapmamı istersiniz?"

Ellerini şakaklarına götürdü. Büyükbabası öldüğünde ne yapılmıştı? Çok uzun zaman önceydi, ama bu tür şeyleri bilmesi gerekiyordu. Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı, sonra aniden çömeliip elini güverteye düz bir şekilde koydu. *Vivacia*. Çok yakında canlanacaktı.

"Güverteye bir çadır kurmalıyız. Şuraya. Kanvas yeter, rüzgârın onu serinletmesi için öyle kurun."

"Onu kamarasına götürmenin nesi yanlış?" diye sordu Gantry.

"Öyle yapılmaz," dedi Althea kısaca. "Burada, güvertede, kendisiyle gemi arasında hiçbir şey olmadan durması gerekiyor. Tüm ailenin tanık olması için yer olmalı. Ölüm nöbeti tutacaklar için tahta banklar kurun."

"Gemiyi boşaltmam lazım," dedi Gantry aniden. "Yükün bir kısmı bozulabilir. Çıkarılması gerekiyor. Mürettebatım bunu nasıl yapacak, bu çadırı kuracak ve güvertede dolup taşan insanlarla nasıl çalışacak?" Bunu tüm mürettebatın görebileceği ve duyabileceği şekilde ona sordu. Sesinde meydan okuma vardı.

Althea ona bakarak, bu adamın şu anda onunla tartışmaya ne hakla cesaret ettiğini merak etti. Bunun ne kadar önemli olduğunu anlamıyor muydu? Hayır, muhtemelen anlamıyordu. O, Kyle'ın seçtiği adamlardan biriydi; bir yaşam gemisinin hızlanmasını hiç bilmiyordu. Sanki babası omzunun arkasında duruyormuş gibi, zor zamanlarda Brashen'e her zaman verdiği tanıdık emri kendi ağzından duydu. Sırtını dikleştirdi.

"Başa çık," diye emretti kısaca. Güverteye göz gezdirdi. Denizciler işlerini bırakıp bu tartışmayı izliyorlardı. Bazı yüzlerde sempati ve anlayış gördü, bazılarında ise sadece bir irade savaşını izleyen erkeklerin açgözlülüğü. Sesinde biraz hırçınlık vardı. "Eğer başa çıkamıyorsan, Brashen'i sorumlu yap. O için bu hiç zor olmaz." Dönmek üzereydi, ama sonra geri döndü. "Aslında, en iyi çözüm bu. Brashen'i Kaptan Vestrit'in hazırlıklarından sorumlu yap. O onun birinci yardımcısı, bu uygun olur. Sen kaptanın yükünün boşaltılmasıyla ilgilen."

"Gemide tek bir kaptan olabilir," dedi Gantry. Sanki ona gerçekten konuşmuyormuş gibi yana doğru baktı, ama kadın yine de cevap vermeyi tercih etti.

"Doğru, denizci. Kaptan Vestrit gemideyken, tek kaptan o olur. Gemide buna itiraz edecek pek kimse bulamazsın." Gözlerini ondan ayırıp geminin marangozuna çevirdi. Şu anda bu adamdan ne kadar hoşlanmasa da, babasına olan sadakati her zaman mutlak olmuştu. Adamın bakışını yakaladı ve ona seslendi. "Brashen'e neye ihtiyacı olursa yardım et. Acele et. Babam yakında buraya varacak. Gemide ayak basacağı son

gemiye ayak basışıysa, *Vivacia'nın* düzenli ve mürettebatın iş başında olduğunu görmesini isterim."

Bu basit rica, onun tek ihtiyacı olan şeydi. Adamın yüzünde aniden bir anlayış belirdi ve diğer mürettebata attığı bakış, bu gerçeği hızla yaydı. Bu gerçektir, bu acildi. Bazıları yirmi yılı aşkın süredir hizmet ettikleri adam, buraya ölmeye geliyordu. Sık sık, Bingtown'dan denize açılan en iyi mürettebatın kendileri olduğunu övünürdü; Sa, onlara başka hiçbir gemide kazanamayacakları kadar iyi maaş verdiğini biliyordu.

"Brashen'i bulacağım," diye temin etti marangoz ve kararlı adımlarla uzaklaştı. Gantry onu geri çağırmak istercesine nefes aldı. Bunun yerine, bir an durakladı ve sonra geminin boşaltılmasına devam edilmesi için emirler vermeye başladı. Althea'nın doğrudan görüş alanından çıkacak kadar döndü. Onu kovmuştu. Kızgınlık hissetti, ama şu anda onun küstahlığına zaman ayıramayacağını hatırladı. Babası ölmek üzereydi.

Temiz bir kanvas sipariş etmek için yelkenciye gitti. Güverteye geri döndüğünde, Brashen geminin marangozuyla konuşuyordu. Kanvasın nasıl asılacağını tartışırken, donanımı işaret ederek konuşuyordu. Ona doğru dönüp baktığında, sol gözünün üzerinde şişmiş bir yumru gördü. Demek ki, ikinci kaptan onunla kavga etmişti. Her ne olursa olsun, her zamanki gibi halledilmişti.

Onun yapabileceği, ayakta durup izlemekten başka bir şey yoktu. Brashen'e durumun kontrolünü vermişti ve o da bunu kabul etmişti. Babasından öğrendiği bir şey vardı: Bir adama bir görev verdiğinde, o görevi yerine getirirken onun üzerine gitmemelisin. Gantry'nin, ayakta durup işine engel olduğu için şikayet etmesini de istemiyordu. Zarif bir şekilde gidebileceği başka bir yer olmadığı için, kamerasına gitti.

Vivacia'nın resmi dışında her şey sökülüştü. Boş raflar, kalbini göğsünden koparacak gibi oldu. Tüm eşyaları, odadaki birkaç açık sandığa özenle ve sıkıca yerleştirilmişti. Güvertede tahtalar, çiviler ve bir çekiç vardı. Demek Brashen bu iş için çağırılmıştı. Ranzasındaki gıcırdayan şilteye oturdu ve sandıklara baktı. İçindeki çalışkan bir yaratık, çömelip tahtaları yerine çakmak istiyordu.

İnatçılığı, eşyalarını açıp yerlerine koymasını emretti. Bu iki duygu arasında kalmış, bir süre hiçbir şey yapamadı.

Sonra, şok edici bir ani ile keder onu boğdu. Hıçkırıkları çıkamıyordu, boğazındaki sıkışıklık nedeniyle nefes bile alamıyordu. Ağlama ihtiyacı, onu kelimenin tam anlamıyla boğan korkunç bir sıkışma acısıydı. Ranzasına oturdu, ağzı açık ve boğulur gibi. Sonunda ciğerlerine hava alabildiğinde, sadece hıçkırarak ağlayabildi. Gözlerinden yaşlar akıyordu ve mendili yoktu, sadece kolu ve eteği vardı. Böyle bir anda mendili düşünecek kadar kalpsiz bir insan mıydı? Başını ellerinin arasına gömdü ve sonunda kendini ağlamaya bıraktı.

Tavuk sürüsü gibi birbirlerine cıvıdayarak ve mırıldanarak uzaklaştılar. Wintrow onların peşinden gitmek zorunda kaldı. Başka ne yapacağını bilmiyordu. Beş gündür Bingtown'daydı ve hala neden onu eve çağırdıklarını bilmiyordu. Büyükbabası ölmek üzereydi, bunu elbette biliyordu, ama ondan ne yapmasını beklediklerini, hatta nasıl tepki vermesini beklediklerini bile anlayamıyordu.

Ölürken, yaşlı adam hayattayken olduğundan daha da ürkütücüydü. Wintrow çocukken, onu korkutan şey adamın yaşam gücünün saf gücüydü. Şimdi ise, ondan sızan ve karanlığını odaya boşaltan, azalan ölümün karanlığıydı. Eve dönerken, Wintrow, büyükbabası ölmeden önce onun hakkında bir şeyler öğrenmeye karar vermişti. Ama artık bunun için çok geçti. Son haftalarda, Ephron Vestrit'in sahip olduğu tek şey, hayata tutunmaktı. Her nefesini acı içinde alıyordu ve bunu torununun varlığı için yapmıyordu. Hayır. O sadece gemisinin dönüşünü bekliyordu.

Wintrow'un büyükbabasıyla çok fazla vakti olmamıştı. İlk geldiğinde, annesi yüzündeki ve ellerindeki seyahat tozunu yıkamasına bile zaman vermeden onu içeri alıp büyükbabasına takdim etmişti. Deniz yolculuğunun ve sıcak ve kalabalık şehir sokaklarında geçirdiği sarsıntılı yolculuğun ardından kafası karışmış olan Wintrow, bu kısa boylu, siyah saçlı kadının bir zamanlar hayranlık duyduğu annesi olduğunu zar zor anlayabilmişti. Onu aceleyle soktuğu oda, günün ısıcağından ve ışığından korunmak için perdelerle kapatılmıştı. İçeride, yatağın yanında bir sandalyede oturan bir kadın vardı. Oda ekşi ve havasız kokuyordu ve

Kadın ayağa kalkıp ona sarıldığında, ayakta durmak için tüm gücünü kullanmak zorunda kaldı. Annesi onu bırakır bırakmaz kadının koluna yapıştı ve onu yatağın yanına çekti.

"Ephron," dedi sessizce. "Ephron, Wintrow burada."

Yatakta bir şekil kıpırdadı, öksürdü ve sonra bir onaylama gibi bir şey mırıldandı. Orada, büyükannesinin bileğinden tutan elleriyle kelepçelenmiş halde durdu ve geç de olsa "Merhaba, büyükbaba. Ziyarete geldim" dedi.

Yaşlı adam onu duymuş olsa bile, cevap verme zahmetine girmede. Birkaç saniye sonra, büyükbabası tekrar öksürdü ve boğuk bir sesle "Gemi?" diye sordu.

"Hayır. Henüz değil," diye cevapladı büyükannesi nazikçe.

Bir süre daha orada durdular. Sonra, yaşlı adam hareket etmedi ve onlara aldırış etmediğinde, büyükannesi, "Sanırım şimdi dinlenmek istiyor, Wintrow. Kendini biraz daha iyi hissettiğinde seni çağırırım," dedi.

O an gelmemişti. Artık babası eve gelmişti ve Ephron Vestrit'in yakında öleceği haberi, aklının alabildiği tek şey gibiydi. Annesine sarılırken annesinin omzunun üzerinden Wintrow'a bir bakış attı. Gözleri bir an için büyüdü ve en büyük oğluna başını salladı, ama sonra annesi Keffria kötü haberleri ve tüm karmaşık durumları anlatmaya başladı. Wintrow, önce kız kardeşi Malta, sonra da küçük kardeşi Selden babalarını kucaklayarak karşılarken, bir yabancı gibi kenarda durdu. Sonunda Keffria'nın ağıtları kesildi ve Wintrow öne çıktı, önce eğildi, sonra babasının elini sıktı.

"Demek rahip olan oğlum," diye selamladı babası, ve Wintrow bu sözlerde alaycı bir ton olup olmadığını hala anlayamıyordu. Sonraki sözler onu şaşırtmadı. "Küçük kız kardeşin senden uzun. Neden kadın gibi cüppe giyiyorsun?"

"Kyle!" Annesi kocasını azarladı, ama o cevap beklemeden Wintrow'dan uzaklaştı.

Şimdi, teyzesinin ardından, onların arkasında eve girdi. Yetişkinler, Ephron'u en iyi şekilde nasıl taşıyacaklarını tartışıyorlardı.

gemiye indirilecek ve daha sonra indirilmesi gerekenler. Çocuklar, Malta ve Selden, annelerine bir dizi soru sormaya çalışarak ve büyükanneleri tarafından sürekli susturulmaya çalışılarak onları takip ettiler. Wintrow ise ne yetişkin ne çocuk ne de bu duygusal karnavalın bir parçası gibi hissederek hepsinin arkasında yürüyordu. Buraya gelirken neyle karşılaşacağını bilmediğini fark etmişti. Ve geldiğinden beri bu his daha da artmıştı. İlk gün, çoğu konuşmasını annesiyle yapmıştı ve bu konuşmalar ya onun ne kadar zayıf olduğuna dair haykırılarından ya da kaçınılmaz olarak "Bunu hatırlamazsın ama..." diye başlayan sevgi dolu anılardan ve hatıralardan ibaretti. Bir zamanlar ona gölgesi gibi yakın olan Malta, şimdi eve gelip annesinin ilgisini çekmeye çalıştığı için ona kızgındı. Onunla konuşmuyor, sadece onun hakkında konuşuyor, anneleri duyamayacağı bir yerde, görünüşte hizmetçilere veya Selden'e, acı sözler söylüyordu. On iki yaşında ondan daha uzun olması ve şimdiden bir erkekten çok bir kadına benzemesi de durumu daha da kötüleştiriyordu. Kimse onun abisi olduğunu tahmin edemezdi. Selden, ayrıldığında henüz bir bebektir, şimdi ise onu, yakında ayrılacağı için tanıma değmeyecek bir akraba olarak görüyordu. Wintrow, Selden'in haklı olmasını yürekten diledi. Büyükbabasının ölmesini ve her şeyin bir an önce bitip manastırına ve hayatına dönmesini dilemenin doğru olmadığını biliyordu, ama bu düşüncüyü inkar etmenin de başka bir tür yalan olacağını biliyordu.

Hepsi ölen adamın odasının dışında bir grup halinde durdular. Sanki sırları tartışıyorlarmış gibi, sanki onun ölümünden yüksek sesle bahsedilmemesi gerekiyormuş gibi seslerini alçaltarak konuştular. Wintrow'a bu hiç mantıklı gelmiyordu. Elbette yaşlı adamın istediği de buydu. Kendini söylenenlere odaklanmaya zorladı.

"Bence bu konuda hiçbir şey söylememek en iyisi," diyordu büyükannesi babasına. Kapı kolunu tutuyordu ama çevirmiyordu. Sanki onu odadan dışarı çıkarmamak için engelliyor gibiydi. Babasının çatık kaşlarından, Kyle Haven'ın kayınvalidesine katılmadığı belliydi. Ama annesi kolunu tutmuş, ona yalvarırcasına bakıyor ve oyuncak gibi başını sallıyordu.

"Bu onu sadece üzmekten başka bir işe yaramaz," diye araya girdi.

"Ve bunun bir anlamı yok," diye devam etti büyükannesi, sanki aynı şeyi düşünüyormuş gibi. "Onu bizim bakış açımıza ikna etmek haftalarımı aldı. Kabul etti, ama isteksizce. Şimdi şikayet etmek, tartışmayı yeniden başlatmaktan başka bir işe yaramaz. Yorgun ve acı içindeyken, şaşırtıcı derecede inatçı olabiliyor."

Durdu ve iki kadın, babasına onay vermesini emrederek baktılar. O ise başını bile sallamadı. Sonunda, kızgın bir şekilde, "Hemen bu konuyu açmayacağım. Önce onu gemiye indirelim. En önemli şey bu," dedi.

"Aynen öyle," diye onayladı Vestrit büyükannesi ve sonunda kapıyı açtı. İçeri girdiler. Ama Malta ve Selden de peşlerinden girmek istediğinde, büyükannesi hızlıca önlerine geçerek onları engelledi. "Siz çocuklar koşun, Nana'ya size yedek giysiler hazırlamasını söyleyin. Malta, sen hemen aşçıya koş ve bizim için bir sepet yiyecek hazırlamasını söyle, sonra da bize yemek gönderilmesini ayarla." Büyükannesi Wintrow'a baktığında sessiz kaldı, sanki ona ne yapacağını bir an için bilememiş gibi. Sonra ona hızlıca başını salladı. "Wintrow, senin de giyecek bir şeyler lazım. Artık gemide yaşayacağız... Ah, hayır."

Yüzünün rengi birden soldu. Kasvetli bir farkındalık yüzünü kapladı. Wintrow bu ifadeyi daha önce görmüştü. Şifacılar çağrıldığında birçok kez onlarla birlikte gitmişti ve birçok kez, bitkileri, iksirleri ve dokunuşları ölmek üzere olanlara çok az fayda sağlamış ya da hiç fayda sağlamamıştı. O zamanlar, en önemli şey, yas tutan hayatta kalanlar için yapabileceği şeydi. Elleri pençe gibi yükselerek elbisesinin yakasına yapıştı ve ağzı acı çekiyormuş gibi büküldü. Kadına karşı içten bir sempati duydu. "Ah, büyükanne," diye iç geçirdi ve ona doğru uzandı. Ama onu kucaklamak ve dokunarak acısını biraz olsun dindirmek için bir adım attığında, kadın geri çekildi. Onu itmek için ellerini kullanarak ona hafifçe vurdu. "Hayır, hayır, ben iyiyim, canım. Büyükannen seni üzmesin. Sen gidip eşyalarını topla da biz hazır olduğumuzda çıkalım."

Sonra kapıyı yüzüne kapattı. Bir süre inanamadan kapıya bakakaldı. Geri çekildiğinde, Malta ve Selden'in kendisine baktığını gördü. "Ee," dedi donuk bir sesle. Sonra, kendisi de tam olarak anlayamadığı bir çaresizlikle, kardeşlerine karşı bir yakınlık hissetmek için uzandı.

. Onların bakışlarına açıkça karşılık verdi. "Büyükbabamız ölüyor," dedi ciddiyetle.

"Bütün yaz boyunca bunu yaptı," diye Malta küçümseyerek cevap verdi. Wintrow'un aptallığına başını salladı, sonra arkasını dönerek onu başından savdı. "Gel, Selden. Nana'dan eşyalarını toplamasını isteyeceğim." Bir bakış bile atmadan çocuğu götürdü ve Wintrow'u orada bırakarak uzaklaştı.

Kısa bir an, incinmemesi gerektiğini kendine söylemeye çalıştı. Ailesi onu dışlayarak onu küçümsemek istememişti ve kız kardeşi de yasın stresini yaşıyordu. Sonra yalanın farkına vardı ve hissettiklerini kabul ederek anlamaya çalıştı. Annesi ve büyükannesi meşguldü. Babası ve kız kardeşi onu incitmek için kasten uğraşmışlardı ve o da onların başarmasına izin vermişti. Ama olanlar ve şu anda hissettikleri, üstesinden gelinmesi gereken hatalar değildi. Bu duyguları inkar edemezdi, değiştirmeye de çalışmamalıydı. "Kabul et ve büyü," diye hatırlattı kendine ve acının hafıflediğini hissetti. Wintrow, yedek giysilerini toplamaya gitti.

Brashen, Althea'ya inanamadan baktı. Bugün ihtiyacı olan son şey buydu, diye düşündü aptalca, sonra paniği zihninden uzak tutmak için bu düşüncenin öfkesine tutundu. Kapıyı kapattı ve Althea'nın yanına diz çöktü. Kapıyı tıklatmasına ve sonra yüksek sesle vurmasına rağmen cevap vermeyen Althea'nın kabinine girmişti. Kilitli olmayan kapıyı öfkeyle açıp içeri girdiğinde, Althea'nın ona tıslayıp tüküreceğini sanmıştı. Ama onu kabininin zemininde uzanmış, ucuz tiyatro oyunlarındaki baygın kahramanlar gibi görünüyordu. Ancak Althea, yüzünü ellerinin üzerine düşerek zarifçe yere düşmek yerine, sanki parmaklarını güverteye gömmek istercesine ellerini güverteye sıkıca tutunmuş halde yatıyordu.

Nefes alıyordu. Tereddüt etti, sonra omzunu nazikçe salladı. "Hanımım," diye başladı nazikçe, sonra sinirlenerek, "Althea. Uyan!"

Althea hafifçe inledi ama kıpırdamadı. Adam ona öfkeyle baktı. Geminin doktorunu çağırmalıydı, ama o da kimseyi rahatsız etmek istemiyordu. Althea'nın bu halde görülmek istemeyeceğini biliyordu. En azından eski Althea öyle olurdu. Baygınlık geçirmek ve güvertede uzanmak, uzun yolculuk boyunca kabinde somurtmak kadar ona yakışmıyordu.

Onun solgunluğu ve yüzündeki kemikli görünüşü de hoşuna gitmiyordu. Soyulmuş kabine bir göz attı, sonra onu kaldırıp ranzadaki çıplak yatağa yatırdı. "Althea?" diye tekrar sordu ve bu sefer göz kapakları seğirdi, sonra açıldı.

"Rüzgar yelkenlerini doldurduğunda, sıcak bıçakla tereyağını keser gibi suyu kesebilirsin," dedi ona nazik bir gülümsemeyle. Gözleri uzaklara dalmış, değişmişti, ona bakarken. Onun yumuşak sözlerinin ani samimiyetine kapılarak neredeyse ona gülümsüyordu. Sonra kendini tuttu.

"Bayıldın mı?" diye sordu ona açıkça.

Gözleri aniden ihtiyatla parladı. "Ben... hayır, tam olarak değil. Sadece ayakta duramadım..." Sözlerini yarım bırakarak yataktan kalktı. Bir adım sendeledi, ama o koluna uzanırken kendini bölme duvarına dayayarak dengelendi. Duvara sanki mükemmel bir manzara varmış gibi baktı. "Onun için bir yer hazırladın mı?" diye sordu boğuk bir sesle.

Adam başını salladı. Kız da onunla aynı anda başını salladı ve adam cesaretini toplayarak, "Althea. Seninle birlikte yas tutuyorum. O benim için çok önemliydi," dedi.

"O henüz ölmedi," diye tersledi. Ellerini yüzüne sürdü ve saçlarını geriye attı. Sonra, sanki bu hareketin dağınık görünüşünü düzelttiğini düşünerek, onun yanından geçip kabinin kapısından dışarı çıktı. Bir an sonra adam da onu takip etti. Tipik Althea. Kendinden başka birinin gerçekten var olduğunu hiç düşünmüyordu. Olanlara duyduğu acıyı, sanki adam boş laflarla teselli etmeye çalışıyormuş gibi görmezden gelmişti. Althea'nın, babasının ölümünün kendisi ya da mürettebat için ne anlama geldiğini hiç düşündüğünü merak etti. Kaptan Vestrit, Bingtown'dan çıkan gemilerin kaptanları kadar cömert ve adil bir adamdı. Althea'nın, bir kaptanın mürettebatının iyiliğini gerçekten önemsemesinin ne kadar nadir bir şey olduğunu biliyor muydun acaba? Hayır, elbette bilemezdi. Hiç, pirinç böcekli ekmek ve zehirli gibi yapışkan tuzlu domuz eti verilen bir gemide seyahat etmemişti. Bir adamın, emre yeterince hızlı uymadığı için ikinci kaptanın yumruklarıyla neredeyse ölümüne dövüldüğünü hiç görmemişti. Kaptan Vestrit hiçbir adamın tembelliğini hoş görmezdi, ama onu bir sonraki limanda gemiden atardı; asla şiddet kullanmazdı. Adamlarını tanırdı. Onlar, mürettebat ihtiyacı olduğunda limanda rastgele bulduğu adamlar değildi, yetiştirdiği, sınadığı ve içini dışını bildiği adamlardı.

Bu adamlar da kaptanlarını tanıyor ve ona güveniyorlardı. Brashen, Vestrit'in yanında kalmak için başka gemilerde daha yüksek mevkiler teklifini reddeden bazılarını tanıyordu. Bingtown standartlarına göre bazı denizciler güvertede çalışmak için çok yaşlıydı, ama Ephron, yılların tecrübesinden dolayı onları gemide tutmuş ve onlardan öğrenmeleri için yanlarına genç ve güçlü denizcileri özenle seçmişti. O, gemisini onlara emanet etmişti ve onlar da geleceklerini ona emanet etmişti. *Vivacia* artık onun olacağına göre, Sa'nın onları gemide tutacak ve onlara haklarını verecek ahlak ve sağduyuya sahip olmasını umuyordu. Yaşlı denizcilerin çoğunun *Vivacia'dan* başka evi yoktu.

Brashen de onlardan biriydi.

6 VIVACIA'NIN HIZLANMASI

Onu bir sedyeyle gemiye getirdiler. Bu, Brashen'in kalbini sıkıştırdı ve gözlerini yaşlarla doldurdu. Keten çarşafın altındaki cansız bedeni gördüğü anda, gerçeğin tümüyle farkına vardı. Kaptanı gemide ölmek için geri dönüyordu. Ephron Vestrit'in durumunun o kadar da kötü olmadığı, deniz havası ve kendi gemisinin güvertesinin onu mucizevi bir şekilde hayata döndüreceği yönündeki gizli umudu, sadece aptalca bir çocuk hayaliydi.

Kyle, kayınpederini iskeleye taşıyan adamları denetlerken, o saygıyla geri çekildi. Sedyeyi, Brashen'in kanvastan yaptığı çadırın altına yerleştirdiler. Althea, sanki fildişinden oyulmuş gibi solgun bir halde, onu karşılamak için orada duruyordu. Aile, kaybolmuş koyunlar gibi onun peşinden giderek Ephron Vestrit'in sedesinin etrafında yerlerini aldılar, sanki onlar misafir, o da yüklü bir masa gibi. Karısı ve büyük kızı hem panik hem de yıkılmış görünüyor. Büyük bir erkek çocuk da dahil olmak üzere çocuklar çoğunlukla şaşkın görünüyor. Kyle hepsinden uzak duruyordu, yüzünde kötü tamir edilmiş bir yelken ya da kötü yüklenmiş bir yükü inceliyormuş gibi onaylamayan bir ifade vardı. Birkaç dakika sonra Althea sersemliğinden kurtulmuş gibi göründü. Sessizce ayrıldı ve bir sürahi su ve bir bardakla geri döndü. Babasının yanına güverteye diz çöktü ve ona içecek uzattı.

Brashen'in onda gördüğü ilk hareketin ardından, Ephron başını çevirip biraz su içmeyi başardı. Sonra, iskelet gibi bir eliyle belirsiz bir hareket yaparak, paletten kaldırılıp gemisinin güvertesine yatırılması gerektiğini hatırlattı. Brashen, kaptanına itaat etmek için sık sık yaptığı gibi, o harekete doğru ilerlemeye başladı. Kaptan Vestrit'in paletinin yanına çömelmeden önce Kyle'ın kaşlarını çatıldığını fark etti.

"İzninizle, efendim," dedi yumuşak bir sesle ve hem onay hem de izin anlamına gelen yarım baş sallamayı bekledi. Althea aniden yanına geldi ve kollarını babasının kemikli bacaklarının altına sokarken, Brashen yaşlı adamın ağırlığının çoğunu üstlendi. Brashen, yaşlı adamın çok ağır olmadığını, hatta o kadar da yaşlı olmadığını kendine hatırlatarak,

koynuna aldı. Güverte sertliğine kaşlarını çatmak yerine, kaptan sanki büyük bir acı aniden hafıflemiş gibi içini çekti. Gözleri açıldı ve Althea'yı gördü. Eski ışıltısının izleri hâlâ oradaydı ve ona sessizce emretti: "Althea. Figür başı çivisi."

Kızın gözleri bir anlık dehşetle büyüdü. Sonra omuzlarını dikleştirip emre uymak için ayağa kalktı. Babasının yanından ayrılırken ağzının etrafında beyaz çizgiler belirdi. Brashen içgüdüsel olarak geri çekilmeye başladı. Kaptan Vestrit, ölümün çok yakın olduğunu hissetmeseydi, baş figürünün pimini istemezdi. Bu, ailesiyle yalnız kalması gereken bir andı. Ama Brashen geri çekilirken, bileğinin aniden şaşırtıcı bir şekilde sıkı bir şekilde kavrandığını hissetti. Kaptanın uzun parmakları kolunun etine gömüldü ve onu geri, daha yakına çekti. Üzerinde ölüm kokusu çok yoğundu, ama Brashen başını eğip onun sözlerini duymak için geri çekilmedi.

"Onunla git, oğlum. Senin yardımına ihtiyacı olacak. Bu süreçte onun yanında ol." Sesi boğuk bir fısıltıydı.

Brashen anladığını başıyla onayladı ve Kaptan Vestrit onu serbest bıraktı. Ancak Brashen ayağa kalkmak için topuklarının üzerine basarken, ölmek üzere olan adam tekrar konuştu. "Sen iyi bir denizciydin, Brashen." Artık net ve şaşırtıcı derecede yüksek sesle konuşuyordu, sanki sadece ailesinin değil, herkesin sözlerini duymasını istiyor gibiydi. Derin bir nefes aldı. "Sana ya da işine karşı hiçbir şikayetim yok." Bir nefes daha aldı. "Tekrar denize açılabilseydim, seni birinci kaptan yardımcım yapardım." Son kelimeleri boğuk bir sesle çıkardı. Gözleri aniden Brashen'ın yüzünden ayrıldı ve Kyle'ın durduğu yere dönerek ona öfkeyle baktı. Zorlukla nefes aldı, sonra ıslık çalar gibi bir nefes verdi. "Ama bir daha yelken açamayacağım. *Vivacia* bir daha asla benim olmayacak." Dudakları morarmaya başladı. Ne kadar uğraşsa da nefes alamıyordu. Eli yumruk haline geldi ve diğerleri için anlamsız olacak ani, şiddetli bir hareket yaptı. Ama Brashen ayağa fırladı, Althea'yı bulmak için koştu ve onu aceleyle babasının yanına getirdi.

Figür başının sırrı pek bilinmiyordu. Ephron, onu birinci kaptan yaptıktan kısa bir süre sonra Brashen'e emanet etmişti. Figür başının saçlarının arasına gizlenmiş bir mandal, onu oluşturan ipeksi gri ahşaptan yapılmış uzun ve pürüzsüz bir çiviye serbest bırakıyordu. Bu bir zorunluluk değildi, ama ölen kişi hayatının son anlarında bu çiviye kavrarsa, bilgeliliğinin ve özünün daha fazlasının gemiye aktarılacağına inanılıyordu.

Ephron, Brashen'e bunu göstermiş ve nasıl çalıştığını açıklamıştı, böylece gemide bir felaket olursa, Brashen son anlarında ona çiviye getirebilirdi. Bu, Brashen'in asla yerine getirmek istemediği bir görevdi.

Althea'yı, çiviye yerinden çıkarmaya çalışırken baş aşağı sarkmış halde buldu. Tek kelime etmeden onu takip etti, belinden tuttu ve çiviye daha kolay ulaşabileceği bir yere indirdi. "Teşekkürler," diye homurdandı Althea, çiviye çıkarırken. Brashen onu kolayca kaldırdı ve güverteye indirdi. Althea, değerli çiviye sıkıca yumruğunda tutarak babasının yanına koştu. Brashen de hemen arkasından gitti.

Onlar tam zamanında gelmişlerdi. Ephron Vestrit'in ölümü hoş bir ölüm olmayacaktı. Gözlerini kapatıp huzur içinde ölmek yerine, hayatında karşısına çıkan her şeyle savaştığı gibi bununla da savaştı. Althea ona çiviye uzattı ve o da sanki onu kurtaracakmış gibi çiviye sımsıkı tuttu. "Boğuluyorum," diye boğuk bir sesle söyledi. "Kuru bir güvertede boğuluyorum."

Bir süre bu garip tablo devam etti. Althea ve babası çivinın iki ucunu tuttular. Yıkılmış yüzünden gözyaşları akıyordu. Saçları yüzüne dağılmış, nemli yanaklarına yapışmıştı. Gözleri kocaman açılmış, babasının aynadaki siyah gözlerinin derinliklerine bakarken odaklanmış ve şefkatliydi. Onun için yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu, ama geri çekilmedi.

Ephron'un serbest eli, pürüzsüzce zımparalanmış tahtalara tutunmaya çalışır gibi güverteye tırmanmaya çalışıyordu. Boğulurcasına, hırıltılı bir nefes almayı başardı. Ağzının köşelerinde kanlı köpükler oluşmaya başlamıştı. Diğer aile üyeleri etraflarında toplandı. Ablası, kederinden sessizce annesine sıkıca sarıldı, ama annesi onu kucaklarken saçlarına fısıldayarak konuştu. Küçük kız, bir tür dehşete kapılmış, ağlayarak kafası karışmış küçük kardeşine sarıldı. Büyük torun, ailesinden uzak durarak, acı çeken biri gibi solgun ve sert bir ifadeyle duruyordu. Kyle, ölen adamın ayaklarının yanında, kollarını göğsünde kavuşturmuş duruyordu. Brashen, o hareketsiz yüzün ardında ne tür düşünceler dolaştığını bilmiyordu. İkinci bir daire de, çadırın dışında saygılı bir mesafede oluşmuştu. Yüzleri hareketsiz mürettebat, şapkalarını ellerine almış, kaptanlarının vefatını izlemek için toplanmıştı.

"Althea!" Kaptanın karısı aniden kızına seslendi. Aynı anda büyük kızını babasına doğru itti. "Yapmalısın," dedi tuhaf, alçak bir sesle. "Yapman gerektiğini biliyorsun." Sesinde tuhaf bir kararlılık vardı, sanki kendini çok hoş olmayan bir göreve zorluyor gibiydi. Büyük kızın yüzündeki ifade — adı Keffria'ydı — utanç ve meydan okuma karışımı gibiydi. Keffria aniden kız kardeşinin yanına diz çöktü. Soluk, titrek bir elini uzattı. Brashen, babasına dokunacağını sandı. Ama o, Althea'nın eliyle babasının elinin arasındaki çiviyi kararlı bir şekilde kavradı. Keffria, Althea'nın elinin üzerindeki çiviyi kavrayarak gemiye sahip olduğunu açıkça belirtirken, annesi de onu onayladı.

"Althea. Çiviyi bırak. Gemi, doğum sırası gereği kız kardeşinin. Ve babanın vasiyeti gereği." Annenin sesi titriyordu ama sözlerini net bir şekilde söyledi.

Althea inanamadan başını kaldırdı, gözleri çiviyi tutan elden kız kardeşinin yüzüne doğru kaydı. "Keffria?" diye sordu şaşkınlıkla. "Bunu kastetmiş olamazsın!"

Yaşlı kadının yüzüne belirsizlik yayıldı. Annelerine baktı. "Öyle!" Ronica Vestrit neredeyse vahşice haykırdı. "Böyle olması gerekiyor Althea. Hepimizin iyiliği için böyle olması gerekiyor."

"Baba?" diye sordu Althea, sesi titreyerek.

Babasının karanlık gözleri kızının yüzünden hiç ayrılmamıştı. Ağzını açtı, hareket ettirdi ve son cümlesini söyledi: "... bırak..."

Brashen bir zamanlar, ikinci kaptanın marlinspike'ını biraz fazla serbestçe kullandığı bir gemide çalışmıştı. Çoğunlukla, görevlerine yeterince dikkat etmediğini düşündüğü denizcileri arkadan dövmek için kullanırdı. Brashen, bu aletin bir adamın kafasının arkasına çarptığı anda adamın yüzündeki ifadeyi birden fazla kez istemeden görmüştü. Acının bilinç kaybına dönüştüğü o anda bir insanın yüzündeki ifadeyi çok iyi biliyordu. Althea, babasının sözlerini duyduğunda da öyle bakmıştı. Çiviye tutunan eli gevşedi, elini çividen bırakıp babasının ince koluna tutundu. Fırtınalı denizde bir denizcinin enkaza tutunması gibi ona sarıldı. Annesi ve kız kardeşine bir daha bakmadı. Suyun dışında kalmış bir balık gibi ağzı açık ve nefes nefese olan babasının koluna sıkıca tutundu.

"Baba," diye fısıldadı yine. Sırtı kavislenmişti, nefes almaya çalışırken göğsü şişmişti. Başını çevirip kızının yüzünü aradı, sonra aniden güverteye yığıldı. Uzun mücadele sona ermişti. Hayat ve mücadelenin ışığı aniden gözlerinden kayboldu. Vücudu, sanki tahtaya eriyormuş gibi güverteye yığıldı. Eli mandaldan düştü. Kız kardeşi Keffria ayağa kalkarken, Althea öne doğru yığıldı. Başını babasının göğsüne koydu ve utanmadan, umutsuzca ağladı.

Brashen'in ne yaptığını görmedi. Keffria ayağa kalktı ve bekleyen kocasına çiviye verdi. Brashen, Kyle'ın çiviye almasına inanamadan izledi. Sanki gerçekten hakkıymış gibi değerli çiviye alıp hepsinden uzaklaştı. Bir an için Brashen onu takip etmek üzereydi. Sonra buna tanık olmamayı tercih etti. Çivi olsun ya da olmasın, gemi hızlanacaktı. Brashen, kızında bir değişiklik hissettiğini düşündü; çivinin kullanılması süreci sadece hızlandıracaktı. Ama kaptanına verdiği sözün artık kendisi için farklı bir anlamı vardı.

"Onunla git, evlat. Senin yardımına ihtiyacı olacak. Bu süreçte yanında ol." Kaptan Vestrit, çivi ya da ölümünden bahsetmemiştir. Brashen, tam olarak ne söz verdiğine karar vermeye çalışırken kalbi sıkıştı.

Althea omuzlarını kavrayan elleri hissettiğinde, onları itti. Kim olduğu umurunda değildi. Birkaç saniye içinde babasını ve *Vivacia*'yı kaybetmişti. Hayatını kaybetmek daha kolay olurdu. Hala iki gerçeği de kavrayamıyordu. Bu adil değildi, diye düşündü aptalca. Bir seferde sadece tek bir düşünülemez şey olabilirdi. Olaylar tek tek gerçekleşseydi, bunlarla başa çıkmanın bir yolunu bulabilirdi. Ama babasının ölümünü düşünmeye çalıştığında, bunu fark ettiği anda, geminin kaybı aniden zihninde belirliyordu. Yine de bunu düşünemezdi, babasının cesedinin yanında değil. Çünkü o zaman, taptığı bu babasının onu nasıl bu kadar tamamen ihanet edebildiğini merak etmek zorunda kalırdı. Acısı ne kadar yıkıcı olsa da, öfkesini düşünmekten bile korkuyordu. Öfkesinin kendisini ele geçirmesine izin verirse, onu tamamen tüketip geriye sadece uçan küller bırakabilirdi.

Eller geri geldi, eğilmiş omuzlarına yerleşti ve sıkıca kavradı. "Git buradan, Brashen," dedi güçsüz bir sesle. Ama artık onun tutuşunu silkip atacak gücü kalmamıştı. Omuzlarındaki ellerinin sıcaklığı ve kararlılığı

omuzlarında, babasının sabit tutuşuna çok benziyordu. Bazen babası, o dümen başında nöbet tutarken güverteye çıkardı. İstedğinde bir hayalet gibi sessizce hareket edebilirdi; tüm mürettebat bunu bilirdi ve onun ne zaman sessizce ortaya çıkacağını asla bilemeyeceklerini de bilirdi. Bir adamın işine asla karışmaz, ancak bilgili gözleriyle işi kontrol eder ve sessizce onaylayarak başını sallardı. O, iki eliyle dümeni tutmuş, sabit bir rotada ilerlerken, omuzlarında babasının sert, onaylayan ellerini hissedene kadar onun orada olduğunu bile fark etmezdi. Sonra babası uzaklaşır ya da yanına gelip piposunu içerken geceyi, denizi ve kızının gemiyi yönlendirmesini izlerdi.

Nedense bu anı ona güç verdi. Acısının keskin kenarları, donuk, zonklayan bir acı yığınınna dönüştü. Dik durdu, omuzlarını geriye attı. Hiçbir şeyi anlamıyordu; onun nasıl ölebileceğini ve onu terk edebileceğini, ve elbette onun gemisini ondan alıp kız kardeşine verebileceğini. "Ama bilirsin, birçok kez emirler yağdırdı ve ben bunların anlamını anlayamadım. Ama ben sadece kalkıp itaat ettiğimde, her zaman doğru sonuçlandı. Her zaman doğru sonuçlandı."

Brashen'le yüzleşmek için döndü. Ama arkasında Wintrow duruyordu.

Bu onu şaşırttı ve neredeyse öfkelenirdi. Kimdi o, ona bu kadar samimi bir şekilde dokunmak, babasının soluk gülümsemesini taklit etmek ve sessizce "Eminim yine öyle olacak, Althea Teyze. Çünkü hayatımızdaki trajedileri ve hayal kırıklıklarını kabul etmek sadece babanın isteği değil, Sa'nın da isteği. O'nun bize gönderdiği şeyleri neşeyle kabul edersek, O da bizi mutlaka ödüllendirecektir" demek?

"Kes sesini!" diye düşük ve vahşi bir sesle bağırırdı. Kyle'ın oğlu, onun kaybettiği her şeyi kazanacak olan bu adam, nasıl cüret eder de ona bu kadar basmakalıp sözler söylerdi? O, bu kadar kolayca kaldırabilirdi. Oğlunun şok olmuş yüzü, onu neredeyse kahkahaya boğacaktı. Elleri ondan ayrıldı ve bir adım geri attı.

"Althea!" annesi şok ve azarlama dolu bir sesle haykırdı.

Althea ıslak yüzünü koluyla sildi ve annesinin bakışlarına karşılık verdi. "Keffria'nın gemiyi miras almasının kimin fikri olduğunu bilmediğimi sanma

" gemiyi miras almasının kimin fikri olduğunu bilmediğimi sanma," diye onu ateşli bir şekilde uy

"Oh, Althea!" Keffria haykırdı ve sesindeki acı neredeyse gerçek gibiydi. Kız kardeşinin yüzündeki keder ve dehşet onu neredeyse eritecekti. Bir zamanlar o kadar yakındılar ki...

Ama sonra Kyle aralarına girerek öfkeyle, "Bir sorun var. Mandal figür başına takılmıyor" dedi.

Herkes ona dönüp baktı. Sesindeki sabırsız ve sinirli ses tonu, önlerinde güvertede uzanan zavallı bedenle hiç uyuşmuyordu. Bir an sessizlik hakim oldu, sonra Kyle bile utanarak başını eğdi. Gümüş rengi çiviye elinde tutarak, gözleri bir yere takılmayacakmış gibi etrafına bakınıyordu. Althea titreyerek derin bir nefes aldı, ama konuşmadan Brashen'in alaycı sesini duydu.

"Belki de sadece kan bağı olan birinin bir yaşam gemisini canlandırabileceğini bilmiyorsundur?"

Sanki fırtınalı bir açık alanda durmuş ve üzerine yıldırım çağırıyormuş gibiydi. Kyle'ın yüzü öfkeden kıvrıldı ve Althea'nın onu hiç görmediği kadar kızardı.

"Burada konuşmaya ne hakkın var, köpek? Seni bu gemiden atacağım!"

"Atacaksın," dedi Brashen sakın bir şekilde. "Ama önce kaptanıma son görevimi yerine getirmeliyim.

Son görevimi yerine getirmeden olmaz. Ölen bir adam için yeterince net konuştu. "Bu süreçte onun yanında ol" dedi bana. Onu duyduğundan şüphem yok. Ve ben de öyle yapacağım. Çiviye Althea'ya ver. Geminin canlanması en azından ona ait.

Ne zaman susması gerektiğini hiç bilmez. Bu, babasının genç birinci zabıtine yönelik en sert eleştirisiydi, ama bunu söylerken sesinde her zaman hayranlık ve saygı vardı. Althea bunu daha önce hiç anlamamıştı. Şimdi anlıyordu. Uzun bir yolculuğun sonunda herhangi bir gemici gibi yırtık pırtık bir halde duruyordu ve gemiyi komuta etmiş ve muhtemelen tekrar komuta edecek olan adama cevap veriyordu. Kendisinin alenen kovulduğunu duydu, ama gözünü bile kırpmadı. Kyle'ın bu talebini asla kabul etmeyeceğini biliyordu; kalbinin bunu arzulamasına bile izin vermedi. Ama bu talepte bulunarak, ona babasının onda gördüğü şeyi bir an için göstermişti.

Kyle öfkeyle duruyordu. Gözleri yas tutanların çevresinde dolaşıyordu, ama Althea onun dıştaki mürettebatın ve hatta bir yaşam gemisinin hızlanmasını görmek için rıhtıma inenlerin de farkında olduğunu biliyordu. Sonunda, Brashen'in sözlerini duymazdan gelmeye karar verdi.

"Wintrow!" diye emretti, sesi kırbaç gibi cınladı. "Pimi al ve gemiyi canlandır."

Tüm gözler çocuğa çevrildi. Yüzü bembeyaz oldu ve gözleri kocaman açıldı. Ağzı titredi, sonra dudaklarını sıkıca kapattı. Derin bir nefes aldı. "Bu benim hakkım değil."

Yüksek sesle konuşmamıştı ama genç sesi iyi duyuluyordu.

"Lanet olsun, sen de Haven kadar Vestrit değil misin? Bu senin hakkın, gemi bir gün senin olacak. Çiviği al ve hızlandır."

Çocuk ona anlamsızca baktı. Konuştuğunda sesi titredi ve sonra yüksek sesle kırıldı. "Ben Sa'nın rahibi olarak yetiştirildim. Bir rahip hiçbir şeye sahip olamaz."

Kyle'in şakağında bir damar atmaya başladı. "Lanet olsun sana. Seni bana değil, annen verdi. Ve ben de seni geri alıyorum. Şimdi bu çiviği al ve gemiyi hızlandır!" Konuşurken, en büyük oğlunu omzundan yakalamak için öne doğru adım attı. Oğlan ondan uzaklaşmamaya çalıştı, ama üzüntüsü belliydi. Keffria ve Ronica bile Kyle'ın küfürlerine şok olmuş gibiydiler, ki bu çok normaldi. Althea'nın kederi sanki ondan uzaklaşmış, onu uyuşmuş ama garip bir şekilde duyarlı hale getirmişti. Ayaklarının dibinde gömülmemiş bir adam yavaşça sertleşirken, birbirleriyle bağırıp kavga eden bu yabancıları izledi. Zihninde büyük bir netlik oluşmuş gibiydi. Keffria'nın Kyle'ın Wintrow'a yönelik niyetinden haberi olmadığını aniden kesin olarak anladı. Çocuğun da haberi yoktu; yüzündeki şok çok büyüktü, babasının eline tutuşturduğu ipeksi gri çiviği şaşkınlıkla izliyordu.

"Şimdi!" diye emretti Kyle ve sanki çocuk ergenliğin eşiğinde değil de beş yaşında gibi, onu döndürüp güverteye itti. Diğerleri, geminin izinde sallanan enkaz gibi onun peşinden sürüklendiler. Althea onların gidişini izledi. Sonra çömeldi ve babasının soğuyan elini kendi eliyle kavradı. "Bunu görmediğine sevindim," dedi ona nazikçe.

Baba'nın açık gözlerini kapatmaya çalıştı ama başaramadı. Birkaç denemeden sonra vazgeçti ve onu kanvas gölgeliklere bakarken bıraktı.

"Althea. Kalk."

"Neden?" Brashen'in emrine dönmedi bile.

"Çünkü..." durakladı, kekeleydi, sonra devam etti, "çünkü geminin mülkiyetini senden alabilirler, ama bu, gemiye olan borcunu ortadan kaldırmaz. Baban, bu konuda sana yardım etmemi istedi. *Vivacia'nın* yeniden canlanıp sadece yabancıların yüzlerini görmesini istemezdi."

"Kyle orada olacak," dedi Althea donuk bir sesle. Acı geri geliyordu. Brashen'in sert sözleri onu yeniden uyandırmıştı.

"Onu tanımayacak. O, onun ailesinin kanından değil. Gel."

Hareketsiz bedenine baktı. Ölüm hızla işini yapıyordu, babasının yüz hatlarını hayatında hiç görmediği çizgilere ve düzlemlere dönüştürüyordu. "Onu burada yalnız bırakmak istemiyorum."

"Althea. O kaptan değil, sadece bedeni. O öldü. Ama *Vivacia* hala burada. Gel. Bunu yapman gerektiğini biliyorsun; iyi yap." Eğilip yüzünü kulağına yaklaştırdı. "Başını kaldır, kızım. Mürettebat izliyor."

Son sözleri üzerine isteksizce ayağa kalktı. Babasının sarkmış yüzüne baktı ve son bir kez gözlerine bakmaya çalıştı. Ama o artık onun ötesine, sonsuzluğa bakıyordu. Omuzlarını dikleştirdi ve başını kaldırdı. Pekala, öyleyse.

Brashen, sanki onu Bingtown'un Sunum Balosu'na götürüyormuş gibi kolunu uzattı. Düşünmeden, okulda öğrendiği gibi elini hafifçe onun koluna koydu ve geminin pruvasına kadar ona eşlik etmesine izin verdi. Onu oraya götürürkenki resmi tavırları onu kendine getirdi. Yaklaşırken Kyle'ın öfkeli, alçak sesini duydu ve bu ses, çelikle çakmaktaşı çarpışır gibi içinde bir kıvılcım çaktı. Kyle, Wintrow'u azarlıyordu.

"Çok basit, evlat. Delik var, çivi var, mandal var. Mandalı bir tarafa it, çiviye deliğe sok ve mandalı bırak.

Hepsi bu kadar. Ben seni tutacağım. Körfeze düşeceğinden korkmana gerek yok, eğer seni korkutan buysa."

Çocuğun sesi de cevap olarak yükseldi, hala çok yüksek ama nazık, zayıf değil. "Baba. Yapamayacağımı söylemedim. Yapmayacağımı söyledim. Sa'nın hizmetkarı olarak bu talepte bulunmanın benim hakkım olmadığını ve uygun olmadığını düşünüyorum." Bu sözlerin sonunda sadece hafif bir titreme, çocuğun soğukkanlılığını korumak için ne kadar zorlandığını ortaya koydu.

"Ben ne dersem onu yapacaksın," diye homurdandı Kyle. Althea, onun elinin tanıdık bir tehdit hareketiyle havaya kalktığını gördü ve Keffria'nın "Oh, Kyle, hayır!" diye haykırdığını duydu.

Althea iki adımda Kyle ile çocuğun arasına girdi. "Babamın ölümünde hiçbirimizin böyle davranması uygun değil. *Vivacia'ya da* böyle davranmak uygun değil. Peg olsun ya da olmasın, o canlanıyor. Onu kavga sesleri ve uyumsuzlukla mı uyandırmak istiyorsun?"

Kyle'in cevabı, yaşam gemisi hakkında hiçbir şey bilmediğini ele verdi. "Ne pahasına olursa olsun uyanmasını isterim."

Althea öfkeyle cevap vermek için nefes aldı, ama sonra Brashen'in hayranlık dolu fısıltısını duydu. "Oh, ona bakın!"

Tüm gözler baş figürüne çevrildi. Althea, ön güverteden yüzünü pek göremiyordu, ama büyücü ağacından oyulmuş figürün boyasının döküldüğünü görebiliyordu. Soyulmuş yaldızlı boyanın altında saçları kuzgun gibi parlıyordu ve zımparalanmış teni pembeye dönmeye başlamıştı. Büyücü ağacının ipeksi ince damarları hâlâ duruyordu ve sonsuza dek öyle kalacaktı, ama ağaç asla insan teni kadar yumuşak ve esnek olamayacaktı. Yine de, baş figüründe hayatın attığına şüphe yoktu ve Althea'nın keskinleşmiş algısına göre, tüm gemi limanın sakin dalgalarında farklı bir şekilde seyreliyordu. Bir annenin, içinde büyüyen hayatı ilk kez gördüğü anda hissettiği şeyi hissettiğini düşündü.

"Pimi ver bana," diye fısıldadı. "Gemiyi hızlandıracam." "Neden?" diye sordu Kyle şüpheyle, ama Ronica araya girdi.

"Pimi ver ona, Kyle," diye emretti sessizce. "*Vivacia'yı* sevdiği için yapacak."

Daha sonra Althea annesinin sözlerini hatırlayacak ve bu sözler içindeki nefreti ateşleyecek. Annesi onun hissettiklerini çok iyi biliyordu, ama yine de gemiyi ondan almıştı. Ancak o anda, *Vivacia'nın* ahşap ve hayat arasında sıkışmış, rahatsız bir şekilde asılı durduğunu görmek ona acı veriyordu. Kyle'ın yüzündeki güvensizliği görebiliyordu, isteksizce ona mandalı uzattı. Ne yapacağını sanıyordu, denize mi atacaktı? Mandayı ondan aldı ve baş tarafta uzanarak baş figürüne ulaşmaya çalıştı. Güvenli bir şekilde ulaşmak için biraz daha uzanması gerekiyordu. Kendini bir adım daha öne uzattı, garip etekleriyle tehlikeli bir şekilde sallanıyordu, ama yine de ulaşamıyordu.

"Küstah," dedi, ne soruyor ne de emrediyordu. Ona bakmadı bile, sadece olduğu yerde kaldı, ta ki ellerinin kalçalarının hemen üstünden belini kavradığını hissedene kadar. Onu, bir elini *Vivacia'nın* saçlarına dayayabileceği bir yere indirdi. Dokunduğu anda boya kıvrımlı bukleden döküldü. Saçların eline değmesi garip bir his uyandırdı. Dokunuşuna boyun eğiyordu, ama oyulmuş bukleler tek tek saç telleri değil, tek parça halindeydi. Bir anlık tedirginlik hissetti. Sonra *Vivacia'nın* varlığı onu kapladı, hiç olmadığı kadar yoğun bir şekilde. Sıcaklık gibiydi, ama ciltte hissedilen bir sıcaklık değildi. İçinde hissedilen viskinin ısısı da değildi. Kanıyla ve nefesi ile tüm vücuduna yayılıyordu.

"Althea?" Brashen'in sesi gergin geliyordu. Kendine geldi ve ne kadar süredir baş aşağı asılı kaldığını merak etti. Uykulu bir şekilde, asılı kaldığı sırada tüm ağırlığını Brashen'in tutuşuna emanet ettiğini fark etti. Mandal hala elindeydi. İçini çekti ve yüzünde kanın attığını hissetti. Bir eliyle mandalı bir yana itti, diğer eliyle mandalı yavaşça yerine soktu. Mandalı bıraktığında, sanki hiç olmamış gibi ortadan kayboldu. Mandal artık figüranın kalıcı bir parçası olmuştu.

"Neden bu kadar uzun sürüyor?" Kyle'ın sesi sordu.

"Bitti," diye nefes nefese söyledi Althea. Brashen dışında kimse onu duyduğunu sanmıyordu. Ama Brashen onu daha sıkı tutarak yukarı çekmeye başladığında, *Vivacia* aniden ona döndü. Uzun kollarıyla Althea'nın ellerini yakaladı. Yeşil gözleri Althea'ninkilerle buluştu.

"Çok garip bir rüya gördüm," dedi çekici bir şekilde. Sonra Althea'ya gülümsedi, hem yaramaz hem de neşeli bir gülümseme. "Beni uyandırdığın için çok teşekkür ederim"

"

"Rica ederim," dedi Althea nefes nefese. "Oh, hayal ettiğimden daha güzelsin."

"Teşekkür ederim," diye cevapladı gemi, bir çocuğun ciddi saflığıyla. Althea'nın ellerini bırakıp saçlarından ve cildinden boya lekelerini düşen yapraklarmış gibi silkeledi. Brashen Althea'yı aniden güverteye çekip sertçe ayakları üzerine indirdi. Yüzü kıpkırmızıydı ve Althea aniden Kyle'ın alçak ve kötü bir sesle konuştuğunu fark etti.

"... ve sen bu güverteden sonsuza kadar defol, Trell. Hemen."

"Doğru. Öyleyim." Brashen'in ses tonu, Kyle'ın onu reddettiğini algıladı ve bunu kendi küçümseyici vedasına dönüştürdü. "Hoşça kal, Althea." Kadına seslendiğinde sesinde nezaket yeniden yerini almıştı. Sanki bir sosyal etkinlikten ayrılıyormuş gibi, dönüp annesine resmi bir veda etti. Sakinliği kadını sarsmış gibiydi, çünkü dudakları kıpırdadı ama veda etmedi. Ama Brashen dönüp hiçbir şey olmamış gibi güvertede hafif adımlarla uzaklaştı. Althea kendini toparlayamadan Kyle ona döndü.

"Aklını mı kaçırdın? Neyin var, ona kendini öyle dokundurmaya izin verdin?"

Gözlerini sımsıkı kapattı, sonra tekrar açtı. "Ne gibi?" diye sordu sersemlemiş bir halde. Vivacia'ya bakmak için korkuluğa yaslandı. Figür başı ona gülümsemek için döndü. Şaşkın bir gülümsemeydi, güzel bir yaz sabahında tam uyanmamış birinin gülümsemesi. Althea ona hüznle gülümsedi.

"Ne dediğimi çok iyi biliyorsun! Elleri her yerindeydi. Tozlu bir fahişe gibi görünmen yetmezmiş gibi, bir de ters asılı haldeyken bir gemiciye kendini elle taciz ettirdin..."

"Pimi takmak zorundaydım. Ulaşabilmemin tek yolu oydu." Kyle'ın öfkeden kızarmış yüzünden gözlerini ayırıp annesine ve kız kardeşine baktı. "Gemi hızlandı," dedi yumuşak ama resmi bir sesle. "Canlı gemi Vivacia artık farkında."

Ve *babam öldü*. Bu sözleri yüksek sesle söylemedi, ama gerçekliği onu tekrar keskin ve derin bir şekilde yaraladı. Her seferinde

onun ölümünün gerçeğini kavradığını düşündüğünde, birkaç saniye sonra bu gerçek ona daha da sert bir şekilde çarpıyordu.

"İnsanlar onun hakkında ne düşünecek?" Kyle, Keffria'ya alçak sesle sordu. İki küçük çocuk ona açıkça bakarken, büyük çocuk Wintrow, sanki onların yanında olmak bile onu çok rahatsız ediyormuş gibi, hepsinden başka yere bakıyordu. Althea, etrafında olan biteni kavrayamadığını hissetti. Çok fazla şey olmuştu, çok hızlı olmuştu. Kyle onu gemiden indirmeye çalışmıştı, babasının ölümü, geminin hızlanması, Brashen'ı kovması ve şimdi de sadece yapılması gereken bir şeyi yaptığı için ona kızması. Her şey ona çok fazla gelmişti, ama aynı zamanda içinde korkunç bir boşluk hissediyordu. İçinde neyi unuttuğunu veya ihmal ettiğini bulmaya çalışarak kendini aradı.

"Althea?"

Vivacia endişeyle ona sesleniyordu. Parmaklıklara yaslanıp aşağıya baktı, neredeyse iç çekecek gibi oldu.

"Evet?"

"Adını biliyorum. Althea."

"Evet. Teşekkürler, Vivacia." Ve o anda, boşluğun ne olduğunu anladı. Geminin hızlanmasından duyacağı sevinç ve hayranlık, tam da beklediği duygulardı. Uzun zamandır beklediği an gelip geçmişti. Vivacia uyanmıştı. Ve ilk zafer coşkusunun dışında, beklediği hiçbir şeyi hissetmiyordu. Bedeli çok ağır olmuştu.

Bu düşünce aklına geldiği anda, onu silmek istedi. Babasının cesedinden çok da uzak olmayan bu güvertede durup, bedelin çok yüksek olduğunu, yaşam gemisinin babasının ölümüne, hatta büyükbabasının ve büyük büyükannesinin ölümüne değmediğini düşünmek, en büyük ihanetti. Ve bu adil bir düşünce değildi. Bunu biliyordu. Gemi olsun ya da olmasın, hepsi ölecekti. Vivacia onların ölümünün sebebi değildi, aksine onların mirasının toplamdı. Onlar, Vivacia'da yaşamaya devam ediyorlardı. İçinde bir şey hafıfledi. Kenara eğildi ve bu yeni varlığa söyleyecek mantıklı ve sıcak bir şey bulmaya çalıştı. "Babam seninle gurur duyardı," dedi sonunda.

Bu basit sözler acısını yeniden uyandırdı. Başını kollarına yaslayıp ağlamak istedi, ama gemiyi telaşlandırmamak için kendine izin vermedi.

"O da seninle gurur duyardı. Bunun senin için zor olacağını biliyordu."

Geminin sesi değişmişti. Bir anda, yüksek ve kız gibi bir sestən, olgun bir kadının zengin, boğuk sesine dönüşmüştü. Althea aşağıya baktığında, dayanamayacağı kadar çok anlayış gördü. Bu sefer yanaklarından akan gözyaşlarını tutmaya çalışmadı. "Anlamıyorum," dedi geminin sesine kırık bir sesle. Sonra bakışlarını, kendisi gibi korkuluklara dizilmiş ve Vivacia'nın yüzüne bakan ailesine çevirdi.

"Anlamıyorum," dedi daha yüksek sesle, ancak kalınlaşan sesi daha net değildi. "Neden yaptı bunu? Neden bunca yıl sonra Vivacia'yı Keffria'ya verdi ve beni hiçbir şey olmadan bıraktı?"

Sözlerini annesinin sert acısına yöneltmişti, ama konuşmaya cesaret eden Kyle oldu. "Belki de onu sorumlu ellere vermek istedi. Belki de güvenilir, istikrarlı ve kendinden başka birine bakabileceğini kanıtlamış birine emanet etmek istedi."

"Seninle konuşmuyorum!" Althea ona bağırdı. "Susamaz mısın?" Çocukça ve histerik konuştuğunu biliyordu ve bundan nefret ediyordu. Ama bugün çok fazla şey yaşamıştı. Artık kendini kontrol edemiyordu. Eğer ona bir daha konuşursa, üzerine atlayıp onu parçalara ayırırdı.

"Sessiz ol, Kyle," dedi annesi sertçe. "Althea. Sakin ol. Ne zamanı ne de yeri. Bunu daha sonra, evde, baş başa konuşuruz. Aslında, bunu seninle konuşmam gerek. Babanın niyetini anlamamı istiyorum. Ama şimdilik onun cenazesini halletmemiz ve geminin resmi sunumu var. Tüccarlar ve diğer yaşam gemilerine onun ölümünü bildirmeliyiz ve cenazesini denizde gömmek için onları getirecek tekneler kiralamalıyız. Ve... Althea? Althea, hemen buraya gel!"

Gangplank'a gelip aşağı inmeye başlayana kadar uzaklaştığının farkında değildi. Bir şekilde babasının cesedinin yanından geçip gitmiş ve onu görmemişti. Sonra hayatının geri kalanında pişman olacağı şeyi yaptı. Vivacia'dan uzaklaştı. Babasının cesedinin limanın ötesindeki sulara batışını görmek için onun ilk seferine eşlik etmedi.

limanın ötesindeki sulara batışını izlemek için ona eşlik etmedi. Ayakları yedek çapa bağlanmış ve cesedi kanvasla sarılmış halde gemiden denize atılmadan önce onu izlemeye dayanamayacağını düşündü. O andan sonra, ona son bir kez veda etmek için orada olmayı diledi.

Ama o anda, annesinin korkunç sözlerini söyleyen makul sesini duymak bir yana, Kyle'ı bir an daha görmeye dayanamayacağını biliyordu. Mürettebatın yüzlerindeki dehşeti görmek için arkasına bakmadı, Keffria'nın Kyle'ın koluna yapışarak onu peşinden koşup geri çekmesini engellemeye çalıştığını görmedi. O anda, Kyle'ın komutasında Vivacia'nın rıhtımdan ayrıldığını görmeye dayanamayacağını biliyordu. Geminin anlayacağını umuyordu. Hayır. Geminin anlayacağını biliyordu. Kyle'ın aile gemisini komuta etmesinden her zaman nefret etmişti. Vivacia canlanmış ve bilinçli hale geldiğinden beri, bundan daha da çok nefret ediyordu. Bu, nefret ettiği birine çocuğunu emanet etmekten daha kötüydü, ama bu konuda yapabileceği hiçbir şey olmadığını da biliyordu. En azından şimdilik.

Geminin acentesi, rıhtımda küçük bir ofisi vardı. Brashen'ı tezgahına yaslanmış, deniz çantası omzunda asılı halde görünce biraz şaşırmıştı.

"Evet?" diye sordu, kibar ve işadamı tavrıyla.

Brashen, bu adamın kendisine iyi eğitilmiş bir sincapı hatırlattığını düşündü. Sakalının yanaklarını okşayan hali ve konuşmadan önce sandalyesinde aniden dik oturması bu izlenimi yaratıyordu. "Maaşımı almaya geldim," dedi sessizce.

Adam bir rafa döndü, orada birkaç kitaba baktıktan sonra kalın bir defter çıkardı. "Kaptan Vestrit'in gemisine götürüldüğünü duydum," dedi dikkatle kitabı açıp bir satırdaki isimleri parmağıyla takip ederken. Başını kaldırıp Brashen'in gözlerine baktı. "Onunla uzun zamandır birlikteydin. Sonuna kadar onun yanında kalmak istersin herhalde."

"Öyleydim," dedi Brashen kısaca. "Kaptanım öldü. *Vivacia* artık Kaptan Haven'ın gemisi ve birbirimizi pek sevmiyoruz. Ben görevden alındım." Sesini sincap kadar alçak ve hoş tutabildiğini fark etti.

Ajan kaşlarını çatarak başını kaldırdı. "Ama şimdi kızı devralacak, değil mi? Yıllardır onu yetiştiriyordu. Küçük olan, Althea

Vestrit mi?"

Brashen kısa bir şekilde burnunu çekti. "Buna şaşırmayan tek kişi siz değilsiniz. Vestrit Hanım da şok ve keder içinde." Sonra, başkasının acısı hakkında fazla konuştuğunu fark edince, "Ben sadece maaşımı almaya geldim efendim, üstlerim hakkında dedikodu yapmaya değil. Kızgın bir adamın sözlerine aldırmayın lütfen."

"İyi dedin, aldırmayacağım," dedi ajan onu temin ederek. Para kutusundan doğrulup, Brashen'in önüne üç kısa yığın halinde madeni paraları koydu. Brashen paraya baktı. Kaptan Vestrit'in birinci yardımcısıyken kazandığından çok daha azdı. Eh, hayat böyleydi.

Aniden, sorması gereken başka bir şey olduğunu fark etti. "Bir gemi bileti de lazım," diye yavaşça ekledi. *Vivacia'dan* bilet istemek zorunda kalacağını hiç düşünmemişti. Hatta birkaç yıl önce, bir daha kimseye yeteneğini kanıtlamak zorunda kalmayacağına inanarak eski biletlerini atmıştı. Şimdi keşke saklasaydım diye düşünüyordu. Bunlar basit şeylerdi, geminin damgası basılmış ve denizcinin adı ve bazen de pozisyonu yazılı deri etiketlerdi. Görevlerini başarıyla yerine getirdiğini göstermek için kullanılıyordu. Birkaç gemi bileti, başka bir iş bulmasını çok kolaylaştırırdı. Ama Bingtown'da bir yaşam gemisinden alınan tek bir bilet bile çok değerliydi.

"Onu kaptandan veya ikinci kaptandan almalısın," dedi gemi acentesi.

"Hmph. Bunun ihtimali çok düşük." Brashen aniden soyulmuş gibi hissetti. Gemide geçirdiği onca yılın karşılığında elinde sadece bu yığın para kalmıştı.

Acenta aniden boğazını temizledi. "En azından benim bildiğim kadarıyla, Kaptan Vestrit seni ve işini çok takdir ediyordu. Tavsiye mektubu gerekirse, bu ofise başvur. Nyle Hashett. Onlara hakkınla övgü dolu sözler söyleyeceğim."

"Teşekkür ederim, efendim," dedi Brashen alçakgönüllü bir şekilde. Gemi bileti değildi, ama yine de bir şeydi. Paraları saklamak için bir dakika durdu — bir kısmını kesesine, bir kısmını botuna ve geri kalanını boynuna sıkıca bağladığı mendile koydu. Hırsızların hepsini almasına izin vermenin bir anlamı yoktu. Sonra deniz çantasını omzuna attı ve ofisten çıktı. Yapması gerekenlerin zihninde bir listesi vardı

Yapması gerekenlerin bir listesi vardı. Öncelikle, ucuz bir pansiyonda oda bulmalıydı. Bundan önce, *Vivacia* limanda olduğunda bile gemide yaşıyordu. Şimdi sahip olduğu her şey sırtındaki çantadaydı. Sonra bir bankacıya gidecekti. Kaptan Vestrit, her seferinde birkaç kuruş biriktirmesini ısrarla söylemişti. Ama o hiç bunu yapmamıştı. Vestrit ile birlikte denize açıldığında, geleceği güvende görünüyordu. Şimdi ise bu tavsiyeyi çok daha önce dinlemiş olmayı diledi. Daha önce başlayamadığına göre, şimdi başlayacaktı ve bu zor dersi iyi hatırlayacaktı.

Sonra ne olacaktı? Sonra, yeni bir iş aramaya başlamadan önce limanda bir gece eğlenmeye karar verdi. Taze et, yeni pişmiş ekmek, liman tavernalarında bira ve iyi arkadaşlarla geçireceği bir gece. Sa, bu yolculukta kendine biraz eğlenceyi hak ettiğini biliyordu. Bu geceyi sonuna kadar yaşayacaktı. Hayatının geri kalanını düşünmek için yarın yeterince zaman vardı. Kaptanı ölmüşken zevk almayı beklediği için bir an utanç duydu. Ama Kyle, son görevini yerine getirmesi için onu gemiye almazdı. Kaptan Vestrit'in anısına yapabileceği en iyi şey, cenazesinde bir başka uyumsuz unsur olmamaktır. Huzur içinde güverteden dibe gömüldüğünde, Brashen her kadehi onun anısına içecekti. Bu, o adama kendi özel haraçtı. Kararlı bir şekilde kasabaya doğru yöneldi.

Ama gemi acentesinin gölgeli ofisinden çıktığında, Althea'nın iskeleden fırlayarak aşağı indiğini gördü. Onun rıhtıma doğru ilerlemesini izledi, etekleri fırtınada yırtılmış yelkenler gibi arkasında dalgalanıyordu. Yüzü gözyaşlarıyla ıslaktı, saçları dağınıktı ve gözleri neredeyse korkutucu bir öfkeyle kararmıştı. Herkes onun geçmesini izlemek için başlarını çevirdi. Brashen kendi kendine inledi, sonra deniz çantasını omzuna daha sıkı yerleştirdi. Onu koruyacağına söz vermişti. İçten bir iç çekişle, onun peşinden gitti.

7 SADAKAT

BÜTÜN GÜNÜ büyükbabasını gömmekle geçirdi. Kasaba boyunca koşucular gönderilerek arkadaşlarına ve komşularına haber verildi, cenaze töreni kamuya açık pazarlarda ve limanda yüksek sesle duyuruldu. Wintrow gelenlerin sayısına ve bu kadar çabuk toplanmalarına şaşırmıştı. Tüccarlar ve denizciler, eski tüccarlar ve esnaflar günün işlerini bırakıp limana ve gemiye akın etti. Aileye en yakın olanlar Vivacia'ya kabul edildi, diğerleri ise arkadaşlarının gemileriyle onları takip etti. Limanda bulunan tüm canlı gemiler, eski efendisini denize teslim edileceği yere götüren Vivacia'yı takip etti.

Wintrow tören boyunca rahatsızdı. Ne hissettiğini anlayamıyordu. Bu kadar çok kişinin dedesini onurlandırmak için gelmesi gururunu okşuyordu, ama çoğunun önce taziyelerini sunup ardından geminin hızlanmasını kutlaması ona kaba geldi. Cesedin başına gelip son görevlerini yerine getirenlerin çoğu, Vivacia'yı selamlamak ve ona iyi dileklerini sunmak için geminin pruvasına doğru ilerledi. Büyükannesi de orada duruyordu, ölen kocasının cenazesinin yanında değil. Onun rahatsızlığını fark eden tek kişi büyükannesi gibiydi. Bir ara ona, Bingtown'dan ve geleneklerinden çok uzun süre uzak kaldığını söyledi. Gemide onu tebrik etmeleri, Ephron'un ölümünün acısını hiç azaltmıyordu. Trajik olayların üzerinde durmak Bingtown halkının geleneği değildi. Bingtown'un kurucuları trajedileri üzerinde durmuş olsalardı, kendi gözyaşlarında boğulurlardı. O, büyükannesinin açıklamalarına başını sallayarak onayladı, ama bu konuda ne düşündüğünü kendine sakladı.

Büyükbabasının cesedinin yanında güvertede durmaktan nefret ediyordu, büyük yelkenli gemilerin birbirine yakınlığından nefret ediyordu. Hepsi birlikte limandan ayrılıp büyükbabasının deniz cenazesine saygılarını sunmak için büyük bir daire çizerek demir atacaklardı. Tüm bu gemilerin denize açılması,

ve sonra büyük bir daire çizerek demir atması, böylece insanlar gemilerin korkuluklarına toplanıp Ephron Vestrit'in kanvasla sarılmış cesedinin bir tahtadan kayarak hareket eden dalgaların altına kaymasını izlemesi.

Sonra, Vivacia'nın diğer canlı gemilere resmen takdim edildiği, tamamen anlaşılmaz bir tören yapıldı. Büyükannesi oldukça ciddi bir şekilde törene başkanlık etti. Ön güvertede durdu ve pruvasından geçen her gemiye Vivacia'yı yüksek sesle tanıttı. Wintrow, somurtkan babasının yanında durmuş, yaşlı kadının yüzündeki gülümsemeyi ve gözlerinden akan yaşları merak ediyordu. Haven'da doğduğunda bir şeyleri kaybetmişti, bu çok açıktı. Annesi bile parıldayarak bakıyordu, iki küçük çocuğu yanında durmuş, her gemiye sırayla el sallıyordu.

Ancak törenlerin kapsamı bundan ibaretti. Vivacia'da ise tamamen farklı bir ritüel vardı. Kyle geminin kontrolünü ele geçirmişti. Wintrow'un eğitimsiz gözlerine bile bu çok açıktı. Kendisinden onlarca yaş büyük adamlara emirler yağdırıyor, emirlerini yeterince hızlı yerine getirmediklerini düşündüğünde onları küfürlerle azarlıyordu. Birden fazla kez, birinci zabıtine geminin yönetiminde bazı değişiklikler yapmayı düşündüğünü yüksek sesle söyledi. Bu sözleri ilk söylediğinde, Ronica Vestrit'in yüzünde acı bir ifade belirdi. Öğleden sonranın geri kalanında onu sessizce gözlemleyen Wintrow, yaşlı kadının gün geçtikçe daha da ciddileştiğini hissetti, sanki kocasının ölümünün acısı içinde kök salmış ve her geçen saat daha da büyüyordu.

Kimseye söyleyecek pek bir şey bulamadı ve onlar da ona daha az konuştu. Annesi küçük Selden'i dikkatle izlemekle meşguldü ve Malta'nın genç tayfalarla göz göze gelmesini bile engelliyordu. Büyükannesi çoğunlukla baş güvertede durup pruvaya bakıyordu. Konuştuğu zaman da, sessizce, geminin baş figürüne konuşuyordu. Bu düşünce Wintrow'un tüylerini diken diken etti. O oyulmuş esere hayat veren yaşamda doğal hiçbir şey yoktu, Sa'nın gerçek ruhundan hiçbir iz yoktu. Onda kötülük hissetmiyordu, ama iyilik de hissetmiyordu. O çiviye ona çakmayan kişi olmadığı için mutluydu ve baş güverteden uzak durdu.

Ancak eve dönüş yolunda babası, büyük bir oğlu olduğunu hatırlamış gibi göründü. Bir bakıma, bu onun kendi hatasıydı. İkinci kaptanın iki adama

anlaşılmaz bir emir verdiğini duydu. Onların önünden hızla çekilmeye çalışırken, fark etmediği üçüncü bir adamın yoluna ters düşerek geriye doğru sendeledi. İkisi de yere düştü, Wintrow o kadar sert düştü ki ciğerleri havayı boşalttı. Bir anda ayağa kalkıp görevine koştu. Wintrow daha yavaşça ayağa kalktı, dirseğini ovuşturdu ve yavaş yavaş nefes almayı hatırladı. Sonunda dik durmayı başardığında, kendini babasıyla karşı karşıya buldu.

"Haline bak," diye homurdandı babası. Wintrow, şaşkınlıkla kendine baktı, kıyafetlerinde kir olup olmadığını merak etti. Babası omzuna hafifçe itti.

"Rahip cüppeni kastetmiyorum, *seni* kastediyorum. Kendine bir bak! Bir adamın yaşında, bir çocuğun vücudunda, bir köylünün zekasıyla. Kendi yolundan bile çıkamıyorsun, başkasının yolundan çıkmayı bırak. Torg! Buraya gel! Al onu ve bir iş ver de en azından ayak altında dolaşmasın."

Torg ikinci kaptandı. Uzun boylu olmasa da iri yarı bir adamdı, kısa sarı saçları ve soluk gri gözleri vardı. Kaşları beyazdı; Wintrow'un dikkatini çeken, yüzünün kel gibi görünmesiydi, o kadar solgun bir yüzü vardı ki. Torg'un onu yolun dışına atma fikri, onu aşağıya indirip zincir dolabında halatları sarmak ve zincirleri asmaktı. Halihazırda orada bulunan halatlar Wintrow'a gayet iyi görünüyordu, ama Torg ona sert bir şekilde halatları düzgünce sarmayı ve gevşek bırakmamasını söyledi. Bu, yapmaktan daha kolay görünüyordu, çünkü bir kez bozulduklarında halatlar endişe verici bir şekilde birbirine dolanıyor ve tekrar düz durmak istemiyorlardı. Kalın, sert halatlar kısa sürede ellerini kızarttı ve halatlar beklediğinden çok daha ağırdı. Zincir dolabının havasızlığı ve bir fenerden başka ışık olmaması, onu mide bulandırıcı bir hisse kapılmaya itti. Yine de saatler sürmüş gibi gelen bir süre boyunca işine devam etti. Sonunda onu bulmak için Malta gönderildi ve ona sert bir şekilde, limana yanaştıklarını ve demirlediklerini, isterse karaya çıkabileceğini söyledi. Kendini, Sa'nın gelecekteki rahibi olarak davranması gerektiğini, sinirli bir ağabey gibi davranmaması gerektiğini hatırlamak için tüm iradesini kullanmak zorunda kaldı.

Sessizce üzerinde çalıştığı halat bobinini yere bıraktı. Dokunduğu her halat parçası, başladığı zamankinden daha dağınık görünüyordu. Eh, Torg onları istediği gibi sarabilir ya da bu işi zavallı bir denizciye yıkabilirdi. Wintrow, bunun başından beri boş bir iş olduğunu biliyordu, ancak babasının onu neden küçük düşürmek ve kızdırmak istediğini anlayamıyordu

belirleyemiyordu. Belki de geminin hızını artıran çiviye çakmayı reddetmesiyle bir ilgisi vardı. Babası o zaman çok sert sözler söylemişti. Neyse, artık her şey bitmişti. Büyükbabası ölmüş ve denize defedilmişti, ailesi ondan hiçbir teselli istemediğini açıkça belirtmişti ve o da mümkün olan en kısa sürede eve dönecekti. Yarın sabah, karar verdi, çok erken olmazdı.

Güverteye çıktı ve gemide onlara eşlik eden yas tutanlara teşekkür edip veda eden ailesinin yanına katıldı. Birkaç kişi, yaşayan figür başına da veda etti. Son kişi de ayrılırken, yaz alacakaranlığı gerçek geceye dönüşüyordu. Aile, sessiz ve yorgun bir şekilde biraz daha bekledi, Kyle ise ikinci kaptana en erken şafak vakti yükün boşaltılması için emir verdi. Sonra Kyle gelip aileye eve gitme zamanının geldiğini söyledi. Kyle annesinin koluna, Wintrow da büyükannesinin koluna girdi. Onları bekleyen bir araba olduğu için içtenlikle şükretti; yaşlı kadının karanlık Arnavut kaldırımli sokaklarda yokuş yukarı yürüyebileceğinden emin değildi.

Ama ön güverteden ayrılmak üzereyken, geminin baş figürü aniden seslendi. "Gidiyor musunuz?" diye sordu endişeyle. "Şimdi mi?"

"Şafak sökünce döneceğim," dedi Kyle. Sanki bir gemici onun kararını sorgulamış gibi konuştu.

"Hepiniz gidiyor musunuz?" diye sordu gemi tekrar. Wintrow neye cevap verdiğini bilmiyordu. Belki de sesindeki panik tonuydu.

"Bir şey olmayacak," dedi ona nazikçe. "Güvendesin, buraya demirlemiş durumdasın. Korkacak bir şey yok."

"Yalnız kalmak istemiyorum." Şikayet bir çocuğunki gibiydi, ama ses belirsiz bir genç kadına aitti. "Althea nerede? Neden burada değil? Beni yalnız bırakmazdı."

"Kaptan yardımcısı ve mürettebatın yarısı gemide uyuyacak. Yalnız kalmayacaksın," diye cevapladı Kyle sinirli bir sesle. Wintrow bu sesi kendi çocukluğundan hatırlıyordu. Akli başına gelmesine rağmen, gemilere karşı içinden bir sempati duydu.

"Aynı şey değil!" diye bağırdı kız, Kyle'ın "Eğer isterse ben gemide kalabilirim. En azından bu gece için" dediğini duymasına rağmen.

Babası emrini geri almış gibi kaşlarını çattı, ama büyükannesi kolunu nazikçe sıktı ve ona gülümsedi. "Kan kanı bulur," dedi yumuşak bir sesle.

"Çocuk kalamaz," dedi Kyle. "Bu gece onunla konuşmam gerek." "Bu gece mi?" diye sordu Keffria inanamadan. "Oh, Kyle, bu gece olmaz. Bu gece başka bir şey olmaz. Hepimiz çok yorgun ve kederliyiz."

"Bu gece hep birlikte oturup geleceği konuşabiliriz diye düşünmüştüm," dedi babası ağırbaşlı bir şekilde. "Yorgun ve kederli olabiliriz, ama yarın beklemez."

"Yarın beklesin ya da beklesin, ben beklemeyeceğim," diye büyükannesi tartışmayı kesti. Sesinde otoriter bir ton vardı ve bir an için, çocukluğunda tanıdığı kadını daha net hatırladı. Babası konuşmak için nefes alırken, büyükannesi ekledi: "Wintrow gemide kalıp Vivacia'ya elinden geldiğince rahat ettirirse, bunu kişisel bir iyilik olarak kabul ederim." Figürine dönerek ekledi: "Ama önce beni arabaya kadar eşlik etmen gerekecek. Birkaç dakika yalnız kalabilir misin, Vivacia?"

Geminin konuşmalarını ne kadar endişeyle dinlediğini fark etmişti. Şimdi oyulmuş yüzünde parlak bir gülümseme belirdi. "Eminim bir şey olmaz Ronica. Hiçbir şey olmaz." Bakışlarını Wintrow'a çevirdi, gözleri onun gözlerine o kadar derin daldı ki, Wintrow irkildi. "Gemiye döndüğünde, seni görebileceğim ön güvertede uyur musun?"

Babasına tereddütle baktı. Bunun için henüz izin vermediğini bilen tek iki kişi onlar gibi görünüyordu. Wintrow diplomatik davranmaya karar verdi. "Babam izin verirse," diye dikkatlice onayladı. Hâlâ babasının gözlerine bakmak için başını kaldırmak zorundaydı, ama bunu yapmaya ve bakışlarını kaçırmamaya zorladı kendini.

Babası hâlâ somurtuyordu ama Wintrow, adamın gözlerinde isteksiz bir saygı gördüğünü düşündü. "İzin veriyorum," dedi sonunda, bu kararın kendisine ait olduğunu herkese açıkça belli ederek. Oğlunu baştan aşağı süzdü. "Gemiye geldiğinde Torg'a rapor ver. Sana battaniye verecektir." Kyle, oğlundan bekleyen ikinci kaptana baktı, o da emri onaylayarak başını salladı.

Annesi sanki nefesini tutmuş gibi içini çekti. "Peki, karar verildiğine göre, hadi eve gidelim." Son kelimedede sesi beklenmedik bir şekilde kırıldı ve yeni gözyaşları yanaklarından süzüldü. "Ah, babam," dedi yumuşak bir sesle, sanki ölen adamı azarlıyor gibi. Kyle, koluna yaslanmış olan annesinin elini okşadı ve onu gemiden çıkardı. Wintrow, büyükannesinin ardından daha yavaş ilerledi. Küçük kardeşleri sabırsızlıkla yanlarından geçip arabaya koştular.

Büyükannesi o kadar yavaş yürüyordu ki, konuşmaya başlayana kadar aşırı yorgun olduğunu sandı. Sonra onun, onunla baş başa kalmak için kasten yavaşladığını anladı. Sesi alçalmıştı, sadece onun kulağına duyulacak kadar.

"Bugün her şey sana garip ve yabancı geldi, Wintrow. Ama az önce bir Vestrit gibi konuştun ve yüzünde büyükbabanı gördüm. Gemi sana ulaşmak istiyor."

"Büyükanne, ne demek istediğini hiç anlamadım," diye itiraf etti sessizce.

"Öyle mi?" Yavaş yürüyüşlerini durdurdu ve o da ona döndü. Küçük ama dik duran kadın, onun yüzüne baktı. "Öyle olmadığını söylüyorsun, ama ben öyle görmüyorum," dedi bir süre sonra. "Eğer kalbinde bunu bilmiyor olsaydın, gemi için öyle konuşamazdın. Anlayacaksın, Wintrow. Zamanla anlayacaksın, korkma."

İçimde bir sıkıntı hissettim. Keşke bu gece onlarla eve gidip, babam ve annemle oturup açıkça konuşabilseydim. Belli ki onun hakkında konuşmuşlardı. Ne konuştuklarını bilmiyordu, ama kendini tehdit altında hissediyordu. Sonra kendine ön yargılı olmaması gerektiğini sertçe hatırlattı. Büyükannesi başka bir şey söylemedi ve o da onu iskeleden indirip bekleyen arabaya bindirdi. Diğerleri çoktan arabaya binmişti.

"Teşekkür ederim, Wintrow," dedi büyükannesi ciddi bir sesle. "Rica ederim," diye cevapladı Wintrow, ama rahatsızdı, çünkü büyükannesinin ona arabaya kadar eşlik ettiği için teşekkür etmediğini düşünüyordu. Büyükannesinin sandığı şeyi ona gerçekten vermek isteyip istemediğini kısa bir an düşündü. Şoför atlara vurdu ve arabayı hareket ettirdi, atların nalları

tahta iskelenin üzerinde yankılanıyordu. Arabalar gittikten sonra, bir süre daha kalarak gecenin sessizliğini aradı.

Aslında, hiç de sessiz değildi. Ne Bingtown ne de rıhtımlar hiç uyumazdı. Limanın kıvrımının ötesinde, gece pazarının ışıklarını görebiliyor ve uzak seslerini duyabiliyordu. Rüzgârın bir esintisi, ona kısa bir müzik parçası getirdi: flüt ve bilek çanları. Belki bir düğün, danslı. Daha yakında, rıhtım direklerine tutturulmuş katranlı meşaleler, aralıklı daireler halinde titretilen bir ışık yayıyordu. Dalgalar rıhtımın altındaki kazıklara ritmik bir şekilde çarpıyordu ve bağlanmış tekneler kayarak gıcırdayıyordu. Onlar büyük tahta hayvanlar gibiydiler, diye düşündü ve sonra yaşam gemisinin bilincini hatırlayınca omurgasında bir ürperti hissetti. Ne hayvan ne de tahta gemi, fark etti, ama kutsal olmayan bir karışım ve bu gemide geceyi geçirmek için nasıl gönüllü olabildiğini merak etti.

Rıhtımdan Vivacia'nın bağlı olduğu yere doğru yürürken, dans eden meşale ışıkları ve hareket eden su birleşerek görüşünü bulanıklaştırdı ve her adımını belirsiz hale getirdi. Gemiye vardığında, günün yorgunluğu onu yakalamıştı.

"Ah, işte buradasın!"

Geminin selamlamasına irkildi, sonra kendine geldi. "Geri geleceğimi söylemiştim," diye hatırlattı. Rıhtımda durup ona bakmak garip geliyordu. Meşale ışığı onun üzerinde tuhaf bir şekilde hareket ediyordu, çünkü yüz hatları insani olmasına rağmen, ışık onun teninden tıpkı tahtadan yansıyan gibi yansıyor. Bu açıdan, onun gerçek hayattakinden çok daha büyük olduğu daha belirgin bir şekilde görülüyordu. Bu açıdan bakınca, geniş çıplak göğüsleri de daha belirgindi. Wintrow, göğüslerine bakmaktan kaçındığını fark etti ve bu yüzden onunla göz göze gelmekten de rahatsız oldu. Bu bir tahta gemi, diye hatırlatmaya çalıştı kendine. O bir tahta gemi. Ama karanlıkta ona gülümserken, pencereden başını çekerek baştan çıkarıcı bir şekilde eğilmiş genç bir kadın gibi görünüyordu. Bu çok saçmaydı.

"Gemiye binmeyecek misin?" diye sordu ona gülümseyerek. "Tabii ki," diye cevapladı. "Hemen geliyorum."

Geminin iskelesine çıkıp karanlık güvertede ilerlerken, yine kendine şaşırdı. Bildiği kadarıyla, yaşayan gemiler

Bingtown'a özgüydü. Sa rahibi olarak aldığı eğitimde bunlardan hiç bahsedilmemişti. Yine de, tüm yaşamın kutsallığına aykırı olduğu konusunda uyarıldığı bazı büyüler vardı. Onları kafasında tek tek geçirdi; bir şeye hayat vermek için başka bir şeyin hayatını alan büyüler, kendi gücünü artırmak için bir şeyin hayatını alan büyüler, kendi hayatını veya başka birinin hayatını iyileştirmek için başka birinin hayatını mahveden büyüler... Hiçbiri, bir yaşam gemisinde hayat uyandıran şeye tam olarak uymuyordu. Geminin varlığı veya yokluğu, büyükbabasının ölümünü engelleyemezdi. Büyükbabasının gemiyi canlandırmak için hayatından mahrum bırakıldığını söyleyemeyeceğine karar verdi. Bu kararı verdiği sırada, bir halat yumağına takıldı. Dengesini korumaya çalışırken, ayakları kahverengi acemi cüppesinin eteğine takıldı ve güverteye uzanarak düştü.

Bir yerden birisi kahkahayla güldü. Belki de ona gülmemişti. Belki gölgeli güvertede denizciler birlikte nöbet tutarken zaman geçirmek için komik hikayeler anlatıyorlardı. Belki de. Yüzü hala kızarmıştı ve alay edilme ihtimaline karşı öfkesini bastırdı. Aptallık, dedi kendi kendine. Bir adamın tökezlemesini komik bulacak kadar aptal birine öfkelenmek aptallık, hatta bunun böyle olup olmadığından emin olamadan öfkelenmek daha da aptalca. Sadece çok uzun bir gün olmuştu. Dikkatlice ayağa kalktı ve ön güverteye doğru el yordamıyla ilerledi.

Orada tek bir kalın battaniye yığın halinde bırakılmıştı. Battaniye, en son kullanan kişinin kokusunu taşıyordu ve ya çok kötü dokunmuştu ya da bazı yerleri kirden sertleşmişti. Battaniyeyi güverteye bıraktı. Bir an için battaniyeyle idare etmeyi düşündü; yaz gecesi o kadar da soğuk değildi, battaniyeye hiç gerek olmayabilirdi. Hakaretleri boş ver; yarından sonra hiçbirisiyle uğraşmayacaktı. Sonra eğilip battaniyeyi güverteden aldı. Bu, erken yağan dolu ya da taşan nehir gibi, stoik bir şekilde katlanılması gereken bir doğa olayı değildi. Bu, insanların zulmüdür ve bir Sa rahibinin, bu zulüm kendisine ya da başkalarına yapılmış olsun, sessizce kabul etmesi beklenemezdi.

Omuzlarını dikleştirdi. Onların onu nasıl gördüklerini biliyordu. Kaptanın oğlu, bir çocuk, cılız, manastıra gönderilmiş, iyilik ve şefkatle yetiştirilmek üzere. Bunu zayıflık olarak görenlerin, Sa rahiplerini ve rahibelerini cinsiyetsiz, hayatlarını dünyanın

güzel, huzurlu bir yer olabileceğini söyleyerek dolaşan cinsiyetsiz aptallar Wintrow, rahiplerin hayatının diğer yüzünü görmüştü. Manastıra geri getirilen rahiplere bakmıştı, savaştıkları zulüm yüzünden sakat kalan rahiplere ya da diğer kurbanları tedavi ederken bulaştıkları salgın hastalıklardan ölen rahiplere. Net bir ses ve sabit bir bakışla kendine öğüt verdi. Rahatsız edici battaniyeyi bir koluna attı ve tek bir gece lambasının yandığı arka güverteye doğru dikkatlice ilerledi.

Üç adam loş ışığın çevresinde oturmuş, güvertede oyun pimleri dağılmıştı. Wintrow ucuz içkilerin keskin kokusunu aldı ve kendi kendine kaşlarını çattı. İçindeki öfkenin küçük alevi daha da parladı. Sanki büyükbabasının anması tarafından ele geçirilmiş gibi, cesurca fenerin ışığının çevresine adım attı. Battaniyeyi güverteye atarak, sert bir sesle sordu: "Bu gemide gece nöbeti ne zamandan beri görev başında içmeye başladı?"

Üç kişi konuşanın kim olduğunu görene kadar, onun yönüne doğru genel bir geri çekilme oldu.

"O çocuk rahip," diye alay etti biri ve tekrar yere uzandı. Yine öfke parladı içinde. "O aynı zamanda Vestrit soyundan gelen Wintrow Haven Vestrit soyundan geliyor ve bu gemide nöbetçiler ne içki içer ne de oyun oynar. Nöbetçiler nöbet tutar!"

Üç adam da ağır ağır ayağa kalktı. Onun üzerinde yükselmişlerdi ve hepsi yetişkin erkeklerin sert kaslarıyla daha iri yarıydılar. Biri utanmış gibi görünüyordu, ama diğer ikisi içkiden ve pişmanlıktan daha kötü durumdaydı.

"Neyi gözetliyoruz?" diye sordu siyah sakallı adam küstahça. "Kyle'ın yaşlı adamın gemisini ele geçirip mürettebatını kendi adamlarıyla değiştirmesini mi? Yıllarca çalışıp sadakatle hizmet ettiğimizin boşa gitmesini mi?"

İkinci adam ilk adamın sözlerini tekrarladı. "Bir Haven, Vestrit'in yönetmesi gereken gemiyi çalarken biz seyredecek miyiz? Althea küstah bir cadalog olabilir, ama o kemiklerine kadar Vestrit. Bu gemi onun olmalı, kadın ya da değil."

Wintrow'un zihninde binlerce cevap geçip gitti. En iyisi olduğunu düşündüğünü seçti. "Bunların hiçbirinin nöbet sırasında içki içmekle ilgisi yok. Ephron Vestrit'in anısını onurlandırmak için çok kötü bir yol."

Son cümle, söylediği diğer her şeyden daha fazla etki yarattı. Utanç içindeki adam öne çıktı. "Nöbeti bana verdiler ve ben içmedim. Onlar sadece bana eşlik edip sohbet ediyorlardı."

Wintrow buna ne cevap vereceğini bilemedi, sadece ciddiyetle başını salladı. Sonra gözleri atılmış battaniyeye takıldı ve asıl görevini hatırladı. "İkinci kaptan nerede? Torg?"

Siyah sakallı adam küçümseyerek burnunu çekti. "Althea'nın kamarasına eşyalarını taşımakla meşgul, başka bir şeye dikkatini veremez."

Wintrow kısa bir baş sallama ile bunu geçiştirdi. Kimseye özel olarak hitap etmeden geceye ekledi: "Kendi limanımızda bile Vivacia'ya sorunsuz bir şekilde binmem mümkün olmazdı."

Nöbetçi adam ona tuhaf bir şekilde baktı. "Gemi hızlandı. Yabancı biri gemiye binmeye çalışırsa hemen haber verir."

"Yabancı biri gemiye binerse bunu yapması gerektiğini bildiğinden emin misin?"

Nöbetçinin yüzündeki şüpheli ifade daha da belirginleşti. "Nasıl bilmez? Kaptan Vestrit, babası ve büyükannesi gemide yaşam hakkında ne biliyorsa, o da bilir." Başını yana çevirip hafifçe salladı ve ekledi: "Bütün Vestritler yaşam gemileri hakkında bunu bilir sanıyordum."

"Teşekkürler," dedi Wintrow, adamın son sözlerini duymazdan gelerek. "Şimdi Torg'u arayacağım. Sen işine bak."

Eğilip atılmış battaniyeyi aldı. Loş ışık çemberinden çıkarken dikkatli adımlarla yürüdü, gözleri karanlığa alışana kadar bekledi. Althea'nın kabininin kapısı aralık duruyordu, ışık güverteye dökülüyordu. Henüz taşınmamış kutuları bir kenara gelişigüzel yığılmıştı. İkinci kaptan kendi eşyalarını özenle düzenliyordu.

Wintrow açık kapıya yüksek sesle vurdu ve Torg'un neredeyse suçlu gibi davranmasından zevk almamaya çalıştı.

"Ne var?" diye sordu adam, ona dönerek.

"Babam battaniye almak için seni görmemi söyledi," dedi Wintrow sessizce.

"Bana bir tane var gibi görünüyor," dedi Torg. Eğlencesini tam olarak gizleyemedi. "Yoksa rahip çocuğu bunun kendisine layık olmadığını mı düşünüyor?"

Wintrow, rahatsız edici battaniyeyi güverteye bıraktı. "Bu olmaz," dedi sessizce. "Pis. Eskimiş ya da yamalı olmasına itirazım yok, ama hiçbir erkek isteyerek pisliğe katlanmamalı."

Torg battaniyeye neredeyse bakmadı. "Pis ise yıka." Eşyalarını yerleştirmeye devam etti.

Wintrow yılmadı. "Battaniyenin kuruması için zaman olmadığını belirtmem gerek yok herhalde," dedi yumuşak bir sesle. "Sadece babamın emrini yerine getirmeni istiyorum. Bu gece gemide kalacağım ve battaniyeye ihtiyacım var."

"Babanın emrettiğini yaptım, battaniyen var." Torg'un sesindeki acımasız eğlence artık daha az gizliydi. Wintrow, adamın sözlerine değil, buna yanıt verdiğini fark etti.

"Neden kaba davranmak seni eğlendiriyor?" diye sordu Torg'a, merakı içtendi. "Bana temiz bir battaniye vermek, kirli bir paçavra verip ihtiyacım olan şeyi dilenmek zorunda bırakmaktan daha ne kadar zor olabilir ki?"

Sorunun dürüstlüğü, arkadaşını hazırlıksız yakaladı. Wintrow'a bakakaldı, konuşmadı. Birçok acımasız adam gibi, neden böyle davrandığını hiç düşünmemişti. Yapabildiği için bu ona yetiyordu. Muhtemelen çocukluğundan beri zorba biriydi ve bir kanvas kefenle örtülene kadar da öyle kalacaktı. Wintrow, ilk kez bu adamı fiziksel olarak inceledi. Tüm kaderi yüzüne yazılmıştı. Küçük yuvarlak gözleri, beyaz domuzun gözleri gibi maviydi. Yuvarlak çenesinin altındaki deri sarkmaya başlamıştı. Boynuna bağladığı mendil çok kirliydi ve mavi-beyaz çizgili gömleğinin yakasında kahverengi bir şerit görünüyordu. Bu, dürüst çalışmanın kir ve teri değil, tembelliğin pisliği idi. Adam kendini temiz tutmaya özen göstermiyordu. Bu, kabin içindeki eşyalarının dağınıklığından belliydi. İki hafta içinde burası yıkanmamış giysiler ve dağılmış yemek artıklarıyla dolu kokuşmuş bir ahır haline gelecekti. O anda Wintrow tartışmayı bırakmaya karar verdi. Güvertede giysileriyle uyuyacak ve rahatsız olacaktı, ama hayatta kalacaktı. Bu adamla daha fazla tartışmanın bir anlamı olmadığını düşündü.

; bu adamın Wintrow'un kirli battaniyeyi ne kadar iğrenç ve aşağılayıcı bulduğunu asla anlayamayacaktı. Wintrow, adamı daha önce daha yakından incelememişti için kendini azarladı; bu, ikisini de gereksiz bir tartışmadan kurtarabilirdi.

"Boş ver," dedi rahat ve ani bir şekilde. Arkasını döndü. Gözlerini birkaç kez kırıştıtararak alışmalarını sağladı ve sonra yoluna devam etti. İkinci kaptanın kabinin kapısına gelip arkasından baktığını duydu.

"Yavru köpek muhtemelen babasına şikayet edecektir, hiç şüphem yok," diye alaycı bir şekilde Torg onun arkasından seslendi. "Ama bence babası bir erkeğin battaniyedeki birkaç leke için ağlamasını beklemez."

Wintrow, belki de bunun doğru olduğunu kabul etti. Babasına şikayet edip öğrenmek için zahmet etmeyecekti. Bir gecelik rahatsızlık için şikayet etmenin anlamı yoktu. Sessizliği Torg'u rahatsız etmiş gibiydi.

"Sızlanarak beni başımın belasına sokacağını sanıyorsun, değil mi? Ama sokamazsın! Babanı çok iyi tanıyorum."

Wintrow, adamın tehditkar alayına cevap verme zahmetine bile girmedi. Tartışmaya devam etmemeye karar verdiği anda, bu duruma olan tüm duygusal bağlılığını bırakmıştı. Öğretildiği gibi anma'sını içine çekti, öfkesini ve kırgınlığını da onunla birlikte. Bu duyguların değersiz ya da uygunsuz olduğu için değil, sadece bu adama harcanmasının boşa gideceği için yapmıştı. Zihnini pis battaniyeye karşı duyduğu tepkilerden arındırdı. Ön güverteye vardığında, sadece sakinliğini değil, bütünlüğünü de geri kazanmıştı.

Korkuluğa yaslandı ve denizi seyretti. Limanda demirlemiş başka gemiler vardı. Bu gemilerden sarı ışıklar parlıyordu. Onları inceledi. Kendi bilgisizliği onu şaşırttı. Birçok nesildir tüccar ve denizci olan bir ailenin oğlu olmasına rağmen, bu gemiler ona yabancı nesnelerdi. Çoğu ticaret gemisiydi, aralarında birkaç balıkçı ve kesim gemisi vardı. Tüccar gemilerinin çoğu kıç tarafı düz, arka güvertesi bazen ana direğe kadar uzanan gemilerdi. Her gemiden iki veya üç direk yükselen aya doğru uzanıyordu.

Kıyı boyunca, gece pazarı ses ve ışıkla doluydu. Günün sıcaklığı geçmişti, açık ocaklarda etlerin damlaları cızırdayarak yanarken, ateşler geceyi aydınlatıyordu. Hafif bir esinti, baharatlı etlerin ve hatta açık ocaklarda pişmekte olan ekmeğin kokusunu

baharatlı etin ve hatta açık fırınlarda pişmekte olan ekmeğin kokusunu getirdi. Sesler de, yüksek kahkahalar, şarkı patlamaları, çığlıklar gibi, izole parçalar halinde cesurca suyun üzerinden geçiyordu. Hareketli sular, pazarın ve gemilerin ışıklarını yakalayıp, onları dalgalı yansıma şeritlerine dönüştürüyordu. "Yine de her şeyde bir huzur var," dedi Wintrow yüksek sesle.

"Çünkü her şey olması gerektiği gibi," diye cevapladı Vivacia. Sesi bir kadının tınısındaydı. Gecenin kadifemsi karanlığı ve aynı dumanlı tonu vardı. Bu sesi duyan Wintrow'un içinde sıcak bir zevk ve saf mutluluk uyandı. Bu tepkiye bir an şaşırdı.

"Sen nesen?" diye sordu ona sessiz bir hayranlıkla. "Senden uzaktayken senden korkmam ya da en azından şüphelenmem gerektiğini düşünüyorum. Ama şimdi buradayım ve sesini duyduğumda, sanki... sanki aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal ediyorum."

"Gerçekten mi?" diye sordu Vivacia, sesindeki heyecanı gizlemeden. "O zaman senin hislerin benimkiler gibi. Çok uzun zamandır uyanıyorum... yıllardır, babanın ve onun babasının tüm hayatı boyunca, büyük büyükannen kendini benim korumama teslim ettiğinden beri. Sonra bugün, nihayet hareket edebildiğimde, gözlerimi dünyaya tekrar açabildiğimde, kendi duyularım ile sizi tadabildiğim, koklayabildiğim ve duyabildiğimde, o zaman bir heyecan hissettim. Siz kimsiniz, merak ediyorum, kendi bedenlerinizde doğmuş, o bedenleriniz bozulduğunda yok olmaya mahkum olan et, kan ve kemikten yaratılmış varlıklar? Ve bunları merak ettiğimde korkuyorum, çünkü siz bana o kadar yabancı ki, bana ne yapacağınızı bilemiyorum. Yine de, içinizden biri yanımda olduğunda, sizin de benimle aynı iplikten dokunduğunuzu, bizim bölünmüş bir yaşamın uzantıları olduğumuzu ve birlikte birbirimizi tamamladığımızı hissediyorum. Varlığınızda bir sevinç duyuyorum, çünkü birbirimize yakın olduğumuzda kendi hayatımın daha da büyüdüğünü hissediyorum."

Wintrow, sanki kutsal bir şairi dinliyormuşçasına hareketsiz ve sessizce korkuluğa yaslandı. Kız ona bakmıyordu; onu görmek için bakmasına gerek yoktu. Onun gibi, limanın ötesindeki gece pazarının şenlikli ışıklarına bakıyordu. Gözlerimiz bile aynı manzarayı görüyor, diye düşündü ve gülümsemesi genişledi. Birkaç kez, sözler onu derinden etkilemiş ve zengin toprağa kök salmış gibi içinden gerçeklik kazanmıştı. Manastırdaki en iyi öğretmenlerden bazıları, içinde seslenmeden yüzen bir gerçeği basit sözlerle dile getirdiklerinde, onda bu hayranlığı uyandırabiliyorlardı. Kızın sözleri yaz gecesinin sıcaklığında kaybolduğunda, o da cevap verdi.

"Güçlü bir şekilde vurulmuş bir harp teli, ikizini uyandırır ya da saf ve yüksek bir ses, kristali parıltır, tıpkı senin içimdeki gerçeği uyandırdığın gibi." Kendini şaşırtacak şekilde yüksek sesle güldü, sanki göğsünde uzun süredir tutsak olan bir kuş aniden uçmuş gibi hissetti. "Söylediklerin çok basit, sadece birbirimizi tamamlıyoruz. Sözlerinin beni bu kadar etkilemesinin bir nedeni aklıma gelmiyor. Ama etkiliyorlar. Etkiliyorlar."

"Bu gece burada bir şey oluyor. Hissediyorum."

"Ben de. Ama ne olduğunu bilmiyorum."

"Buna bir isim veremiyorsun demek istiyorsun," diye düzeltti kız. "İkimiz de bunun ne olduğunu bilmekten kendimizi alamıyoruz. Büyüyoruz. Dönüşüyoruz."

Wintrow kendini geceye gülümserken buldu. "Ne oluyoruz?" diye sordu kadına.

Kız ona döndü, tahta gibi yüzünün keskin hatları uzaktaki ışıkların yansımasını yakaladı. Ona gülümsedi, dudakları aralanarak mükemmel dişlerini ortaya çıkardı. "Biz kendimiz oluyoruz," dedi basitçe. "Olmamız gereken biz."

Althea, sefaletin mükemmelliğe ulaşabileceğini hiç bilmiyordu. Ancak şimdi, boş bardağına bakarken, dünyasının ne kadar yanlış bir hale geldiğini anladı. Daha önce de işler kötüydü, kusurluydu, ama ancak bugün, her şeyin olabileceği en kötü hale gelene kadar aptalca kararlar almıştı. Kendi aptallığına başını salladı. Düzleşmiş kesesinden son bozuk paraları çıkarırken ve bardağını yeniden doldurmak için kaldırırken, kararlarını gözden geçirdi. Savaşması gereken yerde pes etmiş, pes etmesi gereken yerde savaşmıştı. Ama en kötüsü, en kötüsü gemiden ayrılmak olmuştu. Babasının cesedi dalgalara teslim edilmeden Vivacia'dan ayrıldığında, aptal ve hatalı olmaktan çok daha kötü bir şey yapmıştı. Vatan haini olmuştu. Kendisi için önemli olan her şeye ihanet etmişti.

Kendi kendine başını salladı. Nasıl yapabilmişti? Babasını gömmeksizin oradan ayrılmakla kalmamış, gemisini Kyle'in merhametine terk etmişti. Kyle onu anlamıyordu, bir yaşam gemisinin ne olduğunu ya da onun neye ihtiyacı olduğunu gerçekten kavrayamıyordu. Umutsuzluk kalbini sardı ve sıktı.

Vivacia'yı en önemli günde terk etmişti. Neyi vardı? Aklı neredeydi, kalbi neredeydi ki geminin duygularını kendi duygularının önüne koymuştu? Babası buna ne derdi? Ona her zaman "Önce gemi, sonra her şey gelir" dememiş miydi?

Taverna sahibi aniden ortaya çıktı, parasını aldı, yakından inceledi ve bardağını yeniden doldurdu. Ona bir şey söyledi, sesi sahte bir şefkatle doluydu. Yeniden doldurulmuş bardağıyla onu uzaklaştırdı ve içindekileri neredeyse döküyordu. İsrاف etmemek için aceleyle içti.

Sanki bu, kafasını boşaltacakmış gibi gözlerini kocaman açtı ve etrafına bakındı. Bu tavernadaki insanların onun acısını paylaşmamaları yanlış geliyordu. Görünüşe göre, Bingtown'un bu köşesi Ephron Vestrit'in ayrıldığını fark etmemişti bile. Burada, son iki yıldır yaptıkları aynı konuşmaları yapıyorlardı: Yeni gelenler Bingtown'u mahvediyordu; Satrap'ın temsilcisi sadece vergi koyarak yetkisini aşmakla kalmıyor, limanda köle gemilerini görmezden gelmek için rüşvet alıyordu; Chalcedalılar Satrap'tan Bingtown'un su vergilerini düşürmesini istiyordu ve Satrap, Chalced'in kendisine cömertçe gönderdiği zevk otları için muhtemelen bu talebi kabul edecekti. Aynı eski dertler, diye düşündü Althea, ama Bingtown'da bunlara karşı çıkıp bir şey yapacak çok az kişi vardı. En son babasıyla birlikte Eski Tüccarlar Konseyi'ne gittiğinde, babası ayağa kalkıp hepsini yasaklamalarını söylemişti. "Bingtown bizim kasabamız," demişti kararlı bir şekilde. "Satrap'ın değil. Hepimiz kendi devriye gemimize katkıda bulunmalı ve köle gemilerinin limanımıza girmesini yasaklamalıyız. Chalced'in tahıl gemilerini de geri çevirin, burada su ve erzak vergisi ödemek istemiyorlarsa. Başka bir yerde, belki korsan kasabalarından birinde ikmal yapsınlar, bakalım orada daha iyi muamele görecekler mi." Babasının sözleri, hem şok hem de onaydan oluşan bir haykırıyla karşılanmıştı, ama oylama zamanı geldiğinde konsey harekete geçememişti. "Bir iki yıl bekle," demişti babası Althea'ya ayrılırken. "Burada bir fikrin kök salması bu kadar sürer. Bu gece bile çoğu benim haklı olduğumu biliyor. Sadece yapılması gerekenlerle yüzleşmek istemiyorlar, Bingtown'un Bingtown olarak kalması ve güneydeki Chalced'e dönüşmemesi için çatışmaların kaçınılmaz olduğunu kabul etmek istemiyorlar. Sa'nın teri, lanet Chalcedliler kuzey sınırimıza çoktan meydan okuyorlar. Bunu görmezden gelirsek, başka yollarla buraya sızacaklar: yüzleri dövmele köleler

, on iki yaşında evlendirilen kadınlar, tüm diğer yozlaşmalar. Eğer buna izin verirsek, bizi yok edecekler. Ve tüm Eski Tüccarlar bunu kalplerinde biliyorlar. Bir iki yıl içinde bu konuyu tekrar gündeme getireceğim ve aniden hepsi bana hak verecekler. Göreceksin.

Ama o yapmayacaktı. Babası artık sonsuza dek gitmişti. Bingtown eskisi kadar zengin ve güçlü bir kasaba değildi ve bunun farkında bile değildi.

Gözleri bir kez daha yaşlarla doldu. Yine, gözlerini kolunun manşetine sildi. Her iki manşet de sıırıslılandı ve yüzünün ve saçlarının berbat durumda olduğundan şüphe duymuyordu. Keffria ve annesi onu şimdi görseler skandal çıkarırlardı. Bırakın şok olsunlar. Eğer o bir utanç kaynağıysa, onlar daha beterdı. O bir anlık dürtüyle bu çılgınlığa atılmıştı, ama onlar planlamış ve komplo kurmuştu, sadece ona karşı değil, nihayetinde aile gemisine karşı. Çünkü Vivacia'yı Kyle'a, onunla kan bağı bile olmayan bir adama teslim etmenin onlar için ne anlama geldiğini bilmeleri gerekirdi. Aniden, küçük, soğuk bir şüphe onu sardı. Ama annesi Vestrit olarak doğmamıştı. Kyle gibi, o da bu aileye evlenerek girmişti. Belki de, onun gibi, gemiyi gerçekten sevmiyordu. Hayır. Hayır, öyle olamazdı, babasıyla geçirdiği onca yıldan sonra olamazdı. Althea, bu düşüncenin gerçek olabileceğini kesinlikle reddetti. İkisi de Vivacia'nın aileleri için ne kadar önemli olduğunu bilmeliydi. Ve tüm bunlar, ona karşı garip ve korkunç, ama geçici bir intikamdı. Nedenini bilmiyordu; belki de babasını ailenin diğer üyelerinden daha çok sevdiği için.

Gözleri yeniden doldu. Önemli değildi, hiçbir şeyin önemi yoktu. Fikrini değiştirmeleri gerekiyordu, gemiyi ona geri vermelilerdi. Hatta, kendine sertçe söyledi, Kyle'ın emrinde kaptanlık yapmak zorunda kalsa bile. Bu düşünceden ne kadar nefret etse de, aniden onu benimsedi. Evet. Tek istedikleri buydu. Geminin işlerinin, onun ve onların uygun gördüğü şekilde yürütüleceğine dair bir güvence. Artık bunların hiçbirini umursamıyordu. O, istediği kadar salamura yumurta ve boya boyası satabilirdi, yeter ki o Vivacia'da kalıp onun bir parçası olabilsin.

Althea aniden doğruldu. Sanki bir anda bir karar vermiş gibi derin bir nefes aldı. Yine de hiçbir şey değişmedi, diye düşündü. Bir an sonra bunu da reddetti. Çünkü bir şey değişmişti, hem de çok büyük bir şey. Vivacia'da kalmak için

ve Vivacia'da kalmak için neredeyse her şeyi yapmaya hazır olduğunu fark etmişti. Her şeyi.

Etrafına bakındı ve hayal kırıklığıyla hafifçe inledi. Çok fazla içmişti ve çok ağlamıştı. Başı zonkluyordu ve Bingtown'daki hangi denizci barında olduğunu bile bilmiyordu. En sefil barlardan biri olduğu kesindi. Bir adam bayılmış ve koltuğundan yere kaymıştı. Bu o kadar da olağandışı bir şey değildi, ama genellikle onları kenara çekecek biri olurdu. Daha iyi kalpli hancıların kapının yanında horlayarak yatmasına izin verirken, daha kalpsiz olanlar onları sokaklara ya da ara sokaklara atarak insan tacirlerinin bulması için bırakırdı. Bazı tavernacıların insan tacirleriyle işbirliği yaptığı söyleniyordu, ama Althea buna hiç inanmamıştı. Bingtown'da olmazdı. Diğer liman kentlerinde olabilir, buna emindi, ama Bingtown'da olmazdı.

Titreyerek ayağa kalktı. Eteğinin danteli, masanın sert ahşap ayağına takıldı. Yırtıldığını ve sarkmış olduğunu umursamadan onu kurtardı. Bu elbiseyi zaten bir daha asla giymeyecekti; bu gece paramparça olsa da umurunda değildi. Son bir kez burnunu çekip yorgun gözlerini avuçlarıyla ovuşturdu. Eve ve yatağa. Yarın, bir şekilde, her şeyle yüzleşecek ve her şeyi halledecekti. Ama bu gece değil. Tatlı Sa, bu gece değil, eve vardığında herkes uyuyor olsun, diye dua etti.

Kapıya yöneldi, ama yerde yatan sırlıslam denizcinin üzerinden atlamak zorunda kaldı. Ahşap zemin altında sallanıyor gibiydi, ya da belki de henüz karaya ayak basmış değildi. Dengede kalmak için daha büyük bir adım attı, neredeyse düşüyordu, ancak kapı direğine tutunarak kendini toparlayabildi. Birinin ona güldüğünü duydu, ama kim olduğunu görmek için onurunu feda edemezdi. Bunun yerine, kapıyı açtı ve geceye adım attı.

Karanlık ve serinlik hem kafa karıştırıcı hem de hoş gelmişti. Tavernanın dışındaki tahta kaldırımında bir an durdu ve birkaç derin nefes aldı. Üçüncü nefesinde, aniden kusacak gibi olduğunu hissetti. Korkuluğa tutunarak hareketsiz kaldı, daha sık nefesler alıp, sokak sallanmayı bırakana kadar gözlerini kocaman açarak etrafına baktı. Arkasında kapı tekrar açıldı ve başka bir müşteri çıktı. Onu görebilmek için dikkatlice döndü. Loş ışıktaki onu tanımak biraz zaman aldı. Sonra, "Brashen," diye selamladı.

"Althea," diye yorgun bir sesle cevap verdi. İstemeden sordu, "İyi misin?"

Bir an sokakta durup ona baktı. Sonra, "Vivacia'ya geri dönmek istiyorum," dedi. Bu düşünceyi içinden geçirdiği anda, bunu yapması gerektiğini anladı. "Bu gece gemiye gitmeliyim. Onunla konuşmalıyım, bugün onu neden terk ettiğimi açıklamalıyım."

"Yarın," dedi Brashen. "Uyuduktan ve ayıldıktan sonra. Seni bu halde görmesini istemezsin, değil mi?" Sesinde kurnazlık duydu, "Eminim o da baban kadar memnun olmaz."

"Hayır. Anlayacaktır. Birbirimizi çok iyi tanıyoruz. Yaptığım her şeyi anlayacaktır."

"O zaman sabah temiz ve ayık bir şekilde gidersen de anlar," dedi Brashen mantıklı bir şekilde. Sesi çok yorgun geliyordu. Bir an sessizlikten sonra, dirseğini uzattı. "Hadi. Seni eve bırakayım."

8 GECE SOHBETLERİ

ANNE, kapıdan içeri girer girmez yıkıldı, dizleri bacaklarının altında çöktü. Kyle başını sallayarak ayakta dururken, Keffria annesini yatağa yatırdı. Uzun yıllar kocasıyla paylaştığı yatak odası, hastalık ve ölüm odasına dönüşmüştü. Keffria, annesini o kadar gece nöbet tuttuğu karyolaya yatırmak yerine, Rache'ye onun için bir misafir odası hazırlamasını emretti. Yatak hazır olana ve hizmetçi kadının duygusuz annesini yatağa yatırmasına kadar onun yanında oturdu. Sonra Selden'i kontrol etmeye gitti. Selden ağlıyordu. Annesini istemişti ama Malta ona çok meşgul olduğunu, ağlayan bir bebeğe bakacak kadar zamanı olmadığını söylemişti. Sonra onu yatağının kenarında oturmuş halde bırakmış, ona bakması için bir hizmetçi bile çağırmamıştı. Keffria bir an kızına kızdı, ama sonra Malta'nın da henüz bir çocuk olduğunu hatırladı. Böyle bir günün ardından on iki yaşındaki bir kızdan yedi yaşındaki kardeşine bakmasını beklemek mantıklı değildi.

Bu yüzden çocuğu sakınleştirdi, geceliğini giymesine yardım etti ve gözleri kapanana kadar yanında kaldı. Sonunda kendi yatağına gitmek için onu bıraktığında, evdeki herkesin çoktan uyuduğundan emindi. Tanıdık koridorlarda yürürken mumun dans eden ışığı, ona hayaletleri ve ruhları hatırlattı. Aniden, babasının anma'sının, onun uzun süre acı çektiği odalarda hâlâ dolaşıyor olabileceğini düşündü. Omurgasından bir ürperti geçti, ensesindeki tüyler diken diken oldu. Bir an sonra kendini azarladı. Babasının anması artık gemiyle bir olmuştu. Ve burada kalmış olsa bile, babası ona kesinlikle kötülük yapmazdı. Yine de Kyle'ın çoktan yattığı odaya sessizce girmeye sevindi. Onu rahatsız etmemek için mumu üfledi ve karanlıkta giysilerini rastgele yere bırakarak soyundu. Nana'nın onun için hazırladığı geceliği buldu ve serin geceliğin içine girdi. Sonunda, sonunda kendi yatağına ulaşmıştı. Battaniyeyi ve çarşafı geri çekti ve uyuyan kocasının yanına uzandı.

Kyle onu karşılamak için kollarını açtı. Onsuz uyumamış, burada onu beklemışti. Gün ne kadar uzun geçmiş, o ne kadar yorgun ve zgn olsa da, bu onu mutlu etti. Keffria, Kyle'ın dokunuşunun günlerdir onu boğan acı düğümlerini çözdüğünü hissetti. Bir süre onu sadece sıkıca sarıp saçlarını okşadı, boynunu ovuşturdu, ta ki o kollarında gevşeyene kadar. Sonra, yüksek pencerelerden yatak odasına ay ışığı dolarken, sözsüz, basit ve nazıkçe sevişti. Bu yaz gecesinin ayı, dokunduğu her şeye neredeyse renk katacak kadar parlaktı; yataktaki krem rengi çarşaflar, Kyle'ın fildişi rengi saçları, güneşin dokunduğu ve dokunmadığı yerlerde iki ton mat altın rengi olan teni. Sonra, vücudunu ona doğru kıvrıp başını omzuna yasladığında, bir süre her şey sessizdi. Kalbinin atışlarını ve gğ्सnden geçen havanın hareketini dinledi ve bundan ve onun sıcaklığından memnun oldu.

Sonra aniden bencil ve düşüncesiz olduğunu hissetti, annesinin babasını kaybettiği, onunla birlikte fiziksel yakınlık ve bu tür paylaşımların tüm olasılığını kaybettiği günün tam da o gecesinde tüm bunlara sahip olabileceğini ve tadını çıkarabileceğini düşündü. Sevişmenin gevşekliği ve sıcaklığıyla, bu kaybın herhangi bir dünyada var olması bile birdenbire çok korkunç geldi. Kyle'dan uzaklaşmadı, aksine boğazı acı bir şekilde kapanırken ona daha da yaklaştı ve tek bir sıcak gözyaşı yanağından süzülerek onun çıplak omzuna damladı. Kyle elini uzatıp gözyaşına dokundu, sonra da kızın yüzüne.

"Yapma," dedi Kyle nazıkçe. "Yapma. Bugün yeterince gözyaşı döküldü, yeterince yas tutuldu. şimdilik hepsini unut. Bu yatakta ikimizden başka hiçbir şey ya da hiç kimse olmasın."

Nefes aldı. "Deneyeceğim. Ama annemin kaybı... Onun neyi kaybettiğini gerçekten anladım. Bütün bunları." Serbest eliyle omzundan uyluğuna kadar onun vücudunu okşadı, sonra Kyle onu yakalayıp dudaklarına götürdü.

"Biliyorum. Sana dokunurken ben de bunu düşündüm. Bir gün sana geri dönmezsem, ne yaparsın diye merak ettim..."

"Böyle bir şeyi söyleme bile!" diye yalvardı. Avucunu onun çenesine koydu ve ay ışığında yüzünü kendine çevirdi. "Hala bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum," diye aniden farklı bir ses tonuyla açıkladı. "Bunu konuştuğumuzu biliyorum, hepimizin bunun en iyisi olacağına, herkesi koruyacağına karar verdiğimizi biliyorum."

ama elimi çiviye koyduğumda yüzündeki ifade... ve sonra öylece fırlayıp gitmesi. Althea'nın böyle bir şey yapacağına, cenazeden öylece çıkıp gideceğine asla inanmazdım. Onu daha çok sevdiğini sanıyordum..."

"Hmm." Kyle düşündü. "Ben de beklemiyordum. Babasını sevmese bile gemiyi daha çok sevdiğini sanıyordum. Onunla gerçek bir kavga çıkacağını düşünmüştüm, o kadar kolay pes edince çok sevindim. Cenaze töreninin onunla bir dizi acı sahneden ibaret olacağından emindim. En azından bizi bundan kurtardı. Ama şu anda nerede olduğunu merak ediyorum. Bir kız, babasının öldüğü gece evde olmalı, Bingtown gibi vahşi bir limanda dolaşmamalı." Durakladı, sonra neredeyse temkinli bir şekilde ekledi, "Onu böyle bırakamayacağımı biliyorsun. Azarlanması gerekiyor; kendini tamamen mahvetmeden önce biri ona el atmalı."

"Babam her zaman Althea'nın hafif bir el ile en iyi sonuçları aldığını söylerdi," diye cesaretini topladı Keffria. "Kendi hatalarını yapabilmesi için ona alan tanınması gerektiğini, çünkü onun için tek öğrenme yolu buymuş gibi görüldüğünü söylerdi."

Kyle tiksintiyle burnunu çekti. "Affet beni aşkım, ama bence bunu, ona bir baba olarak tavır almaktan kaçınmak için söylemişti. O şımarık bir kız. Onu tanıdığımdan beri her istediği yapılmış ve bu belli oluyor. Her zaman kendi istediğini alacağını düşünüyor. Bu onu bencil ve düşüncesiz yaptı. Ama onun için henüz çok geç değil. Bunu öğrenmek benim için tahmin edemeyeceğin kadar büyük bir şok oldu. Eve dönerken sinirlenip ona yolculuğun geri kalanında kamarasına çekilmesini söylediğimde, beni dinleyeceğini hiç düşünmemiştim. Öfkelenmişim ve ona gerçekten sinirlenmeden önce onu gözümün önünden çekmek için bağırarak emrettim. Ama o bana itaat etti. Ve sanırım o yalnız kaldığı sürede düşünmek için bolca zamanı oldu. Karaya çıktığımızda nasıl olduğunu gördün. Sessiz ve pişman. Gemiden inerken bir hanımefendi gibi giyinmişti, ya da en azından bildiği kadarıyla.

Bir an durakladı. Kafasını salladı, sarışın saçları yastığa dolandı. "Hayretler içindeydim. Kavgayı yeniden başlatmasını bekledim. Sonra anladım ki, o başından beri bunu istiyordu. Bir sınır koyacak biri. Sonunda ona sahip çıkacak ve olması gerektiği gibi davranmasını sağlayacak biri. Bunca zaman, bence o

birisi onu durdurup demir atmadan önce ne kadar ileri gidebileceğini görmek istiyordu." Boğazını temizledi. "Babanı saygı duyuyordum. Bunu biliyorsun. Ama Althea söz konusu olduğunda, o... kördü. Ona hiçbir şey yasaklamadı, ona asla "hayır" demedi ve bunu uyguladı. Ben devreye girip bunu yaptığımda, fark inanılmazdı. Tabii, gemiden indiğinde ve ben artık sorumlu olmadığım da, yine biraz yaramazlaşmaya başladı." Omuzlarını silkti. Bir süre, Keffria ile kız kardeşini ve onun tuhaf davranışlarını düşünürken sessizlik oldu.

Kyle derin bir nefes aldı ve ağır bir şekilde içini boşalttı. "Eskiden onun için umut olmadığını düşünürdüm. Bize sadece keder getireceğini ve kötü bir sonla karşılaşacağını düşünürdüm. Ama bugün, ailemiz için en iyisi olan şeyde hepimizin birleştiğini gördüğünde, bize gerçekten karşı çıkmadı. İçinde, neyin doğru olduğunu biliyor. Gemi, tüm ailenin iyiliği için çalışmalı. Sen en büyüksün: ailenin gerçek servetini miras alman doğru ve adil. Ayrıca, bakman gereken çocukların var ve gemi bunu yapmamızı sağlayacak. Althea'nın bakacak kimi var ki? Sadece kendine, ve bence onu aç, çıplak ve evsiz bırakmayacağımıza güvenebiliriz. Ama durum tersine dönseydi ve gemi ona verilseydi, Vivacia'yı limandan çıkarmadan denize açılırdı ve muhtemelen o beceriksiz Brashen'i kaptan yapardı.

Biraz gerindi, ama onu kendinden uzaklaştırmaya yetmedi. Kolunu onun omzuna doladı ve sıkıca sarıldı. "Hayır, Keffria, bugün yaptığımızın en iyisi olduğunu sorgulamana gerek yok. Althea'ya bakacağımızı ve annenin maddi sıkıntılarından kurtaracağımızı biliyoruz. Althea'nın annene bakacağını, bizi ve çocuklarımızı bırak, kesin olarak söyleyebilir misin? Bence sonunda baban bile, en sevdiği çocuğunun duygularını incitmek ne kadar zor olsa da, gemiyi sana bırakmanın akıllıca olduğunu anladı."

Keffria derin bir nefes aldı ve ona daha yakın oturdu. Söylediği her kelime mantıklıydı. Onunla evlenmesinin nedenlerinden biri de buydu; her şeyi dikkatlice ve mantıklı bir şekilde düşünme yeteneği ona kendini güvende hissettiriyordu. Evlendiğinde emin olduğu tek şey, babası gibi dürtüsel ve hayalperest bir adama bağlı bir hayat sürmek istemediğiydi. Bunun annesine ne yaptığını, onu yaşından çok daha yaşlı gösterdiğini görmüştü. Diğer tüccar eşleri, gül bahçeleriyle ve torunlarıyla ilgilenerek sakin ve rahat bir hayat sürerken, annesi her gün

bir erkeğin kararları ve işleriyle uğraşıyordu. Bu sadece hesaplar ve diğer tüccarlarla anlaşmalar yapmakla kalmıyordu. Çoğu zaman annesi at sırtında tarlalarda dolaşıyor, denetçilerinin söylediklerinin doğru olup olmadığını kendi gözleriyle kontrol ediyordu.

Keffria'nın hatırlayabildiği kadarıyla, mafe hasat mevsiminden nefret ederdi. Küçükken, tek bildiği, uyandığında annesinin çoktan gitmiş olacağı ve yatmadan önce bir saat kadar görebileceği ya da o gün hiç göremeyeceğiydi. Büyüdükçe, annesi onu ısrarla sıcak tarlalara ve olgunlaşan fasulyeyle dolu uzun, dikenli, koyu yeşil çalıların arasına sürüklediği birkaç yıl geçirdi. Fasulyelerin nasıl hasat edildiğini, onları rahatsız eden zararlıların neye benzediğini, hangi hastalıklı çalılarının hemen sökülüp yakılması gerektiğini ve hangilerinin yaprak küfü ve at gübresinden yapılan güçlü bir çay ile özenle ıslatılması gerektiğini öğrenmesini zorladı. Keffria bundan nefret etmişti. Saçlarına ve cildine özen göstermeye başlayacak yaşa geldiğinde isyan etmiş ve artık bu işkenceye katlanmayacağını söylemişti. Hatırladığı kadarıyla, o yıl denizlere açılıp onu bu yüklerin altında bırakacak bir adamla asla evlenmeyeceğine karar vermişti. Bir erkeğin görevini yerine getirecek, ona bakacak, onu koruyacak ve evlerini tüm bela ve endişelerden koruyacak bir adam bulacaktı. "Sonra gidip bir denizciyle evlendim," dedi yüksek sesle. Sesindeki sevgi, bunu bir iltifata dönüştürdü.

"Hm?" Uykulu bir soru göğsünün derinliklerinden çıktı. Ay ışığında solgun eline elini koydu, zeytin rengi teninin onun beyazlığıyla oluşturduğu kontrastın tadını çıkardı.

"Keşke bu kadar çok seyahat etmesen," dedi yumuşak bir sesle. "Babam öldü, artık ailenin reisi sensin. Eğer sen olmazsan..."

"Biliyorum," dedi adam sessizce. "Bunu düşündüm, endişelendim. Yoksa neden Wintrow'u gemide yanımda götürmek için ısrar ediyorum sanıyorsun? Artık bu ailenin bir erkeği olarak öne çıkıp sorumluluklarını üstlenmesi zamanı geldi."

"Ama... onun rahipliği," diye itiraz etti Keffria küçük bir sesle. Kocasına karşı çıkmak ona çok zor geliyordu, ama bu konuda her zaman onun istediğini yapmıştı. Şimdi fikrini değiştirebileceğini akıl almıyordu.

"O saçmalığı hiç onaylamadığımı biliyorsun," dedi kocası, sanki onun düşüncesine cevap verircesine sessizce. "İlk oğlumuzu Sa'nın hizmetine sunmak... Bu, Jamaillia'nın zenginleri için güzel bir şey. Bir oğlunun emeğini sunup bunu hiç önemsememek, servetlerini göstermek için. Bizim durumumuz öyle değil, hayatım. Ama senin bunu istediğini biliyordum ve sana izin vermeye çalıştım. Çocuğu manastıra gönderdik. Baban birkaç yıl daha yaşasaydı, onu orada tutabilirlerdi. Ama yaşamadı. Selden denizci olmak için çok küçük. Gerçek şu ki, bu aile Wintrow'a Jamaillia'daki bir manastırdan çok daha fazla ihtiyaç duyuyor. Sa bize geçimimizi sağlıyor, hep böyle söylüyorsun. Şöyle düşün. O bize on üç yıl önce bir oğul verdi. Ve şimdi ona ihtiyacımız var.

"Ama ona söz verdik," dedi küçük bir sesle. İçinde bir tür ıstırap vardı. Wintrow'un rahip olması, Sa'ya adanmış olması onun için çok önemliydi. Adanan tüm çocuklar kabul edilmezdi. Bazıları manastırın teşekkürleriyle ailelerine geri gönderilirdi, ancak oğullarının rahiplik için gerçekten uygun olmadıklarını açıklayan nazik bir mektup da gönderilirdi. Wintrow geri gönderilmemişti. Hayır, o en başından beri sevgiyle bakılmış, hızla acemi rahiplik üniformasına terfi etmiş, Kall'daki uzak manastırdan Marrow yarımadasındaki Kelpiton manastırına nakledilmişti. Rahipler pek sık rapor göndermezdi, ama aldığı raporlar çok övgü doluydu. Onları, orijinal altın şeritlerle bağlayarak giysi sandığının köşesinde saklıyordu.

"Ona söz verdin," dedi Kyle. "Ben değil. Bırak kalkayım." Kollarından ve yataktan kurtulup ayağa kalktı. Vücudu ay ışığında oyulmuş fildişi gibiydi. Yatağın ayak ucunda geceliğini aradı ve başının üzerinden geçirdi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu kız sessizce. Yorumunun onu üzdüğünü biliyordu, ama o daha önce hiç başka yerde uyumak için yatağından ayrılmamıştı.

Onu çok iyi tanıyordu. Endişesini hissetmiş gibi, elini uzatıp kızın saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltti. "Geri döneceğim. Althea'nın odasına gidip geldi mi diye bakacağım." Başını salladı. "Onun aptallığına inanamıyorum. Umarım bu gece Bingtown'da kendini rezil etmez. Birkaç kadeh içtiğinde, neredeyse her şeyi söyleyebilir. Şu anda en son ihtiyacımız olan şey skandal. Bu mali sorunları kontrol altına alana kadar ailenin istikrarlı ve birleşik görünmesi gerekiyor.

Althea'nın ağızından çıkan her söz, alacaklılarımızın paniğe kapılmasına ve elimizden ne alabilirlerse almaları gerektiğine karar vermelerine neden olabilir. Ah, neyse. Bu gece yeterince endişe ve keder yaşadık. Uyumaya çalış. Ben de birkaç dakika sonra dönerim."

Uzun bir an, Brashen onun eşlik teklifini reddedeceğinden korktu. Althea, bulanık gözlerle onu değerlendirirken ayakları üzerinde hafifçe sallandı. O da onun bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi. Tanrım, ne haldi! Saçları dağılmış, alnına ve omuzlarına yayılmıştı. Yüzü gün boyu biriken toz ve kendi gözyaşlarıyla lekelenmişti. Sadece elbisesi onun soylu bir kadın olduğunu gösteriyordu, ama dağınık hali sanki başkasının attığı bir giysi gibi görünüyordu. Şu anda, diye düşündü acı bir şekilde, Bingtown Tüccar ailesinin gururlu kızından çok, bir erkek arıyor gibi görünen bir fahişeye benziyordu. Yalnız başına eve gitmeye kalkışırsa, gece pazarının vahşi ortamında başına her şey gelebilir.

Ama bir an sonra yüksek sesle iç geçirdi. "Evet," dedi ve yine derin bir iç çekerek onun uzattığı koluna yaslandı. Ona ağır bir şekilde yaslandı ve adam, deniz çantasını sabah erkenden atmış olduğu için memnun oldu. Çantayı onun için saklayan tavernacı onu iyi tanıyordu ve çantanın güvenliği için birkaç bozuk para vermişti. Onu tavernadan tavernaya takip ederken ne kadar para harcadığını düşünmek istemiyordu. İstedikinden fazla harcamıştı, doğru, ama normalde şehirde bir gece geçirmek için harcayacağı kadar da fazla değildi. Hâlâ neredeyse ayık olduğunu düşündü. Bu, memleketine döndükten sonra geçirdiği en iç karartıcı ilk geceydi. Neyse, neredeyse bitmişti. Tek yapması gereken onu eve güvenle ulaştırmaktı, sonra yıldızların ve şafağın arasındaki birkaç saat ona kalacaktı.

Sokağı baştan sona gözden geçirdi. Sokağın aydınlatması yetersizdi ve bu saatte neredeyse terk edilmişti. Hala içebilecek durumda olanlar tavernalarda, bu mahalledeki diğer herkes ise bir yerlerde sızmış olacaktı. Yine de, sarhoş bir denizcinin son parasını almak için bu civarda dolaşan birkaç serseri olabilir. Özellikle Althea'yı da yanında götürdüğü için dikkatli olması akıllıca olurdu.

"Bu taraftan," dedi ve onu hızlı adımlarla sürüklemeye çalıştı, ama Althea hemen tökezledi. "O kadar mı sarhoşsun?" diye sordu, dilini tutamadan.

"Evet," diye itiraf etti Althea, küçük bir geğirtiyle. O kadar ani eğildi ki, tahta kaldırıma yığılacağını sandı. Bunun yerine, önce birini, sonra diğerini topuklu ve kurdeleli ayakkabısını çıkardı. "Ve bu lanet şeyler hiç yardımcı olmuyor." Ayağa kalktı ve ikisini de karanlık sokağa fırlattı. Dikleşerek ona döndü ve kolunu sıkıca tuttu. "Hadi gidelim."

Çıplak ayakla çok daha iyi yürüdüğünü itiraf etmek zorundaydı. Karanlıkta kendine gülümsedi. Yıllarca kendi başının çaresine bakmış olmasına rağmen, içinde hala biraz katı Trell kalmıştı. Bir tüccarın kızının kasabada çıplak ayakla dolaşmasının uygunsuzluğuna dehşetle titredi. Tabii, kızın diğer durumunu düşününce, bunun kimsenin ilk fark edeceği şey olacağını sanmıyordu. Onu bu halde pazarda gezdirmek niyetinde değildi; daha az trafiğin olduğu sokaklarda kalacak ve karanlıkta onları tanıyabilecek kimseyle karşılaşmamayı umacaktı. Bunu Ephron Vestrit'in anısına borçluydu.

Ama bir kavşağa geldiklerinde, kız kolunu çekip gece pazarının aydınlık sokaklarına dönmeye çalıştı. "Acıktım," dedi, hem şaşırmış hem de kızgın bir sesle, sanki bu onun suçuymuş gibi.

"Çok yazık. Param bitti," diye yalan söyledi ve onu uzaklaştırmaya çalıştı.

Kadın ona şüpheyle baktı. "Maaşının hepsini bu kadar çabuk mu harcadın? Lanet olsun, dostum, limanda ayyaş olduğunu biliyordum ama bu kadar çabuk parayı bitirebileceğini düşünmemiştim."

"Fahişelere harcadım," diye sinirli bir şekilde abarttı.

Kadın, titreyen meşale ışığında onu süzdü. "Evet. Sen yaparsın," diye kendi kendine doğruladı. Başını salladı. "Senin yapmayacağın şey yok, değil mi, Brashen Trell?"

"Pek yok," diye soğuk bir şekilde kabul etti, konuşmayı bitirmeye kararlıydı. Bir kez daha kolunu çekti ama kadın hala direniyordu.

"Orada bana kredi verecek çok yer var. Hadi. Senin için de ısmarlarım." Bir anda yargılayıcı tavrından coşkulu bir tavra geçmişti.

O da doğrudan bir yaklaşım benimsedi. "Althea. Sarhoş ve berbat haldesin. Halinle dışarıda görünemezsin. Hadi. Seni eve götürüyorum."

evine götürüyorum."

Direnişı kırıldı ve o, yarı karanlık sokakta onu uysalca sürükledi. Burası küçük dükkanların bulunduğu bir bölgedeydi, bazıları hoş olmayan, diğerleri ise gece pazarı konumunun yüksek kirasını ödeyemeyen dükkanlardı. Hala açık olan dükkanların dışında loş fenerler parlıyordu: dövme salonları, tütsü ve uyuşturucu dükkanları ve daha sıra dışı cinsel arzuları tatmin eden yerler. Bu gece işlerin durgun olmasına sevindi. Tam da gecenin zorluklarının bittiğini düşünürken, Althea uzun ve titrek bir nefes aldı. Kızın sessizce ağladığını fark etti.

"Ne oldu?" diye sordu yorgun bir sesle.

"Babam öldü, artık kimse benimle gurur duymayacak." Körü körüne başını salladı ve sonra gözlerini koluna sildi. Konuşurken sesi boğuktu. "Onunla birlikteyken, yapabileceğim şey buydu. Onlarla birlikteyken, önemli olan görünüşüm ya da başkalarının benim hakkımda ne düşündüğü."

"Çok içtin," dedi sessizce. Sözleri onu rahatlatmak, böyle şeylerin sadece sarhoşken ve savunması zayıfken canını sıktığını ima etmek için söylemişti. Ama sözleri başka bir kınama gibi çıkmıştı. Kız ise sadece başını eğdi ve itaatkar bir şekilde onu takip etti, o da konuyu kapattı. Onu daha iyi hissettirmek konusunda kesinlikle şansızdı ve dürüst olmak gerekirse, onu daha iyi hissettirmek istediğinden ya da bunu yapmakla yükümlü olduğundan emin değildi. Ailesi onu kınamıştı. Ona, kendi ailesinden tamamen dışlandığını unutmamasını söyleyebilir miydi? Sadece birkaç hafta önce, bunu onun yüzüne vurmuştu. Şimdi durum tersine dönmüşken, onun sempatisini beklemesi haksızlıktı.

Bir süre sessizce yürüdüler, sonra kız tekrar konuştu. "Brashen," dedi ciddi bir sesle. "Gemimi geri alacağım."

O, belirsiz bir ses çıkardı. Bunun kesinlikle imkansız olduğunu söylemenin bir anlamı yoktu.

"Ne dediğimi duydun mu?" diye sordu

kadın. "Evet, duydum."

"Peki. Hiçbir şey söylemeyecek misin?"

Kısa ve acı bir kahkaha attı. "Gemini geri aldığında, yine birinci kaptan yardımcısı olmayı bekliyorum."

"Anlaştık," diye cevapladı kadın görkemli bir şekilde.

Brashen burnunu çekti. "Bu kadar kolay olacağını bilseydim, kaptan olmayı isterdim."

"Hayır, hayır, kaptan ben olacağım. Ama sen ikinci kaptan olabilirsin. Vivacia seni seviyor. Ben kaptan olduğumda, gemide sadece sevdiğimiz insanlar olacak."

"Teşekkür ederim," dedi garip bir şekilde. Althea'nın ondan hoşlandığını hiç düşünmemişti. Garip bir şekilde, bu onu etkiledi. Kaptanın kızı onu sevmişti.

"Ne?" diye sordu kız sarhoş bir sesle.

"Hiçbir şey," dedi. "Hiçbir şey."

Rain Wild tüccarlarının caddesine döndüler. Buradaki dükkanlar daha süslüydü ve bir iki tanesi hariç hepsi akşam için kapanmıştı. Sattikları egzotik ve pahalı mallar, gece pazarının ana müşterileri olan vahşi ve pervasız gençler için değil, çok zenginler içindi. Uzun cam pencereler gece için kapatılmıştı ve ağır silahlı kiralık korumalar, çeşitli dükkanların yakınında kasıtlı olarak dolaşıyordu. İkili tahta kaldırımlarda ilerlerken, birden fazla kişi onlara ters ters baktı. Kepenklerin arkasındaki mallar Rain Wilds'ın büyüyle kaplıydı. Brashen'e bu sokakta her zaman hem ürpertici hem de tatlı bir parıltı varmış gibi gelmişti. Bu parıltı, boğazını hayranlıkla tıkarken, ensesindeki tüyleri diken diken ediyordu. Gecenin karanlığında, ürkütücü nehir ticaretinin gizemli malları gözden uzak olsa da, sihirli aura gece havasında gümüş rengi soğuk bir ışıltıyla parıltıyordu. Althea'nın da bunu hissedip hissetmediğini merak etti ve ona sormak istedi, ama soru hem çok ciddi hem de çok önemsiz geldiği için sesini çıkaramadı.

Aralarındaki sessizlik, Althea'nın koluna dokunan eli rahatsız edici bir yakınlığa ulaşana kadar uzadı. Tekrar konuşması, ihtiyaçtan çok bu sessizliği bozmak içindi. "Eh, dünyaya oldukça hızlı girmiş," diye yüksek sesle konuştu Amber'ın dükkânının önünden geçerken. Rain Wild Caddesi'nin köşesindeki bir dükkânın önünü işaret ederek başını salladı. Orada Amber'ın kendisi oturuyordu.

Pahalı Yicca cam panellerin arkasındaki pencere. Camlar su kadar berraktı ve özenle oyulmuş ve yaldızlı çerçevelere yerleştirilmişti. Penceredeki kadın, çerçeveli bir sanat eseri gibi görünüyordu. Kadın, beyaz hasırdan yapılmış bir sandalyede uzanıyordu. Omuzlarından sarkan uzun kahverengi bir elbise giymişti; elbise, ince vücudunu daha çok örtüyordu. Dükkanının pencereleri ne kepenkli ne de parmaklıklıydı; dışarıda bekleyen muhafızlar da yoktu. Belki Amber, hırsızları kendi garip varlığıyla fark edebileceğine güveniyordu. Yanında, yerde tek bir tabak lamba yumuşak sarı bir ışık yayıyordu. Drapeli elbisesinin zengin kahverengisi, teninin, saçlarının ve gözlerinin altın rengini ortaya çıkarıyordu. Uzun eteğinin altından çıplak ayakları görünüyordu. Kediler gibi gözlerini kırpmadan sokağı izliyordu.

Althea durup o bakışa karşılık verdi. Ayakları hafifçe sallandı ve Brashen düşünmeden kolunu omuzlarına atarak onu dengeledi. "Ne satıyor?" diye sordu Althea yüksek sesle. Brashen, camın arkasındaki kadının sözlerini duyduğundan emin olarak yüzünü buruşturdu, ama Amber'ın ifadesi değişmedi ve sokaktaki dağınık kıızı duygusuzca izlemeye devam etti. Althea gözlerini sıkıca kapattı, sonra sanki bu manzarayı değiştirecekmiş gibi gözlerini kocaman açtı. "Sanki tamamen tahtadan oyulmuş gibi görünüyor. Altın akçaagaç."

Camın arkasındaki kadın onun sözlerini duyabilmişti, çünkü Brashen, heykel gibi dudaklarında küçük bir gülümseme belirmediğini gördü. Ama Althea hüznle eklediğinde, "Bana gemimi hatırlatıyor. Hayatın tüm renklerini sihirli ahşabın ipeksi dokusunda yansıtan güzel Vivacia'yı," dediğinde, Amber'ın yüzü aniden aşırı bir tiksinti ifadesine büründü. Bu aristokratik küçümsemenin neden onu bu kadar endişelendirdiğinden emin olamayan Brashen, yine de Althea'yı dirseğinden tutup pencerenin önünden çekip karanlık sokağa doğru hızla ilerledi.

Bir sonraki kavşakta, Althea'nın yavaşlamasına izin verdi. O sırada Althea topallıyordu ve Brashen, onun çıplak ayaklarını ve tahta kaldırımın pürüzlü yüzeyini hatırladı. Althea bu konuda tek kelime etmedi, sadece tekrar sordu: "Orada ne satıyor? Rain River'da ticaret yapan Bingtown Tüccarlarından biri değil; sadece canlı gemi aileleri Rain River'da ticaret yapabilir. O zaman kim ve neden Rain Wild Caddesi'nde dükkanı var?"

Brashen omuz silkti. "Buraya yeni gelmişti, yaklaşık iki yıl önce. Odds and Bodkins Meydanı'nın yanında küçük bir dükkânı vardı. Tahta boncuklar yapıp

sattı. Başka bir şey yapmıyordu. Sadece çok güzel tahta boncuklar. Birçok kişi çocukları için boncuk dizmek için satın aldı. Sonra, geçen yıl daha iyi bir yere taşındı ve mücevher satmaya başladı. Ama hepsi tahtadan yapılmış."

"Ahşap takılar mı?" Althea alaycı bir şekilde sordu. Ses tonu çok daha kendinde gibiydi ve Brashen, yürüyüşün onu ayılttığını düşündü. İyi. Belki de babasının evine çıplak ayakla girmeden önce kendini toparlayacak kadar aklı başındadır.

"Ben de öyle düşünmüştüm, ta ki görene kadar. Bir zanaatkarın tahtadan bu kadar çok şey çıkarabileceğini bilmiyordum. Garip, küçük, budaklı parçalarla çalışıyor ve onlardan yüzler, hayvanlar ve egzotik çiçekler çıkarıyor. Bazen parçaları kakma yapıyor. Ama kullandığı tahtayı seçme yeteneği, yaptığı işteki becerisi kadar önemli. Bir parça tahtada ne yapacağını görebilen olağanüstü bir gözü var."

"Peki. O zaman sihirli ağaçtan da çalışıyor mu?" Althea cesurca sordu.

"Fa!" Brashen tiksintiyle haykırdı. "O yeni olabilir, ama bizim geleneklerimizi yeterince iyi biliyor, bunun hoş görülmeceğini bilir! Hayır, o sadece sıradan ahşap kullanıyor. Kiraz ve meşe ve bilmiyorum, farklı renk ve damarlı..."

"Bingtown'da büyücü ağacıyla çalışanların sayısı, bunu itiraf etmek isteyenlerin sayısından çok daha fazla," dedi Althea karanlık bir şekilde. Karnını kaşdı. "Kirli bir iş, ama oyma bir şey istiyorsan ve paran varsa, bulabilirsin."

Aniden kötüye giden sesi Brashen'i tedirgin etti. Konuşmayı hafifletmeye çalıştı. "Bütün dünya Bingtown için böyle demiyor mu? Bir adam bir şeyi hayal ederse, burada satılık bulabilir, değil mi?"

Kadın ona çarpık bir gülümsemeyle baktı. "Buna verilen cevabı da duydun, değil mi? Hiç kimse mutluluğu gerçekten hayal edemez, bu yüzden mutluluk burada satılık değildir."

Kadının aniden kararan ruh hali, Brashen'i suskunluğa mahkum etti. Ardından gelen sessizlik, yaz gecesinin serinlemesiyle uyumlu gibiydi. Tüccar ve esnafların sokaklarını geride bırakıp Bingtown'un yerleşim bölgelerine doğru kıvrımlı yolları takip ederken, gece etraflarını daha da kararttı. Fenerler daha seyrek ve yollardan uzakta duruyordu. Çitlerle çevrili bahçelerden köpekler havlayarak onlara tehditkar bakıyordu.

Buradaki yollar daha engebeliydi, tek yürüyüş yolu çakıldan oluşuyordu ve Brashen, Althea'nın çıplak ayaklarını düşününce acıyarak yüzünü buruşturdu. Ama Althea bu konuda hiçbir şey söylemedi.

Sessizlik ve karanlıkta, ölen kaptanına duyduğu keder içinde büyümeye başladı. Birkaç kez gözyaşlarını sildi. Gitti. Kaptan Vestrit gitmişti ve onunla birlikte Brashen'in ikinci şansı da gitmişti. Yaşarken Eski Tüccar'ın ona sunduğu fırsatları daha iyi değerlendirmeliydi. Adamın ona uzattığı yardım elinin her zaman orada olacağını varsaymamalıydı. Artık kendi üçüncü şansını yaratmak zorundaydı. Hâlâ koluna yaslanmış olan kıza baktı. O da artık kendi yolunu çizmek zorundaydı. Ya öyle yapacaktı, ya da ailesinin ona ayarladığı kaderi kabul edecekti. Ailesinin, onun riskli şöhretine rağmen evlenmek isteyecek bir Tüccar ailesinin daha genç bir oğlunu bulacağını tahmin ediyordu. Belki de kendi küçük kardeşi. Cerwin'in Althea'nın inatçılığına karşı koyabileceğini sanmıyordu, ama Trell ailesinin serveti Vestrit ailesininkiyile iyi uyum sağlayacaktı. Althea'nın maceraperestliği, Cerwin'in katı gelenekçiliğine karşı nasıl direnecekti acaba? Kendi kendine acı bir gülümsemeyle, kime daha çok acıyacağını düşündü.

Vestritlerin evine daha önce gitmişti, ama her zaman gündüz vakti, kaptana gemiyle ilgili bir işim olduğu için. Althea'nın evine giden yol gece çok daha uzun görünüyordu. Uzakta duyulan gece pazarının sesleri bile geride kalmıştı. Havayı kokulandıran gece çiçekleri ile süslenmiş çitlerin önünden geçtiler. Brashen'i neredeyse ürkütücü bir huzur sardı. Bugün pek çok şeyin sonu olmuştu. Bir kez daha kendini kaybolmuş ve sürüklenmiş hissediyordu, güvenebileceği tek kişi kendisiydi. Yarın hiçbir yükümlülüğü, hiçbir programı yoktu. Denetleyeceği mürettebat, boşaltacağı kargo yoktu. Beslemesi gereken tek kişi kendisiydi. Bu gerçekten kötü bir şey miydi?

Vestrit malikanesi, ana yoldan oldukça geride yer alıyordu. Bahçeler ve araziler, yaz gecelerinde cıvıl cıvıl öten böcekler ve kurbağalarla doluydu. Taşlı yolu yürürken botlarının çıkardığı sesler dışında tek ses onlardı. Girişin beyaz taşının önünde, bazen gemiyle ilgili işler için içeri girmeyi beklediği tanıdık kapının önünde durduğunda, aniden boğazına bir acı saplandı. Bir daha asla, diye düşündü. Bu kapının önünde durduğu son sefer olacaktı. Bir an sonra, Althea'nın kolunu bırakmadığını fark etti. Burada, dar sokaklardan ve dükkanlardan uzakta, ay ışığı onu bulabilirdi.

onu bulabiliyordu. Çıplak ayakları kirli, elbisesi ıslaktı. Saçları, bağladığı dantelden çıkmıştı; en azından yarısı. Aniden kolunu bıraktı, dik durdu ve derin bir nefes aldı.

"Beni eve kadar geçirdiğin için teşekkür ederim," dedi, sesi sanki bir tüccar festivalinden sonra onu arabayla eve götürmüş gibi düzgün ve resmiydi.

"Rica ederim," dedi adam sessizce. Sanki bu sözler, sert denizcinin içinde annesinin bir zamanlar yetiştirdiği kibar çocuğu uyandırmış gibi, kadına derin bir reverans yaptı. Neredeyse kadının elini dudaklarına götürecekti, ama kendi yıpranmış ayakkabılarını ve pürüzlü pamuklu pantolonunun yırtık kenarlarını görünce, kim olduğunu hatırladı. "İyi olacaksınız, değil mi?" diye yarı sordu, yarı söyledi.

"Sanırım," dedi kadın belirsiz bir şekilde. Ondan uzaklaşıp elini kapının mandalına koydu, ama kapı şiddetle açıldı.

Kyle kapıyı doldurdu. Pijamalarıyla ve çıplak ayakla duruyordu, solgun saçları dağınık tutamlar halinde başının üzerinde dikilmişti, ama öfkesi o kadar büyüktü ki, onda gülünç bir yan yoktu. "Burada neler oluyor?" diye sordu. Sanki gizli bir şey söyleyecekmiş gibi sesini alçaltmıştı, ama duygularının gücü, sesine bir haykırış kadar g verdi. Brashen, kaptan olarak hizmet ettiği adamın önünde iğdsel olarak dikleşti. Althea ilk başta şokla ondan geri çekildi, ama çabucak toparlandı.

"Seni ilgilendirmez," dedi ve onun yanından geçip eve girmeye çalıştı. Adam onu kolundan yakaladı ve döndürdü. "Lanet olsun sana," diye bağırdı ve sesini alaltmaya çalışmadı. "ek ellerini üzerimden!"

Kyle onu duymazdan geldi ve onu sallayarak küçük bedenini kırbaç ucundaki ağırlık gibi savurdu. "Bu aile benim işim!" diye bağırdı. "Bu ailenin itibarı ve iyi adı benim işim, senin de öyle olması gerektiği gibi. Kendine bir bak. Çıplak ayakla, sarhoş bir fahişe gibi görünüyorsun ve kokuyorsun, ve burada bir serseri, ucuz bir fahişenin peşindeymiş gibi senin peşinde dolanıyor... Onu buraya, kendi evine, buraya sen mi getirdin? Nasıl yapabildin? Babanın öldüğü gece, bizi nasıl böyle utandırdın?"

Althea, onun çılgın slamalarına bir dişi tilki gibi dişlerini gösterdi. Onu sıkıca tutan eli tırmaladı. "Ben hiçbir şey yapmadım!" diye bağırdı

çılgınca, sesinde içkinin etkisi açıkça belliydi. "Utanacak hiçbir şey yapmadım! Utanması gereken sensin. Seni hırsız! Gemimi benden çaldın! Gemimi çaldın!"

Brashen dehşet içinde donakaldı. Bu, karışmak isteyeceği son şeydi. Ne yaparsa yapsın, birinin gözünde yanlış olacaktı. Ama en kötüsü, hareketsiz kalıp hiçbir şey yapmamaktı. Öyleyse. Kuzu kadar derin bir koç gibi lanetlen. "Kaptan. Kyle. Bırak onu, biraz sarhoş olmak dışında hiçbir şey yapmadı. Bugün yaşadıklarını düşünürsek, bu beklenen bir şey. Bırak onu, adamım, canını acıtıyorsun!"

Elini bile kaldırmamıştı, Kyle'a saldırmak gibi bir niyeti olduğunu gösteren hiçbir işaret vermemişti, ama Kyle aniden Althea'yı bir kenara itti ve denizciye doğru ilerledi. "Senin beklediğin bu olabilir, ama bizim beklediğimiz bu değil." Kyle'ın arkasında, karanlık koridorda, Brashen bir ışığın yandığını gördü ve bir kadının sorgulayan sesini duydu. Kyle, Brashen'in gömleğinin önünü yakaladı, ama Brashen geri adım attı. Arkasında, Althea ayağa kalkmıştı. Kaybolmuş bir çocuk gibi umutsuzca ağlıyordu. Kapı çerçevesine yapışmış, saçları eğik yüzünü gizliyordu ve ağlıyordu. Kyle bağırmaya devam etti. "Evet, onun sarhoş olmasını beklerdin, değil mi, seni aşağılık köpek? Ve daha fazlasını umarak onu takip ettin. Gemide onu izlediğini gördüm ve aklımdan ne geçtiğini biliyorum. Babasının cesedi toprağa girmeden onu koklamaya gelmek için sabırsızlanıyordun, değil mi?"

Kyle ona doğru ilerliyordu ve Brashen kendini geri çekilirken buldu. Fiziksel olarak, Kyle'dan kendinden daha büyük herhangi bir adamdan daha fazla korkmuyordu, ama Kyle ilerlerken yumruklarının ağırlığından daha fazlasını taşıyordu. Eski Tüccar ailesinin tüm avantajına sahipti. Brashen'ı burada öldürürse, olayla ilgili vereceği herhangi bir açıklamaya şüpheyile yaklaşan çok az kişi olurdu. Bu yüzden kendine bunun korkaklık değil, akıllılık olduğunu söyledi, geri çekildi, yatıştırıcı bir şekilde ellerini kaldırdı ve "Öyle bir şey değildi. Onu eve güvenle uğurluyordum. Hepsi bu." dedi.

Kyle yumruk attı, ama Brashen kolayca kaçtı. Adamı ölçmek için tek bir yumruk yeterliydi. Kaptan Haven yavaştı. Ve dengesini kaybetti. Adam daha iri, daha uzun kollu ve hatta daha güçlü olabilirdi, ama Brashen onu kolayca alt edebileceğini biliyordu.

Onunla dövüşmek zorunda kalıp kalmayacağını düşündüğü kısa bir anda, kapıdan bir kadın sesi duyuldu. "Kyle! Brashen!" Sesindeki yaş ve kederine rağmen, ya da belki de bu yüzden, Ronica Vestrit iki yaramaz çocuğu azarlayan bir anne gibi konuşuyordu. "Kesin şunu! Hemen kesin!" Saçlarını uyumak için arkaya örmüş yaşlı kadın kapı çerçevesine yapışmıştı. "Neler oluyor? Burada neler olduğunu bilmek istiyorum."

"Bu domuzun oğlu..." Kyle başladı, ama Althea'nın alçak, sakın sesi öfkesini bastırdı. Ağlamaktan sesi kısılmıştı, ama bunun dışında çok kontrollüydü.

"Ben çok üzgündüm. Çok fazla içmiştim. Bir tavernada Brashen Trell'e rastladım ve o beni eve bırakmak için ısrar etti. Kyle buraya gelip insanlara hakaretler yağdırmaya başlamadan önce olan ve olacak olan tek şey buydu." Althea aniden başını kaldırdı ve Kyle'a meydan okurcasına baktı.

"Bu doğru," diye ekledi Brashen, Kyle şikayet ederken, "Ama ona bak, ona bak!"

Ronica Vestrit'in kime inandığını hiçbir zaman anlayamadı. Onunla tanınan çelik gibi karakteri, basitçe "Kyle ve Althea. Yatağınıza gidin. Brashen, evine git. Şu anda bunlarla uğraşacak kadar yorgun ve kalbi kırık değilim." Kyle itiraz etmek için ağzını açtığında uzlaşmacı bir şekilde ekledi, "Yarın yeterince erken, Kyle. Hizmetçileri uyandırırız, bu skandalı tüm pazara yayarlar. Şu anda birden fazla kişinin kapıda dinlediğinden şüphem yok. O yüzden bu konuyu burada kapatalım. Aile meselelerini evin içinde halledelim. Ephron hep böyle derdi." Brashen'e dönerek, "İyi geceler, genç adam," diyerek onu uğurladı ve o da sevinçle kaçtı. Hoşça kal ya da iyi geceler bile demeden, hızla gecenin karanlığına doğru yürüdü. Ağır kapının sertçe kapanmasını duyduğunda, hayatının bir bölümünün kapandığını hissetti.

Liman havzasına ve Bingtown'a doğru büyük adımlarla yürüdü. Aşağı inerken, şafak kuşlarının ilk temkinli seslerini duydu. Gözlerini doğuya, ışıkla renklenmeye başlayan ufka çevirdi ve aniden yorgun hissetti. Vivacia'da onu bekleyen dar ranzayı düşündü ve aniden günün gerçeğini fark etti. Onu bekleyen hiçbir ranza yoktu. Yumuşak yatakları, temiz yorganları ve sabahları sıcak su bulunan bir handa oda tutmayı düşündü.

kızgın bir gülümsemeyle yüzünü buruşturdu. Bu, parasını çabucak bitirirdi. Belki bu gece, yatağın avantajını tam olarak kullanabileceği bir gece, bir oda kiralayabilirdi. Ama bu sabah alabileceği en fazla uyku, günün ışığı, gürültüsü ve sıcağı onu tekrar uyandırmadan önce birkaç saatti. Neredeyse hiç kullanmayacağı bir yatak için para harcamayacaktı.

Uzun yılların alışkanlığı onu limana doğru yönlendirdi. Kendi kendine başını salladı ve adımlarını Wield Road'a çevirdi, kasabadan çıkıp en fakir balıkçıların küçük tekneleri çekip çıkardıkları kayalık sahillere doğru indi. Paragon onu gün boyu misafir eder ve arkadaşlığından memnun olurdu. Öğleden sonra deniz çantasını alıp iş ve kalacak yer aramaya başlamak için yeterince zaman olacaktı. Şimdilik, Vestritler ve Havens'tan uzak bir yerde birkaç saat dinlenmeye karar verdi.

Maulkin olduğu yerde durdu. Bu yeni atmosferi tadarken çenesi defalarca açılıp kapandı. Yorgun bir şekilde yumuşak çamura uzandı, bu kısa molaya minnettardı. Shreever, liderini sevgiyle izlerken, bu Plenty'nin tuzlu suyunu tadıyordu. Boğazının etrafındaki tüyleri yarı meydan okur, yarı sorgulayıcı bir şekilde dikilmişti. Diğer yılanlardan birkaçı onun tavrına tepki göstererek, rahatsız bir şekilde kıvrımlarını hareket ettirdi.

"Burada rakip yok," dedi Sessurea. "Kabarcıklarla blöf yapıyor."

"Hayır," dedi Shreever sessizce. "Anılar. Onları yakalamak için savaşıyor. Bana söylemişti. Anıları, gözünü kamaştıran büyük bir kapelin sürüsü gibi zihninde parıldıyor. Bilge bir balıkçı gibi, ağzını açıp ortasına dalmalı ve çeneleri kapandığında elinde bir şey olacağına güvenmeli."

"Muhtemelen çamur," dedi Sessurea yumuşak bir sesle.

Shreever, tüylerini ona doğru dikti ve o, sanki tımar yapıyormuş gibi hızla ondan uzaklaşarak kendi kuyruğunu kokladı. Shreever ise, ondan korkmadığını göstermek için kendini gererek gösterişli bir şekilde tüylerini düzeltti. "Tüp solucanlar," diye kendi kendine mırıldandı, "her zaman sabit bir manzaradan memnun olurlar."

Diğerlerinin Maulkin'in liderliğini sorgulamaya başladığını biliyordu. O ise sorgulamıyordu. Son zamanlarda düşünceleri her zamankinden daha da dağınık görünüyordu. Ayrıca, onlara verdiği kısa molalarda rüyalarında garip sesler çıkarıyordu

ve takipçilerine izin verdiği kısa dinlenme aralarında garip sesler çıkardığı ve takipçilerine göre kendine daha sık konuştuğu da doğrudu.

Ama diğerlerini tedirgin eden şeyler, Shreever'ı Maulkin'in onları doğru yolda yönlendirdiğine ikna eden işaretlerdi. Onu kuzeye doğru takip ettikçe, onun gerçekten eski anıları taşıyanlardan biri olduğuna dair kesinliği arttı. Şimdi onu izliyordu. Büyük bakır gözleri süt rengi göz kapaklarıyla korunuyordu, vücudunun tüm uzunluğu ile bir düğümün içinde dans ediyor, altın rengi sahte gözleri parlayana kadar kendini defalarca okşuyordu. Diğerlerinden bazıları, Maulkin'in sadece zevk için duyularını uyandırdığına inanıyormuş gibi, onu küçümseyerek izliyordu. Shreever onu açgözlülükle izliyordu. Diğerleri onu bu kadar dikkatle izlemeseydi, ona katılmaya, kendi vücuduyla onun vücudunu sarmaya ve onun aradığı anıları paylaşmaya cesaret edebilirdi.

Bunun yerine, yarı açık çenelerine gizlice daha fazla tuzlu su çekti ve sonra yavaşça solungaçlarından dışarı bıraktı. Bu yeni tuzlu suyun tuhaf tadını aldı. Yoğunluğu neredeyse acı verecek kadar yabancı tuzlar içeriyordu. Maulkin'in kendini şiddetle bükerek çektiği tuzların tadını da aldı. Göz kapakları kalktı ve görüşünü kapattı. Bir an için rüya gördü ve rüyasında Yoksulluk Bolluk'a dönüşmüştü ve o da içinde özgürce süzülüyordu.

Kendini kontrol edemedi başını geriye attı ve zaferle böğürdü. "Yol açık!" diye bağırdı ve sonra kendi çılgınlığının farkına vardı. Diğerleri şimdi Maulkin'e baktıkları gerginlikle ona bakıyorlardı. Kafasını karışıklık içinde boğazına doğru geri çekti. Maulkin ona doğru eğildi ve aniden tüm vücuduyla onu sıkıca sardı. Yakını vahşi bir saldırganlıkla dikilmiş, onu hem sersemleten hem de sarhoş eden zehirler fişkırıyordu. Onu muazzam bir güçle kavradı, misk kokusunu pullarına sürerek, onu cezbeden yarı tutarlı anılarla duyularını boğdu. Sonra aniden onu serbest bıraktı ve vücudunu onunkinden uzaklaştırdı. Yavaşça, gevşek bir şekilde dibe çöktü, nefes almak için yutkunarak.

"O paylaşıyor," dedi Maulkin takipçilerine. "O görüyor ve benim anılarımla kutsanıyor. Bizim anılarımızla. Gel Shreever, kalk ve beni takip et. Toplanma zamanı yaklaştı. Beni takip et ve yeniden doğ."

9 KADERİN DEĞİŞİMİ

KUMLU KAYALARDA ÇATIRTILI AYAK SESLERİ onu uyandırdı. Yıllardır kör olmasına rağmen başını kaldırdı ve sesin geldiği yöne doğru baktı. Gelen kişi ayak sesleri dışında sessizdi. Çocuk değildi: çocuklar daha hafif yürürlerdi ve genellikle gruplar halinde gelir, ona hakaretler yağdırarak ve birbirlerine cesaret göstererek koşarak geçerlerdi. O, onlardan kaçmamayı öğrenene kadar ona taş atarlardı. O stoik bir şekilde dayanınca, kısa sürede sıkılırlar ve yerine işkence etmek için küçük yengeçler veya denizyıldızları aramaya giderlerdi. Ayrıca, taşlar o kadar da acıtmazdı ve çoğu bile isabet etmezdi. Çoğu.

Yaralı göğsünü kollarının arasında tutuyordu, ama bunu yapmak için irade gücü gerekiyordu. Bir darbe korkusu varken ve bu darbenin nereden geleceğini bilemediğinde, yüzünden geriye sadece ağız, burun ve baltanın gözlerine yaptığı parçalar kalmış olsa bile, yüzünü korumaya çalışmamak zordu.

Son yüksek gelgit neredeyse ona ulaşmıştı. Bazen devasa bir fırtına hayal ederdi, onu kayalardan ve kumdan kaldırıp denize geri götürecek bir fırtına. Daha da iyisi, onu neredeyse havaya kaldıran, kayalara çarparak parçalayan, tahtalara, kırılganlara ve iplere ayırıp dalgaların ve rüzgârların onu ittiği yere saçan bir fırtına olurdu. Bunun onu unutulmaya mı götüreceğini, yoksa büyücü ağacından oyulmuş bir parça olarak gelgitlerde sonsuza dek sallanarak yaşamaya devam edeceğini merak ediyordu. Bazen bu tür düşünceler deliliğini daha da derinleştirebiliyordu. Bazen, sahilde yatarken, sancak tarafına doğru eğilirken, vidalı kurtların ve midyelerin ahşabını yediğini, delip geçip derinden kemirdiğini hissedebiliyordu, ama asla omurgasına ya da büyücü ağacından yapılmış tahtalarına ulaşamıyorlardı. Hayır. Büyücü ağacının güzelliği buydu; denizin saldırısına karşı dayanıklıydı. Güzellik ve sonsuz lanet.

Ölmüş tek bir canlı gemi biliyordu. Tinester, petrol varilleri ve kuru derilerle dolu ambarlarında hızla yayılan bir yangında yok olmuştu.

derilerle dolu ambarlarında hızla yayılan bir yangında yok olmuştu. Geminin yardım için çılglık attığı ve yalvardığı birkaç saat içinde. Gelgit çekilmişti. Alevler gemiyi delip batırsa da, tuzlu su içindeki alevleri söndürse de, güverte yangınlarını söndürecek kadar derine batmadı. Sihirli ahşabı yavaşça yandı, siyah yağlı duman limanın üzerindeki mavi gökyüzüne yükseldi, ama yandı. Belki de bu, bir yaşam gemisi için mümkün olan tek huzurdu. Alevler ve yavaşça yanmak. Çocukların bunu hiç düşünmediklerini merak etti. Uzun zaman önce çürümüş gövdesini ateşe verebilecekken neden taş atıldılar? Bir ara onlara bunu önermeli miydi?

Ayak sesleri artık daha yakındaydı. Durdular. Ayaklar, altındaki taşlara sertçe sürtünerek kumları gıcırdatıyordu. "Hey, Paragon." Bir erkeğin sesi, dostça, güven verici. Bir an düşündü ve sonra anladı.

"Brashen. Uzun zaman oldu."

"Bir yıldan fazla," dedi adam rahatça. "Belki iki." Yaklaştı ve bir an sonra Paragon, sıcak bir insan elinin dirseğinin ucuna dokunduğunu hissetti. Kollarını açtı ve sağ elini uzattı. Brashen'in küçük elinin kendi elini tutmaya çalıştığını hissetti.

"Bir yıl. Tam bir mevsim döngüsü. Sizin için uzun bir süre, değil mi?"

"Oh, bilmiyorum." Adam iç geçirdi. "Çocukken çok daha uzun geliyordu. Şimdi ise her geçen yıl bir öncekinden daha kısa gibi geliyor." Durakladı. "Ee, nasılsın?"

Paragon sakalının arasından sıırttı. "İşte bu iyi bir soru. Kendin cevapla. Ben son otuz yıldır aynı kişiyim, değil mi? En azından o kadar, sanırım. Zamanın geçmesi benim için pek bir anlam ifade etmiyor." Bu kez o durakladı. Sonra sordu: "Ee, beni gibi yaşlı bir deri deriye ne getirdi?"

Adam utanmış gibi seslendi. "Her zamanki gibi. Uyuyacak bir yere ihtiyacım var. Güvenli bir yere."

"Ve benim gibi bir gemide en kötü şansın bulunabileceğini hiç duymadın mı?" Bu, ikisi arasında eski bir konuşmaydı.

arasında eski bir konuşmaydı. Ama uzun zamandır bu konuşmayı yapmamışlardı ve Paragon, Brashen'e bir kez daha bu konuşmayı yaptırmanın rahatlatıcı olduğunu düşündü.

Brashen kahkahayla güldü. Paragon'un elini son bir kez sıktıktan sonra bıraktı. "Beni tanırsın, yaşlı gemi. Bir insanın başına gelebilecek en kötü şans benim başıma geldi bile. Senin geminde daha kötüsünü bulacağımı sanmıyorum. En azından bir dostumun beni koruduğunu bilerek rahat uyuyabilirim. Gemiye çıkabilir miyim?"

"Gemiye hoş geldiniz. Ama adımlarınıza dikkat edin. Son kez burada barındığınız zamankinden biraz daha çürümüş olabilir."

Brashen'in etrafında dolandığını duydu, atladığını duydu ve bir an sonra adamın kendini eski korkuluğun üzerinden çekip çıkardığını hissetti. Garip, çok garip, bu kadar uzun bir süre sonra bir adamın güvertesinde yürüdüğünü hissetmek. Brashen kolayca yürümüyordu. Kumun üzerine çekilmiş haldeyken, Paragon'un güvertesi dik bir şekilde eğimliydi. Brashen, güverteyi geçip baş tarafın kapısına doğru yürürken, yürümekten çok tırmanıyordu. "Son geldiğimden daha fazla çürüme yok," dedi adam neredeyse neşeyle. "O zaman da çok az vardı. Bu kadar hava şartlarına maruz kaldıktan sonra bu kadar sağlam olman neredeyse garip."

"Garip," diye onayladı Paragon, bu konuda kasvetli görünmemeye çalışarak. "Sen buradan ayrıldığından beri kimse gemiye binmedi, bu yüzden her şeyi bıraktığın gibi bulacaksın. Biraz daha nemli olması dışında."

Adamın baş tarafta dolaştığını duyuyor ve hissediyordu, sonra da kaptan kamarasına girdi. Yüksek sesiyle Paragon'un kulaklarına ulaştı. "Hey! Hamakım hala burada. Hala sağlam. Tamamen unutmuştum. Hatırladın mı, geçen sefer geldiğimde yaptığım hamak."

"Evet, hatırlıyorum," diye cevapladı. Paragon, hatırladığı zevkten nadir bir gülümsemeyle gülümsedi. Brashen kumun üzerine küçük bir ateş yakmış ve sarhoş bir şekilde gemiye dokuma yapmayı öğretmeye çalışıyordu. Bir erkeğin ellerinden çok daha büyük olan elleri, kör gemiye sadece dokunarak gerekli düğümleri öğretmeye çalışan Brashen için zorlu bir görevdi. "Sana daha önce kimse bir şey öğretmedi mi?" Paragon basit hareketleri beceriksizce yaparken, Brashen sarhoş bir öfkeyle sordu.

"Hayır. Kimse. En azından böyle bir şey. Gençken gördüm, ama kimse bana denemem için bir şans vermedi," diye cevaplamıştı Paragon. O zamandan beri, uzun gece saatlerini geçirmek için kaç kez

hatırasını uzun gece saatlerini geçirmek için kaç kez hatırladığını, kaç kez boş ellerini önüne kaldırıp hamakın basit ağlarına hayali ipler ördüğünü merak ediyordu. Bu, daha derin deliliği uzak tutmanın bir yoluydu.

Kaptanın odasında, Brashen'in ayakkabılarını çıkardığını biliyordu. Ayakkabılar, her şeyin kayıp düştüğü köşeye kaydı. Ama hamak, Brashen'in taktığı kancalara sabitlenmişti ve adam homurdanarak ve tırmanarak içine girerken düz bir şekilde asılı duruyordu. Paragon, ağırlığıyla hamakın esnediğini hissedebiliyordu, ama kancalar dayanıyordu. Brashen'in dediği gibi: şaşırtıcı derecede az çürük vardı. Sanki geminin arkadaşlığa ne kadar aç olduğunu hissedebiliyormuş gibi, Brashen kendini toparlayarak seslendi: "Gerçekten çok yorgunum, Paragon. Birkaç saat uyuyayım, sonra seni son gördüğümünden beri başıma gelen tüm maceralarımı anlatırım. Talihsizliklerimi de."

"Bekleyebilirim. Biraz uyu," dedi gemi dostça. Brashen'in onu duyup duymadığından emin değildi. Önemli değildi.

Adamın hamakta kıpırdadığını, sonra daha rahat bir pozisyona geçtiğini hissetti. Ondan sonra neredeyse sessizlik oldu. Gemi onun nefesini hissedebiliyordu. Arkadaşlık için pek bir şey sayılmazdı, ama Paragon'un aylardır sahip olduğu tek şeydi. Çıplak göğsünü daha rahat bir şekilde kollarının arasına aldı ve Brashen'in nefes sesine odaklandı.

Kennit, kaptan masasındaki beyaz keten kumaşın karşısında Sorcor'a bakıyordu. İkinci kaptan, kırmızı-beyaz çizgili ipek bir gömlek ve gösterişli küpeler takmıştı: göbeklerinde minik inciler ve yeşil cam gözleri olan deniz kızları. Sorcor'un yaralı yüzü sakalının üstünde acı verici bir şekilde ovulmuş gibi görünüyordu ve saçları, muhtemelen kokulu olması gereken bir yağla alnından geriye taranmıştı. Kennit'e bu koku hem balık hem de misk kokusu gibi geldi. Ama bu düşüncesini yüzüne hiç belli etmedi. Sorcor zaten yeterince tedirgindi. Resmîyet bu adamı her zaman gergin yapardı. Resmîyet ve kaptanın hoşnutsuzluğu muhtemelen zihnini tamamen felç edecekti.

Marietta rıhtıma hafifçe sürtündü. Kennit, Diwytown'un kokusundan korunmak için kabinin küçük penceresini kapatmıştı, ama gece eğlencesinin gürültüsü uzak bir kakofoni halinde içeri sızıyordu. Gemide, masaya hizmet edecek gemici çocuğu ve güvertede nöbet tutan tek bir adam dışında kimse yoktu. "Bu kadar yeter," dedi Kennit çocuğa sertçe. "Bunları temizlerken dikkatli ol. Bunlar kalay, teneke değil."

Çocuk, tabak tepsisini alıp kabinden çıktı ve kapıyı saygıyla ama sıkıca kapattı. Birkaç saniye boyunca, Kennit güvertede sadece sağ kolu değil, aynı zamanda mürettebatın ruh halini ölçen bir barometre görevi gören adamı dikkatle incelerken, rahat odada neredeyse sessizlik hakimdi.

Kennit masadan hafifçe geriye yaslandı. Beyaz balmumu mumlar yaklaşık üçte biri kadar yanmıştı. Sorcor ile ikisi arasında büyük bir kuzu budu bitirmişlerdi. Sorcor çoğunu yemişti; çorba gibi yemeklerden biraz daha iyi bir şey gördüğünde, formalite bile iştahını frenleyemiyordu. Hâlâ sessiz olan Kennit, bir şarap şişesi kaldırdı ve uzun saplı kristal kadehlerini doldurdu. Bu, Sorcor'un damak tadının muhtemelen takdir edemeyeceği bir şaraptı, ama bu gece önemli olan şarabın kalitesi değil, pahalılığıydı. Her iki kadeh de dolduğunda, kendi kadehini kaldırdı ve arkadaşının da kadehini almasını bekledi. Öne eğilerek kadehlerini nazikçe tokuşturdu. "Daha iyi günlere," dedi yumuşak bir sesle. Serbest eliyle odasındaki son değişiklikleri işaret etti.

Sorcor odaya ilk girdiğinde hayrete düşmüştü. Kennit her zaman kaliteye düşkündü, ama geçmişte bunu pratik alanlar dışında kısıtlamıştı. Camla süslenmiş gösterişli pirinçten yapılmış küpeler yerine, kusursuz taşlarla süslenmiş küçük altın küpeler takmayı tercih ederdi. Kalite, gösterişli giysilerde değil, giysilerinin kesiminde ve kumaşında yatıyordu. Artık öyle değildi. Divvytown'da son yolculuğundan kazandığı son kuruşuna kadar harcayarak, odasının sadeliği yerini ısltı ve ihtişama bırakmıştı. Bazı eşyalar en iyi kalitede değildi, ama Divvytown'da bulabildiklerinin en iyileriydi. Ve Sorcor üzerinde istenen etkiyi yaratmışlardı. İkincinin gözlerindeki hayranlığın altında, açgözlülüğün ilk kıvılcımları belirmeye başlamıştı. Sorcor'un tek ihtiyacı, arzu duyması için bir örnek görmektir.

"Daha iyi şeylere," diye tekrarladı Sorcor bas sesiyle ve birlikte içtiler.

"Ve yakında. Çok yakında," diye ekledi Kennit, sade oyma meşe sandalyesinin minderlerine yaslanarak.

Sorcor kadehini yere koydu ve kaptanına dikkatle baktı. "Aklında belirli bir şey var," diye tahmin etti.

"Sadece amaç. Yöntemler henüz belli değil. Bu yüzden seni yemeğe davet ettim. Bir sonraki yolculuğumuzu ve ondan ne istediğimizi düşünelim diye."

Sorcor dudaklarını büzdü ve düşünceli bir şekilde dişlerini emdi. "Bir yolculuktan her zaman istediğim şeyi istiyorum. Zengin ganimet, hem de bolca. Bir erkeğin başka ne isteyebilir ki?"

"Çok şey var, sevgili Sorcor. Çok ama çok şey. Güç ve şöhrat var. Zenginlikten gelen güvenlik. Rahatlık. Köle tüccarlarının kırbacından uzak evler ve aileler." Son madde Kennit'in kişisel istek listesinde hiç yer almıyordu, ama bunun birçok denizcinin hayali olduğunu çok iyi biliyordu. Bu hayalin, onlara gerçekleşirse boğucu olacağını da tahmin ediyordu. Önemli değildi. Sorcor, adama onun istediğini düşündüğü şeyi sunuyordu. Kennit, daha iyi bir yem olacağına inansaydı, ona şekerli bitler bile sunardı.

Sorcor beceriksiz bir kayıtsızlık takındı. "Bir insan elbette böyle şeyler isteyebilir. Ama bunları ancak doğuştan sahip olanlar elde edebilir. Soylular, lordlar ya da onlardan benzerleri. Bu benim için asla mümkün olmayacak, hatta sizin için de, affedersiniz ama."

"Ah, ama olacak. Eğer cesaretimizi toplayıp o şeyleri kendimiz için ele geçirirsek olacak. Lordlar ve soylular diyorsun, bir insanın bu şekilde doğması gerektiğini söylüyorsun. Ama bir yerlerde ilk lordun olması gerekiyordu. O zamanlar bir yerlerde, istediğini ele geçiren ve onu elinde tutan sıradan bir adam olması gerekiyordu."

Sorcor şarabından bir yudum daha aldı ve bira gibi bir dikişte içti. "Sanırım," diye kabul etti. "Sanırım her şeyin bir başlangıcı olmalı." Şarabını masaya koydu ve kaptanına baktı. "Nasıl?" diye sordu sonunda, cevabı beğenmeyeceğinden korkar gibi.

Kennit omuzlarını silktili, omuz silkme hareketinden daha nazik bir hareketle. "Sana söylediğim gibi. Uzanıp alıyoruz."

"Nasıl?" diye inatla tekrarladı Sorcor.

"Bu gemiyi ve mürettebatı nasıl elde ettik? Ben parmağımdaki yüzüğü, sen de taktığın küpeleri nasıl aldın? Yapacağımız şey, daha önce yaptıklarımızdan farklı değil. Sadece ölçeği farklı. Hedeflerimizi biraz daha yükseğe koyacağız."

Sorcor gergin bir şekilde kıpırdadı. Konuştuğunda, derin sesi neredeyse tehlikeli derecede yumuşaklaşmıştı. "Aklında ne var?"

Kennit ona gülümsedi. "Çok basit. Tek yapmamız gereken, daha önce kimsenin cesaret edemediği bir şeyi yapmaya cesaret etmek."

Sorcor kaşlarını çattı. Kennit, şarabın kafasına vurmaya başladığını düşündü. "Bu, daha önce bahsettiğin 'kral' olayı, değil mi?" Kennit cevap veremeden, arkadaşı ağır kafasını yavaşça salladı. "Bu işe yaramaz, Kaptan. Korsanlar kral istemiyor."

Kennit gülümsemesini zorla sürdürdü. Arkadaşının suçlamasına karşılık kendi başını salladı. Bunu yaparken, keten bandajın altındaki kabarcıklarla kaplı derinin yeniden yırtıldığını hissetti. Boynunun arkası sıvıyla ıslandı. Çok uygun. Çok uygun. "Hayır. Sevgili Sorcor, sözlerimi çok fazla kelime anlamıyla aldın. Ne sanıyorsun, kendimi Divvytown korsanları önünde diz çökmüş, mücevherlerle süslü altın taç takmış bir şekilde tahtta otururken mi görüyorum? Saçmalık! Tamamen saçmalık! Hiç kimse Divvytown'a bakıp böyle bir şey hayal edemez. Hayır. Benim gördüğüm şey sana anlattığım şey. Bir lord gibi yaşayan, güzel bir evi ve güzel eşyaları olan, güzel evini ve güzel eşyalarını koruyacağını bilen, evet, karısının yanında güvenle uyuyabileceğini ve çocuklarının da yataklarında uyuyabileceğini bilen bir adam." Şarabından ölçülü bir yudum aldı ve kadehi masaya koydu. "Bu, sen ve benim için yeterli bir krallık, değil mi, Sorcor?"

"Bana mı? Bana da mı?"

İşte. Sonunda ona ulaşıyordu. Kennit, Sorcor'un da bu şeyleri alabileceğini, sadece Kennit'in değil, öneriyordu. Kennit'in gülümsemesi genişledi. "Tabii ki. Tabii ki sen, neden sen olmasın?" Kendine alaycı bir kahkaha attı. "Sorcor, sence daha önce yaptığımız gibi bana katılmanı ister miydim, tek amacım kendi servetimi artırmak olsaydı, benimle birlikte her şeyi riske atmanı ister miydim? Tabii ki hayır! Sen o kadar aptal değilsin. Hayır. Benim aklımdaki şey, birlikte bu servete ulaşmak. Ve sadece kendimiz için değil. İşimiz bittiğinde, tüm mürettebatımız bundan faydalanacak. Divvytown ve diğer Korsan Adaları da bizi takip etmeye karar verirse, onlar da faydalanacak. Ama kimse bizimle birlikte olmak zorunda kalmayacak. Hayır. Bu, özgür insanların özgür bir ittifakı olacak. Öyleyse." Masada öne eğilerek arkadaşına döndü. "Ne dersin?"

Sorcor gözlerini kırptı ve kaptanının bakışlarından kaçtı. Ama bunu yaparken, Kennit'in bu amaçla özenle yerleştirdiği, özenle dizilmiş zenginliklere bakmak zorunda kaldı. Odanın hiçbir yerinde, adamın gözlerinin açgözlülük uyandırmadan dinlenebileceği bir yer yoktu.

Ancak ruhunun derinliklerinde Sorcor, Kennit'in düşündüğünden daha temkinli biriydi. Koyu renkli gözleri Kennit'in solgun gözlerine geri döndü. "İyi konuşuyorsun. Evet dememek için bir neden göremiyorum. Ama bunun bir neden olmadığı anlamına gelmediğini biliyorum." Dirseklerini masaya koydu ve kollarının üzerine ağır bir şekilde yaslandı. "Açıkça konuş. Bunları gerçekleştirmek için ne yapmalıyız?"

"Cesaret," dedi Kennit kısaca. Zaferin yalayan ateşi, yerinde durmasına izin vermiyordu. Sorcor henüz farkında olmasa da, adamı elinde tutmuştu. Elinde şarap kadehi ile küçük kabinde dolaşmaya başladı. "Önce, cesaretimizle onların hayal gücünü ve hayranlığını kazanacağız. Evet, servet biriktireceğiz, ama bunu daha önce kimsenin yapmadığı şekilde yapacağız. Bak, Sorcor. Sana harita göstermeye gerek yok. Jamaillia ve Güney Toprakları'ndan gelen tüm ticaret, Bingtown'a, Chalced'e ve ötesindeki topraklara ulaşmadan önce bizim bölgemizden geçmek zorundadır. Öyle değil mi?"

"Elbette." İkinci kaptan, bu bariz gerçeğin nereye varacağını anlamaya çalışırken kaşlarını çattı. "Bir gemi Jamaillia'dan Bingtown'a, Korsan Adaları'ndan geçmeden ulaşamaz. Tabii, Dış Deniz'e çıkıp Vahşi Deniz'e meydan okumak kadar aptal değillerse."

Kennit onaylayarak başını salladı. "Yani gemiler ve kaptanların iki seçeneği var. Vahşi Deniz'deki fırtınaların en şiddetli, yılanların en yoğun ve yolun en uzun olduğu Dış Geçit'i kullanabilirler. Ya da zorlu kanalları, akıntıları ve biz korsanların bulunduğu İç Geçit'i kullanarak risk alabilirler. Doğru mu?"

"Yılanlar da var," diye ısrarla Sorcor işaret etti. "İç Geçit'te de Dış Geçit kadar yılan var artık."

"Doğru. Doğru. Yılanlar da var," Kennit kolayca kabul etti. "Şimdi. Kendinizi bu seçimle karşı karşıya kalan bir tüccar kaptan olarak hayal edin. Bir adam size gelir ve şöyle der: 'Efendim, bir ücret karşılığında sizi İç Geçit'ten güvenle geçirebilirim.

Kanal ve akıntıları avucunun içi gibi bilen bir pilotum var ve yol boyunca hiçbir korsan size zarar vermez." Ne dersiniz?"

"Peki ya yılanlar?" diye sordu Sorcor.

"Yılanlar, geçidin korunaklı sularında dışarıda olduğundan daha tehlikeli değildir ve bir gemi, dışarıda hem yılanlarla hem de fırtınayla aynı anda savaşmaktanse, geçidin içinde daha fazla şansa sahiptir. Hatta size, yetenekli okçularla dolu ve Baley's Fire ile yüklü bir eskort gemisi bile ayarlayabiliriz. Yılanlar saldırırsa, siz kaçarken eskort gemisi onlarla savaşır." Ne dersin, tüccar kaptan?"

Sorcor şüpheyile gözlerini kısarak, "Bana ne kadara mal olacak?" dedi.

"Aynen öyle. Ve ben de yüksek bir fiyat isterdim, ama sen bunu ödemek isterdin. Çünkü bu yüksek fiyatı, seferin sonunda mallarına eklerdin. Çünkü o malları güvenle satabileceğini bilirdin. Bu güvence için yüksek bir fiyat ödemek, bedavaya gitmek ve her şeyi kaybetme riskini almak çok daha iyidir."

"İşe yaramaz," dedi Sorcor.

"Neden?"

"Çünkü diğer korsanlar, bizim kanallarımızın gizli yollarını verirsen seni öldürürler. Ya da seni, kesime götürülen kuzu gibi büyük gemiyi içeri sokmana izin verirler ve sonra ikinize birden saldırırlar. Neden oturup tüm parayı sana bırakacaklar ki?"

"Çünkü hepsi payını alırlar. Geçen her gemi hazineye ödeme yapmak zorunda kalır ve herkes hazineden pay alır. Ayrıca, bize ve kasabalarımıza bir daha saldırmayacaklarına dair söz verirler. Halkımız, babalarının ve kardeşlerinin eve sağ salım döneceğini, Satrap'ın gemilerinin kasabalarını yakıp kendilerini köle almaya gelmeyeceğini bilerek geceleri huzur içinde uyuyabilir." Durakladı. "Şimdi halimize bak. Hayatımızı onların gemilerini kovalayarak harcıyoruz. Birini yakaladığımızda ise kan dökülüyor, kargaşa çıkıyor ve bazen de hiçbir şey elde edemiyoruz. Bazen tüm gemi batıyor, yüküyle birlikte, bazen saatlerce savaşıyoruz ve elimizde ne kalıyor? Bir ambar dolusu ucuz pamuk ya da benzeri çöp. Bu arada Satrap'ın gemileri ve askerleri

köylerimize ve kasabalarımıza giriyor ve kaçamayan herkesi köle olarak götürüyorlar, bizim korsanlık yaptığımız için intikam almak için. Şimdi benim açımdan bak. Gelen her on gemiyi saldırarak hayatımızı tehlikeye atmak ve belki de hiçbir şey elde edememek yerine, sularımızdan geçen her geminin yükünden pay alabiliriz. Her şeyi kontrol ederiz. Denizcilerin karşılaştığı riskler dışında hayatımızı tehlikeye atmıyoruz. Bu arada evlerimiz ve ailelerimiz güvende olur. Elde ettiğimiz zenginliklerin tadını çıkarırız.

Sorcor'un gözlerinde yavaşça bir fikir belirdi. "Ve köle tüccarlarına hayır deriz. Köle ticaretinin boğazını kesebiliriz. Köle gemileri ve köle tüccarları İç Geçit'i kullanamaz."

Kennit bir anlık dehşet yaşadı. "Ama en çok kazanç sağlayan ticaret köle ticareti gemileri. Hızlı ve kolay geçmek için en çok parayı onlar öderler, yükleri canlı ve sağlıklı kalır. Mallarının yüzde kaçını geçirebiliyorlar..."

"Erkekler," diye sertçe sözünü kesti Sorcor. "Kadınlar ve çocuklar. Mallar değil. O gemilerin içine hiç girmiş olsaydın... Güvertede değil, içeride, zincirlenmiş halde, ambarlarda... "mallar" demezdi. Hayır. Köle tüccarları olmaz, Kennit. Köle tüccarları bizi bu hale getirdi. Bunu değiştirmek istiyorsak, bize yaptıklarını onlara yapmalıyız. Onların canlarını almalıyız. Ayrıca, onlar sadece kötü insanlar değil. Yılanları da getiriyorlar. Köle gemilerinin kokusu, yılanları bizim kanallarımıza çeken şey. Köle gemilerini ortadan kaldırırsak, belki yılanlar da gider. Kahretsin, Kaptan, yılanları ölü kölelerle yemleyerek adalarımıza ve yollarımıza çekiyorlar. Ve hastalık getiriyorlar. O zavallı sefillerle dolu ambarlarda, daha önce hiç görmediğimiz ve yaşamadığımız hastalıklar yayıyorlar. Bir köle gemisi su almak için demir attığında, ardında hastalık bırakıyor. Hayır. Köle tüccarları istemiyoruz.

"Peki öyleyse," dedi Kennit yumuşak bir sesle. "Köle tüccarları yok." Sorcor'un kafasında bir plan olduğunu hiç tahmin etmemişti, hele ki bir şeye bu kadar tutkuyla bağlı olduğunu hiç. Bir hesap hatası. Birinci yardımcısına yeniden baktı. Bu adamdan kurtulmak gerekebilirdi. Henüz değil, belki bir süre daha değil. Ama gelecekte bir noktada, yararlılığı sona erebilirdi. Kennit bunu aklında tutmaya ve Sorcor'un becerilerine dayalı uzun vadeli planlar yapmamaya karar verdi. Ona gülümsedi. "Elbette haklısın. Eminim bizim halkımızdan da sana katılacak ve böyle bir fikirle bizim tarafımıza geçecek birçok kişi vardır."

fikirle kazanılabilir." Düşünüyormuş gibi tekrar başını salladı. "Evet. O halde köle tüccarları yok. Ama tabii ki tüm bunlar çok uzak bir ihtimal. Böyle fikirleri şimdi dile getirsek, kimse bizi dinlemez. Önerdiğimiz şeyin imkansız olduğunu söylerler. Ya da herkes bunu kendisi denemek ister, birbiriyle rekabet eder. Gemiler birbirine düşer. Bunu istemeyiz. Bu yüzden, adalardaki tüm korsanlar bize saygı duymaya ve söylediklerimize inanmaya hazır olana kadar, bu fikri aramızda saklı tutmalıyız."

"Muhtemelen öyle," dedi Sorcor bir an düşündükten sonra. "Peki. Onları bize dinletmek için ne yapacağız?"

Sonunda. Onu sormaya yönlendirdiği soru. Kennit hızla masaya geri döndü. O anın draması için kendini zorla duraklattı. Kendi kadehini masaya koydu ve şişenin mantarını açtı. Sorcor'un şarabını doldurdu ve kendi neredeyse dolu kadehine de bir miktar ekledi. "Onlara imkansızı yapabileceğimize inandırırız. Diğerlerinin imkansız gördüğü şeyleri yaparak. Mesela, bir canlı gemiyi ele geçirip ana gemimiz olarak kullanmak gibi."

Sorcor ona kaşlarını çatı. "Kennit, eski dostum, bu delilik. Hiçbir tahta gemi canlı bir gemiyi ele geçiremez. Onlar çok hızlıdır. Geminin kendisinin bir kanalın geçiş yolunu koklayabildiğini ve bunu dümencisine seslenerek bildirdiğini duydum. Ayrıca rüzgârın yönünü hissedebiliyorlar ve başka bir gemiyi hareket ettiremeyecek kadar hafif bir esintiyi yakalayıp kullanabiliyorlar. Üstelik, bir tanesine rastlasak ve mürettebatını öldürmeyi başarsak bile, gemi bize bir fayda sağlamaz. Onlar sadece kendi aileleri için yelken açarlar. Başka kimseye saldırırlar. Gemi kendi kendine karaya oturur, kayalıklara çarpar ya da ters döner. Şu ölüm gemisine bak, adı neydi? Delirip kendi ailesine ve mürettebatına saldıran geminin adı neydi? Gemiyi ters çevirip tüm mürettebatı denize attı. Bir kez değil, üç kez, duyduğuma göre. Son kez bulunduğu, Bingtown limanının ağzında ters dönmüş halde yüzüyordu. Bazıları hayalet mürettebatın onu eve getirdiğini söyler, diğerleri ise tüccarlara yaptığını göstermek için geri döndüğünü söyler. Onu sudan çıkardılar ve sahile attılar, o zamandan beri orada yatıyor. *Pariah*. Adı buydu. *Pariah*.

"*Paragon*," Kennit alaycı bir gülümsemeyle onu düzeltti. "Adı *Paragon*'du, ama kendi ailesi bile ona *Pariah* demeye başlamıştı. Evet, yaşam gemileriyle ilgili tüm eski efsaneleri ve söylenceleri duydum,

Sorcor. Ama hepsi efsane ve efsaneden ibaret. Canlı gemilerin ele geçirilip kullanılabileceğine inanıyorum. Ve geminin kalbini kazanabilirsen, başka hiçbir geminin karşı koyamayacağı bir korsan gemisine sahip olursun. Akıntılar, rüzgarlar ve yaşam gemileri hakkında söylediklerin doğru. İnsanlar bir yılanı görmeden çok önce onlar hissedip okçulara hazır olmalarını haykırdıkları da doğru. Bir yaşam gemisi korsanlık için mükemmel bir gemi olurdu. Ya da Korsan Adaları'nda yeni geçitler açmak veya yılanlarla savaşmak için. Her şeyi bırakıp yaşam gemisi avına çıkalım demiyorum. Sadece, yolumuza bir tane çıkarsa, peşinden gitmenin anlamsız olduğunu söylemek yerine, peşine düşelim diyorum. Kazanırsak kazanırız. Kazanamazsak, pekala, kaçan başka gemiler de var. Kaybedeceğimiz şey, sahip olduğumuzdan fazla olmaz.

"Neden canlı bir gemi?" Sorcor şaşkınlıkla sordu.

"Anlamıyorum." "Ben... bir tane istiyorum. Bu yüzden."

"Peki o zaman. Ne istediğimi söyleyeyim." Garip bir nedenden dolayı, Sorcor bir pazarlık yaptıklarını düşündü. "Kabul ediyorum," diye isteksizce kabul etti. "Onları gördüğümüzde yaşam gemilerini kovalayacağız, ama bunun pek bir yararı olduğunu sanmıyorum. Tabii bunu adamlara söylemeyeceğim. Adamların önünde, kokuyu alan bir köpek gibi peşlerine düşeceğim. Ama bana bir şart koş. Kovaladığımız her yaşam gemisi için, kokusunu aldığımız ilk köle gemisinin peşine düşeceğiz. Onlara çıkıp mürettebatı yılanlara atacağız ve köleleri güvenli bir şekilde kasabaya geri götüreceğiz. Kararınıza saygısızlık etmek istemem Kaptan, ama bence yeterince köle gemisini durdurup mürettebatını ortadan kaldırırsak, bir yaşam gemisini ele geçirmekten çok daha hızlı bir şekilde diğerlerinin saygısını kazanırız."

Kennit kaşlarını çatmayı saklamadı. "Bence Divvytown'daki arkadaşlarımızın doğruluğunu ve ahlakını abartıyorsun. Onlar da bizim, sadece yükü kurtarmak için köle tacirlerinin peşine düşerek zamanımızı boşa harcayan aptal kafalılar olduğumuzu düşünürler."

Belki de kaliteli şarap, daha düşük kaliteli bir şaraptan daha hızlı Sorcor'un başına vurmuştu. Ya da belki de Kennit, farkında olmadan adamın tek zayıf noktasını bulmuştu. Derin sesi ölümcül bir yumuşaklıkla, "Böyle düşünüyorsun çünkü daha çocukken kokuşmuş bir ambarın içinde elin kolun bağlı olarak zincirlenmiş değilsin. Hiç kafan, dövmececinin yeni efendinin işaretini yüzüne kazırken seni sabit tutmak için mengeneyle sıkıştırılmadın." Adamın gözleri parladı, karanlığa doğru içe döndü.

sadece onun bakışları delip geçebilirdi. Yavaşça nefes aldı. "Sonra beni bir tabakhaneye çalıştırdılar, derileri işledim. Derimin ne hale geldiği umurlarında bile değildi. Orada yaşlı adamların ciğerlerinden kan öksürdüklerini gördüm. Kimse umursamadı ve ben de onların arasına katılmamın an meselesi olduğunu biliyordum. Bir gece iki adamı öldürdüm ve kaçtım. Ama nereye gidecektim? Her yerin buz, kar ve barbarlarla dolu kuzeye mi? Dövmemle kaçak köle olduğum belli olan güneye mi, beni dövüp sahibime geri götürmek isteyenlerin kolay para kaynağı olacağım yere mi? Yoksa Lanetli Kıyılara gidip, bir iblis kanımı emene kadar hayvan gibi mi yaşayacaktım? Hayır. Benim gibi bir adamın tek seçeneği Korsan Adaları ve korsan hayatıydı. Ama seçim şansım olsaydı, bunu seçmezdim Kennit. Burada bunu seçecek çok az kişi vardır. Sesi ve gözleri uzaklara daldı. Kennit'in arkasındaki odanın loş köşesine bakarak bir süre hiçbir şey görmedi. Sonra bakışları aniden Kennit'e döndü. "Kovaladığımız her yaşam gemisi için bir köle tüccarını yakalarız. Tek istediğim bu. Sana hayallerini gerçekleştirme şansı veriyorum, sen de bana benimkini gerçekleştirme şansı ver.

"Adil," dedi Kennit sertçe. Son pazarlığın yapıldığını anladı. "Adil o zaman. Her yaşam gemisi için bir köle tüccarı."

Wintrow'un içinde bir soğukluk yükseldi. Önce karnını doldurdu, sonra tüm vücuduna yayıldı. Resmen titriyordu. Sesinin titremesinden nefret ediyordu, sanki eğitiminde öğrendiği gibi, mantıklı ve sakin bir şekilde argümanlarını sunmaya çalışırken ağlamak üzere olan bir çocuk gibi. Sevdiği manastırda öğrendiği gibi. Rüzgârla birlikte huzur dolu serin taş salonların hatırası istemeden aklına geldi. Oradan güç almaya çalıştı. Ama bu onu daha da cesaretsiz hale getirdi. Orada değildi, buradaydı, ailenin yemek salonundaydı. Parlak bir şekilde cilalanmış altın meşe ağacından yapılmış alçak masa, masayı çevreleyen minderli banklar ve koltuklar, panelli duvarlar ve gemilerin ve ataların resimleri, ona burada, Bingtown'da olduğunu hatırlattı. Boğazını temizledi ve annesinden babasına, oradan da büyükannesine bakarak sesini sabitlemeye çalıştı. Hepsi aynı masada oturuyorlardı, ama masanın bir ucunda, sanki ona hüküm verecek bir jüri gibi toplanmışlardı. Belki de öyleydi. Derin bir nefes aldı.

"Beni rahip olmak için gönderdiğinde, bu benim seçimim değildi." Yine yüzlere bakarak, o yıkıcı günün anılarını bulmaya çalıştı. "Tam bu odada duruyorduk. Sana sarıldım anne ve beni göndermezsen sonsuza kadar iyi olacağıma söz verdim. Ama gitmem gerektiğini söyledin. Bana ilk oğlun olduğumu, nefes aldığım andan itibaren Sa'ya adandığımı söyledin. Sa'ya verdiğin sözü tutamayacağını söyledin ve beni Kall'daki manastıra götürmesi için gezgin rahibe teslim ettin. Hiç hatırlamıyor musun? O gün, pencerenin yanında duruyordun, baba. O kadar parlak bir gündü ki, sana baktığımda güneş ışığında sadece siyah bir gölge görebiliyordum. O gün tek kelime etmedin. Büyükanne, bana cesur olmamı söyledin ve yolumda bana yemem için mutfaktan birkaç kek koyduğun küçük bir paket verdin."

Yine yüzlere bakarak, ona yaptıklarından rahatsızlık duyduklarını, ona haksızlık yaptıklarını gösteren bir suçluluk izi aradı. Annesi, rahatsızlık belirtisi gösteren tek kişiydi. Annesinin dikkatini çekmeye, düşüncelerini söylemesini sağlamaya çalıştı, ama annesinin bakışları babasına kaydı. Adam taştan oyulmuş gibi görünüyordu.

"Bana söylediğini yaptım," dedi basitçe. Sözleri zayıf, mızımız çıkmıştı. "Buradan ayrıldım ve bir yabancıyla gittim. Manastıra giden yol zordu ve oraya vardığımda her şey bana yabancıydı. Ama kaldım ve denedim. Ve bir süre sonra orası benim evim oldu ve senin benim için verdiğin kararın ne kadar doğru olduğunu anladım." Rahiplik hayatının ilk günlerinin anıları acı tatlıydı; o tuhaflık ve sonra her şeyin sıkıcılığı onu bir kez daha sardı. Gözleri yaşlarla doldu ve "Sa'ya hizmet etmeyi seviyorum. Sana anlatamayacağım kadar çok şey öğrendim, çok büyüdüm. Ve daha yolun başındayım, her şeyin benim için yeni yeni açığa çıktığını biliyorum. Sanki...' Bir metafor bulmaya çalıştı. 'Gençken, hayat sanki zarif bir kağıda sarılmış ve kurdelelerle süslenmiş güzel bir hediye gibiydi. Ve onu seviyordum, her ne kadar tek bildiğim paketin dışı olsa da. Ama son bir yıldır, sonunda paketin içinde daha da güzel bir şey olduğunu görmeye başladım. Süslü ambalajların ötesini, şeylerin özünü görmeyi öğreniyorum. Tam eşikteyim. Şimdi duramam."

"Yanlış bir şeydi," diye itiraf etti babası aniden. Ama Wintrow'un kalbi rahatlamaya başlarken, denizci devam etti. "O kadar yıl

senin seni göndermek yanıltı. Orada durup çenemi kapattım ve annenin istediğini yapmasına izin verdim, çünkü onun için çok önemli görünüyordu. Selden küçük bir çocuktı, ama cesur bir çocuktı ve benim izimden gidecek bir oğlum olacağını biliyordum."

Masadaki yerinden kalkıp odayı geçerek, yıllar önceki o sabah yaptığı gibi pencereden dışarıya bakmaya başladı. Kyle Haven kendi kendine başını salladı. "Ama içgüdülerimi dinlemeliydim. Bunun kötü bir karar olduğunu biliyordum ve öyle de oldu. Benim, bu ailenin, genç bir oğlunun yetişip aile gemisinde yerini alması gereken zaman geldi ve biz hazır değiliz. Selden hala çok küçük. İki yıl sonra, hatta belki bir yıl sonra bile, onu gemide tayfa olarak alırım." Odaya dönerek devam etti. "Bunu hepimiz kendimize yaptık. Ve şimdi hepimiz, bu hatayı düzeltmenin acısını şikayet etmeden çekmek zorundayız. Bu, siz kadınların bir yıl daha burada kendi başınıza idare etmeniz gerektiği anlamına geliyor. Bir şekilde alacaklılarımızı bekletmeliyiz ve sizler de elimizdeki varlıklardan kar elde etmek için ne gerekiyorsa yapmalısınız. Kar getiremeyecek olanlar satılarak kar getirebilecek olanları desteklemelidir. Bu benim için bir yıl daha denizlerde geçireceğim anlamına geliyor ve zor bir yıl olacak, çünkü hızlı yelken açıp en karlı malların ticaretini yapmamız gerekecek. Ve senin için, Wintrow, bu, sana son üç yılda öğrenmen gereken her şeyi öğretmem gereken tek bir yıl, bir erkek ve bir denizcinin yollarını öğrenmen için tek bir yıl demek. Konuşurken odada volta atarak, parmaklarıyla emirleri ve hedefleri sayıyordu. Wintrow aniden, gemide tayfasına görevleri sıralarken böyle konuştuğunu fark etti. Bu, sorgusuz sualsiz itaate alışkın Kaptan Haven'dı ve yakında olacaklara şaşıracağından emindi.

Wintrow ayağa kalktı ve sandalyesini dikkatlice geri itti. "Manastıra geri dönüyorum. Toplayacak pek bir şeyim yok ve burada yapabileceğim her şeyi yaptım. Bugün ayrılacağım." Masadaki herkese baktı. "Bu sabah Vivacia'ya, günün geri kalanını onunla geçirecek birinin geleceğini söz verdim. Althea'yı uyandırıp gitmesini rica etmenizi öneririm."

Babasının yüzü aniden öfkeyle kızardı. "Otur ve saçmalamayı kes," diye bağırdı. "Sana söyleneni yapacaksın. Bu, öğrenmen gereken ilk ders olacak."

Wintrow, kalbinin atışlarının tüm vücudunu titrettiğini hissetti. Kendi babasından mı korkuyordu? Evet. Ayakta kalabilmek için tüm cesaretini

ayakta kalabilmek için tüm cesaretini toplamıştı. Konuşacak hiçbir şeyi kalmamıştı. Yine de babasının bakışlarıyla karşılaşp gözlerini kaçırmadığında, öfkeli adam ona doğru ilerlerken hareketsiz ve sessizce durduğunda, içindeki soğukkanlı ve farklı bir ses şöyle diyordu: "Evet, ama bu sadece fiziksel şeylere karşı fiziksel bir korku." Bu düşünce zihnini tamamen kapladı, bu yüzden annesinin çığlıklarını ve sonra "Oh, Kyle, hayır, lütfen, lütfen yapma, onunla konuş, onu ikna et, yapma, oh, lütfen yapma!" diye bağırmasını duymadı. Büyükannesinin emir veren sesi yükseldi, şiddetli bir bağırış: "Burası benim evim ve sen..."

Sonra yumruk yüzünün yan tarafına çarptı ve çarpma anında müthiş bir çatlak sesi çıktı. O kadar hızlı ve o kadar yavaş yere düştü ki, kendini savunmak için elini bile kaldırmamış ya da kaçmamış olmasına şaşırdı ve utandı. Bu sırada bir yerlerde felsefî bir rahip şöyle diyordu: "Fiziksel korku, anlıyorum, ama başka türleri de var mı ve bunu hissetmem için bana ne yapılması gerekir?" Sonra taş döşeme zemine çarptı, günün sıcaklığına rağmen sert ve soğuktu. Bilincini kaybetmek, zemine batıyormuş gibi hissettirdi, gemide olduğu gibi zemine birleşiyordu, tek farkı zeminin sadece karanlığı düşünmesiydi. Wintrow da öyle düşünüyordu.

10

KARŞI KARŞIYA

'' KYLE, BUNU KABUL ETMEYECEĞİM!"

Annesinin sesi taş döşeli koridorda net bir şekilde yankılandı. Sesi keskin tınısı Althea'nın baş ağrısını başka yöne yöneltmek istemesine neden oldu, ancak Kyle'ın adının geçmesi onu savaşa atılmak istemesi için kışkırttı. Dikkatli ol, diye kendini uyardı. İlk yapması gereken, hangi tür bir hava koşuluna doğru yelken açtığını öğrenmekti. Yürüyüşünü yavaşlatarak koridordan geçip yemek odasına doğru ilerledi.

"O benim oğlum. Onu uygun gördüğüm şekilde terbiye edeceğim. Şu anda sert görünebilir, ama ne kadar çabuk itaat etmeyi öğrenirse, gemide o kadar kolay olur. Akli başına gelecektir ve onun çok incinmediğini göreceksin. Muhtemelen şoktan öte bir şey değildir."

Althea bile Kyle'ın sesindeki belirsiz endişeyi duyabiliyordu. O boğuk sesin, kız kardeşinin ağlaması olduğuna karar verdi. Küçük Selden'a ne yapmıştı? İçinde korkunç bir dehşet uyandı, bu karmaşık aile hayatından kaçıp geri dönme arzusu... Nereye? Gemiye mi? Artık orası kaçış yolu değildi. Baş dönüp mide bulantısı geçene kadar olduğu yerde durdu.

"O disiplin değildi. Kavga etmek ve benim evimde buna yer yok. Dün gece sana biraz hoşgörü göstermeye hazırdım. Zaten korkunç bir gün olmuştu ve Althea'nın hali şok ediciydi. Ama bu, kendi evimde, kan bağı olan kişiler arasında... Hayır. Wintrow artık çocuk değil, Kyle. Çocuk olsaydı bile, dayak bir çözüm olmazdı. O öfke nöbeti geçirmiyordu, sana kendi bakış açısını göstermeye çalışıyordu. Bir çocuk, kibarca fikrini söylediği için dayak yemez. Bir adam da bunun için dayak yemez."

"Anlamıyorsun," dedi Kyle düz bir sesle. "Birkaç gün sonra bir gemide yaşayacak, orada benimkiler dışında hiçbir fikrin önemi yok. Karşı çıkacak zamanı olmayacak. Düşünecek zamanı bile olmayacak. Gemide, emir o anda yerine getirilir. Wintrow, uymazsa ne olacağını ilk kez öğrendi."

daha yeni öğrendi. Daha sessiz bir sesle ekledi, "Bu, bir gün oğlumun hayatını kurtarabilir."

Althea, yürürken botlarının sürtünme sesini duydu. "Hadi, kalk Keffria. Birkaç dakika sonra gelir, geldiğinde onunla uğraşmanı istemiyorum. Benim hoş görmeyeceğim davranışlarını teşvik etme. Eğer bu konuda bölündüğümüzü düşünürse, daha da fazla direnecektir. Ve ne kadar direnirse, o kadar çok yere düşecektir."

"Bundan nefret ediyorum," dedi Keffria küçük, donuk bir sesle. "Neden böyle olmak zorunda? Neden?"

"Öyle değil," dedi annesi düz bir sesle. "Ve öyle olmayacak. Sana açıkça söylüyorum, Kyle Haven, bunu hoş görmeyeceğim. Bu ailede kimse birbirine böyle davranmadı ve Ephron'un ölümünün ertesi günü de böyle davranmaya başlamayacağız. Benim evimde olmaz." Ronica Vestrit itirazlara yer bırakmadı.

Kyle'a karşı bu tonla konuşmak yanlıştı. Althea ona bunu söyleyebilirdi. Kendini ona karşı koymak, onun en kötü yanlarını ortaya çıkaracaktı. Öyle de oldu.

"Peki. Kendine gelir gelmez onu gemiye götüreceğim. Orada terbiyesini öğrenir. Aslında, bu muhtemelen en iyisi. Limanda gemiyi biraz öğrenirse, denize açıldığımızda o kadar zorlanmaz. Ve ben de kadınların ona verdiğim her emre itiraz etmelerini dinlemek zorunda kalmam."

"Gemimde ya da evimde," diye başladı annesi, ama Kyle, Althea'yı öfkeyle titretip kızdırarak sözünü kesti.

"Keffria'nın gemisi. Ve benim de, çünkü ben onun kocasıyım. Vivacia'da olanlar artık seni ilgilendirmez, Ronica. Hatta, Bingtown miras kanunlarına göre, bu ev artık onun da malıdır. İstedığımız gibi yönetebiliriz."

Korkunç bir sessizlik oldu. Kyle tekrar konuşmaya başladığında, sesinde bir özür vardı. "En azından, öyle olabilir. Hepimizin zararına. Ayrılmayı önermiyorum, Ronica. Açıkçası, ortak bir evden ortak bir hedefe doğru birlikte çalışırsak aile daha iyi olur. Ama ellerim bağlıyken bunu yapamam. Anlamalısın

. Bir kadın olarak, bunca yıldır çok iyi iş çıkardın. Ama zaman değişiyor ve Ephron seni her şeyle tek başına başa çıkamak zorunda bırakmamalıydı. O adama ne kadar saygı duysam da... belki de ona saygı duyduğum için, onun hatalarından ders almalıyım. Öylece gün batımına doğru yelken açıp Keffria'ya işleri bana dönene kadar halletmesini söyleyemem. Evde kalıp işleri yürütebilmek için şimdi önlemler almalıyım. Wintrow'un Vivacia'ya gelip şımarık bir prens gibi davranmasına da izin vermeyeceğim. Althea'nın ne hale geldiğini gördün; o kadar inatçı ve düşüncesiz ki, işe yaramaz hale geldi. Hayır, daha da kötüsü, aile adını ve itibarını zedeliyor. Açıkça söyleyeceğim, ikinizin ona gerekli sınırları çizip çizemeyeceğinizi bilmiyorum. Belki de onunla yapılacak en basit şey, onu evlendirmek, tercihen Bingtown'da yaşamayan bir adamla...

Tam yelken açmış bir gemi gibi, Althea köşeyi dönüp odaya girdi. "Hakaretlerini yüzüme söylemek ister misin, Kyle?"

Onu gördüğüne hiç şaşırmadı. "Senin gölgeni gördüm sandım. Ne zamandır kulak misafiri oluyordun, küçük kız kardeş?"

"Aileme ve gemimize kötülük yapmayı planladığını anlayacak kadar uzun bir süre." Althea, onun sakinliğine kapılmamaya çalıştı. "Sen kim olduğunu sanıyorsun da anneme ve kız kardeşime böyle konuşuyorsun, onlara planlarını, geri dönüp işleri nasıl "yürüteceğini" sakın sakın anlatıyorsun?"

"Artık bu ailenin reisi benim," dedi açıkça.

Althea soğuk bir gülümsemeyle, "Bu ailenin reisi olmak istersen olabilirsin. Ama gemimi elinde tutacağını sanıyorsan, yanılıyorsun," dedi.

Kyle dramatik bir şekilde iç çekti. "Sadece senin sözde Rain Wild akrabalarının, bir şeyi yeterince sık söylersen gerçekleşeceğini inandığını sanıyordum," dedi alaycı bir şekilde. "Küçük kız kardeşim, sen ne kadar aptalsın. Bingtown'un genel hukuku, kız kardeşini tek varis olarak tanımakla kalmıyor, bunu yazılı hale getirip babanın kendisi imzalamış. Bu konuda ona bile karşı çıkacak mısın?"

Onun sözleri onu parçaladı. Kendisine güç veren her şeyin elinden alınmış gibi hissetti. Dün olanların bir kaza olduğuna, babasının bilinçli olarak gemiyi ondan almak istemediğine kendini neredeyse ikna etmişti. Sadece

çok acı çekiyordu ve ölmek üzereydi. Ama bunun yazılı olarak, üstelik onun tarafından mühürlenmiş olduğunu duymak... HAYIR. Gözleri Kyle'dan annesine, sonra tekrar Kyle'a kaydı. "Babamın ölüm döşeğinde neye kandırılıp imzaladığı umurumda değil," dedi alçak ama öfkeli bir sesle. "Vivacia'nın benim olduğunu biliyorum. Senin asla sahip olamayacağın bir şekilde benim, Kyle. Ve sana şunu söyleyeyim, onu komutam altına alana kadar durmayacağım..."

"Senin emrine!" Kyle kahkahayla güldü. "Sen bir gemiyi mi komuta edeceksin? Sen bir gemide hizmet etmeye bile layık değilsin. Yeteneklerin hakkında büyük bir kibir besliyorsun, kendini bir tür denizci sanıyorsun. Değilsin! Bana kalırsa, baban seni karada belaya bulaşmamak için gemide tutuyordu. Sen iyi bir denizci bile değilsin."

Althea konuşmak için ağzını açtı, ama yerde uzanmış olan Wintrow'un inlemesi tüm bakışları o yöne çevirdi. Keffria öne doğru adım attı ama Kyle onu bir hareketle durdurdu. Ancak anneleri, Kyle'ın bakışını ve elini görmezden gelerek oğlunun yanına gitti. Wintrow, başını iki eliyle tutarak, başı dönmüş bir halde oturdu. Zorlukla gözlerini büyükannesine odakladı. "Ben iyi miyim?" diye sordu sersemlemiş bir halde.

"Umarım öylesindir," diye ciddi bir sesle cevap verdi. Küçük bir iç çekişi oldu. "Althea, bana soğuk, ıslak bir bez getirir misin?"

"Çocuk iyi," dedi Kyle huysuzca, ama Althea onu duymazdan geldi. Annesi için ıslak bir bez almak üzere koridora fırladı, neden böyle yaptığını merak ederek. Annesinin babasını kandırdığından, onun asla imzalamak istemediği bir şeyi imzalatmış olduğundan şüpheleniyordu. Öyleyse neden şimdi ona bu kadar itaatkar davranıyordu? Bilmiyordu, belki de Kyle'ı öldürmeden önce ondan uzaklaşmak için bir fırsat arıyordu.

Koridordan pompa odasına doğru ilerlerken, dünyasının ne hale geldiğini merak etti. Evinde daha önce hiç böyle şeyler olmamıştı. Evinde insanların birbirlerine bağırması yeterince garipti, ama Kyle kendi oğlunu yere bayılttı. Hala bunun olduğuna inanamıyordu. Bu tür şeyler ona çok yabancıydı, o kadar şok ediciydi ki, nasıl başa çıkacağını ya da ne hissedeceğini bile bilmiyordu. Pompayla çıkardığı soğuk suyun altına bir havlu tuttu ve havluyu iyice sıktı. Su odasında çok gergin bir hizmetçi kadını gizleniyordu.

"Yardım ister misiniz?" diye fısıldadı kadın.

"Hayır. Hayır, her şey kontrol altında. Kaptan Haven biraz sinir krizi geçirdi," diye Althea kendini sakin bir şekilde yalan söylerken duydu. Kontrol altında, diye düşündü kendi kendine. Ona öyle gelmiyordu. Bunun yerine, bir hokkabazın sopası gibi havada uçuyormuş, hangi elin onu yakalayacak ve ritme sokacak bilmeden hissediyordu. Belki de hiçbir el. Belki de kontrolünü kaybedip uçup gidecek ve bir daha asla ailesinin bir parçası olamayacaktı. Bu saçma görüntüye acı bir gülümsemeyle gülümsedi ve ıslak bezi toprak bir kaseye koyduktan sonra koridordan geçerek yemek odasına götürdü. Oraya vardığında, Wintrow ve annesi alçak masanın bir köşesinde oturuyorlardı. Wintrow solgun ve sarsılmış görünüyordu, annesi ise çok kararlıydı. Çocuğun iki elini de kendi ellerinin arasında tutarak ona ciddiyetle konuşuyordu.

Kyle, kollarını göğsünde kavuşturmuş, pencerenin yanında duruyordu. Sırtı odaya dönüktü, ama Althea onun öfkesini hissedebiliyordu. Keffria onun yanında durmuş, ona yalvarırcasına bakıyordu, ama o onun varlığından habersiz görünüyordu.

"... hepsi Sa'nın elinde." Annesi yeğenine ciddiyetle konuştu. "Onun seni bize geri gönderdiğine ve seninle gemi arasında bu bağı bir neden için yarattığına inanıyorum. Bu kader, Wintrow. Bir zamanlar rahibe seni gönderdiğimizde kabul ettiğin gibi, bunu da kabul edebilir misin?"

Wintrow ile gemisi arasında bir bağ. Bu olamazdı. Kalbi göğsünde buz gibi oldu, ama garip bir şekilde vücudu hareket etmeye devam etti ve gözleri görmeye devam etti. Wintrow'un tüm dikkati büyükannesinin yüzündeydi. Sadece ona bakıyordu. Çenesinin duruşunda ve gözlerindeki öfkede Haven kanı açıkça görünüyordu. Sonra, Althea kaseyi ve bezi yanına koyduğunda, çocuğun kendini kontrol altına aldığını gördü. Birkaç nefes içinde yüz hatları gevşedi ve bir an için sadece babasına değil, aynadaki kendi görüntüsüne de benzediğini gördü. Bu onu şok etti ve sessizliğe büründü. Çocuk konuşmaya başladığında sesi yumuşak ve mantıklıydı. "Bunu binlerce kez duydum. Sa'nın isteğiymiş, diyorlar. Kötü hava, geç fırtınalar, ölü doğan çocuklar. Sa'nın isteği." Kasedeki nemli bezi aldı, dikkatlice katladı ve çenesine bastırdı. Yüzünün bir tarafı morarmaya başlamıştı ve hâlâ titriyor ve odaklanamıyordu. Sözleri yumuşaktı; Althea, konuşmanın ona acı verdiğini tahmin etti. Ama kızgın, korkmuş ya da ürkek görünmüyordu, sadece sözleriyle büyükannesine ulaşmaya kararlıydı, sanki onu kendi tarafına çekerek kendi hayatını kurtarabileceğini düşünüyormuş gibi. Belki de kurtarabilirdi.

"Hava ve fırtınaların onun iradesi olduğunu söylemeye hazırım. Belki de ölü doğan çocuklar. Ama kocası karısını dövdüğü gün değil, ondan önceki gün..." Sesi, hoş olmayan bir anıya daldı. Sonra gözleri büyükannesinin yüzüne döndü. "Bence Sa bize hayatımızı verdi ve onun iradesi, hayatımızı iyi yaşamamız. Bize engeller koyuyor, evet... İnsanların onun acımasızlığına karşı çıkıp "neden, neden?" diye bağırdıklarını duydum. Ama ertesi gün aynı insanlar testerelerini alıp dışarı çıkıyor, meyve ağaçlarının dallarını kesiyor, genç ağaçları söküp filizlendikleri yerden uzaklara taşıyorlar. "Daha iyi büyürler ve daha fazla verim verirler" diyor bahçe işçileri. Ağaçların yanında durup bunun onların iyiliği için olduğunu açıklamıyorlar."

Yüzündeki bezi kaldırdı ve daha serin bir yer bulmak için yeniden katladı. "Aklım dağınık," dedi mutsuz bir şekilde. "Tam da sana en açık şekilde konuşmak istediğim anda. Büyükanne. Sa'nın isteği, benim rahipliği bırakıp bir gemide yaşamam ve ailemizin maddi olarak refah içinde olması değil. Senin isteğin olduğundan bile emin değilim. Bence bu babamın isteği. Amacına ulaşmak için bir sözü bozmayı ve kalbimi kırmayı göze alıyor. Bana dayattığı bu istenmeyen "hediye"nin daha dün Althea teyzemin elinden kapıldığını da çok iyi biliyorum."

İlk kez gözlerini Althea'ya çevirdi. Acı ve morarmış cildine rağmen, bir an için babası o gözlerden dışarı bakıyor gibiydi. Demir gibi bir iradeyi yumuşatan aynı sonsuz sabır. Bu, zayıf, korkak bir rahip çocuğu değil, değişen bir çocuğun vücudunda bir erkeğin zihniydi, hayretle fark etti.

"Kendi oğlun bile yaptığının haksızlığını görüyor," diye suçladı Kyle'ı. "Vivacia'yı benden almanın, ona emir verebileceğime inanıp inanmamanla hiçbir ilgisi yok. Bu tamamen senin açgözlülüğün."

"Açgözlülük mü?" Kyle küçümseyerek bağırdı. "Açgözlülük mü? Oh, bunu sevdim! Açgözlülük, beni bu kadar borçlu bir gemiyi ele geçirmek istememe neden oluyor, ölmeden önce borcunu ödeyebilirsem şanslı sayılırım. Açgözlülük, akıllı para yönetimi kavramından habersiz bir evin sorumluluğunu üstlenmemi istiyor. Althea, Vivacia'da işe yarayabileceğini düşünseydim, seni çalıştırmak için bu fırsatı kaçırmazdım. Hayır, daha da fazlasını yapardım. Bana gerçek bir denizcinin tek bir özelliğini gösterebilseydin, tek bir

tek bir gemi biletin olsaydı, sana lanet olası gemiyi ve tüm borçlarını hediye ederdim. Ama sen şımarık bir kız çocuğu değilsin ki.

"Yalancı!" Althea sonsuz bir tiksintiyle bağırdı.

"Sa adına yemin ederim ki doğru!" Kyle öfkeyle bağırdı. "Tek bir saygın kaptan bile denizcilik becerine kefil olsa, gemiyi yarın sana verirdim! Ama Bingtown'un tamamı senin ne olduğunu biliyor. Sen bir amatör ve sahtekarsın."

"Gemi onun için kefil olur," dedi Wintrow titrek bir sesle. Sanki kafasını tutmak istercesine elini alınına koydu. "Gemi onun için kefil olursa, yeminini tutacak mısın? Sa adına, bu yemini sen ettin ve hepimiz şahit olduk. Yeminine uymak zorundasın. Büyükbabamın bizim için istediği şeyin bu kavga ve öfke olduğuna inanmıyorum. Dengeyi yeniden sağlamak bizim için çok basit. Althea Vivacia'da olsaydı, ben manastırıma geri dönebilirdim. Hepimiz ait olduğumuz yere geri dönebilirdik. Mutlu olduğumuz yere..." Tüm gözlerin üzerinde olduğunu fark edince sesi kesildi. Babasının bakışları öfkeden kararmıştı, ama Ronica Vestrit, sanki onun sözleri onu derinden yaralamış gibi elini ağzına götürmüştü.

"Bu sızlanmalardan bıktım artık!" Kyle aniden patladı. Birkaç adımla odanın diğer ucuna gitti, masaya yaslanıp oğluna öfkeyle baktı. "Rahipler sana bunu mu öğretti? Kendi isteğini elde etmek için gerçekleri çarpıtmayı mı? Kendi kanımdan olan bir çocuğun kendi büyükannesine böyle numaralar yapması beni utandırıyor. Kalk ayağa!" diye bağırdı ve Wintrow sessizce ona bakınca, "Kalk ayağa!" diye bağırdı.

Genç rahip bir an tereddüt etti, sonra ayağa kalktı. Konuşmak için ağzını açtı ama babası önce konuştu. "On üç yaşındasın, on yaşında gibi görünsen ve üç yaşında gibi davransan da. On üç. Bingtown'da kanunlara göre, bir oğulun emeği on beş yaşına gelene kadar babasına aittir. Bana karşı gel, o kanunu uygulatırım. Kahverengi cüppe giymen umurumda değil, alnında kutsal boynuzlar çıkarsa umurumda değil. On beş yaşına gelene kadar o gemide çalışacaksın. Anladın mı?"

Althea bile Kyle'ın neredeyse küfür sayılabilecek sözlerine şok oldu. Wintrow titrek bir sesle cevap verdi, ama dik durdu. "Sa'nın rahibi olarak, sadece adil ve hakkaniyetli medeni kanunlara bağlıyım. Sen, sözünü bozmak için medeni kanunu kullanıyorsun. Beni Sa'ya verdiğinde, emeğimi de Sa'ya verdin. Artık sana ait değilim." Etrafına bakındı,

annesinden büyükannesine, sonra neredeyse özür dilercesine ekledi, "Artık bu ailenin gerçek bir üyesi bile değilim. Sa'ya verildim."

Ronica onu engellemek için ayağa kalktı, ama Kyle onu iterek yaşlı kadını sendeletti. Keffria çığlık atarak annesinin yanına koştu. Kyle, Wintrow'u cüppesinin önünden tutup başını ileri geri salladı. Öfkeden boğuk bir sesle bağırdı. "Sen benimsin," diye bağırdı çocuğa. "Sen benimsin. Ve çeneni kapatıp sana söyleneni yapacaksın. Hemen!" Çocuğu sakinleştirdikten sonra ayak parmaklarının ucuna kaldırdı. "Git o gemiye. İkinci kaptana rapor ver. Ona yeni gemici çocuğu olduğunu ve tek işinin gemici olmak olduğunu söyle. Gemici çocuğu. Anladın mı?"

Althea dehşetle ve hayranlıkla izliyordu. Annesinin şu anda ağlayan, neredeyse histerik haldeki Keffria'yı kucaklayıp teselli etmeye çalıştığının farkındaydı. İki hizmetçi, meraklarına daha fazla dayanamayarak kapının köşesinden gizlice bakıyorlardı. Althea müdahale etmesi gerektiğini biliyordu, ancak olan biten her şey onun deneyimlerinin o kadar ötesindeydi ki, sadece ağzı açık kalakaldı. Mutfak hizmetçileri, evlerinde de böyle kavgalar olduğunu ya da esnafların oğullarını isteği dışında çıraklığa verdiğini duyduklarını konuşuyorlardı. Althea, başka gemilerde de böyle bir disiplin olduğunu duymuştu. Eski tüccar ailelerinin evlerinde böyle şeyler asla olmazdı. Olsa bile, asla konuşulmazdı.

"Anladın mı?" Kyle, sanki çocuğa daha yüksek sesle bağırarak sözlerini daha anlaşılır hale getirecekmiş gibi sordu. Wintrow, sersemlemiş haldeyken yine de başını sallamayı başardı. Kyle gömleğinin önünü bıraktı. Çocuk sendeledi, sonra masanın kenarına tutundu. Başı eğik bir şekilde ayakta durdu.

"Şimdi demek şimdi!" Kyle öfkeyle zafer kazanmış gibi bağırdı. Başını kapıya çevirdi ve orada ağzı açık bir hizmetçi gördü. "Sen! Welf! Bakakalmayı bırak ve oğlumu Vivacia'ya götür. Buraya geldiğinde getirdiği her şeyi toplamasını ve almasını sağla, çünkü bundan sonra gemide yaşayacak."

Welf, Wintrow'un koluna girip onu odadan çıkarmak için odaya koştu. Kyle, Althea'ya döndü. Oğlunu zorbalıkla sindirme başarısı cesaretini artırmış gibiydi, çünkü ona meydan okurcasına sordu: "Bundan bir ders alacak kadar akıllı mısın, kardeşim?"

Althea sesini alçak ve sakın tuttu. "Bugün hepimiz senin hakkında bir şeyler öğrenmemiş olsak çok şaşırdım, Kyle. En önemlisi, Vestrit ailesini kontrol etme hırsında yapmayacağın çok az şey olduğu."

"Kontrol mü?" Kyle ona inanamayan bir ifadeyle baktı, sonra diğer iki kadına dönerek onların da kendisi kadar şaşkın olup olmadığını görmek istedi. Ancak Ronica ona kara bir bakışla karşılık verdi, Keffria ise omzuna yaslanarak hıçkırarak ağlıyordu. "Sence mesele bu mu? Kontrol mü?" Kyle başını salladı ve kırık bir kahkaha attı. "Mesele kurtarmak. Lanet olsun, neden uğraşıyorum ki? Hepiniz bana suçluymuşum gibi bakıyorsunuz, oysa tek istediğim bu aileyi ayakta tutmak. Keffria! Bunun ne hakkında olduğunu biliyorsun. Bunu konuşmuştuk."

Karısına döndü. Keffria sonunda gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü kaldırıp onun bakışlarına karşılık verdi, ama gözlerinde hiçbir anlayış yoktu. İnanamayan bir şekilde başını salladı. "Ne yapmamı istiyorsunuz?" diye sordu hepsine. "Mülklerimiz her gün para kaybediyor, hala borç verenlere ödeme yapıyoruz, alacaklılarımız mülklerimize el koymakla tehdit ediyorlar ve sizler bunu görmezden gelip çay içelim mi diyorsunuz? Hayır, sözümü geri alıyorum. Althea, hayat gemisini kendine oyuncak olarak tutarak bizi daha hızlı yıkıma sürüklememiz gerektiğini düşünüyor, kendisi ise akşamları yerel su fareleriyle sarhoş olup, biraz da eğleniyor."

"Kes şunu, Kyle," diye Ronica alçak sesle uyardı.

"Neyi durdurayım? Zaten bildiğin ama kabul etmediğin şeyi mi? Hepiniz beni dinleyin, sadece birkaç dakika." Durdu ve öfkesini ve hayal kırıklığını bir kenara bırakmaya çalışır gibi derin bir nefes aldı. "Düşünmem gereken çocuklarım var, Selden ve Malta. Ephron gibi ben de bir gün öleceğim. Ve onların miras olarak bir sürü borç ve kötü bir isimden başka bir şey almamalarını istiyorum. Ephron sana seni koruyacak bir oğul bırakmadı Ronica, mülklerin yönetimini devralacak bir erkek yok. Bu yüzden, görevini yerine getiren bir damat olarak, ne kadar acı verici olursa olsun, yapılması gerekeni yapmaya karar verdim. Son birkaç aydır bu konuyu çok düşündüm ve bizi tekrar ayağa kaldırabileceğime inanıyorum. Chalced'de bizimle iş yapmaya hazır birçok kişi ile bağlantı kurdum. Plan o kadar da sıra dışı değil: gemiyi çalıştırmalı ve çok çalışmalıyız, en karlı yükleri mümkün olduğunca hızlı bir şekilde taşımalıyız. Bu arada, tüm mülklerimizi duygusallığa kapılmadan değerlendirmeli ve

bu yıl gerçekten kâr getirebilecek olanları elimizde tutmalıyız. Ama daha da önemlisi, alacaklılarımızı paniğe kapılmamalıyız. Eğer her şeyi çılgınca satarsak, batacağımızı düşünürler ve kalanlardan pay almak için üzerimize çullanırlar. Ve açıkçası, Althea'yı ailenin umudu ve gururu kalmamış gibi, ayyaşlarla içip eğlenirken görürlerse, bunun da etkisi olacaktır. Adını lekellersen Althea, benim kızımın adını da lekellersin. Bir gün Malta'nın iyi bir evlilik yapmasını umuyorum. Kendini ayyaş ve pasaklı olarak tanırsan, saygın erkeklerin ilgisini asla çekemezsin.

"Nasıl cüret edersin?" diye homurdandı Althea.

"Çocuklarım için her şeye cesaret edebilirim. Wintrow'un bir erkek olarak yetişmesini sağlayacağım, bunun için benden nefret ederek büyümesi gerekse bile. Bu ailenin sağlam bir mali temele kavuşmasını sağlayacağım, bunun için senin asla yapamayacağın şekilde o canlı gemide çalışmak zorunda kalsam bile. Kendi akrabalarına benim yarısı kadar değer versen, kendini toparlayıp bir hanımefendi gibi davranır ve ailenin servetini korumak için kabul edilebilir bir evlilik yapmaya çalışırdın."

Althea'yı soğuk bir öfke sardı. "Yani, bana karım diyecek ve iyi bir başlık parası verecek olan en yüksek teklifi verene kendimi satmam mı gerekiyor?"

"En düşük teklifi verene satılmaktan iyidir, dün gece yapmaya niyetli olduğun gibi," diye Kyle soğuk bir şekilde cevap verdi.

Althea nefes aldı, öfkeli bir kedi gibi şişti, ama annesinin soğuk sesi Kyle ile olan tartışmasını kesti.

"Yeter."

Tek bir kelime, sessizce söylendi. Sanki bir kucak dolusu yorganı yere bırakır gibi, Keffria'yı yakındaki bir sandalyeye götürdü ve oturtdu. Ses tonundaki kesinliğin etkisiyle herkes sustu. Keffria'nın hıçkırıkları bile kesildi. Küçük, esmer annesi, koyu renkli yas kıyafetleri içinde daha da küçük görünüyordu, ama Althea ile Kyle'ın arasına girdiğinde ikisi de geri çekildi. "Bağırmayacağım," dedi ikisine. "Kendimi tekrar etmeyeceğim. O yüzden ikiniz de dikkatinizi verin ve size söyleyeceklerimi iyice dinleyin. Althea. Önce sana sesleniyorum, çünkü geldiğinden beri seninle doğru düzgün konuşma fırsatım olmadı. Kyle, sözümü kesmeyi aklından bile geçirme, benimle aynı fikirde olsan bile. Şimdi."

Derin bir nefes aldı ve bir anlık tereddüt etti. Althea'ya yaklaştı ve direnmeyen ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Kızım. Haksızlığa uğradığını hissettiğini biliyorum. Gemiye miras alacağını umuyordun. Babanın senin için planı buydu. O artık yok ve bu beni çok üzse de, bu konuyu açıkça konuşacağım. O sana her zaman kaybettiğimiz oğullarımızdan biriymişsin gibi davrandı. Kardeşlerin vebadan kurtulsalardı... ama kurtulamadılar. Ancak, çocuklar hayattayken, babam her zaman toprakların kızlarına, geminin ise oğullarına kalacağını söylerdi. Ve bunu açıkça söylememiş olsa da, oğullarımız öldükten sonra Keffria'nın toprakları, senin de gemiyi miras alacağını düşündüğünü sanıyorum. Ama aynı zamanda yaşlı bir adam olana kadar yaşamak, geminin borcunun ve topraklarımızın ipoteklerinin ödenmesini görmek ve senin Vivacia'yı senin için kullanacak bir adamla evlendiğini görmek istiyordu. Hayır. Sus! Althea itiraz etmek için ağzını açtığı anda sertçe söyledi.

"Bunları söylemek yeterince zor. Eğer sözüm kesilirse, bu işi asla bitiremeyiz," diye daha yumuşak bir sesle devam etti. Başını dikte kaldırdı ve kızının gözlerine kararlı bir şekilde baktı. "Hayal kırıklığın için birini suçlamak istiyorsan, beni suçla. Çünkü babanın ölümünün artık yalanlanamayacağı bir noktaya geldiğinde, eski danışmanımız Curtil'i çağırdım. İkimiz arasında, en iyi olduğuna inandığım şeyi kağıda döktük ve babanı bunu imzalamaya ikna ettim. Onu ikna ettim Althea, onu aldatmadım. Sonunda baban bile yapmamız gerekenin akıllıca olduğunu anladı. Aile serveti şimdi bölünseydi, hiçbirimiz hayatta kalamazdık. Keffria daha yaşlı ve bakması gereken çocukları var, ben de geleneğe uyarak onu tek varis yaptım. Ronica Vestrit, Althea'nın şok olmuş bakışlarından başka kızına döndü. Keffria hala bankta oturuyordu, başı masanın üzerindeydi, ama ağlaması durmuştu. Kyle karısının omzuna elini koymak için hareket etti. Althea onun karısını teselli mi ediyor, yoksa sahipleniyor mu karar veremedi. Annesi konuşmaya devam etti. "Keffria mirasından haberdardı. Ayrıca belgede, Althea uygun bir evlilik yapana kadar kız kardeşinin masraflarını karşılamaya devam etmesi gerektiği açıkça yazıyor. O zaman Althea'ya yüklü bir çeyiz verilecek. Yani Keffria, sadece kan bağıyla değil, yazılı bir belgeyle de sana karşı yükümlü."

Althea'nın dehşet dolu bakışları değişmemişti. "Althea," diye yalvardı annesi. "Lütfen tarafsız bir şekilde bakmaya çalış. Ben elimden gelenin en iyisini yaptım. Gemi sana kalsaydı, onu işletmek için zar zor yetecek kadar paran olurdu. Bir gemiyi donatmak, mürettebatı tutmak, bakımını yapmak ve onarmak için para gerekir, ve

karlı bir seferden sonra bile, sen yine de borçlarını ödemek ve tekrar denize açılmak için yeterli parayı bulmak için uğraşmak zorunda kalabilirsin. Peki, kar edemezsen ne olacak? Gemideki borç senedi, arazi mülkiyeti ile de teminat altına alınmıştır. Mirası mantıklı bir şekilde bölmek mümkün değildi. Borçtan kurtulmak için mirasın tamamı bir arada kullanılmalıdır."

"Yani benim hiçbir şeyim yok," dedi Althea sessizce.

"Althea, ablan seni asla mahrum bırakmaz..." diye başladı annesi, ama Althea onu şok ederek, "Umurumda değil. Gerçekten umurumda değil, fakir olup olmadığım. Evet, Vivacia'nın benim olacağını hayal ettim. Çünkü o benim, anne, sana anlatamayacağım bir şekilde. Seddon Dib'in arabasının atlarının arabayı çektiği gibi, ama hepsi kalplerinin ahır çocuğuna ait olduğunu bildiği gibi. Vivacia'nın kalbi benim, ben de onunum. Bundan daha iyi bir evlilik hayal etmiyorum. Getirdiği parayı sakla, herkes onun Keffria'ya ait olduğunu söylesin. Sadece onu kullanmama izin ver. Tek istediğim bu, anne, Keffria. Sadece onu kullanmama izin ver, sana hiç sorun çıkarmayacağım, diğer konularda senin isteğine karşı çıkmayacağım. Çaresiz gözleri önce annesinin yüzüne, sonra Keffria'nın ona doğru kaldırdığı gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne baktı. "Lütfen," diye fısıldadı, "lütfen."

"Hayır." Kyle konuştu. "Hayır. Gemiye binmene izin verilmemesi için emir verdim ve bu emri değiştirmeyeceğim. Onun nasıl olduğunu görüyorsunuz," diye Ronica ve Keffria'ya dönerek açıkladı. "Kafasında pratik hiçbir şey yok. Tek istediği kendi istediğini yapmak, her zamanki gibi yaşamaya devam etmek. Babasının inatçı kızı olarak kalacak, gemide yaşayacak, denizci rolü oynamaktan başka hiçbir sorumluluk almayacak ve eve gelip dükkanlarda dolaşacak, canının istediğini alıp babasının hesabına yazdırmaya devam edecek. Sadece artık bu, kız kardeşinin ve dolayısıyla benim hesabına yazılacak. Hayır, Althea. Babasının ölümüyle çocukluğun sona erdi. Artık bu ailenin kızına yakışır şekilde davranmanın zamanı geldi."

"Seninle konuşmuyorum!" Althea öfkeyle bağırdı. 'Sen benim neden bahsettiğimi hiç anlamıyorsun. Senin için Vivacia, sana seslense bile bir gemiden ibaret. Ama benim için o ailemin bir üyesi, kız kardeşimden bile daha yakın. O gemide bana ihtiyacı var, benim de onu kullanmam lazım. O senin için asla yapmayacağı şekilde, kendi kalbi rüzgar gibi benim için yelken açar.'

"Kız hayalleri," Kyle alaycı bir şekilde dedi. "Saçmalık. O doğduğu gün öfkeyle onu terk ettin ve Wintrow'u ilk gecesini onunla geçirmek zorunda bıraktın.

gecesini onunla geçirmeye terk ettin. Onun için bu kadar büyük hisler besliyor olsaydın, bunu yapamazdın. Kızın onu yeterince seviyor gibi görünüyor ve o da ona eşlik etmek için gemide olacak. Ayrıca gerçek bir denizci olarak çalışmayı öğrenecek, gemide boş boş dolaşmayacak ya da yabancı limanlarda sarhoş olmayacak. Hayır, Althea. Vivacia'da sana uygun bir yer yok ve geminin ilgisini çekmek için Wintrow ile aranızda fitne tohumları ekmeni ya da rekabet yaratmanı istemiyorum."

"Anne?" Althea çaresizce yalvardı.

Annesi üzgün görünüyordu. "Dün gece seni sarhoş ve perişan halde görmeseydim, Kyle'a karşı çıkardım. Onun çok sert davrandığını düşünürdüm." Derin bir nefes aldı. "Ama kendi gözlerimle gördüklerimi inkar edemem. Althea, Vivacia'yı sevdiğini biliyorum. Baban hayatta olsaydı... Bunun üzerine kafa yormanın bir anlamı yok sanırım. Bunun yerine, belki de onu bırakmanın zamanı gelmiştir. Wintrow'un iyi bir adam olacağını işaretlerini gördüm. Gemide iyi iş çıkaracaktır. Bırak onu. Artık Bingtown'da öne çıkıp hak ettiğin yeri almanın zamanı geldi, hatta çoktan geldi."

"Benim yerim Vivacia'da," dedi Althea zayıf bir sesle.

"Hayır," dedi Kyle ve annesi de başını sallayarak ona katıldı.

"O zaman benim bu ailede ya da Bingtown'da yerim yok." Althea, bu sözleri bir tür şaşkınlıkla söylediğini duydu. Sözlerinde kesinliği duydu ve bu onu şok etti. Sakin suya atılan bir taş gibi, diye düşündü, çünkü aniden başı dönüyordu, sözlerinin genişleyen dalgalar gibi yayıldığını, tüm ilişkilerini değiştirdiğini, gelecek günlerini sonsuza dek değiştirdiğini hissetti. Bir an nefes alamadı.

"Althea? Althea!"

Annesinin sesi arkasında yüksek sesle yankılandı. Koridorda yürüyordu ve evi birdenbire yabancı bir yer haline gelmişti. Burada bir ayından fazla zaman geçireli yıllar olmuştu, fark etti. O duvar halısı ne zamandır asılıydı, fayanslar ne zaman çatlamıştı? Bilmiyordu, buraya gelmemişti, hayır, hiçbir şeyi değiştirmiyordu, yıllardır burada yaşamamıştı. Burası yıllardır onun evi değildi. Sadece gerçeği fark ediyordu, onu yaratmıyordu. Üzerinde sadece giysileriyle ön kapıdan dışarı çıktı ve daha geniş dünyaya adım attı.

"Eğer yine sarhoş olarak eve gelirse, onu bir hafta boyunca odasına kilitleyeceğim. Aile adını ve Bingtown'daki itibarını lekelemesine tahammül edemeyeceğimizi ona açıkça anlatacağım." Kyle şimdi Keffria'nın yanında bankta oturuyordu, kolunu koruyucu bir şekilde onun omzuna atmıştı.

"Kyle. Kapa çeneni." Ronica Vestrit, bu sözleri net ama sessizce söylediğini duydu. Her şey parçalanıyordu, ailesi, evi, gelecek hayalleri. Althea söylediklerinde ciddiye; Ronica, babasının sesini onun sözlerinde duymuştu. Kızı bu gece sarhoş ya da başka bir halde kapının önünde belirmeyecekti. O gitmişti. Ve Keffria'nın evlendiği o aptal çocuğun yapabildiği tek şey, Kralda Tepesi'ni oynamak ve yeni otoritesini denemek için bahaneler uydurmaktı. Derin bir nefes aldı. Belki de şu anda çözebileceği tek sorun buydu. Ve belki de bunu çözmek, diğerlerini çözmenin yolunu açacaktı. "Kyle. Althea'nın önünde bunu söylemekten kaçındım, çünkü onun isyan etmesine teşvik edilmesine gerek yok, ama bütün sabah aptal gibi davrandın. Senin de çok nazıkçe belirttiğin gibi, oğlunla aranıza girmek için yapabileceğim çok az şey var. Kızım Althea ise başka bir mesele. O senin otoriten altında değil ve onu düzeltmek için gösterdiğin çabaları son derece saldırgan buluyorum."

En azından özür diler gibi bir ifade bekliyordu. Bunun yerine, yüzü sertleşti ve bu adamın sağduyusunu tamamen yanlış değerlendirip, ailenin servetini büyük kızının ellerine teslim ettiğini bir kez daha düşündü. İlk sözleri en kötü korkularını doğruladı. "Artık bu ailenin reisi benim. Nasıl benim otoritemin altında olmadığını söyleyebilirsin?"

"O benim kızım, senin değil. O senin karının kız kardeşi, senin değil."

"Ve o ikinizin soyadını taşıyor ve davranışları bu soyadını etkiliyor. Eğer sen ve Keffria onu mantıkla ikna edemezseniz, o zaman onu daha güçlü bir şeyle dizginlemek zorunda kalacağım. Onları ikna etmek ve yatıştırmak için vaktimiz yok; Wintrow ve Althea'nın görevlerini kabul etmeleri ve bunları iyi bir şekilde yerine getirmeleri gerekiyor."

"Althea'nın görevlerini belirleyecek olan sen değilsin. Benim." Müzakere masasında ona pek çok kez yarar sağlayan demir gibi kararlılığı, şimdi Ronica Vestrit'in yardımına koştu.

"Belki sen öyle görüyorsun. Ben görmüyorum. Onun bakımını bana verdin. Onun gerçekte neye ihtiyacı olduğunu değerlendirerek, davranışlarını makul sınırlara çekmesi için onu ikna edebilirim."

Sesi çok sakın ve mantıklıydı, ama sözlerinin anlamı Ronica'yı hala incitiyordu.

"Kızımın davranışını eleştirdiğinizde, onun ebeveynlerinden aldığı eğitimi eleştiriyorsunuz. Ephron ve benim Althea'yı yetiştirme şeklimize katılmayabilirsiniz, ancak bunu dile getirmeye hakkınız yok. Keffria'ya Althea'nın mali işlerini yönetme yetkisini, onu kontrol etmek için değil, sadece bütçenin ne kadarını ona ayırabileceğimizi belirlemek için verdim. Kız kardeşin kız kardeşini yönetmesi uygun değildir. Kız kardeşinin kocasının bunu yapması ise daha da uygun değildir. Althea'yı Vivacia'dan zorla çıkarmak niyetinde değildim, sadece geminin emin ellerde olduğunu gördükten sonra, kendisi için başka bir hayat keşfetmesini teşvik etmek istedim. Ronica, planlarının alt üst olmasına şaşkınlıkla başını sallayarak masanın yanındaki bir bankta oturdu. "Ephron onun hakkında haklıydı. Ona hafif bir el lazım. Kendisi için en iyisini yapmak için zorlanamaz ya da itilemez. Dün gece, şey, yas tutuyordu. Brashen hakkında ne düşünürseniz düşünün, Ephron'un onu çok takdir ettiğini biliyorum. Belki de onu güvenle eve götürmekten başka bir şey yapmadı, bu da üzgün bir bayana karşı bir beyefendinin yapması gereken en uygun şeydi."

"Belki de bütün gün birlikte çay içmişlerdir," dedi Kyle alaycı bir tonla.

Bir hata. Ağır bir hata. Ronica, Kyle'ın arkasından Keffria'ya baktı, kızı onun bakışlarını fark edene ve kısa bir süre onunla göz göze gelene kadar ona baktı.

"Keffria," dedi annesi sessizce. "O belgelerin niyetini biliyordun. Kız kardeşini kullanarak, mirasını ona kendi isteğini dayatmak için kullanmak dürüstçe olmaz. Bunun olmasına izin vermeyeceğini söyle bana."

"Onun düşünmesi gereken çocukları var," diye araya girdi Kyle.

"Keffria," diye tekrarladı annesi, sesinde yalvarma tonunu gizleyemedi.

"Ben..." Keffria'nın gözleri annesinin yüzünden kocasının sert bakışlarına kaydı. Nefesi köşeye sıkışmış bir fare gibi hızlandı. "Böyle bir durumda

böyle bir şeyin ortasında kalamam. Yapamam!" diye haykırdı. Elleri göğsüne çırpınarak yükseldi.

"Olmana gerek yok," Kyle onu teselli etti. "Belgeler imzalandı ve şahitler var. Althea için en iyisinin ne olduğunu biliyorsun. İkimizin de onun iyiliğinden başka bir şey istemediğimizi biliyorsun. Kendine inan, Keffria. Bana, kocana inan."

Keffria, masanın cilalı yüzeyine bakmadan önce annesinin inanmaz bakışlarıyla son bir kez daha göz göze geldi. Elleri masanın kenarını takip ederek gergin bir şekilde ahşabı okşadı. "Sana inanıyorum, Kyle," diye fısıldadı. "Gerçekten. Ama Althea'yı incitmek istemiyorum. Ona zalim olmak istemiyorum."

"Acımasız olmayacağız," diye hemen onu teselli etti. "O bize acımasız olmadığı sürece. Bu adil."

"Bu... adil görünüyor," dedi tereddütle. Anneden onay bekleyerek ona baktı, ama Ronica'nın yüzü ifadesizdi. Her zaman büyük kızının ikisi arasında daha güçlü olanı olduğunu düşünmüştü. Ne de olsa Keffria güç gerektiren bir hayat seçmiş, Althea ise babasının peşinden gidip oyun oynamayı tercih etmemiş miydi? Keffria bir koca almış, çocukları olmuş, kendi evini çekip çevirmiş ve büyük mülklerin yönetimine yardım etmişti. En azından Ronica, miras belgelerini hazırlarken öyle düşünmüştü. Şimdi ise Keffria'nın çoğunlukla evin iç işlerini yürüttüğünü, menüleri ve alışveriş listelerini hazırladığını ve sosyal etkinlikleri yönettiğini düşünüyordu. Bu da Ronica'ya mülklerin yönetimiyle ilgili tüm gerçek işleri yapma özgürlüğü vermişti. Keffria'nın annesinin talimatlarını izleyen, kocasına itaat eden, ama nadiren kendi için ayağa kalkan, bir yer tutucudan biraz daha fazlası haline geldiğini neden görmemişti? Ronica, Keffria'nın en son ne zaman bir değişiklik önerdiğini veya bir eylem başlattığını hatırlamaya çalıştı. Akli başına gelmedi.

Neden, neden bu farkındalık şimdi ona gelmişti? Tanrım, yardım et, hayatlarının tüm kontrolünü Keffria'nın eline vermişti. Bingtown gelenek ve göreneklerine göre, bir erkek öldüğünde, mülkiyeti eşine değil, çocuklarına geçerdi. Ronica, Ephron ile evlendiğinde getirdiği malların kontrolünü elinde tutma hakkına sahipti, ama onlardan geriye çok az şey kalmıştı. Kalbi bir an durdu ve Kyle'ın bir kadına yakışır gördüğü şeylere artık sadece küçük kızının değil, kendisinin de maruz kaldığını anladı.

Ona hızlıca baktı, yüzünü sabit tutmaya çalıştı. Sa'ya, onun henüz bunu fark etmemiş olmasını diledi. Fark ederse, her şeyini kaybedebilirdi. O da boynuna geçirilen mali bir ilmekle dizginlenemez miydi?

Derin bir nefes aldı ve sesini kontrol altına aldı. "Adil görünüyor," diye kabul etti Ronica. Birden fazla uysal davranmamalıydı. "Gerçekte öyle olup olmadığını göreceğiz."

Derin bir nefes aldı ve yorgunmuş gibi gözlerini ovuşturdu. "Şu anda düşünmem gereken çok şey var. Çok fazla. Şimdilik Althea'yı sana bırakıyorum. Kyle'ın dediği gibi, Vivacia mümkün olduğunca çabuk yola çıkmalı. Sanırım şu anda daha önemli bir mesele var. Geminin hangi limanlara gideceğini, ne yük alacağını ve ne zaman yola çıkacağını sorabilir miyim?" Onun gitmesini çok istediği anlaşılmasın diye dikkat etti. Kyle'ın yokluğunda en iyi şekilde nasıl çalışabileceğini düşünmek için zihni çoktan çalışmaya başlamıştı. En azından kendi mirasının geri kalanını, öldüğünde Althea'ya bırakacağını garanti altına alabilirdi. Tabii bunu ona söylemeyecekti; Kyle'a karşı çıkmış gibi görünmemesinin çok akıllıca olacağına karar vermişti. Keffria ile baş başa geçireceği zaman, büyük kızını ikna etmek için çalışabileceği zamandı.

Kyle, onun sorusuyla dikkatinin dağılmasına memnun olmuş gibiydi. "Dediğin gibi, sadece maddi nedenlerden dolayı değil, bir an önce yola çıkmalıyız. Wintrow'u kıyı hayatının dikkat dağıtıcı unsurlarından ne kadar çabuk uzaklaştırırsam, kaderini o kadar çabuk kabullenecektir. Öğrenmesi gereken çok şey var ve kendi hatası olmadan, bunu çocukluktan çıkıp ergenliğe adım attığında öğreniyor. Bu konuda ustalaşmak için erken başlamak gerekir."

Onların başlarını sallamaları için yeterince uzun bir süre bekledi. Ronica bunu yapmak zorunda kalmaktan rahatsız oldu, çünkü Kyle sanki çocuğun yetiştirilmesinde bir şekilde onların suçu varmış gibi konuşuyordu. Onların onayladığından emin olunca Kyle devam etti: "Limanlar ve yükler konusunda, hepimizin anlaştığı gibi, en karlı olanları en hızlı şekilde ticaretini yapmalıyız." Yine onların başlarını sallamaları için bekledi.

"O halde tek bir cevap var," diye karar verdi. "Vivacia'yı güneyde Jamaillia'ya götüreceğim ve alabileceğimizin en iyisini alacağım. Sonra kuzeye, Chalced'e, olabildiğince hızlı gideceğiz."

"Yük ne olacak?" diye sordu Ronica zayıf bir sesle. Kalbi şimdiden kesin bir şekilde batmaya başlamıştı.

"Köleler, elbette. Eğitimli olanlar. Yankesici, hırsız ve katil değil, Chalced'de öğretmen, gözetmen ve dadı olarak değer görecek olanlar. Sanatçılar ve zanaatkârlar. Suçlarından dolayı köleliğe mahkum olanları değil, borçları yüzünden köle pazarına düşenleri satın almalıyız." Düşünerek durakladı, sonra başını salladı. "Tabii ki onlar kadar dayanıklı olmayacaklar. O yüzden belki de yükü, cüzdanımızın elverdiği kadar... ne bulursak onunla dengelemeliyiz. Savaş esirleri, yetiştirilmiş köleler, ne olursa. İkinci kaptan Torg daha önce köle gemilerinde çalışmış ve müzayedecilerin çoğunu tanıyor. Bize ucuz mallar bulabilir."

"Bingtown'da kölelik yasadışı," dedi Keffria tereddütle.

Kyle kısa bir kahkaha attı. "Şimdilik. Ama çok uzun sürmeyecek sanırım. Korkmana gerek yok canım. Onlarla Bingtown'da durmaya niyetim yok. İç Geçit'ten Jamaillia Şehri'ne kadar hızlıca gideceğiz, sonra tekrar kuzeye dönüp Bingtown'u geçip Chalced'e varacağız. Kimse bizi rahatsız etmeyecek."

"Korsanlar," dedi Keffria utangaç bir şekilde.

"Vivacia'yı hiç rahatsız etmediler. Babanın onun ne kadar hızlı olduğunu ve kanalları ne kadar çevik bir şekilde geçtiğini kaç kez övündüğünü duydun? Artık hızlandırıldığına göre, daha da hızlı olacak. Korsanlar, canlı bir gemiyi kovalamanın zaman kaybı olduğunu bilirler. Bizi rahat bırakacaklar. Benim düşündüğüm şeyleri kafana takma. Riskli olduğunu düşünseydim bu rotayı seçmezdim."

"Kargo kendisi bir gemi için riskli olabilir," diye sessizce işaret etti Ronica.

"Neden korkuyorsun, bir tür isyan mı? Hayır. kapakların altında ve tüm yolculuk boyunca iyi bir şekilde sabitlenecekler." Kyle, planına ilişkin çekincelerinden dolayı planına yönelik çekincelerinden rahatsız olmaya başladı.

"O zaman durum daha da kötü olabilir." Ronica, sanki onun açıkça görebileceği bir tehlikeyi belirtmekten ziyade bir fikir sunuyormuş gibi nazikçe konuşmaya çalıştı. "Canlı gemiler hassas yaratıklardır, Kyle, ve Vivacia daha yeni canlandı. Tıpkı Malta'yı kölelerin nakil sırasında maruz kaldığı rahatsızlıklara maruz bırakmayacağın gibi, Vivacia da bunlardan korunmalıdır."

Kyle kaşlarını çattı, sonra ifadesi yumuşadı. "Ronica. Canlı gemilerle ilgili gelenekleri bilmiyorum değil. Ve mali durumumuz elverdiği ölçüde, onlara saygı göstereceğim. Wintrow gemide olacak ve her gün gemiyle konuşmak için biraz zamanı olacak. Ona her şeyin yolunda olduğunu ve bunların onun sağlığıyla hiçbir ilgisi olmadığını söyleyebilecek. Gereksiz zulüm yapma niyetim de yok. Köleler hapsedilip kontrol altında tutulmalı, ama bunun ötesinde sert muameleye maruz kalmayacaklar. Bence gereksiz yere endişeleniyorsun, Ronica. Ayrıca, geminin durumundan üzülse bile, bu sadece geçici bir şey. Bundan ne zararı olabilir ki?"

"İyi düşünmüşsün," dedi Ronica, sesine mantık katmaya çalışarak, öfkesini endişeyle değiştirmeye çalıştı. "Elbette, üzüntüye kapılmış bir yaşam gemisinin neler yapabileceğine dair hikâyeler var. Bazıları, istemeden yelkenlerini açıp rüzgârla sürüklenerek, özgürce yüzmeleri gereken yerde karaya oturup çapalarını sürükleyerek giderlermiş... ama bunların hepsi, şüphesiz, canlı ve iyi eğitilmiş bir mürettebatın başa çıkamayacağı şeyler değildir. Daha ciddi durumlarda, kötü muamele gören gemilerin çıldırdığı söylenir. *Paria*, bunların en ünlüsüdür. Başka hikâyeler de vardır, denize açılıp bir daha geri dönmeyen canlı gemiler... Gemi, sahibi ve mürettebatına saldırmış..."

"Ve her mevsim, denize açılan ve geri dönmeyen sıradan gemiler vardır. Fırtınalar ve korsanlar, bir canlı geminin geri dönmemesinin nedeni olabileceği kadar, bir geminin çıldırmasının da nedeni olabilir," diye Kyle sabırsızca sözünü kesti.

"Ama sen ve Wintrow gemideyken, tek bir darbeye ailemin yarısını kaybedebilirim," diye Keffria aniden ağlamaya başladı. "Oh, Kyle, sence bu akıllıca mı? Babam Vivacia ile para kazandı ve asla yasadışı veya tehlikeli yükler almadı."

Kyle daha da karanlık bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Keffria, canım, baban yeterince para kazanamadı. İşte burada tartıştığımız şey tam da bu. Onun hatalarını nasıl önleyip bu aileyi yeniden mali açıdan sağlam ve saygın hale getirebiliriz? Bu açıdan bakınca, onun tuhaf kararlarından bir diğeri hemen aklıma geliyor." Aniden Ronica'nın gözlerine baktı ve yüzünü inceleyerek şöyle devam etti: "Kölelik ticaretiyle ilgilenmiyorsan, Rain Nehri'nde ticaret yapabiliriz. Dünyanın en değerli malları oradan geliyor. Diğer tüm yaşam gemileri Rain Nehri'nde ticaret yapıyor. Biz neden yapmayalım?"

Ronica onun bakışlarını sakın bir şekilde karşıladı. "Çünkü yıllar önce Ephron, Vestrit ailesinin artık nehir ticaretiyle uğraşmayacağına karar verdi. Ve biz de uğraşmıyoruz.

Vahşi Topraklar halkıyla olan ticaret bağlantılarımız artık yok."

"Ephron da öldü artık. O neyden korkuyorsa, ben onunla yüzleşmeye hazırım. Ama bana Rain Nehri'nin haritalarını ver, ben kendi bağlantılarımı kurarım," diye teklif etti Kyle.

"Ölürsün," dedi Ronica kesin bir şekilde.

Kyle burnundan soludu. "Bundan şüpheliyim. Yağmur Vahşi Nehri vahşi olabilir, ama ben daha önce nehirlerde gemi kullandım. Yani." Durdu, sonra sözlerini söyledi. "O haritaları şimdi alacağım. Onlar Keffria'nın hakkı, artık bizden saklayamazsın. O zaman hepimiz mutlu oluruz. Vivacia'da köle olmaz ve Yağmur Nehri'nde ticaret patlar."

Ronica tereddüt etmedi. Yalan söyledi. "Eğer o haritalar hala mevcut olsaydı, öyle olabilirdi. Ama yoklar, Kyle. Ephron, yıllar önce Rain Nehri'ndeki ticari bağlantılarımızı kesmeye karar verdiğinde tüm haritaları yok etti. Vestrit ailesinin Rain Nehri'nde ticaret yapmasına son vermek istedi. Ve bunu başardı."

Kyle ayağa fırladı. "İnanmıyorum!" diye bağırdı. "Ephron aptal değildi ve sadece bir aptal o kadar değerli haritaları yok ederdi. Onları bizden saklıyorsun, değil mi? Onları değerli Althea ve onunla evlenebilmek için bulabileceğin her şey için saklıyorsun, değil mi?"

"Yalancı olarak adlandırılmak umurumda değil," diye tısladı Ronica. En azından bu doğrudu. "Ve aptal gibi davranılmak da umurumda değil!"

Kyle öfkeyle karşılık verdi. "Bu ailede bu ailede bana hak ettiğim saygıyı göstermedi. Yaşlı Ephron'dan bunu çekmeye razıydım. O bir adamdı ve benden çok daha yaşlıydı. Ama bu çatı altında başka kimseden bunu kabul etmeyeceğim. Bir kez olsun gerçeği öğrenmek istiyorum. Ephron neden Rain Nehri'ndeki aile ticaret ilişkilerini kesti ve bunları geri kazanmak için ne yapmamız gerekiyor?"

Ronica sadece ona baktı.

"Lanet olsun kadın, anlamıyor musun? Nehir ticaretini kullanmayacaksak, yaşam gemisine sahip olmanın ne anlamı var? Rain Wild'da sadece yaşam gemisi ailelerinin ticaret yapabileceğini herkes bilir. Biz eski bir yaşam gemisi tüccar ailesiyiz ve kocan bu ayrıcalık ve borçla ne yaptı? Herhangi bir sal ve yelkeni olan herkesin yapabileceği gibi ipek ve konyak ticareti yaptı ve borcumuzun her yıl artmasını izledi. Rain Nehri'nde para

suyundan daha hızlı akıyor, ama sen bizi nehrin kıyısında açlıktan ölmeye terk ediyorsun.

"Açlıktan daha kötü şeyler var, Kyle Haven," diye duydu Ronica kendi sesini.

"Ne gibi?" diye sordu adam.

Kendini durduramadı. "Kayınpederin açgözlü bir aptal olması gibi. Rain Nehri'nden bahsederken ne dediğini bilmiyorsun."

Kyle ona buz gibi bir gülümseme attı. "O zaman haritaları bana ver de öğreneyim. Eğer haklıysan, damadından kurtulursun. Bütün çocuklarını ve torunlarını borca batırmakta özgür olursun."

"Hayır!" Keffria çığlık atarak başladı. "Buna dayanamıyorum! Böyle şeyler söyleme. Kyle, Rain Nehri'ne gitmemelisin. Köleler çok daha iyidir, köle ticareti yap, gerekirse Wintrow'u da yanına al, ama Rain Nehri'ne gitmemelisin!" İkisine de yalvarırcasına baktı. "Asla geri dönmez. Bunu ikimiz de biliyoruz. Babam daha yeni öldü, sen ise Kyle'ın kendini öldürmesine izin vermekten bahsediyorsun."

"Keffria. Aşırı gerginsin ve her şeye aşırı tepki veriyorsun." Kyle'ın Ronica'ya attığı bakış, kızının hayal gücünü kullanarak onu kışkırttığı için suçun onda olduğunu ima ediyordu. Ronica'nın kalbinde küçük bir öfke kıvılcımı parladı, ama kızı kocasına incinmiş gözlerle bakıyordu, o yüzden öfkesini sertçe bastırdı. Fırsat, diye mırıldandı kendi kendine. Fırsat.

"Bana bırak onu," dedi Kyle'a nazikçe. "Gemiye hazırlamak için yapacak çok işin vardır. Gel Keffria. Oturma odasına gidelim. Rache bize çay getirsin. Aslında ben de biraz gerginim. Hadi. Her şeyi bir süre Kyle'a bırakalım."

Ayağa kalktı, kolunu Keffria'nın omzuna doladı ve onu odadan çıkardı. *Kurtar,* diye Ephron'a sessizce fısıldadı. *Bana bıraktıklarından kurtarabileceğimi kurtaracağım, sevgilim. En azından bir kızımı yanımda güvende tutacağım.*

11

SONUÇLAR VE DÜŞÜNCELER

"Peki ya bu belgeleri itiraz etmek istersem?" Althea yavaşça sordu. Sesini tarafsız ve sakın tutmaya çalıştı, ama içten içe öfke ve incinmişlikle titriyordu.

Curtil isteksizce gri saçlarının kalanlarını kaşdı. "Bu durum özellikle belirtilmiştir. Bu son vasiyeti itiraz eden herkes, vasiyetten yararlanma hakkını otomatik olarak kaybeder." Neredeyse özür dilercesine başını salladı. "Bu standart bir durum," dedi nazıkçe. "Baban bunu yazarken özellikle seni düşünmüştü değil."

Karmaşık ellerinden başını kaldırıp Curtil'in gözlerine kararlı bir şekilde baktı. "Ve sen bunun gerçekten onun isteği olduğuna inanıyor musun? Kyle'ın Vivacia'yı devralmasını ve benim kız kardeşimin yardımına muhtaç olmamı mı?"

"Şey, onun böyle bir şey istediğini sanmıyorum," dedi Curtil düşünceli bir şekilde. Çayından bir yudum aldı. Althea bunun düşünmek için zaman kazanmak için bir taktik olup olmadığını merak etti. Yaşlı adam bir şey karar vermiş gibi sandalyesinde dikleşti. "Ama onun kendi fikrini bildiğine inanıyorum. Kimse onu aldatmadı ya da zorlamadı. Ben asla böyle bir şeye ortak olmazdım. Baban, kız kardeşini tek varisi olarak görmek istiyordu. Seni cezalandırmak istemiyordu, tüm ailesini korumak istiyordu."

"Her iki isteğinde de başarısız oldu," dedi Althea sertçe. Sonra yüzünü ellerinin arasına gömdü, babası hakkında böyle konuştuğu için utanıyordu. Curtil onu rahat bıraktı. Bir süre sonra yüzünü kaldırdığında, "Beni leş kuşu sanıyorsunuz herhalde. Dün babam öldü, bugün de onun mirasından pay almak için kavga ediyorum," dedi.

Curtil ona mendilini uzattı ve Althea minnetle aldı. "Hayır, öyle düşünmüyorum. Bir insanın dünyasının dayanağı elinden alındığında, geri kalan her şeye sarılmak, her şeyi olabildiğince eskisi gibi tutmaya çalışmak çok doğal bir şey." Curtil üzüntüyle başını salladı. "Ama kimse dünkü güne geri dönemez."

"Hayır. Sanırım öyle." Derin bir nefes aldı. Son umut kırıntısını düşündü. "Tüccar Curtil. Bingtown kanunlarına göre, bir adam Sa'ya yemin ederse, bu yemin yasal bir sözleşme olarak kabul edilmez mi?"

Curtil'in uzun kaşları çatıldı. "Şey. Duruma bağlı. Eğer bir tavernada öfkeyle Sa adına falan filanı öldürecekime yemin edersem, bu öncelikle yasal bir eylem değildir, yani..."

Althea lafı dolandırmayı bıraktı. "Kyle Haven, tanıkların önünde, benim değerli bir denizci olduğumu kanıtlayabilirsem Vivacia'yı bana geri vereceğine yemin ettiyse, bunu Sa'nın adına yemin ettiyse, bu yemin uygulanabilir mi?"

"Teknik olarak gemi senin kız kardeşinin malı, onun değil..."

"Kız kardeşim geminin kontrolünü ona devretti," dedi Althea sabırsızca. "Böyle bir yemin yasal olarak bağlayıcı mıdır?"

Curtil omuz silkti. "Tüccarlar Konseyi'nin önüne çıkarılırsın, ama evet, bence kazanırsın. Onlar muhafazakârdır, eski geleneklere çok önem verirler. Sa'nın huzurunda edilen yemin yasal olarak yerine getirilmek zorundadır. En az iki tanığın var, değil mi?"

Althea sandalyesine yaslanarak içini çekti. "Bir tanesi, belki, söylediklerimin doğruluğunu onaylayabilir. Diğer ikisi... Annem ve kız kardeşimden artık ne bekleyebileceğimi bilmiyorum."

Curtil başını salladı. "Böyle aile içi anlaşmazlıklar çok karmaşıktır. Bu konuyu takip etmemeni tavsiye ederim, Althea. Bu sadece daha kötü ayrılıklara yol açabilir."

"Daha kötüsü olabileceğine inanmıyorum," dedi Althea somurtkan bir ifadeyle, sonra vedalaşarak ayrıldı.

O, babasının kızıydı. Hemen Curtil'in ofisine gitmişti. Yaşlı adam onu görünce hiç şaşırmamış gibiydi. Odasına girer girmez ayağa kalktı ve birkaç rulo belgeyi çıkardı. Belgeleri birbiri ardına önüne koydu ve durumunun ne kadar savunulamaz olduğunu açıkça anlattı. Annesi titizliği konusunda haklıydı; her şey fırtınalı havada bağlanmış bir yük gibi sıkı sıkıya bağlanmıştı. Yasal olarak hiçbir hakkı yoktu. Yasal olarak tamamen kız kardeşinin iyi niyetine bağlıydı.

Yasal olarak. Gerçek hayatının bu tür yasalara bağılı olmasını istemiyordu. Keffria'nın sadakasıyla yaşamayacaktı, özellikle de bu Kyle'ın emirlerine uymak anlamına geliyorsa. Hayır. Bırakın babasının öldüğünü ve ona hiçbir şey bırakmadığını düşünsünler. Yanılıyorlardı. Babasının ona öğrettiği her şey, denizcilikle ilgili tüm bilgisi ve babasının ticaretini gözlemleyerek edindiği bilgiler hâlâ ona aitti. Bunlarla kendi yolunu çizemezse, açlıktan ölmeyi hak ederdi. İlk Vestrit Bingtown'a geldiğinde muhtemelen bundan biraz daha fazlasını biliyordu ve kendi yolunu çizmişti. O da kendisi için aynısını yapabilmeliydi.

Hayır. Daha fazlasını yapacaktı. Söylediklerinin doğru olduğunu kanıtlayacak ve Kyle'ı yeminine sadık kalmaya zorlayacaktı. Wintrow'un onu destekleyeceğinden emindi. Bu, babasının kontrolünden kurtulmasının tek yoluydu. Ama annesi ya da Keffria destekleyecek miydi? Althea düşündü. İsteyerek yapmayacaklarını düşünüyordu. Öte yandan, Tüccarlar Konseyi önünde yalan söyleyeceklerini de sanmıyordu. Kararı kesinleşti. Öyle ya da böyle, Kyle'a karşı çıkacak ve hakkı olanı alacaktı.

Liman çok kalabalıktı. Althea, Vivacia'nın bağılı olduğu yere doğru ilerledi, el arabalarıyla, terleyen atların çektiği yük arabalarıyla, giden gemilere malzeme teslimatı yapan gemicilerle ve gelen malları teslim almadan önce kontrol etmek için acele eden tüccarlarla dolu limanı geçerek yoluna devam etti. Bir zamanlar limandaki öğle saatlerinin telaşı onu heyecanlandırırđı. Ama şimdi ruhunu ağırlaştırıyordu. Aniden bu hayatın dışında, ayrı ve görünmez hissetti. Bingtown Tüccarlarının kızına yakışır bir kıyafetle rıhtımda yürürken, hiçbir denizci ona bakmaya cesaret edemiyor, neşeli bir selam bile veremiyordu. Bu çok ironikti. O sabah, önceki geceki kötü davranışları için annesine kısmen özür dilemek amacıyla sade, koyu renkli bir elbise ve bağcıklı sandaletler giymişti. Kendi başına dünyaya atılırken, bunların tek serveti olacağını hiç tahmin etmemişti.

Ama rıhtımda yürürken, kendine olan güveni kaybıldı. Bu bilgileri nasıl kullanarak karnını doyuracaktı? Bu kıyafetle bir geminin kaptanına veya taytına yaklaşıp, yetenekli bir denizci olduğuna onu nasıl ikna edebilirdi? Bingtown'da kadın denizciler nadir değildi, ama çok da yaygın değillerdi. Bingtown'a gelen Altı Dükalık gemilerinin güvertelerinde sık sık kadınlar çalışıyordu. Üç Gemi Göçmenlerinin çoğu balıkçı olmuştu

ve bunların arasında aile gemileri tüm aile tarafından işletiliyordu. Bu nedenle, Bington'da kadın denizciler bilinmeyen bir şey olmasa da, birlikte çalışacağı erkekler kadar ya da onlardan daha sert olduğunu kanıtlaması beklenirdi. Ama o, o kıyafetle deneme şansı bile bulamayacaktı. Günün sıcağı, koyu renkli eteğinin ve mütevazı ceketinin ağırlığını ve genişliğini rahatsız edici bir şekilde hissettirirken, basit bir kanvas pantolon, pamuklu gömlek ve yelek giymeyi her geçen dakika daha çok arzuluyordu.

Sonunda Vivacia'nın yanında durdu. Figür başını yukarıya doğru baktı. Başka biri için gemi güneşte uyukluyor gibi görünebilirdi. Althea ona dokunmasına bile gerek yoktu, geminin duyularının ve düşüncelerinin içe dönük olduğunu, kendi boşaltma işlemini takip ettiğini biliyordu. Bu iş hızla ilerliyordu, liman işçileri, karıştırılmış bir yuvadan kaçan karıncalar gibi, çeşitli yüklerle yüklü iskeleden aşağı akın ediyorlardı. Ona pek aldırmaz etmediler; Althea, limanda duran diğer seyircilerden farksızdı. Vivacia'ya yaklaşıp, güneşin ısıttığı tahtaya elini koydu. "Merhaba," dedi yumuşak bir sesle.

"Althea." Geminin sesi sıcak bir kontraltoydur. Gözlerini açtı ve Althea'ya gülümsedi. Vivacia elini ona doğru uzattı, ama hafiflediği için ellerinin ulaşamayacağı kadar yükseğe süzüldü. Althea, elinin dayandığı pürüzlü tahtadan aldığı hislerle yetinmek zorunda kaldı. Gemisi çok daha fazla benlik duygusuna sahipti. Althea ile konuşabiliyor ve aynı zamanda ambarında taşınan yüklerin farkında olabiliyordu. Althea, geminin farkındalığının çoğunu Wintrow'a odakladığını fark etti ve içini bir acı kapladı. Oğlan zincir ambarındaydı, halatları sarıp istifliyordu. Küçük kapalı odanın sıcağı boğucuydu ve etrafını saran kalın gemi kokusu midesini bulandırıyor. Hissettiği sıkıntı, geminin tahtalarında bir gerginlik ve direklerde bir sertlik olarak yayılmıştı. Burada, rıhtıma bağlıyken durum o kadar da kötü değildi, ama açık denizde bir gemi su ve rüzgârın basıncına dayanabilmeliydi.

"Ona bir şey olmaz," Althea, geminin endişesine rağmen kıskançlığını gizleyerek Vivacia'yı teselli etti. "Acemi bir denizci için zor ve sıkıcı bir görev, ama başaracaktır. Şu anda onun rahatsızlığını düşünmemeye çalış."

"Durum daha da kötü," diye fısıldadı gemi. "O burada adeta bir tutsak. Gemide olmak istemiyor, rahip olmak istiyor. Biz

harika arkadaşlar olarak başladık, ama şimdi onu benden nefret ettiriyorlar."

"Kimse senden nefret edemez," diye onu teselli etti Althea ve sözlerine güven katmaya çalıştı. "Başka bir yerde olmak istiyor, bu konuda sana yalan söylemenin bir anlamı yok. Nefret ettiği şey, istediği yerde olmamak. Senden nefret etmesi imkansız." Elini ateşe sokmuş gibi kendini toparlayarak ekledi: "Sen onun gücü olabilirsin, biliyorsun. Ona ne kadar değer verdiğini ve onun gemide olmasının sana ne kadar rahatlık verdiğini söyle. Bir zamanlar benim için yaptığın gibi." Ne kadar uğraşsa da, son kelimeleri söylerken sesi titremekten kendini alamadı.

"Ama ben bir gemiyim, senin çocuğun değilim," dedi Vivacia, Althea'nın sözlerine değil, onun içinden geçen düşüncesine cevap vererek. "Sen dünyadan haberi olmayan küçük bir çocuğu terk etmiyorsun. Birçok yönden hala naif olduğumu biliyorum, ama yararlanabileceğim zengin bir anı ve bilgi birikimim var. Bunları bir düzene sokmam ve şu anki kimliğimle nasıl bir ilişkisi olduğunu görmem gerekiyor. Seni tanıyorum Althea. Beni kendi isteğinle terk etmediğini biliyorum. Ama sen de beni tanıyorsun. Wintrow'un benimle kalmaya, başka bir yerde olmak isterken benim arkadaşım ve kalp dostum olmaya zorlanmasının beni ne kadar incittiğini anlamalısın. Wintrow ve ben birbirimize çekiliyoruz. Ama bu duruma olan öfkesi, o bağı reddetmesine neden oluyor. Ve ona bu kadar sık ulaşmaya çalışmam beni utandırıyor."

Geminin kalbindeki bölünme çok korkunçtu. Vivacia, Wintrow'un arkadaşlığına olan ihtiyacıyla mücadele etti ve kendini sis gibi gri, soğuk bir yalnızlık içinde hareketsiz kalmaya zorladı. Althea, yağmurlu, soğuk ve sonsuz gri bir yer olarak bu korkunç yeri neredeyse hissedebiliyordu. Bu onu dehşete düşürdü. Althea teselli edici sözler ararken, bir adamın sesi sıradan liman bağırırları ve gürültülerinin üstüne yüksek ve emir verici bir şekilde yankılandı. "Sen. Sen orada! Gemiden uzaklaş! Kaptanın emri, gemiye çıkamazsın."

Althea başını geriye eğdi, gözlerini güneşin parlaklığından korudu. Torg'un sesini tanımamış gibi ona baktı. "Burası kamuya açık bir liman," dedi sakın bir sesle.

"Ama bu kamuya açık bir gemi değil. Defolun!"

Sadece iki ay önce, Althea ona patlamış olacaktı. Ancak Vivacia ile geçirdiği zaman ve son üç günün olayları

onu deęiřtirmiřti. Soęukkanlı bir řekilde, daha iyi huylu bir insan haline geldięini dūřünmüyordu. Ŗfkesi, korkunç bir sabırla birleřmiřti. Kūçuk ve zorba bir ikinci kaptana sözünü bořa harcamak neye yarardı ki? O, kūçuk bir havlayan kōpekti. O ise bir diři kaplan. Bōyle bir yaratıęa hırlama harcamak anlamsızdı. Tek bir darbeyle omurgasını kırabilecek hale gelene kadar beklemek gerekiyordu. Wintrow'a yaptıęı kōtū muameleyle kaderini mūhūrlemiřti. Althea'ya karřı kabalıęı da aynı anda telafi edilecekti.

Ve bařı dōnerek Althea, eli tahtanın ŗzerinde dururken, dūřūncelerinin Vivacia'nın, Vivacia'nın dūřūncelerinin ise kendisinin olduęunu fark etti. Geç kalmıř bir řekilde gemiden çekildi, sanki soęuk, bileęine kadar batmıř pekmezden elini çekiyormuř gibi hissetti. "Hayır, Vivacia," dedi Althea sessizce. "Ŗfkemin sana bulařmasına izin verme. İntikamı bana bırak, kendini onunla kirletme. Sen çok bōyuk, çok gūzelsin; bu sana yakıřmaz."

"O zaman o benim gūverteme layık deęil," dedi Vivacia alçak ve acı bir sesle. "Sen karaya çıkarılırken ben neden onun gibi bir hařereye tahammūl etmek zorundayım? Vestritlerin akrabalarına bōyle davranmasının Vestrit geleneęi olduęunu sōyleyemezsin."

"Hayır. Hayır, değil," diye Althea aceleyle onu ikna etti.

"Devam et," diye baęırdı Torg, gūverte ŗstūnden bir kez daha. Althea ona baktı. Torg, korkuluęa yaslanmış, ona yumruęunu sallıyordu. "Devam et, yoksa seni zorla devam ettiririm!"

"Gerçekten yapabileceęi bir řey yok," diye gemidekileri sakinleřtirdi Althea. Ama konuřurken, Vivacia'nın ambarından boęuk bir çıęlık ve ardından aęır bir gūmbūrtū duydu. Gūvertede biri akıcı bir řekilde kūfretti, ardından Torg'u çaęıran sesler duyuldu. Genç bir denizcinin sesi net bir řekilde duyuldu. "Kaldırma tertibatı kiriřten koptu, efendim! Çalıřmaya bařladıęımızda saęlam olduęunu yemin edebilirim."

Torg'un bařı kayboldu ve Althea, gūvertede kořan ayak seslerini duydu. Vivacia'nın yūkūnūn bořaltılması durdu ve mūrettebatın yarısı, parçalanmıř paletleri, sandıkları ve etrafa saçılmıř comfer fındıklarını gōrmek için bakmaya geldi. "Bu onu bir sūre meřgul eder," dedi Vivacia tatlı bir sesle.

"Yine de gitmem gerek," diye karar verdi Althea aceleyle. Kalsaydı, gemide dūřen palanga ile bir ilgisi olup olmadığını sormak zorunda kalacaktı.

"Kendine dikkat et," dedi Vivacia'ya. "Wintrow'a da göz kulak ol."

"Althea! Geri dönecek misin?"

"Tabii ki döneceğim. Halletmem gereken birkaç iş var. Ama sen denize açılmadan önce seni görmeye geleceğim."

"Sen olmadan denize açılmayı hayal edemiyorum," dedi Vivacia kederle. Figür başı, sanki çoktan Bingtown'u geride bırakmış gibi, gözlerini uzak ufka dikti. Hafif bir esinti, ağır saçlarını dalgalandırdı.

"Rıhtımda durup senin uzaklara gitmeni izlemek çok zor olacak. En azından Wintrow da gemide olacak."

"Benimle birlikte olmaktan nefret eden." Gemi aniden yine çok genç bir ses çıkardı.
Ve çok üzgün.

"Vivacia. Burada kalamayacağımı biliyorsun. Ama geri döneceğim. Seninle birlikte olmak için bir yol arıyorum. Biraz zaman alacak, ama tekrar seninle olacağım. O zamana kadar kendine iyi bak."

"Sanırım öyle," diye iç geçirdi

Vivacia. "İyi. Yakında görüşürüz."

Althea döndü ve aceleyle uzaklaştı. Samimiyetsizliği onu boğmak üzereydi. Geminin kandırılıp kandırılmadığını merak etti. Kandırılmış olmasını umuyordu, ama Vivacia hakkındaki tüm içgüdüleri ona bu kadar kolay kandırılmayacağını söylüyordu. Althea'nın Wintrow'un gemideki yerine ne kadar kıskandığını biliyor olmalıydı, işlerin bu hale gelmesinden duyduğu derin öfkeyi hissedebiliyor olmalıydı. Yine de Althea, Vivacia'nın düşen vinçle bir ilgisi olmadığını umuyordu ve geminin kendi başına durumu düzeltmeye çalışmaması için Sa'ya hararetle dua etti.

Dönüp giderken, geminin beklediği gibi ve aynı zamanda beklemediği gibi olduğunu düşündü. Gururlu ve güzel bir kadının tüm iyi özelliklerine sahip bir gemi hayal etmişti. Vivacia'nın sadece babasının deneyimini değil, büyükbabasının ve büyük büyükannesinin deneyimlerini de miras aldığını, Althea'nın kendisinin kattıklarını saymazsak, düşünmemiştir. Şimdi geminin diğer Vestrit'ler gibi inatçı, affetmekte yavaş ve kendi bildiğini okumaya kararlı olacağından korkuyordu.

kendi istediğini yapmaya kararlı bir gemi olacağından korkuyordu. *Eğer gemide olsaydım, babamın benim inatçı zamanlarımda bana rehberlik ettiği gibi ona rehberlik edebilirdim. Wintrow onunla nasıl başa çıkacağını hiç bilmeyecek.* Küçük, karanlık bir düşünce zihninde belirdi. *Eğer Kyle'ı öldürürse, bunu kendi başına getirmiş olacak.*

Böyle bir düşünceyi bile aklından geçirdiği için içini bir tiksinti kapladı. Aceleyle eğilip, Vivacia'nın böyle korkunç bir şey yapmaması için kaderini kanıtlamak için parmaklarını rıhtımın tahtasına vurdu. Doğrulduğunda, üzerinde bir bakış hissetti. Başını kaldırıp Amber'ın ayakta durup ona baktığını gördü. Altın saçlı kadın, olgun meşe palamudu renginde uzun ve sade bir cüppe giymişti ve saçları sırtında tek bir parlak örgüyle toplanmıştı. Cüppenin kumaşı omuzlarından etek ucuna kadar kıvrımlar oluşturarak vücudunun her bir çizgisini gizliyordu. Elleri, bir zanaatkarın parmaklarındaki yara izlerini ve nasırları gizlemek için eldivenlerle kaplıydı ve bir hanımefendinin elleri gibi görünüyordu. Yoğun limanın karmaşası içinde, sanki cam bir balonun içindeymiş gibi, tüm bu koşuşturmadan etkilenmemiş bir şekilde hareketsiz duruyordu. Bir an için kahverengi gözleri Althea'ninkilerle buluştu ve Althea'nın ağzı kurudu. Onda başka bir dünyaya ait bir şey vardı. Etrafında insanlar işlerini yapmak için gelip gidiyordu, ama onun durduğu yerde sessizlik ve odaklanma vardı. Boynunda, ahşabın tüm kahverengi tonlarında parıltıyan basit tahta boncuklardan yapılmış bir kolye vardı. Althea, durduğu yerden bile kolyeyi görebiliyordu ve kendini ona çekildiğini hissetti. Kimsenin ona bakıp sahip olmak istemeyeceğini sanıyordu.

Gözleri Amber'ın yüzüne kaydı. Bir kez daha gözleri buluştu. Amber gülümsemedi. Yavaşça başını önce bir yana, sonra diğer yana çevirdi, sanki Althea'yı profilini hayranlıkla izlemeye davet ediyordu. Ancak Althea, onun uyumsuz küpelerini fark etti. Her iki kulağında da birkaç tane küpe vardı, ama Althea'nın dikkatini çekenler sol kulağındaki parlak tahtadan yapılmış kıvrımlı yılan ve sağ kulağındaki parlak ejderhaydı. Her biri bir erkeğin başparmağı kadar uzundu ve o kadar ustaca oyulmuştu ki, Althea neredeyse canlanıp hareket edeceklerini sandı. Althea aniden ne kadar uzun süredir bakakaldığını fark etti. İstemeden Amber'ın bakışlarıyla tekrar karşılaştı. Kadın ona sorgulayıcı bir gülümsemeyle baktı. Althea yüzünü tamamen hareketsiz tutunca, kadının gülümsemesi küçümseyen bir ifadeye dönüştü. İnce parmaklı elini düz karnına koyduğunda bu ifade değişmedi. Sanki o eldivenli parmaklar kendi karnına dokunmuş gibi, Althea içini ürperten bir korku hissetti. Amber'ın yüzüne bir kez daha baktı; şimdi kararlı ve azimli görünüyordu. Althea,

hedefine nişan almış bir okçu gibi. Aceleyle koşuşturan, meşgul insan kalabalığının içinde, birdenbire baş başa kalmışlardı, gözleri birbirine kilitli, kalabalığa aldırış etmeden. Althea, kendini tutan bir elden kurtulmak için fiziksel bir çaba sarf ederek, dönüp rıhtıma doğru koştu, Bingtown'a geri döndü.

Kalabalık yaz pazarında beceriksizce koştu, insanlara çarpıp, arkasına bakmak için döndüğünde eşarplarla dolu bir masaya çarptı. Amber'ın onu takip ettiğine dair hiçbir iz yoktu. Daha kararlı adımlarla yürümeye devam etti. Kalbi hızla atıyordu, öğleden sonra güneşinde terlediğinin farkına vardı. Gemi ve Amber ile karşılaşması ağzını kurutmuş, neredeyse titremeye başlamıştı. Aptalca. Saçma. Kadın ona sadece bakmıştı. Bunda ne tehdit vardı ki? Daha önce hiç böyle hayal dünyasına kaçma eğilimi göstermemişti. Muhtemelen son iki günün stresinden kaynaklanıyordu. En son ne zaman düzgün bir yemek yediğini hatırlayamıyordu. Düşününce, bira dışında, önceki günden beri neredeyse hiçbir şey yememişti. Muhtemelen sorunu buydu.

Küçük bir cadde kenarındaki çay dükkanında arka masalardan birine oturdu. Öğleden sonra güneşinden kurtulduğu için halsiz bir şekilde minnettar hissetti. Çocuk masaya geldiğinde şarap, tütsülenmiş balık ve kavun sipariş etti. Çocuk selam verip gittikten sonra, parasının yeterli olup olmadığını geç fark etti. O sabah özenle giyinirken böyle bir şeyi hiç düşünmemişti. Evindeki odası, deniz yolculuğundan döndüğünde her zamanki gibi tertemiz ve düzenliydi. Çekmecenin köşesinde birkaç bozuk para ve banknot vardı; bunları, daha çok alışkanlıktan, ceketine bağlamadan önce alıp ceplerine tıkmıştı. Bu basit yemeğin parasını ödeyecek kadar para olsa bile, bir han odası için kesinlikle yetmezdi. Kuyruğunu kıstırıp eve sürünerek dönmek istemiyorsa, geçinmek için ne yapacağını düşünmesi gerekiyordu.

Hala bununla boğuşurken yemek geldi. Düşünmeden mum istedi ve mühür yüzüğünü bir hesap çubuğundaki lekeye bastırdı. Muhtemelen babasının evine faturayı gönderebileceği son seferdi. Bunu düşünseydi, Keffria'nın ona daha zarif bir yemek ısmarlamasına izin verirdi. Ama kavun taze ve tatlıydı, balık nemli ve fümeydi ve şarap da içilebilirdi. Daha kötüsünü de yemişti ve

daha kötüsünü yiyecekti. Sadece sabretmesi gerekiyordu, zamanla her şey düzelecekti. Her şey düzelmek zorundaydı.

Şarabını bitirirken, babasının hala öldüğü ve hayatının geri kalanında da ölü kalacağı gerçeği birdenbire aklına geldi. Hayatının o kısmı asla düzelmeyecekti. Acısına neredeyse alışmıştı; ama bu yeni derin kayıp hissi bacaklarını tutmaz hale getirdi. Ne kadar dayanırsa dayansın, Ephron Vestrit eve dönüp her şeyi düzeltmeyecekti. Kendisi yapmazsa kimse durumu düzeltmeyecekti. Keffria'nın aile servetini yönetme yeteneğinden şüphe duyuyordu. Keffria ve annesi işleri yeterince iyi idare etmiş olabilirlerdi, ama Kyle de ortalığı karıştıracaktı. Kendisini tamamen dışarıda bırakırsa, Vestritler için işler ne kadar kötüye gidebilirdi?

Her şeyi kaybedebilirlerdi.

Vivacia'yı bile.

Bingtown'da henüz böyle bir şey olmamıştı, ama Devouchet ailesi buna çok yaklaşmıştı. O kadar çok borca batmışlardı ki, Tüccarlar Konseyi, ana alacaklıları olan Conry ve Risch'in Devouchet'lerin yaşam gemisine el koymasına karar vermişti. En büyük oğul, aile borçları ödenene kadar gemide sözleşmeli hizmetçi olarak kalacaktı, ama anlaşma kesinleşmeden önce, aynı oğul gemiyi Bingtown limanına, alacaklıları tatmin edecek kadar zengin bir yükü getirmişti. Bütün kasaba onun zaferini kutlamış ve bir süreliğine o bir tür kahraman olmuştu. Althea, Kyle'ı bu rolde bir türlü göremiyordu. Hayır. Daha çok, gemiyi ve oğlunu alacaklılarına teslim edip, Wintrow'a bunun onun suçu olduğunu söyleyecekti.

Bir iç çekerek, zihnini en çok korktuğu şeye geri döndürdü. Vivacia'ya ne oluyordu? Gemi daha yeni canlanmıştı; canlı gemi efsanelerine göre, kişiliği önümüzdeki birkaç hafta içinde gelişecekti. Herkes, bir geminin nasıl bir mizaca sahip olacağını tahmin etmenin imkansız olduğu konusunda hemfikir. Bir gemi, sahiplerine çok benzeyebilir ya da şaşırtıcı derecede farklı olabilir. Althea, Vivacia'da onu ürperten bir acımasızlık görmüştü. Önümüzdeki haftalarda bu özellik daha belirgin hale gelecek miydi, yoksa gemi aniden babasının adalet ve dürüstlük duygusunu mu ortaya çıkaracaktı?

Althea, kötü şöhretli, inatçı bir gemi olan Kendry'yi düşündü. Kendry, ambarında canlı yük taşımayı kabul etmez ve buzu nefret ederdi. Jamaillia'ya gönül rüzgarıyla yelken açardı, ama denizciler, Six Duchies'e veya daha kuzeye yapılan yolculuklarda güvertesinde çalışmanın kurşun gemide çalışmak gibi olduğunu söylerlerdi. Öte yandan, kokulu bir yük ve güneydeki bir varış noktası olduğunda, gemi rüzgar gibi hızlı bir şekilde kendi kendine yelken açardı. Bu yüzden, bir gemide güçlü bir irade o kadar da kötü bir şey değildi.

Tabii gemi çıldırmazsa.

Althea tabağındaki son balık parçasını dürttü. Yaz gününün sıcaklığına rağmen, içi soğuktu. Hayır. Vivacia asla Paragon gibi olamazdı. Olamazdı. Üç ömür boyu denizcilik yaptıktan sonra, törenle ve hoş geldin töreniyle düzgün bir şekilde canlandırılmıştı. Paragon'u mahvedenin bu olduğunu herkes biliyordu. Sahiplerinin açgözlülüğü çılgın bir canlı gemi yaratmış ve ailelerine ölüm ve yıkım getirmişti.

Uto Ludluck komutayı devraldığında *Paragon'un* tek bir ömrü kalmıştı. Herkes, Uto'nun babası Palwick'in iyi bir tüccar ve büyük bir kaptan olduğunu söylerdi. Uto hakkında söylenebilecek en nazik şey, onun kurnaz ve zeki olduğu idi. Ve kumar oynamaya meraklıydı. Hayat gemisinin bedelini ömürleri içinde ödemek isteyen Uto, *Paragon'u* her zaman aşırı yükleyerek sefere çıkardı. Uto, sadece astlarına değil, geminin tayfası olan küçük oğlu Kerr'e de sert davranan bir patron olduğu için, çok az denizci onun gemisine ikinci kez binmek isterdi. Geminin yavaş olduğu ve kullanımı zor olduğu söylentileri vardı, ancak çoğu kişi bunun Uto'nun açgözlülüğü nedeniyle geminin yelkenlerinin fazla ve serbest bordasının az olmasından kaynaklandığını düşünüyordu.

Kaçınılmaz olan oldu. Fırtına mevsiminde bir kış günü, *Paragon'un* geciktiği bildirildi. Setre Ludluck limanı dolaşarak gelen her gemiden haber sordu, ancak kimse *Paragon'u* görmemişti ya da kocası ve oğlundan haber almamıştı.

Altı ay sonra, *Paragon* eve döndü. Limanın ağzında, omurgası yukarıda yüzer halde bulundu. İlk başta kimsenin kim olduğu bilinmiyordu; sadece gümüş rengi ahşabından onun bir yaşam gemisi olduğu anlaşıyordu. Gönüllüler, sandallarla gemiyi sahile çekip, gelgitin çekilip gemiyi karaya oturtana ve taşıdığı felaket haberini ortaya çıkarana kadar orada demirlediler. Sular çekilince, *Paragon* ortaya çıktı. Direkleri şiddetli bir fırtınada kopmuştu, ama en acı gerçek güvertedeydi. Fırtına ve dalgaların bile koparamayacağı kadar sağlam bir şekilde güverteye bağlanmış

son yükünün kalıntıları vardı. Ve kargo ağlarına dolanmış, balıklar tarafından yenmiş Uto Ludluck ve oğlu Kerr'in kalıntıları vardı. *Paragon* onları eve getirmişti.

Ama belki de en korkunç olanı, geminin canlanmış olmasıydı. Uto ve Kerr'in ölümüyle, gemide ölenlerin sayısı üçe çıkmıştı. Su çekilip geminin baş kısmı ortaya çıkınca, sert bir şekilde oyulmuş savaşçının sakallı yüzü bir çocuğun sesiyle haykırdı: "Anne! Anne, eve geldim!"

Setre Ludluck çığlık attı ve bayıldı. Eve götürüldü ve bir daha limanda, düzeltilmiş *Paragon*'un sonunda demirlediği deniz duvarını ziyaret etmeyi reddetti. Yoksun ve korkmuş gemi teselli edilemezdi, günlerce ağlayıp sızlandı. İlk başta insanlar ona acıyarak onu teselli etmeye çalıştılar. Kendry, yaşlı geminin onu sakinleştirebileceğini görmek için neredeyse bir hafta boyunca onun yanına bağlandı. Ancak Kendry de tedirgin ve huysuz oldu ve sonunda uzaklaştırılmak zorunda kaldı. *Paragon* ise ağlamaya devam etti. Kaslı kolları ve kıllı göğsüyle, korkmuş bir çocuk gibi ağlayıp annesini çağıran bu sert, sakallı savaşçıda sonsuz bir korku vardı. Sempatikle dolu kalpler, korkuya, sonunda da bir tür öfkeye dönüştü. O zaman *Paragon* kendine yeni bir isim kazandı: Pariah, dışlanmış. Hiçbir gemi mürettebatı onun yanına yanaşmak istemiyordu; kötü şans, denizciler birbirlerine başlarını sallayıp onu kendi haline bırakıyorlardı. Onu rıhtıma bağlayan halatlar çürümüş ve yosunlarla ağırlaşmıştı. *Paragon*, öngörülemeyen vahşi küfürler ve ağlamalar dışında sessizleşti.

Setre Ludluck genç yaşta öldüğünde, *Paragon*'un mülkiyeti ailenin alacaklılarına geçti. Onlar için o, boyunlarına asılmış bir taş, limanda pahalı bir yer kaplayan, denize açılmayan bir gemiden ibaretti. Zamanla, birkaç kuzen, gemiyi denize açabilirlerse, geminin bir kısmının mülkiyetini isteyerek kabul ettiler. İki kardeş, Cable ve Sedge, gemiyi almak için öne çıktı. Rekabet şiddetliydi, ancak Cable birkaç dakika daha büyüktü. Ödülü aldı ve ailenin yaşam gemisini geri alacağına yemin etti. Aylarca *Paragon* ile konuştu ve sonunda onunla bir tür bağ kurmuş gibi görünüyordu. Diğerlerine, geminin korkmuş bir çocuk gibi olduğunu ve ikna edilince en iyi tepkiyi verdiğini söyledi. Ailenin gemiden kaynaklanan borcunu elinde tutanlar, Cable'a kredi verdiler, boşa para harcamakla suçlayarak mırıldandılar, ancak kayıplarını telafi edebilecekleri umuduna karşı koyamadılar.

Cable, mürettebat ve işçi tuttu, sadece denizcilerin bu uğursuz gemiye yaklaşması için fahiş ücretler ödedi. Paragon'u yenilemek ve onu denize açmak için tam bir mürettebat tutması neredeyse bir yılını aldı. Gemiye kurtardığı için herkes onu tebrik Paragon'u yenilemek ve onu kullanacak tam bir mürettebat kiralamak neredeyse bir yılını aldı. Gemiye kurtardığı için herkes onu tebrik etti, çünkü denize açılmadan önceki günlerde Paragon, utangaç ama nazik bir gemi olarak tanınmıştı. Az konuşan ama ara sıra herkesin kalbini eritecek kadar gülümseyen bir gemiydi. Parlak bir bahar günü, Bingtown'dan ayrıldılar. Cable ve mürettebatından bir daha haber alınamadı.

Paragon bir sonraki kez görüldüğünde, parçalanmış ve sarkan halatlar ve yırtık yelkenlerle bir enkaz haline gelmişti. Onunla ilgili haberler, Bingtown'a ondan aylar önce ulaştı. Suyun altında alçalmış, güvertesi neredeyse suya batmış haldeydi ve geçen gemilerin selamlarına kimse cevap vermiyordu. Sadece siyah gözlü ve taş suratlı baş figürü, güvertede kimse çalışmadığını görmek için yeterince yaklaşanlara bakıyordu. Bingtown'a geri döndü, yıllarca bağlı kaldığı deniz duvarına geri döndü. Söylendiğine göre söylediği ilk ve tek sözler şunlardı: "Anneme eve döndüğümü söyle." Bunun gerçek mi yoksa efsane mi olduğu, Althea sadece tahmin edebilirdi. Sedge cesaretini toplayıp gemiyi bağlayıp gemiye çıktığında, kardeşi ya da herhangi bir denizcinin izini bulamadı. Günlükteki son kayıta güzel hava ve kargodan iyi bir kâr elde etme ihtimalinden bahsediliyordu. Mürettebatın gemiyi terk etmesinin bir nedeni yoktu. Ambarında suyla dolu ipek ve konyak yükü vardı. Alacaklılar kurtarılabilir eşyaları aldılar ve uğursuz gemiyi Sedge'e bıraktılar. Paragon'u satın aldığı ve evini ve arazilerini yenilemek için notlar aldığı, tüm kasaba adamın deli olduğunu düşündü.

Sedge, Paragon ile on yedi başarılı sefer gerçekleştirmişti. Nasıl başardığını soranlara, geminin başındaki figürü görmezden geldiğini ve gemiyi sanki tahta parçasıymış gibi sürdüğünü söylerdi. O yıllarda, Paragon'un başındaki figür gerçekten de sessiz bir nesneydi ve ona bakan herkese kötü kötü bakıyordu. Güçlü kolları kaslı göğsünde kavuşturulmuş, çenesi tahta olduğu zamanlardaki gibi sıkıca kapalıydı. Gemi, Cable ve mürettebatının kaderine dair bildiği sırları kendine sakladı. Althea'nın babası, Paragon'un limana neredeyse kabul edileceğini, Sedge'in gemiyi takip eden kötü şans kıldığını söyleyenler olduğunu söylemişti. Sedge, canlı gemiyi ustaca kullandığını övünerek anlatır ve en büyük oğlunu da kendisiyle birlikte denize açardı.

Sedge evinin ve arazilerinin ipoteğini ödeyerek karısı ve çocukları için rahat bir yaşam kurmuştu. Geminin eski alacaklılarından bazıları, uğursuz gemiyi ona geri vermekle aceleci davrandıklarını mırıldanmaya başlamıştı.

Ancak Paragon, Sedge'in on sekizinci seferinden bir daha geri dönmedi. O yıl fırtınaların çok olduğu bir yıldır ve bazıları Sedge'in kaderinin o yıl birçok denizcinin başına gelenlerden farklı olmadığını söyledi. Ağır buzla kaplı halatlar, içinde kimse olsa da olmasa da herhangi bir gemiyi alabora edebilir. Sedge'in dul eşi rıhtımda dolaşıp boş gözlerle ufku seyrediyordu. Ancak yirmi yıl geçti ve Paragon geri dönmeden önce kadın yeniden evlendi ve daha fazla çocuk sahibi oldu.

Bir kez daha, rüzgara, akıntıya ve dalgalara karşı direnerek, yavaşça eve doğru sürüklenerek ortaya çıktı. Bu kez, gümüş rengi omurgası görüldüğünde, insanlar onun kim olduğunu hemen anladılar. Onu çekmek için gönüllü kimse yoktu, onu düzeltmek veya mürettebatının ne olduğunu öğrenmek isteyen kimse yoktu. Onun hakkında konuşmak bile uğursuzluk olarak kabul ediliyordu. Ancak direği limanın yağlı çamuruna saplanıp, geminin gövdesi gelen giden tüm gemiler için tehlike oluşturmaya başlayınca, liman müdürü adamlarına emir verdi. Küfürler ve ter içinde gemiyi çekip çıkardılar ve o ayın en yüksek gelgiti sırasında, onu mümkün olduğunca kıyıya çektiler. Geri çekilen gelgit, gemiyi tamamen karaya oturtmuştu. O zaman herkes, acı bir kadere maruz kalanın sadece Paragon'un mürettebatı olmadığını anladı. Gemi başındaki figür de parçalanmış, alnından burnuna kadar baltayla vahşice kesilmişti. Geminin karanlık ve kasvetli bakışlarından geriye sadece parçalanmış tahta parçaları kalmıştı. Göğsünde, yanık izi gibi morarmış, yedi köşeli tuhaf bir yıldız vardı. Daha da korkunç olanı, ağzının her zamanki gibi vahşice küfürler savurması ve uzanan ellerinin, ulaşabildiği herkesi parçalamaya söz veriyormuşçasına uzanmasıydı. Gemiye çıkmaya cesaret edenler, geminin tamamen soyulduğunu anlattılar. Onu denize açan adamlardan geriye hiçbir şey kalmamıştı, bir ayakkabı, bir bıçak, hiçbir şey. Günlükleri bile yok olmuştu ve tüm anılarından mahrum kalan canlı gemi, kendi kendine mırıldanıyor, gülüyor ve küfrediyordu. Sözlerinden tüm anlam, kırık bir kum saatinden kum gibi akıp gidiyordu.

Paragon, Althea'nın tüm hayatı boyunca orada kalmıştı. Bazen "Paria" veya "Goner" olarak da anılan gemi, ara sıra olağanüstü yüksek gelgitler nedeniyle neredeyse denize sürükleniyordu, ancak liman müdürü geminin sahil kayalıklarına sağlam bir şekilde demirlenmesini emretmişti. Liman müdürü, geminin kırılıp denize sürüklenerek

denize sürüklenip diğer gemiler için tehlike oluşturmasını istemiyordu. Nominal olarak, Pariah artık Amis Ludluck'un mülkiyetindeydi, ancak Althea, onun karaya oturmuş enkazını hiç ziyaret ettiğini sanmıyordu. Diğer deli akrabalar gibi, o da gizli tutuluyordu ve hakkında konuşulursa da fısıltıyla konuşuluyordu. Althea, Vivacia'nın da böyle bir kadere uğrayacağını hayal etti ve titredi.

"Daha fazla şarap?" diye sordu servisçi çocuk anlamlı bir şekilde. Althea, bu masada çok uzun süre kaldığını fark ederek aceleyle başını salladı. Burada oturup başkalarının trajedilerini düşünmek, kendi hayatını daha iyi hale getirmeyecekti. Harekete geçmesi gerekiyordu. İlk yapması gereken, annesine hayat gemisinin ne kadar sorunlu olduğunu anlatmak ve bir şekilde Althea'nın gemiye geri dönüp onunla birlikte yelken açmasına izin verilmesi gerektiğini ikna etmektir. İkinci yapacağı şey ise, çocukça sızlanma gibi görünecek herhangi bir şey yapmadan önce kendi boğazını kesmektir.

Çay dükkânından çıkıp kalabalık pazar sokaklarında dolaştı. Sorunlarına odaklanmaya çalıştıkça, hangi sorunu önce çözmesi gerektiğine karar veremiyordu. Uyuyacak bir yere, yiyeceğe ve kendine bir iş bulması gerekiyordu. Sevdiği gemi duyarsız ellerdeydi ve bunu değiştirmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kendisine yardım edebilecek, güvенеbileceği müttefikler düşünmeye çalıştı ama kimse aklına gelmedi. Diğer tüccarların oğulları ve kızlarıyla arkadaşlık kurmadığı için kendini lanetledi. Başvurabileceği bir sevgilisi, birkaç günlüğüne onu barındıracak bir en yakın arkadaşı yoktu. Vivacia'da babası ona arkadaşlık eder, ciddi konuşmalar yapardı; denizciler ise şakalaşır, eğlenirdi. Bingtown'daki günlerini ya evde, gerçek bir yatakta ve sıcak yemeklerin tadını çıkararak geçiriyordu ya da babasının işlerinde ona eşlik ediyordu. Babasının danışmanı Curtil'i, birkaç dövizciyi ve yıllar boyunca onlardan mal satın alan birçok tüccarı tanıyordu. Ancak hiçbirisi, içinde bulunduğu zor durumda yardım isteyebileceği kişiler değildi.

Eve de sürünerek dönmüş gibi görünmeden gidemezdi. Ve kapıda belirirse, eşyalarını almak için bile olsa Kyle'ın ne yapacağını tahmin etmek imkansızdı. Onu yaramaz bir çocuk gibi odasına kilitleyebileceğini bile düşünürdü. Yine de Vivacia'ya karşı sorumluluğu vardı ve geminin artık ona ait olmadığı ilan edilmiş olsa bile bu sorumluluk ortadan kalkmazdı.

Sonunda bir haberciye durdurarak vicdanını rahatlattı. Bir peni karşılığında kaba bir kağıt ve bir kömür kalemi aldı ve gün batmadan önce teslim edileceğine dair söz aldı. Annesi için aceleyle bir not yazdı, ancak geminin durumundan endişelendiğini ve Vivacia'nın mutsuz ve huzursuz göründüğünü söylemekten başka pek bir şey bulamadı. Kendisi için hiçbir şey istemedi, sadece annesinin Vivacia'yı ziyaret etmesini ve geminin ona açıkça konuşmasını ve mutsuzluğunun kaynağını açıklamasını istedi. Bunun aşırı dramatik olarak algılanacağını bildiği halde, annesine Paragon'un trajik kaderini hatırlatarak, ailesinin gemisinin asla aynı kaderi paylaşmamasını diledi. Sonra Althea mektubunu tekrar okudu ve ne kadar abartılı görüldüğüne kaşlarını çattı. Kendine bunun yapabileceğinin en iyisi olduğunu ve annesinin en azından gidip kendi gözleriyle görecektürde bir insan olduğunu söyledi. Mektubu bir damla balmumu ve yüzüğünün düzensiz baskısıyla mühürledi ve kızı mektubu götürmesi için yolladı.

Bunu da hallettikten sonra başını kaldırıp etrafına baktı. Rain Wild Caddesi'ne gelmişti. Burası, babası ve onun için her zaman en sevdikleri semtti. İşlerini hallettikten sonra, neredeyse her zaman kol kola dolaşmak için bir bahane bulur, yeni ve egzotik eşyalara dikkat çekerek birbirlerini eğlendirirlerdi. En son birlikte buradan geçtiklerinde, neredeyse bütün öğleden sonrasını bir kristal dükkanında geçirmişlerdi. Satıcı, yeni bir tür rüzgâr çanı satıyordu. En ufak bir esinti bile onları müziğe dönüştürüyordu ve rastgele değil, insan dilinin mırıldanamayacağı kadar narin, akılda tuhaf bir şekilde kalan, sonsuz bir melodi çalıyorlardı. Ona şekerlenmiş menekşeler ve gül yapraklarıyla dolu küçük bir bez çanta ve yelken balığı şeklinde bir çift küpe almıştı. O da annesinin doğum günü için parfüm mücevherleri seçmesine yardım etmiş ve gümüşçüye gidip onları yüzüklere taktırmak için onunla birlikte gitmişti. Rain River halkının ürünlerini sergileyen tuhaf küçük dükkanlara girip çıkarak geçirdikleri, abartılı bir gün olmuştu.

Rain Nehri'nin sularında sihir dolaştığı söylenirdi. Ve Rain Nehri'nde yaşayan ailelerin şehre gönderdiği eşyalar da kesinlikle bu sihirle kaplıydı. Rain Nehri'ndeki ilk yerleşim yerinde kalmayı seçen yerleşimciler hakkında ne kadar karanlık söylentiler duyulursa da, ticaret malları sadece hayranlık uyandırıyordu. Verga ailesinden gelen ticaret malları antik bir kokuya sahipti: lavanta veya topaz gözlü, insanımsı halkı tasvir eden ince dokunmuş duvar halıları; mücevher parçaları...

kaynağı bilinmeyen bir metalden yapılmış, hayret verici garip tasarımlara sahip; hem kokulu hem de zarif güzel çömlek vazolar. Soffronlar, koyu turuncu, ametist ve mavi tonlarında inciler ve asla ısınmayan, şarap, meyve veya tatlı krema soğutmak için kullanılabilen soğuk cam kaplar satıyordu. Diğerlerinden ise, kabuğundan ciddi yaraları bile uyuşturan bir yağ elde edilen ve eti günlerce etkisi süren sarhoş edici bir meyve olan kwazi meyvesi geliyordu. Oyuncak dükkanları Althea'yı her zaman en çok cezbederdi: Orada, sıvı gözleri ve yumuşak, sıcak cildi gerçek bir bebeği andıran bebekler, saatler boyunca çalışabilen ince mekanizmalı oyuncaklar, harika rüyalar gören yastıklar ve kabusları uzak tutmak için içinden soğuk bir ışık yayılan muhteşem oyma pürüzsüz taşlar bulunurdu. Bu tür eşyaların fiyatları Bingtown'da bile pahalıydı ve başka limanlara gönderildiğinde fahiş bir şekilde yükseliyordu. Yine de Ephron Vestrit, aşırı şımarık torunu Malta için bile bu tür oyuncakları almayı reddediyordu. Althea ona bu konuyu ısrarla sorduğunda, sadece başını sallamıştı. "Sihre dokunup da üzerinde onun izini taşımadan kurtulamazsın," demişti ona karanlık bir sesle. "Atalarımız fiyatı çok yüksek buldu ve Rain Wilds'ı terk ederek Bingtown'a yerleşti. Biz de Rain Wild mallarıyla ticaret yapmıyoruz." Althea ne demek istediğini sorunca, Ephron başını salladı ve ona büyüdüğünde bu konuyu konuşacaklarını söyledi. Ancak endişeleri, karısının çok istediği parfüm mücevherlerini satın almasına engel olmadı.

Daha büyüdüğünde.

Ne kadar büyürse büyüsün, bu konuyu asla konuşamayacaklardı. Bu acı gerçek, onu hoş anılarından koparıp, yavaş yavaş biten öğleden sonraya geri döndürdü. Yağmur Ormanı Sokağı'ndan ayrıldı, ama köşedeki Amber'in dükkânına endişeli bir bakış atmadan edemedi. Kadının pencereden ona baktığını görmeyi neredeyse bekliyordu. Ama pencerede sadece altın kumaşlarla ustaca serilmiş malları vardı. Dükkanın kapısı davetkar bir şekilde açıktı ve insanlar girip çıkıyordu. Demek işleri iyi gidiyordu. Althea, bu kadının Rain River ailelerinden hangisiyle bağlantısı olduğunu ve bunu nasıl başardığını merak etti. Diğer dükkanların çoğundan farklı olarak, dükkanın tabelasında bir tüccar ailesi arması yoktu.

Sessiz bir sokakta Althea ceplerini açtı ve içindekileri inceledi. Beklediği gibiydi. Bu parayla bu gece bir oda ve yemek alabilir ya da

içindekileri birkaç gün idareli kullanarak yemek yiyebilirdi. Tekrar eve dönmeyi düşündü, ama kendini buna ikna edemedi. En azından Kyle orada olabileceği sürece. Daha sonra, Kyle denize açıldıktan sonra, o zamana kadar iş ve kalacak bir yer bulamazsa, eve dönüp en azından kıyafetlerini ve kişisel mücevherlerini alabilirdi. Bu kadarını gururunu kaybetmeden isteyebilirdi. Ama Kyle oradayken olmazdı. Kesinlikle olmaz. Bozuk paraları ve banknotları çantasına attı ve sıkıca bağladı, önceki gece içkiye harcadığı parayı geri alabilmeyi diledi. Yapamazdı, bu yüzden kalan paraya dikkat etmek en iyisiydi. Ceplerini eteğinin içine geri astı.

Sokağından çıktı ve kendini kararlı adımlarla caddede yürürken buldu. Gece kalacak bir yere ihtiyacı vardı ve aklına tek bir yer geldi. Babasının, onu ziyaret etmesini yasaklamadan önce, onun arkadaşları hakkında defalarca sert bir şekilde uyardığını düşünmemeye çalıştı. Onunla en son konuşalı aylar olmuştu, ama çocukken, babasıyla denize açılmaya başlamadan önce, birçok yaz öğleden sonrasını onunla geçirmişti. Kasabadaki diğer çocuklar onu hem ürkütücü hem de iğrenç bulsa da, Althea kısa sürede ona olan korkusunu yitirmişti. Doğrusu, ona acıyordu. Korkutucu olduğu doğrudu, ama onun en korkutucu yanı, başkalarının ona yaptıklarıydı. Bunu anladıktan sonra, aralarında çekingen bir dostluk başladı.

Öğleden sonra güneşi uzun bir yaz akşamına dönüşürken, Althea Bingtown'u geride bırakıp kayalıklarla dolu sahilden Paragon'un kumda dinlendiği yere doğru ilerlemeye başladı.

TERK EDİLMİŞLER VE KÖLE GEMİLERİ

SU ALTINDA. Sadece nefes almak için değil, dalganın anlık etkisiyle suya gömülmek için değil, baş aşağı su altında asılı kalmak için, saçları suyun hareketiyle dalgalanırken, ciğerleri sadece tuzlu suyla dolup boşalırken. Boğuldum ve öldüm, diye düşündü kendi kendine. Eskisi gibi boğulmuş ve ölmüştüm. Önünde sadece yeşil ışıklı balıklar ve su vardı. Kollarını açtı, başının altına sarkıtıp dalgalarla birlikte hareket etmelerine izin verdi. Ölmeyi bekledi.

Ama her zamanki gibi, hepsi bir aldatmacaydı. Tek istediği durmak, var olmayı bırakmaktı, ama buna asla izin verilmedi. Burada, suyun altında bile, güvertesi ayak sesleri ve bağırışlarla dolu değildi, ambarları deniz suyu ve sessizlikle doluydu, ama huzur yoktu. Sıkıntı vardı, evet, ama huzur yoktu. Gümüş balık sürülerinden onu kaçıyorlardı. Deniz kuşlarının falanksları gibi ona doğru geliyorlardı, ama onun kemiklerinin kutsal olmayan büyücü ağacını hissedince, hala düzenli bir şekilde uzaklaşıyorlardı. Sessiz seslerin ve bulanık renklerin dünyasında tek başına hareket ediyordu, nefes almadan, uyumadan.

Sonra yılanlar geldi.

Onlar ona çekilmiş gibi görünüyordu, hem ondan tiksiniyor hem de büyülenmiş gibiydiler. Onu alay ederek, dişli ağızlarını yüzüne ve kollarına çok yaklaştırıp kapatarak ona bakıyorlardı. O onları uzaklaştırmaya çalıştı, ama onlar onu kuşattılar, yumruklarını ne kadar çılgınca savursa da ona vurmaya devam ettiler ve onun gücünü bir balığın çaresizce çırpınmasından daha büyük bir şey olarak algıladıklarına dair hiçbir işaret göstermediler. Onun hakkında birbirleriyle konuşuyorlardı, neredeyse anlayabileceği bir şekilde su altında trompet gibi sesler çıkarıyorlardı. En korkutucu olan şey, onları neredeyse anlamasıydı. Gözlerinin derinliklerine baktılar, kıvrımlı kollarını onun gövdesine doladılar, onu hem tehditkar hem de bir şeyi anımsatan bir şekilde sıkıca tuttular. Bu, hafızasının en derin köşelerinde gizleniyordu, zihninin ön plana çıkarmaya cesaret edemeyeceği kadar korkutucu bir tanıdıklık izi. Onu tuttular ve aşağıya, daha da derine sürüklediler, böylece içinde hapsolmuş yük, yüzdürme gücüyle onu parçalamaya devam etti.

ve özgür kalmak için onu parçaladı. Ve tüm bu süre boyunca, sanki öfkeleri onu onları anlamaya zorlayabilirmiş gibi, öfkeyle suçlayıp taleplerini dile getirdiler.

"Paragon?"

Sonsuz karanlığın cehennemini gören bir rüyadan uyandı. Gözlerini açmaya çalıştı. Onca yıldan sonra bile, hala gözlerini açıp ona seslenenin kim olduğunu görmeye çalışıyordu. Utangaç bir şekilde, yukarı uzattığı kollarını indirdi ve yaralı göğsünü korumak için kollarını çaprazladı. Onun sesini neredeyse tanıyordu. "Evet?" diye sordu temkinli bir şekilde.

"Benim. Althea."

"Baban seni burada bulursa çok kızacak. Sana bağırp çağırır." "O çok uzun zaman önceydi, Paragon. O zamanlar ben daha çocuktum. O günden beri seni birkaç kez görmeye geldim. Hatırlamıyor musun?"
seni görmek için geldim. Hatırlamıyor musun?"

"Sanırım hatırlıyorum. Sık gelmezsin. Ve seni burada benimle bulduğunda bize bağırması, seninle ilgili en iyi hatırladığım şey. Bana "lanet olası enkaz" ve "insanın başına gelebilecek en kötü şans" dedi."

Cevap verirken neredeyse utanmış gibiydi: "Evet. Ben de çok net hatırlıyorum."

"Muhtemelen benim kadar net değil. Ama senin hatırlayacak daha çok anın vardır." Althea, "Bir plajda sürüklenerek pek fazla benzersiz anı biriktiremezsin." diye ekledi.

"Eminim senin de hayatında birçok macera yaşamışsındır," dedi Althea.

"Muhtemelen. Keşke bunlardan herhangi birini hatırlayabilseydim."

Onun yaklaştığını duydu. Sesinin açısının değişmesinden, kumsaldaki bir kayanın üzerine oturduğunu anladı. "Bana hatırladığın şeyleri anlatırdın. Ben küçük bir kızken buraya geldiğimde bana türlü türlü hikayeler anlatırdın."

"Çoğu yalandı herhalde. Hatırlamıyorum. Ya da belki o zaman hatırlıyordum, ama artık hatırlamıyorum. Sanırım hafızam bulanıklaşıyor. Brashen, bunun günlüğümün kaybolmuş olmasından kaynaklanabileceğini düşünüyor. Eskisi kadar geçmişimi hatırlamıyor gibi görüldüğümü söylüyor."

"Brashen mi?" Sesinde keskin bir şaşkınlık vardı.

"Başka bir arkadaş," diye cevapladı Paragon umursamazca. Başka bir arkadaş olduğunu söyleyerek onu şaşırtmak hoşuna gitmişti. Bazen, sanki tanıdığı tek insanlar onlarmış gibi, onları gördüğünde çok sevineceğini beklmeleri onu rahatsız ediyordu. Öyle olsalar bile, onun gibi bir enkazın başka arkadaşlar edinemesi imkansızmış gibi, bu konuda bu kadar emin olmamalıydılar.

"Oh." Bir an sonra Althea ekledi, "Onu da tanıyorum. Babamın gemisinde hizmet etmişti."

"Ah, evet. Vivacia. O nasıl? Hala hızlı mı?" "Evet. Evet, öyle. İki gün önce."

"Gerçekten mi? O zaman burada olmana şaşırdım. Kendi geminle kendi geminde olmayı tercih edeceksin." Brashen'den tüm haberleri çoktan almıştı, ama Althea'yı bu konuyu konuşmaya zorlamak ona garip bir zevk veriyordu.

"Olabilseydim, olurum herhalde," diye itiraf etti kız isteksizce. "Onu çok özlüyorum. Şu anda ona çok ihtiyacım var."

Onun dürüstlüğü Paragon'u hazırlıksız yakaladı. İnsanları acı veren varlıklar olarak görmeye alışmıştı. Öyle özgürce dolaşabiliyorlar ve istedikleri zaman hayatlarına son verebiliyorlardı; onun sesinden anlaşılan kadar derin bir acı hissedebilmesini anlaması zordu. Bir an için, hafızasının labirentlerinde bir yerlerde, evini özleyen bir çocuk ranzasında ağlıyordu. Paragon bilincini oradan geri aldı. "Anlat bana," dedi Althea'ya. Onun dertlerini gerçekten dinlemek istemiyordu, ama en azından bu, kendi dertlerini uzak tutmanın bir yoluydu.

Kızın kabul etmesi onu şaşırttı. Uzun uzun konuştu, Kyle Haven'ın ailesinin güvenini ihanetinden, babasının ölümünün acısını tam olarak yaşayamadığından her şeyi anlattı. Kız konuşurken, öğleden sonranın son sıcaklığı kayboldu ve gecenin serinliği çöktü. Bir ara kız kayadan kalkıp, teknenin gümüş rengi tahtalarına sırtını dayadı. Bunu, kemiklerinde kalan günün sıcaklığı için yaptığını düşündü, ama vücudunun yakınlığıyla birlikte, sözleri ve duyguları da daha fazla paylaşılmaya başladı. Sanki akraba gibilerdi. Onu, kendi hayat gemisiymiş gibi anlamak için kendisine uzandığını biliyor muydu? Muhtemelen hayır, diye düşündü sertçe. Muhtemelen ona Vivacia'yı hatırlattığı için

duygularını ona yöneltmişti. Hepsi bu kadardı. Özellikle ona yönelik bir şey değildi.

Hiçbir şey özellikle ona yönelik değildi.

Bunu kendine hatırlatmaya zorladı ve böylece, kız bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Bu gece kalacak yerim yok. Gemide kalabilir miyim?" dediğinde sakin kalabildi.

"İçerisi muhtemelen kokuşmuş ve dağınıktır," diye uyardı onu. "Ah, gövdesi hala sağlam. Ama fırtına suları, kum fırtınası ve sahil bitleri her yere girer."

"Lütfen, Paragon. Sorun değil. Kuru bir köşe bulup kıvrılırım."

"Peki, öyleyse," diye kabul etti ve sakalının arkasına gülümsemesini saklayarak ekledi, "Brashen'le aynı yeri paylaşmak sorun olmazsa. Her gece buraya gelir, biliyorsun."

"Öyle mi?" Sesinde şaşkınlık ve dehşet vardı.

"Buraya her geldiğinde neredeyse her zaman gelir ve kalır. Her zaman aynıdır. İlk gece geç olduğu ve sarhoş olduğu için birkaç saatlik uyku için bir gecelik konaklama ücreti ödemek istemediği ve burada kendini güvende hissettiği için gelir. Ve her zaman maaşını biriktireceğini, bu sefer sadece biraz harcayacağını, böylece bir gün kendine bir hayat kurmak için yeterli parası olacağını söyler." Paragon, Althea'nın şoktan kalmış sessizliğini tadını çıkararak durakladı. "Tabii ki asla yapmaz. Her gece, cepleri biraz daha hafiflemiş olarak sendeleyerek geri gelir, ta ki hepsi bitene kadar. İçki için harcayacak parası kalmayınca, geri döner ve onu kabul eden ilk gemiye biner, ta ki tekrar denize açılana kadar."

"Paragon," Althea onu nazıkçe düzeltti. "Brashen yıllardır Vivacia'da çalışıyor. Sanırım buraya geldiğinde hep gemide yatıyordu."

"Evet, sanırım öyle, ama ben ondan önce demek istedim. Ondan önce ve şimdi." İstemedi, bir sonraki düşüncesini yüksek sesle söyledi. "Kişi kör ve yalnız olduğunda zaman akıp gider ve karışır."

"Öyle olmalı." Başını ona yaslayıp derin bir nefes aldı. "Peki. Işık tamamen sönmeden içeri girip kıvrılabileceğim bir yer bulayım."

"Işık sönmeden," diye tekrarladı Paragon yavaşça. "Yani, henüz tamamen karanlık değil."

"Hayır. Yazın akşamların ne kadar uzun olduğunu bilirsin. Ama içerisi muhtemelen zifiri karanlık, bu yüzden tökezlersem korkma." Garip bir şekilde durakladı, sonra onun önüne geldi. Kumda eğik durduğu için eline kolayca ulaşabildi. Elini okşadı, sonra sıktı. "İyi geceler, Paragon. Ve teşekkür ederim."

"İyi geceler," diye tekrarladı. "Oh. Brashen kaptanın odasında uyuyor."

"Anladım. Teşekkürler."

Garip bir şekilde onun yanına tırmandı. Kumaşın hışırtısını duydu, çok fazla. Eğimli güverteden geçerken kumaş ona engel oluyor gibiydi ve sonunda yük ambarına inmeyi başardı. Kızken daha çevikti. Onu neredeyse her gün görmeye geldiği bir yaz olmuştu. Evi, onun yukarısındaki tepenin üzerinde bir yerdeydi; evinin arkasındaki ormanda yürüyüp kayalıklardan aşağıya, ona doğru tırmandığından bahsedirdi. O yaz onu iyi tanımıştı, içinde ve etrafında türlü oyunlar oynayarak, onun gemisi, kendisinin de kaptanı olduğunu hayal ederdi, ta ki bu, babasının kulağına kadar gitene kadar. Bir gün onu takip etmiş ve lanetli gemiyle konuşurken bulduğunda ikisini de sertçe azarlamış, sonra Althea'yı bir sopayla eve sürüklemişti. Ondan sonra uzun bir süre onu görmeye gelmemişti. Geldiğinde de sadece şafak vakti veya akşamüstü kısa ziyaretler yapıyordu. Ama o yaz onu iyi tanımıştı.

Hâlâ onu hatırlıyor gibiydi, çünkü geminin içinden geçerek mürettebatın hamaklarını astığı arka bölmeye kadar geldi. Onun içindeki hissi, bu anıları nasıl yeniden canlandırabiliyordu? Crenshaw'un kızıl saçları vardı ve sürekli yemeklerden şikayet ederdi. Orada ölmüştü, hayatını sonlandıran balta, geminin tahtalarında da derin bir iz bırakmıştı, kanı ahşabı lekelemişti...

Bir bölmeye kıvrıldı. Bu gece üşüyecekti. Geminin gövdesi sağlamdı, ama bu nemi dışarıda tutmuyordu. Onu hissedebiliyordu, hareketsiz ve küçük, uyanık. Gözleri muhtemelen açıktı, karanlığa bakıyordu.

Zaman geçti. Bir dakika ya da gecenin büyük bir kısmı. Söylemek zordu. Brashen sahile indi. Paragon onun adımlarını ve içtiğinde kendi kendine mırıldanışını tanıyordu. Bu gece sesi endişeyle kararmıştı ve Paragon onun parasının bitmek üzere olduğunu düşündü. Yarın aptallığı için kendini uzun uzun azarlayacak, sonra da son paralarını harcamak için dışarı çıkacaktı. Sonra tekrar denize açılmak zorunda kalacaktı.

Paragon onu neredeyse özleyecekti. Arkadaşlık ilginç ve heyecan vericiydi. Ama aynı zamanda sinir bozucu ve rahatsız ediciydi. Onlar, rahatsız edilmemesi gereken şeyleri düşünmesine neden oluyordu.

"Paragon," dedi Brashen yaklaşırken. "Gemiye çıkabilir miyim?"

"İzin veriyorum. Althea Vestrit burada."

Sessizlik. Paragon, onun kendisine hayran hayran baktığını neredeyse hissedebiliyordu. "Beni mi arıyor?" diye sordu Brashen kalın bir sesle.

"Hayır. Beni." Ona bu cevabı vermek onu aşırı derecede memnun etti. "Ailesi onu evden kovmuş ve gidecek başka yeri yokmuş. O da buraya gelmiş."

"Oh." Bir başka sessizlik. "Hiç şaşırmadım. Neyse, ne kadar çabuk vazgeçip eve dönerse, o kadar akıllanır. Ama buna varması biraz zaman alacaktır herhalde." Brashen kocaman esnedi. "Benim gemide yaşadığımı biliyor mu?" Dikkatli bir soruydu, olumsuz cevap bekleyen bir soru.

"Tabii ki," diye cevapladı Paragon yumuşak bir sesle. "Ona kaptanın kamarasına yerleştiğini ve başka bir yerde kalması gerektiğini söyledim."

"Oh. İyi yapmışsın. İyi yapmışsın. İyi geceler o zaman. Ayakta duramıyorum."

"İyi geceler, Brashen. İyi uykular."

Birkaç dakika sonra, Brashen kaptanın kamarasına girdi. Birkaç dakika sonra, Paragon Althea'nın gevşediğini hissetti. Kız sessizce hareket etmeye çalışıyordu

ama ondan saklanamıyordu. Sonunda Brashen'in hamakını astığı arka kamaraya ulaştığında durdu. Panelli kapıyı çok hafifçe vurdu. "Brash?" diye sordu temkinli bir şekilde.

"Ne?" diye cevapladı hemen. Uyumamıştı, uykuya bile yakın değildi. Bekliyor muydun? Onun geleceğini nasıl bilebilirdi?

Althea derin bir nefes aldı. "Seninle konuşabilir miyim?"

"Seni durdurabilir miyim?" diye sordu huysuzca. Bu, Althea'yı hiç rahatsız etmedi, çünkü bu yanıtı daha önce de duymuştu. Elini kapı koluna koydu, ama kapıyı açmadan geri çekti. Kapıya yaslandı ve kulağını yaklaştırarak konuştu.

"Fenerin ya da mumun var mı?"

"Hayır. Konuşmak istediğin bu muydu?" Ses tonu daha da sertleşiyordu.

"Hayır. Sadece konuştuğum kişiyi görmek istiyorum."

"Neden? Nasıl göründüğümü biliyorsun."

"Sarhoşken çekilmez oluyorsun."

"En azından ben sadece sarhoşken öyleyim. Sen ise her zaman imkansızsın."

Althea artık açıkça sinirliydi. "Neden seninle konuşmaya çalışıyorum ki?"

"O zaman ikimiz de aynıyız," diye ekledi Brashen, sanki kendi kendine konuşur gibi. Paragon aniden, her sözlerini ve hareketlerini ne kadar net duyabildiğinin farkında olup olmadıklarını merak etti. Onların görünmez dinleyicisi olduğunu biliyorlar mıydı, yoksa gerçekten yalnız olduklarına mı inanıyorlardı? En azından Brashen'in onu da dahil ettiğini düşünüyordu.

Althea derin bir nefes aldı. Başını aralarındaki panelli kapıya yasladı. "Konuşacak kimsem yok. Ve gerçekten konuşmam lazım... Bak, içeri girebilir miyim? Bu kapıdan konuşmaktan nefret ediyorum."

"Kapı kilitli değil," dedi isteksizce. Hamaktan kalkmadı.

Karanlıkta Althea kapıyı itti. Bir an girişinde tereddütle durdu, sonra odaya girmeye çalıştı. Duvara tutunarak eğimli güverteye düşmemek için kendini hazırladı. "Neredesin?"

"Buradayım. Hamakta. Düşmeden önce oturman iyi olur."

Ona daha fazla nezaket göstermedi. Althea oturdu, ayaklarını eğimli zemine dayadı ve sırtını bölmeye yasladı. Derin bir nefes aldı. "Brashen, son iki günde tüm hayatım alt üst oldu. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Eve git," dedi adam, hiç sempati göstermeden. "Eninde sonunda gitmek zorunda kalacağını biliyorsun. Ne kadar ertelersen, o kadar zor olur. O yüzden şimdi git."

"Söylemesi kolay, yapması zor. Bunu anlamalısın. Sen hiç eve gitmedin."

Brashen kısa ve acı bir kahkaha attı. "Gitmedim mi? Denedim. Beni yine kovdular. Çünkü çok uzun süre bekledim. Şimdi iyi bir tavsiye aldığını biliyorsun. Hala yapabiliyorken eve dön, biraz sürünerek ve alçakgönüllü itaatle yatacak bir yer ve yemek bulabilirsin. Çok uzun süre beklersen, utanç yerleşir, seni aile sorunlarından kurtulmuş olarak görmeye alışır ve ne kadar yalvarırsan da, ne kadar sürünürsen de seni geri almazlar."

Althea uzun süre sessiz kaldı. Sonra, "Bu gerçekten başına geldi mi?"

"Hayır. Hepsini uydurdum," dedi Brashen ekşi bir sesle.

"Üzgünüm," dedi Althea bir süre sonra. Daha kararlı bir şekilde devam etti, "Ama geri dönemem. En azından Kyle limanda olduğu sürece. Ve o gittikten sonra bile, geri dönersem, sadece eşyalarımı almak için olur."

Brashen hamakta kıpırdadı. "Elbiselerini ve ıvır zıvırlarını mı kastediyorsun? Çocukluğundan kalma değerli hatıralar mı? En sevdiğin yastığın mı?" "Ve mücevherlerim. Gerekirse onları satabilirim."

Brashen kendini hamakta geriye attı. "Neden uğraşıyorsun? Zaten o kadar şeyi yanında taşıyamazsın. Mücevherlerine gelince,

zaten sattığını, her birini acı içinde sattığını ve paranın bittiğini, şimdi de kendi hayatını nasıl yaşayacağını bulman gerektiğini söyle. Böylece zaman kazanırsın ve en azından aile yadigârları ailede kalır. Tabii Kyle onları kilitlemedi ise."

Brash'in acı önerisinin ardından gelen sessizlik, Paragon'un baktığı yıldızsız karanlıktan daha karanlıktı. Althea tekrar konuşmaya başladığında, sesi kararlıydı.

"Haklı olduğunu biliyorum. Bir şeylerin olmasını bekleyerek durmamalıyım. Bir iş bulmalıyım. Bildiğim tek iş denizcilik. Vivacia'ya geri dönmenin tek yolu bu. Ama bu kıyafetlerle kimse beni işe almaz..."

Brashen küçümseyerek burnunu çekti. "Gerçekle yüzleş, Althea. Nasıl giyinirsen giyin, işe alınmayacaksın. Aleyhine çok fazla şey var. Sen bir kadınsın, Ephron Vestrit'in kızıydın ve Kyle Haven de seni işe alan kimseyi hoş karşılamayacaktır."

"Ephron Vestrit'in kızı olmak neden aleyhime olsun ki?" Althea'nın sesi çok kısık çıkmıştı. "Babam iyi bir adamdı."

"Doğru. Öyleydi. Çok iyi bir adamdı." Brashen'in sesi bir an yumuşadı. "Ama öğrenmen gereken şey, bir Tüccar'ın kızı olmayı bırakmanın kolay olmadığıdır. Ya da oğlu. Bingtown Tüccarları, dışarıdan bakıldığında hayal edebileceğin en sağlam ittifak gibi görünürler. Ama sen ve ben, biz içinden geldik ve içimiz bize karşı çalışıyor. Sen bir Vestrit'sin. Tamam. Yani sizinle ticaret yapan ve kâr eden bazı aileler var, sizinle rekabet eden başka aileler var, sizinle rekabet edenlerle ittifak halindeki başka aileler var... Kimse tam olarak düşman değil. Ama iş aramaya çıktığında, benim başıma geldiği gibi olacak. Brashen Trell, Kelf Trell'in oğlu mu? Neden ailen için çalışmıyorsun, evlat? Aranız mı açık? Seni işe alarak babanın gözünden düşmek istemem. Tabii bunu açıkça söylemezler, sadece sana bakar, seni geri çevirir ve "dört gün sonra gel" derler, ama geri gittiğinde orada olmazlar. Ailenle geçinemeyenler de seni işe almak istemezler, çünkü seni sefalet içinde görmekten hoşlanırlar. Brashen'in sesi alçaldı, derinleşti, yumuşadı ve yavaşladı. Paragon, Brashen'in sık sık yaptığı gibi, kendini uyutmak için konuştuğunu düşündü. Muhtemelen Althea'nın orada olduğunu bile unutmuştu. Paragon, Brashen'in uzun süredir çektiği haksızlıklara ve adaletsizliklere aşına

aşına olduğu Brashen'in kendisine yapılan haksızlık ve adaletsizliklerin uzun listesini dinledi. Brashen'in kendine yönelik alaycı suçlamalarına ve kendini aptal ve değersiz olarak nitelendirmesine daha da aşınaydı.

"Peki nasıl hayatta kaldın?" diye sordu Althea kinle.

"Adımın ne olduğu önemli olmayan bir yere gittim. İlk bindiğim gemi Chalcedean'dı. Kim olduğum umurlarında değildi, yeter ki çok çalışıp az para istesem. Hayatımda gördüğüm en acımasız, en aşağılık adamlardı. Çocuklara merhametleri yoktu, hayır, onlara yoktu. İlk uğradığımız limanda gemiden atladım. Aynı gün, başka bir gemiye bindim. Çok daha iyi değildi, ama biraz daha iyiydi. Sonra biz...' Brashen'in sesi kesildi. Paragon bir an uykuya daldığını sandı. Althea'nın eğimli güvertede rahat bir oturma pozisyonu bulmaya çalıştığını duydu. '... Bingtown'a geri döndüğümde, tecrübeli bir denizci olmuştum. Oh, ne tecrübeliydim. Ama yine de aynı lanet şey devam ediyordu. Trell'in oğlu şudur, Trell'in oğlu budur... Kendimi bir şey yapabileceğimi sanmıştım. Hatta babamın yanına gidip aramızı düzeltmeye çalıştım. Ama benim başardıklarımın pek etkilenmedi. Hayır, efendim, hiç etkilenmedi. Ne aptal bir adam... Ben de limandaki tüm gemilere gittim. Her gemiye. Kimse Kelf Trell'in oğlunu işe almadı. *Vivacia*'ya vardığımda, fularımı alnımın üzerine indirip gözlerimi güverteye diktim. Dürüst bir denizci için dürüst bir iş istedim. Baban deneyeceğini söyledi. Dürüst bir adama ihtiyacı olduğunu söyledi. Söyleyişinden... Beni tanımadığından emindim ve adımı söylersem beni kovacağından emindim. Ama yine de söyledim. Ona baktım ve dedim ki, "Ben Brashen Trell. Eskiden Kelf Trell'in oğluydum." O da dedi ki, "Bu, nöbetinin bir dakika bile kısalmayacağı anlamına gelmez, denizci." Ve biliyorsun. Hiç kısalmadı.

"Chalcedeans kadınları işe almaz," dedi Althea donuk bir sesle. Paragon, Brashen'in hikayesinin ne kadarını gerçekten duyduğunu merak etti.

"Denizci olarak değil," diye onayladı Brashen. "Gemide kadınların yılanları çekeceğini inanırlar. Kadınlar kanar, bilirsin. Birçok denizci öyle der."

"Bu aptalca," diye tiksintiyle haykırdı.

"Evet. Birçok denizci aptaldır. Bize bak." Kendi şakasına güldü, ama kız ona katılmadı.

"Bingtown'da başka kadın denizciler de var. Biri beni işe alır."

"Belki, ama senin beklediğin işi yapmayacaklar," dedi Brashen sertçe. "Evet, kadın denizciler var, ama limanda gördüklerinin çoğu, babaları ve kardeşlerinin koruması altında aile tekneleriyle çalışıyor. Tek başına başka bir gemiye binersen, hangi gemicilerle çalışmak istediğine önceden karar versen iyi olur. Şanslıysan, diğerlerini senden uzak tutacak kadar sahiplenici olurlar. Şanssızsan, bir sonraki limana varmadan hizmetlerinden güzel bir kâr elde ederler. Ve çoğu tayfa ve kaptan, gemide düzeni sağlamak için olan bitene göz yumacaktır. Tabii senin hizmetlerini kendileri için talep etmezlerse." Bir süre durdu, sonra huysuzca ekledi, "Ve sen bunların hepsini zaten biliyordun. Denizcilerin arasında büyümüşsen bunları bilmezsin. Öyleyse neden bunu düşünüyorsun?"

Öfke onu sardı. Buna inanmadığını haykırmak ya da erkeklerin neden bu kadar domuz gibi davranmak zorunda olduğunu sormak istedi. Ama buna inanıyordu ve Brashen'in bu soruya kendisinden daha iyi cevap veremeyeceğini biliyordu. Aralarındaki karanlıkta sessizlik hakim oldu ve öfkesi bile onu terk etti.

"Peki ne yapacağım?" diye sordu sefil bir sesle. Paragon, onun Brashen'e konuştuğunu sanmıyordu, ama Brashen yine de cevap verdi.

"Erkek olarak yeniden doğmanın bir yolunu bul. Tercihen Vestrit adında olmayan bir erkek." Brashen hamakta pozisyonunu değiştirdi ve uzun bir nefes aldı, ardından uğultulu bir horlama duyuldu.

Dar köşesinde Althea iç geçirdi. Başını sert ahşap bölmeye yasladı ve hareketsiz ve sessiz kaldı.

Köle tüccarı, gece gökyüzünün karanlığında daha koyu bir silüet oluşturunuyordu. Takip edildiğini hissetmiş olsa bile, bunu hiç belli etmiyordu. Üzerinde oldukça fazla yelken vardı, ancak Kennit'in keskin gözleri, aşırı hıza ihtiyaç duyduğunu gösteren herhangi bir hareket görmedi. Gece mükemmeldi, denizden tatlı ve hafif bir rüzgar esiyordu, dalgalar gemiyi taşıyarak ilerliyordu. "Şafak sökmeden onu yakalayacağız," diye Sorcor'a sessizce söyledi.

"Evet," diye yanıtladı Sorcor. Sesi, kaptanının hissettiğinden çok daha fazla heyecan veriyordu. Omzunun üzerinden dümenciye sessizce, "Gemiyi kıyıya yakın tut," dedi. "Büyükannen gibi sarıl. Eğer gözcü bu tarafa bakarsa, açık denizde görünmemizi istemiyorum

suya karşı görünmemizi istemiyorum." Gemi çocuğuna fısıldadı, "Aşağıya. Tekrar haber ver. Hareketsiz ve sessiz, emir verilmedikçe kıpırdamayın. Işık da yok, kıvılcım bile çıkmasın. Hadi, sessizce, şimdi."

"Kıç tarafında iki yılan var," dedi Kennit.

"Denize atılan ölü köleleri takip ediyorlar," dedi Sorcor acı bir şekilde. "Ve beslemeye değmeyecek kadar hasta olanları da. Onlar da denize atılıyor."

"Peki ya yılanlar savaş sırasında dönüp bize saldırmaya karar verirlerse?" diye sordu Kennit. "O zaman ne olacak?"

"Saldırmazlar," diye Sorcor onu temin etti. "Yılanlar çabuk öğrenir. Ölülerini tek bir pul bile kaybetmeden alabileceklerini bildikleri için, birbirimizi öldürmemize izin verirler."

"Peki sonra?"

Sorcor vahşice sırıttı. "Eğer kazanırsak, köle gemisinin mürettebatıyla o kadar şişmanlar ki, peşimizden gelemeyecekler. Kaybedersek..." Omuz silkti. "Bizim için pek fark etmez."

Kennit, ekşi ve sessiz bir şekilde korkuluğa yaslandı. O günün erken saatlerinde, Ringsgold'u görmüşlerdi. Ringsgold, yaşlı, şişman, yalpalayan, yüksekliği en az derinliği kadar olan güzel bir yaşam gemisiydi. Sürpriz avantajı onlardaydı; Kennit, mürettebata donanımda tutabilecekleri tüm yelkenleri açmalarını emretmişti, ama yaşam gemisi sanki kendi rüzgarıyla sürükleniyormuş gibi havalanıp uzaklaşmıştı. Sorcor, Kennit'in önce sessizce inanamayıp sonra olayların gidişatına öfkelenirken yanında sessizce durmuştu. Ringsgold, Pointless Adası'nı dönüp oradaki elverişli akıntıyı yakalayıp gözden kaybolurken, Sorcor cesaretle şöyle demişti: "Ölü odun, büyücü oduna karşı hiç şansı yok. Deniz dalgaları bile onun için ikiye ayrılıyor."

"Lanet olsun," demişti Kennit sertçe.

"Muhtemelen, efendim," diye cevapladı Sorcor, hiç sarsılmadan. Muhtemelen çoktan köle gemisinin izini sürmek için havayı kokluyordu.

Ya da belki de bu gemiyi bu kadar çabuk bulmaları, adamın şeytani şansından kaynaklanıyordu. Tipik bir Chalcedean köle gemisiydi, derin gövdeli ve geniş belili, insanları daha iyi istiflemek için. Kennit, Sorcor'u hiç bu kadar şehvetli bir şekilde takip ederken, bu kadar titiz bir şekilde izlerken görmemişti. Rüzgarlar bile onu kutsuyor gibiydi ve aslında şafak sökmeden çok önce Sorcor

süpürgeleri çıkarmayı emrettiğinde, balistalar çoktan kurulmuş ve kurşunlu zincirlerle doldurulmuştu. Balistalar, avlarının donanımını bozmak için atılmıştı ve kancalar, sakatladıkları gemiyi yakalamak için hazırdu. Kancalar, Sorcor'un yeni bir fikriydi ve Kennit bu fikre şüpheyle bakıyordu.

"Mürettebatı ganimete götürecek misiniz, efendim?" Sorcor, köle gemisindeki gözcüler ilk alarmı çalarken ona sordu.

"Oh, sanırım bu onuru sana bırakacağım," dedi Kennit kuru bir şekilde. Tembelce korkuluğa yaslandı ve takibi ve savaşı tamamen Sorcor'un ellerine bıraktı. Kaptanının coşkusuzluğundan rahatsız olmuşsa da, bunu iyi gizledi. Yukarıya atladı ve güvertedeki adamlara emirlerini bağıarak verdi. Adamlar onun savaş ruhunu paylaşıyordu, emirlerine itaat etmek için atladılar, öyle ki fazladan yelkenler direğin üzerinde dalgalanıyor ve gece rüzgarıyla çiçek açıyor gibiydi. Kennit, köle gemisinin kokusunun çoğunu uzaklaştırdığı için rüzgârın lehine esmesine bencilce minnettardı.

Kölelik gemisine yaklaşırken kendini neredeyse kopmuş gibi hissetti. Onları geçmek için çaresizce yelken açan geminin halatlarında, rahatsız olmuş karıncalar gibi koşuşturan adamlar vardı. Sorcor bu durumdan duyduğu sevinci lanetleyerek balistaların ateşlenmesini emretti. Kennit çok çabuk hareket ettiğini düşündü, ancak iki ağır top, dikenli ve bıçaklı uzun bir zincirle birbirine bağlanmış halde, yüksek ve iyi bir şekilde uçtu, diğer geminin yelkenlerine ve halatlarına çarptı, yırtılıp dolanarak güverteye düştü. Yarım düzine adam toplarla birlikte düştü, güverteye ulaşana veya dalgaların altında kaybolana kadar çığlık attı. Çığlıklarının sesi daha tam sönmeden Sorcor ikinci bir top ve zincir grubu fırlattı. Bu seferki o kadar hasar vermedi, ancak köle tacirlerinin telaşlı mürettebatı, diğer füzeleri izlemekle meşgul olduğundan yelkenleri etkili bir şekilde kullanamıyordu. Düşen yelkenler ve halatlar güverteyi kaplamış, diğer yelkenlerin çalışmasını engelliyordu. Sorcor, çengelli halatların atılmasını emrettiğinde köle gemisinin güvertesi tam bir kargaşa içindeydi.

Kennit, talihsiz kurbanlarının halatlarla bağlanıp emniyete alındığını izlerken kendini uzak ve kopuk hissetti. Şafak su yüzüne çıkarken, Sorcor ve akıncıları iki gemi arasındaki kısa mesafeyi atlayarak veya sallanarak geçtiler, kan dökme arzusuyla bağırap çığlık attılar. Kennit, köle tacirinin kokusunu solumamak için manşetini burnuna kaldırdı ve kolundan nefes aldı.

O, iskelet bir mürettebatla *Marietta'da* kaldı. Onunla kalanlar, katliamdan mahrum kaldıkları için açıkça hayal kırıklığına uğramışlardı, ancak *Marietta'yı* idare edecek ve işler ters giderse saldırganları püskürtmek veya kancalı halatları atmak için hazır olacak biri olması gerekiyordu.

Kennit, köle tacirlerinin mürettebatının katledilmesine tanık oldu. Korsanların saldırısına uğrayacaklarını hiç beklemiyorlardı. Yükleri genellikle korsanların ilgisini çekmezdi. Kennit gibi çoğu korsan, değerli, bozulmayan ve tercihen kolay taşınabilir malları tercih ederdi. Güverte altındaki zincirli köleler, bu geminin taşıdığı tek yükü oluşturuyordu. Korsanlar, onları satmak için Chalced'e kadar sıkıcı bir yolculuğa çıkmaya razı olsalar bile, bu tür bir yükün taşınması dikkatli bir göz ve güçlü bir mide gerektirirdi. Bu tür hayvanlar, beslenip sulanmanın yanı sıra korunmalı ve temel hijyen koşulları sağlanmalıydı. Kennit, geminin kendisinin de bir değeri olabileceğini düşündü, ancak şu anda yaydığı koku midesini bulandırmaya yetiyordu.

Kölelerin mürettebatı, yüklerini kontrol altında tutmak için taşıdıkları silahlar dışında pek bir şeyleri yoktu. Kennit, silahlı ve sağlıklı bir adamla nasıl savaşıacaklarını pek bilmediklerini düşündü; zincirlenmiş adamları dövmeye ve tekmelemeye alıştıkça, başka türden rakiplerle nasıl başa çıkacaklarını unutmuş olmalılar diye düşündü.

Daha önce Sorcor'u, mürettebat ve gemi, yükleri alınsa bile fidye için bir değeri olabileceğine ikna etmeye çalışmıştı. Sorcor buna şiddetle karşı çıkmıştı. "Mürettebatı öldürür, yükü serbest bırakır ve gemiyi satarız. Ama başka köle tacirlerine satmayız," diye yüksekte atmıştı.

Kennit, bu adamın kendisini eşit gördüğünü düşünmesine izin verdiği için pişman olmaya başlamıştı. Sorcor giderek çok talepkar hale geliyordu ve Kennit'in bu davranışını ne kadar iğrenç bulduğunun farkında değil gibiydi. Kennit, mürettebatın Sorcor'un idealist nutuklarından aşırı memnun görüldüğünü düşünerek gözlerini kısarak baktı. Onların da köleliği ortadan kaldırmak gibi yüce hedefleri olduğunu sanmıyordu. Daha çok, dizginlenmemiş bir katliamın düşüncesinden zevk alıyorlar gibi görünüyordu. İki değerli denizcisinin, hâlâ hayatta olan bir adamı geminin kenarından bekleyen yılanın ağzına doğru kaldırmasını izleyen Kennit, yavaşça başını salladı. Bu vahşi kan dökülmesi, onların arzuladığı şeydi. Belki de canlı esirlerin getireceği fidye için adamları fazla sıkı tutmuştu. Bu düşünceyi daha sonra düşünmek üzere bir kenara attı. Herkesten, hatta Sorcor'dan bile bir şeyler öğrenebilirdi. Bütün köpeklerin ara sıra tasmalarından kurtulmaları

Tasmalarından ara sıra kurtarılmalıydı. Mürettebatın, sadece Sorcor'un böyle bir zevk sunabileceğine inanmasına izin vermemeliydi.

Son katliamı izlemekten çabucak sıkıldı. Köle tüccarının mürettebatı onun mürettebatına rakip olamazdı. Geminin savunmasında hiçbir düzen yoktu, sadece ölmemeye çalışan bir grup adam vardı. Onlar da bunda başarısız oldular. Korsanların gemisine çıkan adamların sayısı hızla azaldı ve acımasız düşmanlar tarafından kuşatılmış bir grup savunmacı kaldı. Sonuç belliydi; bu fetihtе hiç heyecan yoktu. Kennit arkasını döndü. Ölen adamların tekdüzeliği onu tiksindirmekten çok sıkıyordu. Çığlıklar, fışkıran ya da akan kan, son çırpınışlar, boşuna yalvarışlar; hepsini daha önce görmüştü. İki yılanı izlemek çok daha aydınlatıcıydı.

Bu gemiyi bir süredir eskort etmediklerini merak etti; belki de onu dostça, kolay besin kaynağı olarak görüyorlardı. *Marietta* ilk saldırıya geçtiğinde, hareketliliğin telaşından rahatsız olmuş gibi geri çekilmişlerdi. Ancak savaş sesleri ve ölenlerin çığlıkları duyulmaya başlayınca hızla geri geldiler. Kilitli gemilerin etrafında, masada dilenen köpekler gibi dolaşarak en iyi yerleri kapmak için birbirleriyle yarışıyorlardı. Kennit daha önce hiç bu kadar uzun süre ve bu kadar yakından bir yılanı gözlemleme fırsatı bulmamıştı. Bu ikisi korkusuz görünüyordu. Büyük olanı turuncu benekli parlak kırmızıydı. Suyun üstüne başını ve boynunu çıkardığında ve ağzını açtığında, boğazının ve başının etrafında aslan yelesi gibi dikenli tüyler belirginleşti. Etli, sallanan uzantılar, Kennit'e anemon veya denizanası üzerindeki iğneli kolları hatırlattı. Uçlarında felç edici bir zehir olmadığını görünce çok şaşırdı. Küçük turkuaz yılan, büyük olanla rekabet ederken, diğerinin dikenlerine dokunmamaya özen gösteriyordu.

Küçük yılanın boyunda eksik olanı saldırganlığıyla telafi ediyordu. Geminin yanına çok daha fazla yaklaşmaya cesaret etti ve kafasını köle gemisinin korkuluğunun yüksekliğine kaldırdığında, ağzını da açarak sivri dişlerini sırayla gösterdi. Bunu yaparken tısladı ve zehirli tükürükten oluşan ince bir bulut yaydı. Bulut, iki mücadele eden adamı sardı. İkisi de hemen kavgayı bırakıp güverteye düşerek, ciğerlerine hava çekmek için boşuna çırpınmaya başladılar. Kısa süre sonra hareketsiz kaldılar, hayal kırıklığına uğramış yılan ise geminin yanındaki denizi köpürterek dövmeye devam etti.

Avının gemide güvende kaldığı için öfkeliydi. Kennit onun genç ve deneyimsiz olduğunu tahmin etti. Daha büyük olan yılan daha felsefi görünüyordu. Köle tacirinin yanında süzülerek, cesetleri taşıyan adamların korkuluklara yaklaşmasını bekliyordu. Sonra ağzını açarak, ölü ya da canlı, atılan her şeyi yakalamaya çalışıyordu. Cesetleri dişleriyle yakalıyordu ama çiğnemeye çalışmıyordu. Dişleri sadece parçalamak için var gibiydi. Bu küçük parçaları parçalamaya gerek yoktu. Yılan başını geriye atıp, Kennit'in mümkün olabileceğine inanamayacağı kadar ağzını açıyordu. Sonra ceset, botlarıyla birlikte ortadan kayboluyordu ve Kennit, yarattığın kıvrımlı boğazının şişmesinden cesedin boğazından aşağı indiğini görebiliyordu. Bu, hem ürpertici hem de büyüleyici bir manzaraydı.

Mürettebatı da onun hayranlığını paylaşıyor gibiydi, çünkü savaş dinip geriye sadece cesetler ve boyun eğdirilmiş esirler kaldığında, köle gemisinin yüksek arka güvertesinde yılanların yiyeceklerini topladılar ve sırayla yılanları beslediler. Bağlı esirler ağlıyor ve çığlık atıyordu, ama her insan parçası gemiden atıldığında korsanların onaylayan kükremeleri çığlıklarını bastırıyordu. Kısa sürede, kurbanları ya da cesetleri yılanlara değil, aralarına atmak ve büyük canavarların et için rekabet etmesini izlemek bir oyun haline geldi. *Marietta'da* kalan adamlar, bu eğlenceden dışlandıkları için kendilerini çok küçük düşürülmüş hissettiler, çünkü gemideki görevlerini yerine getirirken, birçok kez arkadaşlarının yönüne bakıyorlardı. Yılanlar doyunca saldırganlıkları azaldı ve sırayla beslenmekle yetindiler.

Son esirler gemiden atıldığında, ilk köleler güverteye çıkmaya başladı. Sabah ışığında öksürerek ve gözlerini kırpıştıtararak ambar kapaklarından çıktılar. Deniz rüzgârının serinliğine karşı, kemikli vücutlarını yırtık pırtık paçavralarla sardılar. Ambar kapakları birer birer açıldıkça, havadaki koku daha da şiddetlendi, sanki bu koku, güverte altında çok uzun süre hapsedilmiş kötü bir cin gibiydi. Kennit, bu adamların ne kadar pis olduğunu görünce midesi bulandı. Hastalıklar ona her zaman büyük bir korku vermişti ve aceleyle bir adamı Sorcor'a gemilerin ayrılma zamanının geldiğini söylemesi için gönderdi. Kendisiyle o salgın hastalıklarla dolu gemi arasında temiz deniz suyu olmasını istiyordu. Elçisinin emrine uymak için atladığını gördü, kendisi de daha yakından bakmak için can atıyordu. Kennit güverteden ayrıldı ve

kabinine indi. Orada, dışarıdan gelen kokuyu uzaklaştırmak için kokulu mumlar yaktı.

Birkaç dakika sonra, Sorcor kapısını sertçe vurdu.

"Girin," dedi Kennit sertçe.

İri yarı yardımcı, elleri kızarmış ve gözleri parıldayarak içeri girdi. "Tam bir zafer," dedi Kennit'e nefes nefese. "Tam bir zafer. Gemi bizim, efendim. Ve o pis güverteden üç yüz elliden fazla erkek, kadın ve çocuk kurtarıldı."

"Bahsetmeye değer başka yük var mı?" Sorcor nefeslenmek için durakladığında Kennit kuru bir sesle sordu.

Sorcor sıırttı. "Kaptan güzel kıyafetlere meraklıymış, efendim. Ama şişman bir adamdı ve renk zevki oldukça çılgındı."

"O zaman belki ölen adamın giysileri senin zevkine uyar." Kennit'in sesindeki soğukluk Sorcor'u dikleştirdi. "Maceran bittiyse, küçük bir mürettebatı gemiye alıp "ganimetimizi" bir limana götürmeyi öneririm, bu geceki çalışmamızın tek sonucu bu tahta yığın olduğu için. Kaç adam kaybettik, kaç yaralandı?"

"İki ölü, efendim, üçü de biraz yaralandı." Sorcor, soruya kızgınmış gibi seslendi. Kennit'in coşkusunu paylaşmasını beklemekle aptallık etmişti.

"Hastalıktan kaç kişi daha kaybedeceğiz acaba? Kokusu bile insanı ishal yapmaya yeter, o teknedeki diğer bulaşıcı hastalıkları saymıyorum bile."

"Eğer hastalanırsak, bu kurtardığımız insanların suçu olmaz, efendim," dedi Sorcor sertçe.

"Öyle olacağını söylemedim. Bunu kendi aptallığımıza yazalım. Şimdi, tüm bu sıkıntılarımızın karşılığında elimizde bir gemi var ve belki biraz para eder, ama önce yükünü boşaltıp temizlememiz gerek." Sorcor'a baktı ve sabırsızlıkla beklediği soruyu dikkatlice sordu. "Kurtardığınız bu sefillerle ne yapmayı düşünüyorsunuz? Onları nereye bırakacağız?"

"Onları en yakın karaya bırakamayız, efendim. Bu cinayet olur. Yarısı hasta, diğerleri zayıf ve onlara bırakabileceğimiz hiçbir alet veya erzak yok, gemi kurabiyesi hariç."

"Cinayet," diye araya girdi Kennit dostça. "Ah, işte bu senin ve benim için yabancı bir kavram. Son zamanlarda insanları deniz canavarlarına atmadım ama."

"Hak ettiklerini buldular!" Sorcor sinirlenmeye başlamıştı. "Hatta hak ettiklerinden daha iyisini, çünkü çabuk öldüler!" Etli yumruğunu diğer avucuna vurdu ve neredeyse gözlerini dikti.

Kennit küçük bir iç çekişti. "Ah, Sorcor, buna itiraz etmiyorum. Sadece sana, sen ve benim korsan olduğumuzu hatırlatmaya çalışıyorum. İç Geçit'te ele geçirmek, yağmalamak ve fidye almak için gemiler arayan kanlı haydutlar. Bunu kendimiz için kâr elde etmek için yapıyoruz. Biz, yarısı senin yılanlara yem ettiğin mürettebat kadar kaderini hak eden hasta kölelerin bakıcıları değiliz. Ezilenlerin kahraman kurtarıcıları da değiliz. Korsanız, Sorcor. Biz korsanız."

"Anlaşmamız böyleydi," diye ısrarla belirtti Sorcor. "Kovaladığımız her yaşam gemisi için bir köle tüccarının peşine düşecektik. Sen de kabul etmiştin."

"Öyle yaptım. Bir "zafer"ın gerçekliğiyle yüzleştikten sonra bunun anlamsızlığını anlayacağımı ummuştum. Bak, Sorcor. Diyelim ki mürettebatımızı ve kaynaklarımızı zorlayarak o sefil gemiyi Divvytown'a götürdük. Sence, kasaba halkı bizi sevinçle karşılayacak ve üç yüz elli yarı aç, paçavra giysili, hastalıklı sefili kasabalarına dilenci, fahişe ve hırsız olarak salmamızdan memnun olacak mı? Sence, "kurtardığımız" bu köleler, onları sefaletle terk ettiğin için sana teşekkür edecek mi?

"Şu anda hepsi minnettar," dedi Sorcor inatla. "Ve ben de zamanında, ekmek parçası ya da giysi parçası olmasa da, özgür bir adam olarak temiz hava soluyabildiğim sürece, herhangi bir yere çıkarılsam çok minnettar olurum."

"Peki, peki." Kennit, pes ettiğini gösteren bir iç çekişle büyük bir gösteri yaptı. "Eğer mecbur kalırsak, bu eşeği sonuna kadar sürmeye devam edelim. Bir liman seç, Sorcor, onları oraya götürelim. Tek bir şey isteyeceğim. Oraya giderken, yapabilenler gemiyi temizlemeye başlasın. Ve mümkün olduğunca çabuk yola çıkmak istiyorum,

yılanlar hala tokken yola çıkmak istiyorum." Kennit, Sorcor'dan gözlerini kaçırdı. Kurtarılan esirlerin minnettarlığıyla övünmesine izin veremezdi. "*Marietta*'ya gelmeni istiyorum, Sorcor. Rafo'yu diğer geminin başına geçir ve ona birkaç adam ver."

Sorcor dikleşti. "Emredersiniz, efendim," diye ağır bir sesle cevap verdi. Odayı terk ederken, kapıdan zafer coşkusuyla içeri dalan adamdan çok farklı biriydi. Kapıyı sessizce kapattı. Kennit bir süre kapıya bakakaldı. Adamın sadakatini zorluyordu; onları birbirine bağlayan bağ, çoğunlukla Sorcor'un sadakatinden oluşuyordu. Kendi kendine başını salladı. Belki de bu onun kendi hatasıydı. Sayılarla ve navigasyonla yetenekli, basit, eğitimsiz bir denizciyi alıp ikinci kaptanlığa yükseltti, insanları kontrol etmenin nasıl bir şey olduğunu öğretti. Düşünmek, bu emirle birlikte gelmek zorundaydı. Ama Sorcor fazla düşünmeye başlamıştı. Kennit yakında hangisinin kendisi için daha değerli olduğuna karar vermek zorunda kalacaktı: ikinci kaptan olarak sorcor'un değeri mi, yoksa gemisi ve adamları üzerinde tam kontrol sahibi olmak mı? Kennit derin bir nefes aldı. Bu meslekte aletler çok çabuk körelirdi.

13 GEÇİŞ

BRASHEN, GÖZLERİNDE KUM VARMIŞ GİBİ ve boynunda bir ağrı ile uyandı. Sabah güneş ışığı, odanın bir ucunu kaplayan kalın pencere camlarından içeri sızıyordu. Yoğun, bulanık bir ışık, pencerelerin dışını kaplayan kurumuş yosunlar nedeniyle yeşilimsiydi, ama yine de ışık. Günün doğduğunu ve kalkıp işine koyulma zamanının geldiğini fark etmesine yetecek kadar.

Hamaktan kalkıp ayağa kalktı. Suçluydu. Bir şeyden suçluydu. Bu sefer daha akıllı olacağına yemin etmesine rağmen tüm maaşını harcamıştı. Evet, ama bu tanıdık bir suçluluk duygusuydu. Bu başka bir şeydi, daha keskin dişleriyle ısırıp acıtan bir şey. Ah, Althea. Kız dün gece buradaydı, ondan tavsiye istiyordu, ya da o rüyasında görmüştü. Ve ona en acı tavsiyelerini vermiş, tek bir umut sözü ya da yardım teklifi bile etmemişti.

Endişesini silkelemeye çalıştı. Sonuçta, kıza ne borcu vardı ki? Hiçbir şey. Hiçbir şey. Gerçekten arkadaş bile değillerdi. Bunun için aralarındaki statü farkı çok büyüktü. O, sadece babasının gemisinde taydandı ve kız, kaptanın kızıydı. Arkadaşlık için yer yoktu. Yaşlı adama gelince, evet, Ephron Vestrit, kimse yapmazken ona iyilik yapmıştı, kimse izin vermezken kendini kanıtlamasına izin vermişti. Ama yaşlı adam artık ölmüştü, o kadar.

Ayrıca, bu tavsiye acı da olsa sağladı. Brashen zamanda geriye gidebilseydi, babasıyla asla kavga etmezdi. Sonsuz eğitimine devam eder, sosyal etkinliklerde doğru davranır, sarhoşluk ve cindin'den uzak durur, kendisi için seçilen kişiyle evlenirdi. Ve şimdi küçük kardeşi yerine Trell servetinin varisi olurdu.

Bu düşünce, Trell servetinin varisi olmadığı ve dün gece birkaç bozuk para dışında tüm parasını harcadığı için, Althea'yı değil, kendini daha çok düşünmesi gerektiğini hatırlattı. Kız kendi başının çaresine bakmak zorundaydı. Eve dönmek zorundaydı. Yapabileceği tek şey buydu.

. Ona en kötü ne olabilirdi ki? Uygun bir adamla evlendirirlerdi. Hizmetçileri ve iyi hazırlanmış yemekleri olan rahat bir evde yaşar, özel olarak dikilmiş kıyafetler giyer ve Bingtown toplumunda ve özellikle Tüccarlar için çok önemli görünen sonsuz balo, çay partileri ve sosyal etkinliklere katılırdı. Kendi kendine hafifçe homurdandı. Kendisine de böyle acımasız bir kader gelmesini dilemeli. Göğsünü, sonra sakalını kaşıdı. Saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltmek için iki elini saçlarına geçirdi. İş arama zamanı. En iyisi temizlenip limana gitmeliydi.

Geminin pruvasından dönerken Paragon'a "Günaydın" diye selam verdi.

Geminin ön tarafına sabitlenmiş olan baş figürü, sürekli rahatsız görünüyordu. Brashen aniden sırtının ağrıyarak olabileceğini düşündü, ama sormaya cesaret edemedi. Paragon, kaslı kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturmuş, limana gelen ve giden diğer gemilere doğru parıldayan denizi seyrediyordu. Brashen'e dönüp bakmadı bile. "İyi günler," diye düzeltti Paragon.

"Öyle," diye onayladı Brashen. "Ve limana gitme vaktim de geldi. Yeni bir iş aramam lazım, bilirsin."

"Eve gitmediğini sanıyorum," diye cevapladı Paragon. "Eve gitseydi, her zamanki gibi kayalıklardan ve ormandan geçerek giderdi. Oysa veda ettikten sonra, sahilden kasabaya doğru yürüdüğünü duydum."

"Althea'yı mı kastediyorsun?" diye sordu Brashen. Endişeli görünmemeye çalıştı.

Kör Paragon başını salladı. "Sabahın ilk ışıklarıyla uyandı." Sözleri neredeyse bir sitem gibiydi. "Sabah kuşlarının cıvılamaya başladığını duyduğumda, o da uyanıp dışarı çıktı. Dün gece pek uyumamıştı."

"Eh, düşünecek çok şeyi vardı. Bu sabah kasabaya gitmiş olabilir, ama bahse girerim hafta bitmeden eve döner. Sonuçta, başka nereye gidebilir ki?"

"Sanırım sadece buraya," diye cevapladı gemi. "Öyleyse bugün iş arayacaksın." "Yemek yemek istiyorsam çalışmam lazım," diye kabul etti

Brashen. "O yüzden aşağıya iniyorum."

liman. Sanırım tüccarlar yerine balıkçı filosunu veya kesim tekneleri deneyeceğim.

Bir adamın balina veya yunus tekneleriyle hızla yükselebileceğini duydum. Ayrıca işe almaları da kolaymış. En azından öyle duydum."

"Çoğu öldüğü için," diye acımasızca belirtti Paragon. "Ben de öyle duymuştum, o zamanlar böyle dedikoduları duyabilecek bir konumdaydım. Denizde çok uzun süre kalıyorlar, gemileri aşırı yüklüyorlar ve gemide çalışacak herkesi işe alıyorlar çünkü hepsinin yolculuktan sağ çıkacağını beklemiyorlar."

"Ben de öyle duydum," diye itiraf etti Brashen isteksizce. Çömeldi, sonra karaya oturmuş geminin yanındaki kuma oturdu. "Ama başka seçeneğim var mı? O kadar yıl Kaptan Vestrit'i dinlemeliydim. Öyle yapsaydım şimdiye kadar biraz para biriktirebilirdim." Gülmekten uzak bir ses çıkardı. "Keşke yıllar önce biri bana aptalca gururumu bir kenara bırakıp eve dönmem gerektiğini söyleseydi."

Paragon hafızasının derinliklerinde aradı. "Dilekler at olsaydı, dilenciler binerdi," dedi ve sonra neredeyse kendinden memnun bir şekilde gülümsedi. "Uzun zamandır hatırlamadığım bir düşünce."

"Ve her zamanki gibi doğru," dedi Brashen hoşnutsuz bir şekilde. "O halde limana gidip bu kokuşmuş katil teknelerden birinde iş bulsam iyi olacak. Onlar hakkında duyduğum kadarıyla denizciliğinden çok kasaplık işiymiş."

"Ve kirli bir iş," diye onayladı Paragon. "Dürüst bir ticaret gemisinde, bir adam ellerine katran bulaşır ya da soğuk deniz suyu ile sıırıslamak olur, bu doğru. Ama bir katliam gemisinde kan, sakatat ve yağ vardır. Parmağını kesersen enfeksiyon kapıp elini kaybedersin. Tabii ölmezsen. Etleri de alan gemilerde ise uyku vaktinin yarısını eti tuzlu fiçılara koymakla geçirirsin. Açgözlü gemilerde denizciler kokuşmuş yükün yanında uyumak zorunda kalırlar."

"Çok cesaret vericisin," dedi Brashen kasvetle. "Ama benim başka seçeneğim var mı? Hiç yok."

Paragon tuhaf bir şekilde güldü. "Nasıl böyle söyleyebilirsin? Bende olmayan bir seçeneğin var, tüm insanların sahip olduğunu bile fark etmedikleri, o kadar doğal kabul ettikleri bir seçenek."

"Ne seçeneği?" diye sordu Brashen tedirgin bir şekilde. Geminin sesine vahşi bir ton girmişti, çılgınca fanteziler kuran bir çocuğun pervasız sesi gibi.

"Dur." Paragon bu kelimeyi nefes nefese bir arzu ile söyledi.

"Sadece dur." "Neyi durdurayım?"

"Var olmayı bırak. Sen çok kırılgan bir varlıksın. Derin, tuval kumaşından daha ince, kemiklerin bir çubuktan daha ince. İçinde deniz kadar ıslak ve tuzlu, ve derin açıldığında her an dışarı akmak için bekliyor. Var olmayı bırakmak senin için çok kolay. Derini aç ve tuzlu kanının akmasına izin ver, deniz yaratıkları etini ısırarak alıp götürsün, ta ki sen bir avuç yeşil, sümüksü kemik ve kemikleri bir arada tutan kemik parçaları haline gelene kadar. Ve artık hiçbir şey bilmeyecek, hissetmeyecek, düşünmeyeceksin. Durmuş olacaksın. Durmuş."

"Durmak istemiyorum," dedi Brashen alçak sesle. "Öyle değil. Hiçbir erkek öyle durmak istemez."

"Hiçbir erkek mi?" Paragon tekrar güldü, sesi kesik kesik ve tiz bir hal aldı. "Oh, bırakmak isteyen birkaç kişi tanıyorum. Bırakmış birkaç kişi de tanıyorum. İsteseler de istemeseler de sonu aynı oldu."

"Birinin küçük bir kusuru var gibi görünüyor."

"Eminim yanılıyorsunuz," diye cevapladı Althea soğuk bir sesle. "Birbirlerine çok yaklaşıyorlar, renkleri derin ve en iyi kalitede. Ayarları altın." Kuyumcunun bakışlarını doğrudan karşıladı. "Babam bana en iyi kaliteden daha az bir hediye vermezdi."

Kuyumcu avucunu hareket ettirdi ve iki küçük küpe elinde amaçsızca yuvarlandı. Kulak memelerinde zarif ve sofistike görünmüşlerdi. Avucunda ise sadece küçük ve basit görünüyorlardı. "On yedi," dedi.

"Yirmi üç istiyorum." Rahatladığını gizlemeye çalıştı. Dükkana girmeden önce on beşten az almayacağına karar vermişti. Yine de adamdan alabileceği her kuruşu alacaktı. Onlardan ayrılmak kolay değildi ve başka kaynağı da yoktu.

Adam başını salladı. "On dokuz. En fazla on dokuz verebilirim, ama daha fazla olmaz."

"On dokuz alabilirim," dedi Althea, adamın yüzünü dikkatle izleyerek. Adamın gözlerinin parladığını görünce ekledi, "Bunları değiştirmek için iki basit altın

halka eklerlerse."

Yarım saatlik pazarlık sonunda dükkandan çıktı. Babasının ona on üçüncü doğum gününde verdiği küpelerin yerine iki basit gümüş halka takmıştı. Onları sattığı bir eşya olarak görmeye çalışıyordu. Babasının ona verdiği anı hala hafızasındaydı. Aslında o mücevherlere ihtiyacı yoktu. Sadece endişelenecek iki şey daha olacaktı.

İnsanların doğal kabul ettiği şeyler tuhaftı. Ağır pamuklu kumaş almak kolaydı. Ama sonra iğne, iplik ve avuç içi de alması gerekiyordu. Kumaşı kesmek için makas da. Bu aletleri saklamak için kendine küçük bir kanvas çanta yapmaya karar verdi. Planını sonuna kadar uygularsa, bunlar yeni hayatı için satın aldığı ilk eşyaları olacaktı.

Kalabalık pazarda yürürken, her şeyi yeni gözlerle gördü. Artık mesele sadece ne için parası olduğu ve ailesinin hesabına ne yazacağı değildi. Aniden bazı eşyalar onun için çok pahalı hale geldi. Sadece lüks kumaşlar veya pahalı mücevherler değil, güzel bir tarak seti gibi basit şeyler bile. Onlara birkaç saniye daha bakmaya izin verdi, saçlarına tutarak, ucuz sokak aynasına bakıp yaz balosunda saçlarında nasıl duracaklarını hayal etti. Krem rengi dantelle süslenmiş, dalgalı yeşil ipek... Bir an için neredeyse görebiliyordu, birkaç gün önce sahip olduğu hayata geri dönebiliyordu.

Sonra o an geçti. Aniden Althea Vestrit ve Yaz Balosu, uydurduğu bir hikaye gibi geldi. Ailesinin deniz sandığını ne kadar sonra açacağını ve hediyelerin kime ait olduğunu tahmin edip edemeyeceğini merak etti. Hatta, kız kardeşinin ve annesinin, uzaklara gitmesine izin verdikleri kızları ve kız kardeşlerinden gelen hediyeler için bir iki damla gözyaşı dökeceklerini hayal etti. Sert bir gülümsemeyle tarakları satıcının tepsisine geri koydu. Böyle duygusal hayallere kapılmanın zamanı yoktu. O sandığı hiç açmasalar da önemli değildi, diye sertçe kendine söyledi. Önemli olan hayatta kalmanın bir yolunu bulmaktı. Brashen Trell'in aptal tavsiyesinin aksine, çaresiz, şımarık bir kız gibi eve sürünerek dönmeyecekti. Hayır. Bu, Kyle'ın onun hakkında söylediği her şeyin doğru olduğunu kanıtlamaktan başka bir işe yaramazdı.

Sırtını dikleştirdi ve yenilenmiş bir kararlılıkla pazarda ilerledi. Kendine birkaç basit yiyecek aldı; erik, bir parça peynir ve birkaç çörek, o gün için ihtiyacından fazlasını almadı. İki ucuz mum ve çakmaktaşı ile akmak içeren bir akmak kutusu alışverişini tamamladı.

O gün kasabada yapabileceği başka bir şey yoktu, ama ayrılmak istemiyordu. Bunun yerine bir süre pazarda dolaştı, onu tanıyanlara selam verdi ve babasının vefatı için başsağlığı dileklerini kabul etti. Onun adının geçmesi artık canını yakmıyordu; artık bu, konuşmanın geştirilmesi gereken bir parçası, bir gariplikti. Onu düşünmek istemiyordu, ne de kaybederek hissettiği acıyı nispeten yabancı insanlarla tartışmak istiyordu. En azından ailesiyle olan anlaşmazlığının konuşulacağı bir sohbete dahil olmak istemiyordu. Kaç kişinin bunu bildiğini merak ediyordu. Kyle bunun ortalıkta konuşulmasını istemezdi, ama hizmetkarlar her zamanki gibi konuşacaktı. Haber abuk yayılırdı. Dedikodular yayılmadan gitmek istiyordu.

Zaten Bingtown'da onu tanıyan pek kimse yoktu. Hatta, babasının gemi işleri yaptığı komisyoncular ve tüccarlar dışında tanıdığı kimse yoktu. Yıllar içinde farkına bile varmadan Bingtown sosyetesinden yavaş yavaş uzaklaşmıştı. Onun yaşındaki başka herhangi bir kadın, son altı ayda en az altı toplantıya, baloya, galaya ve diğer şenliklere katılmış olurdu. Hasat Balosu'ndan beri bir tanesine bile gitmemişti. Denizcilik programı buna izin vermemişti. O zamanlar balolar ve akşam yemekleri önemsiz görünüyordu, istediği zaman geri dönebileceği şeylerdi. Artık yoktu. Bitti ve gitti, ona dikilen elbiseler, uyumlu terlikler, dudaklarına sürdüğü ruj ve boynuna sürdüğü parfüm. Babasının cesediyle birlikte denizin derinliklerine gömüldü.

Uyuşmuş sandığı keder aniden boğazına yapıştı. Dönüp aceleyle uzaklaştı, bir caddeden diğerine girdi. Gözlerini öfkeyle kırpıştırarak gözyaşlarının akmasına izin vermedi. Kendini kontrol altına aldığında adımlarını yavaşlattı ve etrafına baktı.

Amber'in dükkanının vitrinine doğru baktı.

Daha önce olduğu gibi, tuhaf bir ürperti sırtından aşağıya doğru yayıldı. Bir kuyumcudan neden tehdit hissettiğini anlayamıyordu, ama hissediyordu. Kadın bir tüccar bile değildi, düzgün bir kuyumcu bile değildi. Sa'nın adına ahşap oymacılığı yapıyordu. Ahşap oymacılığı ve bunu mücevher olarak satıyordu. O anda Althea aniden

bu kadının mallarını kendi gözleriyle görmek istediğine karar verdi. Isırgan otunu tutar gibi kararlılıkla kapıyı itip dükkana girdi.

İçerisi daha serindi ve yazın parlak sokaklarından sonra neredeyse karanlıktı. Gözleri alıştıkça, Althea mekanın sade bir şıklığa sahip olduğunu gördü. Zemin pürüzsüz çam tahtalardan yapılmıştı. Raflar da basit ahşaptandı. Amber'in malları, rafların üzerinde koyu renkli kumaştan yapılmış sade kareler üzerinde dizilmişti. Daha özenli yapılmış kolyeler, tezgahın arkasındaki duvarlarda sergilenmişti. Ayrıca, ahşabın tüm renklerinde, içinde gevşek ahşap boncuklar bulunan çömlek kaseler de vardı.

Malları sadece mücevherlerden ibaret değildi. Nadir bir zarafetle ve damarlara özen gösterilerek oyulmuş basit kaseler ve tabaklar; bir kralın sofrasını süsleyebilecek ahşap kadehler; kokulu ağaçtan oyulmuş saç tarakları vardı. Hiçbir şey parçaları birleştirilerek yapılmamıştı. Her birinde, ahşabın içindeki şekiller keşfedilmiş ve oyulup cilalanarak parlaklığa kavuşturulmuştu. Bir tanesi, kocaman bir ağaç gövdesinden yapılmış bir sandalyeydi; Althea'nın daha önce gördüğü hiçbir sandalyeye benzemiyordu, ayakları yoktu ama ince bir kişinin içine kıvrılabileceği pürüzsüz bir oyuk vardı. Dizlerini yanına kıvrımış, sandaletli ayakları cüppesinin eteğinden dışarı sarkan Amber, sandalyenin üzerine yerleşmişti.

Althea, bir an için Amber'e baktığı halde onu görmemiş olmasına şaşırды. Onun cildi, saç ve gözleri, diye düşündü. Kadın, giysileri dahil her yeri aynı renkteydi ve bu renk, sandalyenin bal rengi ahşabıyla aynıydı. Amber, Althea'ya merakla kaşlarını kaldırdı.

"Beni görmek istedin mi?" diye sordu sessizce.

"Hayır," diye bağırdı Althea, hem içtenlikle hem de refleks olarak. Sonra kendini toparlamak için çaba sarf ederek, "Sadece hakkında çok şey duyduğum bu tahta takıları görmek istedim," dedi kibirli bir şekilde.

"Sen güzel ahşap konusunda bu kadar uzman olduğuna göre," Amber başını salladı.

Amber'in sözlerinde neredeyse hiç tonlama yoktu. Bir tehdit. Bir alay. Basit bir gözlem. Althea karar veremedi. Ve aniden, bu marangoz, bu zanaatkarın ona böyle konuşmaya cüret etmesi ona çok fazla geldi. O, Sa'nın kızı, bir Bingtown Tüccarının kızı, kendisi de bir Bingtown Tüccarıydı

ve bu kadın, bu sonradan görme, yerleşimlerine yeni gelmiş, Rain Wild Caddesi'nde kendine bir yer kapmaya cüret etmiş biriydi. Althea'nın geçen hafta biriken tüm öfkesi ve hayal kırıklığı birdenbire bir hedefe yöneldi. "Hayat gemimden bahsediyorsun," diye karşılık verdi Althea. Ses tonunda, bu kadının gemisi hakkında konuşmaya ne hakkı olduğu sorusunu içeren bir meydan okuma vardı.

"Bingtown'da köleliği yasallaştırdınız mı?" Yine, o ince yüzünde okunabilecek gerçek bir ifade yoktu. Amber, Althea'nın son sözlerinden doğal bir şekilde akıyormuş gibi soruyu sordu.

"Tabii ki hayır! Chalcedea'lılar kendi geleneklerini sürdürsünler. Bingtown onları asla haklı kabul etmeyecek."

"Ah. Ama o zaman..." Kısa bir duraklama. "Yaşayan gemiden senin geminmiş gibi bahsettin. Başka bir canlı, zeki yaratığı sahiplenebilir misin?"

"Vivacia benimdir, tıpkı kız kardeşimden bahsederken onu benim olarak bahsettiğim gibi. Aile." Althea sözleri sertçe söyledi. Neden birdenbire bu kadar öfkелendiğini açıklayamıyordu.

"Aile. Anlıyorum." Amber dik durdu. Althea'nın beklediğinden daha uzundu. Güzel değildi, hatta çirkin bile denebilirdi, ama yine de dikkat çekici bir yanı vardı. Kıyafetleri mütevazı, duruşu zarifti. Cüppesinin ince kıvrımlı kumaşı, saçlarının ince örgülerini yansıtıyordu. Görünüşü, oymalarının sadeliği ve zarafetini yansıtıyordu. Gözleri Althea'ninkilerle buluştu ve bakışlarını ondan ayırmadı. "Ahşapla kardeşlik bağı olduğunu söylüyorsun." Dudaklarının köşelerinde bir gülümseme belirdi, Amber'ın ağzı aniden hareketlendi, cömertleşti. "Belki de umduğumdan daha fazla ortak noktamız vardır."

Bu küçük dostluk gösterisi bile Althea'nın ihtiyatını artırdı. "Umuyordun mu?" dedi soğuk bir sesle. "Neden bizim ortak bir yanımız olduğunu umdun ki?"

Gülümseme biraz daha genişledi. "Çünkü bu ikimiz için de işleri kolaylaştırır."

Althea başka bir soruya kapılmamak için direndi.

Bir süre sonra Amber hafifçe iç çekti. "Ne inatçı bir kızsın. Ama bu özelliğini bile hayranlıkla izliyorum."

"Geçen gün beni takip ettin mi... Vivacia'nın yakınındaki rıhtımda seni gördüğüm gün?" Althea'nın sözleri neredeyse bir suçlama gibiydi, ama Amber

bunu alınmış gibi görünmedi.

"Seni takip etmem imkansızdı," diye işaret etti, "çünkü ben senden önce oradaydım. İtiraf ediyorum, seni ilk gördüğümde belki de sen beni takip ediyorsun diye aklıma geldi..."

"Ama bana bakışların..." Althea isteksizce itiraz etti. "Yalan söylediğini söylemiyorum. Ama sanki beni arıyormuşsun gibi göründün. Beni izliyordun."

Amber yavaşça başını salladı, daha çok kendine değil, kıza. "Bana da öyle geldi. Ama aradığım sen değildin." Küpelerini oynayarak, önce ejderhayı, sonra yılanı salladı. "İnanırsan, dokuz parmaklı bir köle çocuğu aramak için limana gitmiştim." Garip bir şekilde gülümsedi. "Ama beni sen buldun. Tesadüf vardır, kader vardır. Tesadüfle tartışmaya hazırım. Ama kaderle tartıştığım birkaç seferde, kaybettim. Hem de fena halde." Başını salladı, birbirinden farklı dört küpesini salladı. Gözleri içe dönmüş, başka zamanları hatırlıyor gibiydi. Sonra başını kaldırıp Althea'nın meraklı bakışlarıyla karşılaştı ve gülümsemesi bir kez daha yüzünü yumuşattı. "Ama bu herkes için geçerli değil. Bazı insanlar kaderle tartışmak için yaratılmıştır. Ve kazanmak için."

Althea buna cevap veremedi, bu yüzden sessiz kaldı. Bir süre sonra kadın raflarından birine doğru yürüdü ve bir sepet aldı. En azından ilk bakışta sepet gibi görünüyordu. Althea yaklaştıkça, sepetin tek parça tahtadan yapıldığını ve fazla kısımların oyularak örgü şeklinde bırakıldığını gördü. Amber yaklaşıırken sepeti salladı ve içindekiler hoş bir ses çıkararak birbirine çarptı.

"Bir tane seç," diye Althea'yı davet etti ve sepeti ona uzattı. "Sana bir hediye vermek istiyorum."

Sepetin içinde boncuklar vardı. Onları bir an gördü ve Althea'nın bu cömertliği kibirle reddetme isteği yok oldu. Renk ve şekil çeşitliliği gözünü çekti ve dokunmak istedi. Dokunduğunda, elleri hoşuna gitti. Renk, damar ve doku çeşitliliği muhteşemdi. Hepsi Althea'nın başparmağı kadar büyük boncuklardı. Her biri benzersiz görünüyordu. Bazıları basit soyut tasarımlardı, diğerleri

hayvanlar ya da çiçekler vardı. Yapraklar, kuşlar, bir somun ekmek, balıklar, bir kaplumbağa... Althea, sepeti kabul ettiğini fark etti ve Amber onu garip bir hevesle izlerken içindekileri karıştırmaya başladı. Bir örümcek, bir solucan, bir gemi, bir kurt, bir çilek, bir göz, tombul bir bebek. Sepetteki her boncuk çok güzeldi ve Althea, kadının elindeki eşyaların cazibesini aniden anladı. Onlar ahşap ve yaratıcılığın mücevherleriydi. Başka bir zanaatkar da elbette bu kadar iyi oyabilirdi, bu kadar kaliteli ahşap da satın alınabilirdi, ama Althea daha önce hiç bu kadar hassas bir şekilde ahşaba uygulanan bir zanaat görmemişti. Zıplayan yunus boncuk, ancak bir yunus olabilirdi: o küçük ahşap parçasında ne bir çilek, ne bir kedi, ne de bir elma saklanıyordu. Orada sadece yunus vardı ve onu sadece Amber bulup gizlendiği yerden çıkarabilirdi.

Althea seçim yapamıyordu, ama yine de boncukları incelemeye devam ediyordu. En mükemmel olanı arıyordu. "Neden bana hediye vermek istiyorsunuz?" diye sordu aniden. Hızlı bakışıyla Amber'ın el emeğinin gururunu fark etti. Althea'nın boncuklara dalmış halinden büyük keyif alıyordu. Kadının solgun yanakları neredeyse sıcaktı, altın rengi gözleri ateşin önündeki bir kedininkiler gibi parlıyordu.

Konuştuğunda, sözlerinde de bu sıcaklık vardı. "Senin arkadaşın olmak istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü hayatı tersine yaşıyorsun. Olayların akışını görüyorsun, kendini en kolay şekilde nasıl uyum sağlayabileceğini biliyorsun. Ama buna karşı çıkmaya cesaret ediyorsun. Neden? Çünkü ona bakıp 'Bu kader bana uymuyor. Bunun başıma gelmesine izin vermeyeceğim' diyorsun." Amber başını salladı, ama küçük gülümsemesi bunu onaylıyordu. "Bunu yapabilen insanları her zaman hayranlıkla izlemiştir. Çok azı yapar. Elbette çoğu, kaderinin kendileri için ördüğü giysiyi yerden yere vurur, ama yine de onu alır ve giyer, çoğu da hayatının sonuna kadar giyer. Sen... sen ise fırtınaya çıplak çıkmayı tercih edersin." Yine o gülümseme, ortaya çıktığı kadar çabuk kayboldu. "Bunu yapmana izin veremem. Bu yüzden sana takman için bir boncuk veriyorum."

"Falcı gibi konuşuyorsun," diye şikayet etti Althea, sonra parmağı sepetin dibinde bir şeye dokundu. Başparmağıyla işaret parmağıyla boncuğu kavrayıp hazinenin üstüne çıkarmadan önce onun kendisine ait olduğunu biliyordu. Ama boncuğu kaldırdığında, neden onu seçtiğini bilmiyordu.

O. Bir yumurta. Basit bir tahta yumurta, bileğine veya boynuna bir ip ile takılmak için delinmişti. Sıcak kahverengi bir renkteydi, Althea'nın bilmediği bir ağaçtandı ve tahta damarları uçtan uca değil, etrafında uzanıyordu. Sepetteki diğer hazinelere kıyasla sadeydi, ama parmaklarını etrafına kapattığında avucunun içine tam olarak sığıyordu. Kedi yavrusunu okşamak gibi, tutması hoştu. "Bunu alabilir miyim?" diye sordu yumuşak bir sesle ve nefesini tuttu.

"Yumurta mı?" Amber gülümsedi ve gülümsemesi yüzünde kaldı. "Yılan yumurtası. Evet, alabilirsin. Tabii ki alabilirsin."

"Karşılığında hiçbir şey istemediğinden emin misin?" diye sordu Althea açıkça. Bunun garip bir soru olduğunu biliyordu, ama Amber'da bir şey ona, yanlış bir varsayımla hata yapmaktansa, ona kaba bir soru sormasının daha akıllıca olacağını söylüyordu.

"Karşılığında," diye cevapladı Amber yumuşak bir sesle. "Sadece sana yardım etmeme izin vermeni istiyorum."

"Neye yardım etmeme izin vereceksin?"

Amber gülümsedi. "Kaderi alt etmek," diye cevapladı.

Wintrow kovadan iki avuç ılık su alıp yüzüne sıçrattı ve ovuşturdu. Bir iç çekerek ellerini kovaya geri soktu ve suyun bir anlığına ellerini rahatlatmasına izin verdi. Babası, patlamış kabarcıkların nasırların başlangıcı olduğunu söylemişti. "Bir hafta içinde o rahibin elleri sertleşecek. Göreceksin," babası, oğlunun varlığını fark etmeye tenezzül ettiği son seferinde neşeyle söz vermişti. Wintrow cevap verememişti.

Daha önce hiç bu kadar yorgun olduğunu hatırlamıyordu. Eğitimi, vücudunun en derin ritimlerinin bozulduğunu söylüyordu. Şafak vakti kalkıp karanlık çöktüğünde yatağına gitmek yerine, babası ve birinci ve ikinci kaptanlar onu nöbetler ve çanlara dayalı yeni bir rejime zorluyorlardı. Bu zulme gerek yoktu. Gemi hala rıhtıma sıkıca bağlıydı, ama yine de ısrar ediyorlardı. Onun öğrenmesini istedikleri şey o kadar da zor değildi, dersler arasında bedeninin ve zihninin tamamen dinlenmesine izin verselerdi. Bunun yerine, ona mantıksız saatlerde uyandırıyor, onu direklere tırmanmaya,

düğüm atmaya, kanvas dikmeye, ovmaya ve fırçalamaya zorluyorlardı. Ve her zaman, her zaman, dudaklarının köşelerinde alaycı bir gülümsemeyle, her emirlerinde alaycı bir tonla. Eğer sürekli bu küçümsemeyle karşı karşıya kalmasaydı, ona verdikleri her görevi başarıyla yerine getirebileceğine emindi. Ağrıyan ellerini kovadan çekip bir bez parçasıyla nazikçe kuruladı.

Evine dönüştürdüğü zincir dolabına baktı. Bir köşeye kaba iplerden yapılmış bir hamak asılıydı. Giysileri, halatlarla aynı çivilere asılıydı. Her halat parçası artık düzgünce ve özenle yerleştirilmişti. Wintrow'un ellerindeki patlamış kabarcıklar, defalarca aldığı derslerin kanıtıydı.

En temiz gömleğini çıkardı ve üzerine giydi. Pantolonunu da değiştirmeyi düşündü ama zahmete değmeyeceğine karar verdi. Diğer pantolonunu dün gece yıkamıştı ama dar depo odasında hala nemliydi ve küflü bir koku almaya başlamıştı. Çömeldi; oturmak için rahat bir yer yoktu. Ağrıyan başını ellerinin arasına aldı ve kaptanın masasına çağırmak için kapının çalınmasını bekledi. Dün gemiden kaçmaya çalıştığı için, Torg uyku saatlerinde onu odasına kilitlemeye başlamıştı.

İnanılmaz bir şekilde, orada çömelmiş halde uyuyakalmıştı, kapı aniden açıldığında birden uyanarak uyandı. "Kaptan seni istiyor," diye selamladı Torg. Uzaklaşırken maymun gibi adam ekledi, "ama neden seni isteyen biri var, benim için bir muamma."

Wintrow alaycı sözleri ve eklemlerinin çılgınlıklarını duymazdan gelerek ayağa kalktı ve adamın peşinden gitti. Yürürken omuzlarını gevşetmeye çalıştı. Tekrar tamamen dik durabilmek iyi gelmişti. Torg ona bakarak, "Acele et! Kimsenin senin oyalanmanı bekleyecek zamanı yok," dedi.

Zihninden çok vücudu tepki verdi ve adımlarına hız vermeye çalıştı. Torg onu birkaç kez düğümlü bir ip ile tehdit etmişti, ama hiç kullanmamıştı. Ve onu sadece babası ve birinci kaptan gemide yokken tehdit etmesi, Wintrow'un Torg'un bunu yapmak istediğini ama cesaret edemediğini düşünmesine neden oldu. Yine de, o adamda bu potansiyeli hissetmek, Wintrow'un etrafında her zaman tüylerini diken diken etmeye yetiyordu.

Torg, sanki çocuğun kendi başına rapor vereceğine güvenemiyormuş gibi, onu kaptanın kapısına kadar takip etti. Wintrow da güvenemeyeceğini düşünüyordu. Babası, Sa'nın öğretilerinin ebeveynlere itaat ve saygı olduğunu defalarca hatırlatmış olsa da, Wintrow, fırsatını bulursa gemiyi terk edip, ne pahasına olursa olsun manastırına döneceğine karar vermişti. Bazen, bu kararlılığın ona kalan tek şey olduğunu hissediyordu. Torg, kapıyı sertçe çaldığını izledi ve babasının kısa "İçeri gir" sözüyle içeri girdi.

Babası küçük bir masada oturuyordu. Masanın üzerinde beyaz bir örtü ve güzel servis kapları vardı. İki kişilik masa hazırlanmıştı ve Wintrow, özel bir görüşmeye dalmış olabileceğini düşünerek kapıda rahatsız bir şekilde durdu.

"Gir," dedi babası, sesinde hafif bir rahatsızlık vardı. "Ve kapıyı kapat," diye ekledi daha yumuşak bir tonla.

Wintrow ona itaat etti, ancak kapının yanında durarak şimdi kendisinden ne yapmasını beklediklerini merak etti. Babası ve misafiri için servis yapması için mi çağırılmıştı? Babası neredeyse resmi kıyafetler giymişti. Dar mavi pantolon ve yumuşak krem rengi gömleğin üzerine mavi bir ceket giymişti. Saçları yağla örülmüştü ve lamba ışığında eski altın gibi parlıyordu.

"Wintrow, oğlum, gel otur yanıma. Bir an için benim kaptan olduğumu unut, güzelce yemek ye ve samimi bir şekilde konuşalım." Babası karşısındaki tabak ve sandalyeyi işaret etti ve sıcak bir gülümsemeyle baktı. Bu, Wintrow'un masaya yaklaşip dikkatlice otururken daha da tedirgin olmasına neden oldu. Kızarmış kuzu eti, tereyağlı ve elma soslu püre haline getirilmiş şalgam ve nane ile pişirilmiş bezelye kokusu burnuna geldi. Birkaç gün boyunca sert ekmek ve yağlı güveçten oluşan tayıyla beslendikten sonra burnun bu kadar hassaslaşması şaşırtıcıydı. Yine de soğukkanlılığını korudu, kendini zorlayarak peçeteyi kucağına açtı ve babasının servis yapmaya başlaması için işaretini bekledi. Babasının şarap teklifine "Lütfen" dedi ve her yemek servis edildiğinde "Teşekkür ederim" dedi. Babasının onu izlediğini hissetti, ama tabağını doldurup boşaltırken gözlerine bakmaya çalışmadı.

Babası bu medeni yemek ve sessiz anı bir rüşvet veya barış teklifi olarak düşünmüşse, bu çok düşüncesizce bir hareketti. Yemek karnını doldurdukça ve çevresi ona normal hissi geri geldikçe, Wintrow içinde

içinde soğuk bir öfke hissetti. Oğlu aç bir köpek gibi yerken sevgiyle gülümseyen bu adama ne söyleyeceğini bilemeyen Wintrow, dilini zorla tutmaya çalıştı. Zor durumlarla başa çıkmak için öğrendiği her şeyi hatırlamaya çalıştı, rakibinin motivasyonunu anlayana kadar yargıda bulunmamayı ve harekete geçmemeyi. Bu yüzden sessizce yiyip içti, kirpiklerinin altından babasını gizlice izledi. Babası ayağa kalkıp tabakları büfeye koydu ve sonra Wintrow'a meyveli muhallebi ikram etti. "Teşekkür ederim," dedi Wintrow, tabak önüne konduğunda sessizce zorla. Babasının sandalyesine yeniden oturma şekli, bu toplantının amacının açıklanmak üzere olduğunu ona belli etti.

"İştahın açılmış," dedi Kyle nazikçe. "Sıkı çalışma ve deniz havası bir erkeğe bunu yapar."

"Öyle görünüyor," diye cevapladı Wintrow sakın bir sesle.

Babası sert bir kahkaha attı. "Demek hala canın yanıyor, öyle mi? Hadi ama oğlum, bunun senin için zor olduğunu biliyorum ve belki şu anda bana hala kırgınsın. Ama bunun senin yapman gereken şey olduğunu anlamaya başlamalısın. Dürüstçe çalışmak, erkeklerin arkadaşlığı ve tam yelkenli bir geminin güzelliği... ama sanırım bunların değerini henüz tam olarak anlamadın. Sadece bilmeni istiyorum, bunu sana acımasızlık ya da zalimlik için yapmıyorum. Bir gün bana teşekkür edeceksin. Sana söz veriyorum. Seninle işimiz bittiğinde, bu gemiyi gerçek bir kaptanın bilmesi gerektiği gibi tanıyacaksın, çünkü onun her bir parçasını çalışmış olacaksın ve gemide senin yapmadığın tek bir iş kalmayacak." Babası durakladı ve acı bir gülümsemeyle devam etti. "Sadece böyle bir bilgiye sahip olduğunu iddia eden Althea'nın aksine, sen bunu gerçekten yapmış olacaksın, ve bunu sadece canın istediğinde değil, bir denizciye yakışır şekilde, nöbetin boyunca her dakika meşgul olarak ve emredildiğinde değil, yapılması gerektiğinde görevlerini yerine getirerek."

Babası, belli ki bir cevap bekleyerek durakladı. Wintrow hareketsiz kaldı. Uzun bir duraklamanın ardından babası boğazını temizledi. "Senden istediğimin zor olduğunu biliyorum. Bu yüzden bu zorlu yolun sonunda seni nelerin beklediğini açıkça söyleyeceğim. İki yıl içinde Gantry Amsforge'u bu geminin kaptanı yapmayı planlıyorum. İki yıl içinde senin de ikinci kaptan olarak göreve hazır olmanı bekliyorum. Bunun için çok genç olacaksın, kendini kandırma. Ve bu sana öylece verilecek bir şey değil. Hem Amsforge'a hem de bana buna hazır olduğunu

bunun için hazır olduğunuzu kanıtlamanız gerekecek. Ve sizi kabul etsek bile, her gün, her saat mürettebata kendinizi kanıtlamanız gerekecek. Kolay olmayacak. Yine de, çok az erkeğin elde edebileceği bir fırsat. Öyleyse.

Yavaşça gülümsedi ve ceketinin cebine uzandı. Küçük bir kutu çıkardı. Kendi açtı ve içindekileri Wintrow'a uzattı. Vivacia'nın baş figürü şeklinde yapılmış küçük bir altın küpeydi. Diğer denizcilerde de böyle küpeler görmüştü. Mürettebatın çoğu, gemilerine bağlılıklarını gösteren bir sembol takıyordu. Bir küpe, bir fular, bir iğne, ya da işini kaybetmeye cesaret edemeyenler için bir dövme. Hepsi de gemiye olan bağlılığını ilan etmenin yollarıydı. Böyle bir davranış, Sa'nın bir rahibine yakışmazdı. Babası onun cevabını çoktan biliyor olmalıydı. Ama babasının yüzündeki gülümseme sıcaktı ve onu davet etti: "Bu senin için, oğlum. Gururla takmalısın."

Gerçek. Basit gerçek, diye kendi kendine öğüt verdi Wintrow, öfke ya da acı olmadan. Öyle. Kibar bir şekilde. Nazikçe. "Bu fırsatı istemiyorum. Teşekkür ederim. O şeyi takmak için kulağımı delip vücudumu bozmayacağımı bilmen gerekir. Sa'nın rahibi olmayı tercih ederim. Bunun benim gerçek görevim olduğuna inanıyorum. Bana bir fırsat sunduğunu düşündüğünü biliyorum..."

"Kapa çeneni!" Babasının sesindeki öfkenin altında derin bir acı vardı. "Sadece kapa çeneni." Çocuk çenesini sıkıp kendini masaya bakmaya zorlarken, babası kendi kendine konuşmaya devam etti. "Sa'nın rahibi olmakla ilgili laf kalabalığından çok, senden herhangi bir şey duymayı tercih ederim. Benden nefret ettiğini söyle, bu işi yapamayacağını söyle, o zaman fikrini değiştirebileceğimi bilirim. Ama bu rahip saçmalığının arkasına saklanıyorsun... Korkuyor musun? Kulağımı deldirmekten mi korkuyorsun, bilinmeyen bir hayattan mı korkuyorsun?" Babasının sorusu neredeyse çaresizdi. Adam, Wintrow'u kendi tarafına çekmek için bir yol arıyordu.

"Korkmuyorum. Sadece bunu istemiyorum. Neden bunu gerçekten isteyen birine teklif etmiyorsun? Neden bu teklifi Althea'ya yapmıyorsun?" Wintrow sessizce sordu. Sözlerinin yumuşaklığı, babasının sert sözlerini kesip attı.

Babasının gözleri mavi taş gibi parladı. Parmağını Wintrow'a silah gibi doğrulttu. "Çok basit. O bir kadın. Ve sen, lanet olsun, bir erkek olacaksın. Yıllardır Ephron Vestrit'in kızını peşinden sürükleyip ona oğul gibi davranmasını görmek mideme dokunuyordu. Ve sen geldiğinde

ve önümde durduğunda, o kahverengi eteklerin içinde, yumuşak sesin ve daha da yumuşak vücudunla, nazik tavırların ve tavşan gibi davranışlarıyla, kendime sormak zorunda kaldım, ben daha mı iyiyim? Çünkü burada, önümde duran oğlum, Althea'dan daha kadınsı davranıyor. Aklıma öyle geldi. Bu ailenin zamanı gelmişti..."

"Chalcedean gibi konuşuyorsun," dedi Wintrow. "Orada, bir kadın olmanın köle olmaktan biraz daha iyi olduğunu duydum. Bence bu, orada köleliği uzun süredir kabul etmelerinden kaynaklanıyor. Başka bir insanın senin malın olabileceğine inanabiliyorsan, karının ve kızının da senin malın olduğunu söylemek ve onları kendine uygun bir hayata mahkum etmek bir adımdır. Ama Jamaillia ve Bingtown'da, kadınlarımızın yapabildikleriyle gurur duyardık. Tarihi inceledim. Yirmi yıl boyunca eşsiz hüküm süren ve tüm yasalarımızın temeli olan Kişisel Haklar ve Mülkiyet Hakları'nın belirlenmesinden sorumlu olan Satrapa Malowda'yı düşün. Bu konuda dinimizi de düşünün. Biz erkeklerin Her Şeyin Babası olarak taptığımız Sa, kadınlar ona Her Şeyin Annesi olarak seslendiğinde de Sa'dır. Sadece Birlikte süreklilik vardır. Sa'nın ilk emri her şeyi açıklıyor. Bütünümüzün iki yarısını ayırmaya ve bölmeye ancak son birkaç nesil içinde başladık ve..."

"Seni buraya rahip saçmalıklarını dinlemeye getirmedim," dedi Kyle Haven aniden. Masadan o kadar şiddetle kalktı ki, masa sağlamca sabitlenmemiş olsaydı devrilebilirdi. Oda içinde bir tur attı. "Hatırlamayabilirsin, ama büyükannen, benim annem, Chalced'dendi. Evet, annem bir kadına yakışır şekilde davranırdı ve babam da bir erkeğin davranışlarına uygun davranırdı. Böyle bir yetiştirilme tarzından hiçbir zarar görmedim. Büyükannen ve annene bak! Sana mutlu ve memnun görünüyorlar mı? Onları dünyanın acımasızlığına sürükleyen kararlar ve görevlerle yükümlü, her türlü alçak karakterle uğraşmak zorunda, hesaplar, krediler ve borçlar hakkında sürekli endişelenmek zorunda? Bu, annene ve kız kardeşine sağlayacağıma yemin ettiğim hayat değil, Wintrow. Annenin, büyükannen Vestrit gibi yaşlanıp yük altında ezilmesini izlemeyeceğim. Ben hayatta olduğum sürece. Ve seni benim izimden gidecek ve bu ailenin erkeklerinin görevlerini yerine getirecek bir erkek yapabildiğim sürece. Kyle Haven geri döndü, elini masaya sertçe vurdu ve sanki sözleri tüm ailesinin geleceğini belirlemiş gibi başını keskin bir şekilde salladı.

Wintrow'un ağzından tek kelime çıkmadı. Babasına bakarak, onunla mantıklı bir şekilde konuşabileceği bir ortak nokta bulmaya çalıştı. Bulamadı. Aralarındaki kan bağına rağmen, bu adam bir yabancıydı ve inançları Wintrow'un benimsediklerinden o kadar farklıydı ki, ona ulaşabileceğine dair hiçbir umut duymuyordu. Sonunda sessizce şöyle dedi: "Sa bize, hiç kimsenin başka birinin hayat yolunu belirleyemeyeceğini öğretir. Onun bedenini hapsedsek, düşüncelerini söylemesini yasaklasak, hatta dilini kessek bile, bir insanın ruhunu durduramayız."

Bir an için babası sadece ona baktı. *O da bir yabancı görüyor*, diye düşündü Wintrow. Konuştuğunda sesi kalın çıkmıştı. "Sen bir korkaksın. Korkak bir korkaksın." Sonra babası yanından geçip gitti. Wintrow, babası yanından geçerken korkarak geri çekilmemek için tüm cesaretini topladı. Ama Kyle sadece kabininin kapısını açıp Torg'a bağırdı. Adam o kadar çabuk ortaya çıktı ki, Wintrow onun yakınlarda dolaştığını, belki de kulak misafiri olduğunu anladı. Kyle Haven bunu fark etmedi ya da umursamadı.

"Gemici çocuğu odasına geri götür," diye emretti babası Torg'a sertçe. "Ona iyi göz kulak ol ve yelken açmadan önce tüm görevlerini öğrendiğinden emin ol. Ve onu gözümün önünden ayırma." Son cümleyi, sanki dünya ona haksızlık etmiş gibi, büyük bir duygu ile söyledi.

Torg başını sertçe salladı ve Wintrow sessizce ayağa kalkarak onu takip etti. Kalbi sıkışarak, Torg'un yüzündeki sırtışı fark etti. Babası onu tamamen bu alçağın ellerine teslim etmişti ve adam bunun farkındaydı.

Şimdilik adam onu sefil zindanına götürmekle yetinmiş görünüyordu. Wintrow, adam onu eşikten itmeden önce başını eğmeyi başardı. Tökezledi, ama düşmeden kendini tuttu. Umutsuzluğa o kadar kapılmıştı ki, Torg kapıyı çarparak kapatmadan önce arkasından attığı alaycı sözleri bile duymadı. Adamın kaba mandalı çevirdiğini duydu ve en az altı saat boyunca içeride kapalı kalacağını biliyordu.

Torg ona bir mum bile bırakmamıştı. Wintrow karanlıkta el yordamıyla ilerledi, ta ki elleri hamak ağlarına değene kadar. Beceriksizce sertleşmiş vücudunu hamak içine çekip rahat bir pozisyon almaya çalıştı. Sonra hareketsizce uzandı. Etrafında gemi liman sularında hafifçe sallanıyordu. Kulağına ulaşan tek sesler boğuk seslerdi.

, bol yemek ve uzun bir günün yorgunluğu öfkesini ve umutsuzluğunu bastırıyordu. Uzun yılların alışkanlığıyla, bedenini ve zihnini dinlenmeye hazırladı. Hamak izin verdiği ölçüde, bedenindeki büyük ve küçük kasları gererek, dinlenmeden önce her şeyi yerine oturtmaya çalıştı. Zihinsel egzersizler daha zordu. Manastıra ilk geldiğinde, ona "Günü Affetmek" adında çok basit bir ritüel öğretmişlerdi. En küçük çocuk bile bunu yapabiliirdi; tek gereken, günü geriye dönüp bakmak ve günün acılarını geçmişte kalan şeyler olarak bir kenara atmak, öğrendikleri dersleri veya içgörü kazandıkları anları hatırlamayı seçmektir. Sa'nın yolunda ilerleyen inisiyelerin bu egzersizde daha sofistike hale gelmeleri, günü dengelemeyi öğrenmeleri, kendi eylemlerinin sorumluluğunu üstlenmeleri ve suçluluk veya pişmanlık duymadan onlardan ders almaları bekleniyordu. Wintrow bu gece buna hazır olmadığını düşünüyordu.

Tuhaf. Manastırın sessiz ve düzenli günlerinde Sa'nın yolunu sevmek ve meditasyonları öğrenmek ne kadar kolay olmuştu. Devasa taş duvarların içinde, dünyanın altında yatan düzeni görmek, çiftçilerin, çobanların ve tüccarların hayatlarına bakıp sefaletlerinin ne kadarının kendi kendilerine yarattığı olduğunu anlamak kolaydı. Şimdi ise, tüm bunların ortasında, o düzenin bir kısmını hala görebiliyordu, ama onu incelemek ve nasıl değiştirebileceğini görmek için çok yorgundu. Kendi dokusunun ipliklerine dolanmıştı. "Bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum," diye karanlığa yumuşak bir sesle söyledi. Terk edilmiş bir çocuk gibi kederliydi, öğretmenlerinden herhangi biri onu özlüyor mu diye merak etti.

Manastırdaki son sabahını ve vitray parçalarından ortaya çıkan ağacı hatırladı. Güzelliği çağırma ve onu elde tutma yeteneğinden her zaman gizli bir gurur duymuştu. Ama bu gerçekten onun yeteneği miydi? Yoksa onu dünyadan izole eden ve çalışabileceği bir yer ve zaman sağlayan öğretmenlerinin yarattığı bir şey miydi? Belki de doğru atmosferde herkes bunu yapabiliirdi. Belki de onunla ilgili tek olağanüstü şey, ona bir şans verilmiş olmasıydı. Bir an için, kendi sıradanlığı karşısında ezildi. Wintrow'da olağanüstü hiçbir şey yoktu. Kayıtsız bir gemici, beceriksiz bir denizci. Bahsetmeye bile değmez. Sanki hiç doğmamış gibi zamanın içinde yok olacaktı. Kendisinin karanlığa gömüldüğünü neredeyse hissedebiliyordu.

Hayır. Hayır! Vazgeçmeyecekti. Kendine tutunacak, savaşacak ve bir şeyler olacaktı. Bir şey. Manastır, geri dönmediğinde onu aramak için birini gönderir miydi? "Sanırım kurtarılmayı umuyorum," diye yorgun bir şekilde kendi kendine düşündü. İşte. Bu büyük bir hedefti. Hayatta kalmak ve başka biri onu kurtarana kadar kendisi olarak kalmak. Emin değildi... eğer... eğer. Bir düşünce başlıyordu, ama uykuya dalarken yükselen karanlık onu boğdu.

Limanın karanlığında Vivacia iç geçirdi. İnce kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve gece pazarının parlak ışıklarına baktı. Kendi düşüncelerine o kadar dalmıştı ki, tahtasına dokunan yumuşak bir elin dokunuşuyla irkildi. Aşağı baktı. "Ronica!" diye haykırdı, nazik bir şaşkınlıkla.

"Evet. Sus. Seninle sessizce konuşmak istiyorum." "İstersen," dedi Vivacia merakla.

"Bilmem gerekiyor... Althea bana bir mesaj gönderdi. Senin için endişeleniyordu." Kadının sesi titredi. "Mesaj aslında birkaç gün önce gelmişti. Bir hizmetçi önemsiz olduğunu düşünerek Ephron'un çalışma odasına bırakmıştı. Ben de bugün buldum."

Eli hâlâ gövdeye yapışık duruyordu. Vivacia, hissettiklerinin bir kısmını okuyabiliyordu, ama hepsini değil. "O odaya girmek senin için zor, değil mi? Buraya gelip beni görmek kadar zor."

"Ephron," diye fısıldadı Ronica, sesi titriyordu. "O... o senin içinde mi? Senin aracılığınla benimle konuşabilir mi?"

Vivacia üzüntüyle başını salladı. Bu kadını Ephron'un ya da Althea'nın gözünden görmeye alışmıştı. Onlar onu kararlı ve otoriter olarak görmüşlerdi. Bu gece, başı eğik, karanlık pelerinine sarılmış haliyle çok küçük görünüyordu. Vivacia onu teselli etmek istiyordu, ama yalan söyleyemezdi. "Hayır. Korkarım öyle değil. Onun bildiklerini biliyorum, ama bunlar başka pek çok şeyle karışmış durumda. Yine de, sana baktığımda, onun sana duyduğu sevgiyi kendimimmiş gibi hissediyorum. Bu yardımcı olur mu?"

"Hayır," diye cevapladı Ronica dürüstçe. "Bunda biraz teselli var, ama Ephron'un beni saran güçlü kolları ya da bana yol gösteren tavsiyeleri gibi olamaz. Ah, gemim, ne yapacağım? Ne yapacağım?"

"Bilmiyorum," diye cevapladı Vivacia. Ronica'nın üzüntüsü onda da bir endişe uyandırıyor. Bunu kelimelere döktü. "Bana bu soruyu sorman beni korkutuyor. Ne yapacağını biliyorsun. Ephron her zaman senin bileceğini düşünürdü." Vivacia düşünceli bir şekilde ekledi: "O kendini basit bir denizci olarak görüyordu. Gemiye iyi yönetme becerisi olan bir adam. Ailenin bilgeliği, daha geniş vizyonu olan kişi sendin. O buna güveniyordu."

"Öyle mi?"

"Tabii ki güveniyordu. Yoksa nasıl denize açılıp her şeyi sana bırakabilirdi?"

Ronica sessiz kaldı. Sonra derin bir nefes aldı.

Vivacia sessizce ekledi, "Bence sana kendi tavsiyene uymayı söylerdi."

Ronica yorgun bir şekilde başını salladı. "Korkarım haklısın, Vivacia. Althea'nın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Şu anda mı? Hayır. Sen bilmiyor musun?"

Ronica isteksizce cevap verdi. "Ephron öldükten sonraki sabahtan beri onu görmedim."

"Beni son gördüğünde, Torg rıhtıma gelip ona elini sürmeye çalıştı. O da onu rıhtımdan itip, herkes gülüp eğlenirken uzaklaştı."

"Ama bir şeyi yok mu?"

Vivacia başını salladı. "Senin ya da benim kadar iyiydi. Yani sorunlu, incinmiş ve kafası karışık. Ama bana sabırlı olmamı, her şeyin yoluna gireceğini söyledi. İşleri kendi elimle halletmememi söyledi."

Ronica ciddiyetle başını salladı. "Ben de bu gece buraya gelip sana aynı şeyi söylemek için geldim. Bu tavsiyelere uyabilir misin?"

"Ben mi?" Gemi neredeyse gülecekti. "Ronica, ben üç kez Vestrit oldum. Atalarım kadar sabırlı olabileceğimi sanmıyorum."

"Dürüst bir cevap," diye kabul etti Ronica. "Sadece denemeni isteyeceğim. Hayır, bir şey daha isteyeceğim. Althea buraya dönerse, sen denize açılmadan önce ona bir mesajımı iletir misin? Çünkü sana dışında onunla iletişim kurmanın başka bir yolu yok."

"Elbette. Ve mesajı ondan başka kimsenin duymayacağından emin olacağım." "Güzel, çok iyi. Tek istediğim, onun beni görmeye gelmesi."

Bizim
düşündüğü kadar düşman değiliz. Ama şimdi ayrıntılara girmeyeceğim. Ona sessizce bana gelmesini söyle.

"Ona söyleyeceğim. Ama gelecek mi bilmiyorum." "Ben de bilmiyorum, kaptan. Ben de bilmiyorum."

14 AİLE MESELELERİ

KENNIT, ele geçirdiği gemiyi Divvytown'a götürmedi. Geminin, oraya ulaşmak için geçmesi gereken dar kanallarda ve sayısız kum banklarında saplanıp kalmayacağından emin değildi. Bunun yerine, gergin bir toplantının ardından, o ve Sorcor, Askew'un onun için daha iyi bir liman olacağına karar verdiler. Kennit bunu uygun bulmuştu; fırtınadan kaçan bir köle gemisi bir kanalda sığınak bulmuş ve mürettebata karşı başarılı bir isyan çıkarmış olmasaydı, Askew kurulmazdı, diye Sorcor'a eğlenerek sormuştu. Evet, bu doğrudu, ama Sorcor yine de karşı çıkmıştı, çünkü Askew'da kum, kaya ve istirdiyeden başka bir şey yoktu. Bu insanların orada nasıl bir geleceği olabilirdi? Köle tacirinin onlara sunduğundan daha iyi, diye Kennit işaret etti. Sorcor somurtkanlaştı ama Kennit ısrar etti. Oraya yolculuk altı gün sürmüştü, Divvytown'a ulaşmak için gereken süreden çok daha azdı ve Kennit'in bakış açısına göre, zaman iyi değerlendirilmişti.

Sorcor, kurtardığı kölelerden birçoğunun öldüğünü görmüştü; hastalık ve açlık, bir adam özgür olduğunu iddia ettiği için ortadan kaybolmuyordu. Rafo ve onun sorumluluğundaki kölelerin sayesinde, gemiyi temizlemişlerdi. Artık bir köle gemisinin kokusu yoktu, ama Kennit yine de *Marietta'nın* rüzgârın tersinden seyretmesi konusunda ısrarcıydı. Rüzgârın gemisine hastalık getirmesini göze alamazdı. Kurtarılan kölelerin hiçbirinin *Marietta'ya* binmesine izin vermemişti, çünkü kendi gemisini *Fortune'daki* daracık yerleri rahatlatmak için doldurmanın kimseye bir faydası olmayacağını düşünüyordu. Bunun yerine köleler güvertede yayılıp, yok edilen mürettebatın yaşam alanlarını kullanmakla yetinmek zorunda kalmıştı. Sağlıklı olanlardan bazıları, gemiyi idare eden iskelet mürettebatın saflarını doldurmak için güverte tayfası olarak çalışmaya zorlandı. Alışık olmadıkları bu iş, özellikle zayıf durumlarında çok zordu. Buna ve sürekli ölümlerine rağmen, ele geçirilen gemideki moral yüksek görünüyordu. Eski köleler, temiz hava, bir zamanlar köle tacirlerinin mürettebatına verilen tuzlu domuz eti ve diyetlerini desteklemek için yakalayabildikleri balıklar için acınacak bir şekilde minnettardı. Sorcor, *Marietta'nın* güvertesindeki balistadan birkaç kez balast atarak yılanları kovmayı bile başardı. Ölenler güverteden kaldırılıyordu, ancak cesetler suya düşerken, *Marietta'nın* güvertesindeki balistadan atılan birkaç balast mermisiyle yılanlar kaçamadan öld

Marietta'nın güvertesindeki balistalarla birkaç kez balast atarak yılanları kaçırmayı başardı. Ölenler hala geminin güvertesinden denize atılıyordu, ancak cesetler açgözlü yılanlar tarafından kapılmak yerine suya düşüyordu. Bu, onlara büyük bir tatmin sağlıyor gibiydi, ancak Kennit, bunun ölümler için ne fark yaratacağını bir türlü anlayamıyordu.

Gemileri, gelgit sırasında Askew'a getirdiler. Suyun itici gücü, onları tuzlu körfeze açılan yavaş akan kanala çıkarmaya yardımcı oldu. Batık bir geminin kalıntıları, demirleme yerinin sığ kısmında iskelet gibi yükseliyordu. Köy, sahil boyunca bir dizi kulübe ve evden oluşuyordu. Bu barınaklar eski gemi kerestesi, dalgaların getirdiği odunlar ve taşlardan yapılmıştı. Birkaç bacadan ince dumanlar yükseliyordu. İki derme çatma balıkçı teknesi, harap bir iskeleye bağlanmıştı ve yarım düzine kayık ve coracle kumlu sahile çekilmişti. Burası zengin bir kasaba değildi.

Marietta önde gidiyordu ve Kennit, *Fortune'un* ana mürettebatını oluşturan köle denizcilerin artık kendisini utandırmadığını itiraf etmek zorunda kaldı. Tecrübeli denizciler kadar becerikli olmasalar da, büyük gemiyi limana getirip çapalarını iyi bir şekilde attılar. *Fortune*, artık tüm Korsan Adaları'nda Kennit'in amblemi olarak bilinen Raven bayrağını dalgalandırıyor. İki gemi de botlarını uzaklaştırdığında, meraklı bir kalabalık, yeni gelenleri görmek için çürümüş iskelelerde toplanmıştı. Eski köleler ve mültecilerden oluşan bu dağınık topluluk, balıkçı teknesinden daha büyük bir gemileri yoktu. Limanlarına demirleyen iki ticaret gemisini görmek, onlara bu gemilerin ne tür haberler veya mallar getirdiğini merak ettirmiş olmalıydı.

Kennit, *Fortune* için teklifleri kabul edeceklerini söyleyerek Sorcor'u karaya gönderdi. Bu küçük kasabada, bu gemiyi satın almaya yetecek kadar parası olan birinin olacağını sanmıyordu, ama en iyi teklifi alıp, kokuşmuş gemiyi ve ambarını dolduran köleleri elinden çıkarmaya kararlıydı. Sorcor'u kendi bilgeliğini kabul etmeye ve onları satmak için Chalced'e yelken açmaya zorlasaydı, bu insan yükünün ne kadar para edeceğini düşünmeye kendini izin vermedi. Bu fırsat kaçmıştı; üzerinde durmanın bir anlamı yoktu.

Rıhtımdan, küçük bir kürek teknesi filosu aniden hareketlendi ve *Fortune'a* doğru hızla ilerledi. Köleler çoktan

, yüzen hapishanelerinden inmek için fırsat kolluyorlardı. Kennit, kasaba halkının bu serserileri bu kadar coşkuyla karşılayacağını beklemiyordu. Neyse, böylesiyse daha iyi. *Fortune* ne kadar çabuk boşaltılıp satılırsa, o kadar çabuk daha karlı işlere dönebilirdi. Yanına yaklaşan gemici çocuğa, kimse tarafından rahatsız edilmemesini emreden kısa bir emir verdi. Askew'u ziyaret etmek için acil bir isteği yoktu. Önce kölelerin ve Sorcor'un gemiden inip nasıl karşılandıklarını görmesi gerekiyordu.

Bunun yerine, limana yanaştıktan sonra birkaç saatini *Fortune*'da bulunan güzel haritaları inceleyerek geçirdi. Sorcor, kaptanın kamerasında gizli bir dolapta bulunan haritaları ve belgeleri tamamen gözden kaçırmıştı. Kennit sonunda merakına yenik düşüp ele geçirilen gemiye bizzat gitmeye karar verdiğinde, bunlar keşfedilmişti. Belgeler, ölen adamın kişisel ilgi alanları ve mülkleriyle ilgili olduğu için onu pek ilgilendirmede. Geçerken, köle tüccarının karısı ve çocuğunun iyi bir şekilde bakıldığını fark etti. Ancak haritalar başka bir meseleydi. Onları incelerken Kennit, beklentilerinin haklı olduğunu fark etti. Haritalar zenginlik demektir. Haritalardaki bilgiler genellikle büyük bedeller ödenerek elde ediliyordu ve rakip tüccarlarla veya denizcilerle kolayca paylaşılmıyordu. Köle tüccarının haritalarında sadece Korsan Adaları'nın önünden geçen bariz geçitler gösteriliyordu. Diğer kanallarla ilgili birkaç not vardı, ancak adaların iç su yolları haritalara çok az işlenmişti. Haritada yedi korsan yerleşimi işaretlenmişti, ikisi yanlış ve üçüncüsü köle gemilerinin geçişine çok açık olduğu için uzun zaman önce terk edilmiş bir yerleşimdi. Köle tüccarları, geçerken korsan yerleşimlerini yağmalayarak ekstra yük elde etmemek için hiçbir neden görmüyorlardı; bu, Sorcor'un onlara karşı şikayetlerinden biriydi. Bu bariz eksikliklere rağmen, ana kanalın titizlikle hazırlanmış bir haritasıydı.

Kennit bir süre sandalyesine yaslanıp yüksekte geçen bulutları seyrederek düşündü. Bu haritayı, köle tacirlerinin Korsan Adaları ve adaları geçen geçitler hakkındaki mevcut bilgilerinin bir göstergesi olarak kabul etmeye karar verdi. Öyleyse, ana kanalı kontrol altına alan biri tüm ticareti boğabilirdi. Köle gemileri alternatif rotalar aramak için zamanları yoktu. Belki de aynı şey yaşam gemileri için de geçerliydi. Bu düşünceyle kendini kandırmaya çalıştı, sonra isteksizce başını salladı. Yaşam gemileri ve aileleri, köle tüccarlarından çok daha uzun süredir bu sulara seyrediyorlardı. Chalcedean köle ticareti, korsanları ve yerleşim yerlerini büyük ölçüde yaratmıştı.

yerleşim yerlerini yaratmıştı. Bu yüzden, bu sularda seyreden tüccar ailelerinin çoğunun, köle tacirlerinden daha iyi bilgiye sahip olduğunu varsaymak zorundaydı. Bu bilgi neden paylaşılmamıştı? Cevap açıktı. Hiçbir tüccar, kendi avantajını rakiplerine isteyerek sunmazdı. Sandalyesine yaslandı. Peki. Gerçekte ne öğrenmişti? Zaten bilmediği bir şey yoktu. Köle gemilerini ele geçirmek, yaşam gemilerini ele geçirmekten daha kolay olacaktı. Ama bu, bir yaşam gemisini ele geçirmenin imkansız olduğu anlamına gelmezdi; sadece bu konuda daha fazla düşünmesi gerekeceği anlamına geliyordu.

Aklı köle gemisine gitti. Orayı ziyaret etmeden önce üç gün boyunca özgür adamların gemisi olmuştu ve bu, kokunun seviyesinde bir değişiklik yaratmıştı, ancak Kennit'in burnunu yatıştırmaya yetmemişti. Rafo'yu geminin sorumluluğuna verdiğinde bu konuyu pek düşünmemişti, ama Rafo yeni görevinde kendini iyi gösteriyordu. Yüzlerce kova deniz suyu gemiye çekilmişti ve en azından üst güvertelerde bunun faydası görülüyordu. Ancak açık ambar kapaklarından iğrenç bir koku yükseliyordu. Gemide çok fazla canlı varlık sıkışmış durumdaydı. Güvertede kümeler halinde toplanmış, kemikli uzuvları yırtık pırtık paçavralardan dışarı çıkmıştı. Bazıları gemide çalışmaya yardım etmeye çalışırken, diğerleri sadece yolun ortasından çekilmeye çalışıyordu. Bazıları ise başka hiçbir şeyle ilgilenmeden, ölmeye odaklanmış bir şekilde can çekişiyordu. Kennit, burnuna ve ağzına bir mendil tutarak geminin uzunluğunu boydan boya yürürken, kölelerin gözleri onu takip ediyordu. Her biri, yanlarından geçerken yumuşak bir sesle konuşuyordu. Yaklaştıkça gözleri yaşlarla doldu ve başlarını eğdiler. İlk başta, kendisinden korktukları için boyun eğdiklerini sandı. Sonunda, mırıldanmalarının kendisine şükran ve bereket dilekleri olduğunu anladığında, eğlenmeli mi yoksa gurur duymalı mı bilemedi. Böyle bir tavra nasıl tepki vereceğini bilemeyen Kennit, alıştığı küçük gülümsemesine başvurdu ve geminin subaylarının odalarına doğru ilerledi.

Onlar, geminin yükünü oluşturan zavallı sefillerin durumuna kıyasla gerçekten çok iyi yaşıyorlardı. Sorcor'un kaptanın giyim zevkine ilişkin değerlendirmesine katıldığını fark etti. Bir anlık hevesle, bunları en iyi şekilde kullanabilecek kölelere dağıtılmasını emretti. Adamın bol miktarda tütün otu da vardı. Kennit, kaptanın kendi burnunu yükünün kokusundan korumak için bunlara başvurduğunu düşündü. Kennit'in hiç kapılmadığı bir bağımlılık olduğu için, bunları da kölelere dağıtılmasını emretti. Sonra, ölü adamın odasında haritaları ve kağıtları keşfetti.

. Bunları kendine ayırdı. Kabinde ilgisini çeken başka pek bir şey yoktu. Adamın eşyalarının sıradanlığı Sorcor için bir keşif olurdu, diye düşündü. Bu adam Sorcor'un sandığı gibi bir canavar değil, sıradan bir deniz kaptanı ve tüccardı.

Kennit, geminin durumunu kontrol etmek ve Sorcor'un gözden kaçırmış olabileceği başka değerli eşyalar aramak için güverte altına da bakmayı planlamıştı. Merdivenlerden aşağı inip, gözleri yaşlarla dolmuş bir şekilde etrafına baktı. Kemikli yüzlerinde kocaman gözleri olan erkekler, kadınlar ve hatta bazı çocuklar, karanlığa uzanan uzuvları ve vücutlarıyla dağınık bir yığın halinde yatıyordu. Bütün yüzler ona döndü ve Rafo'nun taşıdığı fenerin ışığı o gözlerde dans etti. Ona gece çöp yığınlarının yanında gördüğü fareleri hatırlattı.

"Neden bu kadar zayıflar?" diye sordu Rafo'ya aniden. "Jamaillia'dan buraya yolculuk, insanları kemik gibi bırakacak kadar uzun değil, tabii hiç yemek vermedilerse başka."

Kennit, Rafo'nun sempatiyle gözlerini kısması karşısında şok oldu. "Çoğu borçlular hapisanesinde yatmış. Birçoğu aynı köyden. Bir şekilde Satrap'ı kızdırmışlar ve o da vadilerinin vergilerini artırmış. Hiçbiri ödeyemeyince hepsi toplanıp köle olarak satılmış. Neredeyse bütün köy, ve söylenene göre bu ilk kez olan bir şey değilmiş. Satın alınmışlar, ağıllarda tutulmuşlar ve insan ticareti yapanlar yeterince yükleyene kadar ucuz yemekle beslenmişler. Böyle basit insanlar yüksek fiyata satılmamış, bu yüzden bir seferde çok sayıda insanı taşımaya çalışıyorlarmış. Gemiye iyi bir kâr elde etmek için tamamen doldurmak zorundaymışlar."

Denizci fenerini daha yükseğe kaldırdı. Boş zincirler tuhaf örümcek ağıları gibi sarkıyor ve ezilmiş yılanlar gibi yerde kıvrılıyordu. Kennit, sadece ilk sıradaki insanların kendisine baktığını fark etti. Arkasında, gözünün görebildiği kadarıyla diğerleri karanlıkta uzanmış, çömelmiş ya da oturmuş durumdaydı. Köleler dışında, ambar boştu. Çıplak tahtalar. Köşelerde duran birkaç kirli saman parçası, atılmış yatak takımlarını andırıyordu. Geminin içi de deniz suyu ile yıkanmış ve fırçalanmıştı, ancak idrarla ıslanmış ahşap ve derinliklerdeki kokuşmuş sintine, kötü kokusunu salmaktan vazgeçmiyordu. Amonyak kokusu, gözyaşlarının yanaklarından serbestçe akmasına neden oldu. Gözyaşlarını görmezden geldi ve karanlıkta fark edilmeyeceklerini umdu.

. Dişlerini sıkıp sıg nefes alarak kusmamayı başardı. Oradan çıkmaktan başka bir şey istemiyordu, ama kendini zorlayarak ambarın uzunluğu boyunca yürümeye devam etti.

Geçerken, sefiller ona yaklaşarak aralarında fısıldaştılar. Bu, ensesindeki tüyleri diken diken etti, ama arkasına bakıp ne kadar yakından takip ettiklerini görmek istemedi. Diğerlerinden daha cesur ya da daha aptal olan bir kadın, önüne çıktı. Aniden, elinde tuttuğu paçavra yığınınını ona uzattı. İsteği dışında, içindeki bebeği görmek için pakete baktı. "Bu gemide doğdu," dedi kadın boğuk bir sesle. "Köleliğe doğdu, ama sen onu özgürleştireceksin." Parmağı, özenli bir köle tüccarının çocuğun burnunun yanına çizdiği mavimsi X işaretine dokundu. Kadının gözlerinde bir tür vahşilik vardı. "Sana teşekkür etmek için ne verebilirim?"

Kennit, yükselen öğürme hissini kontrol edemediğini hissetti. Kadının ona sunabileceği tek şeyin düşüncesi tüylerini diken diken etti. Ağzından çıkan nefes, diş etlerinde çürümüş dişlerin kokusunu taşıyordu. Bir an için dişlerini gösterdi, gülümseme taklidi yaptı. "Çocuğun adını Sorcor koy. Benim için," dedi boğuk bir sesle. Kadının sesindeki alaycılığı anlamamış gibi görünüyordu, çünkü geri adım atarken, zayıf bebeği kucaklayarak ona kutsama yaptı. Kalabalık boğucu bir şekilde yaklaşmaya başladı ve birkaç ses yükseldi. "Kaptan Kennit, Kaptan Kennit!" Kendini zorla yerinde durmaya ve geri çekilmemeye zorladı. Bunun yerine, önündeki fenerli denizciye işaret etti ve hırıltılı bir sesle emretti: "Yeter. Yeterince gördüm." Sesindeki üzüntüyü gizleyemedi. Kokulu mendilini yüzüne bastırdı ve en yakın merdivene hızla çıktı.

Güvertede, midesi bulantısını kontrol altına almak için bir süre bekledi. Yüzünü sertleştirdi ve zayıflık göstererek kendini küçük düşürmeyeceğinden emin olana kadar ufka bakakaldı. Sorcor'un kendisi için kazandığı bu ganimeti düşünmeye zorladı kendini. Gemi yeterince sağlam görünüyordu, ama alıcı birazcık bile burnu varsa, bu gemiden iyi bir fiyat alamayacaktı. "Ne israf!" diye öfkeyle homurdandı. "Ne israf!" Hemen sandalı *Marietta*'ya geri dönmesi için emretti. O anda Askew'a gitmeye karar verdi. Gemi iyi bir fiyata satılamayacaktı, en azından ondan kurtulmuş olurdu ve başka işlere bakabilirdi.

Askew'u kendisi ziyaret etmeye karar verdiğinde öğleden sonra geç olmuştı. Özgür bıraktığı kölelerinin kasabaya nasıl tepki vereceğini ve kasabanın bu ani nüfus artışını nasıl karşılayacağını görmek eğlenceli olacaktı. Belki şimdiye kadar Sorcor, iyilikseverliğinin aptallığını anlamıştı.

Vasiyetini geminin gemici çocuğuna bildirdi, o da hemen haberi yaydı. Saçlarını düzelterip şapkasını takıp kamaradan çıktığında, geminin sandalı indirilmeye hazırды. Sandalı kullanacak denizciler, yürüyüşe çıkarılan köpekler kadar hevesliydi. Herhangi bir kasaba, herhangi bir kıyı gezisi onlar için hoş bir eğlenceydi. Verdiği kısa süreye rağmen, her biri daha temiz bir gömlek giymeyi başarmıştı. Demirledikleri yerden Askew limanına kadar, gayretli kürek çekmeleriyle sadece birkaç dakika sürdü. Kennit, adamların birbirlerine attığı sırtışları sessizce görmezden geldi. İskelenin dibine bağladılar ve o, çürümüş merdiveni tırmanarak tepeye çıktı ve mendiliyle parmaklarındaki çamuru silerek adamlarını bekledi. Sanki çocuklara şeker dağıtıyormuş gibi, ceketinin cebinden bir avuç küçük bozuk para çıkardı. Bu, hepsine birer bardak bira almaya yetiyordu. Parayı sorumlu adama verirken, "Döndüğümde burada hazır olun. Beni bekletmeyin" diye belirsiz bir uyarıda bulundu.

Adamlar etraflarında bir daire oluşturdu. Gankis onların adına konuştu. "Kaptan. Bunu yapmanıza gerek yok. Yaptıklarınızdan sonra, derin denizlerin tüm iblisleri peşimizde olsa bile burada sizi beklerdik."

Yaşlı korsanın ani bağıllık gösterisi Kennit'i şaşırttı. Son zamanlarda onlara bu ani sevgiyi hak edecek hiçbir şey yapmadığını düşünüyordu. Garip bir şekilde, bu durum onu eğlendirdiği kadar etkiledi de. "Peki. Susuz beklemek mantıklı değil, çocuklar. Ama geç kalmayın."

"Hayır, efendim, Kaptan, yapmayacağız. Hepimiz burada olacağımıza söz veriyoruz." Konuşan adam gülümsedi, eski dövmesi yüzünde kıvrılıp dans etti. Onlara sırtını dönerek Kennit rıhtımdan yukarıya, kasabanın merkezine doğru ilerledi. Arkasından, adamların birayı en iyi nasıl içip yine de zamanında geri dönüp onu bekleyebileceklerini tartıştıklarını duyabiliyordu. Onlara bu küçük ikilemleri yaratmak onu memnun ediyordu. Belki de bu, zekalarını keskinleştiriyordu. Bu arada, o da onları memnun etmek için ne yaptığını anlamaya çalışıyordu. Sorcor'un ona söylemediği başka bir ganimet mi vardı? Köle kadınların

Kennit'in zihninden hiç eksik olmayan şüpheler aniden başını kaldırdı. Sorcor'un şu anda nerede olduğunu ve ne yaptığını öğrenmek çok aydınlatıcı olabilirdi. Adamlara bu cömertliğin kaptandan geldiğine inandırmış olması, Kennit'e haber vermeden bunu dağıtmasını mazur göstermezdi.

Küçük kasabanın ana caddesinden ilerledi. Kasabada sadece iki taverna vardı; Sorcor birinde değilse, muhtemelen diğerindeydi. Meğer ikisinde de yoktu. Neşeli bir kutlama gibi görünen bir olayda, kasabanın tüm nüfusu iki taverna arasındaki caddede toplanmış gibiydi. Masalar ve banklar gün ışığına çıkarılmış, fiçılar sokağa yuvarlanmış ve açılmıştı. Kennit'in şüpheleri daha da karardı. Bu tür bir coşku genellikle bol miktarda dağıtılan paraları işaret ederdi. Yüzüne bilgili bir ifade takındı ve küçük, sıkı bir gülümseme belirdi. Burada ne olup bitiyorsa, haberi varmış gibi görünmeliydi, yoksa herkesin önünde aptal durumuna düşecekti.

"Hiçbir şey söyleme. Şansına güven," diye azarladı küçük bir ses. Bileğindeki tılsım, tatlılığıyla sinir bozucu olan küçük, melodik bir kahkaha attı. "Her şeyden önce, korku gösterme. Senin gibi bir şansın korkuya tahammülü yoktur." Yine kahkaha.

Bileğini kaldırmaya ya da tılsımına bakmaya cesaret edemedi. Halka açık bir yerde olamazdı. Daha sessiz bir yer bulup tılsımla konuşacak zaman da yoktu, çünkü o anda kalabalık onu fark etti. "Kennit!" diye bağırdı bir ses. "Kaptan Kennit! Kennit!" Diğerleri de bu haykırışa katıldı ve yaz havası onun adıyla çınladı. Kendini yalamaktan uyanan bir canavar gibi, kalabalık yüzlerini ona çevirdi ve yaklaşan bir dalga gibi üzerine çullandı.

"Cesur ol. Gülümsemeyi unutma!" dedi büyücü ağacından yapılmış yüz alaycı bir şekilde.

Kendisi bile alaycı gülümsemesinin yüzünde buz gibi donduğunu hissediyordu. Kalbi çarpıyor, sırtından ter damlaları akmaya başlamıştı. Yumruklarını ve suratlarını gökyüzüne doğru kaldırmış kalabalık ona doğru yaklaşıyordu. Ama onlar bunu göremiyordu. Hayır. Ona yaklaşırken tek görebilecekleri, o küçük gülümseme ve onları etrafını sararken dik ve korkusuzca duruşuydu. Belki bu bir blöftü, ama blöf ancak onu yapan kişi buna inandığı sürece işe yarardı. Yaklaşan insan dalgasının içinde Sorcor'un yüzünü bulmaya çalıştı, ama nafile. Onu bulmak istiyordu ve gerekirse Kennit'ten önce ölmesini sağlamak istiyordu.

Bunun yerine, insanlar onu çevreledi, yüzleri hem içkiden hem de zaferin verdiği coşkuyla kızarmıştı. Henüz kimse ona dokunmaya cesaret edemiyordu. Yumruklarından saygılı bir mesafede duruyorlardı ve tüm gözler onun üzerindeydi. Gözlerini onların üzerinde gezdirerek, bir zayıflık ya da ilk darbeyi vuracak saldırıyı aradı. Bunun yerine, iri yarı bir kadın kalabalığın önünden itişip onun önüne çıktı, etli yumruklarını geniş kalçalarına dayadı. "Ben Tayella," dedi net ve güçlü bir sesle. "Askew'u ben yönetiyorum." Gözleri, onun bu açıklamaya itiraz edecekmiş gibi onun gözlerine baktı. Sonra, onun şaşkınlığına, gözleri aniden yaşlarla doldu. Yanaklarından utanmadan akan gözyaşları, aniden kırılan sesiyle ekledi: "Ve sana söylüyorum, buradaki her şey senindir, istersen alabilirsin. Her şey, her zaman. Çünkü sen, bir daha göremeyeceğimizi sandığımız sevdiklerimizi bize geri getirdin!"

Şansa güven. O da gülümsedi ve en centilmen selamıyla ve boşa giden dantele içten bir üzüntüyle mendilini uzattı. Kadın, sanki altın işlemeliymiş gibi mendili aldı. "Nasıl bildiniz?" diye sordu kırık bir sesle. "Nasıl tahmin edebildiniz? Hepimiz çok şaşırdık."

"Benim yöntemlerim var," diye onu rahatlattı. Neyi bilmesi gerektiğini merak etti. Ama sormadı, hatta kadının hoş geldin demek için omzuna vurduğu elinden çekilmedi.

"Temiz bir masa hazırlayın ve en iyilerimizi getirin. Kaptan Kennit için yol açın! Akrabalarımızı ve komşularımızı köle tacirlerinden kurtaran ve onları buraya, özgürlük ve yeni bir hayata kavuşturan adamı kutsayın. O adamı kutsayın!"

Onu zafer kazanmış bir dalga gibi öne doğru ittiler, yapış yapış bir masaya oturtular ve masayı pişmiş balık ve ezilmiş köklerden yapılan nişastalı keklerle doldurdular. Deniz yosunu ile koyulaştırılmış bir kova istiridye çorbası şenlikli yemeği tamamladı. Tayella da ona katıldı ve ekşi bir meyveden yaptıkları şarabı tahta bir kaseye doldurarak ona ikram etti. Kasabada tek şarap bu olduğu için en iyisi de bu olmalıydı. Bir yudum denedi ve yüzünü buruşturmamayı başardı. Tayella çoktan bir miktar içmiş gibiydi. Şarabını yudumlayıp, kadının kasabanın tarihini anlatmasına izin vermek en akıllıca yoldu. Sorcor yanlarına geldiğinde adama neredeyse bakmadı. Esmer, yaşlı köpek bir şekilde p i ş man görünüyordu.

hayretle alçakgönüllüydü. Kennit'in dehşetle eğlenmesine rağmen, X işareti olan kundaklanmış çocuğu taşıyordu. Annesi de çok uzaklaşmamıştı.

Tayella ayağa kalktı, masanın üstüne tırmanarak tüm gruba seslendi.

"On iki uzun yıl önce," diye başladı, "buraya getirildik. Zincirlenmiş, hasta ve yarı ölü haldeydik. Okyanus bize kasırga gibi bir fırtına bahşetti. Gemiye, daha önce hiç köle tacirinin uğramadığı bu kanala itti ve karaya oturttu. Geminin aldığı darbeler birçok şeyi gevşetmişti. Bunlar arasında bir dizi köle zincirini sabitleyen bir zimba da vardı. Ellerimiz ve ayaklarımız hala bağlı olmasına rağmen, o Chalcedean piçlerini öldürdük. Arkadaşlarımızı kurtardık ve burayı kendimize ait yaptık. Çok güzel bir yer değil, hayır, ama bir köle gemisinin ambarında bulunmuş biri için başka hiçbir yer Sa'nın cenneti değildir. Burada yaşamayı öğrendik, geminin botlarını balık tutmak için kullanmayı öğrendik, zamanla diğerlerine burada olduğumuzu haber vermek için denize açıldık bile. Ama eve asla dönemediğimizi biliyorduk. Ailelerimiz, köyümüz sonsuza dek kaybolmuştu. Aniden dönüp Kennit'i işaret etti. "Ta ki sen bugün onu bize geri getirene kadar."

Şaşkınlıkla, kadın mendiliyle gözyaşlarını silerken bekledi. "On iki yıl önce," dedi sonunda. "Satrap'ın vergilerini ödeyemediğimiz için bizi almaya geldiklerinde, onlarla savaştım. Kocamı öldürdüler ve beni aldılar, ama küçük kızım kaçtı. Onu bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim, torunumu görmeyi ise hiç. Sorcor ve küçük Sorcor'a sevgiyle işaret etti. Gözleri yeniden doldu ve boğazı düğümlendi.

Biraz zaman geçtikten sonra diğer insanlar da ona yardım etmek ve kendi hikayelerini anlatmak için söz aldı. En güçlü tesadüflerden biri sayesinde, *Fortune'daki* kölelerin çoğu Askew'un kurucularının geldiği köyden gelmişti. Ama kimse bunun tesadüf olduğuna inanmadı. Hatta somurtkan Sorcor bile, bunu onun bulduğunu ve onları akrabalarıyla yeniden bir araya getirmek için buraya getirmeye karar verdiğini düşündü. O yapmamıştı. Ama Kennit bunun sadece tesadüf olmadığını, çok daha güçlü bir şey olduğunu biliyordu.

Saf şans. Onun şansı. Güvenilen ve asla sorgulanmayan şans. Rahatça bileziğindeki büyücü ağacından yapılmış tılsımı parmağıyla okşadı. Bu şans küçüksemekle böyle bir şans geri çevirmiş olmaz mıydı? Elbette hayır. Böyle bir şans, ona layık olmaya cesaret etmesini gerektiriyordu. Cesaret etmeye karar verdi. Utangaçça, alçakgönüllülükle

alçakgönüllülükle Tayella'ya sordu, "Adamlarım, Diğerlerinden aldığım kehaneti sana anlattılar mı?"

Tayella'nın gözleri büyüdü. Büyük bir şeyin olacağını hissetti. Genişleyen dalgalar gibi, sessizliği yayıldı. Tüm gözler ona çevrildi. "Söylenenlerin bir kısmını duydum," dedi dikkatlice.

Sanki yenilmiş gibi, Kennit gözlerini yere indirdi. Sesini alçaltarak, yumuşak bir sesle, "İşte başlıyor," dedi. Sonra derin bir nefes aldı ve kelimeleri içinden çıkardı, ciğerleriyle güç vererek. "İşte başlıyor!" diye ilan etti ve sanki onlara bir onur bahşediymiş gibi sesini çıkarmaya çalıştı.

İşe yaradı. Etrafındaki herkesin gözleri yaşlarla parlıyordu. Tayella inanamadan yavaşça başını salladı. "Ama size ne sunabiliriz?" diye sordu, sesi neredeyse kırılmak üzereydi. "Bizim köyde neredeyse hiçbir şey yok. Ekilecek tarlamız, büyük evlerimiz yok. Bir kral buradan nasıl başlar?"

Kennit sesine yumuşaklık kattı. "Sizin başladığınız gibi başlıyorum. Sizin için ele geçirdiğimiz bir gemiyle. Sizin için eğittiğim bir mürettebatla. Gemide çalışın. Rafo'yu burada bırakacağım, size Raven bayrağının kurallarını öğretecek. Kim geçerse ondan ne isterseniz alın, kendinizin yapın. Satrap'ın sizden her şeyi aldığını unutmayın ve onun sizin kanınızla beslediği Jamaillia tüccarlarından servetinizi geri almaktan utanmayın." Birinci kaptanının parıldayan bakışlarına baktı ve ilham aldı. "Ama sizi uyarıyorum. Hiçbir köle tüccarının geçmesine izin vermeyin. Mürettebatı onları karşılayacak yılanlara gönderin ve gemilerini burada toplayın. Bu gemilerdeki tüm yükün yarısını Askew'a vereceğim. Tam yarısı!" Herkesin cömertliğini duyması için yüksek sesle tekrarladı. "Gerisini burada, güvende tutun. Sorcor ve ben, yıl bitmeden geri dönüp sayım yapacağız ve size bu tür şeylerin en iyi nasıl satılacağını öğreteceğiz." Alaycı ve güven dolu bir gülümsemeyle, tahta şarap kadehini kaldırdı. "Size ekşi bir kadeh şarap sunuyorum! Daha tatlı ve daha iyi günlere!"

Hep bir ağızdan hayranlıklarını haykırdılar. Tayella, onun köyünün kontrolünü elinden aldığının farkında değildi. Gözleri diğerleri kadar parlıyordu, kasesini de diğerleri kadar yükseğe kaldırdı. Ciddi Sorcor bile onun adını haykırırken onlara katıldı. Hayatında hiç tatmadığı kadar keskin bir zafer duygusu, ruhunu derin ve tatlı bir şekilde sardı. Bakışları, birinci yardımcısının hayran gözleriyle buluştu ve bir kez daha kontrolün kendisinde olduğunu anladı. Adama ve

sevdiği bebeğe de gülümsedi. Son parça da yerine oturduğunda Kennit'in göğsünden bir kahkaha patlamak üzereydi. Sorcor, Kennit'in kendisine onur verdiğine inanıyordu. Kennit, ona bir tür ödül olarak bebeğin adını vermişti. Gülümsemesinin genişlemesine engel olamadı. Bunun yerine, kasesini bir kez daha havaya kaldırdı. Kalbi çarparak, etrafındaki gürültünün dinmesini bekledi. Gürültü dinleyince, aldatıcı bir yumuşaklıkla konuştu. "Size öğrettiklerimi yapın," dedi nazikçe. "Benim yolumu izleyin, sizi barış ve refaha ulaştırayım!"

Buna karşılık gelen gürültü onu neredeyse sağır etti. Alçakgönüllülükle gözlerini indirdi ve bileğindeki küçük yüze gizli bir gülümseme gönderdi. Şenlik uzun sürdü, sadece gece değil, sabaha kadar devam etti. Sona ermeden önce, Askew'un çoğu ekşi şaraptan sersemlemiş, Kennit ise içmeye çalışmaktan midesi bulanmıştı. Sorcor, Kennit'ten kendisine şüphe duyduğu için affetmesini dilemek için sessiz bir an bulmakla kalmamış, kaptanına onu kalpsiz, yılan gibi soğuk bir adam sandığını da itiraf etmişti. Kennit, fikrini neyin değiştirdiğini sormasına gerek yoktu. Birkaç kaynaktan, Korsan Adaları'nın en sert kaptanlarından biri olarak bilinen kendisinin, geminin ambarındaki sefaleti görünce gözyaşlarına boğulduğunu ve bunun herkesi ne kadar etkilediğini duymuştu. Onları kurtarmış, onlar için ağlamış ve sonra onlara sadece özgürlüklerini değil, kaybettikleri ailelerini de geri vermişti. Onlara bir gemi vermeden burayı talep edebileceğini çok geç fark etti, ama olan olmuştu. Ve ele geçirdikleri ganimetin yarısı, hiçbir çaba sarf etmeden ona kalacaktı. Kötü bir başlangıç değildi. Hiç de kötü bir başlangıç değildi.

"Yola çıkmadan önce onu bir kez daha görmek istiyorum. Annem de öyle." Keffria bunu söyledikten sonra aceleyle çay fincanını eline aldı ve bir yudum içti. Sanki bu, onun için çok önemli bir şey değil de, kocasına istediği küçük bir iyilikmiş gibi davranmaya çalıştı.

Kyle Haven ağzını peçeteyle sildi ve peçeteyi kahvaltı masasının üzerine bıraktı. "Biliyorum, canım. Onu uzun süre görmemek ve sonra da senden koparılmak senin için zor olmalı. Unutmaman gereken şey, bu yolculuğun sonunda onu sana sağlıklı ve dinç bir genç adam, gurur duyabileceğin bir oğul olarak geri getireceğim. Şu anda hiçbir konuda kendi fikrini bile bilmiyor. Öğrendiği iş zor, cesareti kırılmış, her gece vücudunun ağrıdığından şüphem yok." Kendi fincanını kaldırdı

kendi fincanını kaldırdı, içine kaşlarını çatarak baktı ve masaya koydu. "Daha fazla çay. Onu buraya, annesinin ve büyükannesinin yanına getirirsem, bunu sana sızlanabileceği bir işaret olarak algılar. Ağlayıp yalvarır, ikiniz de üzülürsünüz, o da başladığı yere geri döner. Hayır, Keffria. Bana güven. Bu ikiniz için de iyi olmaz. Ya da annen için. Ephron'u kaybetmekle son zamanlarda yeterince zorlandı. Onun için durumu daha da kötüleştirmeyelim."

Keffria hızla öne eğilip kocasının bardağını doldurdu. Kahvaltıya katıldığında çok sevinmişti, ondan bu iyiliği isteyebileceğinden emindi. Kendilerine zaman ayırmayı bırakalı çok olmuştu. Her gece eve yorgun argın geliyor, her sabah şafak sökmeden kalkıp gemisine dönüyordu. Bu sabah yatakta oyalanınca, öfkesinin azaldığını ummuştu. Onunla kahvaltı yapmaya vakti olduğunu söylediğinde, umutları bir anda yeşerdi. Ama Wintrow'dan bahsederken sesindeki o tonu tanıdı. Tartışmanın bir anlamı yoktu. Huzur için umutlarını bir kenara bırakması en iyisiydi.

Kyle, oğlunu evden gemiye gönderdiğinden bu yana iki haftadan fazla zaman geçmişti. Bu iki hafta boyunca Kyle, oğlundan hiç bahsetmedi ve onun sorularına kısa cevaplar verdi. Sanki o, manastıra yeni gitmiş olduğu günlerdeki gibiydi. Oğlunun hayatının nasıl olduğunu bilmeyen kadın, endişelerini yatıştıracak sağlam bir dayanak bulamıyordu. Yine de, annesinin kederli sessizliği veya Althea'nın ortadan kaybolmasıyla meşgul olmadığı zamanlarda, endişeleri belirsiz ve tehditkar bir şekilde kafasında dolanıyordu. En azından, nerede olduğunu biliyordu. Ve Kyle onun babasıydı. Kesinlikle ona zarar gelmesine izin vermez ve endişelenmesi gereken bir durum varsa ona söylerdi. Kyle'ın çocuk hakkında haklı olduğuna şüphe yoktu. Belki de onun sertliği gerekliydi. Sonuçta, o yaştaki çocukları ne bilebilirdi ki? Derin bir nefes aldı ve kararlı bir şekilde bir sonraki endişe konusuna geçti.

"Sen..." diye tereddüt etti. "Althea gemiye indi mi?"

Kyle kaşlarını çatı. "O aptal Torg onu kovduğundan beri yok. Ona gemiye gelmemesini emretmişim, ama onu kovmasını istememişim. Keşke beni çağırmak akıllarına gelseydi. Sana şunu söyleyebilirim, o genç kadını ait olduğu yere, buraya, eve getirirdim." Ses tonu, Althea'nın bu konuda sözünün geçmeyeceğinden şüpheyi yer bırakmıyordu.

Odada hizmetçi dışında kimse yoktu, ama Keffria yine de sesini alçaltarak konuştu. "Annemi görmeye gitmedi. Ona sordum, biliyorum. Eve de gelmedi. Kyle, nerede olabilir? Kabuslar görüyorum. Öldürüldüğünden ya da daha kötüsünden korkuyorum. Geçen gece aklıma başka bir fikir geldi... Vivacia'ya gizlice binmiş olabilir mi? O gemiyle her zaman çok güçlü bir bağı vardı. Belki de o kadar inatçıdır ki, gemiye gizlice binip, sen denize açılıp geri dönmenin zor olacağı bir noktaya gelene kadar saklanmış olabilir, ve sonra..."

"O gemide değil," dedi Kyle kısaca. Ses tonu, Keffria'nın tahminlerini kadınca saçmalık olarak reddetti. "Muhtemelen şehirde bir yerde kalıyordur. Nakit parası bitince eve döner. Eve döndüğünde ona karşı sert davranmanı istiyorum. Onunla ilgilenip endişelendiğini söyleme. Ve kızgın bir tavuk gibi azarlamayın. Sizi dinlemez. Ona sert davranmalısınız. Kendine gelene kadar ona tek kuruş vermeyin. Sonra da onu sıkı kontrol altında tutun." Masadan uzanıp Keffria'nın elini nazikçe tuttu, dokunuşu ses tonunun sertliğini yalanlıyordu. "Bu konuda sana güvenebilir miyim? Onun için en akıllıca ve en iyi olanı yapacağına?"

"Kolay olmayacak..." Keffria tereddüt etti. "Althea her istediğini yapmaya alışık. Ve annem..."

"Biliyorum. Annen tüm bu konuda tereddüt ediyor. Şu anda en iyi kararları veremiyor. Kocasını kaybetti ve kızını da kaybetmekten korkuyor. Ama Althea'yı ancak ona boyun eğip kendi başına bırakırsa gerçekten kaybeder. Onu yanında tutmak istiyorsa, eve dönüp düzgün bir hayat sürmesini sağlamalı. Ama annenin şu anda böyle düşünmediğini biliyorum. Yine de ona zaman tanı, Keffria. Hatta ikisine de zaman tanı, zamanla bizim haklı olduğumuzu anlayacaklar ve bize teşekkür edecekler. Ne oldu?"

İkisi de kapının musluğuna döndü. Malta köşeden başını uzattı. "Girebilir miyim?" diye sordu çekinerek.

"Annenle konuşuyoruz," dedi Kyle. Bunu sorunun cevabı olarak gördü. Kızına bir daha bakmadan karısına döndü. "Kuzeydeki mülklerin hesaplarını inceleme fırsatım oldu. Ingleby çiftliğindeki kiracılar

son üç yıldır kirayı tam olarak ödememişler. Ya taşınmaları gerek ya da çiftliğin tamamı satılmalı. İkisi de."

Keffria çay fincanını aldı ve iki eliyle sıkıca tuttu. Bazen kocasını düzeltmek zorunda kaldığında, bu onu gerginleştirir ve elleri titrerdi. Kyle bundan hoşlanmazdı. "Ingleby çiftliği annemindir, Kyle. Onun çeyizinin bir parçasıydı. Kiracılar da annemin eski dadısı ve kocası. Yaşlanıyorlar ve annem Tetna'ya her zaman onlara bakacağına söz vermişti, bu yüzden..."

Kyle kendi fincanını o kadar sert bir şekilde masaya koydu ki çay beyaz örtünün üzerine döküldü. Sinirli bir şekilde içini çekti. "İşte bu tür mantık hepimizi batırır. Hayırseverliğe, Keffria'ya veya sadakate karşı değilim. Ama eğer yaşlı bir çifti bakmak zorundaysa, onları buraya getirip hizmetçi kanadına yerleştirip, yapabilecekleri işleri versin. Burada daha yararlı olacakları ve daha rahat yaşayacakları kesin. Onlar için bütün bir çiftliği boşa harcamaya gerek yok."

"Tetna orada büyüdü..." Keffria tekrar başladı, ama Kyle'ın nasırlı avucunun önündeki masaya vurmasıyla sıçrayarak nefesini tuttu.

"Ben Frommers'da büyüdüm, ama yaşlandığımda ve yoksul düştüğümüzde, servetimizi kötü yönettiğimiz için kimse bana orada bir ev vermeyecek. Keffria. Bir dakika sessiz ol ve sana söylemeye çalıştığım şeyi bitirmeme izin ver. Onun annenin malı olduğunu biliyorum. Onun bu konuda doğrudan söz hakkın olmadığını da biliyorum. Sadece ona tavsiyemi iletmeni istiyorum. Ve bununla birlikte, babanın mirasından daha fazla para gelmeyeceği uyarısını da ilet. Eğer o, evin onarımını sürdürmek için yeterli para elde edemezse, evin yıkılmasına izin vermek zorunda kalacak. Ama artık boşa para harcamak yok. Hepsi bu.' Aniden sandalyesinde döndü ve kapıyı suçlayıcı bir parmakla işaret etti. "Sen. Malta. Büyüklerinin konuşmalarını mı dinliyorsun? Casusluk yapan bir hizmetçi gibi davranmak istiyorsan, sana bir hizmetçinin işleri de var."

Malta kapının köşesinden odaya baktı. Uygun bir şekilde korkmuş görünüyordu. "Affedersin, baba. Sen ve annem konuşmayı bitirene kadar beklemek istedim, sonra seninle konuşmak için."

Kyle uzun bir iç çekişle karısına gözlerini devirdi. "Çocuklara söz kesmemeleri öğretilmeli, Keffria. Gel içeri, Malta, sabırlı ve terbiyeli bir şekilde bekleyemiyorsun galiba. Ne istiyorsun?"

Malta odaya girdi, sonra babasının kaşlarını çatmasıyla hızla ilerleyerek babasının önüne dikildi. Ona kısa bir reverans yaptı ve annesinin gözlerinden kaçarak şöyle dedi: "Yaz Balosu geçti. Kaçırmak zorunda kaldık, anlıyorum. Ama Hasat Sunusu yetmiş iki gün sonra."

"Ve?"

"Gitmek istiyorum."

Babası sinirli bir şekilde başını salladı. "Gideceksin. Altı yaşından beri gidiyorsun. Tüccar ailelerinden herkes gider. Benim gibi denize açılmak zorunda olanlar hariç. Ben zamanında dönüp katılabileceğimi sanmıyorum. Ama gideceğini biliyorsun. Neden beni rahatsız ediyorsun?"

Malta, annesinin onaylamayan yüzüne bir bakış attı, sonra babasına ciddiyetle baktı. "Annem bu yıl gitmeyebileceğimizi söyledi. Büyükbabamın yasını tuttuğumuz için, biliyorsun." Derin bir nefes aldı. "Ve gitsek bile, uygun bir balo elbisesi giyecek yaşta olmadığımı söyledi. Oh, baba, küçük bir kız elbisesi ile Hasat Sunusu'na gitmek istemiyorum. Benimle aynı yaştaki Delo Trell bu yıl balo elbisesi giyecek."

"Delo Trell senden on bir ay büyük." Keffria sözünü kesti. Kızının bunu babasına sanki bir şikayetmiş gibi söylemeye cesaret etmesine kızarak yanaklarının kızardığını hissetti. "Ve eğer Hasat Sunusu'na elbiseyle katılırsa çok şaşırırm. Ben kendim on beş, neredeyse on altı yaşına kadar kadın olarak Sunum'a katılmadım. Ve biz yas tutuyoruz. Bu yıl bizden hiçbir şey beklenmiyor. Bu yakışık almaz!!..."

"Koyu renkli bir elbise giyebilirsin. Carissa Krev, annesi öldükten sadece iki ay sonra baloya katıldı."

Keffria sert bir sesle konuştu. "Sadece büyükannen gitmeyi uygun görürse gideriz. Gideceğini sanmıyorum. Ve eğer gidersek, yaşına uygun bir kıyafet giyeceksin."

"Beni çocuk gibi giydiriyorsun!" diye bağırdı Malta. Sesi acıdan trajik bir hal almıştı. "Ben artık küçük bir kız değilim. Ah, baba, eteğimi

dizlerime kadar uzanıyor, altlarında fırfırlar var, sanki koşup su birikintilerinde oynayacağımdan korkuyor. Saçlarımı yedi yaşındaymışım gibi örüyor, yakama fiyonklar takıyor ve sadece çiçekler takmama izin veriyor, mücevher takmama izin vermiyor ve..."

"Yeter," Keffria kızına uyardı, ama şaşırtıcı bir şekilde kocası yüksek sesle güldü.

"Buraya gel, Malta. Hayır, gözyaşlarını sil ve buraya gel." Kızını kucağına çekecek kadar yaklaştırdıktan sonra devam etti. Kızının yüzüne baktı. "Artık kadın gibi giyinmek için yeterince büyüdüğünü sanıyorsun. Yakında genç erkeklerin sana kur yapmasını isteyeceksin."

"Baba, o zamana kadar on üç yaşında olacağım," diye başladı Malta, ama babası onu susturdu.

Kızının başının üzerinden karısına baktı. "Hepiniz giderseniz," diye dikkatlice başladı, "ona düzgün bir elbise almanın ne zararı olur ki?"

"O daha çocuk!" Keffria dehşetle itiraz etti.

"Öyle mi?" diye sordu Kyle. Sesi gururla doluydu. "Kızına bak, Keffria. O küçük bir kızsı, en azından dolgun bir kızsı. Annem hep derdi ki, 'Erkek, kendini kanıtladığında erkek olur, ama kızsı, olmak istediğinde kadın olur. Malta'nın örgülü saçlarını okşadı ve kızsı ona gülümsedi. Annesine yalvaran bir bakış attı.

Keffria, kocasının ona karşı kızının tarafını tutmasına şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. "Kyle. Malta. Bu hiç yakışık almıyor."

"Bunun nesi yakışksız? Ne zararı var? Bu yıl, gelecek yıl, uzun etek giymeye başladığında ne fark eder, yeter ki etekleri ona yakışsın ve güzel durusun?"

"O daha on iki yaşında," dedi Keffria zayıf bir sesle.

"Neredeyse on üç." Malta avantajını hissetti ve baskı yaptı. "Lütfen anne, evet de! Bu yıl Sunum törenine gidip güzel bir elbise giymeme izin ver!"

"Hayır." Keffria karardı. "Sadece büyükannen de giderse gideriz. Aksi takdirde skandal olur. Bu konuda kararlıyım."

"Ama ya gidersek?" Malta yalvardı. Tekrar babasına döndü. "Oh, baba, annem Topluluğa gitmeme izin verirse düzgün bir elbise alabileceğimi söyle."

Kyle kızına sarıldı. "Bu adil bir uzlaşma gibi görünüyor," diye Keffria'ya önerdi. Malta'ya da ekledi, "Sadece büyükannen de giderse baloya gidebilirsin. Bu konuda alay etme ya da sızlanma. Ama o giderse, sen de gideceksin ve düzgün bir elbise alacaksın."

"Oh, teşekkür ederim, baba," dedi Malta, sanki babası ona hayatının en büyük dileğini gerçekleştirmiş gibi.

Keffria'nın kanında, başını döndürecek kadar öfkeye benzeyen bir duygu dolaştı. "Şimdi git, Malta. Babanla konuşmam gerek. Kendini kadın gibi giyinmeye layık görüyorsan, bir kadının becerilerine sahip olduğunu da bana göster. Üç haftadır dokuma tezgahında duran nakışını bitir."

"Ama bu bütün günümü alır!" Malta acı içinde itiraz etti. "Carissa'yı çağırıp, benimle Weaver Caddesi'ne gelip kumaş bakabilir mi diye soracaktım..." Annesinin yüzündeki ifadeyi görünce sesi kısıldı. Tek kelime etmeden arkasını dönüp odadan koştu.

O kız gözden kaybolur kaybolmaz, babası kahkahayı bastı. Keffria, babasının onu daha fazla kırıncı bir şey yapamayacağını düşündü. Ama babası kızının yüzünü görünce, hatasını fark etmek yerine daha da yüksek sesle güldü. "Yüzünü görebilseydin," dedi sonunda. "Kızın etrafında dolaştığı için çok kırgınsın! Ama ne yapabilirim ki? Onun her zaman gözümün bebeği olduğunu biliyorsun. Ayrıca, bunun ne zararı olabilir ki?"

"Henüz başa çıkmayı öğrenmediği bir ilgiyi üzerine çekebilir. Kyle, bir kadın ilk balo elbisesiyle Hasat Sunusu'na katıldığında, bu onun için eteğinin fazladan bir parçası değildir. Bu, onun Bingtown'a ailesinin bir kadını olarak sunulduğunun bir ilanidir. Ve bu, onun evlenme çağında olduğunu, ailesinin onun için gelen teklifleri değerlendireceğini gösterir."

"Ee?" Kyle rahatsız bir şekilde sordu. "Kabul etmek zorunda değiliz."

"Dans etmeye davet edilecek," diye devam etti Keffria acımasızca. "Daha önce dans ettiği yaşlıları tarafından değil. Onlar hala çocuk olarak görülecekler. O ise genç bir kadın olarak görülecek. Genç ve yaşlı erkeklerle dans edecek. O sadece dans konusunda yeteneksiz değil, erkeklerle konuşma becerisi de yok, istenmeyen ilgiden nasıl kurtulacağını da bilmiyor. Farkında olmadan uygunsuz tekliflere davetiye çıkarabilir. Daha da kötüsü, gergin bir gülümseme ya da aptalca bir kıkırdama, onları cesaretlendiriyormuş gibi görünebilir. Keşke ona izin vermeden önce bana söyleseydin."

Kyle, bir anda rahatsızlıktan öfkeye geçti. Aniden ayağa kalktı ve peçetesini masaya fırlattı. "Anlıyorum. Belki de ailenin kaderini belirlerken sana rahatsızlık vermemek için gemide yaşamalıyım! Malta'nın senin kadar benim de kızım olduğunu unutuyorsun galiba. On iki yaşında ve henüz dans ve görgü kurallarını öğrenmemişse, bunun için kendini suçlemelisin! Önce oğlumu rahip olmaya gönderdin, şimdi de kızımın yetiştirilmesinde benim söz hakkım yokmuş gibi davranıyorsun."

Keffria çoktan ayağa kalkmış, Kyle'ın kolunu tutmuştu. "Kyle! Lütfen! Geri gel, otur. Öyle demek istemedim. Elbette çocuklarımızı yetiştirmenize yardım etmenizi istiyorum. Sadece Malta'nın itibarına dikkat etmeliyiz, eğer onun iyi yetiştirilmiş bir genç kadın olarak görülmesini istiyorsak."

Ama Kyle sakinleşmiyordu. "O zaman onu nakış işine göndermek yerine, tavırlarına ve dans derslerine dikkat etmeni öneririm. Bana gelince, ilgilenmem gereken bir gemim var. Ve düzeltmem gereken bir genç adam. Üstelik *bu konuda* benim hiç söz hakkım olmadan alınan bir karar yüzünden." Sanki bir sineği kovar gibi onu itti ve odadan fırladı. Keffria elini ağzına kapatarak ayakta kaldı.

Bir süre sonra yavaşça sandalyesine çöktü. Derin bir nefes aldı ve sonra ellerini zonklayan şakaklarına götürdü. Gözleri yaşlarla dolmuştu. Son zamanlarda çok gergin ve kavgalı günler geçiriyordu. Evde hiç huzurlu bir an yokmuş gibi görünüyordu. Aniden, babasının sağlıklı olduğu, o ve Althea'nın denize açıldığı, kendisi ve annesinin evde kalıp evi ve çocukları baktığı günlere dönmek istedi. Kyle limana geldiğinde, sanki bayram gibiydi. O zamanlar *Daring'in* kaptanıydı. Herkes ondan övgüyle bahsederdi.

Onun ne kadar yakışıklı, ne kadar şık göründüğünü düşündü. Evde geçirdikleri günlerde, ya yatak odalarında geç saatlere kadar oynasır ya da Bingtown'da kol kola dolaşırlardı. Deniz sandığı her zaman ona ve çocuklara getirdiği hediyelerle doluydu ve onu her zaman yeni evli bir gelin gibi hissettirirdi. *Vivacia'nın* dümenini devraldığından beri çok ciddi birine dönüşmüştü. Ve o kadar, o kadar... Bir kelime bulmaya çalıştı. Aklına "açgözlü" geldi, ama reddetti. O sadece sorumluluk sahibi bir adamdı, diye karar verdi. Ve babasının ölümüyle, bunu her şeye genişletmişti; sadece aile gemisine değil, evine, mülklerine, çocuklarına ve hatta, üzülmeye düşündü, kız kardeşine ve annesine bile.

Eskiden geceleri geç saatlere kadar, hiçbir şey hakkında uzun uzun konuşurlardı. Kyle perdeleri açıp ay ışığının perdeli yataklarına girmesine izin vermeyi severdi. Gördüğü fırtınaların öfkesinden ve rüzgârın estiği zaman yelkenlerin güzelliğinden bahsederdi, ellerinin ve gözlerinin ona denizi kadar büyüleyici bulduğunu söyleyen dokunuşlarıyla. Artık, sattığı yük ve aldığı mallardan başka pek bir şey konuşmuyordu. Vestrit ailesinin servetinin batması ya da yükselmesi artık onun omuzlarında olduğunu defalarca hatırlatıyordu. Bingtown Tüccarlarına akıllı yönetim ve kurnaz ticaret konusunda bir iki şey göstereceğine defalarca yemin etti. Birlikte geçirdikleri geceler ona ne rahatlama ne de dinlenme getirdi. Limanda geçirdiği günleri gemisinde geçiriyordu. Ve şimdi, acı bir şekilde itiraf etti, onun ayrılmasını iple çekiyordu. O gittiğinde, en azından normal günlerin ve rutinlerin huzurunu biraz olsun geri kazanabilecekti.

Ayak seslerini duyunca, hem umutla hem de korkuyla kocasının dönüşünü mü müjdelediğini düşündü. Ama yerine annesi odaya girdi. Keffria'ya ve kahvaltı masasındaki yemek artıkları sanki gölgelerden ibaretmiş gibi baktı. Sonra odayı sanki başka bir şey arıyormuş gibi gözleriyle taradı. Ya da başka birini. "Günaydın anne," dedi Keffria.

"Günaydın," diye cevapladı Ronica isteksizce. "Kyle'ın çıktığını duydum."

"Demek aşağı indin," diye ekledi Keffria acı bir sesle. "Anne, ondan kaçman beni çok üzüyor. Konuşulması gereken, karar verilmesi gereken şeyler var..."

Annesinin gülümsemesi gergindi. "Kyle varken bu imkansız. Keffria, çok yorgun ve kederliyim, nazikçe konuşacak halim yok. Kocan tartışmaya yer bırakmıyor. Onunla konuşmanın bir anlamı yok, çünkü aynı fikirde değiliz ve o kendi görüşünden başka hiçbir şeyi kabul etmez." Başını salladı. "Bu günlerde tek iki şey düşünüyorum. Ya baban için yas tutacağım ya da bana emanet ettiği şeyi mahvettiğim için kendimi suçlayacağım."

Kyle'a olan öfkesi rağmen, Keffria'nın sözleri annesinin kalbini acıttı. Cevap verdiğinde sesi alçaldı ve incinmişlikle doluydu. "O iyi bir adam, anne. Hepimiz için en iyisi olduğunu düşündüğü şeyi yapıyor."

"Bu doğru olabilir, ama bu pek teselli olmuyor, Keffria." Ronica kendi kendine başını salladı. "Baban ve ben onun iyi bir adam olduğuna emindik, yoksa senin onunla evlenmene asla izin vermezdik. Ama o zamanlar, olanların yarısını bile öngöremezdik. Bir tüccar ailesinden biriyle evlenseydin daha iyi olabilirdin. Sen bizim geleneklerimize daha aşına biriyle evlenseydin, hepimiz daha iyi durumda olabilirdik." Annesi gelip masaya oturdu, yaşlı bir kadın gibi yavaş ve sert hareketlerle. Sanki gözleri acıyormuş gibi, odayı aydınlatan parlak yaz sabahından yüzünü çevirdi. "Kyle'ın hepimiz için iyi olduğuna inandığı şeyi yapması yüzünden geldiğimiz hale bak. Althea hala kayıp. Ve genç Wintrow, iradesine karşı gemiye götürüldü. Bu iyi değil. Ne çocuk için ne de gemi için. Kyle, canlı gemilerin ne olduğunu gerçekten anlasaydı, o kadar tedirgin ve mutsuzken çocuğu yeni bir gemiye bindirmezdi. Duyduğum kadarıyla, bir geminin canlandığı ilk birkaç ay çok önemlidir. Onun ihtiyacı olan şey sakinlik ve efendisine güven, zorlama ve kavga değil. Onu köle olarak kullanma fikri ise... midemi bulandırıyor. Sadece bulandırıyor. Başını kaldırdı ve bakışlarını Keffria'nın üzerine sabitledi. "Oğlunun köle gemisinde seyahat ederken gördüklerine katlanmasına izin vermen beni utandırıyor. Onun bunu görmesine nasıl izin verebilirsin, bir parçası olmasına ne dersin? Hayatta kalmak için ne olması gerektiğini düşünüyorsun?"

Sözleri Keffria'da isimsiz bir korku uyandırdı, ama ellerini masanın altında sıkıca yumrukladı ve sakinleşmeye çalıştı. "Kyle, Wintrow'a sert davranmayacağını söyledi. Kölelere gelince, bana da söylediği gibi, onları gereksiz yere acı çekmeye maruz bırakmak, değerli bir yükü zarar vermekten başka bir şey olmaz.

Konuştım, köle gemileri hakkında duyduğım her şeyi anlattım. Ve bana Vivacia'nın kokuşmuş bir ölüm çukuru haline gelmeyeceğine söz verdi."

"Kyle, Wintrow'a bir kız çocuğu gibi nazik davransa bile, köle gemisinde gördüklerinden acı çekecektir. Gerekli kalabalık, ölümler, böyle bir yükü kontrol altında tutmak için uygulanan vahşi disiplin... Bu yanlış. Bu yanlış ve ikimiz de bunu biliyoruz." Annesinin sesi itiraz kabul etmiyordu.

"Ama bizim evde bir köle var. Rache, Davad, baban çok hasta iken sana ödünç vermişti."

"Bu yanlış," diye tekrarladı Ronica Vestrit alçak sesle. "Bunun farkına vardım ve onu Davad'a geri göndermek istedim. Ama onu eve göndermeye çalıştığımda dizlerinin üzerine   k p bana gitmemem için yalvardı. Chalced'de iyi bir fiyata satılacağını biliyor, çünkü biraz okumuş. Kocası borçlu olduğu için çoktan oraya gönderilmişti. Onlar Jamaillia'dan gelmişlerdi. Borç batağına saplanıp çıkmayınca, kadın, kocası ve oğlu köle pazarına gönderilmişler. Kocası iyi eğitimli bir adamdı ve iyi bir fiyata satılmış. Ama kadın ve k  k oğlu, Davad'ın adamlarından birine ucuza satılmış." Ronica Vestrit'in sesi kalınlaştı. "Buraya gelirken yaşadıklarını anlattı. K  k oğlu yolculukta hayatını kaybetmiş. Yine de Davad Restart'ın acımasız bir adam olduğunu düşünmüyorum, en azından kasıtlı olarak değil. Ayrıca değerli bir yükü kasten zarar verecek kadar fakir bir tüccar da değil." Annesinin sesi bu hikayeyi anlatırken tuhaf bir şekilde düz kalmıştı. Kyle'ın sözlerini aynı tonda ona tekrar ettiğinde, Keffria'nın tüyleri diken diken oldu.

"Sanırım  l me karşı bağışıklık kazanmıştım. Kardeşlerin vebadan öldükten sonraki yıllarda, bunu katlandığım ve atlattığım bir şey olarak bir kenara itmiştim. şimdi baban da öldü ve bu bana, o son anın ne kadar ani ve kalıcı olduğunu hatırlattı. Hastalık yüzünden ölmek bile yeterince zor. Ama Rache'nin oğlu, kalabalık ve havasız ambarın sallantısına k  k karnı dayanamadığı için öldü. Mürettebatın onlara verdiği sert ekmek ve durgun suyu midede tutamadı. O, k  k oğlunun ölümünü izlemek zorunda kaldı."

Annesi gözlerini Keffria'nın gözlerine dikti ve orada acı vardı. "Rache'ye sordum, sana yemek vermeye geldiklerinde neden mürettebata seslenmedin? Elbette sana güvertede temiz havada biraz zaman verebilirlerdi, oğlunun tolere edebileceği biraz yemek verebilirlerdi. Bana seslendiğini söyledi.

Yiyecek dağıtmak veya kovaları almak için her yaklaştıklarında yalvardığını ve yakardığını söyledi. Ama denizciler onu duymamış gibi davrandılar. Merhamet için yalvaran tek kişi o değildi. Onun yanında zincirlenmiş, yetişkin erkekler ve genç kadınlar, oğlu gibi anlamsız bir şekilde öldüler. Gelip yanındaki adamı ve çocuğunu götürdüklerinde, onu bir yemek çuvalı gibi sürüklediler. Onun cesedini gemiyi takip eden yılanlara atacaklarını biliyordu. Bu onu çılgına çevirdi. Garip bir şekilde, onu kurtaran deliliği oldu. Çünkü ağlamaya başlayıp yılanlara geminin gövdesini kırıp onu da yemeleri için yalvarmaya başladığında, Sa'ya gemiyi kayalıklara çarpmak için rüzgar ve dalgalar göndermesi için yakarmaya başladığında, bağırışları denizcileri, yalvarışlarının yapamadığını yaptı. Hayata bu kadar değer vermeyen, hepsinin ölümünü isteyen bu kadını istemiyorlardı. Kadın dövüldü, ama susmadı. Gemi Bingtown'a kısa süreliğine yanaştığında, denizciler onu gemiden attılar, çünkü son fırtınanın onun yüzünden çıktığına yemin etmişlerdi ve onu gemide bırakarak yoluna devam etmeyecekti. Davad onu teslim almak zorunda kaldı; kadın onun malıydı. Ama Bingtown'da ona köle diyemeyeceği için, onu sözleşmeli hizmetçi olarak aldı. Ve kızın bakışlarından çekinmeye başlayınca, çünkü kız, oğlunun ölümünden onu sorumlu tutuyordu, onu buraya gönderdi, bize hizmet etmesi için. Gördüğünüz gibi, bizim ihtiyacımız olduğu anda bize yaptığı iyilik, iyilikten çok korkudan kaynaklanıyordu. Ve Davad'ın da öyle birine dönüştüğünden şüpheleniyorum; iyilikten çok korkuyla hareket eden bir adama.

Düşünür gibi bir an durdu. "Ve buna bir de açgözlülük eklenmiş. Davad'ın Rache'nin hikâyesini dinleyip, onu doğuran ticareti sürdürecektürde bir adam olduğunu düşünmemiştim. Ama öyle yapmış. Ve tanıdığı insanlara, Bingtown'da da bu ticareti yasallaştırmak için oy vermelerini ısrarla istiyor." Gözleri yine Keffria'ya dikildi. "Artık babanın mal varlığını miras aldın, onun Konsey oyu da sana geçti. Davad, o oyu kendi çıkarları için kullanman için sana kur yapmaya başlayacaktır. Ve eğer kendi ekonomik çıkarların kölelikle örtüşüyorsa... Kyle'ın sana ne yapmanı isteyeceğini düşünüyorsun?"

Keffria felç olmuş gibi hissetti. Cevap vermeye cesaret edemedi. Kocasının Bingtown'da köleliği onaylamayacağını söylemek istedi, ama zihni istemeden deftere not almaya başlamıştı bile. Kölelik yasal hale gelirse, bazı mülkler birdenbire yeniden karlı hale gelebilir. Tahıl tarlaları. Kalay madeni. Ama bunun dışında, Kyle kargosunu karlı bir şekilde elden çıkarmak için Chalced'e kadar götürmek zorunda kalmayacak, köleleri burada, Bingtown'da satabilecekti.

Nakliye süresinin kısalması, yükünün daha fazlasının canlı ve satılabilir durumda ulaşacağı anlamına geliyordu...

Keffria birden titreyerek düşüncesinin tüm önemini fark etti. *Daha fazla yük canlı ulaşacaktı.* Başından beri, Kyle köle taşımayı seçerse, bu süreçte bazılarının öleceğinin kaçınılmaz olduğunu kabul etmişti. Neyden? Yaşlılıktan mı, hastalıktan mı? Hayır. Kyle, ölecek köle almayacak kadar akıllıydı. Onların yolculukta öleceğini bekliyordu. Bunun kaçınılmaz olduğunu kabul ediyordu. Ama neden? Gemiyle yaptığı yolculuklarda, kendi hayatı veya sağlığı için hiç korkmamıştı. Öyleyse, ölümlerin tek nedeni, isteksiz yolcuların gördüğü muamele olabilirdi. Wintrow'un denizci olarak görevlerinin bir parçası olabilecek kölelere yapılan muamele. Oğlu, çocuğu için merhamet dileyen genç bir kadının yalvaran çığlıklarını görmezden gelmeyi öğrenecek miydi? Hayatını kaybetmiş bedenleri yılanların önüne atmaya yardım edecek miydi?

Annesi onun düşüncelerini okumuş olmalıydı, çünkü sessizce şöyle dedi: "Unutma, bu senin oyun. İstersen kocana devredebilirsin. Senin durumundaki birçok Bingtown Tüccarı eşi bunu yapar, ancak Bingtown yasaları bunu zorunlu kılmaz. Ama unutma, Vestrit ailesi Tüccarlar Konseyi'nde tek bir oy hakkına sahiptir. Ve bu hakkı kocana devrettiğinde, geri alamazsın. Kocan, yokluğunda kendi iradesini yerine getirmesi için istediği kişiyi atayabilir."

Keffria aniden çok üşüdü ve kendini yalnız hissetti. Kararını nasıl verirse versin, bunun bedelini ödeyecekti. Kyle'ın köleliği savunacağından şüphe duymuyordu. Bingtown'daki köleliğin Chalced'deki kölelikten daha insancıl bir kader olduğunu savunurken bile, onun mantıklı ve rasyonel argümanlarını neredeyse duyabiliyordu. Onu ikna edecekti. Ve bunu yaptığında, annesi ona olan saygısını yitirecekti. "Bu sadece Tüccarlar Konseyi'nde bir oy," diye fısıldadı kendi kendine. "Elli altı oy içinde bir oy."

"Kalan 56 tüccar ailesi," diye kabul etti annesi. Bir nefes sonra devam etti, "Peki, şu anda Bingtown Konseyi'nde oy hakkı kazanacak kadar arazi biriktiren yeni gelenlerin sayısını biliyor musun? Yirmi yedi. Şaşırmış görünüyorsun. Ben de öyleydim. Bingtown'un güneyine yerleşen insanlar var, yeni Satrap tarafından imzalanmış hibelerle sessizce toprakları ele geçiriyorlar ve sonra Bingtown'a gelip Bingtown Konseyi'nde yer alma haklarını talep ediyorlar. Adalet duygusuyla kurduğumuz ikinci Konsey,

Üç Gemi Göçmenlerinin kendi aralarındaki sorunları çözmek ve Bingtown'un yönetiminde söz sahibi olmak için bir yerleri olsun diye adil olmak amacıyla kurduğumuz ikinci Konsey, şimdi bize karşı kullanılıyor.

"Ve baskı sadece Bingtown'dan gelmiyor. Chalced de bizim servetimize göz dikmiş durumda. Kuzey sınırimızı defalarca ihlal ettiler ve o aptal Satrap, tek kelime etmeden onlara boyun eğdi. Hepsi de ona gönderilen hediyeler, kadınlar, mücevherler ve zevk otları için. O, Chalced'e karşı Bingtown'u savunmayacak. Esclepius'un bize verdiği sözleri bile tutmayacak. Söylentilere göre, bu yeni Satrap, savurganlığıyla Jamaillia'nın hazinesini boşaltmış ve eğlencesi için daha fazla para bulmak amacıyla, hediyeler ve hediye vaatleriyle kendisine yaranmak isteyenlere toprak vererek onları ödüllendiriyor. Topraklarımızı sadece Jamaillia soylularına değil, Chalced'li dalkavuklarına da veriyor. Bu yüzden, Keffria, söylemek üzere olduğun şey doğru olabilir. Belki de tek bir oy, Bingtown'u etkisi altına alan değişiklikleri durdurmaya yetmez.

Annesi masadaki yerinden yavaşça kalktı. Hiç yemek yememişti, bir yudum çay bile içmemişti. Kapıya doğru ilerlerken içini çekti. "Zamanla, elli altı tüccarın oyu bile bu yeni gelenlerin iradesini durdurmaya yetmeyecek. Ve bu yeni Satrap Cosgo, Esclepius'un bize verdiği bir sözü bu kadar ihlal ederse, diğerlerini kutsal sayacak mı? Bize verilen tekellerin başkalarına satılması ne kadar sürer? Burada neler olabileceğini düşünmek istemiyorum. Bu, yaşam tarzımızın sonundan çok daha fazlası olacak. Bu kadar açgözlü ve tedbirsiz insanlar Rain Wild Nehri'ne çıkarsa neler uyandırabilirler, düşünmek bile istemiyorum."

Kefira'nın zihni, bir anlığına üçüncü çocuğunun doğumuna geri döndü. Daha doğrusu, üçüncü kez doğum sancılarına girdiğine, çünkü o uzun hamilelik ve acı verici doğumdan sonra hiçbir çocuk doğmamıştı. Annesi ona ne görmesine ne de kucağına almasına izin vermişti, annesi onu odadan çıkarırken hırlayan, kükreyen ve çılgınca debelenen bir yaratık. Kyle denizdeydi. Babası evdeydi ve Bingtown Tüccar ailelerinin yükünü üstlenmek ona kalmıştı. Kimse daha sonra bu konudan bahsetmedi. Kyle denizden döndüğünde bile, hala boş olan beşiği sormadı, sadece kabullendi ve ona büyük bir şefkatle davrandı. O günden sonra bir kez, "ölü doğum"dan bahsetti. Acaba gerçekten öyle mi düşünüyordu? O

Tüccar aileden gelmiyordu; belki de ödenmesi gereken bedele inanmıyordu. Belki de bir Tüccar ailesine gelin gitmenin ne anlama geldiğini tam olarak kavrayamamıştı. Belki de Rain Wild Nehri'ni ve nehrin sularının getirdiği her şeyi korudukları kadar, onlardan da kar ettiklerini anlamamıştı.

Kısa bir an için kocasını bir yabancı, belki de bir tehdit olarak gördü. Kötü niyetli, şeytani bir tehdit değil, ama ruhsuz, yoluna çıkan her şeyi ezip yok eden bir fırtına ya da dev bir dalganın parçası olarak.

"Kyle iyi bir adam," dedi annesine. Ama annesi odadan sessizce çıkmıştı ve kendi sözleri kayıtsız havada cansızca yankılandı.

15 MÜZAKERELER

"YARIN SABAH YOLA ÇIKIYORUZ." Torg, bu haberi verirken duyduğu zevki gizlemeye bile çalışmadı.

Wintrow işinden başını kaldırmayı reddetti. Adamın sözleri ne bir soru ne de bir emirdi. Cevap vermek zorunda değildi.

Evet. Buradan yola çıkıyoruz. Bir süreliğine Bingtown'u son kez göreceksin. Buradan Jamaillia'ya kadar yedi liman var. İlk üçü Chalced'de. O comfer fındıklarını elden çıkaracağız. Bingtown'da satılmayacağını söyleyebilirdim, ama kimse bana sormadı." Torg omuzlarını silkti ve kendini beğenmiş bir şekilde sırttı. Kaptanının kötü kararının, Torg'un daha akıllı olduğunu kanıtladığını düşünüyor gibiydi. Wintrow böyle bir bağlantı görmüyordu.

"Kaptan biraz para biriktirecekmiş, duydum, Jamaillia'da köle almak için daha fazla harcayacak. Güzel bir parti köle alacağız, evlat." Dudaklarını yaladı. "İşte bunu iple çekiyorum, özellikle de Jamaillia'ya vardığımızda benim tavsiyelerimi dinleyeceği için. O pazarı iyi bilirim. Evet. İyi köle etini gördüğümde anlarım ve en iyisini alacağım. Belki sana hoşuna gidecek zayıf küçük kızlar bile bulurum. Ne dersin, delikanlı?"

Sırtına tekme yemek istemiyorsan, sorulara cevap vermek zorundaydın. "Kölelik ahlaka aykırı ve yasadışıdır. Kaptanın planlarını tartışmamız uygun değil." Gözlerini işinden ayırmadı. Önünde eski halatlardan oluşan bir yığın vardı. Görevi, halatları çözmek, iyi olanları kurtarmak ve geri kalanını liflere ayırmaktı. Lifler ya yeniden halat yapımında kullanılabilir ya da gerektiğinde dolgu malzemesi olarak kullanılabilirdi. Elleri, işlediği kenevir kadar pürüzlü olmuştu. Ellere baktığında, bir zamanlar cam işçiliğinde usta bir sanatçının elleri olduğunu hatırlamak zordu. Karşısında, baş güvertede, Mild kendi tarafındaki yığının üzerinde çalışıyordu. Genç denizcinin nasırlı ellerinin çevikliğini kıskanıyordu. Mild bir

bir ip parçası alıp salladığında, ip sanki sihirli bir şekilde kendi kendine çözülüyordu. Wintrow ne kadar uğraşsa da, ip her zaman diğer yöne bükülmek istiyordu.

"Oh, ho. Biraz huysuzlanmaya başladık mı?" Torg'un ağır botu onu acı verici bir şekilde dürttü. Daha önceki tekmeden dolayı hala morlukları vardı.

"Hayır, efendim," diye cevapladı Wintrow refleks olarak. Bazen itaatkar olmak daha kolay hale geliyordu. Babası onu bu vahşi adama ilk kez teslim ettiğinde, ona bir aklı varmış gibi konuşmaya çalışmıştı. Ancak Torg'un anlamadığı kelimeleri alay olarak algıladığını ve açıklamalarının sadece zayıf bahaneler olarak görüldüğünü çabucak öğrenmişti. Ne kadar az konuşursa, o kadar az morluk olurdu. Normalde katılmadığı ifadelere katılmak zorunda kalsa bile. Bunu onurunun ve ahlakının zedelenmesi olarak görmemeye çalıştı. Hayatta kalmak, dedi kendi kendine. Kaçana kadar basitçe hayatta kalmak.

Cesaretini toplayıp bir soru sordu. "Hangi limanlara uğrayacağız?"

Marrow yarımadasında varsa, bir şekilde gemiden inecekti. Ne kadar yürümesi gerektiği ya da yarımadayı dilenerek geçmesi gerektiği umurunda değildi, manastırına geri dönecekti. Orada hikâyesini anlattığında, onu dinleyeceklerdi. Adını değiştirecekler ve babasının onu asla bulamayacağı başka bir yere yerleştireceklerdi.

"Marrow'a yakın hiçbir yere," dedi Torg acımasız bir zevkle. "Rahip olmak istiyorsan, çocuk, yüzmek zorundasın." İkinci kaptan yüksek sesle güldü ve Wintrow, o soruyu sorması için kendisine tuzak kurulduğunu anladı. Torg'un yavaş zekasının bile onun kalbinin nerede olduğunu bu kadar net bir şekilde bilmesi onu rahatsız etti. Bunun hakkında çok mu fazla hayal kuruyordu, her hareketinde belli mi oluyordu? Aklını kaybetmemek için tek yolun bu olduğunu düşünmeye başlamıştı. Gemiden kaçmak için sürekli planlar yapıyordu. Her gece onu zincir dolabına kilitlediklerinde, ayak sesleri kesilene kadar bekler, sonra kapıyı denerdi. Gemiye ilk sürüklendiğinde bu kadar sabırsız davranmamış olmayı diledi. Gemiden kaçmak için yaptığı beceriksiz girişimler, kaptan ve mürettebatın dikkatini çekmişti ve Kyle, onu gemiden kaçıranların ağır bir bedel ödeyeceğini açıkça belirtmişti. Asla yalnız bırakılmıyordu ve onunla birlikte çalışanlar, ona güvenemedikleri için ve işlerinin yanı sıra onu da korumak zorunda oldukları için ona kin besliyorlardı.

Şimdi Torg kaslarını gererek büyük bir gösteri yaptı. Çizmeli ayağını kaldırıp Wintrow'un sırtına tekrar vurdu. "Gitmeliyiz çocuklar. İşimiz var. Mild, sen bakıcısın. Bu yakışıklı çocuğun meşgul olmasını sağla." Son bir acı verici itmeyle Torg güverteye doğru ağır adımlarla uzaklaştı. İki çocuk da onun gidişini izlemek için başlarını kaldırmadı. Ama Torg duyamayacak kadar uzaklaştığında, Mild sakince şöyle dedi: "Bir gün biri onu öldürüp denize atacak ve kimse farkına bile varmayacak." Genç denizci, bu bilgiyi Wintrow'a verirken elindeki işi hiç durdurmadı. "Belki de o kişi ben olurum," diye ekledi neşeyle.

Genç adamın cinayeti sakın bir şekilde savunması Wintrow'u ürpertti. Torg'dan ne kadar hoşlanmasa da, onu nefret etmemek ne kadar zor olsa da, onu öldürmeyi hiç düşünmemişti. Mild'in bunu düşünmesi rahatsız ediciydi. "Torg gibi birinin hayatını ve odak noktası bozmasına izin verme," diye önerdi sessizce. "İntikam için öldürmeyi düşünmek bile ruhu bozar. Sa'nın Torg gibi adamların başkaları üzerinde güç sahibi olmasına neden izin verdiğini bilemeyiz, ama ruhlarımızı bozma gücünü elinden alabiliriz. Gerektiğinde ona itaat et, ama sakın..."

"Vaaz istememiştim," diye Mild sinirli bir şekilde itiraz etti. Üzerinde çalıştığı ipi tiksintiyle yere attı. "Sen kim olduğunu sanıyorsun? Bana nasıl düşüneceğimi veya yaşayacağımı sen söylemeye ne hakkın var? Hiç konuşmuyor musun? Bir dene bakalım. Yüksek sesle söyle, 'O köpek avcısı piçi gerçekten öldürmek istiyorum. Ne kadar rahatladığını görürsün.'" Yüzünü Wintrow'dan çevirip, sanki direğe seslenir gibi yüksek sesle konuştu. "Bok. Onunla insan gibi konuşmaya çalışıyorsun, o ise sanki diz çöküp onun tavsiyesini dileniyormuşsun gibi davranıyor."

Wintrow bir an öfke duydu, ardından utanç dalgası geldi. "Öyle demek istemedim..." Mild'den daha iyi olduğunu düşünmediğini söylemeye başladı, ama yalan dudaklarında kaldı. Kendini gerçeği söylemeye zorladı. "Hayır. Asla düşünmeden konuşmam. Dikkatsiz sözlerden kaçınmak için eğitildim. Manastırda, birinin kendini yıkıcı bir yola soktuğunu görürsek veya duyarsak, birbirimize söyleriz. Ama birbirimize yardım etmek için, değil de..."

"Artık manastırda değilsin. Buradasın. Ne zaman bunu kalın kafana sokup bir denizci gibi davranmaya başlayacaksın? Biliyorsun, onların seni itip kakmasına izin vermeni izlemek çok acı verici. Biraz cesaret

Cesaretini topla ve sürekli Sa'yı vaaz etmek yerine onlara karşı çık. Torg'a bir yumruk at. Tabii, bunun için dayak yiyeceksin. Ama Torg senden daha büyük bir korkak. Senin ona marlin çivisiyle saldıracağını düşünürse, senden uzaklaşır. Anlamıyor musun?

Wintrow haysiyetini korumaya çalıştı. "Eğer beni kendisi gibi davranmaya zorlarsa, o zaman gerçekten kazanmış olur. Anlamıyor musun?"

"Hayır. Tek gördüğüm, dayaktan o kadar korkuyorsun ki, korktuğunu bile itiraf edemiyorsun. Torg geçen gün seni alay etmek için gömleğini direğe asmış, sen de onu almaya gitmek zorunda olduğunu bildiğin halde, zorlanana kadar beklemiştin. Bu yüzden ona iki kez yenildin, anlamıyor musun?"

"Nasıl kaybettiğimi hiç anlamıyorum. O, erkeklere yakışmayacak kadar acımasız bir şakaydı," diye cevapladı Wintrow sessizce.

Mild bir an için öfkелendi. "İşte. Benim nefret ettiğim şey bu. Ne demek istediğimi biliyorsun, ama tamamen farklı bir şekilde konuşmaya çalışıyorsun. Mesele "erkeklere yakışır" olan şey değil. Şu anda mesele sen ve Torg. O turu kazanmanın tek yolu, umursamıyormuş gibi davranmak, direğe tırmanıp gömleğini geri almak önemsiz bir şey gibi davranmaktır. Bunun yerine, gömleğini almaya gitmek için fazla kutsal davranarak oturup güneş yanığı oldun..." Mild, Wintrow'un yanıt vermemesinden açıkça rahatsız olarak suskunluğa büründü. Nefes aldı ve tekrar denedi. "Hiç anlamadın mı? En kötüsü, seni kendinden önce direğe tırmanmaya zorlamasıydı. O anda gerçekten kaybettin. Artık tüm mürettebat senin omurgasız olduğunu düşünüyor. Seni korkak olarak görüyorlar." Mild tiksintiyle başını salladı. "Küçük bir çocuk gibi görünmen yetmez mi? Her zaman öyle davranmak zorunda mısın?"

Denizci tiksintiyle ayağa kalktı ve uzaklaştı. Wintrow, halat yığınının bakarak oturdu. Diğer çocuğun sözleri, itiraf etmek istemese de onu çok sarsmıştı. Wintrow'un artık farklı bir dünyada yaşadığını ve hareket ettiğini çok açık bir şekilde belirtmişti. O ve Mild muhtemelen aynı yaşıydı, ama Mild bu mesleği kendi isteğiyle üç yıl önce seçmişti. Artık o, kemiklerine kadar denizciydi ve Wintrow gemiye geldiğinden beri geminin tayfası değildi. Artık görünüşü de hiç çocuk değildi. Kaslı ve çevikti. Wintrow'dan bir baş daha uzundu ve yanaklarındaki tüyler koyulaşmaya başlayarak gerçek sakallara dönüşüyordu. Wintrow, ince yapısı ve çocuksu görünüşünün bir kusur olmadığını,

hatırlayamıyordu. Ama manastırda her şey daha kolaydı, orada herkes kendi zamanında ve kendi yolunda büyüyeceğine inanıyordu. Sa'Greb asla bir delikanlı kadar uzun boylu olamayacaktı ve kısa, tıknaz bacakları, köyünde kalsaydı herkesin alay konusu olacaktı. Ama manastırda yazdığı şiirler için saygı görüyordu. Kimse onu "çok kısa" olarak görmüyordu, o sadece Sa'Greb'di. Ve bu gemide sıradan bir günün parçası olan acımasız şakalar, manastırda asla beklenmezdi ve hoş görülmezdi. Küçük çocuklar ilk geldiklerinde birbirleriyle alay eder ve itişip kakışırıldardı, ama zorbalığa veya acımasızlığa meyilli olanlar hızla ailelerine geri gönderilirdi. Bu özelliklerin Sa'nın hizmetkarları arasında yeri yoktu.

Aniden manastırı özledi ve keskin bir acı hissetti. Gözlerine yaşlar dolmadan acıyı bastırdı. Bu gemide ağlamak yoktu; başkalarının zayıflık olarak göreceği bir şeyi kimseye göstermenin anlamı yoktu. Kendi çapında Mild haklıydı. Kaçana kadar ya da on beşinci yaş gününe kadar Vivacia'da mahsur kalmıştı. Berandol ona ne tavsiye ederdi? Tabii ki, burada geçirdiği zamanı en iyi şekilde değerlendirmesi. Eğer denizci olmak zorundaysa, bunu çabuk öğrenmesi daha akıllıca olurdu. Ve bu mürettebatın bir parçası olmak zorunda kalırsa... ne kadar sürerse sürsün... en azından ittifaklar kurmaya başlamalıydı.

Kendi yaşında, ama kendisiyle neredeyse hiçbir ortak yanı olmayan biriyle nasıl arkadaş olunur, en azından en ufak bir fikri olsaydı, bu çok yardımcı olurdu, diye düşündü. Aşınmış bir halat parçası aldı ve bunu düşünürken parçalamaya başladı. Arkasında, Vivacia sessizce konuştu. "Sözlerin yerindeydi."

Harika. Sa'nın gücüyle canlanmış, ruhsuz bir tahta gemi, onun sözlerini ilham verici bulmuştu. Bu değersiz düşünce aklından geçer geçmez, Wintrow onu bastırdı. Ama gemiden gelen acı titreşimini hissetmeden önce. Az önce kendine müttefiklere ihtiyacı olduğunu söylememiş miydi? Ve şimdi tek gerçek müttefikine acımasızca sırtını dönüyordu. "Özür dilerim," dedi sessizce, bu sözleri yüksek sesle söylemesine gerek olmadığını biliyordu. "Acımızı başkalarına aktarma eğilimi, insanın doğasında var. Sanki başkalarına aynı acıyı yaşatarak kendimizden kurtulabilirmişiz gibi."

"Bunu daha önce de gördüm," dedi Vivacia isteksizce. "Ve bu acı içinde yalnız değilsin. Tüm mürettebat kargaşa içinde. Gemide neredeyse hiç kimse

kendi payından memnun."

O, onun gözlemine başını sallayarak onayladı. "Çok fazla değişiklik oldu, çok hızlı. Çok fazla adam işten çıkarıldı, diğerleri yaşları nedeniyle daha düşük maaşa alındı. Gemide çok fazla yeni eleman var, işlerin akışında kendilerine uygun yeri bulmaya çalışıyorlar. Hepsi aynı mürettebatın parçası olduklarını hissetmeleri zaman alacak."

"Eğer olursa," dedi Vivacia umutsuzca. "Vestrit'in Eski Mürettebatı, Kyle'ın Adamları ve Yeni Elemanlar var. Kendilerini öyle görüyorlar ve öyle davranıyorlar. Kendimi bölünmüş hissediyorum. Güvenmek, rahatlamak ve kontrolü kaptana bırakmak zor." Bu unvanı söylerken tereddüt etti, sanki Kyle'ı o pozisyonda tam olarak kabul edemiyormuş gibi.

Wintrow yine sessizce başını salladı. Gerginliği kendisi de hissetmişti. Kyle'ın kovduğu adamlardan bazıları çok öfkeliydi ve en az iki kişi protesto etmek için istifa etmişti. En son olay, Kyle'ın istifa eden yaşlı bir adamdan, Kaptan Vestrit'in Vivacia'da uzun yıllar hizmetinden dolayı verdiği altın küpeyi geri vermesini istemesi üzerine çıkmıştı. Küpe, Vivacia'nın baş figürü şeklindeydi ve onu geminin değerli bir mürettebat üyesi olarak gösteriyordu. Yaşlı adam küpeyi Kyle'a vermek yerine denize attı. Sonra, deniz çantasını kemikli omzuna asarak rıhtımdan uzaklaştı. Wintrow, yaşlı adamın gidecek pek bir yeri olmadığını hissetmişti; yeni bir gemide, daha genç ve çevik tayfalarla rekabet ederek kendini kanıtlaması zor olacaktı.

"Onu gerçekten denize atmadı." Vivacia'nın sesi fısıltıdan biraz daha yüksekti.

Wintrow hemen meraklandı. "Atmadı mı? Nereden biliyorsun?" Ayağa kalkıp korkuluğa giderek baş figürüne baktı. Figür ona gülümsedi.

"Çünkü o gece geri geldi ve bana verdi. Uzun zamandır birlikte olduğumuzu, gemimde ölemeyecekse en azından yıllarının bir hatırasını bana bırakmak istediğini söyledi."

Wintrow aniden derin bir duyguya kapıldı. Yaşlı denizci, altın kadar değerli bir mücevheri gemiye geri vermişti. Karşılıksız vermişti.

"Onu ne yaptın?"

Kadın bir an rahatsız göründü. "Ne yapacağımı bilemedim. Ama bana yutmamı söyledi. Birçok yaşam gemisinin bunu yaptığını söyledi. Sık sık değil, ama çok önemli hatıralar için. Gemiler onları yutar ve böylece onları veren adamın anısını, yaşadıkları sürece taşırlar." Wintrow'un şaşkın bakışına gülümsedi. "Ben de öyle yaptım. Garip bir his olsa da zor olmadı. Ve garip bir şekilde bunun farkındayım. Ama bilirsin, doğru şey olduğunu hissettim."

"Eminim öyleydi," diye cevapladı Wintrow. Ve neden bu kadar emin olduğunu merak etti.

Günün sıcağından sonra akşam rüzgarı hoş geldi. Sıradan gemiler bile rıhtımın yanında hafifçe gıcırdayarak birbirleriyle fısıldaşıyor gibiydi. Gökyüzü açıktı, yarın güzel bir gün olacağını müjdeliyordu. Althea, Vivacia'nın gölgesinde sessizce durup bekledi. İmkansız bir hedefe kalbini bağlayıp, ona ulaşmak için bir adamın öfkeli sözlerine güvenerek deli mi olduğunu merak etti. Ama başka neyi vardı ki? Sadece Kyle'ın düşüncesiz yemini ve yeğeninin adalet duygusu. Sadece bir aptal bunların yeterli olacağına inanabilirdi. Annesi Vivacia aracılığıyla onu aramıştı; belki bu, evde bir müttefiki olduğu anlamına gelirdi. Belki, ama buna güvenmeyecekti.

Sessizce elini Vivacia'nın gümüş rengi gövdesine koydu. "Lütfen, Sa," diye dua etti, ama bunu takip edecek başka söz bulamadı. Nadiren dua ederdi. İstediklerini elde etmek için başkasına güvenmek onun doğasında yoktu. Her şeyi yaratan büyük Ana'nın, onu genellikle görmezden gelen birinin sözlerini duyup duymayacağını merak etti. Sonra avucunun içinden Vivacia'nın sıcak tepkisini hissetti ve gerçekten Sa'ya dua edip etmediğini merak etti. Belki de tanıdığı çoğu denizci gibi, ilahi takdirden çok gemisine inanıyordu.

"Geliyor," diye fısıldadı Vivacia.

Althea gemisinin gölgesine bir adım daha ilerledi ve bekledi.

Böyle gizlice dolaşmaktan nefret ediyordu, gemisiyle kısa ve gizli buluşmalar yapmaktan nefret ediyordu. Ama bu, başarıya ulaşmak için tek umudüydü. Kyle'ın planlarından haberi olsaydı, onu engellemek için elinden gelen her şeyi yapacağından emindi. Yine de, Wintrow'a bu planları açıklamak üzereydi ve

hepsi onunla tek bir bakış alışverişine dayanıyordu. Kısa bir an için, babasının onur duygusunu çocuğun gözlerinde görmüştü. Şimdi her şeyi ona olan inancına bağlıyordu.

"Unutma, çocuk, seni izliyorum," dedi Torg, sessizliği bozarak kötü bir sesle. Bu sözlerle sadece sessizlik karşılık verince, "Cevap ver, çocuk!" diye bağırdı.

"Bana bir soru sormadın," dedi Wintrow sessizce. Aşağıdaki rıhtımda Althea, çocuğa bilgelik olmasa da cesaretinden dolayı puan verdi.

"Bu gece gemiden atlamaya kalkarsan, omurgan kırılana kadar kışını tekmelerim," diye tehdit etti Torg. "Anladın mı?"

"Anladım," diye cevapladı Wintrow yorgun bir sesle. Çok genç ve çok yorgun geliyordu. Althea çıplak ayakların hafif sürtünme sesini duydu, ardından birinin yorgun bir şekilde güverteye uzandığını duydu. "Konuşmak bir yana, düşünmek için bile çok yorgunum," dedi çocuk.

"Dinleyecek kadar yorgun musun?" diye sordu gemi nazikçe.

Althea, belirsiz bir esneme sesi duydu. "Sadece, bana söylemek istediğin şeyin ortasında uyuyakalırsam sorun olmazsa."

"Dinlemeni isteyen ben değilim," dedi Vivacia sessizce. "Althea Vestrit aşağıda rıhtımda bekliyor. Sana söyleyecek bir şeyi olan kişi o."

"Althea teyzem mi?" diye sordu çocuk şaşkınlıkla. Althea, çocuğun başının üstündeki korkuluktan çıktığını gördü. Gölgelelerin içinden sessizce çıkıp ona baktı. Yüzünü göremiyordu; akşam gökyüzünün önünde sadece koyu bir silüet vardı. "Herkes senin ortadan kaybolduğunu söylüyor," dedi çocuk sessizce.

"Evet. Öyle yaptım," diye itiraf etti. Derin bir nefes aldı ve ilk riskini aldı. "Wintrow. Sana yapmayı planladığım şeyi açıkça söylersem, bu planları sır olarak saklayabilir misin?"

O da ona bir rahibin soracağı türden bir soru sordu. "Yanlış bir şey yapmayı mı planlıyorsun?"

Onun ses tonuna neredeyse gülecekti. "Hayır. Babanı öldürmeye ya da onun gibi aptalca bir şey yapmaya niyetim yok." Tereddüt etti, çocuk hakkında bildiği az şeyi değerlendirmeye çalıştı.

Vivacia onun güvenilir olduğunu söylemişti. Genç gemicinin haklı olmasını umuyordu. "Yine de onu alt etmeye çalışacağım. Ama planımı öğrenirse işe yaramaz. Bu yüzden sırrımı saklamamı istiyorum."

"Neden planını kimseye anlatıyorsun? Sırrı en iyi tek kişi saklar," diye işaret etti.

Tabii ki meselenin özü buydu. Derin bir nefes aldı. "Çünkü sen planlarım için çok önemlisin. Bana yardım edeceğine söz vermezsen, harekete geçmemin hiçbir anlamı kalmaz."

Oğlan bir süre sessiz kaldı. "O gün, bana vurduğunda gördüğün şey. Onu nefret ettiğimi ya da onun düşmesini istediğimi düşünebilirsin. Ama öyle değil."

"Senden yanlış bir şey yapmanı istemeyeceğim, Wintrow," diye cevapladı Althea çabucak. "Gerçekten. Ama daha fazla konuşmadan önce, sırrımı saklayacağına söz vermeni istiyorum."

Ona göre, çocuk bunu düşünmek için çok uzun zaman aldı. Bütün rahipler her konuda bu kadar temkinli miydi? "Sırrını saklayacağım," dedi sonunda. Bu özelliği onda hoşuna gitti. Yeminler, antlar yoktu, sadece basit bir söz. Avucunun içinden, Vivacia'nın onu onaylamasına memnuniyetle karşılık verdiğini hissetti. Bunun geminin umurunda olması garipti.

"Teşekkür ederim," dedi sessizce. Cesaretini topladı ve çocuğun onu aptal sanmamasını umdu. "O günü net olarak hatırlıyor musun? Seni yemek odasında yere düşürdüğü günü?"

"Çoğunu," dedi çocuk yumuşak bir sesle. "En azından bilincimde olduğum kısımları."

"Babanın ne dediğini hatırlıyor musun? Sa'ya yemin etti ve saygın bir kaptan benim denizcilik becerilerimi onaylarsa gemimi bana geri vereceğini söyledi. Hatırlıyor musun?" Nefesini tuttu.

"Hatırlıyorum," dedi Wintrow sessizce.

İki elini geminin gövdesine koydu. "Ve Sa'ya yemin eder misin, onun bu sözleri söylediğini duyduğunu?"

"Hayır."

Althea'nın hayalleri saman temellerinden çöktü. Bunu bilmeliydi. Bu kadar önemli bir konuda çocuğun babasına karşı çıkacağını nasıl düşünebilirdi? Nasıl bu kadar aptal olabilirdi?

"Onun söylediğini duyduğuma yemin edebilirim," diye devam etti Wintrow sessizce. "Ama yemin edemem. Sa'nın rahibi Sa adına yemin etmez."

Althea'nın kalbi hızla çarptı. Bu yeterli olacaktı, yeterli olmak zorundaydı. "Bir erkek olarak, onun söylediklerine dair söz verirsin," diye ısrar etti.

"Elbette. Bu sadece gerçek. Ama," diye başını ona doğru salladı, "bunun sana bir faydası olacağını sanmıyorum. Babam Sa'ya beni rahipliğe teslim etme sözünü tutmayacaksa, öfkeyle ettiği yemini neden tutsun ki? Sonuçta bu gemi onun için benden çok daha değerli. Bunu sana söylemekten üzgünüm Althea, ama gemini bu şekilde geri alabileceğine dair umutların boşuna."

"Bunu ben düşünürüm," dedi titrek bir sesle. İçinde bir rahatlama hissetti. Bir tanığı vardı ve ona güvenebileceğini hissediyordu. Tüccarlar Konseyi'nden gelen çocuğa ve onun sahip olduğu güce hiçbir şey söylemeyecekti. Ona sırrının yeterince fazlasını emanet etmişti. Onu daha fazla yük altında bırakmayacaktı. "Senin gerçeği doğrulayacağını, babanın o sözleri söylediğini bildiğim sürece umudum var."

Adam bu sözleri sessizce dinledi. Althea bir süre öylece durdu, elleri sessiz geminin üzerinde. Geminin içinden çocuğun varlığını neredeyse hissedebiliyordu. Onun çaresizliğini ve yalnızlığını.

"Yarın yola çıkıyoruz," dedi sonunda. Sesinde hiç sevinç yoktu.

"Seni kıskanıyorum," dedi Althea.

"Biliyorum. Keşke yer değiştirebilseydik."

"Keşke o kadar basit olsaydı." Althea kıskançlığını bir kenara bırakmaya çalıştı. "Wintrow. Gemiye güven. O sana göz kulak olur, sen de ona iyi bak. İkinizin de birbirinize göz kulak olacağınıza güveniyorum." Kendi sesinde, gençken hep nefret ettiği "şımaran akraba" tonunu duydu. Bu sesi kafasından uzaklaştırdı ve sanki ilk seferine çıkan herhangi bir genç çocukmuş gibi konuştu. "Bu hayatı ve bu gemiyi seveceğine inanıyorum. Bu senin kanında var, biliyorsun. Ve eğer seversen," bu sözler

daha sert çıktı, "eğer seversen ve gemimize sadık kalırsan, ben geminin başına geçtiğimde, gemide sana her zaman bir yer ayırırım. Bu sana sözümdür."

"Bir şekilde bu sözü tutmanı isteyeceğimi sanmıyorum. Gemiye sevmediğinden değil, sadece hayal edemiyorum..."

"Kiminle konuşuyorsun, evlat?" diye bağırdı Torg. Ağır ayakları güverteye vururken Althea geminin gölgesine geri çekildi. Nefesini tuttu. Wintrow, Torg'a yalan söylemezdi. Onu tanıyordu. Orada durup çocuğun onun için dayak yemesine izin veremezdi, ama Torg'un onu Kyle için tutmasını da göze alamazdı.

"Sanırım bu benim Wintrow ile konuşma vaktim," diye Vivacia keskin bir şekilde araya girdi. "Sence o kiminle konuşuyor olabilir?"

"Aşağıda rıhtımda kimse var mı?" diye sordu Torg. Kılıklı kafasını parmaklıktan dışarı çıkardı, ama Vivacia'nın kıvrımlı gövdesi ve derin gölgesi Althea'yı koruyordu. Althea nefesini tuttu.

"Neden şişko kıcını oraya indirip kendin bakmıyorsun?" Vivacia alaycı bir şekilde sordu. Althea, Wintrow'un şaşkınlık içindeki nefesini açıkça duydu. Gülmemek için kendini zor tuttu. Ses tonu, en cesur anlarındaki kibirli gemici çırağı Mild'e tıpatıp benziyordu.

"Öyle mi? Belki de öyle yapacağım."

"Karanlıkta ayağını takma," Vivacia tatlı bir sesle uyardı. "Denize düşüp burada, iskelenin yanında boğulursan yazık olur." Canlı geminin huzurlu sallanması aniden çok hafif bir şekilde arttı. Ve o anda, ergenlik çağındaki kızın adama yönelik alaycı sözleri daha karanlık bir hal aldı ve Althea'nın ensesindeki tüyleri diken diken etti.

"Seni şeytani gemi!" Torg ona tısladı. "Beni korkutamazsın. Aşağıda kim var bakacağım." Althea, güvertede ayak seslerini duydu, ama onun iskeleye mi yoksa gemi başındaki heykelden uzaklaşmaya mı koştuğunu anlayamadı.

"Hemen git!" Vivacia ona tısladı.

"Gidiyorum. İyi şanslar. Kalbim seninle birlikte." Althea bu sözleri fısıltıyla söyledi, ama geminin onu bu kadar uzun süre duymasına gerek olmadığını biliyordu.

Vivacia'dan uzaklaşarak kaçarken en karanlık gölgelerin içinde kaldı. "Onları ikisini de koru, özellikle kendilerinden," diye fısıldadı ve bu kez gerçek bir dua ettiğini biliyordu.

Ronica Vestrit mutfakta tek başına bekliyordu. Dışarıda gece karanlığı çökmüş, yaz böcekleri cıvıldıyor, yıldızlar ağaçların arasından parıldıyordu. Yakında tarlanın kenarındaki gong çalacaktı. Bu düşünce midesini kelebeklerle doldurdu. Hayır. Güveler. Güveler, geceye ve beklediği randevuya daha uygun.

Hizmetçilere gece izin vermiş ve sonunda Rache'ye yalnız kalmak istediğini açıkça söylemişti. Köle kadın son zamanlarda ona o kadar minnettardı ki, onun hüzünlü bakışlarından kurtulmak zordu. Keffria, Malta'ya dans etmeyi, yelpaze tutmayı ve hatta erkeklerle nasıl konuşulacağını öğretiyordu. Ronica, kızının eğitimini bu kadar yabancı birine emanet etmesini korkunç buluyordu, ama son zamanlarda Keffria ve Malta'nın pek iyi anlaşmadığını da biliyordu. Kavgalarının tam boyutunu bilmiyordu ve bilmemeyi de yürekten istiyordu. Kendi gerçek ve ciddi sorunları yeterince vardı, kızının torunuyla kavgalarını dinlemeye de hiç niyeti yoktu. En azından Malta, Rache'yi meşgul ediyor ve ayak altında dolanmamasını sağlıyordu. Çoğu zaman. Davad, iki kez kölenin kendisine geri verilmesini istediğini ima etmişti. Keffria her seferinde Rache'nin yardımları için ona bol bol teşekkür etmiş, onsu nasıl idare edeceğini bilmediğini, Davad'ın onu geri istemek için daha nazık bir yol bulamadığını söylemişti. Ronica bu taktiğin ne kadar işe yarayacağını ve işe yaramadığında ne yapacağını merak ediyordu. Kızı satın almak mı? Kendisi köle sahibi mi olmak? Bu düşünce onu tiksindiriyordu. Ama zavallı kadının ona bu kadar bağlanmış olması da onu sonsuz bir öfkeye boğuyordu. Başka bir şeyle meşgul olmadığı zamanlarda Rache, Ronica'nın bulunduğu odanın dışında gizlenir, ona hizmet etmek için bir fırsat kollardı. Kadının kendine bir hayat bulmasını içtenlikle diliyordu. Köleliğin ondan çaldığı hayatın yerine geçecek bir hayat mı? diye sordu kendine alaycı bir şekilde.

Uzakta, bir gong çaldı, çan sesi kadar yumuşak.

Gergin bir şekilde ayağa kalktı ve mutfakta dolaştı, sonra masaya geri döndü. Masayı kendisi hazırlamış ve düzenlemişti. Konuğunu onurlandırmak için en kaliteli balmumundan yapılmış iki uzun beyaz mum vardı. En iyi porselenler ve en güzel gümüşler, ağır krem rengi dantelli bir masa örtüsünün üzerine dizilmişti. Zarif tart tepsileri, hafif tütsülenmiş istiridye ve acı soslu taze otlar ile süslenmiş tabaklarla yarışlıyordu. Eski bir şarap şişesi de masada bekliyordu. Yemeklerin ihtişamı, misafirine ne kadar saygı duyduğunu gösterirken, gizlilik ve mutfak ortamı, ikisine de birbirlerini korumak ve savunmak için yaptıkları eski anlaşılmayı hatırlatıyordu. Ronica gergin bir şekilde gümüş kaşıkları daha düzgün bir şekilde dizdi. Saçmalık. Rain Wild Traders'dan bir temsilci ağırlaması ilk kez olmuyordu. Ephron ile evlendiğinden beri yılda iki kez geliyorlardı. Ancak Ephron'un ölümünden sonra ilk kez bir temsilci ağırlıyordu. Ve ilk kez tam ödemeyi toplayamamıştı.

Küçük ama ağır altın sandığı iki ölçü eksikti. İki ölçü. Ronica bunu itiraf etmek, utanç verici sorular sorulmadan önce kendisi gündeme getirmek niyetindeydi. İtiraf edip, bir sonraki ödemede faiz artışı teklif edecekti. Sonuçta başka ne yapabilirdi ki? Ya da temsilci? Kısmi ödeme hiç yoktan iyiydi ve River Wild halkı, onun sunabileceği her şeyden çok altınlarına ihtiyaç duyuyordu. En azından öyle umuyordu.

Beklediği halde, kapıya hafifçe vurulduğunda yine de irkildi. "Hoş geldiniz!" diye seslendi, kapıyı açmak için kıpırdamadan. Hızla odayı aydınlatan mumları üfledi. Sadece bir tanesini, iki uzun balmumu mumunu yakmak için sakladı. Sonra, dekoratif şekillerle oyulmuş dövme pirinçten yapılmış süslü başlıkları mumların üzerine dikkatlice indirdi. Artık oda, yaprak şeklinde ışık parçacıklarıyla aydınlanıyordu. Ronica, elde ettiği etkiye memnuniyetle başını salladı ve hızla kapıyı açmak için adım attı.

"Evime hoş geldiniz. İçeri girin ve kendinizi evinizde hissedin." Sözler eski bir formaliteydi, ama Ronica'nın sesi içten duygularla doluydu.

"Teşekkür ederim," diye cevapladı Rain Wild kadını. İçeri girdi, etrafa bakarak mahremiyeti ve loş ışıkları onaylayarak başını salladı. Eldivenlerini çıkardı, yumuşak deri giysileri Ronica'ya uzattı ve yüzünü ve saçlarını örten başlığını geri itti. Ronica kendini sabit tuttu ve

kadının gözlerine baktı. Yüzündeki ifadesini hiç değıştirmedi.

"Uzun yolculuğunuzun ardından size ikramlar hazırladım. Masama oturur musunuz?"

"Çok teşekkür ederim," diye cevapladı kadının arkadaşı.

İki kadın birbirlerine reverans yaptı. "Ben, Bingtown Tüccarları'ndan Vestrit ailesinin üyesi Ronica Vestrit, sizi masama ve evime davet ediyorum. Bingtown ile Rain Wilds arasında yapılan en eski antlaşmaları ve her iki ailenin ürünü olan canlı gemi Vivacia ile ilgili özel anlaşmamızı hatırlıyorum."

"Ben, Rain Wilds Tüccarları'ndan Festrew ailesinin üyesi Caolwn Festrew, evinizin ve masanızın misafirperverliğini kabul ediyorum. Rain Wilds'ın Bingtown'a ve ayrıca her iki ailenin ürünü olan canlı gemi Vivacia ile ilgili özel anlaşmamıza dair en eski sözlerimizi hatırlıyorum."

İki kadın da dik durdu ve Caolwn, formalitelerin bittiği için alaycı bir rahatlama iç çekişı yaptı. Ronica, törenin bir gelenek olduğu için içten içe rahatlamıştı. Bu tören olmasaydı, Caolwn'u asla tanıyamazdı. "Masayı çok güzel hazırlamışsın, Ronica. Ama tabii, tanıştığımız onca yıldır, hiç farklı olmamıştı."

"Teşekkür ederim, Caolwn." Ronica tereddüt etti, ama sormamak acıma duygusundan kaynaklanan sahte bir çekingenlik olurdu. "Bu yıl Nelyn'i bekliyordum."

"Kızım öldü." Caolwn bu sözleri sessizce söyledi. "Bunu duyduğuma üzıldüm." Ronica'nın üzüntüsü samimiydi.

"Yağmur Ormanları kadınlara acımasızdır. Erkeklere de kolay değildir."

"Kızını kaybetmek... çok acı olmalı."

Öyle. Yine de Nelyn gitmeden önce bize üç çocuk armağan etti. Bunun için uzun süre hatırlanacak ve onurlandırılacaktır."

Ronica yavaşça başını salladı. Nelyn tek çocuktı. Rain Wild'daki çoğu kadın, hayatta kalan bir çocuk sahibi olmayı büyük bir şans sayıyordu. Nelyn'in üç çocuk sahibi olması, onun anısını gerçekten parlatacaktı. "Nelyn için şarabı çıkarmıştım," dedi Ronica sessizce. "Hatırladığım kadarıyla, sen

ayı tercih edersin. Su ısıtıcısını koyayım, arabı da yanına alabilesin diye bir kenara koyayım."

"ok naziksiniz."

"Yok, hiç de değil. İildiğinde, lütfen arabı içen herkes Nelyn'i ve arabı ne kadar sevdiğini hatırlasın."

Caolwn aniden yüzünü indirdi. Yüzündeki sarkık uzantılar da onunla birlikte sallandı, ama bu Ronica'nın diğer kadının meneke rengi gözlerinde aniden parlayan gzyalarından dikkatini dağıtmadı. Caolwn başını salladı ve sonra derin bir nefes aldı. "Ronica, çoğu kişi için formaliteler sadece formalitedir. Karşılama zorlama, misafirperverlik rahatsız edici. Ama sen Vestrit olup ziyaretin görevlerini üstlendiğinden beri, bizi gerçekten hoş karşıladın. Bunun için sana nasıl teşekkür edebilirim?"

Başka bir kadın, Caolwn'a altının miktarının az olduğunu söylemek isteyebilirdi. Başka bir kadın, eski sözlerin ve anlaşmaların kutsallığına inanmayabilirdi. Ronica ise inanıyordu. "Teşekkür etmenize gerek yok. Size hakkınızı veriyorum," dedi ve sözleri soğuk geldiği için ekledi, "ama tören olsun ya da olmasın, anlaşma olsun ya da olmasın, ikimiz arkadaş olacaktık, buna inanıyorum."

"Ben de öyle."

"yleyse çay demleyeyim." Ronica ayağa kalktı ve ev işleriyle uğraşırken kendini hemen daha rahat hissetti. Suyu su ısıtıcısına dökerken ve ocaktaki kzleri üflerken, "Beni bekleme," diye ekledi. Söylesene, fme istiridye nasıl? Her zamanki gibi Slek'ten aldım, ama bu yıl fme işini oğluna devretmiş. Oğluna oldukça eleştirel davranıyordu, ama ben daha çok beğendim."

Caolwn tattı ve Ronica'ya hak verdi. Ronica ayı hazırladı, su ısıtıcısını masaya getirdi ve iki çay fincanı koydu. Birlikte oturup yemek yediler, içtiler ve genel konulardan konuştular. Bahçeleri ve hava gibi basit şeylerden, Ephron ve Nelyn'in ölümü gibi zor ve kişisel konulardan ve mevcut Satrap'ın sefahatleri ve köle satışına uyguladığı baş vergisiyle ilgili olabilecek ya da olmayabilecek köle ticaretinin artması gibi hepsi için kötüye işaret eden konulardan bahsettiler. Aileleri hakkında uzun ve sevgi dolu anılar anıldı ve Vivacia ve onun hareketlenişi, sanki gemi ortak **bir** torunmuş gibi derinlemesine tartışıldı. Bingtown'a gelen yeni insanlar, onların hak ettikleri toprakları ve Bingtown Konseyi'nde koltuk kazanmak için gösterdikleri çabalar hakkında da sessiz

Bingtown'a gelen yeni insanların akını, hak iddia ettikleri topraklar ve Bingtown Konseyi'nde koltuk kazanma çabaları hakkında da sessiz tartışmalar yapıldı. Bu sonuncusu, sadece Bingtown Tüccarlarını değil, her ikisini de güvende tutan Bingtown ve Rain Wild Tüccarları arasındaki eski anlaşmayı da tehdit ediyordu.

Anlaşma nadiren konuşulan bir konuydu. Nefes almak ya da ölüm gibi konuların konuşulmadığı gibi, bu da konuşulmazdı. Bu tür şeyler her zaman vardır ve kaçınılmazdır. Benzer şekilde, Caolwn da Ronica'ya yüzünü kaplayan kederin ve saçlarını gümüşe çeviren zamanın izlerinden, yılların yüksek elmacık kemiklerinden etlerini çekip boğazındaki yumuşak deriyi buruşturduğundan bahsetmedi. Ronica, Caolwn'un görme yetisini tehdit eden pullu büyümelere bakmaktan kaçındı, kalın bronz saçlarının arasından görünen şişkin etlere de bakmadı. Sönük mumların ışığı bu izleri yumuşatabilirdi ama gizleyemezdi. Anlaşma gibi, bunlar da sırf kim oldukları için taşıdıkları görünür yaralardı.

Buhar çıkan çay fincanlarını ve lezzetli yiyecekleri paylaştılar. Ağır gümüş aletler ince porselenlere çarparak ses çıkarırken, dışarıda yaz gecesinin esintisi Ronica'nın rüzgâr çanlarını çınlatarak sohbetlerine gümüş bir kontrpuan oluşturdu. Yemek süresince, onlar güzel yemekler ve zekice sohbetlerle zarif bir akşam geçiren komşulardı. Bu da anlaşmanın bir parçasıydı. İki yerleşimci grubunu ayıran kilometreler ve farklılıklar olmasına rağmen, hem Bingtown Tüccarları hem de Yağmur Ormanı Tüccarları, Lanetli Kıyı'ya birlikte geldiklerini, ortaklar, dostlar ve akrabalar olduklarını hatırlayacaktı. Ve öyle kalacaklardı.

Bu yüzden, yemek bitip kadınlar demlikteki son soğuk çayı paylaşana, sohbet doğal bir sessizliğe bürünene kadar Caolwn'un ziyaretinin asıl amacını konuşma zamanı gelmemişti. Caolwn derin bir nefes aldı ve resmi görüşmeyi başlattı. Uzun zaman önce Bingtown Tüccarları, iş ile eğlenceyi ayırmanın bir yolunun bu olduğunu keşfetmişti. Dil değişikliği, kadınların paylaştığı dostluğu ortadan kaldırmazdı, ancak iş ilişkilerinde farklı kuralların geçerli olduğunu ve herkes tarafından uyulması gerektiğini kabul ediyordu. Bu, arkadaşların ve akrabaların aynı zamanda iş bağlantıları olduğu küçük bir toplum için bir koruma önlemiydi. "Vivacia gemisi canlandı. Söz verilen her şey var mı?"

Son zamanlarda yaşadığı acıya rağmen, Ronica yüzünde içten bir gülümseme belirdi. "Söz verilen her şey var ve bunu içtenlikle kabul ediyoruz."

"O halde, onun için vaat edilenleri memnuniyetle kabul ediyoruz."

"Biz de sunmaktan memnuniyet duyarız." Ronica nefes aldı ve aniden, eksik miktarı daha önce gündeme getirmemiş olmasını diledi. Ancak bunu arkadaşlıklarının bir parçası haline getirmek doğru ve adil olmazdı. Söylemesi zor olsa da, doğru zaman gelmişti. Bu alışılmadık durum için kelimeleri arıyordu. "Ayrıca, şu anda size, toplayabildiğimizden daha fazla borcumuz olduğunu da kabul ediyoruz." Ronica kendini zorla dik oturmaya ve Caolwn'un lavanta rengi gözlerindeki şaşkınlıkla yüzleşmeye zorladı. "Tam iki ölçü eksik. Bu ek miktarın bir sonraki görüşmemize kadar ertelenmesini rica ediyoruz. O zaman size tüm borcumuzu ve iki ek ölçü ile çeyrek ölçü faizini ödeyeceğimizi garanti ederim."

Caolwn düşünürken uzun bir sessizlik oldu. İkisi de Bingtown yasalarının, Ronica'nın ödemediği borcun faizi olarak talep edebileceği miktarda ona büyük bir serbestlik tanıdığını biliyordu. Ronica, iki ölçü kadar ek ödeme talep etmesine hazırды. Yarım ile bir ölçü arasında bir anlaşmaya varacaklarını umuyordu. Bu kadarını bile bulmak, onun yaratıcılığını sonuna kadar zorlayacaktı. Ama Caolwn konuşmaya başladığında, yumuşak sözleri Ronica'nın kanını dondurdurdu. "Kan ya da altın, borç ödenmelidir," dedi Caolwn.

Ronica'nın kalbi göğsünde atmaya başladı. Kimden bahsediyordu? Aklına gelen hiçbir cevap onu memnun etmedi. Sesinde titreme olmaması için çabaladı, bir anlaşma bir anlaşmadır diye kendine sertçe hatırlattı, ama şartları iyileştirmeye çalışmak her zaman mümkündü. En olası olmayan tavrı aldı. "Ben daha yeni dul kaldım," diye işaret etti. "Ve yasımı tamamlamak için zamanım olsaydı bile, bu sözü tutmaya uygun değilim. Kimseye sağlıklı çocuk doğuracak yaşta değilim, Caolwn. Ephron'a başka bir oğul doğurmayı umduğumdan bu yana yıllar geçti."

"Kızların var," diye dikkatlice hatırlattı Caolwn.

"Biri evli, biri kayıp," diye Ronica hemen kabul etti. "Sahip olmadığım bir şeyi sana nasıl söz verebilirim?"

"Althea kayıp mı?"

Ronica başını salladı, yine o acı hissi içini sardı. Bilememek. Denizci ailelerin en büyük korkusu. Bir gün birinin öylece ortadan kaybolması ve evde kalanların ona ne olduğunu asla öğrenememesi...

"Bunu sormak zorundayım," dedi Caolwn, neredeyse özür dilercesine. "Aileme karşı görevim gereği bunu sormak zorundayım. Althea, anlaşmamızın şartlarını yerine getirmemek için kendini saklamaz ya da kaçmaz, değil mi?"

"Bunu sormak zorundasın, bu yüzden alınmıyorum." Yine de Ronica, sesindeki soğukluğu gizlemekte zorlandı. "Althea, kemiklerine kadar Bingtown'lu. Ailesinin sözünü tutmamak için ölmeyi tercih eder. Nerede olursa olsun, hala hayattaysa, bağlıdır ve bağlı olduğunu bilir. Eğer borcumuzu talep etmeye karar verirsen ve o bunu öğrenirse, bunun hesabını vermek için gelecektir."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Caolwn sıcak bir şekilde. Ama yine de acımasızca devam etti, "Ama senin de bir torunun ve torunların var, ve onlar da onun kadar kararlı. Benim iki torunum ve bir torunum var. Hepsi evlenme yaşına geliyor."

Ronica başını salladı ve zorla gülmeye çalıştı. "Torunlarım daha çocuk, evlenmeye daha yıllar var. O yaşlara yakın tek torunum babasıyla birlikte denize açıldı. Ve o, Sa'nın rahipliğine adanmış," diye ekledi. "Sana söylediğim gibi. Sahip olmadığım bir şeyi sana vaat edemem."

"Az önce, henüz sahip olmadığın altını vaat etmeye hazırdın," diye karşılık verdi Caolwn. "Altın ya da kan, borcun ödenmesi zaman meselesi, Ronica. Ve biz bekleyip ödeme zamanını sana bırakmaya hazırsak, belki de ödeme şeklini belirlemeyi bize bırakmalısın."

Ronica çay fincanını eline aldı ve boş olduğunu gördü. Aceleyle ayağa kalktı. "Çaydanlığı koyayım mı?" diye sordu nazikçe.

"Sadece çabuk kaynarlarsa," diye cevapladı Caolwn. "Gece pazarlık yapmak için bekleyemeyiz, Ronica. Anlaşma bir an önce yapılmalı. Gündüz vakti Bingtown'da dolaşmak istemiyorum. Bizi birbirimize bağlayan eski anlaşmalardan habersiz, cahil insanlar çok fazla."

"Elbette." Ronica aceleyle oturdu. Sarsılmıştı. Aniden ve intikamla Keffria'nın burada olmasını diledi. Keffria'nın burada olması gerekirdi; artık ailenin serveti onun kontrolündeydi, Ronica'nın değil. Böyle bir durumla o karşılaşsın da, nasıl başa çıkacak görelim. Ronica'nın sırtında yeni bir ürperti hissetti; Keffria'nın bu durumu nasıl halledeceğini bildiğinden korkuyordu. Bu işi, burada neyin söz konusu olduğunu hiç bilmeyen Kyle'a devredecekti. Kyle, eski antlaşmaların ne olduğunu bilmiyordu; ona söylense bile bunlara uyacağını sanmıyordu. Hayır. O bunu soğuk bir iş anlaşması olarak görecekti. Rain Wild halkını hor gören, onlarla sadece kâr için iş yapan, Bingtown'un onlara ne kadar borçlu olduğunu bilmeyenler gibi olurdu. Keffria tüm ailesinin kaderini Kyle'a teslim ederdi ve o da bunu mal satın alır gibi davranırdı.

Bunu fark ettiği anda Ronica bir sınırı aştı. Bu kolay bir karar değildi, çünkü onurunu feda etmeyi gerektiriyordu. Ama onur, ailesini ve sözünü korumakla karşılaştırıldığında ne anlam ifade ediyordu ki? Aldatmak ve yalan söylemek gerekiyorsa, öyle olsun. Hayatında hiç bu kadar soğukkanlılıkla, her zaman yanlış olarak gördüğü bir şeyi yapmaya karar verdiğini hatırlamıyordu. Ama öte yandan, daha önce hiç bu kadar çaresiz bir seçimle karşı karşıya kaldığını da hatırlamıyordu. Kara bir an için ruhu, her zaman arkasında duran, kararlarında onu destekleyen ve kararlarına olan güveniyle kendisine inanç veren Ephron'a haykırdı. O anda bu desteği çok özliyordu.

Gözlerini kaldırıp Caolwn'un kapüşonlu bakışlarıyla buluştu. "Bana biraz zaman verir misin?" diye sordu basitçe. Bir an tereddüt etti, sonra diğer kadını cezbetmek için bahsi yükseltti. "Bir sonraki ödeme kış ortasında, değil mi?"

Caolwn başını salladı.

"Düzenli ödeme olarak sana on iki ölçü altın borçlu olacağım."

Kadın yine başını salladı. Bu, Ephron'un pazarlık yaparken kullandığı numaralardan biriydi. Karşı tarafı sana katılıp bir anlaşma modeli oluştur, bazen rakibin düşünmeden bir şartı kabul etmesini sağlayabilirsin.

"Ve bu sefer eksik olan iki ölçek altını da sana borçlu olacağım, ayrıca ödemenin gecikmesi için iki ölçek altın daha ekleyeceğim."

Ronica, bu büyük meblağı söylerken sesini sabit ve rahat tutmaya çalıştı. Caolwn'a gülümsedi.

Caolwn da gülümsedi. "Ve eğer paran yoksa, ailemizin orijinal sözüne sadık kalacağız. Kanla ya da altınla, bu borç ödenecek. Kızını ya da torununu aileme vereceksin."

Bu konuda pazarlık yoktu. Yıllar önce Ephron'un büyükannesi tarafından verilmiş bir sözdü. Hiçbir Tüccar ailesi, atalarının verdiği sözden dönmeyi hayal bile edemezdi. Başını çok sert bir şekilde salladı ve sözlerini dikkatlice seçerek, diğer kadını bu sözlere bağladı. "Ama sana tam on altı ölçü altın getirirsem, bunu ödeme olarak kabul edeceksin."

Caolwn, anlaşılmayı kabul ettiğini belirtmek için çıplak elini uzattı. Parmaklarından sarkan ve elinin arkasını kaplayan et parçaları, Ronica'nın elinde lastik gibi hissediliyordu. El sıkışmalarıyla ikisi de bu yeni şartı kabul etmiş oldular. Caolwn ayağa kalktı.

"Bir kez daha, Vestrit tüccar ailesinden Ronica, ticaretin için teşekkür ederim. Ve misafirperverliğin için."

"Bir kez daha, Rain Wild ailesi Festrew'den Caolwn, seni ağırlamaktan ve seninle iş yapmaktan memnun oldum. Aileye aile, kana kan. Tekrar görüşene kadar, hoşça kal."

"Aileye aile, kana kan. Size de iyi günler."

Bu resmi sözler, hem görüşmeyi hem de ziyareti sonlandırdı. Caolwn bir kenara koyduğu yazlık pelerinini tekrar giydi. Kapüşonunu başının üzerine çekip öne doğru eğdi, yüzünden sadece soluk lavanta rengi gözleri görünüyordu. Dantelli bir peçe de gözlerini örtmek için aşağı indirdi. Şekilsiz ellerine gevşek eldivenlerini giyerken geleneklere aykırı davrandı. Konuşurken başını eğdi. "Ronica, bu birçoklarının düşündüğü kadar kötü bir kader değil. Evimize katılan her Vestrit'i, dostluğumuzu değer verdiğim gibi değer veririm. Ben Bingtown'da doğdum, biliyorsun. Artık senin halkından bir erkeğin bakarken titremeyeceği bir kadın olmasam da, mutsuz olmadığımı bil. Beni çok seven bir kocam oldu, bir çocuk doğurdum ve onun bana üç sağlıklı torun verdiğini gördüm. Bu beden, bu şekil bozuklukları... Bingtown'da kalan diğer kadınlar, pürüzsüz bir cilt, normal renklerde gözler ve saçlar için belki daha yüksek bir bedel ödüyorlar.

ve normal renkli saçlar için daha yüksek bir bedel ödüyor olabilirler. Eğer her şey senin istediğin gibi gitmezse, eğer gelecek kış senden birini alırsam... onun da sevileceğini ve değer verileceğini bil. O kişi, onurlu bir aileden geldiği ve gerçek bir Vestrit olduğu için olduğu kadar, halkımıza getireceği taze kan için de.

"Teşekkür ederim, Caolwn." Ronica'nın boğazı düğümlendi. Kadının sözleri ne kadar samimi olsa da, onun içini buz gibi yaptığını tahmin edebiliyor muydu? Belki de tahmin edebiliyordu, çünkü Caolwn kapıya dönmeden önce başlığının içinden parıldayan bakışları iki kez kırpıştı. Eşikte onu bekleyen ağır ahşap altın sandığı aldı. Ronica kapıyı onun için açtı. Fener ya da mum teklif etmemenin daha iyi olacağını biliyordu. Yağmur Vahşi halkı yaz gecelerinde ışığa ihtiyaç duymazdı.

Ronica açık kapının eşiğinde durup Caolwn'un karanlığa doğru uzaklaşmasını izledi. Rain Wild'lı bir adam gölgelerin arasından çıkıp ona katıldı. Altınla dolu tahta sandığı aldı ve kolunun altına kolayca sıkıştırdı. İkisi de ona veda etmek için elini kaldırdı. Ronica da elini sallayarak karşılık verdi. Plajda onları bekleyen küçük bir tekne olduğunu ve limanın daha açıklarında tek bir ışığı yanan bir gemi olduğunu biliyordu. Onlara iyi dileklerini ilettiler ve iyi bir yolculuk geçirmelerini umdu. Ve Sa'ya, bir daha asla böyle durup kendi halkından birinin karanlığa doğru uzaklaşmasını izlemek zorunda kalmamak için yürekten dua etti.

Karanlıkta Keffria bir kez daha denedi. "Kyle?"

"Um?" Sesi sıcak ve derindi, doygunlukla tatlıydı.

Vücudunu onun vücuduna sıkıca yapıştırdı. Temas ettikleri yerlerde teni sıcaktı, açık pencereden esen yaz rüzgarı üzerlerine estiğinde ise tüyleri diken diken olacak kadar soğuktu. Güzel kokuyordu, seks ve erkeklik kokuyordu, kasları ve gücü tüm gece boyunca korkulara karşı bir kalkan gibiydi. Neden, diye sordu içinden Sa'ya, neden her şey bu kadar basit ve güzel olamıyordu? Bu akşam eve ona veda etmek için gelmişti, güzel bir akşam yemeği yemişler, şarap içmişler ve sonra burada tutku ve aşk içinde bir araya gelmişlerdi. Yarın yelken açacak ve ticaret turu ne kadar sürerse o kadar uzun süre yok olacaktı. Neden Malta hakkında bir tartışma daha başlatarak her şeyi mahvetmek zorundaydı? Çünkü, diye kendine kararlı bir şekilde söyledi, bu konu halledilmeliydi. O gitmeden önce onu ikna etmeliydi. O yokken onun arkasından iş çevirmeyecekti. Bunu yapmak, aralarındaki bağı oluşturan güveni sarsacaktı.

Derin bir nefes aldı ve ikisinin de duymaktan bıktığı sözleri söyledi. "Malta hakkında..." diye başladı.

O inledi. "Hayır. Lütfen, Keffria, hayır. Birkaç saat sonra kalkıp gitmem gerek. Son birkaç saatimizi huzur içinde geçirelim."

"Böyle bir lüksümüz yok. Malta bu konuda anlaşılamadığımızı biliyor. Sen yokken bunu bana karşı koz olarak kullanacaktır. Neyi yasaklasam, "Ama babam artık bir kadın olduğumu söyledi..." diye cevap verecektir. Bu benim için işkence olacaktır."

Uzun bir iç çekişle, ondan uzaklaştı. Yatak birdenbire eskisinden daha serin, rahatsız edici bir soğukluğa büründü. "Yani, sırf sen onunla kavga etmeye devam etmesin diye ona verdiğim sözü geri alayım mı? Keffria. O benim hakkımda ne düşünecek? Bu gerçekten senin söylediğin kadar büyük bir sorun mu? Bırak güzel bir elbise giyip toplantıya gitsin. Hepsi bu."

"Hayır." Ona doğrudan karşı çıkmak için tüm cesaretini topladı. Ama o ne dediğini bilmiyordu, diye telaşla kendi kendine söyledi. Anlamıyordu ve ona her şeyi açıklamak için bu gece çok geç kalmıştı. Onu bu seferlik ikna etmeliydi. "Bu, güzel bir elbise giyip bir erkekle dans etmekten çok daha fazlası. Rache'den dans dersleri alıyor. Ona şimdilik bununla yetinmesi gerektiğini, Bingtown toplumunda bir kadın olarak görülmeden önce en az bir yıl hazırlanması gerektiğini söylemek istiyorum. Ve ona, bu konuda seninle aynı fikirde olduğumuzu söylemek istiyorum. Sen de düşündün ve onu bırakma konusunda fikrini değiştirdin."

"Ama ben fikrimi değiştirmedim," diye ısrar etti Kyle. Artık sırt üstü yatıyordu ve tavana bakıyordu. Ellerini kaldırmış, parmaklarını başının arkasında birleştirmişti. Ayakta olsaydı, kollarını göğsünde kavuştururdu, diye düşündü kadın. "Bence çok önemsiz bir şeyi abartıyorsun. Ve... Seni incitmek için söylemiyorum, ama sende bunu giderek daha fazla görüyorum... Bence sen Malta'nın kontrolünü elinden bırakmak istemiyorsun, onu küçük bir kız olarak yanında tutmak istiyorsun. Sende neredeyse kıskançlık hissediyorum, canım. O, genç erkeklerin ilgisini olduğu kadar benim ilgimi de çekiyor. Bunu daha önce de gördüm; hiçbir anne kızının gölgesinde kalmak istemez. Yetişkin bir kız, bir kadına artık genç olmadığını her zaman hatırlatır. Ama bence bu sana yakışmıyor, Keffria. Kızının

Kızının büyümesi ve senin için bir süs ve gurur kaynağı olmasına izin ver. Onu sonsuza kadar kısa etekler ve örgülü saçlarla tutamazsın.

Belki de onun öfkeli ve aşağılanmış sessizliğini başka bir şey olarak algıladı, çünkü ona hafifçe dönerek şöyle dedi: "Wintrow'a hiç benzemediği için şükretmeliyiz. Şuna bak. Sadece görünüşü ve sesi bir çocuk gibi değil, aynı zamanda çocuk kalmak istiyor. Daha geçen gün gemide onu güneşin altında gömleksiz çalışırken gördüm. Sırtı ıstakoz gibi kızarmıştı ve beş yaşındaki bir çocuk gibi öfkeyle somurtuyordu. Bazı adamlar şaka olsun diye gömleklerini alıp geminin direklerine asmışlardı. O da yukarı çıkıp gömleklerini almaya korkuyordu. Onu odama çağırdım ve ona, gömleklerini almaya gitmezse diğer mürettebatın onu korkak sanacağını söyledim. O ise gömleklerini almaya gitmemesinin nedeninin korku değil, onuru olduğunu söyledi. Orada, kendini beğenmiş bir vaiz gibi duruyordu! Ve bunun ne cesaret ne de korkaklık olduğunu, sadece onların eğlencesi için kendini tehlikeye atmayacağını söyleyerek ahlaki bir ders vermeye çalıştı. Ona, öğrendiklerini uyguladığı takdirde çok az risk olduğunu söyledim, ama o yine, hiç kimsenin kendi eğlencesi için başka birini küçük bir tehlikeye atmaması gerektiğini söyleyerek bana karşılık verdi. Sonunda sabrım taşıtı, Torg'u çağırdım ve çocuğun direğe tırmanıp gömleğini almasını söylemesini istedim. Korkarım bu olayla mürettebatın saygısını büyük ölçüde kaybetti...

"Neden mürettebatının işlerini yapmaları gerekirken erkek çocuk şakaları yapmalarına izin veriyorsun?" diye sordu Keffria. Oğlu sadece kendi gömleğinin peşinden gitmiş olmasını yürekten dilerken, Wintrow için yüreği kan ağlıyordu. Eğer o onların meydan okumasına karşılık verseydi, onu kendilerinden biri olarak görürlerdi. Şimdi ise onu eziyet edecek bir yabancı olarak görecektlerdi. Bunu içgüdüsel olarak biliyordu ve oğlunun bunu anlamamasına şaşırıyordu.

"Onu rahiplere göndererek çocuğu mahvettin." Kyle bunu söylerken neredeyse memnun gibiydi ve Keffria, onun konuyu tamamen değiştirdiğini anladı.

"Wintrow'dan değil, Malta'dan bahsediyorduk." Aklına aniden yeni bir taktik geldi. "Oğlumuzu erkek olarak yetiştirmenin doğru yolunu sadece senin bildiğini ısrarla savunduğuna göre, belki de Malta'yı kadınlığa yönlendirmenin en iyi yolunu sadece bir kadının bilebileceğini kabul etmelisin."

Karanlıkta bile, sert ses tonuna karşı yüzünde beliren şaşkınlığı görebiliyordu. Onu kendi tarafına çekmek istiyorsa, bu ona yaklaşmanın yanlış yolu olduğunu aniden fark etti. Ama sözler ağzından çıkmıştı ve birdenbire çok sinirlendi, sözlerini geri alamadı. Onu kendi düşünce tarzına çekmek için ikna etmeye çalışamayacak kadar sinirliydi.

"Eğer farklı bir kadın olsaydın, bu hakkı sana tanıyabilirdim," dedi soğuk bir sesle. "Ama seni bir kızken hatırlıyorum. Kendi annen bile seni Malta'yı kısıtlamaya çalıştığın gibi eteğine bağlı tutmuştu. Seni bir kadının duygularına uyanmak için ne kadar uğraştığımı düşün. Her erkek o kadar sabırlı değildir. Malta'nın senin gibi geri kalmış ve utangaç bir şekilde büyümesini istemem."

Onun sözlerinin acımasızlığı nefesini kesmişti. Yavaş yavaş gelişen flörtleri, Kyle'ın ona olan ilgisinin yavaş yavaş artması ve sonunda kesinleşmesi, en tatlı anıları arasındaydı. O, tüm bunları bir anda elinden almıştı, aylarca süren utangaç beklentisini, kendi sıkıcı sabrının bir parçası haline getirmiş, onun duygularını uyandırmasını, ona verdiği bir eğitim hizmetiymiş gibi göstermişti. Başını çevirip, yatağında yatan bu yabancıya baktı. Onun böyle sözler söylediğini inkar etmek, bunların onun gerçek duygularını yansıtmadığını, bir tür kinle söylendiğini iddia etmek istedi. İçinden soğukluk yükseldi. Kin dolu sözler ya da gerçek, sonuçta aynı şey değil miydi? O, onun her zaman inandığı adam değildi. Bunca yıl, gerçek bir insanla değil, bir hayalle evli kalmıştı. Kendine bir koca hayal etmişti, şefkatli, sevgi dolu, gülen bir adam, mecbur olduğu için aylarca uzak kalan bir adam, ve bu hayaline Kyle'ın yüzünü koymuştu. Eve kısa süreliğine uğradığında, birkaç kusurunu, hatta bir düzine kusurunu görmezden gelmek ya da mazur görmek kolaydı. Her zaman onun yorgun olduğunu, yolculuğunun uzun ve zorlu olduğunu, birbirlerine yeniden alışmaya çalıştıklarını iddia edebilirdi. Babasının ölümünden bu yana söylediği ve yaptığı onca şeye rağmen, ona hala zihninde yarattığı adammış gibi davranmaya ve tepki vermeye devam etmişti. Gerçek şu ki, o hiçbir zaman hayallerinin yarattığı romantik figür olmamıştı. O da diğer erkekler gibi sıradan bir adamdı. Hayır. Çoğundan daha aptaldı.

O kadar aptaldı ki, onun kendisine itaat etmesi gerektiğini düşünüyordu. Kız, gerçeği bildiği halde, babası ona karşı çıkamayacak durumda olduğu halde bile. Bunu fark etmek,

güneşin doğuşunu görmek gibiydi. Bu daha önce nasıl aklına gelmemiştii?

Kyle, onu biraz fazla zorladığını hissetmiş olabilir. Ona doğru yuvarlandı, buz tabakalarının üzerinden uzanarak omzuna dokundu. "Buraya gel," diye rahatlatıcı bir sesle onu çağırdı. "Somurtma. Evde geçireceğim son gecemde somurtma. Güven bana. Bu yolculukta her şey yolunda giderse, bir dahaki sefere limana vardığımızda bir süre evde kalabileceğim. Burada olacağım, tüm yükünü omuzlarından alacağım. Malta, Selden, gemi, mülkler... Her şeyi düzene sokacağım ve her zaman olması gerektiği gibi yöneteceğim. Sen hep utangaç ve çekingen oldun... Bunu sana, sanki kendi içinde değiştirebileceğin bir şey gibi söylememeliyim. Sadece, buna rağmen işleri yürütmek için ne kadar çabaladığını bildiğimi bilmeni istiyorum. Eğer bir suçlu varsa, o da bu yıllar boyunca bu endişeleri senin omuzlarına yükleyen benim.

Uyuşmuş bir halde, onu kendine yaklaştırmasına izin verdi, uyuması için kendine yaslanmasına izin verdi. Onun sıcaklığı birdenbire ona ağır bir yük gibi geldi. Onu sakinleştirmek için verdiği sözler, tehdit gibi kafasında yankılandı.

Ronica Vestrit, karanlık yatak odasına gözlerini açtı. Penceresi açıktı, tül perdeler gece rüzgarıyla hafifçe dalgalanıyordu. *Artık yaşlı bir kadın gibi uyuyorum,* diye düşündü. *Uykulu uykulu. Ne uyku, ne uyanıklık, ne de dinlenme.* Gözlerini tekrar kapattı. Belki de Ephron'un başucunda geçirdiği onca aydan dolayıydı, o aylarda derin uykuya dalmaya cesaret edememişti, Ephron en ufak bir hareket yaptığında anında uyanırdı. Belki boş ve yalnız aylar geçtikçe bunu unuttur ve tekrar derin ve rahat bir uykuya dalabilir. Ama nedense bundan şüpheliydi.

"Anne."

Hayaletlerin iç çekişi kadar hafif bir fısıltı. "Evet, canım. Annen burada." Ronica da aynı sessizlikle cevap verdi. Gözlerini açmadı. Bu sesleri yıllardır tanıyordu. Küçük oğulları bazen karanlıkta onu çağırmak için gelirdi. Bu hayaller ne kadar acı verici olsa da, gözlerini açıp onları dağıtmak istemiyordu. İnsan, keskin kenarları olsa bile, sahip olduğu rahatlıklarına tutunur.

"Anne, yardımına geldim."

Ronica yavaşça gözlerini açtı. "Althea?" diye karanlığa fısıldadı. Pencerenin hemen dışında, esen perdelerin arkasında bir silüet mi vardı? Yoksa bu da gece hayallerinden biri miydi?

Bir el perdeleri çekmek için uzandı. Althea pencere pervazına yaslandı.

"Oh, Tanrı'ya şükür, güvendesin!"

Ronica aceleyle yataktan kalktı, ama ayağa kalkarken Althea pencereden geri çekildi. "Kyle'ı ararsan bir daha asla geri gelmem," diye annesine alçak ve sert bir sesle uyardı.

Ronica pencereye geldi. "Kyle'ı aramayı aklımdan bile geçirmedi," dedi yumuşak bir sesle. "Geri gel. Konuşmalıyız. Her şey ters gitti. Hiçbir şey olması gerektiği gibi olmadı."

"Bu yeni bir haber değil," diye mırıldandı Althea karanlık bir sesle. Pencereye yaklaşmaya cesaret etti. Ronica onun bakışlarını karşıladı ve bir an için çıplak acıyı gördü. Sonra Althea bakışlarını ondan kaçırdı. "Anne... bunu sormak aptalca olabilir. Ama sormak zorundayım, başlamadan önce bilmem gerek. Kyle'ın son kez hep birlikteyken söylediği şeyi hatırlıyor musun?" Kızının sesi garip bir şekilde acil gibiydi.

Ronica derin bir nefes aldı. "Kyle pek çok şey söyledi. Çoğunu unutmak isterdim, ama hepsi hafızama kazınmış gibi. Hangisinden bahsediyorsun?"

"Sa'ya yemin etti, saygın bir kaptan bile yetkinliğimi onaylarsa gemimi bana geri vereceğini söyledi. Bunu söylediğini hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum," diye itiraf etti Ronica. "Ama ciddi olduğunu sanmıyorum. Öfkelendiğinde böyle şeyler söylemek onun alışkanlığıdır."

"Ama söylediğini hatırlıyorsun, değil mi?" Althea ısrar etti.

"Evet. Evet, söylediğini hatırlıyorum. Althea, bundan çok daha önemli şeyler konuşmamız gerekiyor. Lütfen. İçeri gel. Eve dön, konuşmamız gereken şeyler var..."

"Hayır. Az önce sana sorduğum şeyden daha önemli bir şey yok. Anne, senin yalan söylediğini hiç görmedim. Önemli konularda hiç yalan söylemedin. Bir gün

sana güvenip gerçeği söylemeni isteyeceğim." İnanılmaz bir şekilde, kızı uzaklaşıyordu, giderken omzunun üzerinden konuşuyordu. Bir an için, gençken babasına çok benziyordu. Denizci kıyafeti gibi çizgili gömlek ve siyah pantolon giymişti. Hatta onun gibi yürüyordu, yürüyüşünde aynı sallantı vardı ve sırtında uzun, koyu renkli saçları vardı.

"Bekle!" diye seslendi Ronica. Pencere pervazına oturdu ve bacaklarını pencerenin dışına sarkıttı. "Althea, bekle!" diye bağırdı ve bahçeye atladı. Kötü bir iniş yaptı, çıplak ayakları penceresinin altındaki kayalık zemine çarptı. Neredeyse düşüyordu, ama kendini tutmayı başardı. Yeşil çimlerin üzerinden, bahçeyi çevreleyen kalın defne çitine doğru koştu. Ama oraya vardığında Althea çoktan gitmişti. Ronica ellerini o yoğun, yapraklı bariyere dayadı ve geçmeye çalıştı. Bariyer biraz açıldı ama sadece biraz ve çiziklerle. Yapraklar çiyden ıslaktı.

Geri çekildi ve gece bahçesine baktı. Her yer sessiz ve hareketsizdi. Kızı yine gitmişti. Eğer gerçekten buraya gelmişse tabii.

Sessurea, Maulkin'le yüzleşmek için seçilen kişiydi. Shreever, aralarında bu kadar açıkça görüşüp anlaşmış olmalarına hem kızdı hem de incindi. Eğer birinin şüphesi varsa, neden Maulkin'le konuşmak yerine bu zehirli fikri diğerleriyle paylaşmıştı? Şimdi hepsi sanki zehirli et yemiş gibi çılgına dönmüştü. Bu aptallık en çok Sessurea'da belirgindi, çünkü Maulkin'e meydan okumak için kendini hazırlarken, turuncu yelesi çoktan dikleşmiş ve zehirli bir hal almıştı.

"Bizi yanlış yola sürükledin!" diye bağırdı. "Her gün Bolluk daha sık ve daha sıcak hale geliyor, tuzları da daha garip. Bizi avın az olduğu yerlere götürüp, beslenmemiz için çok az zaman veriyorsun. Başka bir koku almıyorum, çünkü buradan başka kimse geçmedi. Bizi yeniden doğuşa değil, ölüme götürüyorsun."

Shreever, zehirlerini salmak için boynunu eğerek yelesini salladı. Maulkin diğerleri tarafından saldırıya uğrarsa, onun yalnız savaşmayacağına yemin etti. Ama Maulkin yelesini bile dikmedi. Gelgitlerdeki yosunlar kadar tembelce, Plenty'de yavaş bir desen çizdi. Bu desen onu Sessurea'nın üzerinden ve altına taşıdı. Sessurea, Maulkin'den gözlerini ayırmamak için başını çevirmeye çalıştı. Tüm bu karmaşa içinde, Sessurea'nın meydan okumasını Maulkin'in önderlik ettiği zarif bir dansa dönüştürdü.

Sessurea'ya hitap ederken bilgeliği, hareketleri kadar dolambaçlıydı. "Başka bir dolanıklık kokusu almıyorsan, bunun nedeni benim uzun zaman önce buradan geçenlerin kokusunu takip etmemdir. Ama solungaçlarını genişçe açarsan, başkalarının kokusunu alırsın, hem de çok da uzakta değiller. Bu Plenty'nin sıcaklığından korkuyorsun, ama seni sıcaklıktan serinliğe götürdüğümde ilk itiraz edenler arasındaydın. Tuzların tuhaflığını tadıyor ve bizim yolumuzu şaşırdığımızı düşünüyorsunuz. Aptal yılan! Her şey tanıdık olsaydı, dün gününe geri yüzüyor olurduk. Beni takip edin ve artık şüphe etmeyin. Çünkü ben sizi tanıdık dününüze değil, yarınıza ve atalarınızın dününe götürüyorum. Artık şüphe etmeyin, benim gerçeğimi kabul edin!"

Maulkin, dansı ve bilgeliğiyle Sessurea'ya o kadar yaklaşmıştı ki, yelesini kaldırıp zehirlerini salınca, Sessurea onları soludu. Büyük yeşil gözleri, ölümün yankısını ve içinde saklı gerçeği tadarken döndü. Savunmasında tereddüt etti, gevşedi ve Maulkin onu kendi uzun bedeniyle sarmalamasaydı dibe batacağı. Ancak onu reddetmek isteyen kişiyi taşırken bile, karmaşa rahatsızlık içinde çılgılık attı. Çünkü Bolluk'un üstünde ve içinde, Yoksulluk'un altında ve içinde, büyük bir karanlık hareket ediyordu. Yüzgeçsiz vücudunun hızıyla, gölgesi sessizce üzerlerinden geçti.

Ancak, diğerleri derinliklere kaçmak üzereyken, Maulkin Sessurea'yı kaldırdı ve şekli takip etti. "Gelin!" diye bağırdı hepsine. "Takip edin! Korkmadan takip edin, toplanma zamanı geldiğinde size hem yiyecek hem de yeniden doğuş sözü veriyorum!"

Shreever, Maulkin'e olan sadakati sayesinde korkusunu yenebildi. Tüm karmaşa içinde, ilk olarak kendini çözerek Plenty'den geçip liderlerini takip etti. Sessurea'nın bilincinin ilk titremelerini izledi ve Maulkin'den ne kadar nazikçe ayrıldığını gördü. "Bunu gördüm," diye geriye kalan ve tereddüt eden diğerlerine seslendi. "Bu doğru, Maulkin haklı! Bunu onun anılarında gördüm ve şimdi yeniden yaşıyoruz. Gelin. Gelin."

Bu sözler üzerine, şekilden yiyecekler ortaya çıktı, ne mücadele eden ne de yüzen avlar, ama herkes tarafından yakalanıp yenilmek üzere aşağıya süzüldü.

"Açlıktan ölmeyeceğiz," diye takipçilerine sessizce güvence verdi Maulkin. "Balık tutmak için yolculuğumuzu geciktirmemize de gerek yok. Şüphelerinizi bir kenara bırakın ve

en derin anılarınıza ulaşın. Takip edin."

SONBAHAR

16 YENİ ROLLER

GEMİ DALGALARI AŞTI, pruvası sanki işkence gören gökyüzüne yükseliyormuş gibi yükseldi. Sa, yağmurun bir gemiyi yüzdürecek kadar şiddetli olduğunu biliyordu. Uzun bir an boyunca Althea gökyüzünden başka bir şey göremedi. Bir sonraki anda, uzun bir su eğiminden aşağıya doğru hızla daldılar ve derin bir çukura girdiler. Sanki yükselen su duvarına dalacaklar gibi görünüyordu ve gerçekten de daldılar, yeşil su güverteyi kapladı. Çarpma, direği ve Althea'nın tutunduğu yarda salladı. Uyuşturan parmakları ıslak ve soğuk brandanın üzerinde kaydı. Ayaklarını dayadığı ayak ipine kıvrıldı ve tutunmasını daha da sağlamlaştırdı. Sonra bir sarsıntıyla gemi sallandı, sudan yükseldi ve bir sonraki dağa doğru hızla ilerledi.

"Ath! Çekil!" Ses aşağıdan geldi. Reller, rüzgar ve yağmurdan gözlerini kısarak ona bakıyordu. "Başın belada mı, evlat?"

"Hayır. Geliyorum," diye bağırdı. Üşüyordu, ıslaktı ve inanılmaz derecede yorgundu. Diğer tayfalar görevlerini bitirip halatlardan aşağıya kaçmışlardı. Althea, olduğu yerde bir an durup aşağıya inmek için güç toplamak için bir an durakladı. Nöbetinin başında, fırtınayı ilk gördüğünde, kaptan yelkenlerin indirilip sarılmasını emretmişti. Önce yağmur başladı, ardından onları direklerden koparmaya kararlı gibi görünen rüzgar esti. İşlerini bitirip güverteye çıkarlarken, üst yelkenleri iki katına katlayıp diğerlerini de toplamaları emri geldi. Sanki çabalarına karşılık verircesine fırtına daha da şiddetlendi. Nöbet ekibi, sanki yüzen enkazların üzerinde karıncalar gibi donanımda tırmanıp, emir üzerine emir alarak yelkenleri indirip, sıkıca bağlayıp, katlayarak çalışıyordu. Althea artık düşünmeyi bırakmış, sadece bağırılan emirlere uymak için hareket ediyordu. Neden orada olduğunu unutmamıştı; elleri kendiliğinden ıslak yelkenleri toplayıp sabitliyordu. Yorgunluk ve korkudan zihni uyuşmuşken bile vücudun neler yapabildiğini görmek şaşırtıcıydı. Elleri ve ayakları,

kendi kararsızlığına rağmen onu hayatta tutmaya çalışan, ustaca eğitilmiş hayvanlar gibiydi.

Yavaşça aşağı indi, her zamanki gibi donanımdan çıkan son kişi oldu. Diğerleri onu geçerken aşağı inmiş ve muhtemelen çoktan aşağıya inmişlerdi. Reller'in ona sorun olup olmadığını sorması bile, onu diğerlerinden çok daha düşünceli biri olarak gösteriyordu. Adamın neden ona göz kulak olduğunu bilmiyordu, ama bu durum onu hem minnettar hem de aşağılanmış hissettiriyordu.

Geminin mürettebatına ilk katıldığında, kendini kanıtlamak için yanıp tutuşuyordu. Daha fazlasını, daha hızlı ve daha iyi yapmak için kendini zorlamıştı. Tekrar güverteye dönmek harika gelmişti. Tekrar eden yemekler, kötü saklanan yiyecekler, kalabalık ve kokuşmuş yaşam koşulları, hatta gemide arkadaşım demek zorunda kaldığı insanların kabalığı bile, gemide geçirdiği ilk günlerde ona katlanılabilir gelmişti. Denize dönmüştü, bir şeyler yapıyordu ve yolculuğun sonunda Kyle'in yüzüne vurmak için bir gemi bileti alacaktı. Ona gösterecekti. Gemisini geri alacaktı, kendine söz verdi ve bu yeni gemiyi olabildiğince çabuk öğrenmeye kararlı bir şekilde yola çıktı.

Ancak tüm çabalarına rağmen, bu tür bir gemide deneyimsizliği, vücudunun küçük olmasıyla daha da artmıştı. Bu bir ticaret gemisi değil, bir katliam gemisiydi. Kaptanın amacı, malları teslim etmek için bir yerden başka bir yere hızlıca ulaşmak değil, avını aramak için zikzaklar çizerek seyretmektir. Gemi, aynı büyüklükteki bir ticaret gemisinden çok daha fazla mürettebat taşıyordu, çünkü yelken açmanın yanı sıra, avlanmak, kesmek, parçalamak ve avlanan et ve yağı aşağıya taşımak için yeterli sayıda eleman gerekiyordu. Bu nedenle gemi daha kalabalık ve daha kirliydi. Hızlı ve iyi öğrenme kararlılığından vazgeçmemişti, ancak kararlılık tek başına onu bu kokuşmuş leş gemisinin en iyi denizcisi yapamazdı. Zihninin karanlık bir köşesinde, *Reaper'a* katıldığından beri becerilerini ve dayanıklılığını büyük ölçüde geliştirdiğini biliyordu. Ayrıca, başardıklarının babasının "akıllı çocuk" olarak nitelendireceği birine yetmediğini de biliyordu. Kararlılığı umutsuzluğa dönüşmüştü. Sonra onu da kaybetti. Artık günbegün hayatta kalmaya çalışıyor ve bundan başka bir şey düşünmüyordu.

O, bu katliam gemisindeki üç "çocuk"tan biriydi. Diğer ikisi, kaptanın genç akrabaları, daha hafif işleri yapıyordu.

kaptan ve ikinci kaptan için servis yapıyordu ve iyi yemeklerden artanları alma şansları da vardı. Sık sık aşçıya da yardım ediyorlardı, ana mürettebat için yemek hazırlamanın daha hafif işlerini yapıyordu. Onları en çok kıskandığını düşündü, çünkü bu genellikle içeride olmaları anlamına geliyordu, fırtınadan uzak olmakla kalmayıp, ocak ateşinin sıcaklığına da yakındılar. Althea'ya, garip çocuk, gemide bir gemici çocuğunun yapacağı en kaba işler düştü. Dağınık temizlik, çamur ve katran dolu kovaları taşımak ve fazladan bir adam gerektiren her türlü iş. Hayatında hiç bu kadar çok çalışmamıştı.

Güverteyi su basan bir dalganın ulaşamayacağı bir noktada, bir an daha direğe sıkıca tutundu. Oradan, geminin ön tarafındaki sığınağa kadar, dalgaların arasında ilerleyen gemide kalabilmek için, halatlara ve korkuluklara sıkıca tutunarak, bir dizi koşu ve nefes nefese anlar yaşadı. Üç gündür kötü hava devam ediyordu. Fırtına başlamadan önce Althea, durumun daha da kötüye gitmeyeceğini safça inanmıştı. Tecrübeli denizciler bunu Dış Deniz'de normal bir sezonun parçası olarak kabul ediyor gibiydi. Fırtınaya lanet okudular ve Sa'dan fırtınayı durdurmasını istediler, ama sonunda hep daha az denize elverişli gemilerde yaşadıkları daha kötü fırtınaların hikayelerini anlatarak birbirlerini teselli ettiler.

"Ath! Evlat! Bu gece yemekten payını almak istiyorsan, hatta sıcakken yemek istiyorsan, acele et!"

Reller'in sözleri biraz tehditkar olsa da, o eski denizci, Althea yanına gelene kadar güvertede kalıp onu izledi. Birlikte aşağı indiler ve arkalarından kapağı sıkıca kapattılar. Althea, Reller'in arkasında durup yüzündeki ve kollarındaki suyu silip, kalın saçlarını sıktı. Sonra onu takip ederek geminin göbeğine indi.

Birkaç ay önce, buranın soğuk, ıslak ve kokulu bir yer olduğunu söylerdi. Şimdi ise evi olmasa da sığınağıydı, rüzgârın yağmuru bu kadar şiddetle içeriye sokamadığı bir yerdı. Fenerin sarı ışığı neredeyse misafirperverdi. Yemeklerin servis edildiğini, tahta kepenin tencerenin içini tıkırdattığını duydu ve hak ettiği payını almak için acele etti.

Reaper'da mürettebatın kalacağı yer yoktu. Her adam kendine bir uyku yeri buldu ve orayı sahiplendi. Daha iyi yerler için düzenli olarak yumruklar ve küfürler savruluyordu.

burada, geminin çocuklarından biri yemek kazanını getirir ve nöbetleri biter bitmez herkese paylaştırırđı. Masalar ya da oturmak için banklar yoktu, varsa deniz sandığınızđı kullanmak zorundaydınız. Geriye sadece güverte ve yaslanmak için birkaç varıl yağ kalıyordu. Tabaklar tahta çanaklardı ve sadece parmaklarla ya da ekmekle silinerek temizleniyordu, tabii ekmek varsa. Gemide bisküvi yenirdi ve böyle bir fırtınada aşcının bir şey pişirmeye kalkışması pek olası değildi. Althea, sarkan giysilerin oluşturduğu bir ormanın içinden geçerek ilerledi. Islak giysiler, kuruyormuş gibi çivilere ve kancalara asılmıştı. Althea, geçen hafta Oyo ile kumar oynayarak kazandığı yağmurlukunu omuzlarından attı ve kendine ait olduğunu iddia ettiği çiviye astı.

Reller'in tehdidi boşuna değildi. Althea yaklaşırken kendisi yemek alıyordu ve gemideki tüm erkekler gibi, arkasında kim var kimin var demeden istediğini alıyordu. Althea boş bir tabak kapıp, onun yolundan çekilmesini sabırsızlıkla bekledi. Reller'in onu şikayet etmeye kışkırtmak için zaman kazanmaya çalıştığını hissetti, ama zor yoldan öğrendiği ders sayesinde artık daha akıllı davranıyordu. Herkes bir gemici çocuğunu tokatlayabilirdi ve bunu yapmak için onun sızlanmasına gerek yoktu. Sessiz kalıp yarım kepçe çorba almak, şikayet edip akşam yemeği yerine tokat yemekten iyiydi. Reller, su ısıtıcısının üzerine eğildi ve kalan çorbanın sığ havuzundan kepçeyle çorba almaya devam etti. Althea yutkundu ve sırasını bekledi.

Reller, Althea'nın tuzağa düşmeyeceğini görünce neredeyse gülümsedi. Bunun yerine ona, "Al bakalım, evlat. Dibinde birkaç topak bıraktım. Kazanı temizle ve aşçıya geri götür" dedi.

Althea bunun bir nevi iyilik olduğunu biliyordu. Hepsini alıp ona sadece artıkları bırakabilirdi ve kimse ona karşı çıkmazdı. Su ısıtıcısını alıp, kendine ait yerine çekilip yemeğini yemeye memnun oldu.

Her şeyi göz önüne alırsak, iyi bir yeri vardı. Kıt eşyalarını, teknenin kıvrımının güverteyle birleştii yere sıkıştırmıştı. Bu, dik durmayı neredeyse imkansız hale getiriyordu. Hamakını buraya asmıştı. Başka hiç kimse, rahatça uyuyabilmek için kendini bu kadar küçültebilirdi. Uyumak nispeten rahatsız edilmeden geri çekilebileceğini keşfetmişti

; ıslak yağmurluklar giymiş kimse yanından geçip onu rahatsız etmiyordu. Bu yüzden su ısıtıcısını köşesine götürdü ve onunla birlikte oturdu.

Kupasıyla kalan çorbayı kaşıkla alıp içti. Sıcak değildi, hatta yağ küçük damlacıklar halinde donmuştu, ama dışarıdaki yağmurdan daha sıcaktı ve yağı ona lezzetli geldi. Reller sözünü tutmuş ve biraz topak bırakmıştı. Patates, şalgam ya da belki de köfte olması gereken ama yeterince pişmemiş hamurlu bir şeydi. Althea umursamadı. Parmaklarıyla topladı ve yedi. Sert bir gemi bisküvisiyle su ısıtıcısını sonuna kadar temizledi.

Son lokmayı yutmuş daha, büyük bir yorgunluk çöktü üzerine. Üşüyordu, ıslaktı ve her kemiği ağrıyordu. Her şeyden çok, battaniyesini çekip üzerine kıvrılmak ve gözlerini kapatmak istiyordu. Ama Reller, su ısıtıcısını aşçıya geri götürmesi gerektiğini söylemişti. Uyuduktan sonraya kadar beklememesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Bu, görevden kaçmak olarak algılanırdı. Reller'in görmezden gelebileceğini düşündü, ama görmezden gelmezse ya da aşçı şikayet ederse, ipin ucuna gelebilir. Bunu göze alamazdı. Hıçkırık gibi bir ses çıkararak, su ısıtıcısını kollarının arasına sıkıştırıp uyuduğu yerden sürünerek çıktı.

Mutfağa ulaşmak için fırtınanın yıkadığı güverteye tekrar cesaretle çıkmak zorunda kaldı. Gemiye tuttuğu gibi su ısıtıcısını da sıkıca tutarak iki hamlede mutfağa ulaştı. Böyle bir şeyi denize düşürürse, onu denize atmış olmayı dilediğini bileceklerini biliyordu. Mutfağa vardığında kapıyı tekmelemek ve yumruklamak zorunda kaldı; aşçı kapıyı içeriden kilitlemişti. Aşçı onu içeri aldığı anda yüzünde somurtkan bir ifade vardı. Alayca, ona su ısıtıcısını uzattı ve arkasındaki kutudaki ateşe özlemle bakmamaya çalıştı. Aşçının gözdesiysen, ısınmak için yeterince uzun süre kalabilirdin. Gerçekten ayrıcalıklı olanlar mutfakta bir gömlek veya pantolon asabilir ve bunların tamamen kurumasını sağlayabilirdi. Althea ise hiç de ayrıcalıklı değildi. Çaydanlığı yere koyar koymaz aşçı onu kapıdan dışarı çıkardı.

Dönüş yolunda, zamanlamasını yanlış hesapladı. Daha sonra, mutfaktan onu bu kadar çabuk kovduğu için aşçıya suç atacaktı. Tek bir hamlede yetişebileceğini düşünmüştü. Ama gemi sanki bir su dağına dalmış gibiydi. Çaresizce uzanarak tutunmaya çalıştığı ipi parmaklarıyla hissetti, ama tutunamadı. Su, ayaklarını

ve onu karnı üstüne güverteye sürükledi. Çılgınca tekmeledi ve mücadele etti, parmakları ve ayak parmaklarıyla güverteye tutunmaya çalıştı. Su gözlerine ve burnuna girmişti; göremiyordu ve yardım istemek için nefes alamıyordu. Sonsuz gibi gelen bir an sonra, geminin korkuluğuna çarptı. Başının yan tarafına aldığı darbe, gözlerinin karanlığa gömülmesine ve kulağının neredeyse kopmasına neden oldu. Kısa bir an için, sırlıklam güvertede yüzüstü yatarken, iki eliyle korkuluğa sıkı sıkı tutunmaktan başka bir şey yapamadı. Su, denize ulaşmak için aceleyle onun yanından akıp gitti. Deniz suyunun üzerinden aktığını hissederek gemiye sıkı sıkı tutundu, ama başını yeterince kaldırıp nefes alamıyordu. Su tamamen çekilene kadar bekleyip ayağa kalkarsa, bir sonraki dalga onu da yakalayacağını biliyordu. Şimdi kalkamazsa, bir daha asla kalkamayacaktı. Hareket etmeye çalıştı ama bacakları jöle gibiydi.

Bir el tişörtünün arkasını yakaladı ve onu boğulur halde dizlerinin üzerine çekti. "Suyu tikiyorsun!" diye bağırdı biri tiksintiyle. Boğulmuş bir kedi yavrusu gibi onun eline asıldı. Yüzüne, şiddetli yağmurla karışık hava çarptı ama nefes almaya fırsat bulamadan, ağızındaki ve burnundaki suyu tükürmek zorunda kaldı. "Dayan!" diye bağırdığını duydu ve bacaklarını ve kollarını adamın bacaklarına doladı. Su ikisini de vurmadan önce, boğuk bir nefes almayı başardı.

Suyun çarpmasıyla adamın vücudunun sallandığını hissetti ve ikisinin de gemiden kopacaklarını düşündü. Ama bir saniye sonra, su çekilince, adam kafasının yanına bir tokat attı ve kadının onu tutan elleri gevşedi. Aniden güverte üzerinde hareket etmeye başladı, kadını arkasında sürükleyerek, kadının saç örgüsü ve gömleği adamın elinde sıkışmıştı. Onu direğe çekti; ayakları ve elleri tanıdık ipe değdiği anda, ipe tutunarak kendi kendilerine yukarı çıktılar. Güverteyi saran bir sonraki dalga, kızın altından geçti. Kız öğürdü ve ağızına dolan deniz suyunu tükürdü. Elini burnuna götürüp sildi. İlk nefesini alırken, "Teşekkür ederim," dedi.

"Seni aptal küçük güverte faresi! Az kalsın ikimizi de öldürüyordu." Adamın sesinde öfke ve korku birbirine karışmıştı.

"Biliyorum. Özür dilerim." Fırtınanın sesini bastırmak için gerekli o kadar yüksek sesle konuştu.

"Üzgün müsün? Seni üzmekle kalmayacağım. Burnun kanayana kadar tekmeleyeceğim."

Yumruğunu kaldırdı ve Althea darbeye hazırlandı. Geminin geleneklerine göre bunu hak ettiğini biliyordu. Bir an sonra yumruk gelmeyince gözlerini açtı.

Brashen karanlıkta ona baktı. Onu sudan çıkardığı zamankinden daha sarsılmış görünüyordu. "Lanet olsun sana. Seni tanıyamadım bile."

Omuz silkme gibi küçük bir hareket yaptı. Gözleri onunla buluşmadı.

Başka bir dalga gemiyi sardı. Gemi yine sallanarak yükselmeye başladı.

"Ee, nasılsın?" Brashen'ın sesi alçaktı, sanki onunla konuşurken duyulmaktan korkuyormuş gibi. Bir tayanın geminin uşağıyla samimi sohbetler yapması beklenmezdi. Onu keşfettiğinden beri, onunla tüm temastan kaçınmıştı.

"Gördüğün gibi," dedi Althea sessizce. Bundan nefret ediyordu. Brashen'den aniden nefret etmeye başlamıştı, yaptığı bir şeyden dolayı değil, onu bu şekilde gördüğü için. Onun ayaklarının altında pislikten daha değersiz biri olarak ezilmişti. "İdare ediyorum. Hayatta kalıyorum."

"Elimden gelse yardım ederdim." Ses tonu ona kızgın gibiydi. "Ama yapamayacağımı biliyorsun. Sana en ufak bir ilgi gösterirsem, biri şüphelenir. Mürettebatın birkaçına, başka erkeklere ilgi duymadığımı açıkça belirttim." Aniden sesi garip geldi. Althea'nın bir kısmı bunun ironisini fark etti. Fırtınanın ortasında, bu pis gemide, az önce kıçını tekmelemekle tehdit ettikten sonra, ona seks hakkında konuşmaya cesaret edemiyordu. Onun onurunu incitmekten korkuyordu. "Böyle bir gemide, sana gösterdiğim herhangi bir nezaket tek bir şekilde yorumlanacaktır. Sonra başka biri de senden hoşlandığını düşünür. Senin kadın olduğunu öğrenirlerse..."

"Açıklamana gerek yok. Aptal değilim," Althea onun uzun konuşmasını kesmek için araya girdi. Onun pisliklerle dolu bu gemide yaşadığını bilmiyor muydu?

"Değil misin? O zaman gemide ne işin var?" Son acı sözleri omzunun üzerinden atarak, halattan güverteye atladı.

Bir kedi kadar çevik, bir maymun kadar hızlı, geminin pruvasına doğru hızla ilerledi, onu halata tutunmuş ve peşinden bakarken geride bıraktı.

"Senin yaptığın şeyin aynısı," diye alaycı bir şekilde onun son sözlerine cevap verdi. Onun duymaması önemli değildi. Su güverteyi bir sonraki kez temizlediğinde, Brashen'in örneğini takip etti, ancak çok daha az zarafet ve beceriyle. Birkaç saniye sonra, güverte altında, etrafındaki suyun akışını dinliyordu. *Reaper*, bir varil gibi suda ilerliyordu. Derin bir nefes aldı ve bir kez daha yüzündeki ve çıplak kollarındaki suyu silkeledi. Saçlarını sıktı ve ıslak ayaklarını bir kedi gibi salladıktan sonra köşesine geri döndü. Giysileri cildine yapışmış, onu üşütüyordu. Aceleyle sadece nemli giysileri giydi, sonra giydiği giysileri sıktı. Onları silkeledi, gömleğini ve pantolonunu bir çiviye asarak kurumaya bıraktı ve battaniyesini saklandığı yerden çıkardı. Islaktı ve küflü kokuyordu, ama yündü. Islak da olsa, vücudunun ısınısını koruyacaktı. Ve bu, sahip olduğu tek sıcaklık kaynağıydı. Battaniyeye sarıldı ve karanlıkta küçülerek kıvrıldı. Reller'in iyiliği buraya kadarmış. Onu yarı boğulmaya ve yarım saatlik uykusundan mahrum bırakmıştı. Gözlerini kapattı ve bilincini kaybetti.

Ama uyku onu yüzüstü bıraktı. Ne kadar yorgun olursa olsun, uyku gelmiyordu. Rahatlamaya çalıştı, ama kırışik alnındaki kasları nasıl gevşeteceğini hatırlayamadı. Brashen'in sözleri yüzünden, diye düşündü. Bir şekilde, o sözler tüm durumu gözünün önüne getiriyordu. Çoğu zaman günlerce onu görmezden geliyordu. Onun nöbetinde değildi; hayatları ve görevleri nadiren kesişiyordu. Ve hayatının eskiden nasıl olduğunu hatırlatacak hiçbir şey olmadığında, saatler geçip giderken hayatta kalmak için yapması gerekenleri yapıyordu. Tüm dikkatini geminin tayfası olmaya verip, bir sonraki nöbetinden ötesini düşünmüyordu.

Brashen'in yüzü, Brashen'in gözleri, herhangi bir aynadan daha acımasızdı. Ona acıyordu. Ona bakarken, onun ne hale geldiğini ve daha da kötüsü, hiç olamadığı şeyi ona ifşa etmeden bakamıyordu. Belki de en acı olanı, Althea'nın kendisi kadar kesin bir şekilde Kyle'ın haklı olduğunu fark etmesiydi. O, babasının şımarık küçük kızıydı, denizcilik oynamaktan başka bir şey yapmazdı. *Vivacia'nın* halatlarını ne kadar hızlı bağladığını gururla hatırladı. Ama denizde geçirdiği zamanın çoğu sıcak yaz günleriydi ve bu işlerden yorulduğunda veya sıkıldığında, aşağı inip kendini eğlendirecek başka bir şey bulabilirdi.

kendini eğlendirecek başka bir şey bulabiliyordu. Bir iki saat halat eklemek ve dikmek, bir yelken parçası yırtılıp hemen değiştirilmesi gerektiğinde altı saat boyunca telaşla yelken işleri yapmakla aynı şey değildi. Annesi, nasırları ve pürüzlü elleri için endişelenirdi; şimdi avuç içleri ayak tabanları kadar sert ve kalınlaşmıştı; ayak tabanları ise çatlamış ve siyahlaşmıştı.

Bunun hayatının en kötü yanı olduğuna karar verdi. Bir denizci olarak yeterli olmaktan öteye geçemediğini fark etmek. Ne kadar sertleşirse de, gemideki iri yarı erkekler kadar güçlü değildi. *Reaper'da* bu işi alabilmek için kendini on dört yaşında bir erkek çocuk olarak tanıtmıştı. Bu katliam gemisinde kalmak istese bile, bir yıl kadar sonra onun daha fazla büyümediğini ve güçlenmediğini fark edeceklerdi. Onu gemide tutmayacaklardı. Hiçbir geleceği olmayan yabancı bir limanda kalacaktı.

Karanlığa bakakaldı. Bu yolculuğun sonunda bir gemi bileti isteyecekti. Hala niyetindeydi ve muhtemelen alacaktı. Ama şimdi bunun yeterli olup olmayacağını merak ediyordu. Kaptanın onayı olacaktı ve belki bunu Kyle'ın düşüncesiz yeminini yerine getirmesi için kullanabilirdi. Ama bunun boş bir zafer olacağından korkuyordu. Bu yolculuğu hayatta kaldığını gösteren damgalı bir deri parçası, istediği şey değildi. Kendini haklı çıkarmak, sadece Kyle'a değil, herkese, seçtiği hayatta iyi olduğunu, yetkin bir denizci olmasının yanı sıra değerli bir kaptan olduğunu kanıtlamak istiyordu. Şimdi, bunu düşündüğü kısa anlarda, kendine sadece bunun tersini kanıtladığını düşünüyordu. Bingtown'da başladığında cesur ve cüretkar görünen şey, şimdi sadece çocukça ve aptalca geliyordu. Erkek kılığına girip denize kaçmış, kendisine sunulan ilk işi kabul etmişti.

Neden, diye soruyordu kendine şimdi. Neden? Neden diğer yaşam gemilerinden birine gidip tayfa olarak işe alınmak istememişti? Brashen'ın dediği gibi reddedilmezler miydi? Ya da şimdi, Inside Passage'da seyreden bir ticaret gemisinde uyuyor, yolculuğun sonunda maaşını ve tavsiye mektubunu alacağından emin olabilir miydi? Neden isimsiz olarak işe alınmak, adının ya da babasının ününe sığınmadan kendini kanıtlamak ona bu kadar önemli gelmişti? Bingtown'da, Amber'ın dükkanının arka odasında çapraz bacaklı oturup geminin pantolonunu dikerken, o yaz akşamlarında bu çok cesurca bir şey gibi gelmişti.

Bingtown'da Amber'ın dükkanının arka odasında bağdaş kurup geminin pantolonlarını dikerken çok cesurca bir şey gibi gelmişti. Şimdi ise sadece çocukça geliyordu.

Amber ona yardım etmişti. Onun yardımı olmasaydı, hem dikiş işlerinde hem de yemeklerini paylaşmasında, Althea bunu asla başaramazdı. Amber'ın ona aniden dostça davranması Althea'yı hep şaşırtmıştı. Şimdi ona, Amber'ın aslında onu tehlikeye atmak niyetinde olduğu geliyordu. Parmakları, boynundaki tek bir deri şeritte taktığı yılan yumurtası boncuklara dokunmak için yavaşça uzandı. Dokunması parmaklarını neredeyse ısıttı ve karanlığa başını salladı. Hayır. Amber onun arkadaşıydı, sahip olduğu az sayıdaki kadın arkadaşından biriydi. Yazın onu evine almıştı, oğlunun kıyafetlerini kesip dikmesine yardım etmişti. Dahası, Amber kendisi de erkek kıyafetleri giymiş ve Althea'ya erkek gibi hareket etmeyi, yürümeyi ve oturmayı öğretmişti. Althea'ya, bir zamanlar küçük bir tiyatro grubunda oyuncu olduğunu söylemişti. Bu nedenle, her iki cinsiyette de birçok rol oynamıştı.

"Sesini buradan çıkar," diye talimat vermiş, Althea'nın kaburgalarının altına dürterek. "Konuşman gerekirse. Ama mümkün olduğunca az konuş. Böylece kendini ele verme ihtimalin azalır ve daha kolay kabul edilirsin. Her cinsiyetten iyi dinleyiciler nadirdir. Öyle ol, bu diğer tüm kusurlarını telafi eder." Amber ona göğüslerini göğsüne düz bir şekilde sarmak için bağlama bezini dış gömleğinin altına giydiği başka bir gömlek gibi gösterecek şekilde nasıl kullanacağını da göstermişti. Amber ona kanlı bez olarak kullanmak için koyu renkli çorapları nasıl katlayacağını da göstermişti. "Kirli çoraplar için her zaman bir açıklama bulabilirsin," demişti Amber. "Titiz bir kişilik geliştir. Giysilerini diğerlerinden iki kat daha fazla yıka, bir süre sonra kimse sorgulamayacaktır. Ve daha az uykuya ihtiyaç duymayı öğren. Çünkü vücudunun mahremiyetini korumak için ya diğerlerinden önce kalkmak ya da daha geç yatmak zorunda kalacaksın. Ve sana en çok bunu tavsiye ediyorum. Sırrını kimseye güvenme. Bu, bir erkeğin saklayabileceği bir sır değil. Gemide bir kişi senin kadın olduğunu öğrenirse, hepsi öğrenir."

Bu, Amber'ın belki de yanıldığı tek konuydu. Çünkü Brashen onun kadın olduğunu biliyordu ve onu ele vermemişti. En azından, o ana kadar vermemişti. Althea'nın aklına ani bir ironi geldi. Acı bir gülümsemeyle kendi kendine güldü. *Kendi çapımda senin tavsiyeni dinledim, Brashen. Bir erkek olarak yeniden doğmayı ayarladım, ve adı Vestrit olmayan bir erkek.*

Brashen ranzasında uzanmış, karşısındaki duvarı inceliyordu. Duvar yüzüne çok yakındı. Bir zamanlar, diye düşündü hüzünle, bu kabini bir giyinme odası olarak küçümserdim. Artık kendine ait küçük bir alanın bile ne kadar lüks olabileceğini biliyordu. İçeri girdikten sonra dönmek için yer yoktu, ama kendi ranzası vardı ve orada ondan başka kimse yatmıyordu. Giysilerini asmak için kancalar ve deniz sandığını koyacak kadar büyük bir köşe vardı. Ranzada, vücudunu sınırlayan çıkıntıya yaslanıp nöbeti bittiğinde neredeyse güvenle uyuyabiliyordu. Kaptan ve ikinci kaptanın kamaraları, bu küvet gibi gemide bile çok daha geniş ve daha iyi donanımlıydı. Ama birçok gemide ikinci kaptanın kamaraları mürettebatınkinden daha iyi değildi. Üç adamın ölümüyle elde etmiş olsa da, bu küçük sessiz köşeye minnettardı.

Sıradan bir denizci olarak gemide çalışmaya başlamış ve yolculuğunun ilk bölümünü, nöbetindeki diğer denizcilerle birlikte geminin baş tarafında homurdanarak ve itişip kakışarak geçirmişti. Kısa sürede, diğer denizcilere göre hem daha deneyimli hem de işini daha iyi yapmak için daha azimli olduğunu fark etmişti. *Reaper*, Jamaillia'nın kuzey sınırında, çok güneydeki Candletown'dan kalkan bir katliam gemisiydi. Gemi, aylar önce baharda kasabadan ayrıldığında, mürettebatının çoğu askere alınmış kişilerden oluşuyordu. Bir avuç profesyonel denizci, mürettebatın belkemiğini oluşturuyor ve yeni gelenleri denizci olarak yetiştirmekle görevliydi. Bazıları borçlular, alacaklıları tarafından borçlarını ödemeleri için satılmışlardı. Diğerleri ise Satrap'ın hapishanelerinden satın alınmış basit suçlulardı. Yankesici ve hırsızlar kısa sürede ya akıllarını başlarına topladılar ya da öldüler; bir katliam gemisinin daracık koğuşlarında, kimse arkadaşlarının bu tür suçlarına hoşgörü göstermezdi. Bu mürettebat, isteyerek çalışan bir ekip değildi, yolculuğun zorluklarından sağ çıkabilecek bir ekip de değildi. *Reaper*, Bingtown'a vardığında, mürettebatının üçte birini hastalık, kaza ve gemideki şiddet olayları nedeniyle kaybetmişti. Geriye kalan üçte ikisi hayatta kalmıştı; yelken açmayı, yavaş hareket eden kaplumbağaları ve güney kıyılarının koylarında ve lagünlerinde yaşayan sözde brack balinalarını avlamayı öğrenmişlerdi. Elbette, onların hizmetleri, gemide nispeten rahat ve kuru bir odada tembellik eden profesyonel avcılarının ve deri yüzücülerin becerileriyle karıştırılmamalıydı. Bu türden bir düzine kadar adam, hiçbir zaman bir ipe dokunmadı veya nöbet tutmadı; katliam ve kan dökme zamanı gelene kadar tembellik ettiler. Sonra öfkeyle çalışır, bazen günlerce uykusuz kalırlardı

Ancak onlar denizci değildi ve mürettebat da değildi. Geminin batması veya avlarından biri onlara saldırıp başarılı olması dışında hayatlarını kaybetmezlerdi.

Gemi, korsan adalarının dışından kuzeye doğru yol almıştı, yol boyunca avlanıyor, katlediyor ve parçalıyordu. Bingtown'da, *Reaper* temiz su ve erzak almak ve parası olan onarımları yapmak için limana demir attı. İkinci kaptan da Barren Adaları'na yapılacak yolculuk için aktif olarak daha fazla mürettebat topluyordu. Limanda mürettebat arayan neredeyse tek gemi onlardı.

Bingtown ile Barrens arasındaki fırtınalar, kış göçünden hemen önce buraya akın eden çok sayıda deniz memelisi kadar ünlüydü. Yazın beslenerek şişmanlamış, yavruların pürüzsüz derileri derileri için değerindeydi ve eş veya yiyecek için verdikleri savaşlarda yara almamışlardı. Yumuşak kürkleri, kalın yağ tabakaları ve bunların altında deniz ve karanın tadını taşıyan yağsız, koyu kırmızı etleri için sonbahar fırtınalarına göğüs germek değdi. Candletown'dan ayrıldıklarında ambarı dolduran tuz fiçileri, yakında değerli etin tuzlanmış parçalarıyla, ince işlenmiş yağın fiçilerle doldurulacak, kazınmış deriler ise tuzla doldurulup kalın bir şekilde sarılacak ve tabaklanmayı bekleyecekti. Bu, *Reaper'in* sahiplerini sevinçten dans ettirecek kadar zengin bir yük olacaktı, Candletown'a sağ salim ulaşan borçlular ise çileli hayatlarından kurtulup özgür adamlar olarak ortaya çıkacaklardı. Avcılar ve deri yüzücüler, toplam ganimetin bir yüzdesini talep edecek ve bu seferki performanslarına göre bir sonraki sezon için hizmetlerine teklifler almaya başlayacaklardı. Gemiye o kadar yol getirip güvenle geri getiren gerçek denizciler ise, ceplerinde bir dahaki sefer Barrens'a yelken açana kadar içki ve kadınlara yetecek kadar bozuk para ile döneceklerdi.

İyi bir hayat, diye düşündü Brashen alaycı bir şekilde. Kendisi için ne kadar güzel bir yer kazanmıştı. Çok da zor olmamıştı. Tek yapması gereken, ikinci kaptanın ve ardından kaptanın dikkatini çekecek kadar hızlı davranmaktı. Bir de, iki adamı denize atan ve bu yerin muhtemel adayı olan üçüncü adamı sakat bırakan şiddetli fırtına.

Ancak bu gece onu rahatsız eden, bu yeri ve beraberinde gelen sorumlulukları elde etmek için ölümlerin üzerinden geçmiş olmanın verdiği tuhaf bir suçluluk duygusu değildi. Hayır. Onu rahatsız eden, yardımseverinin kızı Althea Vestrit'in

ıslak ve sefil bir halde, orada çürüyen adamların arasında kıvrılmış olduğunu düşünmek rahatsız ediyordu. "Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok." Bu sözleri yüksek sesle söyledi, sanki bunları havaya salarak vicdanını rahatlatabileceğini düşünerek. Onu Bingtown'da gemiye binerken görmemişti; görseydi bile, onu kolayca tanıyamazdı. Denizci çocuğu rolünü çok iyi yapıyordu, bunu kabul etmek zorundaydı.

Onun gemide olduğunu ilk fark ettiği an, onu görmesi değildi. Onu "gemi çocuğu" olarak birçok kez görmüştü ama hiç dikkat etmemişti. Alnına kadar indirilmiş düz şapkası ve erkek kıyafetleri, onu gizlemek için fazlasıyla yeterliydi. İlk kez, bir halatın, bowline yerine çift blackwall düğümüyle bir blokun kancasına bağlandığını gördüğünde kaşlarını kaldırmıştı. Bu düğüm o kadar da nadir değildi, ama bowline daha yaygın olarak kullanılıyordu. Ancak Kaptan Vestrit her zaman blackwall düğümünü tercih etmişti. Brashen o anda buna pek dikkat etmemişti. Birkaç gün sonra, nöbeti başlamadan güverteye çıktığında, halatlardan tanıdık bir ıslık sesi duydu. Gözünü, bir mesaj vermek için dikkatini çekmeye çalışan kızın el salladığı yere çevirdi ve onu hemen tanıdı. "Ah, Althea," diye düşündü sakince, ama bir saniye sonra beynine bilgi ulaşınca irkildi. İnanamadan, ağzı yarı açık bir şekilde ona baktı. Oydu: Ayak halatları boyunca koşma tarzından onu tanıyabilirdi. Aşağıya baktı ve onu görünce yüzünü o kadar çabuk çevirdi ki, bu anı beklediğini ve korktuğunu anladı.

O aşağı inene kadar direğin dibinde kalmak için bir bahane buldu. O, kol mesafesinden daha az bir mesafeden yanından geçti ve ona sadece yalvaran bir bakış attı. Dişlerini sıktı ve ona hiçbir şey söylemedi, o günden bu yana da onunla konuşmadı. Onu tanıdığı anda, kesinliğin korkusunu hissetmişti. Kız, yolculuğu hayatta kalamayacaktı. Her gün, kızın bir şekilde kadın olduğunu ele vereceğini ya da denizin hayatını almasına neden olacak küçük bir hata yapacağını bekliyordu. Ona göre bu sadece an meselesiydi. Kız için umabileceği en iyi şey, ölümünün çabuk olmasıydı.

Şimdi öyle olmayacak gibi görünüyordu. Kendine küçük, hüznü bir gülümseme izin verdi. Kız çabalayabilirdi. Tabii, kendisine verilen işi yapmak için yeterli gücü yoktu. En azından geminin birinci zabitanın beklediği kadar hızlı yapamazdı. Aslında bu, onun eksik kas gücü ve ağırlığından çok, birlikte çalıştığı adamların ondan beklediği işin zorluğundan kaynaklanıyordu. Aslında işi yeterince iyi yapabiliyordu, ancak birlikte çalıştığı adamlar ondan çok daha güçlüydü.

kas gücü ve ağırlık meselesi değildi; aslında işi yeterince iyi yapabiliyordu, ancak birlikte çalıştığı adamlar ondan çok daha güçlüydü. Birkaç santim daha uzun boy, bir yarım kilo daha ağırlık, bir palanga ve halata karşı atmak için bile büyük fark yaratabilirdi. O, öküzlerle birlikte çalışan bir at gibiydi; işi yapamıyordu değil, sadece uygun değildi.

Ayrıca, o bir yaşam gemisinden gelmişti — hem de ailesinin yaşam gemisinden

— sadece tahtadan yapılmış bir gemiye gelmişti. Althea, ölü tahtaya karşı güç kullanmanın, istekli bir gemide çalışmaktan çok daha zor olabileceğini tahmin etmiş miydi? Vivacia, onun gemide geçirdiği yıllarda canlanmamış olsa bile, Brashen ona ilk kez dokunduğu andan itibaren, gemide gizli bir bilinç olduğunu biliyordu. Vivacia kendi kendine yelken açacak durumda değildi, ama ona her zaman diğer gemilerde meydana gelen aptalca olayların bu gemide yaşanmadığı izlenimi vermişti. *Reaper* gibi bir gemide işler merdiven basamağı gibi ilerlerdi. Örneğin, bir menteşeyi değiştirmek gibi basit bir iş, menteşenin yarı çürümüş ve hizasından çıkmış bir tahtaya takılı olduğu ortaya çıkınca büyük bir çabaya dönüşürdü. *Reaper*'da hiçbir şey basit değildi, diye içinden iç geçirdi.

Sanki bu düşünceye cevap verircesine, kapısında keskin bir tıkırtı duydu. Nöbeti değildi, bu sadece bela anlamına gelebilir. "Ben buradayım," diye seslendi kapıyı çalan kişiye. Bir anda ayağa kalktı ve kapıyı açtı. Ama bu, fırtınalı bir gecede onu ekstra görev için çağıran ikinci kaptan değildi. Bunun yerine Reller tereddütle içeri girdi. Yüzünden hala su akıyor ve saçlarından damlıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Brashen.

Adamın geniş alnında bir kaş çatıldı. "Omzum biraz ağrıyor," dedi.

Brashen'in görevleri arasında geminin tıbbi malzemelerini kontrol etmek de vardı. Seyahate bir gemi doktoruyla başladıklarını söylemişlerdi, ama onu fırtınalı bir gecede denize düşerek kaybetmişlerdi. Brashen'in çeşitli ilaç şişeleri ve kutularının üzerindeki örümcek gibi yazılmış harfleri okuyabildiği anlaşılınca, kalan tıbbi malzemelerin sorumluluğu ona verilmişti. O, bunların çoğunun etkinliğinden şüphe duyuyordu, ama etiketlerdeki talimatlara göre dağıtıyordu.

Şimdi, kendi deniz sandığı kadar yer kaplayan kilitli sandığa döndü ve gömleğinin içinde boynuna asılı anahtarı aradı. Sandığı açtı, bir an kaşlarını çatarak içine baktı, sonra üzerinde süslü yeşil bir etiket olan kahverengi bir şişe çıkardı. Fenerin titrek ışığında yazıyı gözlerini kısarak okudu. "Sanırım bu geçen sefer sana verdiğim şey," diye tahmin etti ve şişeyi Reller'in incelemesi için uzattı.

Denizci, uzun uzun bakarak harfleri anlayabilecekmiş gibi şişeye baktı. Sonunda omuz silkti. "Etiketi böyle yeşildi," dedi. "Muhtemelen budur."

Brashen kalın boynundaki şişkin mantarı çıkardı ve avucuna yarım düzine yeşilimsi toprak döktü. Bunlar, diye düşündü, geyik dışkısına benziyordu. Bunların gerçekten geyik dışkısı olduğunu öğrense, pek şaşırmazdı. Üçünü şişeye geri koydu ve diğer üçünü Reller'a uzattı. "Hepsini al. Aşçıya, bunları içmek için yarım ölçü rom vermesini ve etkisini gösterene kadar mutfakta oturup ısınmanı söyle."

Adamın yüzü bir anda aydınlandı. Kaptan Sichel gemide içki konusunda cömert biri değildi. Muhtemelen Bingtown'dan ayrıldıklarından beri ilk kez içki içecekti. İçki içme ve bir süre sıcak bir yerde oturma ihtimali, adamın yüzünü minnettarlıkla aydınlattı. Brashen bir an tereddüt etti, ama sonra peletlerin ne kadar etkili olacağını bilmediğini düşündü; en azından mürettebat için aldıkları sert romun adamın acısını dindirip uyumasını sağlayacağından emin olabilirdi.

Reller ayrılmak için dönerken, Brashen kendini zorlayarak sorusunu sordu. "Kuzenimin oğlu... göz kulak olmanı istediğim çocuk. Nasıl gidiyor?"

Reller omuz silkti. Sol elinde üç peleti hafifçe salladı. "Oh, gayet iyi, efendim, gayet iyi. İstekli bir delikanlı." Elini kapının mandalına koydu, gitmek için sabırsızlanıyordu. Söz verdiği rom onu çağırıyordu.

"Peki," dedi Brashen, kendine rağmen devam etti. "İşini biliyor ve akıllıca yapıyor mu?"

"Oh, evet, evet, efendim. Dediğim gibi, iyi bir delikanlı. Athel'e göz kulak olacağım, başına bir şey gelmesin."

"İyi. Öyleyse iyi. Kuzenim onunla gurur duyacak." Tereddüt etti. "Unutma, çocuğa bunlardan hiç bahsetme. Özel muamele göreceğini düşünmesini istemem."

"Evet efendim. Hayır efendim. İyi geceler efendim." Reller kapıyı sıkıca kapatarak odadan çıktı.

Brashen gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Althea için yapabileceği tek şey, Reller gibi güvenilir bir adama ona göz kulak olmasını istemektir. Kapısının mandalının kapalı olduğundan emin olduktan sonra, tıbbi malzemelerin bulunduğu dolabı tekrar kilitledi. Daracık ranzasına geri sürünerek uzandı ve derin bir nefes aldı. Althea için yapabileceği tek şey buydu. Gerçekten öyleydi. Öyleydi.

Sonunda uykuya dalabildi.

Wintrow, donanımı sevmiyordu. Bunu Torg'dan saklamak için elinden geleni yapmıştı, ama adamın zorba içgüdüğü kusursuzdu. Sonuç olarak, günde onlarca kez Wintrow'un direğe tırmanması için bir neden uyduruyordu. Tekrarların Wintrow'un korkusunu azalttığını hissedince, görevi daha da zorlaştırdı ve ona yukarıya taşıyıp güverteye yerleştirmesi gereken şeyler verdi, ama güverteye iner inmez hemen geri getirmesini istedi. Torg'un son emirleri, onu sadece direklerle tırmanmakla kalmayıp, direklerin ucuna çıkıp orada kalmasını ve Torg'un geri dönmesini emreden bağırışını beklemesi idi. Bu, en aptalca ve en öngörülebilir türden basit bir eziyetti. Wintrow, Torg'dan böyle bir şey bekliyordu. Mürettebatın geri kalanının onun eziyetini normal kabul etmesini anlamak daha zordu. Torg'un ona yaptıklarına hiç dikkat ettiklerinde, genellikle eğlenerek bakıyorlardı. Kimse müdahale etmiyordu.

Yine de, Wintrow, direğe tutunup çok aşağıdaki güverteye bakarken, adamın aslında ona bir iyilik yaptığını düşündü. Rüzgar yanından esiyor, yelkenler rüzgârla şişmiş, üzerinde durduğu halat gerginlikten şarkı söylüyordu. Direğin yüksekliği, geminin sudaki hareketini abartarak her sallantıyı bir yay haline getiriyordu. Hâlâ orada olmaktan hoşlanmıyordu, ama orada olmanın zevkle ilgisi olmayan bir heyecan verdiğini inkar edemezdi. Bir zorluğun üstesinden gelmişti. Kendi başına kalsaydı, asla kendi hayatını tehlikeye atmazdı.

Bu şekilde ölçtü. Kulaklarını sağır eden rüzgara karşı gözlerini kısarak baktı. Bir an için, belki de buraya ait olduğunu, belki de rahibin derinlerinde bir denizcinin kalbi olabileceğini düşündü.

Küçük, tuhaf bir ses kulağına geldi. Metalin titreşmesi. Bir bağlantı parçasının kopmak üzere olduğunu düşündü ve kalbi biraz daha hızlı atmaya başladı. Yavaşça halatlara tırmanarak sesin kaynağını aradı. Rüzgâr alaycı bir şekilde sesi getirip götürüyordu. Sesin tonunda değişiklikler olduğunu ve rüzgârın sabit esişine aykırı bir ritmi olduğunu fark edene kadar sesi birkaç kez duymuştu. Karga yuvasına ulaştı ve kenara tutundu.

Gözcü kulesi içinde Mild vardı. Denizci rahat bir çömelme pozisyonuna kıvrılmıştı. Gözleri aralık bırakılmıştı, küçük bir çene arpı yanağına dayalıydı. Denizcilerin yaptığı gibi tek elle çalışıyordu, parmakları metal tırnakları üzerinde dans ederken kendi ağzını ses kutusu olarak kullanıyordu. Kulakları kendi özel müziğine çevrilmiş, gözleri ufku tarıyordu.

Wintrow, diğer çocuk gözlerini kısa bir an ona çevirene kadar onun farkında olmadığını sandı. Parmakları durdu. "Ne var?" diye sordu, enstrümanı yüzünden çekmeden.

"Hiçbir şey. Nöbet mi tutuyorsun?"

"Sayılır. Bakacak pek bir şey yok." "Korsanlar?" diye sordu

Wintrow cesaretle.

Mild burnunu çektirdi. "Genelde canlı gemilere bulaşmazlar. Oh, Chalced'deyken bir iki tanesinin kovalandığını duydum, ama çoğunlukla bizi rahat bırakırlar. Çoğu canlı gemi, aynı koşullarda herhangi bir tahta gemiden daha hızlıdır, tabii canlı geminin mürettebatı gerçekten beceriksiz değilse. Korsanlar da, bir canlı gemiyi yakalasalar bile, hayatlarının mücadelesini vereceklerini bilirler. Kazansalar bile, ellerinde ne kalır? Onlar için yelken açmayacak bir gemi. Yani, Vivacia'nın yabancılarla gemisine binmelerine ve gemiyi yönetmelerine izin vereceğini mi sanıyorsun? Hiç sanmıyorum!"

"Fazla bir şey yok," diye onayladı Wintrow. Mild'in açık sevgisi ve gururu gemiye ve çocuğun

konuşması. Mild, çocuğun dikkatinden gurur duymuş gibi görünüyordu, çünkü bilmiş bir şekilde gözlerini kısarak devam etti: "Bana kalırsa, şu anda korsanlar bize büyük bir iyilik yapıyor."

Wintrow yemi yuttu. "Nasıl?"

"Şey. Nasıl açıklayayım... Chalced'e çıkmadın, değil mi? Orada duyduğumuza göre korsanlar aniden bazı köle tüccarlarına saldırmış. En az biri kaçırılmış ve diğerlerinin de tehdit edildiği söyleniyor. Şey. Sonbahar bitti, ama bahara kadar Chalced'de bahar sürme ve ekim işleri için çok sayıda köleye ihtiyaç var. Korsanlar düzenli köle tacirlerini ortadan kaldırırsa, biz Chalced'e en iyi yükümüzle vardığımızda, satıcıların pazarı olacak. Yükümüzden çok para kazanacağız, muhtemelen doğrudan Bingtown'a dönebiliriz."

Mild, sanki Kyle'ın kölelerden iyi bir fiyat alması kendisine de yansıyacakmış gibi, memnuniyetle gülümsedi ve başını salladı. Muhtemelen mürettebatın yaşlılarının söylediklerini tekrarlıyordu. Wintrow hiçbir şey söylemedi. Dalgalı denizin uzağına baktı. Deniz tutmasıyla ilgisi olmayan, ağır ve mide bulandırıcı bir his kalbinin altında yatıyordu. Jamaillia'yı ve babasının köle satın alıp satacağını düşündüğünde, içinde korkunç bir üzüntü yükseliyordu. Sanki utanç verici bir anının suçluluk ve acısını önceden yaşıyormuş gibi. Bir süre sonra Mild konuşmaya devam etti.

"Demek Torg seni yine buraya getirdi?"

"Evet." Wintrow kendini şaşırttı, omuzlarını gerdi ve sonra rahatça tuttuğu yere yaslandı. "Artık beni çok rahatsız etmiyor."

"Anlıyorum. Bu yüzden yapıyorlar." Wintrow kaşlarını kaldırdığında, Mild ona sırıttı. "Oh, bunun sana özel bir işkence olduğunu mu sandın? Hayır. Torg sana sataşmayı seviyor. Sa'nın hayaları, Torg herkese sataşmayı sever. En azından, paçayı kurtarabileceği herkese. Ama geminin tayfasını direklerin arasında koşturmak bir gelenektir. Ben ilk gemiye çıktığımda bundan nefret ederdim. O zamanlar Brashen ikinci kaptandı ve ben onun domuzun oğlu olduğunu düşünüyordum. Buraya çıkmaktan korktuğumu fark edince, tüm yemeklerimin buraya gelmesini sağladı. "Yemek istiyorsan, git al" derdi. Ben de direğe tırmanıp, yemeğimin olduğu kovayı bulana kadar burada sürünmek zorunda kalırdım."

Lanet olsun, ondan nefret ediyordum. O kadar korkuyordum ve yavaşım ki, yemeğimi bulduğumda neredeyse her zaman soğumuş oluyordu ve çoğu zaman üzerine yağmur damlaları sıçırıyordu. Ama senin gibi, bir süre sonra bunu umursamamayı öğrendim.

Wintrow düşünerek sessiz kaldı. Mild'in parmakları tuşların üzerinde dans ederek neşeli bir melodi çalmaya başladı. "O zaman Torg benden nefret etmiyor mu? Bu bir tür eğitim mi?"

Mild eğlenerek burnunu çekerek durdu. "Oh, hayır. Emin ol. Torg senden nefret ediyor. Torg, kendinden daha akıllı olduğunu düşündüğü herkesten nefret eder ve bu, gemideki çoğumuzu kapsıyor. Ama işini de biliyor. Ve işini kaybetmek istemiyorsa, seni bir denizci yapması gerektiğini de biliyor. Bu yüzden sana öğretecek. Bunu olabildiğince acı verici ve tatsız hale getirecek, ama sana öğretecek."

"Madem o kadar nefret dolu bir adam, neden benim... kaptan onu ikinci kaptan olarak tutuyor?"

Mild omuz silkti. "Baban sor," dedi acımasızca. Sonra sırtıttı, neredeyse şaka yapar gibi. Devam etti: "Torg'un onunla epey bir süre birlikte olduğunu ve eskiden çalıştıkları gemide çok kötü bir yolculukta ona sadık kaldığını duydum. *Vivacia*'ya geldiğinde Torg'u da yanında getirdi. Belki başka kimse onu işe almazdı ve kendini ona borçlu hissetti. Ya da Torg'un güzel ve sıkı bir kızı vardır."

Wintrow bu ima karşısında çenesi düştü. Ama Mild yine sırtıyordu. "Hey, bu kadar ciddiye alma. Herkesin seninle dalga geçmesini istemezsin, sen tam bir hedef tahtasıydın."

"Ama o benim babam," diye itiraz etti Wintrow.

"Hayır. Onun gemisinde görev yaparken değil. O zaman o sadece senin kaptanın. Ve o iyi bir kaptan, Ephron kadar iyi değil, ve bazılarımız hala Kaptan Vestrit görevinden ayrıldığında Brashen'in görevi devralması gerektiğini düşünüyor. Ama o fena değil."

"O zaman neden onun hakkında öyle konuştun?" Wintrow gerçekten şaşırmıştı.

"Çünkü o kaptan," diye Mild zorlukla açıkladı. "Denizciler her zaman böyle konuşur ve davranır, adamı sevsen bile. Çünkü onun istediği zaman seni mahvedebileceğini bilirsin. Hey. Bir şey bilmek ister misin?"

Kaptan Vestrit'in ayrılacağını ve yerine yeni bir adamın geleceğini ilk öğrendiğimizde, Comfrey ne yaptı biliyor musun?"

"Ne yaptı?"

"Mutfağa gitti, kaptanın kahve fincanını aldı ve içini sikiyle sildi!" Mild'in gri gözlerinde sevinç parladı. Wintrow'un tepkisini merakla bekledi.

"Yine benimle dalga geçiyorsun!" Kendine rağmen yüzünde dehşet dolu bir gülümseme belirdi. İğrenç ve aşağılayıcı bir şeydi. Bir adamın, henüz tanışmadığı bir adama, sırf o adamın üzerinde gücü olduğu için bunu yapması, gerçek olamayacak kadar saçma bir şeydi. İnanılmazdı. Ve yine de... yine de... komikti. Aniden Wintrow bir şey anladı. Tanıdığı bir adama bunu yapmak zalimce ve acımasızca olurdu. Ama bunu tanımadığın bir kaptana yapmak, üzerinde hayat ve ölüm gücü olan adama bakıp onun kahvesiyle senin sikişinin tadını içtiğini hayal etmek... Mild'den başka yere baktı, yüzündeki geniş gülümsemeye inanamıyordu. Comfrey bunu babasına yapmıştı.

"Mürettebat kaptana ve ikinci kaptana bazı şeyler yapmalı. Her zaman kendilerini tanrı, bizi pislik gibi görmelerine izin veremeyiz."

"O zaman... sence onlar böyle şeyleri biliyorlar mı?"

Mild sırtıttı. "Filo etrafında çok uzun süre bulunup da böyle şeylerin olduğunu bilmemek imkansız." Birkaç nota daha çaldı, sonra abartılı bir şekilde omuz silktilti. "Muhtemelen kendilerine asla böyle bir şey olmayacağını düşünüyorlardır."

"O zaman kimse onlara söylemiyor," diye Wintrow kendi kendine açıkladı.

"Tabii ki söylemez. Kim söyler ki?" Birkaç nota sonra Mild aniden durdu. "Sen söylemezsin, değil mi? Yani, o senin baban olsa bile..." Çok düşüncesizce konuştuğunu fark edince sesi kesildi.

"Hayır, söylemem," dedi Wintrow. Yüzünde aptalca bir gülümseme belirirken, kötücül bir şekilde ekledi: "Ama daha çok babam olduğu için."

"Çocuk! Çocuk, hemen buraya gel!" Torg'un sesi güverteden yükseldi.

Wintrow iç geçirdi. "Yemin ederim, bu adam benim mutsuz olmadığımı hissedebiliyor ve her zaman bunu düzeltmek için harekete geçiyor."

Wintrow uzun merdivenlerden inmeye başladı. Mild, onun inişini izlemek için hafifçe eğildi ve arkasından seslendi, "Çok fazla kelime kullanıyorsun. Sadece onun peşinde olduğunu söyle."

"O da var," diye onayladı Wintrow.

"Çekil, evlat!" diye bağırdı Torg tekrar ve Wintrow tüm dikkatini aşağıya inmeye verdi.

O gece geç saatlerde, günün olaylarını affetmek için meditasyon yaparken, kendine şaşırdı. Acımasızlığa gülmemiş müydü, gülümsemesi başka bir insanın aşağılanması hoş görmemiş miydi? Sa bu olayda neredeydi? Suçluluk duygusu onu sardı. Bu duyguyu bir kenara itti; gerçek bir Sa rahibinin suçluluk duygusuna pek ihtiyacı yoktu. Suçluluk duygusu sadece zihni bulanıklaştırırdı; bir insan kendini kötü hissediyorsa, onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu belirlemeli ve onu ortadan kaldırmalıydı. Suçluluk duygusunun rahatsızlığını çekmek, bir insanın kendini geliştirdiğini göstermez, sadece bir kusur barındırdığından şüphelendiğini gösterir. Karanlıkta hareketsizce yatarak, kendisini gülümseten şeyin ne olduğunu ve neden gülümsediğini düşündü. Ve uzun yıllar sonra ilk kez, vicdanının fazla hassas olup olmadığını, onunla arkadaşları arasında bir engel haline gelip gelmediğini merak etti. "Ayıran şey Sa'ya ait değildir," diye fısıldadı kendi kendine. Ama bu sözün kaynağını hatırlayamadan, hatta kutsal kitaplardan alıntı olup olmadığını bile bilmeden uykuya daldı.

Barrens'ı ilk kez berrak ve soğuk bir sabah gördüler. Kuzeydoğuya doğru yaptıkları yolculuk onları sonbahardan kışa, ılık mavi havadan sürekli yağmur ve sise götürmüştü. Barrens ufukta alçakta duruyordu. Adalar olarak değil, dalgaların aniden beyaz köpük ve köpüğe dönüştüğü bir yer olarak görünüyordu. Adalar alçaktı ve düzdü, yüksek gelgit çizgisinin üzerinde kalan bir dizi kayalık plaj ve kumuldan ibaretti. Althea, iç kesimlerde kum ve çalılık bitki örtüsü olduğunu duymuştu. Deniz ayıları neden buraya gelip savaştıkları, çiftleşmek ve yavrularını büyütme için burayı seçtiler, hiç bilmiyordu. Özellikle de her yıl bu zamanlarda, yüzlerce deniz ayısını avlamak için katliam tekneleri buraya geliyordu. Gözlerini tuzlu su sıçramalarına karşı kısarak, kan ve ölümle dolu anılarına rağmen onları her yıl buraya geri getiren ölümcül içgüdü'nün ne olduğunu merak etti.

Reaper, öğle vakti adalar grubunun rüzgâr altı tarafına geldiğinde, rakiplerinden birinin en iyi demirleme yerini çoktan işgal ettiğini gördü.

Kaptan Sichel buna küfretti, sanki *Karlay'ın* onları burada yenmesi, adamlarının ve gemisinin suçuymuş gibi küfretti. Demirler atıldı ve avcılar hareketsizlikten uyandılar. Althea, birkaç gün önce kumar yüzünden kavga ettiklerini ve hile yaptığından şüphelendikleri birini neredeyse öldürdüklerini duymuştu. Bu onu hiç ilgilendirmiyordu; gemi çocuğu olarak onlara hizmet etmek zorunda kaldığı zamanlarda, küfürbaz ve huysuz davranıyorlardı. Dar ve hareketsiz bir ortamda birbirlerine düşman olmaları onu hiç şaşırtmadı. Ve birbirlerine yaptıkları da onu hiç ilgilendirmiyordu.

En azından öyle düşünmüştü. Gemileri güvenli bir şekilde demirlemiş ve haftalardır ilk kez nispeten sakin bir gün geçirmeyi dört gözle beklerken, bunun onu da etkileyeceğini aniden fark etti. Resmi olarak görevde değildi. Nöbetçilerin çoğu uyuyordu, ama o, ışığı ve nispeten sakin havayı fırsat bilip bazı giysilerini tamir etmeye karar vermişti. Son zamanlarda fener ışığında yakın mesafede çalışmak gözlerini rahatsız etmeye başlamıştı, güverte altındaki havanın bozukluğundan bahsetmeye gerek yok. Evin rüzgâr almayan bir köşesinde sessiz bir yer bulmuştu. Rüzgâr almıyordu ve kışın yaklaşmasına rağmen güneş mucizevi bir şekilde onları bulmuştu. En yıpranmış pantolonundan diğerlerini yamamak için kare şeklinde kumaşlar kesmeye yeni başlamıştı ki, ikinci kaptanın adını bağırarak seslendiğini duydu.

"Athel!" diye bağırdı ve o ayağa fırladı.

"Buradayım, efendim!" diye bağırdı, kucağından dökülen işine aldırmadan.

"Karaya çıkmaya hazırlan. Dericilere yardım edeceksin; bir adam eksik . Çabuk ol."

"Emredersiniz efendim," diye cevapladı, çünkü tek cevap buydu, ama kalbi sıkıştı. Ancak bu, ayaklarının hızını kesmedi. İşini alıp kapaktan aşağı indirdi ve bitirmek üzere bir kenara koydu. Nasırlı ayaklarını keçe çoraplara ve ağır botlara soktu. Barnacle kaplı kayalar çıplak ayaklara nazik davranmazdı. Örgü şapkasını kulaklarına daha sıkı geçirdi ve merdivenlerden güverteye koştu. Tam zamanında yetişmişti, çünkü tekneler halata asılmıştı. Birine atladı ve küreklerin başına geçti.

Denizciler kürekleri çekmeye başladı, avcılar ise omuzlarını su sıçramalarına ve buz gibi rüzgara karşı eğip, heyecanla birbirlerine gülümsediler. Favori

Yaylar sıkıca kavranmış ve suyun ulaşamayacağı bir yerde tutulurken, yağlanmış ok torbaları kayığın sığ sintine suyunda yavaşça yuvarlanıyordu. Althea, arkadaşına yetişmek için küreğine sertçe yaslandı. *Reaper'in* tekneleri, her birinde avcılar, deri yüzücüler ve denizcilerle birlikte, adaların kayalık kıyılarına doğru ilerliyordu. Althea, neredeyse fark etmeden, Brashen'in diğer teknelerden birinde kürek çektiğini gördü. O zaman karaya çıkan denizcilerin sorumlusu o olacaktı. Ona dikkatini çekecek hiçbir şey yapmamaya karar verdi. Zaten avcılar ve deri yüzücülerle çalışacaktı; yolları kesişmesine gerek yoktu. Bir an için görevinin ne olacağını merak etti, ama sonra bunu gereksiz bir merak olarak bir kenara attı. Yakında ona söylerlerdi.

Rakip gemi en iyi demirleme yerini kapmış gibi, avcıları da en iyi adayı kapmıştı. Geleneklere göre gemiler birbirlerinin avlanma bölgelerine girmezdi. Geçmiş deneyimler, bunun sadece ölümler ve herkes için daha az kazançla sonuçlandığını öğretmişti. Bu yüzden karaya çıktıkları ada, başka hiçbir insan yaşamının izini taşımıyordu. Kayalık sahiller, sığ sularda dinlenen birkaç yaşlı dişi domuz dışında terk edilmişti. Yetişkin erkekler çoktan ayrılmış, bu yaratıkların kışladığı yerlere geri dönmek için göç etmeye başlamıştı. Althea, kumlu iç ovalarda genç dişileri ve bu yıl doğan yavruları bulacaklarını biliyordu. Uzun yolculuğuna çıkmadan önce, geç gelen balıkları yiyerek yağ ve güç topladıkları için orada kalmış olmalılar.

Avcılar ve deri yüzücüler teknelerde kalırken, kürekçiler tekneleri sığ sulara atlayıp kayıkların kenarlarına tutunarak tekneleri karaya çıkardılar. Bu hareketi, tekneleri keskin kayalıklardan kurtarmak için bir dalga ile aynı anda yapmaya özen gösterdiler. Althea diğerleriyle birlikte sahile çıktı, sırlıslık bacakları ve ıslak botları soğuğu içine çekiyor gibiydi.

Karaya çıktıktan sonra, avcılar ve deri yüzücülerin kendileri yapmak istemediği işleri yapmak olan görevini çabucak buldu. Kısa sürede tüm yedek yaylar, oklar, bıçaklar ve bileme taşlarıyla yüklendi. Kolları ağır yüklerle iç kesimlere doğru avcıları takip etti. Avcıların ve deri yüzücülerin bu kadar hızlı yürümeleri ve aralarında bu kadar rahat konuşmaları onu şaşırttı. Bu avın bir tür takip ve gizlilik gerektireceğini düşünmüştü.

Bunun yerine, ilk tepenin zirvesinde, adanın hafif dalgalı iç kesimleri gözlerine açıldı. Deniz ayıları kumların üzerinde ve çalılarının arasında kümeler halinde uzanmış uyuyorlardı. Adamlar tepenin zirvesine ulaştıklarında, şişman yaratıklar onları fark etmeye tenezzül bile etmediler. Gözlerini açanlar, kendi bölgelerini paylaşan gübre toplayıcı kuşlara gösterdiği ilgiden daha azıyla onların yaklaşmasını izlediler.

Avcılar yerlerini seçtiler. Kız, onlar için taşıdığı ok çantalarını hızla boşalttı. Onlar yaylarını gerip hedeflerini seçerken, kız onların arkasında durdu. Sonra ölümcül ok yağmuru başladı. Vurulan hayvanlar böğürdü ve bazıları ölmeden önce garip bir şekilde daireler çizerek koştu, ama bu yaratıklar acılarını ve ölümlerini, üzerlerinde yükselen adamlarla ilişkilendiremiyor gibi görünüyordu. Avcılar hedeflerini tek tek seçip oklarını fırlatırken, bu neredeyse keyifli bir katliam gibiydi. Hedefleri boğazlardı, geniş başlı oklar damarları açıyordu. Kan yoğun bir şekilde akıyordu. Hayvanların kan kaybından ölmesi için verdikleri ölüm buydu. Bu, hayvanların yumuşak derilerini ve kanla çok ağırlaşmamış etlerini bozulmadan bırakıyordu. Ölüm ne hızlı ne de acısızdı. Althea, bu kadar büyük çaplı bir katliam görmemişti, et kesimini ise hiç görmemişti. Bu onu tiksindiriyordu, ama yine de gerçek bir gencin yapacağı gibi ayakta durup izledi ve tiksintisini yüzüne yansıtmamaya çalıştı.

Avcılar işlerini ciddiyetle yapıyordu. Son oklar da atılınca, ölü hayvanlardan okları almak için aşağı indiler, deri yüzücüler ise savaş alanına gelen leş kargaları gibi onların peşinden gitti. Canlı hayvanların çoğu, vurulup ölenlerin mücadelesi ve çığlıklarından rahatsız olarak uzaklaşmıştı. Hâlâ panik hissetmiyorlardı, sadece huzurlarını bozan bu tuhaf davranışlardan hoşnutsuzluk duyuyorlardı. Avcıların lideri Althea'ya biraz sinirli bir şekilde baktı. "Onları tuzun başında ne tutuyor?" diye bağırdı, sanki Althea bu görevi bildiği halde ihmal etmiş gibi. Althea, katliam sahnesinden uzaklaşmak için sevinçle bu emre uydu. Dericiler çoktan işe koyulmuş, her hayvanın derisini yüzüyor, dillerini, kalplerini ve ciğerlerini çıkarıyor, iç organları kenara atıyor ve çıplak, yağ ve etten ibaret yaratıkları kendi derilerinin üzerinde bırakıyorlardı. Bilgili martılar şölen için çoktan gelmeye başlamıştı.

Tepeyi zar zor çıkmışken, önünde bir fiçı tuz yuvarlayan bir denizci gördü. Arkasında bir sıra daha vardı ve aniden görevlerinin boyutunu anladı. Fıçı fıçı tuz tepeye çıkarken, başka bir grup denizci de boş fiçılardan oluşan bir salı karaya çekiyordu. Adanın her yerinde bu oluyordu. *Reaper*, gemiyi idare edecek asgari sayıda mürettebatla güvenli bir şekilde demirlemişti. Diğerleri, tuz fiçılarını ve boş varilleri karaya taşımak ve boşaltmak gibi devasa bir göreve atılmıştı. Ve hepsinin, tuzlu et veya derilerle dolu ağır varillerle geri taşınması gerektiğini fark etti. Hayvanlar ve boş variller bitene kadar burada kalıp hasadı sürdürecektlerdi.

"Tuzu hemen istiyorlar," dedi ilk fıçıyı iten denizciye. Denizci cevap vermeye bile tenezzül etmedi. Dönüp avcılarının yanına koştu. Avcılar, devasa sürünün başka bir kanadına ölüm yağdırıyordu, deri yüzücüler ise avcılarının öldürdüklerinin yarısını bitirmiş gibi görünüyordu.

Bu, ardından gelen bitmek bilmeyen kanlı günlerin başlangıcıydı. Althea, herkesin kendilerini çok meşgul bulduğu görevleri üstlendi. Kalpleri ve dilleri merkezi bir fıçıya taşıdı, her organı fıçıya eklerken tuzladı. Giysileri kanla yapış yapış ve sertleşti, tekrar tekrar lekelenerek kahverengiye boyandı, ama bu durum diğerlerinden farklı değildi. Jamaillia'nın borçluları olan eski denizciler, kısa sürede kasaplık yapmayı öğrendiler. Sarımsı yağ parçaları etten temiz bir şekilde kesilip temiz fiçılara konarak gemiye geri götürüldü. Sonra, fiçılarda yer kazanmak için leşlerin kemikleri çıkarıldı, koyu kırmızı et parçaları iyice tuzlandıktan sonra fiçılara yerleştirildi ve fiçılar kapatılmadan önce üzerlerine temiz bir tuz tabakası serildi. Deriler, deri yüzücülerinin bırakmış olabileceği yapışmış yağ veya kırmızı et parçalarından temizlendi ve deri tarafına kalın bir tuz tabakası serildi. Böylece bir gün kuruduktan sonra, tuzları silkeleyerek temizlenir, sarılır, bağlanır ve demetler halinde gemiye taşınırdı. Kasap ekipleri yavaşça ilerlerken, arkalarında kırmızı çizgili kemikler ve bağırsak torbaları yığınları bırakırlardı. Deniz kuşları bu ziyafete iner, katillerin seslerine ve öldürülenlerin çığlıklarına kendi seslerini eklerdi.

Althea, bu kanlı işe karşı bir bağışıklık kazanabileceğini ummuştu, ancak her geçen gün bu iş hem daha korkunç

ve sıradanlaşıyor gibi görünüyordu. Bu yaygın hayvan katliamının her yıl tekrarlandığını anlamaya çalıştı, ama başaramadı. Katliam alanlarındaki beyaz kemik yığınları bile onu geçen yıl da aynı ölçekte bir katliam yaşandığına ikna edemedi. Düşünmeyi bıraktı ve sadece görevini yaptı.

Adada, geçen yılki kampın bulunduğu yerde, Ejderha olarak bilinen bir kaya oluşumunun rüzgârını kesen tarafında, basit bir kamp kurdular. Çadırları, rüzgârı kesmek için gerilmiş bir brandadan ve ısınmak ve yemek pişirmek için ateşlerden ibaretti, ama en azından barınacak bir yerleri vardı. Kan ve kesim kokusu hâlâ rüzgârla birlikte yüzlerine çarpıyordu, ama geminin daracık ortamından sonra bu bile bir değişiklikti. Erkekler, adada yetişen çalıların reçineli dalları ve kıyıya vurmuş az miktarda dalgaların getirdiği odunlarla dumanlı ateşler yaktılar. Deniz ayıları'nın ciğerlerini ateşte pişirdiler ve kız da ziyafete katıldı, diyetlerinin değişmesinden ve tekrar taze et yiyebilme fırsatından herkes kadar mutluydu.

Bir bakıma, statüsündeki değişiklikten memnundu. Artık avcılar ve deri yüzücüler için çalışıyordu ve görevleri diğer mürettebatından farklıydı. Dolu fiçileri kayalık sahilden yokuş yukarı yuvarlamak, gemilere taşımak, gemiye kaldırmak ve yerleştirmek gibi ağır işleri kimseye imrenmiyordu. Bu, akılsız ve bel kırıncı bir işti. Böyle bir angarya denizcilikle pek ilgisi yoktu, ama Reaper'ın mürettebatından kimse bu işten muaf değildi. Avcılar ve deri yüzücüler yeni işler buldukça, onun görevleri de değişmeye devam etti. Bıçakları biletti. Okları topladı. Kalpleri ve dilleri tuzlayıp paketledi. Derileri yaydı, tuzladı, salladı, yuvarladı ve bağladı. Et parçalarını tuzla kapladı ve fiçilere katmanlar halinde dizdi. Ellerinde sık sık kan ve tuzun karışması, sürekli kalın hayvan yağıyla kaplı olmasaydı ellerini çatlatırdı.

Hava onlar için iyi gitmişti, rüzgarlı ve soğuktu ama derileri ve eti mahvedecek şiddetli yağmurun hiçbir belirtisi yoktu. Sonra bir öğleden sonra, bulutlar aniden gökyüzünde kaynamaya başladı, ufuktan başlayarak hızla maviyi kapladı. Rüzgâr daha da keskinleşti. Yine de avcılar, ufukta dağlar gibi yükselen kara bulutlara neredeyse hiç bakmadan avlarına devam ettiler. Ancak ilk karla karışık yağmur damlaları düşmeye başladığında, ölümcül yağmurdan vazgeçip deri yüzücüler ve yükleyicilere acele etmeleri için öfkeyle bağırmaya başladılar.

et, yağ ve derilerin kaybolmadan acele etmeleri için bağırmaya başladılar. Althea, fırtınaya karşı kimsenin ne yapabileceğini pek anlamadı, ama çabuk öğrendi. Derisi yüzülmüş hayvanların içlerine kalın bir tuz tabakası serpilip sarılmıştı. Herkes birden deri yüzücü, kasap ve yükleyici olarak işe koyuldu. Birdenbire elinde bir deri yüzme bıçağıyla, hâlâ sıcak olan bir leşin üzerinde eğilmiş, deniz ayısının boğazından kıkına kadar bıçağı çekerek derisini yüzüyordu.

Bunu yeterince sık görmüştü, artık mide bulantısı neredeyse geçmişti. Yine de, kalın yağ tabakasından yumuşak deriyi soyarken bir anlık iğrenme hissetti. Hayvanın vücudu ellerinin altında sıcak ve gevşekti ve vücudunun ilk açıldığı yerden ölüm ve leş kokusu yayıldı. Kendini hazırladı. Derisini yüzme için kullandığı geniş, düz bıçak, yağ ve deri arasında kolayca kaydı ve vücuttan ayırırken, serbest eliyle yumuşak kürkü gergin tuttu. İlk denemesinde çok hızlı hareket etmeye çalışırken deriyi iki kez deldi. Ama rahatlayıp ne yaptığını değil, nasıl iyi yapacağını düşündüğünde, bir sonraki deri Jamaillian portakalı soymak kadar kolay çıktı. Hayvanın nasıl yapıldığını, derinin nerede kalın veya ince olacağını, yağın nerede olduğunu düşünmenin yeterli olduğunu fark etti.

Dördüncü hayvanı keserken, bunun kendisi için sadece kolay değil, aynı zamanda iyi de olduğunu anladı. Cesetlerden cesetlere hızla geçerek, kan ve kokuyu birdenbire umursamadan çalışmaya devam etti. Hayvanı açmak için uzun bir kesik attı, derisini hızla yüzüp, iç organlarını çabucak çıkardı. İki kesikle kalp ve karaciğer çıkarıldı ve bağırsak torbası vücuttan ve deriden çıkarıldı. Dilin en zahmetli kısmı olduğunu fark etti. Hayvanın ağzını açıp, hala sıcak ve ıslak dili yakaladı ve kökünden kesti. Bu kadar değerli bir lezzet olmasaydı, tamamen atlamaya bile kalkışabilirdi.

Bir ara başını kaldırıp, şiddetli karla karışık yağmurun arasından etrafına bakındı. Soğuk yağmur sırtına vuruyor ve gözlerine damlıyordu, ama o an kadar bunun farkında bile değildi. Arkasında, en az üç kasap ekibinin ona yetişmeye çalıştığını fark etti. Arkasında geniş bir soyulmuş leş izi bırakmıştı. Uzakta, avcılardan biri arkadaşıyla bir şey konuşuyor gibi görünüyordu. Avcı, ona doğru eliyle bir hareket yaptı ve kız, aniden onların konuşma konusunun kendisi olduğunu anladı. Bir kez daha başını işine eğdi, gözlerini kırıştırarak

gözlerine akan ve burnundan damlayan soğuk yağmurdan korunmak için gözlerini kırptı. İçinde küçük bir gurur ateşi yanmaya başladı. Bu, açgözlülüğün ötesinde bir ölçekte yapılan kirli ve iğrenç bir işti. Ama o bu işte iyiydi. Ve bunu kendisi için söyleyebilmesinin üzerinden o kadar uzun zaman geçmişti ki, bu iş için duyduğu açlık onu şok etti.

Bir an geldi, etrafına baktı ve derisini yüzülecek başka hayvan bulamadı. Yavaşça ayağa kalktı, omuzlarındaki ağrıyı gidermeye çalıştı. Bıçağını kanlı pantolonuna silip temizledi, sonra ellerini yağmura uzattı ve buz gibi suyun ellerindeki kanı, yağ ve et parçalarını yıkamasını bekledi. Ellerini gömleğine silip biraz daha temizledikten sonra ıslak saçlarını gözlerinden geriye attı. Arkasında, erkekler onun bıraktığı derisi yüzülmüş leşlerin üzerinde çalışmak için eğilmişlerdi. Bir adam ona bir tuz fiçisi yuvarlarken, bir diğeri boş bir fiçi ile onu takip ediyordu. Bir adam onun yanında durup fiçiyi dikleştirdiğinde, gözlerini ona doğru kaldırdı. Brashen'dı. Ona sıırttı. "Fena değil, ha?"

Kendi yüzündeki yağmur damlalarını sildi ve sessizce şöyle dedi: "Senin yerinde olsam, dikkat çekmemek için mümkün olduğunca az şey yapardım. Kılık değiştirmen yakından bakıldığında anlaşılır."

Onun azarlaması onu kızdırdı. "Belki bu işte yeterince iyi olursam, artık kılık değiştirmeye gerek kalmaz."

Yüzündeki ifade hem inanmaz hem de dehşet doluydu. Tuz fiçisinin ucunu kırdı ve sonra sanki derileri tuzlamaya başlamasını işaret eder gibi ona eliyle işaret etti. Ama söylediği şey şuydu: "Seninle birlikte çalışan bu iki ayaklı hayvanlar, senin kadın olduğunu bir an bile şüphe etselerdi, seni bu katliamdan daha az önemserlerdi. Sen onlara deri yüzücü olarak ne kadar değerli olursan ol, seni fahişe olarak kullanmamak için hiçbir neden görmezlerdi. Ve senin burada olmandan, böyle bir kullanıma razı olduğunu ve bunu beklediğini anlardı."

Onun alçak ve ciddi sesindeki bir şey, yağmurun dokunuşundan daha fazla onu üşüttü. Sesindeki kesinlik, onunla tartışmayı hayal bile edemedi. Bunun yerine, son hayvanının dilini ve kalbini taşıyarak, domuz kafası ile adamla buluşmak için aceleyle uzaklaştı. Bu görevi sürdürürken, yağmurun gözlerine girmesini önlemek için başını eğik tuttu ve hiçbir şey, hiçbir şey düşünmemeye çalıştı. Son zamanlarda bunun ne kadar kolay hale geldiğini düşünmek için durmuş olsaydı, bu onu korkutabilirdi.

O akşam kampa döndüğünde, kayanın adının anlamını ilk kez anladı. Bulutlu gökyüzünden sızan son ışık, Ejderha'yı korkunç ayrıntılarıyla aydınlattı. Daha önce görmemişti çünkü sırt üstü uzanmış, ön ayakları siyah göğsünü kavrayıp, kanatları toprağa gömülü halde yatacağını beklemiyordu. Devasa vücudunun bükülmüş hali, acı dolu bir ölümü andırıyordu. Althea, bu manzarayı görebileceği hafif bir yükseltide durdu ve dehşetle baktı. Kim böyle bir şeyi oyabilirdi ve neden onun rüzgârından korunacak bir yere kamp kurmuşlardı? Işık biraz değişti, ama aniden, ince toprağın içinden çıkıntı yapan aşınmış kaya, tuhaf şekilli bir kaya parçası haline geldi, hatları belli belirsiz bir hayvanı andırıyordu. Althea, tuttuğu nefesini bıraktı.

"İlk gördüğünde biraz ürkütücü, değil mi?" Reller dirseğine dokunarak sordu.

Onun sesiyle irkildi. "Biraz," diye itiraf etti, sonra erkekçe bir cesaretle omuzlarını silktilti. "Ama sonuçta, sadece bir kaya."

Reller sesini alçaltarak, "Bundan emin misin? Bir ara göğsüne tırmanıp bir bakmalısın. Şuradaki kısım, ön bacaklara benziyor... Ok sapının kalıntısını tutuyorlar. Hayır, evlat, o gerçek bir ejderhanın cesedi. Dünya daha yumurtadan çıkmamışken öldürülmüş ve o zamandan beri yavaş yavaş çürüyor."

"Ejderha diye bir şey yoktur," Althea onun alaycı sözlerine alaycı bir şekilde karşılık verdi.

"Yok mu? Bana bunu söyleme, yoksa birkaç yıl önce Altı Dükaliğin kıyılarında başka denizci yok mu? Ben ejderhalar gördüm, hem de bir iki tane değil. Bütün bir sürü, kazlar gibi uçuyorlardı, akla gelebilecek her renk ve şekilde. Ve bunu bir kez değil, iki kez gördüm. Bazıları onların yılanları getirdiğini söylüyor, ama bu doğru değil. Yıllar önce, çok güneyde yılanlar görmüştüm. Tabii, bugünlerde çok daha fazlasını görüyoruz, bu yüzden insanlar onlara inanıyor. Ama benim kadar uzun süre denizlerde gezip, benim kadar uzağa gitmişsen, gerçek olan ama çok az kişinin gördüğü birçok şey olduğunu öğrenirsin."

Althea ona şüpheli bir gülümseme attı. "Evet, Reller, diğer bacağıma da çek, o da çan var," diye karşılık verdi.

"Lanet olası velet!" Adam görünüşte gerçekten kırılmış gibi cevap verdi. "Derisini yüzme bıçağını kullanabiliyorsun diye, üstlerine karşı gelebileceğini sanıyorsun." Tepeden aşağı doğru yürüdü.

Althea onu daha yavaş takip etti. Kendine daha saf davranması gerektiğini söyledi; sonuçta, o ilk uzun yolculuğuna çıkan on dört yaşında bir kızdı. Reller'in eğlencesini bozmamalıydı, eğer onunla iyi geçinmek istiyorsa. Bir dahaki sefere deniz hikayesi anlatırsa, daha alıcı davranıp onu telafi edecekti. Ne de olsa, *Reaper'da* onun için bir arkadaş sayılabilecek tek kişi oydu.

Vivacia, sonbaharın geç bir akşamında dördüncü limanına ulaştı. Işık gökyüzünde eğik bir şekilde ilerliyor, bulutların arasından sızarak aşağıdaki kasabaya düşüyordu. Wintrow, Vivacia ile geçirmesi zorunlu olan akşam saatini güvertede geçiriyordu. Kızın yanındaki korkuluğa yaslanıp, küçük limanın kıvrımına sıkışmış beyaz kuleli kasabaya bakıyordu. Her zamanki gibi sessizdi, ama son zamanlarda bu sessizlik mutsuzluktan çok dostça bir hal almıştı. Mild'e tüm kalbiyle şükretti. Mild, Wintrow'a dostluğunu uzattığından beri, çocuk gelişmeye başlamıştı.

Wintrow neşeli olmasa da, en azından bir gemi çocuğundan beklenen küstahlığı biraz olsun kazanmaya başlamıştı. O görev Mild'e aitken, cesur ve neşeli bir çocuktu, boş vakti olanlara geminin soytarılığını yapmadığında yaramazlık yapardı. Mild tayfa üyesi statüsüne yükseldiğinde, işine karşı daha ciddi bir tavır takınmaya başlamıştı, ki bu da doğruydı. Ama Wintrow buna kıyasla çok acı çekmişti. İşine gönül vermediği çok açıktı. Denizcilerin şakalarına aldırış etmiyor ya da yanlış anlıyordu ve moralinin bozukluğu, onunla vakit geçirmek isteyenleri uzaklaştırıyordu. Artık ara sıra da olsa gülümsemeye ve denizcilerin şakalarına iyi niyetle karşılık vermeye başlamıştı ve kabul görmeye başlamıştı. Artık, iş yükünü artıran hatalar yapmasını önlemek için ona tavsiye veya uyarıda bulunmaya daha meyillilerdi. Her küçük başarıdan yararlanarak, öğrenmeye alışkın zihninin hızıyla görevlerini ustalıkla yerine getiriyordu. Ara sıra duyduğu övgü veya dostça sözler, onda mürettebatın bir parçası olduğu hissini uyandırmaya başlamıştı. Bazıları artık onun nazik mizacının ve düşünceli tavırlarının bir zayıflık olmadığını fark etmişti. Vivacia onun için umutlanmaya başlamıştı.

Ona bir bakış attı. Siyah saçları at kuyruğundan kurtulmuş, gözlerine düşmüştü. Bir an, orada bir hayalet gördü, Ephron Vestrit'in o yaşlarındaki halinin yankısı. Dönüp elini uzattı.

"Elini elime ver," dedi sessizce ve şaşırtıcı bir şekilde o da onu dinledi. Onun kendisine hala temel bir güvensizliği olduğunu, onun Sa'dan olup olmadığından emin olmadığını biliyordu. Ama o, yeni nasırlı elini onun eline koyduğunda, Vivacia kocaman parmaklarıyla onun elini sımsıkı kavradı ve birdenbire ikisi bir oldular.

Büyükbabasının gözlerinden baktı. Ephron bu limanı ve bu adanın halkını çok sevmişti. Kasabanın küçük boyutuna göre, parlak beyaz kuleleri ve kubbeli evleri daha da şaşırtıcıydı. Caymara halkının çoğu, ormanın yeşil çatısının altında yaşıyordu. Evleri küçük, yeşil ve mütevazıydı. Tarlaları yoktu, toprağı sürmezlerdi, ama hepsi avcı ve toplayıcıydı. Kasabadan dışarıya çıkan Arnavut kaldırımli yollar yoktu, sadece yaya trafiğine ve el arabalarına uygun dolambaçlı patikalar vardı. Claw Adası'ndaki küçük kasabaları dışında ilkel bir halk gibi görünebilirlerdi. Burada mühendislik içgüdüğü her şekilde ifade bulmuştu. Pazar caddesini çevreleyen çok sayıda tezgah ve ticari ticaret için sahil kenarında bulunan kaba ahşap binalar hariç, kasabada otuzdan fazla bina yoktu. Ancak şehrin beyaz kalbini oluşturan binaların her biri mimari ve heykel sanatının bir harikasıydı. Büyükbabası her zaman kendine zaman ayırıp şehrin mermer kalbinde dolaşır, kahramanların oyulmuş yüzlerine, efsanelerin frizlerine ve bitkilerin yaşadığı, oyulduğu, tırmandığı ve kıvrıldığı kemerlere bakardı.

"Ve sen de bu mermerlerin çoğunu buraya getirdin. Sen ve o olmasaydınız... Anlıyorum. Neredeyse benim pencerelerim gibi. Işık içlerinden geçerek ellerimin emeğini aydınlatıyor. Senin çalışman sayesinde, Sa'nın ışığı bu güzellikte parlıyor..."

Kelimeleri, kadının zar zor duyabileceği bir fısıltıyla söylüyordu. Ancak sözlerinden daha gizemli olan, onunla paylaştığı duygulardı. Burada en çok değer verdiği şey, her şeyden üstün tuttuğu birliğe doğru ilerlemeydi. Binaların özenle oyulmuş cephelerini, zevk almak için yapılmış sanat eserleri olarak görmüyordu. Onlar, onun kavrayamadığı bir şeyin ifadesi, gemiler, tüccarlar ve ticaretle uğraşan insanların bir araya gelmesinin sonucu olan, sadece fiziksel güzellik değil, aynı zamanda... *arcforia*-Sa idi. Bu kelimeyi bilmiyordu, sadece kavramın ötesine ulaşabiliyordu. Sevinç vücut bulmuştu... insanlığın ve doğanın en iyi yanlarının bir araya gelerek kalıcı bir ifadeye dönüşmesi... Sa'nın dünyaya cömertçe bahsettiği her şeyin haklılığı. Onda, diğer akrabalarında hiç hissetmediği bir coşku hissetti

diğer akrabalarında hiç hissetmediğı bir coşku hissetti ve aniden onun bu kadar aç bir şekilde özlediğı şeyin bu olduğunu anladı. Rahipler ona dünyayı bu gözlerle görmeyi öğretmiş, içinde saf güzellik ve iyilik için bir açlık uyandırmışlardı. Kaderinin iyiliğı aramak, onu her türlüşüyle bulmak ve ona sevinmek olduğuna inanıyordu. İyiliğı inanmak.

Paylaşmak ve öğretmek istemişti. Bunun yerine, ona bir şeyler verilmiş ve öğretilmişti. Kendinden uzaklaşarak, aradığı tam temasın kırılmasıyla kendini şaşırttı. Bu, üzerinde düşünmesi gereken bir şeydi ve belki de bunu tam olarak düşünmek için yalnız kalması gerekiyordu. Ve bu düşünceyle, Wintrow'un kendisi üzerinde yarattığı tam etkiyi bir kez daha fark etti.

Ona karaya çıkma izni verildi. Bunun babasından ya da Torg'dan gelmediğini biliyordu. Babası saatler önce ticaret görüşmelerine başlamak için karaya çıkmıştı. Torg'u da yanında götürmüştü. Bu yüzden, diğerleriyle birlikte karaya çıkma iznini verenin, birinci zabit Gantry olduğu anlaşıyordu. Bu, Wintrow'u şaşırttı. Zabitin gemideki tüm adamlardan sorumlu olduğunu ve sadece kaptanın sözünün daha üstün olduğunu biliyordu. Yine de Gantry'nin onun varlığından haberi olduğunu bile sanmıyordu. Gemide kaldığı süre boyunca adam onunla neredeyse hiç konuşmamıştı. Yine de karaya çıkmasına izin verilen ilk grupta adı okunduğunda, kalbinin heyecanla çarptığını hissetti. Bu şansın sorgulanamayacak kadar iyiydi. Chalced'e her demlendiklerinde veya limana her yanaştıklarında, karaya özlemle bakmıştı, ama gemiden ayrılmasına hiç izin verilmemişti. Ayaklarının altında sağlam bir zemin olması, daha önce görmediğı bir şeyi görebileceğı düşüncesi, onu coşkuyla baş döndürüyordu. İlk grupta yer alan diğer şanslılar gibi, aşağı koştu, kıyafetlerini giydi, saçlarını taradı ve at kuyruğunu yeniden ördü. Kıyafetler konusunda bir an tereddüt etti.

Bingtow'dan ayrılmadan önce Wintrow'un kıyafetlerini satın almakla Torg görevlendirilmişti. Babası, Wintrow'a yolculuk için ihtiyaç duyacağı kıyafetleri ve malzemeleri satın alması için para ve zaman vermeye güvenmemişti. Wintrow, mürettebat işi için iki takım kanvas gömlek ve pantolon bulmuştu, ikisi de ucuz yapımdı. Torg'un babasının verdiği paradan ve gerçekte harcadığı paradan fazlasını kar ettiğinden şüpheleniyordu. Ayrıca Wintrow'a tipik bir denizcinin kıyafetlerini de temin etmişti: gürültülü çizgili dokuma bir gömlek ve **b i r** çift kaba siyah

pantolon, güverte kıyafetleri kadar ucuz yapımdı. Torg beden konusunda pek titiz davranmadığı için kıyafetler ona pek uymuyordu. Gömlek özellikle uzun ve bol duruyordu. Alternatifi kahverengi rahip cüppesiydi. Cüppe lekelenmiş ve yıpranmıştı, birçok yeri yamalanmıştı ve yıpranmayı önlemek ve yama yapmak için kenarları kısaltılmıştı. Eğer onu giyerse, bir kez daha herkese kim olduğunu, bir denizci değil, bir rahip olduğunu ilan etmiş olacaktı. Arkadaşları arasında kazandığı saygınlığı kaybedecekti.

Çizgili gömleği ve siyah pantolonunu giyerken, bunun rahipliğini inkar etmek değil, pratik bir seçim olduğunu kendine söyledi. Bu garip kasabanın halkının arasına Sa rahibi kılığına girerek gitseydi, muhtemelen gezgin bir rahibe layık görülen cömertlikle karşılanırdı. Aslında rahip olarak değil, sadece ziyaretçi bir denizci olarak aralarına katılmışken, böyle bir misafirperverlik gösterisini istemek veya kabul etmek dürüstçe olmazdı. Son zamanlarda belki de çok fazla taviz verdiğini, belki de ahlakının çok esnek hale geldiğini düşünerek, içini kemiren rahatsızlığı kararlılıkla bir kenara attı. Karaya çıkanlara yetişmek için acele etti.

Wintrow ve Mild dahil olmak üzere beş kişi karaya çıkıyordu. Bunlardan biri Comfrey'di ve Wintrow, gözlerini bu adamdan ayıramadığı gibi, onunla da göz göze gelemiyordu. Babasına kahve fincanıyla müstehcenlik yapan adam orada oturuyordu ve Wintrow, ondan dehşete düşüp düşmeyeceğine ya da eğlenip eğlenmeyeceğine karar veremiyordu. Kürekçilere yaslanmış diğer mürettebatla arka arkaya şakalar yapan, neşeli bir adama benziyordu. Ucuz pirinç süslemeli yırtık pırtık kırmızı bir şapka takmıştı ve sırtışında bir dişi eksikti. Wintrow'un ona gizlice baktığını fark edince, çocuğa göz kırptı ve yüksek sesle genelevlere gitmek isteyip istemediğini sordu. "Kızlar sana yarı fiyatına yapar herhalde. Senin gibi küçük adamlar onların hoşuna gidiyormuş diye duydum." Utanmasına rağmen, Wintrow diğer adamlar gülerken kendini gülümserken buldu. Aniden, alaycı tavırlarının ardındaki iyi niyeti anladı.

Küçük tekneyi sahile çekip gelgit çizgisinin oldukça üzerine çıkardılar. Özgürlükleri gün batımına kadar sürecekti ve iki adam, en iyi şarap ve kadınların o saatten sonraya kadar sokaklarda bulunmayacağından şikayet etmeye başlamıştı bile. "Onlara inanma, Wintrow," dedi Comfrey teselli edici bir şekilde. "Cress'te her saatte bolca bulabilirsin; o ikisi sadece karanlığı tercih ediyorlar. O suratlarla, bir fahişeyi bile kendilerine alması için ikna etmek için biraz gölgeye ihtiyaçları var.

Benimle gelin, gemiye dönmeden önce iyi vakit geçirmenizi sağlayayım."

"Gün batmadan önce halletmem gereken birkaç iş var," diye mazeret uydurdu Wintrow. "Idishi Salonu'ndaki oymaları ve Kahramanlar Duvarı'ndaki frizleri görmek istiyorum."

Bütün erkekler ona merakla baktılar, ama sadece Mild sordu, "Bunları nereden biliyorsun? Daha önce Cress'e geldin mi?"

Hem utangaç hem de gururlu hissederek başını salladı. "Hayır. Ama gemi gitmiş. Vivacia bana onlardan bahsetti ve büyükbabamın onları çok güzel bulduğunu söyledi. Ben de kendim görmek istedim."

Tam bir sessizlik çöktü ve güverte tayfalarından biri sol küçük parmağıyla, Sa'nın kötü büyülere karşı korumasını çağırmak için yapılmış olabilecek küçük bir hareket yaptı. Yine Mild konuştu. "Gemi gerçekten Kaptan Vestrit'in bildiği her şeyi biliyor mu?"

Wintrow omuzlarını hafifçe silkti. "Bilmiyorum. Tek bildiğim, benimle paylaşmayı seçtiği şeylerin çok... canlı olduğu. Sanki benim anılarım olmuş gibi." Aniden rahatsız olup sustu. Bu konu hakkında hiç konuşmak istemediğini fark etti. Vivacia ile arasındaki bağın özel bir şey olduğunu anladı. Hayır, özelden de öte. Bir samimiyet. Sessizlik yine rahatsız edici hale geldi. Bu kez Comfrey onları kurtardı. "Pekala, arkadaşlar, sizi bilmem ama ben pek sık karaya çıkamıyorum. Ben şehre ve hem çiçeklerin hem de kadınların tatlı kokulu olduğu bir sokağa gidiyorum." Mild'e baktı. "Wintrow'la birlikte zamanında tekneye dönün. Sizi aramak zorunda kalmak istemem."

"Wintrow'la gitmeyecektim!" diye itiraz etti Mild. "Duvarlara bakmaktan çok daha önemli işlerim var."

"Bana koruyucu gerek yok," diye ekledi Wintrow. Onları rahatsız eden şeyi yüksek sesle söyledi. "Kaçmaya çalışmayacağım. Gün batmadan önce tekneye geri döneceğime söz veriyorum."

Yüzlerindeki şaşkın ifade, bunu hiç düşünmediklerini gösteriyordu. "Tabii ki kaçmazsın," dedi Comfrey kuru bir şekilde. "Claw Adası'nda kaçacak yer yok ve Caymaranlar yabancılara pek dostça davranmazlar. Kaçacağından endişelenmiyorduk, Wintrow. Cress

tehlikeye atabilir. Sadece bir gemi çocuğu değil, herhangi bir denizci için. Onunla gitmelisin, Mild. Bir duvara bakması ne kadar sürer ki?"

Mild çok mutsuz görünüyordu. Comfrey'in sözleri emir değildi; ona emir verme yetkisi yoktu. Ama onun önerisini görmezden gelirse ve Wintrow başını belaya sokarsa...

"Benim bir şey olmaz," dedi Wintrow ısrarla. "Yabancı bir şehirde ilk kez bulunmuyorum. Kendimi korumayı biliyorum. Burada tartışarak zamanımızı boşa harcıyoruz. Gün batmadan önce tekneye geri döneceğim. Söz veriyorum."

"Öyle yap," dedi Comfrey tehditkar bir şekilde, ama hemen ruh hali hafifledi. "Duvarını gördüğün anda Sailors' Walk'ta bizi bul. Erken gel. Artık gemideki denizciler gibi davranmaya başladığına göre, seni de bizden biri olarak kabul etmemizin zamanı geldi." Comfrey kolundaki ayrıntılı dövmeyle okşarken, Wintrow sırtarak başını şiddetle salladı. Yaşlı denizci ona burnunu gösterdi. "Neyse. Her neyse, zamanında gel."

Wintrow, şimdi başına bir şey gelirse, hepsinin onun tek başına gitmekte ısrar ettiğini, bu konuda yapabilecekleri hiçbir şey olmadığını kabul edeceklerini biliyordu. Onların onu bu kadar çabuk terk etmeleri biraz rahatsız ediciydi. Sahilde yürürken hala grubun bir parçasıydı, ama ticaret limanına vardıklarında, adamlar bir kuş sürüsü gibi yön değiştirip sahil barlarına ve genelevlere doğru gittiler. Wintrow bir an tereddüt etti, tuhaf bir özlemle onların arkasından baktı. Yüksek sesle gülüyorlardı, kasabaya çıkmış bir grup denizci gibi, öğleden sonraki planlarını ima eden dostça itişip kakışıyorlardı. Mild, neredeyse dostça bir köpek gibi onların peşinden zıplayarak koşuyordu ve Wintrow aniden, o kardeşliğe yeni kabul edildiğinden, Wintrow'un geminin hiyerarşisinin en alt basamağına gelmesi sayesinde terfi ettiğinden emin oldu.

Eh, bu onu rahatsız etmiyordu. Aslında, kendine öyle söyledi. Erkeklerin davranışlarını yeterince iyi biliyordu ve gruba ait olmak, ait olmak için ne gerekiyorsa yapmanın doğal olduğunu anlıyordu. Ve kendine sertçe söyledi, Sa'nın davranışlarını yeterince iyi biliyordu ve bir erkeğin kendi iyiliği için gruptan ayrılması gereken zamanlar olduğunu biliyordu. Aslında yeterince kötüydü,

öğleden sonraki fahişelik ve sarhoşluk planlarına karşı tek bir kelime bile mırıldanmamıştı. Bunun için nedenler bulmaya çalıştı ama bunların sadece bahaneler olduğunu biliyordu ve tüm soruyu zihninden uzaklaştırdı. Yaptığını yapmıştı ve bu gece bunun üzerine meditasyon yapıp bir bakış açısı bulmaya çalışacaktı. Şu anda, birkaç saat içinde tüm şehri gezmesi gerekiyordu.

Şehrin planını hatırlayan büyükbabasının anıları ona rehberlik edecekti. Garip bir şekilde, sanki büyükbabasıyla birlikte yürüyor gibiydi, çünkü Ephron'un bu limanı son ziyaretinden bu yana meydana gelen değişiklikleri görebiliyordu. Bir keresinde, bir dükkân sahibi, üstüne yığılmış meyve sepetlerinin üzerindeki tenteleri düzeltmek için dışarı çıktığında, Wintrow onu tanıdı ve neredeyse adıyla selamlayacaktı. Bunun yerine, adama gülümsedi ve son birkaç yılda karnının biraz şiştiğini düşündü. Adam da ona ters ters baktı ve sanki hakarete uğramış gibi çocuğu baştan aşağı süzdü. Wintrow, gülümsemesinin fazla samimi olduğunu düşünerek aceleyle yanından geçip şehrin merkezine doğru yürüdü.

Well Meydanı'na geldi ve hayranlıkla bakmak için durdu. Cress'in su kaynağı bir artezyen kuyusuydu. Büyük bir taş havuzun ortasından fışkırıyordu ve sanki derinliklerden büyük bir balon yükselmeye çalışıyormuş gibi suyun ortasında bir yığın oluşturunuyordu. Ana havuzdan diğer havuzlara yönlendirilmişti, bazıları çamaşır yıkamak, bazıları içme suyu, bazıları da hayvanları sulamak için kullanılıyordu. Her havuz, kullanım amacını gösteren resimlerle süslüydü, böylece hangi havuzun ne için kullanıldığı konusunda hiçbir karışıklık olmuyordu. Fazla su da toplanıp, muhtemelen körfeze akan bir drenaj sistemine aktarılıyordu. Çeşitli havuzların arasına çiçekler ve çalılar dikilmişti.

Birkaç genç kadın, bazılarının yanında küçük çocukları oynarken, açık ve sıcak öğleden sonranın tadını çıkararak çamaşır yıkıyordu. Wintrow durdu ve onların oluşturduğu manzarayı izlemeye başladı. Genç kadınlardan bazıları çamaşır leğeninin içinde durmuş, eteklerini uyluklarına kadar sıyırıp bağlamış, çamaşırları dövüp ovuşturarak temizliyor, sonra bacaklarına vurarak sıkıyordu. Çalışırken gülüyor ve birbirlerine sesleniyorlardı. Genç anneler leğenin kenarında oturmuş, çamaşır yıkarken çeşmenin kenarında oynayan bebek ve küçük çocuklarını dikkatle izliyorlardı. Islak ve kuru çamaşırların bulunduğu sepetler etrafa dağılmıştı. Bu manzara o kadar sade ve aynı zamanda o kadar derin bir anlam taşıyordu ki

Wintrow'un gözlerini yaşartmaya yetmişti. Manastırdan ayrıldığından beri, insanlar bu kadar uyumlu bir şekilde çalışıp hayatlarını sürdürdüklerini görmemişti. Güneş, suya ve Caymaran kadınlarının pürüzsüz saçlarına vurarak, ıslak kollarında ve bacaklarında parılıyordu. Wintrow, tüm bunları, yıpranmış ruhunu yatıştıran bir merhem gibi içine çekerek, hevesle seyretti.

"Kayboldunuz mu?"

Sözlere hızla döndü. Nazıkçe söylenmiş olabilirdi, ama öyle değildi. İki şehir muhafızının gözlerine bir bakış, onların düşmanca niyetinden şüpheye yer bırakmadı. Konuşan, sakallı, yaşlı bir askeri, koyu saçlarından yanağına kadar uzanan eski bir yara izi vardı. Diğeri daha genç, profesyonel bir şekilde kaslı bir adamdı. Wintrow soruyu yanıtlayamadan, ikinci muhafız konuştu. "Rıhtım şu tarafta. Aradığını orada bulursun." Wintrow'un geldiği yönü copuyla işaret etti.

"Aradığım şey...?" Wintrow boş boş tekrarlardı. Uzun boylu adamlara bakarak, sert yüzlerini ve soğuk gözlerini anlamaya çalıştı. Ne yapmıştı ki onları gücendirmişti? "Kahramanlar Frizi ve Idishi Salonu'ndaki oymaları görmek istedim."

"Ve yol üzerinde," dedi ilk muhafız ağır bir mizahla, "birkaç genç kadının çeşmede ıslanmasını izlemek için durmak istemişsindir."

Söyleyecek hiçbir şey yoktu. "Çeşmelerin kendisi güzel nesnelerdir," diye denedi.

"Ve hepimiz denizcilerin güzelliklere ne kadar ilgi duyduğunu biliriz." Muhafız son üç kelimeyi ağır bir alaycılıkla vurguladı. "Neden Blowing Scarf'a gidip biraz 'güzellik' almıyorsun? Kentel'in gönderdiğini söyle. Belki komisyon alırım."

Wintrow utanarak başını eğdi. "Öyle demek istemedim. Cidden, frizleri ve oymaları görmek için zaman ayırmak istiyorum." İki adam da cevap vermeyince, savunmacı bir tavırla ekledi: "Söz veriyorum, kimseye rahatsızlık vermeyeceğim. Zaten gün batmadan gemime dönmem gerekiyor. Sadece şehri biraz gezmek istedim."

Yaşlı adam kısa bir süre dişlerini sıktı. Wintrow bir an için onun fikrini değiştirdiğini sandı. "Şey, biz 'ciddi' olarak senin ait olduğun yere geri dönmek gerektiğini düşünüyoruz. Limanda denizciler 'kasabamızı gezip görür'. Senin gibilerin gideceği yer kolay bulunur; oraya Denizcilerin Yolu deriz. Orada eğlenecek çok şey var. Ve şimdi oraya dönmezsen genç adam, başın belaya girecek, söz veriyorum. Bizimle."

Kalbinin atışlarını duyabiliyordu, kulaklarında boğuk bir gök gürültüsü gibi. Hangi duygunun daha güçlü olduğunu karar veremiyordu, ama konuştuğunda duyduğu öfkeydi, korku değil. "Gidiyorum," dedi sertçe. Ama öfke daha güçlü olsa bile, yanlarından geçerken adamlara sırtını dönmek zordu. Sırtındaki deri ürperdi, cop darbesini hissetmeyi bekliyordu. Arkasından gelen ayak seslerini dinledi. Duyduğu şey daha da kötüydü. Alaycı bir kahkaha ve genç adamın sessizce alaycı bir yorumu. Ne arkasına döndü ne de hızını artırdı, ama öfkeden boyun ve omuz kaslarının gerildiğini hissedebiliyordu. Kıyafetlerim, dedi kendi kendine. Yargıladıkları ben değilim, kıyafetlerim. Onların hakaretlerini kalbine almamalıydı. Boş ver, boş ver, boş ver, diye kendi kendine mırıldandı ve bir süre sonra bunu yapabildiğini fark etti. Bir sonraki köşede döndü ve tepeye çıkan farklı bir yol seçti. Onların sözlerini boş verecekti, ama onların tavırlarına yenik düşmeyecekti. Idishi Salonu'nu görmek niyetindeydi.

Büyükbabasının rehberliği olmadan bir süre dolaştı, çünkü bu yolu hiç kullanmamıştı. İki kez durduruldu, birincisi ona sigara otu satmak isteyen genç bir çocuk, ikincisi ise kendini ona satmak isteyen bir kadın. Wintrow daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştı ve daha da kötüsü, kadının ağzının etrafında bir cilt hastalığının belirtileri açıkça görünüyordu. Kendini zorlayarak iki kez kibarca reddetti. Kadın vazgeçmeyince, fiyatını düşürüp "istediğin şekilde, ne istersen" diye teklif edince, sonunda açıkça konuştu. "Senin bedenini ya da hastalığını paylaşmak istemiyorum," dedi ve dürüstlüğünün ne kadar acımasız geldiğini duydu. Özür dilemek istedi ama kadın ona zaman vermedi, ona tükürdü ve arkasını dönüp uzaklaştı. Yürümeye devam etti ama kadının onu şehir muhafızlarından daha çok korkuttuğunu fark etti.

Sonunda şehrin merkezine ulaştı. Burada sokaklar taşla döşenmişti ve sokağa bakan her binanın bir süslemesi veya tasarımı vardı.

tavsiye etmek için. Bunlar açıkça Cress'in kamu yapılarıydı; burada yasalar yapılır, hükümler verilir ve şehrin yüksek işleri yürütülürdü. Yavaşça yürüdü, gözlerini etrafta gezdirdi ve sık sık durup sokağa geri adım atarak bir yapıyı bütün olarak görmeye çalıştı. Taş kemerler, hayatında gördüğü en muhteşem eserlerden bazılarıydı.

Yılan tanrısı Odava'nın geleneksel yuvarlak kapı ve pencereleri olan küçük bir tapınağa geldi. Sa'nın bu özel tezahürünü hiç özellikle önemsememişti ve yılan tanrısının Sa'nın mücevher yüzünün başka bir yüzü olduğunu kabul eden bir Odava takipçisiyle hiç karşılaşmamıştı. Yine de, zarif yapı ona ilahi olanı ve onu aramak için insanların izlediği birçok yolu anlatıyordu. Bu binanın taşları o kadar ince işlenmişti ki, elini üzerine koyduğunda, inşaatçıların birleştirdiği yerlerin ek yerlerini neredeyse hissedemiyordu. Bir süre öylece durdu, eğitildiği gibi binanın yapısını ve gerilimlerini hissetmek için elini uzattı. Keşfettiği şey, neredeyse organik bir uyum içindeki güçlü bir bütünlüktü. Hayretle başını salladı, arkasında bir kapıdan çıkan ve şimdi etrafında sinirli bakışlarla yürüyen yeşil ve gri şeritli beyaz cüppeli adamlar grubunu fark etmedi bile.

Bir süre sonra kendine geldi ve öğleden sonranın beklediğinden daha hızlı geçtiğini fark etti. Kaybedecek zamanı yoktu. Bir matronu durdurup Idishi Salonu'nun yolunu kibarca sordu. Matron cevap vermeden önce ondan birkaç adım geri çekildi ve sonra sadece eliyle genel bir yön gösterdi. Yine de ona teşekkür etti ve yoluna devam etti.

Şehrin bu bölgesindeki sokaklar daha kalabalıktı. Birkaç kez insanların kendisine tuhaf tuhaf baktığını fark etti. Kıyafetlerinin, bu kasabada yabancı olduğunu gösterdiğinden şüphelendi. Gülümsedi ve başını salladı, ama daha fazla sosyalleşecek zamanı olmadığı için aceleyle yoluna devam etti.

Idishi Salonu, bulunduğu yerin çerçevesini oluşturuyordu. Bir tepenin yamacındaki oyuk, binayı avucunun içinde sevgiyle sarıyordu. Wintrow'un bulunduğu yerden, binayı yukarıdan görebiliyordu. Arkasındaki yemyeşil orman, sütunlarının ve kubbesinin parlak beyazlığını ortaya çıkarmıştı. Yemyeşil ve rastgele büyümüş bitkiler ile salonun düzgün çizgileri arasındaki kontrast, Wintrow'un nefesini kesti. Hareketsizce durdu; bu görüntüyü sonsuza kadar hafızasında saklamak istedi. Salonun içine ve dışına insanlar girip çıkıyordu, çoğu serin mavi ve yeşil tonlarında zarif bir şekilde dökümlü cüppeler giymişti.

daha güzel olamazdı. Gözlerini hafifçe kısarak birkaç derin nefes aldı ve önündeki manzarayı tüm dikkatini vererek içselleştirmeye hazırlandı.

Ağır bir el omzuna düştü. "Denizci çocuk yine kayboldu," dedi genç şehir muhafızı. Wintrow, adamın sözlerine doğru başını çevirirken, bir itmeyele kaldırım taşlarının üzerine yuvarlandı. Yaşlı muhafız ona baktı ve neredeyse pişmanlık duyarak başını salladı.

"Sanırım bu sefer onu ait olduğu yere geri götürmemiz gerekecek," dedi kaslı muhafız Wintrow'a yaklaşırken. Sözlerinde ölümcül bir yumuşaklık vardı ve bu, Wintrow'un kalbini dondurdu. Daha da ürpertici olan ise, izlemek için duran üç kişiydi. Hiçbiri konuşmadı ya da müdahale etmek için en ufak bir çaba göstermedi. Wintrow yardım isteyerek onlara baktığında, gözlerinde suçluluk yoktu, sadece olacaklara olan ilgileri görünüyordu.

Çocuk aceleyle ayağa kalktı ve geri çekilmeye başladı. "Kimseye zarar vermedim," diye itiraz etti. "Sadece Idishi Salonu'nu görmek istedim. Büyükbabam görmüştü ve..."

"Sokaklarımızda dolaşp insanları süzerek oyalanmaya gelen liman farelerini burada istemiyoruz. Cress'te belaya izin vermeyiz." Yaşlı adam konuşuyordu ama Wintrow onu zar zor duyabiliyordu. Kaçmak için arkasını döndü ama iri yarısı gardiyan bir hamlede onu yakaladı ve yakasından tuttu. Yakasını sıkıca kavrayarak Wintrow'u boğazına kadar sıkıp salladı. Sersemlemiş bir halde, Wintrow kendini yerden kaldırıldığını ve aniden öne doğru itildiğini hissetti. Düşerken kendini yere attı ve bu sefer momentumla yuvarlandı. Düşerken düz olmayan bir kaldırım taşı kısa kaburgalarına çarptı, ama en azından kemiği kırılmamıştı. Neredeyse sorunsuz bir şekilde ayağa kalktı, ama genç muhafızdan kaçmak için yeterince hızlı değildi. Muhafız yine Wintrow'u yakaladı, onu salladı ve sonra onu sahil yönüne doğru fırlattı.

Bu sefer bir binanın köşesine çarptı. Çarpmanın etkisiyle omzunun derisi sıyrıldı ama ayakta kalmayı başardı. Sırıtan acımasız muhafız peşindeyken birkaç adım sendeleyerek koştu. Arkalarında yaşlı asker neredeyse rahatça onları takip ediyor, gelirken nutuk atıyordu. Wintrow'a, sözleri ona değil, durup izleyen insanlara sadece işlerini yaptıklarını hatırlatmak için söylenmiş gibi geldi. "Denizcilere karşı bir şeyimiz yok,

sadece kendilerini ve pisliklerini ait oldukları limana sakladıkları sürece. Sana iyi davranmaya çalıştık, evlat, sırf sen daha çocuk olduğun için. Denizciler Yolu'na gitseydin, oranın sana çok yakışacağını görürdün, eminim. Şimdi yine de limana gideceksin. Bizi zahmetten, kendini de morluklardan kurtarabilirdin, keşke dinleseydin."

Yaşlı adamın sakın ve mantıklı sesi, diğer gardiyanın görevini verimli bir şekilde yerine getirmesinden neredeyse daha korkutucuydu. Adam yılan kadar hızlıydı. Bir şekilde bir kez daha Wintrow'un yakasını tuttu. Bu sefer çocuğu bir köpeğin fareyi fırlatır gibi fırlattı ve onu taş duvara çarptı. Wintrow başının taşa çarptığını hissetti ve kısa bir karanlık gördü. Ağzında kan tadı vardı. "Ben denizci değilim," diye patladı. "Ben bir rahibim. Sa'nın rahibi."

Genç muhafız güldü. Yaşlı adam, çocuğu alaycı bir pişmanlıkla başını salladı. "Oho. Bu da seni bir kafir ve liman pislği yapar. Odava'nın takipçilerinin, onu kendi tanrılarının bir parçası olarak suya batıranlara hiç değer vermediklerini duymadın mı? Flav'a senin yeterince dayak yediğini söyleyecektim, ama bir iki yumruk daha aydınlanmanı hızlandırabilir."

Muhafızın eli yakasına yapıştı ve onu ayağa kaldırdı. Panik içinde Wintrow, kafasını büyük yakadan geçirip kollarını da içeri soktu. Muhafız yakasını çekince, gömleğinin altından resmen düştü. Korku onu harekete geçirdi ve ayağa kalkar kalkmaz koşmaya başladı. Seyircilerden kahkahalar yükseldi. Genç muhafızın şaşkın yüzünü ve yaşlı adamın sakalının eğlenceli bir gülümsemeyle ayrıldığını bir an gördü. Yaşlı adamın kahkahaları ve genç adamın öfkeli bağırışları peşinden geldi ama Wintrow artık koşuyordu, tüm gücüyle koşuyordu. Daha önce onu büyülemiş olan güzel taş işçiliği, artık gemisine ve güvenliğine dönmek için geçmesi gereken bir engelden ibaretti. Daha önce o kadar açık ve davetkar olan geniş, düz sokaklar, artık onu takip edenlere maruz bırakmak için tasarlanmış gibi görünüyordu. Sokaktaki insanları atlatarak koştu, onlar ondan uzaklaşıp merakla arkasından baktılar. Gömleksiz koşarken, köşeleri dönüyordu, arkasına bakmaya korkuyordu, hala peşinde olup olmadıklarını görmek istemiyordu.

Sokaklar daralarak ahşap depolar, harap hanlar ve genelevlerin arasından kıvrılmaya başladığında, sendeleyeyen koşusunu yavaşlattı. Etrafına baktı. Bir dövmece dükkanı. Ucuz bir gemici dükkanı. Bir taverna. Bir taverna daha. Bir sokağa geldi ve etrafına dağılmış çöpleri umursamadan içeri girdi. Sokağın ortasına geldiğinde, bir kapı pervazına yaslandı ve nefesini düzenlemeye çalıştı. Sırtında ve omzunda taşların sıyırdığı deri yanıyordu. Ağzına dikkatlice dokundu; şişmeye başlamıştı bile. Kafasındaki şişlik, kötü bir çürükten ibaretti. Bir an için, muhafızın onu ne kadar kötü yaralamak istediğini düşündü. Eğer kafasını kırmak isteseydi, kaçmasaydı onu ölene kadar dövmeye devam eder miydi? Bingtown'da bile denizcilerin ve yabancılar şehir muhafızları tarafından "dövüldüğünü" duymuştu. Bu da o mu demekti? O, bunun sadece sarhoş, kaba veya başka bir şekilde saldırgan olanlara olduğunu sanmıştı.

Ama bugün başına gelmişti. Neden? "Denizci gibi giyindiğim için," diye kendi kendine fısıldadı. Bir an için, rahip cüppesini giymediği için Sa'nın cezalandırdığı olabileceğini düşündü. Sa'yı inkar etmişti ve Sa da intikam olarak onu korumaktan vazgeçmişti. Bu değersiz düşünceyi kafasından attı. Çocuklar ve batıl inançlılar Sa'dan, sanki o tüm varlıkların tanrısı değil de, çok daha büyük ve intikamcı bir insanmış gibi bahsederlerdi. Hayır. Bundan alınacak ders bu değildi. Öyleyse ders neydi? Tehlike geçtikten sonra, zihni tanıdık bir egzersize sığındı. Her deneyimden, ne kadar korkunç olursa olsun, her zaman öğrenilecek bir şey vardı. İnsan bunu gözden kaçırmadığı sürece, ruhu her şeye karşı galip gelebilir. Ancak kişi pes edip evrenin talihsiz veya acımasız olayların kaotik bir toplamı olduğuna inandığında ruhu ezilebilir.

Nefes alıp vermek daha kolaylaşmıştı. Ağzı ve boğazı kurumuştu ama henüz su aramaya hazır değildi. Bu ihtiyacı bilincinin arka planına itti ve yerine kendi içindeki sakin merkeze ulaşmaya çalıştı. Derin ve sakin nefesler aldı ve kendini dersi algılamaya açtı. Kendi zihninin ya da duygularının bunu şekillendirmesine izin vermeyecekti. Bundan alınacak ders neydi? Bundan ne öğrenmeliydi?

Aklına gelen düşünce onu şok etti. Kendi saflığını çok net bir şekilde gördü. Şehrin güzelliğini görmüş

ve bunu, burada güzel ruhlu insanlar yaşadığı anlamına geldiğini düşünmüştü. Sa'nın ışığında karşılanıp hoş karşılanacağını umarak buraya gelmişti. Önyargısı o kadar güçlüydü ki, şimdi çok açık bir şekilde göze çarpan uyarıların hiçbirine kulak asmamıştı. Mürettebat arkadaşları onu uyarmıştı, şehir muhafızlarının düşmanca tavırları bir uyarıydı, kasaba halkının kötü bakışları... O, havlayan bir köpeğe yaklaşan aşırı dost canlısı bir çocuk gibiydi. Isırılması kendi hatasıydı.

Hiç hissetmediği kadar derin bir yıkım dalgası onu sardı. Buna hazırlıklı değildi ve dalganın içinde boğuldu, dengesini kaybetmesine izin verdi. Umutsuzdu, her şey umutsuzdu. Manastırını asla geri alamayacaktı, özlediği meditasyon hayatına asla dönemeyecekti. Tanıdığı pek çok kişi gibi, tüm insanların düşman olarak doğduğuna ve sadece kaba kazançların dostluk ve sevgi yaratabileceğine inanır hale gelecekti. Sa'nın, tüm insanların iyilik ve güzellik için yaratıldıkları idealini alay edenleri sık sık duymuştu. Bugün onu dövmekten zevk alan genç muhafızda iyilik neredeydi? Para için onunla yatmak isteyen ülserli dudaklı kadında güzellik neredeydi? Aniden kendini genç ve aptal, en kötü şekilde saf hissetti. Bir aptal. Aptal bir aptal. Bu acının acısı, morlukları kadar gerçektir, kalbi göğsünde gerçekten ağırlaşmıştı. Gözlerini sıkıca kapattı, başka bir yerde, böyle hissetmeyen başka biri olabilmeyi diledi.

Bir an sonra gözlerini açtı ve ayağa kalktı. En kötüsü, hala gemiye geri dönmek zorunda olmasıydı. Manastırın güvenliği ve huzuruna geri dönebilecek olsaydı bile, bu deneyim yeterince zor olurdu. Buradan Vivacia'daki aptalca kavgalara, Torg'un neşeli vahşetine ve babasının onu küçümsemesine geri dönmek, kalbinin dayanabileceğinden fazlasıydı. Ama başka seçeneği var mıydı? Kendini saklayıp Cress'te parasız ve hor görülen bir serseri olarak kalmak mı? Derin bir nefes aldı ama kalbi göğsünde daha da çöktü. Yumuşayan çöplerin arasında geçerek sokağın ağzına geldi ve batmakta olan güneşe baktı. Gezmek için çok kısa gibi görünen zaman, şimdi gün batımına kadar uzun ve boş bir süreye dönüşmüştü. Vivacia'nın mürettebatının geri kalanını bulmaya karar verdi. Cress'te görmek veya yapmak istediği başka bir şey gelmiyordu aklına.

Gömleksiz bir şekilde sokakta ağır adımlarla yürüdü, taze morluklarını ve sıyrıklarını fark edenlerin sırtışlarını görmezden geldi. Başka bir geminin mürettebatından olduğu belli olan bir grup adama rastladı. Hepsi bir zamanlar beyaz olan ve önlerinde siyah bir kuş işlenmiş başörtüleri takmışlardı. Bir genelevden bir tavernaya doğru grup halinde ilerlerken birbirlerine dostça hakaretler yağdırarak gülüyorlardı. Gözleri Wintrow'a takıldı. "Ah, zavallı çocuk!" biri alaycı bir sempatiyle haykırdı. "Seni reddetti, değil mi? Üstelik gömleğini de aldı!" Bu esprili söz, genel bir kahkaha kopardı. O yoluna devam etti.

Bir köşeyi döndü ve aniden Sailors' Walk'u bulduğuna emin oldu. Bu sokakta sadece Blowing Scarf yoktu, rüzgârın uçurduğu bir eşarp giymiş bir kadını tasvir eden bir tabela vardı, ama diğer eski tavernaların tabelaları da aynı derecede müstehcen idi. Tabelaların kabalığı, genelevlerde çalışanların uzmanlık alanlarını gösteriyordu. Belli ki tabelaları yapanlar denizcilerin okuma becerisine pek güvenmiyorlardı.

Sokağın ön tarafında daha ucuz eğlenceler de vardı. Bir tezgahta uğurlu tılsımlar, iksirler ve muskalar satılıyordu: erkekleri boğulmaktan koruyan kurutulmuş kafa derileri, erkeklik gücünü artıran boynuz parçaları, fırtınayı dindiren sihirli yağlar. Wintrow, bu malları satın alacak kadar saf olanlara acıyarak tezgahın önünden geçti. Sokağın ilerisinde, ayrılmış bir meydanda, bir hayvan terbiyecisi, yoldan geçenlere altın bir kese karşılığında ayısıyla güreşme şansı sunuyordu. Pençeleri körelmiş ve ağızlığı takılmış olsa da, ayı korkunç görünüyordu. Kısa bir zincir arka bacaklarını bağlarken, daha ağır bir zincir tasmaından sahibinin yumruğuna uzanıyordu. Ayı, endişeli ve huzursuz bir dağ gibi sürekli hareket ediyordu. Küçük gözleri kalabalığı tarıyordu. Wintrow, ne tür bir aptalın böyle bir meydan okumayı kabul edebileceğini merak etti. Sonra kalbi sıkışarak, bir arkadaşına yaslanmış ve hayvan terbiyecisiyle konuşan sırtan Comfrey'i tanıdı. Çoğu denizci olan küçük bir seyirci kalabalığı heyecanla yan bahisler yapıyordu.

Oradan geçip Mild'i aramak istedi. Sonra bahis yapanların arasında Mild'i fark etti. İçini çekerek ona katıldı. Mild onu görünce sevinçle gülümsedi. "Hey, hadi Wintrow, şanslı günündesin. Comfrey ayı ile güreşecek. Paranı yatır, iki katını kazanırsın." Wintrow'a yaklaşıp fısıldadı. "Bu

Kesin kazanır. Az önce bir adamın kazandığını gördük. Tek yapması gereken ayının sırtına çıkmaktı, ayı hemen pes etti. Hayvan terbiyecisi, o olaydan sonra başka kimsenin ayıyla güreşmesine izin vermedi, ama Comfrey ısrar etti." Mild aniden Wintrow'a bakakaldı. "Hey. Gömleğine ne oldu?"

"Şehir muhafızlarıyla güreşirken kaybettim." Wintrow neredeyse şaka yapacaktı.

Mild'in sözlerini bu kadar kolay kabul etmesine biraz kırılmıştı, ta ki diğer çocuğun nefesinin keskin kokusunu fark edene kadar. Bir an sonra, alt dudağında bir şeyin hareket ettiğini gördü. Cindin. Gözlerinin odak noktası uyarıcı maddenin etkisiyle titriyordu. Wintrow onun için endişelendi. Bu uyuşturucu gemide yasaktı; eğer sarhoş halde gemiye binerse başı belaya girecekti. Bu uyuşturucu, insana verdiği aceleci iyimserlikle onu ihtiyatlı bir denizci yapmazdı. Wintrow bir şey söylemesi gerektiğini düşündü, ona bir şekilde dikkatli olmasını tavsiye etmeliydi, ama ağzından hiçbir kelime çıkmadı. "Sadece tekneye geri döneceğimi haber vermek istedim. Gezintimi bitirdim, şimdi oraya gidiyorum."

"Hayır. Hayır, gitme!" Diğer çocuk kolunu tuttu. "Kal ve izle. İzlemezsen pişman olursun. Bir iki kuruş bahse girmek istemiyor musun? Daha iyi bir fırsat bulamazsın. Ayı yorgun. Yorgun olmalı. Zaten yarım düzine kez güreşti."

"Son adam kazandı mı?" Wintrow'un merakı galip geliyordu.

"Evet, doğru. Adam ayının sırtına çıktığında, ayı uyuyan bir kedi gibi kıvrıldı. Hayvan terbiyecisi, ona çantayı vermek zorunda kaldığı için çok sinirlendi, inan bana." Mild koluna girdi. "Son beş kuruşumu buna yatırdım. Tabii Comfrey'in daha fazlası var. Bugün kumar masasında iyi oynadı." Mild yine ona baktı. "Bahse koymak için paran yok mu? Bütün ekip Comfrey'e bahis oynuyor."

"Benim hiç param yok. Gömleğim bile yok," diye tekrar hatırlattı Wintrow.

"Doğru. Doğru. Boş ver, işte başlıyor!"

Gülümsayarak ve toplanan gemicilere el sallayarak Comfrey, işaretli kareye adım attı. Çizgiyi geçer geçmez ayı

arka ayakları üzerinde yükseldi. Zincirlenmiş bacakları adımlarını küçük tutarken, ağır ağır Comfrey'e doğru ilerledi. Denizci bir tarafa kaçtı, sonra aniden diğer tarafa atlayarak ayının yanından geçip arkasına geçti.

Ama hiç şansı yoktu. Sanki yüzlerce kez prova yapmış gibi, ayı döndü ve denizciyi yere devirdi. Güçlü ön bacakları, Wintrow'un tahmin ettiğinden çok daha uzun bir menzile sahipti. Darbenin etkisiyle Comfrey yüzüstü yere düştü.

"Kalk, kalk!" diye bağıryorlardı gemi arkadaşları ve Wintrow da diğerleriyle birlikte bağırmaya başladı. Ayı huzursuz, hareketli dansına devam etti. Yine dört ayak üstüne çöktü. Comfrey yüzünü tozlu sokaktan kaldırdı. Burnundan kan akıyordu, ama gemi arkadaşlarının tezahüratlarından cesaret almış gibiydi. Aniden ayağa fırladı ve ayının yanından koşarak geçti.

Ama ayı, duvar gibi uzun ve sağlam bir şekilde ayağa kalktı ve uzattığı pençesiyle Comfrey'in kafasına vurdu. Bu sefer denizci sırt üstü yere düştü, kafası toprağa çarptı. Wintrow irkildi ve inleyerek başka yere baktı. "O bitti," dedi Mild'e. "Onu gemiye geri götürsek iyi olur."

"Hayır, hayır. Kalkacak, yapabilir. Hadi, Comfrey, o sadece kocaman, aptal bir ayı. Kalk, dostum, kalk!" Vivacia'nın diğer denizcileri de bağıryordu ve Wintrow kalabalığın arasından ilk kez Torg'un boğuk sesini duydu. Görünüşe göre kaptanı onu eğlencesine göndermişti. Wintrow, kaybolan gömleği hakkında esprili bir şey söyleyeceğinden birden emin oldu. Aniden, gemiden hiç ayrılmamış olmayı diledi. Bu gün, felaketlerin arka arkaya geldiği uzun bir gün olmuştu.

"Gemiye geri dönüyorum," dedi Mild'e tekrar, ama Mild onu dinlemedi. Sadece kolunu daha sıkı tuttu.

"Hayır, bak, kalkıyor, sana söylemiştim. Aferin Comfrey, hadi dostum, yapabilirsin."

Wintrow, Comfrey'in Mild'in bağırımlarını duyduğundan şüphe ediyordu. Adam hâlâ sersemlemiş görünüyordu, sanki sadece içgüdüsu onu ayağa kalkıp ayıdan uzaklaşmaya zorluyordu. Ama hareket ettiği anda hayvan yine üzerine atladı, bu sefer onu kucaklayarak. Komik görünüyordu, ama Comfrey kaburgaları kırılacakmış gibi bağırdı.

"Pes mi ediyorsun?" diye bağırdı hayvan terbiyecisi denizciye ve Comfrey konuşacak nefes alamadığı için şiddetle başını salladı.

"Bırak onu, Sunshine. Bırak onu!" diye emretti hayvan terbiyecisi ve ayı Comfrey'i bırakıp uzaklaştı. Ayı, meydanın köşesine itaatkar bir şekilde oturdu ve ağızlığıyla başını sallayarak kalabalığın tezahüratlarını kabul ediyormuş gibi yaptı.

Ancak kimse alkışlamıyordu. "Bütün paramı ona yatırmıştım!" diye bağırdı bir denizci. Comfrey'in erkekliğiyle ilgili, ayı güreşiyle pek alakası olmayan bir yorum da ekledi. "Haksızlık!" diye bağırdı bir başkası. Bahis oynayanların genel görüşü bu gibiydi, ama Wintrow, hiç kimsenin bunun neden haksızlık olduğunu açıklamadığını fark etti. Kendisinin de şüpheleri vardı, ama bunları dile getirmeye gerek görmedi. Bunun yerine, Comfrey'e ayağa kalkması için yardım etmek üzere öne çıktı. Mild ve diğerleri kaybettikleri için kendilerine acımakla meşguldü. "Comfrey, seni aptal!" Torg ringin diğer ucundan bağırdı. "Topallayan bir ayıyı bile geçemiyorsun." Birkaç başka ekşi yorum da genel görüşü doğruladı. Vivacia'nın mürettebatı bahislerini kaybeden tek denizciler değildi.

Comfrey ayağa kalktı, öksürdü, sonra eğilip ağızındaki kanı tükürdü. İlk kez Wintrow'u tanıdı. "Neredeyse yakaladım," diye nefes nefese konuştu. "Az kalsın yakaladım. Daha önce kazandığım her şeyi kaybettim. Artık meteliksizim. Lanet olsun. Keşke biraz daha hızlı olsaydım." Tekrar öksürdü, sonra bira kokulu bir geçirdi. "Neredeyse kazanıyordum."

"Sanmıyorum," dedi Wintrow sessizce, Comfrey'den çok kendine. Ama adam onu duydu.

"Hayır, gerçekten, az kalsın yakaladım, delikanlı. Biraz daha küçük, biraz daha hızlı olsaydım, hepimiz gemide şişkin ceplerle dönecektik." Elinin tersiyle yüzündeki kanı sildi.

"Sanmıyorum," diye karşılık verdi Wintrow. Onu teselli etmek için ekledi: "Bence hile vardı. Kazanan adam ayı adamla işbirliği içindeydi. Sana ayının pes etmesini sağlayacak bir şey gösteriyorlar, ama o ayıya bunu yapması öğretilmiş. Sen de denediğinde, ayı senin bunu yapacağını biliyor. Böylece durduruluyorsun. Ü zülme,

Comfrey, senin suçun değildi. Bu bir hileydi. Hadi gemimize dönelim." Adamın koluna girerek ona yardım etti.

Ama Comfrey aniden ondan uzaklaştı. "Hey! Hey, sen. Ayı adam! Hile yaptın. Beni ve arkadaşlarımı kandırdın." Şaşkın bir sessizlikten sonra Comfrey, "Paramı geri istiyorum!" diye bağırdı.

Hayvan terbiyecisi, ayrılmak için kazandıklarını topluyordu. Cevap vermedi, sadece hayvanının zincirini aldı. Comfrey'in bağırmasına rağmen, başka bir gemiden birkaç denizci önüne geçmeseydi, öylece çekip gidecekti. "Bu doğru mu?" diye sordu biri. "Hile yaptın mı? Bu hileli mi?"

Hayvan terbiyecisi öfkeli seyircilere bakındı. "Tabii ki hayır!" diye alay etti. "Nasıl hileli olabilir? Adamı gördünüz, ayıyı gördünüz! Meydanda sadece ikisi vardı. Ayıyla güreşmek için para ödedi ve kaybetti. Bundan daha basit olamaz!"

Bir bakıma, adamın söylediği doğrudu ve Wintrow, denizcilerin isteksizce de olsa buna katılmasını bekliyordu. Onların ne kadar içtiğini ve ne kadar para kaybettiğini hesaba katmamıştı. Hile yapıldığı suçlaması ortaya atıldıktan sonra, basit bir inkar onları sakinleştiremezdi. Diğerlerinden daha zeki olan biri aniden, "Hey. Az önce kazanan adam nereye gitti? O senin arkadaşın mı? Ayı onu tanıyor mu?" dedi.

"Ben nereden bileyim?" diye sordu ayı sahibi. "Muhtemelen benden kazandığı parayı harcıyor." Hayvan terbiyecisinin yüzünde kısa bir tedirginlik gölgesi belirdi ve sanki birini arıyormuş gibi kalabalığa bakındı.

"Bence ayı bunun için eğitilmiş," dedi biri öfkeyle. Wintrow'a bu, duyduğu en bariz ve bu bağlamda en aptalca söz gibi geldi.

"Bu adil bir yarışma değildi. Paramı geri istiyorum," dedi bir başkası ve bu sözler hemen kalabalığın geri kalanı tarafından da tekrarlandı. Ayı sahibi yine kalabalığın içinde birini arıyor gibiydi, ama orada müttefik bulamadı.

"Hey. Paralarımızı geri istiyoruz!" Torg ona işaret etti. Hayvan terbiyecisinin yüzüne yaklaşmak için havalı bir şekilde yürüdü. "Comfrey benim gemi arkadaşım. Onun dövülmesini ve bizim zor kazandığımız paranın çalınmasını seyredecek miyiz sanıyorsun? Adamımızı rezil ettin ve Sa'nın hayaları üzerine yemin ederim, bunu öylece bırakmayacağız!" Birçok zorba gibi, kendi çıkarları için insanları en iyi şekilde nasıl harekete geçireceğini biliyordu. Etrafında onu izleyen adamlara bir göz attı ve sonra hayvan terbiyecisine döndü. Anlamalı bir şekilde başını salladı. "Vermezseniz, almayacağımızı mı sanıyorsunuz?" Diğerlerinden onaylayan bir uğultu yükseldi.

Hayvan terbiyecisi sayıca azdı ve bunun farkındaydı. Wintrow, onun uzlaşma arayışında olduğunu neredeyse görebiliyordu. "Bakın ne diyeceğim," dedi aniden. "Ben hile yapmadım, ayım da hile yapmadı ve çoğunuzun bunu bildiğini düşünüyorum. Ama adil ve hatta adil olmaktan da öte olabilirim. İsteyen varsa, ayı ile güreşmesine izin veririm. Kazanırsa, o adam kazanmış gibi tüm bahisleri öderim. Kaybederse, parayı ben alırım. Adil mi? Paranızı bedavaya geri kazanma şansı veriyorum." Kısa bir duraklamanın ardından, kalabalıktan onay mırıldanmaları yükseldi. Wintrow, ayının gücünü hissedecek bir sonraki aptalın kim olacağını merak etti.

"Hadi, Win, sen git onunla güreş," dedi Comfrey. Çocuğu öne itti. "Sen küçük ve çeviksin. Tek yapman gereken onu geçip sırtına çıkmak."

"Hayır, teşekkürler." Comfrey onu ittiği kadar hızlı bir şekilde Wintrow geri çekildi. Ancak denizcinin sözleri duyulmuştu ve başka bir gemiden başka bir adam sözü devraldı.

"Evet. Geminin gemici çocuğunu denesin. Küçük ve çevik. Eminim ayıyı geçip paramızı geri alabilir."

"Hayır!" Wintrow daha yüksek sesle tekrarladı, ama sesi genel onay korosunda kayboldu. Onu teşvik eden sadece kendi gemidekiler değil, genel olarak kalabalıktı.

Torg ona doğru havalı bir şekilde yürüdü ve onu baştan aşağı süzdü. Bira kokuyordu. "Demek," dedi alaycı bir şekilde. "Paralarımızı geri kazanabileceğini mi sanıyorsun? Nedense şüpheliyim. Ama dene bakalım, evlat." Wintrow'un kolunu tuttu ve onu ayının bulunduğu alana sürükledi. "Gemimizin gemici çocuğu denemek istiyor."

"Hayır," diye fısıldadı Wintrow. "Ben istemiyorum."

Torg ona kaşlarını çatdı. "Onu geç ve sırtına atla," diye sabırla açıkladı. "Senin gibi sıksa bir sıçan için bu çocuk oyuncağı olmalı."

"Hayır. Yapmayacağım!" diye bağırdı Wintrow. Bu sözlere kahkahalar eşlik etti ve Torg'un yüzü utanç ve öfkeyle karardı.

"Yapacaksın," diye ilan etti.

"Çocuk yapmak istemiyor. Cesaretin yok," dedi bir adamın sesini Wintrow açıkça duydu.

Hayvan terbiyecisi hayvanını tekrar meydana getirdi. "Ee. Çocuğun deneyecek mi, denemeyecek mi?"

"Hayır!" Wintrow yüksek sesle haykırdı, Torg ise kararlı bir şekilde, "Yapacak. Sadece bir dakikaya ihtiyacı var," dedi. Wintrow'a döndü. "Buraya bak," diye tısladı. "Hepimizi utandırırıyorsun. Gemimizi utandırırıyorsun! Oraya gir ve paramızı geri al."

Wintrow başını salladı. "Yapmak istiyorsan sen yap. Ben bir ayıyla dövüşecek kadar aptal değilim. Onu geçip sırtına çıksam bile, pes edeceği garanti yok. Daha önce yaptı diye..."

"Ben yaparım!" Mild gönüllü oldu. Gözleri meydan okumayla parlıyordu.

"Hayır," Wintrow itiraz etti. "Yapma, Mild. Bu aptalca. Eğer sen Cindin'de mırıldanmasaydın, bunu bilirdin. Torg yapmak istiyorsa, bırak Torg yapsın."

"Ben çok sarhoşum," diye itiraf etti Torg. "Sen yap, Wintrow. Bize cesaretin olduğunu göster. Erkek olduğunu kanıtla."

Wintrow ayıya bir göz attı. Bu aptalca bir şeydi. Aptalca bir şey olduğunu biliyordu. Torg'a bir şey kanıtlamak zorunda mıydı? "Hayır." Bu kelimeyi yüksek sesle ve düz bir tonla söyledi. "Yapmayacağım."

"Çocuk denemek istemiyor ve ben de bütün gün burada bekleyemem. Para benim, çocuklar." Hayvan terbiyecisi abartılı bir şekilde omuz silkti ve etrafa sırtı baktı.

Kalabalıktan biri Vivacia'nın mürettebatı hakkında genel olarak hoş olmayan bir yorum yaptı.

"Hey. Hey, ben yaparım." Yine Mild'di, gönüllü olarak gülümsüyordu. "Yapma, Mild!" Wintrow ona yalvardı.

"Hey, ben korkmuyorum. Birinin paramızı kazanm a s ı lazım." Ayakta huzursuzca kıpırdanıyordu. "Vivacia'nın mürettebatının cesareti yok diye bu kasabadan ayrılamayız."

"Yapma, Mild! Yaralanacaksın."

Torg onu sertçe salladı. "Kapa çeneni!" diye bağırdı. "Kapa çeneni!" diye daha net bir şekilde tekrarladı. "Mild korkmuyor! İstersen yapabilir. Yoksa sen mi yapmak istiyorsun? Çabuk karar ver! Biriniz paramızı geri kazanmalı. Zamanımız azalıyor."

Wintrow başını salladı. Nasıl birdenbire bu noktaya gelmişlerdi? O ya da Mild, başkasının parasını geri kazanmak için hileli bir oyunda bir ayı ile ringe çıkacaklardı. Bu çok saçmaydı. Etrafındaki kalabalığa bakarak, kendi tarafında olacak mantıklı bir yüz bulmaya çalıştı. Bir adam onun bakışını yakaladı. "Ee, kim olacak?" diye sordu. Wintrow sessizce başını salladı.

"Ben!" Mild gülümseyerek ilan etti ve bir iki adım dans etti. Meydana adım attı ve hayvan terbiyecisi ayının zincirini çözdü.

Daha sonra Wintrow, bekledikleri süre boyunca hayvan terbiyecisinin hayvanı bir şekilde kızdırmış olabileceğini düşündü. Ayı Mild'e doğru ağır ağır ilerlemedi, topallayan bacaklarıyla yavaşça yürümedi. Bunun yerine dört ayak üzerinde çocuğa atıldı, kocaman kafasını ona çarptı ve sonra kocaman pençeleriyle onu yakaladı. Ayı, Mild'in çığlıkları ve mücadelesi eşliğinde havaya kalktı. Kütleşmiş olsa da pençeleri genç denizcinin gömleğini parçaladı, ta ki sahibinin bağırmasıyla çocuğu bir kenara fırlatana kadar. Mild, ayının ringinin dışına sert bir şekilde düştü. "Kalk!" diye bağırdı biri, ama Mild kalkmadı. Ayının sahibi bile bu şiddet karşısında sarsılmış görünüyordu. Ayının zincirini yakaladı ve hayvanı kontrol altında tuttuğunu göstermek için zinciri sertçe çekti.

"Bitti!" diye bağırdı. "Hepiniz gördünüz, adil bir dövüştü. Ayı kazandı. Çocuk sınırları aştı. Para benim!"

Bazı homurtular duyuldu ama bu sefer kimse ona karşı çıkmadı ve o ağır adımlarla uzaklaştı. Ayı da onun peşinden yavaşça yürüdü. Bir denizci, hala tozun içinde yatan Mild'e bir bakış attı ve tükürdü. "Hepsi korkak,"

diye bağırdı ve Wintrow'a anlamlı bir bakış attı. Wintrow da ona bakarak tozun içine, Mild'in yanına diz çöktü. Mild hâlâ nefes alıyordu. Ağzı yarı açık ve her nefes alışında tozu ciğerlerine çekiyordu. Göğsü yere çok sert çarpmıştı. Kaburgaları kırılmamışsa bile mucize olurdu.

"Onu gemiye geri götürmeliyiz," dedi ve Comfrey'e baktı.

Comfrey ona tiksintiyle baktı. Sonra sanki orada değilmiş gibi başka yere baktı. "Hadi çocuklar, gemiye dönme zamanı." Mild'in yaraları umrunda bile olmadan, delikanlıyı kolundan tutup ayağa kaldırdı. Mild bez bebek gibi yere yığılınca, çocuğu kaldırıp omzuna attı. Vivacia'nın mürettebatından diğer iki denizci de onun peşinden gitti. Hiçbiri Wintrow'un varlığını fark etmeye tenezzül etmedi.

"Benim suçum değildi!" diye bağırdı Wintrow. Ama nedense suçun kendisinde olduğunu düşündü.

"Öyleydi," dedi Torg. "Onun cindin dolu olduğunu biliyordun. Orada olmamalıydı, ama sen çok korkak olduğun için gitmek zorunda kaldı. Eh, ne yaparsın." Torg memnuniyetle sırtıttı. "Artık herkes senin gerçek yüzünü gördü, evlat. Daha önce senin ne kadar korkak olduğunu sadece ben biliyordum." Torg tozlu sokağa tükürdü ve ondan uzaklaştı.

Wintrow bir süre tek başına durup meydanın tekmelenmiş köşelerine baktı. Doğru şeyi yaptığını ve doğru seçimleri yaptığını biliyordu. Ama içinde korkunç bir fırsatı kaçırmışlık hissi büyüyordu. Vivacia'nın ekibinin bir parçası olarak kabul edilme fırsatını kaçırdığından şüpheleniyordu. Erkekler arasında bir erkek olarak kabul edilme fırsatını. Batmakta olan güneşe baktı ve sonra onu artık hor gören adamlara yetişmek için aceleyle yola çıktı.

17 KENNIT'İN FAHİŞESİ

SONBAHAR YAĞMURLARI Divvytown'u neredeyse tamamen temizlemişti. Lagün yükselmiş, kanallar derinleşmişti ve *Marietta* limana yaklaşırken, gemideki herkesin kalbi hiç olmadığı kadar hafifti. Bunun, korsan mallarıyla dolu ambarla hiçbir ilgisi yoktu. Bu, saygıdeğer bir ganimet olsa da, daha iyisini birçok kez elde etmişlerdi.

"Artık bir limana girdiğimizde biz de birileriyiz. İnsanlar bizi tanıyor ve bizi karşılamaya geliyorlar. Littleport'ta Mistress Ramp bütün evini bize bir nöbet boyunca bedavaya verdi, anlatmış mıydım? Ve sadece hanımefendi kızlarına bizim için yapmalarını söylemedi, onlar da isteyerek yaptı, Sa adına. Ne istersek..." Sorcor, bu şanslarına hayretle sesini kesmişti.

Kennit iç çekmeyi bastırdı. Bu hikayeyi daha önce onlarca kez duymuştu. "Bütün o hastalıklar, bedavaya," dedi sessizce, ama Sorcor onun sözlerini şaka sandı ve kaptanına sevgiyle gülümsedi. Kennit başını çevirip denize tükürdü. Sorcor'a geri döndüğünde, ona gülümsemeyi başardı. "Adamlara, kendi memleketlerinde iyi muamele gören peygamberlerin sayısının az olduğunu hatırlat."

Sorcor'un kaşları şaşkınlıkla çatıldı.

Kennit iç çekmedi. "Demek istediğim, başka yerlerdekiler köleleri özgür bırakıp onlara korsan kıyafeti giydirip bölgemizde pay vererek onları donatmamızı hayırseverlik olarak görebilirler, ama buradakiler bizi rakipler olarak görecekler. Ve bizim hırslarımızı frenlemek görevleri olarak görecekler."

"Yani kıskanacaklar ve fırsatını bulurlarsa yüzümüzü yere sürtecekler mi?"

Kennit bir an düşündü. "Aynen öyle."

Sorcor'un yaralı yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi. "Ama Kaptan, adamlar tam da bunu bekliyor. Bizi yerimize koymaya çalışacaklar."

yerimize
koymay
a
çalışaca
klar."

"Ah."

"Ve, Kaptan?"

"Evet, Sorcor."

"Adamlar bir tür oylama yaptılar, efendim. Ve kabul etmeyenler ikna edilerek fikirlerini değiştirdiler. Bu sefer herkes kura çekecek, efendim, ve yükü bütün olarak satmanıza izin verecekler." Sorcor yüzünün yanını şiddetle kaşıdı. "Divvytown'a, hepsinin kaptanlarına güvendiklerini bildirmelerini önerdim. Ama unutmayın, hepsi her seferinde böyle yapacağını söylemeye istekli değildi. Ama bu sefer, karar sizin."

"Sorcor!" diye bağırdı Kennit ve gülümsemesi biraz daha genişledi. "Aferin."

"Teşekkürler, efendim. Sizi memnun edeceğini düşündüm."

İki adam birkaç dakika daha ayakta durup kıyının yaklaşmasını izlediler. Önceki gün yağan şiddetli yağmur, yaprak döken ağaçların son kahverengi yapraklarını da dökmüştü, gerçi çok fazla yaprak kalmamıştı. Divvytown'un yukarısındaki ve çevresindeki tepelerde koyu renkli, büyük yapraklı yaprak dökmeyen ağaçlar hakimdi. Suyu daha yakın yerlerde, medusa asmaları ve sarmaşık kökleri kenarları kaplamış, bazı yerlerde ise kendi ıslak köklerine meydan okuyarak yükselen sedir ağaçları görünüyordu. Yağmur sonrası ferahlıkta Divvytown neredeyse davetkar görünüyordu. Bacalardan yükselen odun dumanı, deniz yosununun iyot kokusuna ve tuzlu suya kendi kokusunu katıyordu. Ev. Kennit bu kelimeyi zihninde denedi. Hayır. Uymuyordu. Liman. Evet.

Sorcor, onu tatmin edecek kadar hızlı hareket etmeyen bir güverte işçisine bağırarak aceleyle uzaklaştı. Sorcor, gemiyi limana getirirken memnun edilmesi zor biriydi. Geminin iyi bir şekilde yanaşması ona asla yetmezdi; sanki sahilden izleyen herkese gösteri yapar gibi, akıllıca yanaşması gerekiyordu. Bu sefer de öyle yapıyordu.

Kennit, buraya son bağlandıklarından beri ele geçirdiklerini zihninde hesapladı. Yedi gemi ele geçirmişlerdi, dördü köle gemisiydi. Beş kez canlı gemi peşine düşmüşlerdi, ancak bu konuda hiçbir başarı elde edememişlerdi. Planının bu kısmından vazgeçmeye neredeyse razı olmuştu. Belki de

yeterince köle gemisi ele geçirerek aynı amaca ulaşabilirdi. O ve Sorcor, önceki gece bir iki kadeh rom eşliğinde biraz hesap yapmışlardı. Hepsi spekülâtifti, ama sonuçlar her zaman hoştu. Dört geminin korsanlıkta ne kadar başarılı olursa olsun, ganimetin yarısı *Marietta*'ya geri dönecekti. Her ele geçirme operasyonunda Kennit, ele geçirilen geminin kaptanlığını deneyimli adamlarından birine vermişti. Bu da ilham verici bir karardı, çünkü artık *Marietta*'da kalanlar, kendilerini yeterince gösterip kendi gemilerini kazanmak umuduyla onun dikkatini çekmek için aktif olarak rekabet ediyorlardı. Tek dezavantajı, bu durumun sonunda kanıtlanmış adamlarından oluşan mürettebatını tüketebileceğiydi. Bu endişeyi kafasından attı. O zamana kadar komutası altında bir filoya, hayır, bir korsan filosuna sahip olacaktı. Ve onlar ona sadece borçla değil, minnettarlıkla da bağlı olacaklardı. O ve Sorcor, alt gemilerini İç Deniz'e dikkatlice dağıtmış, bu yeni vatandaşların en çok nerede hoş karşılanacağını, deneyimsiz bir gemi için en verimli avlanma yerlerinin neresi olacağını tartışarak çok zaman geçirmişti. İyi iş çıkardıklarına inanıyordu. Onu korsan hayatına takip etmemeyi seçen özgür köleler bile ona minnetle bakmalı ve hakkında iyi konuşmalıydı. Onların sadakatlerini ifade etme zamanı geldiğinde, onları nasıl kurtardığını hatırlayacaklarına inanıyordu. Kendine bilgece başını salladı. Korsan Adaları Kralı. Bu başarılabilirdi.

Ele geçirdikleri üç korsan gemisi dikkate değer değildi. Bir tanesi denize elverişli bile değildi, bu yüzden yangın kontrolden çıkınca batmasına izin verdiler. O zamana kadar kolayca satılabilecek malların çoğunu kurtarmışlardı. Diğer iki gemi ve mürettebatı, Kennit'in her zamanki aracılığıyla aracılığıyla fidyeyle kurtarıldı. Bu düşünceye kendi kendine başını salladı. Kendine fazla mı güveniyordu? Daha fazla dolaşmalı, başkalarını kullanmalıydı. Aksi takdirde, birkaç tüccarın bir araya gelip ondan intikam almaya çalışması an meselesi olurdu. Son geminin kaptanı huysuz bir piçti, güvenli bir şekilde bağlandıktan sonra bile tekmeliyor ve vurmaya çalışıyordu. Kennit'e lanetler yağdırmış ve onu yakalayanlara Jamaillia'da değil, Bingtown'da bile ödül verileceğini söylemişti. Kennit ona teşekkür etti ve onu Chalced'e kadar kendi sintine suyunda, köle gibi zincirlenmiş halde bırakarak yolculuğuna devam etmesine izin verdi. Kennit sonunda onu güverteye çıkardığında yeterince nazikti. Kennit, karanlık, ıslak ve zincirlerin bir insanın ruhu üzerindeki etkisini her zaman hafife aldığını düşündü. Eh, öğrenmek için asla geç değildir.

Divvytown'a düzenli bir şekilde geldiler ve adamları, ziyaret eden kraliyet ailesi gibi gemiden indiler, cüzdanları zaten paralarla doluydu. Kennit ve Sorcor kısa bir süre sonra onları takip etti, kendi zevklerini ertelemeleri karşılığında iyi bir ödül alacak olan seçilmiş birkaç adamı gemide bıraktılar. O ve Sorcor, pezevenklerin, fahişelerin ve uyuşturucu satıcılarının açık tekliflerini görmezden gelerek rıhtımda yürürken, kim onları denetlerse denetlesin, en azından birinin iyi zevk sahibi olarak görüleceğini düşündü. Sorcor, her zamanki gibi, göz kamaştırıcı renklerdeki çok çeşitli güzel giysiler giymişti. Beline bağladığı ipek fular, fidyeyle kurtardıkları bir soylu kadının dolgun, solgun omuzlarından gelmişti. Etrafına takılı mücevherli hançer, teslim olmayı bilmeyen cesur bir çocuk olan kadının oğlundan gelmişti. Sarı ipek gömleği Chalced'de diktirmişti. Adamın kaslı omuzları ve kalın göğsü göz önüne alındığında, geniş ve dalgalanan kumaş Kennit'e yelken açmış bir gemiyi hatırlattı. Buna karşılık, kendisi için sade renkler seçmiş, kumaşın ve terziliğin dikkat çekeceğini ummuştu. Divvytown'da çok az kişi, manşetlerden ve yakadan bolca dökülen dantelin nadirliğini takdir edebilirdi, ama bilgisizliklerine rağmen onu hayranlıkla seyretmek zorundaydılar. Yüksek siyah çizmeleri parıldarken, mavi pantolon, yelek ve ceket kaslarını ve zayıflığını vurguluyordu. Bu kıyafetleri diken kişinin, ona hizmet etme ayrıcalığı için hiçbir ücret talep etmeyen özgür bir köle olması, Kennit'in görünüşünden duyduğu memnuniyeti daha da artırdı.

Sincure Faldin daha önce Kennit'ten kargo satın almıştı, ama hiç bu kadar açıkça ona yağ çekmemişti. Tahmin ettiği gibi, özgür köleler ve Kennit için artık yelken açan yeni bayraklı Raven gemileri hakkındaki söylentiler haftalar önce Divvytown'a ulaşmıştı. Faldin'in kapısında onları karşılayan adam, onları ofisine değil, salonuna götürdü. Kennit, minderli sandalyelerin sert kumaşlarından bu küçük, havasız ve sıcak odanın pek kullanılmadığını tahmin etti. Birkaç dakika oturdular, Sorcor tedirgin bir şekilde parmaklarını uyluklarına vururken, gülümseyen bir kadın bir tepsi şarap ve minik tatlı bisküvilerle içeri girdi. Kennit yanılmıyorsa, şarabı getiren kadın Faldin'in karısıydı. Kadın sessizce reverans yaptı ve hemen odadan çıktı. Birkaç dakika sonra Faldin ortaya çıktığında, kokusunun gücü ve saçlarının pürüzsüzlüğü, kısa süre önce kişisel bakım yaptığını gösteriyordu. Durja'nın yerlileri gibi o da parlak renkleri ve abartılı nakışları seviyordu. Belini saran geniş kumaş, Kennit'e bir

duvar halısını hatırlattı. Taktığı küpeler, altın ve gümüşten özenle örülmüştü. Kennit, kargadan elde etmeyi umduğu paraya zihninde yüzde beş ekledi.

"Bizi önce siz bulduğunuz için, Kaptan Kennit, kurumumuza şeref verdiniz," diye selamladı Faldin. "Bu, hakkında pek çok şey duyduğum birinci yardımcınız Sincure Sorcor değil mi?"

"Öyle," diye cevapladı Kennit, Sorcor kekelemeden önce. Faldin'in nezaketine gülümsedi. "Ticaretimizle size şeref verdiğimizizi söylüyorsunuz. Peki bu nasıl oluyor, Sincure Faldin?" diye sordu Kennit kuru bir şekilde. "Daha önce sizin işinizi aramadık mı?"

Sincure gülümsedi ve alaycı bir hareket yaptı. "Ah, ama o zaman, kusura bakmayın ama, siz de diğer korsanlardan farksızdınız. Şimdi, duyduklarımız doğruysa, siz Kurtarıcı Kaptan Kennit'siniz. Üstelik, Kaptan Kennit, son gördüğümünden bu yana dört gemi daha satın almışsınız."

Kennit başını zarıfçe eğdi. Sorcor'un sessiz kalıp olan biteni izleyecek kadar akıllı olduğunu görmekten memnun oldu. Neredeyse kesin olarak geleceğini bildiği teklifi sessizce bekledi. Teklif geldi. Sincure Faldin, karşısındaki sandalyeye derinlemesine oturmak için kendine bir an izin verdi. Şarap şişesini eline aldı, kendine bolca doldurdu, sonra onların kadehlerine de ekledi. Konuşmadan önce derin bir nefes aldı.

"Öyleyse, bir gemi yükü daha için pazarlık yapmadan önce, birçok gemi yükü için her zaman ilk tercihiniz olursam, bunun her iki taraf için de faydasını düşünelim derim."

"Eğer ganimetlerimizi her zaman ilk seçme hakkına sahip olursanız, bunun size faydasını anlıyorum. Ama böyle bir düzenlemenin bize ne gibi bir faydası olacağını pek göremiyorum."

Sincure Faldin, abartılı yeleşinin üzerine parmaklarını geçirdi. İyilikle gülümsedi. "Her zaman hazır ve istekli bir ortağın olması, getirdiğin her şeyi elinden alması senin için bir avantaj değil mi? Büyük ya da küçük, kargon için her zaman en iyi fiyatı almanın bir avantajı yok mu? Karada bir ortağın olursa, bir iki günde elindeki her şeyi satmak zorunda kalmazsın. Karadaki bir ortak, mallarınızı sizin için depolayıp, en uygun zamanda satar. Anlayın, Kaptan Kennit, bir kasabaya gidip yüz fiçi kaliteli romu bir kerede satarsanız,

kargonun kalitesi bir anda sıradanlaşır. Karada depoları olan bir ortakla, aynı fiçılar saklanabilir ve azar azar satılabilir, böylece nadirlikleri ve dolayısıyla fiyatları artar. Dahası, karada bir ortak tüm bu fiçıları Divvytown'da satmaz. Hayır. Küçük bir gemisi varken, çevredeki adaları ve yerleşim yerlerini de dolaşabilir ve sizin için bir pazar oluşturabilir. Ve yılda bir veya iki kez, o gemi Bingtown veya Jamaillia'ya gidip, yıl boyunca topladığınız en kaliteli malları, en iyi fiyatları ödeyebilecek tüccarlara satabilirdi.

Sorcor biraz fazla etkilenmiş görünüyordu. Kennit onu botuyla dürtme isteğine direndi; o da sadece şaşkın ve şaşkın görünürdü. Bunun yerine Kennit, rahatlamış gibi rahatsız sandalyesine yaslandı. "Basit ekonomi," dedi rahat bir şekilde. "Önerilerin hiç de özgün değil, Sincure Faldin."

Faldin, bundan hiç de telaşlanmadan başını salladı. "Birçok harika fikir benzersiz değildir. Bunlar, ancak bunları hayata geçirecek imkânlara sahip insanlar bir araya geldiğinde benzersiz hale gelir." Bir an duraksayarak, sonraki sözlerinin bilgelik derecesini tarttı. "Divvytown'da sizin hırslı olduğunuz söyleniyor. Hırslı, eklemeliyim ki, benzersiz olmaktan uzak bir hırs. Aramızda iktidara yükselirsiniz. Bazıları "kral" kelimesini söyleyip sakallarının altında gülümsüyor. Ben gülümsemiyorum. İş teklifimde sana "kral" kelimesini hiç kullanmadım. Yine de, kendimizi bu işe verirse, biri o kadar güç, zenginlik ve otoriteye ulaşabilir. "Kral" kelimesi olsun ya da olmasın. Bu tür kelimeler insanları tedirgin eder. Ama senin istediğin kelimenin değil, o durumun olduğunu umuyorum."

Sincure Faldin sözlerini bitirip geriye yaslandı. Sorcor'un gözleri Faldin'den Kennit'e atladı. Bakışları geniş, hayretle doluydu. Kaptanının güç arzusundan bahsetmesi bir şeydi. Saygın bir tüccarın bu sözleri ciddiye alması ise bambaşka bir şeydi.

Kennit dudaklarını nemlendirdi. Aşağıya baktığında, muskasının kendisine gülümsediğini gördü. Kötü küçük yüz ona göz kırptı, sonra sanki ona sessiz olmasını emrediyormuşçasına dudaklarını sıkıca kapattı. Kennit, ona bakmamak için kendini zor tuttu. Dik oturduğunu fark etti. Kararlı bir şekilde yüzünü sabit tuttu ve büyücü ağacından yapılmış tılsıma bakmaktan vazgeçti. Faldin'e baktı. "Önerdiğin şey, birlikte iş yapmakla sınırlı değil.

Ortak, bunu birden fazla kez söyledin. Ortak, sevgili Sincure Faldin, bu kelime benim ve birinci yardımcımın çok değer verdiği bir kelimedir. Şimdiye kadar, bu kelimeyi sadece birbirimize kullandık. İkimiz de bu kelimenin tüm derinliğini biliyoruz. Ortak. Para ile satın alınamaz. Sorcor'un karşılıklı sadakat hatırlatmasını kaçırmamasını umuyordu. Faldin şimdi biraz endişeli görünüyordu. Kennit ona gülümsedi. "Ancak. Hala dinliyoruz," diye Faldin'e işaret etti. Bir kez daha sandalyesine yaslandı.

Tüccar derin bir nefes aldı. Sanki onları değerlendirir gibi birinden diğerine bakarak. "Ne yaptığınızı anlıyorum beyler. Sadece servet değil, nüfuz da topluyorsunuz. Bu sadakatin arkasında adamlarınızın sadakati ve gemilerinizin gücü var. Ama size sunabileceğim şey, bu kadar kolay elde edilemeyecek bir şey. Sadece zamanın sağlayabileceği bir şey." Vurgu yapmak için bir an durdu. "Saygınlık."

Sorcor, Kennit'e şaşkın bir bakış attı. Kennit eliyle küçük bir hareket yaptı. *Bekle*, dedi el hareketi. *Olduğun yerde dur*. "Saygınlık mı?" Kennit, bu kelimeyi alaycı bir tonla söyledi.

Faldin yutkundu, sonra devam etti. "İstedığınızı elde etmek için, efendim, halka güvence vermelisiniz. Bir toplumun bir adama duyduğu saygıyı hiçbir şey saygınlık kadar sağlamlaştırmaz. Cesaretimi mazur görün, ama burada gerçek bir bağınız yok. Eviniz, toprağınız, eşiniz, aileniz yok, bu kasabayı oluşturan insanlarla kan bağı yok. Bir zamanlar bunlar önemli değildi. Biz neydik, herhangi birimiz neydik, paryalardan, serserilerden, kaçak kölelerden, adaletten kaçan küçük suçlulardan, borçlulardan, isyancılardan ve serserilerden başka? Onların isteksizce başlarını sallamalarını bekledi. "Ama bu, Yüzbaşı Kennit ve Sincure Sorcor, bir ya da iki nesil önceydi." Sesinde heyecan yükseliyordu. "Eminim ki, beyler, bunu benim gördüğüm kadar net görmüşsünüzdür. Zaman bizi değiştiriyor. Ben kendim yirmi yıldır buradayım. Karım bu kasabada doğdu, çocuklarım da öyle. Eğer bu çamur ve gecekondulardan düzgün bir toplum doğacaksa, onun temel taşları biz olacağız. Biz ve bizim gibiler, ailelerimize katılanlar."

Eğer bir işaret varsa, Kennit onu kaçırmıştı. Ama zamanlama tesadüf olamayacak kadar mükemmeldi. Sincura Faldin ve iki genç kadın, meyve, ekmek, tütsülenmiş et ve peynir tepsileriyle odaya girdi. Faldin'in kadınsı özellikleri iki kızda da açıkça görülüyordu. Onun kızları. Onun pazarlık kozu, geçit kartları...

Saygınlık. Onlar Divvytown'un fahişeleri değildi. Hiçbiri Kennit'e bakmaya cesaret edemedi, ama biri Sorcor'a utangaç bir gülümseme ve alçaltılmış kirpiklerinin altından bir bakış attı. Kennit, onların muhtemelen bakire olduklarını, annelerinin gözetiminde olmadıkça Divvytown'un sokaklarında yürümelerine izin verilmediğini tahmin etti. Çirkin de değillerdi. Durja'nın solgun teni ve bal rengi saçları hala göze çarpıyordu, ama gözleri badem şeklinde ve ela rengiydi. İkisi de olgun meyve gibi dolgun, çıplak kolları yuvarlak ve beyazdı. Her erkeğe ve annelerine yiyecek ve içecek koydu. Sorcor gözlerini tabağına indirmişti, ama düşünceli bir şekilde alt dudağını emiyordu. Aniden başını kaldırdı ve cesurca kız kardeşlerden birine baktı. Kızın yanakları onun bakışıyla kızardı. Gözlerine bakmadı, ama bakışlarından da kaçmadı. Küçük kız on beş yaşında, ablası ise en fazla on yedi yaşında olabilirdi. Pürüzsüz ve yara izi yoktu, bir erkeği kadınların yumuşak ve sessiz olduğu, kocalarının ihtiyaçlarını isteyerek karşıladığı nazik bir dünyaya götürecek türden kızlardı. Kennit, birçok erkeğin hayalini kurduğu bir dünya olduğunu düşündü ve Sorcor da muhtemelen onlardan biriydi. Yara izleri ve dövmeleleriyle dolu bir korsanın ulaşamayacağı başka ne olabilir ki, solgun bir bakirenin isteyerek kollarını açması? En ulaşılmaz olan her zaman en çok arzu edilen olurdu.

Faldin, korsanın kızına bakışlarını fark etmemiş gibi yaptı. Bunun yerine, "Ah, ferahlık. İşlerimizi bir an bırakalım. Beyler, evimin misafirperverliğine hoş geldiniz. Sanırım Sincura Faldin ile tanıştınız. Bu ikisi kızlarım, Alyssum ve Lily." dedi. Kızlar sırayla başlarını salladı, sonra anneleri ve babalarının arasına geçti.

Kennit, bu ikisinin Divvytown'un ilk teklifi olduğunu düşündü. En iyisi olmayabilirdi. Bu "saygınlık" Divvytown'dan gelmek zorunda da değildi. Diğer adalarda başka korsan kasabaları ve Faldin'den daha zengin tüccarlar vardı. Seçim yaparken acele etmeye gerek yoktu. Hiç gerek yoktu.

Kennit ve Sorcor, Sincure Faldin'in evinden çıktıklarında güneş gökyüzünün büyük bir kısmını kaplamıştı. Kennit, yükünü karlı bir şekilde satmıştı; dahası, Faldin ile kalıcı bir ittifak kurmadan bunu başarmıştı. Kızları ve sevgilisi odadan çıktıktan sonra Kennit, Faldin ile iş ilişkilerinin değerinin şüphe götürmez olduğunu, ancak kimsenin bu kadar kalpsiz olamayacağını düşünerek şu sonuca vardı

böyle bir "ittifak"ın diğer yönlerine aceleyle girmeye. Faldin'i, *Marietta'nın* Divvytown'a getireceği tüm mallara ilk teklifi vererek iyi niyetini gösterebileceği konusunda şüpheli bir güvenceyle bırakmıştı. Adam, bunun kötü bir teklif olduğunu bilecek kadar tüccardı ve şu anda alabileceği en iyi teklifin bu olduğunu bilecek kadar da akıllıydı. Bu yüzden sert bir gülümsemeyle teklifi kabul etti.

"Neredeyse dilinin arkasında rakamları hesapladığını görebiliyordum. İyi niyetini kanıtlamak için sonraki üç yükümüz için bize ne kadar fazla ödeme yapması gerekecek?" Kennit, Sorcor'a alaycı bir şekilde sordu.

"Küçük olan... Alyssum muydu, Lily mi?" Sorcor dikkatlice sordu.

"Boş ver," dedi Kennit duygusuzca. "Eğer ismini beğenmezsen, Faldin değiştirmenize izin verir. Al." Sorcor'a kolayca pazarlık ettikleri hesap çubuklarını uzattı. "Bunları sana emanet ediyorum. Yükü boşaltmasına izin vermeden önce, söz verilen paradan azını vermelerine izin verme. Bu gece gemide nöbeti sen alır mısın?"

"Tabii ki," diye cevapladı iri korsan dalgın bir şekilde.

Kennit kaşlarını çatmalı mı gülümsemeli mi bilemedi. Bu adam, lekesiz bir beden teklifiyle bu kadar kolay satın alınabiliyordu. Kennit çenesini kaşıdı. Sorcor'un rıhtıma doğru dönüp sonbahar alacakaranlığında havalı havalı uzaklaşmasını izledi. Kafasını hafifçe salladı. "Fahişeler," diye kendi kendine sessizce tebrik etti. "Fahişeler her şeyi çok daha kolay hale getiriyor." Rüzgâr esmeye başlamıştı. Kış, yeni ay kadar uzakta, ya da kuzeye birkaç günlük yelken mesafesindeydi. "Soğuğu hiç sevmedim," diye fısıldadı kendi kendine.

"Kimse sevmez," dedi küçük bir ses acıyarak. "Fahişeler bile."

Sanki sembol, ürkerse uçup gidecek bir böcekmiş gibi, Kennit yavaşça bileğini kaldırdı. Sokağa göz attı, sonra kol düğmesini takıyormuş gibi yaptı. "Peki bu sefer neden benimle konuşuyorsun?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Affedersin." Küçük gülümsemesi, kendisinininki gibi alaycıydı. "Önce sen bana seslendin sandım. Ben sadece onaylıyordum."

"Öyleyse sözlerine garip bir anlam yüklemeye gerek yok, değil mi?"

Küçük büyücü ağacı tılsımı, düşünüyormuş gibi dudaklarını büzdü. "Seninkilere koyduğumdan fazla değil," dedi yüzü. Efendisine acıyarak baktı. "Senin bildiğinden fazlasını bilmiyorum, efendim. Aramızdaki tek fark, benim bildiklerimi daha kolay itiraf etmem. Kendin dene. Şunu yüksek sesle söyle: Ama uzun vadede, bir fahişe en savurgan karından daha pahalıya mal olabilir."

"Ne?"

"Eh?" Sokaktan geçen yaşlı bir adam ona döndü. "Bana mı dedin?"

"Hayır. Bir şey yok."

Yaşlı adam ona daha yakından baktı. "Sen Kaptan Kennit'sin, değil mi? *Marietta'dan*? Köleleri özgürleştirip onlara korsan olmalarını söyleyen? Ceketinin manşetleri yıpranmıştı ve bir botunun dikişi yırtılmıştı. Ama kendini önemli bir adam gibi taşıyordu.

Kennit iki kez başını salladı. Sonuna kadar cevap verdi, "Evet, bazıları öyle diyor."

Yaşlı adam hırıltılı bir şekilde öksürdü ve bir yana tükürdü. "Bazıları da bu fikri beğenmediklerini söylüyor. Senin kendini fazla beğendiğini söylüyorlar. Çok fazla korsan olması ganimetlerin azalması anlamına gelir. Ve çok fazla korsan köle gemilerine saldırırsa Satrap sinirlenip kadırgalarını buraya gönderir. Yağlı ticaret gemilerini batırmak başka mesele, delikanlı. Ama Satrap köle satışlarından pay alıyor. Savaş gemilerinin parasını sağlayan adamın cebine el atmak istemeyiz, anlarsın ya."

"Evet," dedi Kennit sertçe. Yaşlı adamı öldürmeyi düşündü.

Yaşlı adam hırıltıyla nefes aldı ve tekrar tükürdü. "Ama benim demek istediğim," diye devam etti daha da cızırtılı bir sesle. "Sana daha fazla güç olsun. Ona göster, delikanlı, benim için de birkaç kez vur. Artık bir erkeğin yüzündeki mavi mürekkep onun erkek olmadığını göstermez. Tabii bunu buradaki herkese söylemem. Beni böyle konuşurken duysalar, bazıları benim susmam gerektiğini düşünür. Ama sen olduğunu görünce, bunu sana söyleyeyim dedim: Sessiz kalan herkes sana karşı değildir. Hepsi bu. Hepsi bu." Tekrar hırıltılı öksürüğüne başladı. Acı verici bir ses çıkardı.

Kennit, cebinde bir şeyler aradığını fark edince eğlendi. Gümüş bir sikke buldu ve adama uzattı. "Öksürüğünüz için biraz brendi için, efendim. İyi akşamlar."

Yaşlı adam madeni paraya şaşkınlıkla baktı. Sonra onu havaya kaldırdı ve Kennit uzaklaşırken ona doğru salladı. "Sağlığınıza içeceğim, efendim, içeceğim!"

"Sağlığıma," diye mırıldandı Kennit kendi kendine. Kendi kendine konuşmaya başladığı için artık duramıyor gibiydi. Belki de bu, rastgele hayırseverliğin bir yan etkisidir. Çoğu delilik ikili olarak ortaya çıkmaz mıydı? Bu düşünceyi kafasından attı. Çok düşünmek sadece kasvet ve umutsuzluğa yol açardı. Düşünmemek daha iyiydi, muhtemelen şu anda yatağında kızaran bir bakire hayal eden Sorcor gibi bir adam olmak daha iyiydi. Eğer onu çekiyorsa, ikna edici bir şekilde kızaran ve ciyaklayan bir kadın satın alsa daha iyi olurdu.

Bettel'in genelevine doğru yürürken hala dalgındı. Böylesine soğuk bir akşamda, kapısının önünde bekleyen serserilerin sayısı beklediğinden fazlaydı. İkisi, her zamanki gibi kendini beğenmiş ve sıritan, onun düzenli müşterileriydi. Bir gün, o sıritışlarına kalıcı bir çözüm bulacağına dair kendine söz verdi. "İyi akşamlar, Kaptan Kennit," diye biri tembelce seslendi.

"İyi akşamlar." Cevabını farklı bir anlam yükleyerek telaffuz etti. Boş boş duranlardan biri aniden yüksek sesle bağırdı, viski kokulu kahkahası arkadaşlarını da kıkırdamaya sevk etti. Aptallar. Bu gece müziğin daha yüksek, notaların daha tiz geldiğini düşünerek merdivenleri hızlıca çıktı. İçeride, servis yapan çocuğun hizmetini katlanarak, memnun olduğunu belirtmek için başını salladıktan sonra iç odaya geçti.

Sonunda, rutin dışındaki yeterince şey oldu ki, kemerindeki kılıcın kabzasına hafifçe dokunmak zorunda kaldı. Bu odada çok fazla insan vardı. Müşteriler burada oyalanmazdı. Bettel buna izin vermezdi. Bir adam fahişe için ödeme yapmaya gelirse, satın aldığını özel bir odaya götürüp istediği gibi eğlenebilirdi. Burası, satın almadan önce malları okşayıp tadabileceğiniz ucuz denizci genelevlerinden değildi. Bettel, gizli ve saygın bir ev işletiyordu.

Ama bu gece havada cindin kokusu ağır basıyordu ve erkekler fahişelerin genellikle kendilerini sergiledikleri sandalyelerde küstahça kambur oturuyorlardı.

Odada kalan fahişeler ayakta duruyor ya da kucaklara tünemişti. Gülümsemeleri daha kırılgan, kahkahaları daha zoraki görünüyordu ve Kennit, gözlerinin Bettel'e ne kadar çabuk kaydığını fark etti. Bu sefer siyah bukleleri bukleler halinde toplanmıştı. Sert ve parlak bir şekilde sallanıyorlardı. Üzerine sürdüğü tonlarca pudraya rağmen, alnında ve üst dudağında ter damlacıkları parlıyordu ve nefesinden cindin kokusu daha da güçlü geliyordu.

"Kaptan Kennit, seni sevgili adam!" diye her zamanki yapmacık sevgisiyle selamladı. Kollarını sanki onu kucaklamak istercesine açarak ona doğru geldi. Son anda kollarını indirip ellerini sevinçle önünde birleştirdi. Tırnakları altın kaplıydı. "Sana ne getirdiğimi görene kadar bekle!"

"Beklemek istemem," diye cevapladı Kennit sinirli bir şekilde. Gözleri odada dolaştı.

"Çünkü geleceğini biliyordum!" diye geveledi. "*Marietta* limana yanaştığında hemen haberimiz oluyor. Divvytown'da senin maceralarının tüm hikayelerini duyduk. Tabii ki, sen bize anlatmayı tercih edersen çok seviniriz." Kirpikleriyle gözlerini ona dikip, elbisesinin sınırlarını zorlayarak göğüslerini öne doğru çıkardı.

"Benim her zamanki düzenlememi bilirsin," diye hatırlattı ona, ama kadın elini tutmuş, onu göğsüne bastırarak sevgiyle sıkıyordu.

"Ah, her zamanki düzenlemeleriniz!" diye neşeyle bağırdı. "Her zamanki düzenlemeler mi, Kaptan Kennit, canım? Bir erkek Bettel'in evine "her zamanki" için gelmez. Şimdi benimle gelin de görün. Sizin için sakladığım şeyi görün."

Odada, kibarlık sınırlarını aşan bir dikkatle onların konuşmasını dinleyen en az üç adam vardı. Kennit, Bettel onu ana odadan mum ışığıyla aydınlatılmış bir köşeye çekerken, hiçbirinin özellikle memnun görünmediğini fark etti. Merak ve ihtiyatla içeriye baktı.

Ya yeni gelmişti ya da önceki ziyaretlerinde çalışıyordu. Küçük, solgun kadınları sevenler için çarpıcı biriydi. Kalp şeklinde bir yüzünde büyük mavi gözleri ve pembe boyalı yanakları vardı. Dolgun küçük ağzı kırmızıya boyanmıştı. Kısa altın sarısı saçları başının her tarafında sıkı bukleler halinde toplanmıştı. Bettel onu soluk mavi giysiler giydirmiş ve altın süslemeli takılarla donatmıştı. Kız, oturduğu püsküllü minderlerden kalkıp

ona tatlı bir gülümsemeyle baktı. Gergin ama tatlı bir gülümseme. Göğüs uçları, elbisesinin soluk tülünün altında daha belirgin görünmesi için pembeye boyanmıştı.

"Sizin için, Kaptan Kennit," dedi Bettel. "Bal kadar tatlı ve küçük bir bebek kadar güzel. Ve en büyük odamız. Şimdi. Her zamanki gibi önce yemeğinizi mi istersiniz?"

Kennit, Bettel'e gülümsedi. "Evet, isterim. Her zamanki odamda, her zamanki kadını da peşimden gelsin. Ben bebeklerle oynamam. Beni eğlendirmezler."

Arkasını dönüp merdivenlere doğru yürüdü. Omzunun üzerinden ona hatırlattı. "Etta'yı önce yıkat. Ve unutma, Bettel, iyi bir şarap."

"Ama Kaptan Kennit!" diye itiraz etti. Sesindeki gerginlik birden korku çılgılığına dönüştü. "Lütfen. En azından Avoretta'yı deneyin. Beğenmezseniz ücret almayız."

Kennit merdivenleri çıkıyordu. "Onu beğenmedim, bu yüzden ücret almayacağım." Sırtının alt kısmı gerginlikten ağrıyordu. Ana merdivenlerden çıkmaya başladığında erkeklerin gözlerinde açgözlülük parladığını görmüştü. Merdivenlerin sonuna ulaştı ve arkasındaki dar merdivenlerin kapısını açtı. İçeri girip kapıyı arkasından kapattı. Birkaç uzun, hafif adımla tek bir fenerin yandığı ikinci küçük sahanlığa ulaştı. Burada merdiven geriye doğru kıvrılıyordu. Köşede sessizce bekledi. Kılıcını sessizce çekti ve kemerindeki bıçağı da kınından çıkardı. Aşağıdaki kapının yavaşça açılıp tekrar kapandığını duydu. Dikkatli adımlarından, merdivenlerde arkasında en az üç adam olduğunu anladı. Acı bir gülümsemeyle gülümsedi. Karanlık sokaklarda olmaktansa, aşağıda dar bir yerde onlarla birlikte olmak daha iyiydi. Biraz şansla en azından birini şaşırtabilirdi.

Uzun süre beklemesi gerekmedi. Çok hevesliydiler. İlki köşeyi döndüğünde, Kennit'in kılıcının ucu adamın boğazını kesmişti. Bu kadar basit. Kennit onu sertçe itti. Adam, anlamsız sözler mırıldanarak arkadaşlarının üzerine yuvarlandı ve onlar merdivenlerden geriye doğru sendeleyerek inerken Kennit de peşlerinden gitti, geçerken lambayı söndürdü ve sıcak camı fırlatarak üzerlerine yağ döktü. Artık karanlıkta lanetler yağıyorlardı, ölen adamın ağırlığı onları merdivenlerden aşağıya doğru bastırıyordu. Kennit, onların geri çekilmesini teşvik etmek için kılıcını rastgele birkaç kez aşağı doğru sapladı.

. Ölen adamın yere düşüp bacaklarına yaslanacağını umuyordu. Onu tekrar bıçaklamak boşuna emek olurdu, bu yüzden bıçağını daha yukarıya sapladı ve iki acı çığlığı duyarak tatmin oldu. Belki merdivenler ve kapalı kapı çığlıkları boğardı. Yukarıda başka sürprizlerin onu beklediğinden emindi. Onların beklentisini bozmanın bir anlamı yoktu. Üçünün alt kattaki kapıya çarptığını duydu ve ileri atıldı, kılıcı ve hançeriyle bulabildiği her yere sapladı. Burada avantajı kendisindeydi, çünkü kendisi dışında her şey düşmandı, oysa onlar karanlık ve dar merdiven boşluğunda bir müttefikine vurma ihtimali de kendisiyle aynıydı. En azından bir adam kapı kolunu bulmak için çılgınca el yordamıyla arıyordu ve bulamayınca küfrediyordu. Sonunda buldu, ama kapıyı açıp kendisi ve ölmek üzere olan arkadaşlarının merdiven sahanlığına düşmesine izin vermek için. Merdivenlerin dibinde, Bettel oturma odasından dehşetle yukarı baktı.

"Fareler," diye bilgilendirdi Kennit. Son adamın yerde kalıp öldüğünden emin olmak için kılıcını bir kez daha düzgün bir hareketle salladı. "Merdivenlerinde haşarat var. Buna izin vermemelisin, Bettel."

"Bana zorladılar! Bana zorladılar. Sizi oraya çıkmamanız için uğraştım, biliyorsunuz!" Kadın, Kennit merdivenlere geri dönerken arkasından ağlayarak bağırdı. Kapıyı sıkıca kapattı, sesin evin en üst katındaki odaya kadar ulaşmamış olmasını umdu. Bir kedi gibi sessizce karanlık merdivenleri çıktı. Kılıcının ucunu öncü olarak kullandı. İkinci kapıya ulaştığında durdu. Eğer alarm verdilerse — hayır, eğer kurnazlarsa — bu kapının önünde bir adam bekliyor olacaktı. Mandalını yavaşça açtı, iki silahını da sıkıca kavradı ve omuzlarıyla kapıyı iterek, olabildiğince alçak ve sessizce içeri girdi. Kimse yoktu.

Her zamanki odasının kapısı kapalıydı. İçeriden yumuşak sesler geliyordu. Erkek sesleri. En az iki kişi vardı. Sabırsız görünüyorlardı. Bettel'in evine yaklaşırken onu pencereden görmüş olmalılar. Neden merdivenlerin başında pusuya düşürmediler? Belki de arkadaşlarının onu alt edip bu odaya sürükleyeceğini düşünmüşlerdi?

Düşündü, sonra kapıyı sertçe yumrukladı. "Yakaladım!" diye bağırdı boğuk bir sesle ve kapıyı açan aptal bir adamla karşılaştı. Kennit bıçağını adamın karnına sapladı ve tüm gücüyle yukarı doğru çekti.

Bıçak, umduğu kadar zarar vermedi; daha da kötüsü, adamın bol gömleğine takıldı. Kennit bıçağı adamın içinde bırakmak zorunda kaldı. Adamı geriye itti ve bir sonraki adamın kılıcına doğru atıldı. Adamın kılıcı Kennit'in kılıcıyla düzgün bir şekilde çarpıştı, onun hamlesini savuşturdu ve ardından kendi hamlesini yaptı. Kennit, adamın kılıcının ucunu boğazından uzaklaştırırken, bunun centilmence bir eskrim yaklaşımı olduğunu fark etti. Yanlış bir centilmenlik ve gösterişçilik duygusu.

Kennit odaya hızlıca bir bakış attı. Şöminenin önünde sandalyesinde sakın bir şekilde oturan bir adam daha vardı. Bir elinde kırmızı şarap kadehi tutuyordu, ama dizlerinin üzerinde çekilmiş kılıcına elini koyacak kadar da tedbirliydi. Etta çıplak bir şekilde yatağın üzerine atılmıştı. Hem kadını hem de çarşafı kanla bulamışlardı. "Ah. Kral Kennit hanımını ziyarete gelmiş," dedi oturan adam tembelce. Kadehiyle fahişeyi işaret etti. "Şu anda seni kabul edecek durumda olduğunu sanmıyorum. Günlük eğlencemiz onu... rahatsız etti."

Bu, onun dikkatini dağıtmak içindi ve neredeyse işe yarıyordu. Bu çok üzücüydü. Hayır. Onu öfkелendirdi. Bu temiz ve hoş oda, Bettel'in evinin nispeten güvenliği elinden alınmıştı. Bu odada bir daha asla rahat edemeyecekti. Piçler!

Bir kısmı dışarıdaki sokaklarda bağırışmaların farkındaydı. Daha da fazlası. Bunu çabucak bitirmeli, sonra sandalyedeki adamı halletmeliydi. Ama avantajını kullanmaya çalışırken, alaycı adam ayağa kalktı ve kılıcıyla Kennit'e doğru ilerledi. En azından bu adam, adil oyunun öldürmekle bir ilgisi olduğunu düşünecek kadar aptal değildi. Kennit de iki kılıca karşı fazla şans olduğunu düşünecek kadar aptal değildi. Bıçağını diğer adamın içinde bırakmamış olmayı diledi.

Ölmek için aptalca bir zaman, diye düşündü, bir kılıcı kılıcıyla savuştururken diğerini koluyla kenara itti. Darbenin çoğunu emen kalın kumaştan yapılmış koluna şükretti. Kendini nasıl savunması gerektiğini gören saldırgan, anında hamle yapmaktan vazgeçip kesme saldırılara geçti. Kennit, savunmak ve kaçmak dışında hiçbir şey yapmaya vakti olmadan, iki kılıçtan sürekli geri çekilmeye başladı. Diğer iki adam savaşırken birbirlerine gülüp bağırıyor, krallar, köleler ve fahişeler hakkında alaycı sözler söylüyorlardı. Dinlemiyordu, dinleyemezdi, bir anlık dikkatsizlik ölümüne yol açabilirdi. Tüm dikkati iki kılıca

kılıca ve onları kullanan iki adama odaklanmıştı. Karar verme zamanı geldi, diye düşündü acı bir şekilde. Onların beni hemen öldürmesine izin mi verecektim, yoksa kendimi savunamayacak hale gelene kadar savaşıp onların benimle oyuncak fare gibi oynamasına izin mi verecektim?

Yorganlı battaniye açılıp birinin üzerine atıldığında, o da en az onlar kadar şaşırıldı. Battanieden kurtulmaya çalışırken, yatağın geri kalanı da hızla onu takip etti, kalın kuş tüyü yastıklar, dalgalanan çarşaf lar düşmanlarının kılıçlarını örttü ve ayaklarını doladı. Bir çarşaf bir adamın üzerine düştü ve onu yürüyen bir ceset gibi örttü. Kennit, uygun bir benzetme olduğunu düşünerek kendi kendine gülümsedi. Kennit'in kılıcı keten örtünün içinden çıktı ve geri çektiğinde üzerinde büyük bir kırmızı çiçek açtı. Etta, küfredip çığlık atarak, iki koluna sığmayacak kadar büyük bir yorgan yığını topladı ve son saldırganın üzerine kendini ve yorganı fırlattı. Kennit, bıçakladığı adamın öldüğünden emin olmak için hızla kontrol etti. O dönene kadar Etta, battaniyenin altında diğer adamın kafasını bulmuş ve onu yere vurmaya başlamıştı. Adam, örtünün altından kurtulmaya çalışırken, yatak örtüleri çığlıklarını boğuyordu. Kennit onu birkaç kez bıçakladı ve nefes nefese kalınca kılıcı adamın kalbinin olduğu yere sapladı. Battaniyenin altındaki çırpınan yığın hareketsiz kaldı. Etta adamın kafasını yere vurmaya devam etti.

"Artık durabilirsin," dedi Kennit. Etta aniden durdu, ama ses devam etti.

İkisi de merdivenlerden gelen gürültülü ayak seslerine döndü. Etta, çıplak bir şekilde öldürdüğü adamın üzerinde çömelmiş, sesin etkisiyle bilinçsizce dişlerini göstererek vahşi bir kedi gibi görünüyordu. Kennit, cesetlerin ve yatak örtülerinin arasında kapıyı kapatmak için ilerledi. Kapıyı kapatmaya çalıştı ama ilk adamın cesedi engel oluyordu. Cesedi çekip çıkarmak için eğildi ve kapıyı kapatmadan kapı sertçe açıldı ve duvardan sekerek geri geldi. Kennit, kapı Sorcor'un yüzüne çarpmadan yakaladı. Sorcor koşmaktan yüzü kızarmıştı, arkasından odaya giren adamlar da öyle. "Yaşlı bir adam," dedi nefes nefese. "Gemiye geldi. Burada sorun yaşayabileceğini söyledi."

"Bu, iyi harcanmış bir miktar gümüş oldu," dedi küçük bir ses. Sorcor, Etta'nın konuştuğunu sanarak ona baktı, sonra utanarak başını çıplak, hırpalanmış kadından çevirdi. Kadın sendeleyerek ayağa kalktı. Ona bakan diğer adamlara baktı, sonra garip bir şekilde eğilerek battaniyenin bir köşesini çekip üzerine örttü.

kendini örtmek için bir battaniyenin köşesini çekmek için eğildi. Bu hareket, yerde cansız bir şekilde uzanmış bir adamın elini ve kolunu ortaya çıkardı.

"Belalı iş," dedi Kennit kuru bir sesle. "Biraz." Kılıcını kınına soktu ve kapının önündeki cesedi işaret etti. "Bıçağımı verin lütfen."

Sorcor çömelerek bıçağı adamın içinden çıkardı. "Haklıydın," diye gereksiz bir şekilde belirtti. "Kasabada hakkımızda konuşuluyor ve bazıları yaptıklarımızdan dolayı öfkeli. Bu Rey mi? *Deniz Tilkisi'nden* mi?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Kennit. "Kendini tanıtmadı." Eğilip diğer ölü adamların üstündeki yatak örtülerini çekti.

"Rey'di," dedi Etta, morarmış dudaklarıyla alçak sesle. "Onu iyi tanırdım." Nefes aldı. "Bunların hepsi Deniz Tilkisi adamlarıydı." Kafasını yere vurmuş adamı işaret etti. "O onların kaptanıydı. Skelt." Daha alçak bir sesle ekledi, "Sana her korsanın kendi kralı olduğunu göstereceklerini söyleyip duruyorlardı. Sana ihtiyaçları olmadığını ve senin onları yönetemeyeceğini."

"Altı kişi oldu," dedi Kennit'in mürettebatından biri hayretle. "Kaptan tek başına altı adamı indirdi."

"Dışarıda kaç kişi vardı?" Kennit, Sorcor'un verdiği bıçağı kınına sokarken merakla sordu.

"Dört. Size karşı on kişiydiler. Cesur adamlardı, değil mi?" Sorcor ağır bir sesle sordu.

Kennit omuz silkti. "Bir adamın öldüğünden emin olmak isteseydim, aynısını yapardım." Sorcor'a küçük bir gülümseme attı. "Yine de kaybettiler. On adam. Beni çok korkmuşlardı, ölmemden bu kadar emin olmak istemişlerdi." Gülümsemesi genişledi. "Güç, Sorcor. Diğer adamlar bizim gücü kendimize topladığımızı görüyor. Bu girişim, hedefimize doğru ilerlediğimizin kanıtıdır." Adamlarının bakışlarını fark etti. "Ve mürettebatımızı da yanımızda götürüyoruz," dedi güven verici bir şekilde ve gülümseyerek herkese başını salladı. Sorcor'un yanındaki beş korsan da ona gülümsedi.

Sorcor kendi kılıcını kınına soktu. "Peki. Şimdi ne yapacağız?" diye sordu ağır bir sesle. Kennit kısa bir süre düşündü. Adamlarını işaret etti. "Sen ve sen.

Birlikte. Tavernaları ve genelevleri dolaşın. Adamlarımızı bulun."

gemideki arkadaşlarınıza haber verin ve onları uyarın. Sessizce. Bu gece herkesin gemide uyuması ve sıkı nöbet tutması en akıllıca olacaktır. Sorcor ve ben de öyle yapacağız. Ama önce kasabada sağ salım olduğumuzu gösterelim. Ve hepiniz, sizi uyarıyorum: bu konuyu kimseye anlatmayın. Bu önemsiz bir şeydi, anladınız mı? Anlatmaya bile değmez. Bırakın başkaları bizim için anlatsın, böylece hikaye daha hızlı yayılır. Adamlar başlarını sallayarak birbirlerine minnetle gülümsediler. "Sen ve sen. Sorcor ve ben etrafta dolaşırken bizi takip edeceksiniz, ama bizimle birlikte olmayacaksınız. Anladınız mı? Arkamızı kollayın ve diğerlerinin masalarında hakkımızda ne dediklerini dinleyin. Dinleyin ve hatırlayın, çünkü her şeyi ayrıntılı olarak anlatmanızı istiyorum."

Anladıklarını belirtmek için başlarını salladılar. O, odaya göz gezdirdi. Burada yapması gereken başka bir şey vardı, yapmayı düşündüğü bir şey. Etta sessizce durmuş, ona bakıyordu. Kulak memesinde küçük bir yakut parıldıyordu. "Ah, sen." Son adama işaret etti. "Kadınım gözü kulak ol."

Denizci önce kızardı, sonra bembeyaz oldu. "Evet, efendim. Ee, nasıl, efendim?"

Kennit öfkeyle başını salladı. Yapacak işleri vardı ve onlar onu ayrıntılarla rahatsız ediyorlardı. "Oh, onu gemiye götürün. Daha sonra benim kamarama koyun." Eğer kasaba Etta'yı onun kadını olarak görüyorsa, onu kolayca ulaşamayacakları bir yere koymalıydı. Hiçbir zayıflığı yokmuş gibi görünmeliydi. Kaşlarını çatı. Hepsi bu mu? Evet.

Etta, çarşafı son cesedin üzerinden çekti. Kraliçe gibi dik durarak, kanlı çarşafı omuzlarına sardı. Kennit odaya son bir kez göz gezdirdi, sonra adamlarının gururlu ve inanamayan sırtışlarını gördü. Sorcor bile gülümsüyordu. Neden? Ah. Kadın. Böyle bir katliamın, kadına olan iştahını keseceğini düşünmüşlerdi. Bunun onu daha erkek yapmadığını düşünüyorlardı. Onu motive eden şehvet değildi; bir kadının vücudundaki morlukları tahrik edici bulmuyordu. Ama onun için duyduğu sözde şehvet, onların hayranlık duyduğu şeydi. Bırakın öyle düşünsünler. Kızaran adama tekrar baktı. "Ona banyo için sıcak su verin. Onu doyurun. Ve ona uygun giysiler de bulun." Sanırım bu, onu kendi kabininde tutması gerektiği anlamına geliyordu. En azından temiz olsun.

Gözleri tekrar Sorcor'a döndü. "Emirlerinizi aldınız," dedi birinci kaptanı, sırttan adamlara sertçe. "Hareket edin!"

Bir dizi evet sesi duyuldu ve iki koşucu merdivenlerden aşağı koştu. Etta'ya görevlendirilen adam odayı geçti, beceriksizce tereddüt etti, sonra onu büyük bir çocukmuş gibi kollarının arasına aldı. Kennit'in şaşkınlığına, Etta minnetle ona yaslandı. Kennit, Sorcor ve muhafızları merdivenlerden aşağı inmeye başladı, Etta'yı taşıyan adam da arkalarından geliyordu. Merdiven sahanlığında Bettel ile karşılaştılar. Elleri önünde titreyerek, "Oh! Yaşıyorsunuz!" diye bağırdı.

"Evet," diye cevapladı Kennit.

Bir sonraki nefesinde öfkeyle, "Etta'yı buradan götüreceğini mi sanıyorsun?" diye bağırdı.

"Evet," diye bağırdı Kennit, merdivenlerden yukarıya doğru.

"Peki ya bu l adamlar?" diye bağırdı Bettel, onlar evinden çıkarken.

"Onları alabilirsin," diye cevapladı Kennit.

Etta, taşıyıcıyla birlikte kapıdan geçerken eliyle kapıyı tuttu. Arkalarından kapıyı sertçe kapattı.

18

MALTA

O şişko aptal Davad Restart olmasaydı her şey mükemmel olacaktı.

Malta, babası denize açıldığı sabah yastığının altında parayı bulmuştu. Babasının ticaret için evden uzaktayken annesine gönderdiği mektuplardan tanıdığı, sıkı el yazısıyla yazılmıştı. "Benim artık o kadar da küçük olmayan kızım için," demişti babası. "Yeşil ipek sana çok yakışır." Yumuşak küçük çantanın içinde dört altın sikke vardı. Bunların değerini bilmiyordu; babasının ticaret yaptığı ülkelerden birinden gelen yabancı paralar. Malta'nın anında emin olduğu tek şey, bu paranın Bingtown'da gördüğü en lüks elbiseyi almaya yeteceği idi.

O günlerden sonra, ne zaman şüpheye düşse, notu eline alıp tekrar okur ve babasının bunu yapmasına izin verdiğine kendini ikna ederdi. Sadece izin vermekle kalmamış, yardım da vaat etmişti: paralar bunun kanıtıydı. Annesi daha sonra, babasının bu işe göz yumduğunu söyleyecekti.

Annesi çok tahmin edilebilirdi. Büyükannesi de öyle. Büyükannesi, dedesinin yasını gerekçe göstererek Hasat Sunusu Balosu'na katılmayı reddetmişti. Annesi, Vestrit ailesinden kimsenin baloya gitmeyeceğini söylemek için bu bahaneye ihtiyaç duymuştu. Böylece, elbiseler, tunikler veya gece elbiseleri konusunda tartışma çıkmayacaktı. Rache ona dans dersleri veriyordu ve iyi bir görgü kuralları öğretmeni de arıyorlardı. Bu arada Rache de ona derslerinde yardım edecekti. Ve bu, onun yaşındaki bir kız için şimdilik fazlasıyla yeterliydi.

Annesinin sert tavrı onu şaşırtmıştı. Malta cesaretini toplayıp "Ama babam dedi ki..." deyince, annesi öfke dolu bakışlarla ona dönmüştü.

"Baban burada değil," diye soğuk bir şekilde belirtmişti. "Ben buradayım. Ve Bingtown'da genç bir kız için neyin uygun olduğunu biliyorum. Sen de bilmelisin. Malta,

Zamanın var ve bir kadın olmak için fazlasıyla zamanın var. Bu tür şeylere meraklı olman çok doğal, güzel elbiseler ve yakışıklı genç erkeklerle dans ettiğin harika akşamlar hayal etmen de çok doğal. Ama fazla meraklı ve hevesli olmak... Şey... Bu seni Althea teyzenin izlediği yola sürükleyebilir. O yüzden bana güven. Böyle şeyler için doğru zaman geldiğinde sana ben söyleyeceğim. Ayrıca Hasat Balosu'nun güzel elbiseler ve parlak gözlü genç erkeklerden çok daha fazlası olduğunu da biliyorum. Ben Bingtown'lu bir kadını, bir Bingtown tüccarım ve bu tür şeyleri bilirim. Baban değil. Bu konuda sessiz ol, yoksa kazandıklarını kaybedersin.

Sonra annesi, Malta'ya tartışacak zaman bile vermeden kahvaltı odasından fırlayıp çıktı. Tartışacak da değildi. Tartışmanın gereksiz olduğuna karar vermişti. Tartışmak, annesini şüphelendirecek ve dikkatli hale getirecekti. Kendi işini zorlaştırmanın bir anlamı yoktu.

Babası yeşil ipek önermişti ve neyse ki Althea teyzesinin deniz sandığında bol miktarda vardı. Malta, sandık eve getirildiğinden beri içinde ne olduğunu merak ediyordu, ama annesi yorgun bir şekilde ona bunun onu ilgilendirmedğini söylemişti. Ama sandık kilitli değildi

— Althea teyze hiçbir şeyi kilitlemeyi hatırlamazdı — ve onu kesinlikle kullanmayacağına göre, Malta bu güzel kumaşın orada kalıp solmasına izin vermenin bir anlamı olmadığını düşündü. Ayrıca, bu kumaşı kullanarak, iyi bir tarzda harcayabileceği daha fazla parası olacaktı. Sadece tutumlu davranıyordu. Babası, bunun bir kadında iyi bir özellik olduğunu söylememiş miydi?

Delo Trell'den Malta iyi bir terzinin adını aldı. Arkadaşına sormak onu utandırıyor, ama bu önemli konuda bile annesi ve büyükannesi çok eski kafalıydılar. Neredeyse tüm elbiseleri hala evde dikiliyordu, Nana ölçüp, provasını yapıyor ve dikeyordu, bazen annesi ve büyükannesi de dikmeye ve süslemeye yardım ediyordu. Bu yüzden Jamaillia'nın son moda elbiselerinden hiçbiri yoktu. Hayır. Baloda veya sunumda beğendikleri bir şey görürlerdi ve sonra onu bir sonraki elbiseye kopyalarlardı. Ama sonuç hep aynıydı: bir kopya. Vestrit kadınlarının sosyal toplantılarda giydiklerine kimse şaşmazdı. Kimse onlar hakkında dedikodu yapmaz, hayranlıkla arkalarından fısıldaşmazdı. Çok saygınlardı. Ve çok sıkıcıydılar.

Malta, ne annesi gibi ağırbaşlı ne de vahşi teyzesi Althea gibi erkeksi olmak niyetinde değildi. Bunun yerine gizemli ve büyü, utangaç ve anlaşılmaz, ama aynı zamanda cesur ve abartılı olmak istiyordu. Bütün bunları terzisine anlatmak zor olmuştu. Terzi, Malta'nın getirdiği yeşil ipek kumaşa dilini şaklatarak hayal kırıklığına uğratan yaşlı bir kadındı. "Solgun," demiş, gri saçlarını sallamıştı. "Bu seni solgun gösterecek. Pembe, kırmızı ve turuncu. Senin renklerin bunlar." Kalın Durja aksanı, bunu bir hüküm gibi gösterdi. Malta dudaklarını kısıtı ve hiçbir şey söylemedi. Babası, tüm dünyayı görmüş bir tüccardı. Kadınlara hangi renklerin yakıştığını elbette bilirdi.

Sonra Fayla, ağzında iğnelerle sürekli mırıldanarak onu sonsuza dek ölçmeye devam etti. Malta'nın boynunun çok uzun, eteğinin çok kısa olduğunu söylemesine aldırmış etmeden, kağıtları kesip Malta'nın her yerine astı. Malta üçüncü kez itiraz ettiğinde, Fayla Cart ağzındaki iğneleri kendi eline tükürdü ve ona öfkeyle baktı. "Fahişe gibi mi görünmek istiyorsun? Solgun bir fahişe mi?" diye sordu.

Malta, fahişe çiçeğinin neye benzediğini hatırlamaya çalışırken sessizce başını salladı.

"O zaman beni dinle. Sana güzel bir elbise, hoş bir elbise dikerim. Annen ve baban bana seve seve parasını öder. Tamam mı?"

"Ama... Parasını getirdim. Kendi paramla. Ve ben kadın elbisesi istiyorum, küçük kız elbisesi değil." Her kelimesiyle Malta daha cesur hale geliyordu.

Fayla Cart yavaşça ayağa kalktı ve sırtını ovuşturdu. "Kadın elbisesi mi? Peki bu elbiseyi kim giyecek, sen mi yoksa başka bir kadın mı?"

"Ben giyeceğim." Malta sesini sert tutmaya çalıştı.

Fayla çenesini kaşdı. Orada siğil gibi bir benin içinden bir saç çıkıyordu. Yavaşça başını salladı. "Hayır. Sen çok gençsin. Sadece aptal gibi görürsün. Beni dinle, sana güzel bir elbise yaparım. Başka hiçbir kızın böyle bir elbise olmayacak, hepsi sana bakıp annelerinin eteğini çekecek ve senin hakkında fısıldaşacaklar."

Malta, hiç uyarmadan kağıt şekli kendinden kopardı ve içinden çıktı. "*Kızların* bana bakmasını istemiyorum," dedi

diye kibirli bir şekilde. "İyi günler."

Ve dükkandan çıktı, yeşil ipek kumaşı kolunun altında, kendi terzisini bulmak için sokağa çıktı, onu dinleyecek bir terzisini. Delo Trell'in onu kasten o korkunç yaşlı kadına gönderip göndermediğini, Delo'nun Malta'nın hala küçük kızların kolalı eteklerine ait olduğunu düşünmediğini merak etmemeye çalıştı. Son zamanlarda Delo kendini beğenmiş davranmaya başlamıştı, küçük Malta'nın Delo'nun şu anki hayatı hakkında anlayamayacağı birçok şey olduğunu kibirli bir şekilde ima ediyordu. Sanki yürümeye başladıklarından beri oyun arkadaşı değilermiş gibi!

Malta'nın seçtiği genç terzinin etekleri, ipek eşarplar gibi bacaklarına yapışıp onları ortaya çıkarıyordu. Kumaşın rengi hakkında tartışmadı, Malta'yı kağıtlarla saklamaya çalışmadı. Bunun yerine onu hızla ölçüp kelebek kollu elbiselerden ve dantellerin genç bir kadının geliştirmekte olan göğüslerini dolgun göstererek illüzyon yaratabileceğinden bahsediyordu. Malta o anda iyi bir seçim yaptığını anladı ve eve geç kaldığını mazur göstermek için boş bir shimshay bulamadığını söyleyerek neredeyse sevinçten zıplayarak gitti.

Kendi terzisini bulma kararından itibaren tüm şansları ona güldü. Terzinin bir kuzeni terlik yapıyordu; Malta ikinci prova için geldiğinde onu kuzenine gönderdi. Territel, Malta'ya mücevherlere de ihtiyacı olacağını hatırlattı. Mücevherlerin gerçek değerinin, parlaklığı ve ışıltısıyla yarattığı etki kadar önemli olmadığını Malta'ya hatırlattı. Kesme cam, gerçek mücevherler kadar iyi olurdu ve böylece bütçesi daha büyük ve daha parlak parçalar almasına izin verecekti. Bir kuzeni daha vardı ve üçüncü provaya Malta'ya ürünlerini göstermeye geldi. Malta son provaya döndüğünde, terlikler ve mücevherler de alınmaya hazırды. Teritel, ona en yeni moda dudak ve göz makyajını yapmayı gösterdi ve hatta kendi pudra ve cilt boyalarından bazılarını Malta'ya sattı. Kadın daha nazık olamazdı. "Hayal ettiğim gibi olması için her kuruşuna değer," dedi Malta ve babasının verdiği altın kesesini seve seve ona verdi. Hasat Balosu'na sadece iki gün kalmıştı.

Kağıtla sarılmış elbiseyi eve gizlice sokmak ve sadece annesinden değil, büyükannesinden de saklamak hem cesaret hem de yaratıcılık gerektiren bir işti. O yaşlı kadının artık yapacak işi kalmamıştı.

Selden özel öğretmen alacak yaşa geldiği ve her dakika gözetim altında tutulmasına gerek kalmadığı halde, büyükannesi Malta'yı sürekli gözetliyor gibiydi. Malta'nın odasında yaptığı tüm "toparlama" işleri, onun eşyalarını karıştırmak için bir bahaneydi. Büyükannesi, yaşlı bir hizmetçinin ilgileceği konularla alakası olmayan sorular sorup duruyordu. "Bu kokuyu nereden aldın? Annene kasabaya o küpeleri taktığını söyledi mi?"

Sonunda çözüm basit olmuştu. Rache'ye, sarılmış elbiseyi, mücevherleri ve terlikleri kendi odasında saklamasını söyledi. Büyükannesi kısa süre önce Rache'ye gölet bahçesine açılan bir kulübe vermişti. Rache'nin bu özel alanı hak etmek için ne yaptığını bilmiyordu, ama Malta bunun yararlı olduğunu düşünüyordu. Rache ile vakit geçirmesine kimse bir şey demiyordu. Ne de olsa, köle kadın ona dans adımlarını, duruşunu ve görgü kurallarını öğretmiyor muydu? Elbette, bir kölenin böyle şeyleri bilmesi çok komikti. Delo ve Malta, birlikte geçirdikleri kısa zamanlarda sık sık bu konuda kıkırdarlar. Delo, elbette, artık Malta gibi bir kızla vakit geçirmek için çok yaşlı ve kadınsı olduğunu düşünüyordu. Ama Malta, Hasat Sunusu Balosuna katılır katılmaz bu durum değişecekti.

Rache, balo gecesi giyinmesine de yardım etmişti. Malta ona önceden haber vermemişti. Bu, köle kadına düşünmek için çok fazla zaman verirdi ve sonra koşup büyükannesine veya annesine ispiyonlayabilirdi. Bunun yerine, Rache'nin kulübesine gidip paketi istemişti. Rache'ye giyinmesine yardım etmesini söylemişti ve kadın, yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle kabul etmişti. Malta, itaatkar bir kölenin ne kadar yararlı olduğunu şimdi anlayabilirdi. Elbisesini giydikten sonra, Rache'nin küçük aynasının önüne oturdu ve mücevherlerini tek tek taktı, sonra dudaklarını ve gözlerini özenle boyadı. Terzinin gösterdiği gibi, kulaklarının dış kenarlarını ve kulak memelerini göz kapaklarıyla aynı renkle çizdi. Etkisi hem egzotik hem de çekiciydi. Köle kadın, yaptıklarına tamamen hayran kalmış görünüyordu. Muhtemelen Malta'nın bu kadar kadınsı becerilere sahip olmasına şaşırmişti.

Malta'nın daha önce ayarladığı shimshay kapısına geldiğinde, Rache sadece biraz endişeli görünüyordu. Peki genç hanımı nereye gitmişti? Malta, Kitten Shuyev'in evinde bir akşam geçireceğini söyledi. Kitten'in annesi ve babası, onu ve küçük kardeşini eğlendirmesi için bir kuklacı ayarlamıştı.

kardeşini eğlendirmesi için bir kuklacı ayarlamışlardı. Kitten'in midillisi onu attığından beri ayak bileğinin hala çok ağrıdığı biliniyordu. Malta onu neşelendirmek için oraya gidecekti. İkisi de Hasat Balosu'nu kaçıracaklarına göre, bunu birlikte yapabilirlerdi.

Malta, kendi ufak yalanlarına tamamen güveniyordu. Rache tamamen inandı, başını sallayıp gülümsedi ve Kitten'in çok eğleneceğinden hiç şüphe duymadığını söyledi. Tek rahatsız edici şey, Malta'nın baloya giderken elbisesinin üzerine giymek zorunda olduğu koyu renkli kış peleriniydi. O kadar güzel bir elbiseye yakışmıyordu. Ama elbisesinin sokak tozuyla kirlenmesini istemiyordu, ayrıca baloya girmeden önce kimsenin onu görmesini de istemiyordu. Bir shimshay ile baloya gitmek pek geleneksel bir şey değildi. Diğer herkes baloya arabalarıyla ya da en gösterişli atlarıyla gidecekti. Ama bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. En gösterişli atı, Selden ile paylaştığı şişman midilliydi. Kendi atı olması için yalvarmış ama boşuna. Her zamanki gibi annesi hayır demişti, eğer binmeyi öğrenmek istiyorsa annesinin kısırağıyla öğrenebileceğini söylemişti. Annesinin kısırağı Malta'dan daha yaşlıydı. O yaşlı hayvanı kullanmak istese bile, bu saatte annesi duymadan ahırdan bir at çıkarmak imkansızdı. Üstelik eteklerinin uçuşan yapısı nedeniyle at binmenin uygun olmayacağını düşünüyordu.

Ama her şeye rağmen, bu ılık gecede yüzünü terle kaplayan ağır kış pelerini, şimşay sürücüsünün komik bulduğu kaba şarkısı, annesinin sonra çok kızacağını bilmesi, her şey çok heyecan vericiydi. "Yapıyorum. Gerçekten yapıyorum," diye defalarca kendi kendine mırıldandı. Sonunda adım atıp kendi hayatının kontrolünü ele almış olmak ona baş döndürücü bir güç hissi verdi. Evde kalmaktan ve annesinin çocuğu olmaktan ne kadar yorulduğunu fark etmemişti. Annesi çok ciddi, anaç ve yerleşik bir kadındı. İnsanların ondan beklemediği hiçbir şeyi yapmazdı. Son bir yıldır, büyükbabası ölmek üzereyken, ev dünyadaki en sıkıcı yer haline gelmişti. Hiç heyecanlı bir yer olmamıştı zaten. Diğer insanların evleri gibi değildi. Diğer tüccar aileler evlerinde toplantılar düzenlerdi ve bu toplantılara sadece tüccarlar katılmazdı. Bazıları yeni gelenleri ve ailelerini de ağırlardı. Beckert ailesi bir keresinde, yeni gelen bir ailenin tuttuğu bir jonglör grubuyla bütün bir akşam eğlenmişti. Polia Beckert, ertesi gün

genç erkeklerin beline bir bez parçası dışında neredeyse hiçbir şey giymediklerini, ateş, bıçak ve cam toplarla jonglörük yaptıklarını anlatmıştı. Vestrit evinde hiç böyle bir şey olmazdı. Büyükannesi eski tüccar kadınları eve davet ederdi, ama tek yaptıkları bir odada oturup nakış işleyip şarap içip eskiden her şeyin ne kadar güzel olduğunu konuşmaktı. Ama onlar bile uzun zamandır gelmiyorlardı. Büyükbabanın hastalığı ağırlaşınca, büyükannem kimseyi eve davet etmeyi bıraktı. Neredeyse bir yıldır ev sessiz, sıkıcı ve loştu. Annem akşamları arp çalmayı bile bıraktı — Malta bunu özlemiyordu gerçi. Annem çaldığında, Malta'ya da notaları öğretmeye çalışırdı. Arp tellerini tırmalayarak oturmak, Malta'nın ilginç bir akşam geçirme fikri değildi.

"Burada dur!" diye şimşay sürücüsüne fısıldadı, sonra daha yüksek sesle, "Hayır.

Burada. Burada dur! Kapıya kadar yürüyeceğim. Yürüyeceğim dedim, seni aptal!"

Durmadan önce, meşalelerin yaydığı ışık çemberinin içine neredeyse girmişti. Ve onun öfkesine gülme cüretini gösterdi. Ona yolculuk için borcunu tam olarak ödedi, bir kuruş bile fazla vermedi. Bırak gülsün. O da ona elini uzatmayarak intikamını aldı. Zaten onun eline ihtiyacı yoktu, genç ve canlı bir kadındı, sakat bir yaşlı kadın değildi. Aşağı inerken elbisesinin eteğine biraz basmış, ama tökezlememiş ya da yırtmamıştı. "Gece yarısı beni almaya gel," diye emretti ona. Hasat Balosu erken bitmişti, ama kabul etmek istemese de, annesini fazla zorlamak istemiyordu. Fazla zorlarsa, büyükannesinin de öfkesini çekebilirdi. Ayrıca, sunum her zaman gece yarısından kısa bir süre sonra yapılırdı ve Malta Hasat Balosunun bu kısmını hiç sevmezdi. Çok ürkütücüydü. Malta yedi yaşındayken, Rain Wilds'tan gelen temsilci sunum için maskesini çıkarmıştı. Malta onun vücudunu görünce şaşkına dönmüştü. Sanki bir çocuk insan olarak doğmuş, ama büyüdükçe insan vücudunu aşmış, garip kemikler çıkmış, alışılmadık bir boya ulaşmış ve insan vücudunda bilinmeyen organları barındıran torbalar oluşmuştu. Büyükbabası onunla el ele tutuşup "kardeşim" diye seslendiğinde hayranlıkla bakmıştı. Büyükbabası, ailelerinin sunumunu Rain Wild adamının eline kendi elleriyle vermişti. Ondan sonraki birçok gece, Rain Wilder'ın görüntüsü ona kabuslar gördürürken

büyükbabasının ne kadar cesur olduğunu bilmek ona teselli olmuştu. Böyle canavarlardan korkmasına gerek yoktu. Yine de: "Gece yarısı keskin," diye tekrarladı.

Şoför elindeki birkaç madeni paraya anlamlı bir şekilde baktı. "Oh, şüphesiz, genç hanım," dedi alaycı bir şekilde. Atını çalıştırdı ve atın nalları gecenin karanlığında kaybolurken, Malta bir an için tedirgin oldu. Ya geri dönmezse? Karanlıkta eve kadar yürümek, hele de uzun bir elbise ve yumuşak terliklerle, hayal bile edemiyordu. Kararlı bir şekilde bu düşünceyi kafasından attı. Hiçbir şey, hiçbir şey bu geceki eğlencesinin önüne geçemezdi.

At arabaları Tüccarlar Meydanı'na yaklaşıyordu. Malta buraya daha önce birçok kez gelmişti, ama bu gece salon daha büyük ve daha heybetli görünüyordu. Meşalelerin ışığı mermerleri neredeyse kehribar renginde parlatıyordu. Her arabadan tüccarlar çiftler veya aileler halinde iniyordu, hepsi en güzel kıyafetlerini giymişti. Kadınların zengin elbiseleri kaldırım taşlarını süpürüyordu. Kızlar saçlarına yılın son çiçeklerini takmışlardı ve küçük erkek çocuklar inanılmaz bir düzen içinde yıkanmış ve tımarlanmıştı. Ve erkekler... Malta bir süre gölgede durup, arabalardan inen veya atlarından atlayan erkekleri neredeyse açgözlülükle izledi. Babaları ve dedelerini çabucak göz ardı etti. Gözleriyle genç kocaları ve açıkça ve gösterişli bir şekilde hala bekar olan erkekleri takip etti.

Onların gelişini izledi ve merak etti. Bir kadın nasıl seçerdi, nasıl bilirdi? O kadar çok tür vardı ki, ama bir kadın hayatı boyunca sadece birine sahip olabilirdi. Ya da belki, kocası genç yaşta ölür ve onu çocuk doğurabilecek yaşta dul bırakırsa, ikiye. Yine de, kocasını gerçekten seviyorsa, ne kadar meraklı olursa olsun, bunun olmasını istemezdi. Yine de. Adil görünmüyordu. Orada, siyah atın üzerinde, onu öyle aniden çekiyordu ki, atın nalları kaldırım taşlarına çarpıyordu. O, Roed Caern'di. Saçları sırtında siyah bir akıntı gibi akıyordu, atının yelesi kadar parlak ve serbestti. Omuzları, özel dikilmiş ceketinin dikişlerini germiştir. Keskin bir burnu ve dar dudakları vardı ve Delo, ondan bahsederken titremeye başlamıştı. "Ah, ama o çok acımasız biridir," demiştir, çok bilgili bir şekilde, ve Malta ne demek istediğini sorduğunda sadece gözlerini devirmişti.

Delo'nun böyle şeyleri bilmesi ve kendisinin bilmemesi Malta'nın kalbini kıskançlıkla kemiriyordu. Delo'nun kardeşi sık sık arkadaşlarını evlerine yemeğe davet ederdi. Roed de onlardan biriydi. Ah, neden onun da Cerwin gibi bir kardeşi yoktu ki? Cerwin at sürer, avlanır ve yakışıklı arkadaşları vardı, sarkık kahverengi cüppesi ve sakalsız çenesi olan aptal Wintrow gibi değildi. Roed'un uzun adımlarını gözleriyle takip etti ve genç bir kadının salona önce girmesi için derin ve nazik bir reveransla aniden yol verdiği anı gördü. Kocasının bu centilmen tavrından pek hoşnut görünmüyordu.

Bir başka araba daha geldi. Kapısındaki arması Trentor ailesine ait olduğunu gösteriyordu. Arabayı çeken beyaz atların başlıklarında devekuşu tüyleri vardı. Malta, ailenin arabadan inmesini izledi. Anne ve baba, güvercin grisi renkli sade kıyafetler giymişlerdi. Onları, altın sarısı tonlarında giyinmiş ve sanki bir erkek bu dindar kız kardeşleri ayırmaya çalışacakmış gibi el ele tutuşmuş üç kızları izliyordu. Malta, onların korkaklıklarına hafifçe burun kıvırdı. Krion en son geldi. Babası gibi gri giyinmişti, ama boynundaki fular kız kardeşlerinin giydiklerinden daha koyu bir altın rengindeydi. Bu gece elleri beyaz eldivenlerle kaplıydı. Krion, çocukken ateşe düşerek aldığı korkunç yaraları gizlemek için her zaman eldiven giyerdi. Ellerinden utanırdı ve yazdığı şiirlerden de mütevazıydı. Şiirlerini asla yüksek sesle okumaz, bu görevi sadık kız kardeşlerine bırakırdı. Saçları kızıl kahverengiydi ve çocukken yumurta gibi çilli bir çocuktü. Gözleri yeşildi. Delo, Malta'ya ona aşık olduğunu itiraf etmişti. Bir gün, seçilmiş arkadaşlarının önünde durup onun en son şiirlerini yüksek sesle okumak istediğini söylemişti. Delo, "Ne kadar nazik bir ruh" diye fısıldamış ve sonra iç çekmişti.

Malta onun merdivenleri çıkmasını izledi ve içini çekti. Aşık olmayı çok istiyordu. Erkekleri daha iyi tanımak, bu ya da şu erkek hakkında bilgili bir şekilde konuşmak, bir ismin anılmasıyla kızarmak ya da karanlık gözlerin bakışına sertçe kaşlarını çatmak istiyordu. Annesi yanıliyordu, kadın olmak için beklemek için bolca zaman olduğunu söylediğinde yanıliyordu. Seçim hakkı olan bir kadın olarak geçireceği yıllar çok azdı. Kadınlar çok çabuk evlenir ve bebeklerle şişmanlardı. Malta, sağlam bir koca ve dolu bir beşik hayal etmiyordu. O, gölgelerde geçirdiği bu geceleri, ruhunun bu açlığını ve ona sahip olamayacak erkeklerin ilgisini arzuluyordu.

Gölgelerde saklanarak bunu elde edemezdi. Kararlı bir şekilde pelerinini omuzlarından çıkardı. Pelerinini katlayıp bir çalıya attı, sonra almayı planladı. Neredeyse annesi ve büyükannesinin

burada olmasını, bir arabayla gelmelerini, saçlarının bozulmadığından, dudaklarındaki rujun düzgün ve taze olduğundan emin olmasını diledi. Bir an için hepsinin birlikte buraya geldiklerini, yakışıklı babasının ona kolunu uzatarak baloya eşlik ettiğini hayal etti. Ama bu düşünceyle birlikte, kahverengi rahip cüppesiyle arkalarından koşarak gelen garip küçük Wintrow ve boğucu mütevazı bir elbise giymiş annesinin görüntüsü geldi. Malta yüzünü buruşturdu. Ailesinden utanmıyordu. Eğer düzgün davranmayı bilseler ve iyi giyinmeyi bilselerdi, onları burada görmekten çok hoşlanırdı. Annesi bu yıl baloya gelmesi için defalarca rica etmemiş miydi? Ama onlar reddetmişti. Eğer bir kadın olarak hayata atılacaktıysa, Malta bunu kendi başına yapmak zorundaydı. Ve cesur olacaktı, yüzünde trajedisinin ve yalnızlığının sadece bir izini gösterecekti. Bu gece neşeli, güler yüzlü ve çekici olacaktı, ama bir anlık dikkatsizliğinde, belki de onu tanıyan bir göz onu fark edecek ve evde maruz kaldığı ihmal, ailesinin onu görmezden gelmesi ve önemsememesi anlayacaktı. Derin bir nefes aldı ve meşalelerin ışığına ve geniş, davetkar kapılara doğru yürüdü.

Trentor ailesinin arabasını çeken atlar tıklar tıklar uzaklaştı. Başka bir at onların yerini aldı. Trells ailesi, Malta hem sevinç hem de korku ile fark etti. Delo o arabada olacaktı. Ne yazık ki, ailesi ve ağabeyi Cerwin de onunla birlikte olacaktı. Malta, arabadan inerken onlara selam verirse, Delo'nun ailesi annesinin ve büyükannesinin nerede olduğunu soracaktı. Malta, henüz bu tür garip sorulara cevap vermeye hazır değildi. Yine de, Delo ile kol kola gitmek çok eğlenceli olacaktı. Bingtown Tüccarları'nın iki göz kamaştırıcı genç kadını birlikte sosyeteye gireceklerdi. Bir adım daha yaklaştı. Delo'nun anne babası ve erkek kardeşi önden gerse, Delo'nun yanına gizlenip onu bekleyebilirdi.

Malta'nın umduğu gibi, Delo'nun ailesi önce indi. Annesi göz kamaştırıcıydı. Elbisesi sade ve koyu maviydi. Yakası, bir sıra parfüm mücevherleri olan tek bir gümüş zincir dışında boğazını ve omuzlarını çıplak bırakıyordu. Malta, kendi annesinin de bir kez olsun bu kadar zarif giyinmiş olarak ortaya çıkmasını ne kadar da istiyordu. Saklandığı yerden bile mücevherlerin baş döndürücü kokusunu alabiliyordu. Delo'nun annesi babasının koluna girdi. Babası uzun ve zayıftı. Keten ceket ve pantolonu da maviydi ve karısının elbisesine çok yakışıyordu. Efsanelerdeki kahramanlar gibi salonun merdivenlerini çıktılar. Arkalarında Cerwin, Delo'nun arabadan inmesini sabırsızlıkla bekliyordu. Tıpkı onun gibi.

Babasının ceket ve pantolonu maviydi, botları ise yumuşak bir parlaklığa sahip siyahtı. Tek kulağında altın bir küpe takmıştı ve siyah saçları cesurca uzun bukleler halinde kıvrılmıştı. Onu hayatı boyunca tanıyan Malta, aniden karnında tuhaf bir titreme hissetti. Babası ona hiç bu kadar yakışıklı gelmemişti. Onu varlığıyla şaşırtmak istiyordu.

Ancak Delo nihayet arabanın kapısında görüldüğünde, şaşkınlık onu sardı. Elbisesi annesininkiyle aynı renkteydi, ama benzerlikleri orada bitiyordu. Saçları taze çiçeklerle süslenmiş bir taç şeklinde örülmüştü ve kısa eteğinin kenarları, neredeyse baldırlarının ortasına kadar uzanan dantellerle süslenmişti. Yüksek yakası ve manşetleri de aynı dantelle süslenmişti. Üzerinde hiç takı yoktu.

Malta kendini tutamadı. İntikam ruhu gibi Delo'nun yanına koştu. "Ama bu yıl elbise giyeceksin demiştin! Annen söz verdi demiştin," diye arkadaşını selamladı. "Ne oldu?"

Delo, Malta'ya üzgün bir şekilde baktı. Sonra gözleri şaşkınlıkla açıldı ve ağzı açıldı. Ağzından hiçbir ses çıkmadı.

Cerwin koruyucu bir şekilde kız kardeşinin önüne geçti. "Kız kardeşimi tanıdığını sanmıyorum," dedi kibirli bir sesle.

"Cerwin!" Malta sinirlenerek bağırdı. Onun arkasından Delo'ya baktı. "Ne oldu?"

Delo'nun gözleri biraz daha büyüdü. "Malta? Sen misin?"

"Tabii ki benim. Annen fikrini mi değiştirdi?" Malta'nın zihninde kötü bir şüphe oluşmaya başladı. "Elbise provası yapmış olmalısın. Elbise giymene izin verilmeyeceğini biliyordun!"

"Burada olacağını bilmiyordum!" Delo sefil bir şekilde ağladı, Cerwin Trell ise inanamayan bir şekilde sordu: "Malta? Malta Vestrit?" Gözleri, onun kaba olduğunu bildiği bir şekilde üzerinde dolaştı. Kaba olsun ya da olmasın, bu onu bir kez daha titretti.

"Trell?" Shukor Kev attan iniyordu. "Trell, sen misin? Seni gördüğüme sevindim. Bu kim?" İnanamayan bakışları Malta'dan Cerwin'e kaydı. "Onu Hasat Balosuna getiremezsin dostum. O balonun sadece tüccarlar için olduğunu biliyorsun." Ses tonundaki bir şey Malta'yı rahatsız etti.

Başka bir araba daha durdu. Uşak kapıyı açmakta zorlanıyordu, mandal sıkışmış gibiydi. Malta bakmamaya çalıştı. Bu bir hanımefendinin yapacağı bir şey değildi. Ama uşak onu gördü ve görünüşünden o kadar etkilendi ki, görevini tamamen unuttu. Arabadan şişman bir adam omzuyla kapıya çarptı ve kapı açıldı, onu kıl payı ıskaladı. Ve Davad Restart, tüm beceriksizliğiyle neredeyse sokağa düşüyordu.

Uşak, geniş açılmış kapıdan aceleyle geri adım atarken onu tutmak için koluna yapıştı. Kolunu tutmasaydı, kolayca geri çekilip felaketi önleyebilirdi. Bunun yerine, Davad kapıyı yakalayarak dengede kalmaya çalışırken, elbisesinin eteğine basıp onu yere düşürdü. "Oh, özür dilerim, gerçekten," dedi Davad içtenlikle, ama kadını baştan aşağı süzdüğünde sözleri dudaklarında dondu. Kadın o kadar değişmişti ki, Davad onu bir an için tanımadığından emin oldu. Kadın dayanamadı. Ona gülümsedi.

"İyi akşamlar, Tüccar Restart," diye selamladı. Uzun etekli elbisesiyle, sandığından daha zor olan bir reverans yaptı. "Umarım iyisinizdir."

Adam hâlâ ona bakakaldı. Bir an sonra ağzını açtı ve "Malta? Malta Vestrit?" diye çıkardı.

Trells'in arabasının yerine başka bir araba geldi. Bu araba, Rain Wild renkleri olan yeşil ve altın rengiyle göz kamaştırıcıydı. Bunlar Rain Wild ailelerinin temsilcileri olmalıydı. Onlar yerlerine oturur oturmaz balo başlayacaktı.

Arkasında, bir yankı gibi, Shukor'un inanamayan sesi geldi: "Malta Vestrit? İnanamıyorum!"

"Elbette." Davad'a tekrar gülümsedi, gözlerinin boğazındaki kolyeden göğsündeki dantele atlamasından zevk aldı. Davad aniden arkasına baktı. O da döndü, ama orada kimse yoktu. Kahretsin. Delo baloya onsuz gitmişti! Davad'a döndü, ama o çılginca etrafına bakınıyordu. Rain Wild arabasının kapısı açıldığında, aniden onu omuzlarından yakaladı ve neredeyse hala açık olan arabanın kapısının içine itti. "Kıpırdama!" diye fısıldadı. "Hiçbir şey söyleme!"

Rain Wild temsilcileri arabadan inerken geri dönüp derin bir reverans yaptı. Malta onun arkasından gizlice baktı. Bu yıl üç kişi vardı. İki uzun boylu ve bir kısa boylu olduğunu anlayabildi, çünkü hepsi başlıklı ve pelerinliydi. Pelerinlerinin koyu renkli kumaşı, daha önce hiç görmediği bir şeydi. Hareketsizken siyah renkteydiler, ama hareket ettiklerinde parıldayan renklerle dans etmeye başlıyorlardı. En ufak bir hareketle karanlıkta yeşil, mavi ve kırmızı renkler kısa süreliğine parlıyordu.

"Tüccar Restart," diye selamladı biri. Bir kadının tiz sesi.

"Tüccar Vintagli," diye cevapladı adam, daha da derin bir reverans yaparak. "Bingtown'a ve Hasat Balosu'na hoş geldiniz."

"Teşekkürler, Davad. İçeriye geçelim mi?"

"Elbette," diye cevapladı. "Eldivenlerimi bulur bulmaz. Arabamın zeminine düşürmüş olmalıyım."

"Ne dikkatsizsin!" diye azarladı onu. Sesi, sözlerini tuhaf bir şekilde okşadı. Sonra arkadaşlarının peşinden gitti.

Hala durgun olan sonbahar havası, Restart'ın ani terinin kokusuyla doluydu. Rain Wild ailesi salonun kapısından çıkar çıkmaz, Restart dönüp Malta'ya doğru yürüdü. Onu bir kolundan yakaladı ve salladı.

"Büyükannen nerede?" diye sordu. O cevap veremedi, acil bir sesle "Annen nerede?" diye sordu.

Yalan söylemeliydi. Çoktan içeri girdiklerini ya da serin hava almak için dışarı çıktığını söyleyebilirdi. Bunun yerine, "Yalnız geldim" dedi. Ondan başka bir yere bakarak, yetişkinler gibi daha yumuşak bir sesle konuştu. "Büyükbabam öldüğünden beri, evden hiç çıkmıyorlar. Çok üzücü. Ama dışarı çıkmazsam delireceğimi biliyordum. Benim için ne kadar kasvetli olduğunu hayal bile edemezsin..."

Adam kolunu daha sıkı tuttu ve onu arabaya doğru itti. "Çabuk! Kimse görmeden... Başka kimseyle konuşmadın, değil mi?"

"Ben... hayır. Sadece Delo ve kardeşi. Daha yeni geldim, ve... bırak beni! Elbisemi buruşturuyorsun."

Onu arabasına itip kararlı bir şekilde peşinden binmesi onu hem korkuttu hem de şok etti. Aklında ne vardı? Tutku ve şehvetin etkisiyle dürtüsel davranan erkekler hakkında hikayeler duymuştu, ama Davad Restart? O yaşlıydı! Bu fikir çok iğrençti! Kapıyı çarptı, ama bu sefer kapı kapanmadı. Kapıyı kapalı tutarken, "Şoför! Vestrit'in konağına!" diye bağırdı. Çabuk." Malta'ya, "Otur. Seni eve götürüyorum," dedi.

"Hayır! Bırak beni, Hasat Balosuna gitmek istiyorum. Bana bunu yapamazsın. Sen benim babam değilsin!"

Tüccar Restart, kapı kolunu sıkıca tutup kapıyı kapalı tutarken nefes nefese kalmıştı. Araba bir sarsıntıyla hareket etti ve Malta sertçe oturdu.

"Hayır, ben senin baban değilim," dedi Restart sertçe. "Ve bu gece Sa'ya şükrediyorum ki değilim, çünkü seninle ne yapacağımı bilemezdim. Zavallı Ronica! Bu yıl başından geçen onca şeyden sonra. Hasat Balosu'na Jamaillian fahişesi gibi giyinip gitmeden, teyzenin ortadan kaybolması yetmedi mi? Baban bu konuda ne diyecek?" Kolundan büyük bir mendil çıkardı ve terli yüzünü sildi. Kız, onun önceki iki yıldır giydiği mavi pantolon ve ceketini giydiğini fark etti. Giysiler vücuduna dar gelmişti; arabadaki sedir kokusundan, bu giysileri bu gece giymek için giysi sandığından çıkardığını düşündü. Ve ona giysi ve moda hakkında konuşmaya cüret ediyordu!

"Bu elbiseyi özel olarak, kendim için ve bu gece için diktirdim. Babamın verdiği parayla, eklemeliyim. Bu yüzden, onun önerdiği gibi giydiğim için kızacağımı sanmıyorum. Ancak bilmek isteyebileceği şey, onun genç kızını sokaktan alıp, isteği dışında sürükleyerek buraya getirdiğin için ne demek istediğin. Bunun hoşuna gideceğini sanmıyorum."

Davad Restart'ı yıllardır tanıyordu ve büyükannesi ona sertçe çıkıştığında ne kadar kolay korkardığını biliyordu. Kendisine de en azından birazcık aynı saygıyı gösterir diye ummuştu. Ama o, onu şaşırtarak burnundan soludu. "Limanına döndüğünde gelip bana sorsun, ona senin itibarını korumaya çalıştığımı söylerim. Malta Vestrit, kendinden utanmalısın. Senin gibi küçük bir kız, sıradan bir kız gibi giyinmiş... ve sonra da Hasat Balosuna bu şekilde çıkmaya cesaret etmiş. Sa'ya, seni başka kimse tanımamış olsun diye dua ediyorum. Ve ne söylersen söyle, annenin

annesi ya da büyükannesinin o elbiseyi ya da baloya geldiğini bildiğine beni ikna edemezsin.

Buna yanıt olarak bir sürü şey söyleyebilirdi. Bir hafta sonra hepsini düşünmüştü ve tam olarak nasıl söylemesi gerektiğini biliyordu. Ama o anda hiçbir kelime ağzından çıkmadı ve sallanan araba onu kararlı bir şekilde eve götürürken sessiz ve çaresizce öfkeyle oturdu.

Vardıklarında Davad Restart'ı beklemedi, onu itip arabadan indi ve ondan önce kapıya koştu. Ne yazık ki eteğinin püskülü arabanın kapısının kenarına takıldı. Yırtıldığını duydu ve umutsuzca geri döndü ama çok geçti. Püskül ve bir el uzunluğunda soluk yeşil ipek kapı çerçevesinden sarkıyordu. Davad ona bir bakış attı, sonra kapıyı çarptı. Onun yanından geçerek evin kapısına gitti ve hizmetçileri çağırmak için yüksek sesle zili çaldı.

Nana cevap verdi. Neden Nana olmak zorundaydı? Davad'a kızgın bir şekilde baktı, sonra onun arkasındaki Malta'ya baktı, Malta da ona küçümseyerek baktı. Bir an Nana sadece kırgın göründü. Sonra dehşetle nefesini tuttu ve çığlık attı, "Malta! Hayır, sen olamazsın. Ne yaptın, ne yaptın?"

Bu, bütün ev halkını üzerine topladı. Önce annesi ortaya çıktı ve Davad Restart'a bir düzine öfkeli soru sordu, ama Davad hiçbirine cevap veremedi. Sonra, geceliği ve bornozu ile, saçları gece eşarbyıla toplanmış büyükannesi ortaya çıktı ve gece yarısı bu kadar gürültü kopardığı için annesini azarladı. Onu görünce büyükannesi birdenbire soldu. Nana hariç tüm hizmetçileri kovdu ve Nana'yı çay getirmeye gönderdi. Malta'yı bileğinden sıkıca tutup koridordan geçerek büyükbabasının çalışma odasına götürdü. Davad, Keffria ve Malta içeri girip kapı sıkıca kapandıktan sonra ona döndü.

"Açıkla kendini," diye emretti.

Malta dik durdu. "Hasat Balosu'na gitmek istedim. Babam gidebileceğimi ve genç bir kadına yakışır bir elbise giyebileceğimi söylemişti. Utanacak hiçbir şey yapmadım." Onurlu tavırları kusursuzdu.

Büyükannesi solgun dudaklarını sıktı. Konuştuğunda sesi buz gibiydi. "O zaman gerçekten görüldüğün kadar boş kafalısın."

Malta'dan yüzünü çevirerek onu tamamen reddetti. "Ah, Davad, onu eve getirdiğin için sana nasıl teşekkür edebilirim? Umarım bizim itibarımızı kurtarıırken kendi itibarını tehlikeye atmamışsındır. Onu bu halde gören çok kişi var mıydı?"

Tüccar Restart açıkça rahatsız görünüyordu. "Çok fazla değil. Umarım. Cerwin Trelle ve küçük kız kardeşi. Onun bir arkadaşı. Hepsi bu kadardır umarım." Yalan söylemek mi söylememek mi diye düşünür gibi durakladı. "Vintagli ailesi, Rain Wilds'ı temsil etmek için oradayken geldi. Ama onu gördüklerini sanmıyorum. Belki de ilk kez, göbeğim bir işe yaradı." Üzgün bir şekilde karnını ovuşturdu. "Onu arkama sakladım ve onlar geçer geçmez arabama bindirdim. Tabii ki uşağım da oradaydı." İsteksizce ekledi: "Başka tüccar aileleri de gelip gidiyordu, ama çok dikkat çekmediğimi umuyorum." Yüzü endişeli bir ifadeyle tereddütte ekledi: "Tabii ki sen bunların hiçbirinden haberin yoktu, değil mi?"

"Hiçbir şey bilmediğimi itiraf etmekten hem rahatladım hem de utanıyorum," dedi büyükannesi sert bir sesle. Gözleri suçlayıcı bir bakışla Malta'nın annesine döndü. "Keffria? Kızının ne yapacağını biliyor muydun?" Annesi cevap veremeden büyükannesi devam etti, "Eğer bilmiyorsan, nasıl bilmezsin?"

Malta, annesinin gözyaşlarına boğulacağını sanmıştı. Annesi her zaman gözyaşlarına boğulurdu. Ama o, kızına döndü. "Bunu bana nasıl yapabildin?" diye sordu. "Neden? Ah, Malta, neden?" Sözlerinde korkunç bir keder vardı. "Sana sadece beklemelisin demiştim. Zamanı geldiğinde, sana yakışır bir şekilde sunulacağını söylemiştim. Seni buna ne ikna etti?" Annesi yıkılmış görünüyordu.

Malta bir anlık tereddüt etti. "Hasat Balosuna gitmek istedim. Sana söyledim. Defalarca gitmeme izin vermen için yalvardım. Ama sen dinlemedin, babam gitmeme izin verdiğinde bile, bana güzel bir elbise alacağına söz verdiğinde bile." Durdu, annesinin sözünü kabul etmesini bekledi. Annesi sadece ona dehşetle bakınca, Malta bağırdı: "Şaşıırıyorsan, suç sende! Ben sadece babamın bana söz verdiği şeyi yaptım."

Annesinin yüzü sertleşti. "Şu anda sana ne kadar tokat atmak istediğimi bilsen, daha nazik konuşurdun, kızım."

Annesi ona daha önce hiç böyle konuşmamıştı. Ona hizmetçiymiş gibi "kızım" diye seslenmişti! "Neden vurmadın o zaman?" diye sordu Malta öfkeyle. "Bu akşam benim için her açıdan mahvoldu! Neden beni herkesin önünde dövüp bu işi bitirmiyorsun?" Mahvolan planlarının trajedisi onu boğdu.

Davad Restart dehşetle baktı. "Gerçekten gitmeliyim," dedi aceleyle ve ayağa kalktı.

"Oh, Davad, otur," dedi büyükannesi yorgun bir sesle. "Çay geliyor. Bu gece bizi kurtardığın için en azından bunu sana borçluyuz. Torunumun dramatik tavırlarına aldırma. Malta'yı dövmek şu anda hepimizi daha iyi hissettirebilir, ama biz hiç öyle bir şeye başvurmamak — henüz." Restart'a solgun bir gülümsemeyle elini uzattı ve onu sandalyesine götürdü. O da onun dediği gibi oturdu. Bu, Malta'nın midesini bulandırdı. Onun ne kadar iğrenç bir adam olduğunu, terden parlayan yüzünü, kel kafasını ve üzerine uymayan modası geçmiş kıyafetlerini görmüyorlar mıydı? Onu aşağıladığı için neden ona teşekkür ediyorlardı?

Nana, çay tepsiyiyle odaya girdi. Kolunun altında bir şişe porto şarabı ve aynı kolunun üzerine bir havlu sarmıştı. Şişeyi ve tepsiyi masanın üzerine koydu, sonra Malta'ya havluyu uzattı. Havlu nemliydi. "Yüzünü sil," dedi yaşlı hizmetçi sertçe. Yetişkinler ona bir bakış attı, sonra gözlerini kaçırdılar. Ona itaat etmesi için mahremiyetini sağlayacaklardı. Bir an için minnettar oldu. Sonra ona ne yaptıklarını, kirli bir çocuk gibi yüzünü yıkamasını söylediklerini anladı.

"Yapmayacağım!" diye bağırdı ve ıslak havluyu yere attı.

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra büyükannesi sohbet eder gibi sordu, "Bir fahişeye benzediğinin farkında mısın?"

"Hayır!" diye bağırdı Malta. Bir an şüpheye düştü, ama bu düşüncüyü kafasından attı. "Cerwin Trelle bu gece beni çirkin bulmadı. Bu elbise ve gözlerimi boyama şeklim Jamaillia'da şu anda moda."

"Fahişeler için belki," diye devam etti büyükannesi acımasızca. "Ve ben senin 'çekici' olmadığını söylemedim. Sen sadece, düzgün bir kadının rahat hissedeceği şekilde çekici değilsin."

"Aslında," Davad Restart rahatsız bir şekilde söze karıştı ama büyükannesi devam etti, "Biz Jamaillia'da değiliz ve sen de fahişe değilsin. Sen gururlu bir tüccar ailesinin kızıydın. Biz vücudumuzu ya da yüzümüzü toplum içinde böyle sergilemeyiz. Bunun şimdiye kadar senin dikkatinden kaçmış olmasına şaşıyorum."

"O zaman Jamaillia'da bir fahişe olmak isterdim!" Malta ateşli bir şekilde haykırdı. "Çünkü burada boğulmaktan başka her şey daha iyidir. Yetişkin bir kadının yanında küçük bir çocuk gibi giyinmek ve davranmak zorunda olmak, her zaman sessiz olmak, kibar olmak, fark edilmeden yaşamak... Böyle büyümek istemiyorum, senin ve annem gibi olmak istemiyorum. Ben... güzel olmak, fark edilmek, eğlenmek, erkeklerin bana yakın olmak istemesi, bana çiçek ve hediyeler göndermesini istiyorum. Ve geçen yılın modasına göre giyinmek, hiçbir şey beni heyecanlandırmamış ya da kızdırmamış gibi davranmak istemiyorum. Ben..."

"Aslında," Davad utanarak sözünü kesti, "Jamaillia'da da benzer bir moda var. Geçen yıldan beri. Satrap'ın, şey, arkadaşlarından biri böyle ortaya çıktı. Şey, bir sokak kadını kılığına girmişti. Kamuya açık bir etkinlikte değil, çok büyük bir özel toplantıda. Satrap'a ve onun ihtiyaçlarına, diyelim ki, tam bağlılığını ilan etmek için. Kendisini, şey, onun olarak görülmeye ve muamele görmeye razı olduğunu... Davad derin bir nefes aldı. "Bu, normalde hiçbirinizle konuşmayacağım bir konu," dedi utanarak. "Ama bu gerçekten oldu ve sonraki aylarda modaya uygun kıyafetlerde bunun yankıları görüldü. Kulak boyası, eteklerin açık kısımları..." Aniden kızardı ve sustu.

Büyükannesi sadece öfkeyle başını salladı. "Satrapımız bu hale geldi. Büyükbabasının ve babasının sözlerini tutmuyor, kalbinin dostlarını bedensel zevkleri için fahişelere dönüştürüyor. Eskiden bir ailenin kızlarından birinin Arkadaş olarak adlandırılması gurur kaynağıydı, çünkü bu görev bilgelik ve diplomasi gerektiren bir görevdi. Şimdi ne oldular? Onun haremi mi? Midemi bulandırıyor. Ve torunumun bu kıyafetleri giymesini istemiyorum, bu kıyafetler ne kadar popüler olursa olsun."

"Sen benim senin ve annem gibi yaşlı ve pasaklı olmamı istiyorsun," dedi Malta. "Benim bir bebekten yaşlı bir kadına dönüşmemi istiyorsun. Ama ben istemiyorum. Çünkü ben bunu istemiyorum."

"Hayatımda hiç," dedi Keffria aniden, "anneme böyle konuşmadım. Ve senin büyükannene böyle konuşmana da tahammül edemem. Eğer..."

"Eğer öyle yapsaydın, belki bir hayatın olurdu!" Malta aniden işaret etti. "Ama hayır! Eminim hep çekingen, sessiz ve itaatkar bir kızdın. Bir inek gibi. Bir yıl gösterilip, ertesi yıl satılan şişman bir inek gibi! Bir sezon dans edip eğlendikten sonra, ailene en iyi teklifi veren adamla evlenip çocuk doğurmak için satıldın." O, tüm odayı şok etmişti. Etrafındaki herkese baktı. "Ben bunu istemiyorum, anne. Kendi hayatımı yaşamak istiyorum. Güzel elbiseler giymek ve harika yerlere gitmek istiyorum. Senin benim için seçtiğin hoş bir tüccar çocuğuyla evlenmek istemiyorum. Bir gün Jamaillia'yı ziyaret etmek istiyorum, Satrap'ın sarayına gitmek istiyorum, arkamda bir sürü çocukla evli bir kadın olarak değil. Bütün bunlardan kurtulmak istiyorum. Ben..."

"Bizi mahvetmek istiyorsun," dedi büyükannem sessizce ve çayı döktü. Sakin ve verimli bir şekilde, damgalayıcı sözlerini söylerken, fincanları birbiri ardına doldurdu. "İstediyini söylüyorsun, ama hepimizin ihtiyaçlarını hiç düşünmüyorsun." Çay servisini yaparken başını kaldırıp sordu, "Çay mı, porto mu, Davad?"

"Çay," dedi minnetle. "Uzun kalamam. En azından Adak Sunma Töreni'ne yetişmek için acele etmeliyim. Benim yerime sunumu yapacak başka kimse yok, biliyorsun. Ve Tüccar Vintagli benimle konuşmak istiyor gibiydi. Tabii ki bu yıl yasın olduğu için seni beklemeyeceklerdir..." Sesi garip bir şekilde kesildi.

"Çay mı? Peki, tamam." Büyükannesi soruyu ustaca tamamladı. Gözleri Davad'dan Nana'ya kaydı. "Nana, canım. Senden bunu istemek istemem ama Malta'yı yatırır mısın? Önce iyice yıkandığından emin ol. Sana bu yükü verdiğim için çok üzgünüm."

"Hiç sorun değil, hanımım. Bu benim görevim."

Nana da öyle yaptı. Malta çocukken olduğu gibi iri ve sert bir şekilde, bileğini tutup onu odadan sürükledi. Malta, kendi haysiyeti için sessizce gitti, boyun eğdiği için değil. Nana onu soyarken direnmedi ve Nana'nın ona doldurduğu buharlı küvete kendi başına girdi. Aslında, iri ve otoriter dadısına tek kelime bile etmedi, Nana'nın ne kadar utanması gerektiğini anlatan sıkıcı monologunu kesmek için bile.

Çünkü utanmıyordu, Malta kendine böyle söyledi. Hiç de korkmamıştı. Babası eve geldiğinde, ona yaptıkları kötü muamelenin hesabını hep birlikte vereceklerdi. Şimdilik bununla yetinecekti.

Bununla ve Cerwin Trell'in bakışlarının onda uyandırdığı titreme hissiyle. Gözlerini düşündü ve o hissi tekrar hissetti. En azından Cerwin, onun artık küçük bir kız olmadığını biliyordu.

19

TANIKLIK

'ÇOK AĞRIYOR MU?

"Acı hissediyor musun?"

"İnsanlar gibi değil, hayır, ama senin yaşadığın acıyı anlıyorum..."

"O zaman neden soruyorsun? Verdiğim cevapların senin için hiçbir anlamı olmayacak."

Uzun bir sessizlik oldu. Vivacia pürüzsüz kollarını kaldırıp göğüslerinin üzerinde kavuşturdu. Önüne bakarak, içinde yükselen keder ve umutsuzlukla mücadele etti. Wintrow ile araları hiç iyi değildi. Cress'ten bu yana, ona olan kızgınlığı her geçen gün artıyordu. Bu, keyifli olabilecek günleri işkenceye çeviriyordu.

Rüzgâr kuzeyden esiyor, onları güneydeki daha sıcak iklimlere doğru itiyordu. Hava güzeldi, ama diğer her şey kötüydü. Mürettebat Wintrow'la ve dolayısıyla onunla da anlaşılamıyordu. Erkeklerin konuşmalarından sahilde olanların özetini anlamıştı. Kısıtlı bilgisiyle bunu anlayabilmişti. Wintrow'un kararının doğru olduğuna hâlâ inandığını biliyordu. Ve biriktirdiği anıların verdiği bilgelikle, büyükbabasının da ona hak vereceğini biliyordu. Ama onu mutsuz etmek için tek gereken, mürettebatın geri kalanının onu korkak olarak gördüğünü ve babasının da onların görüşüne katıldığını bilmektir. Ve bu, onun da aynı derecede mutsuz hissetmesi için yeterliydi.

Mutsuzluğuna rağmen pes etmemişti. Onun gözünde, bu onun içindeki ruhu çok iyi yansıtıyordu. Gemideki arkadaşları tarafından dışlanan, zevk alamayacağı bir hayata mahkum edilen adam, yine de çalışmaya ve öğrenmeye devam etti. Diğerleri gibi emirlere hemen uydu ve her gün bir erkeğin payına düşen işi yapmaya çalıştı. Artık diğer gemiciler kadar yetenekliydi ve yetenekli bir güverte tayfası olmak için hızla ilerliyordu. Kendini

zihnini ve bedenini, babasının yelkenleri idare edişini Gantry'nin verdiği emirlerle karşılaştırıyordu. Hevesinin bir kısmı, öğrenme fırsatlarına alışkın bir zihnin açıklığından kaynaklanıyordu. Kitap ve parşömenlerden mahrum olan genç adam, artık rüzgâr ve dalgalardan dersler alıyordu. Manastırın bahçesinde yaptığı basit işleri kabul ettiği gibi, gemideki fiziksel emeği de kabul etti. Bunlar, böyle bir hayatın parçası olan bir erkeğin yapması gereken işlerdi ve bir erkeğin bunları iyi yapması gerekiyordu. Ancak Vivacia, denizcilik becerilerini geliştirmesinin ikinci bir nedeni olduğunu da biliyordu. Eylemleriyle mürettebata, gerekli risklerden korkmadığını ve denizcinin işini küçümsemediğini göstermeye çalışıyordu. Torg ve arkadaşlarının küçümsemesine rağmen boynunu dik ve başını dik tutan, içindeki Vestrit'ti. Wintrow, Cress'te verdiği karar için özür dilemeyecekti. Yanlış bir şey yaptığını düşünmüyordu. Ancak bu, mürettebatın ona duyduğu hor görmeden dolayı acı çekmesini engellemiyordu.

Ama bu, kazadan önceydi.

Güvertede bacak bacak üstüne atmış, yaralı elini kucağına almış oturuyordu. Ona bakmasına gerek yoktu, onun da uzak ufka baktığını biliyordu. Geçtikleri küçük adalar onun ilgisini çekmiyordu. Böyle bir günde Althea, korkuluğa yaslanıp gözlerini dört açmış olurdu. Dün şiddetli yağmur yağmıştı ve adalardaki birçok küçük dere dolup taşmıştı. Bazıları tuzlu suya dökülüyor, diğerleri ise daha dik ve kayalık adalardan şelale gibi gümüş şeritler halinde akıyordu. Hepsi bir süre tuzun üzerinde yüzen tatlı suya katkıda bulunuyor ve sakin bir şekilde aktıkları suların rengini değiştiriyordu. Bu adalar kuşlarla doluydu: deniz kuşları, kıyı kuşları ve yüksek kayalıklarda yaşayanlar, hepsi koroya sesleriyle katkıda bulunuyordu. Kış gelmiş olabilir, ama bu adalarda kış yağmurlu ve bitki örtüsünün gür olduğu bir kıştı. Batıda, Lanetli Kıyı her zamanki kış sisleriyle örtülmüştü. O kıyıdan akan birçok nehrin buharlı suları, Korsan Adaları'nı sise boğarken buradaki iklimi yumuşatıyordu. Bu adalar asla kar yağışını görmezdi, çünkü İç Geçit'in ılık suları gerçek kışı sonsuza dek uzak tutardı. Adalar ne kadar yeşil ve davetkar olsa da, Wintrow'un aklında sadece daha uzak bir liman, çok güneyde, ve oradan bir günlük yol mesafesindeki manastır vardı. Belki de yolculuklarının orada duracağına dair en ufak bir umut olsaydı, daha iyi dayanabilirdi. Ama olmayacaktı. Babası, ona kaçma umudu verecek kadar aptal değildi.

ona kaçma umudu verecek kadar aptal değildi. Ticaretleri nedeniyle birçok limana uğrayacaklardı, ama Marrow bunlardan biri değildi.

Sanki Althea kadar net bir şekilde kızın düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi, aniden başını bükülmüş dizlerinin üzerine düşürdü. Ağlamadı. Ağlamayı çoktan bırakmıştı ve Torg'un zayıflık gösterisine vereceği sert tepkiyi haklı olarak korkuyordu. Böylece ikisi de, içinde kıvrılan ve onu parçalamak üzere olan sefaletten kurtulmak için bu çıkış yolundan bile mahrum kaldılar. Bir süre sonra derin bir nefes aldı ve gözlerini açtı. Kucağında gevşekçe yumruğunu sıkmış eline baktı.

Kazadan bu yana üç gün geçmişti. Geriye dönüp bakıldığında, neredeyse tüm kazalar gibi, gemide sıradan bir kazaydı. Wintrow beklemediği bir anda biri halatı bırakmıştı. Vivacia bunun kasıtlı olduğunu düşünmüyordu. Mürettebatın ona karşı bu kadar kin beslediğini sanmıyordu. Sadece bir kazaydı. Kenevir halatın bükülmesi, Wintrow'un tutan elini de beraberinde çekmiş ve parmaklarını bir kasnak bloğuna çarpmıştı. Vivacia, kanayan elini göğsüne sıkıştırmış, güvertede kıvrılmış halde yatan çocuğa Torg'un sözlerini hatırlayarak öfkeyle doldu. "Dikkatini vermediğin için hak ettin, seni korkak küçük pislik. Sadece parmağın kırıldı, bütün elin değil, çok şanslısın. Kalk ayağa ve işine dön. Burada kimse burnunu silip gözlerini kurulamayacak. Sonra uzaklaşmış ve Mild'i suçluluk içinde, neredeyse temiz mendiliyle Wintrow'un parmağını elinin geri kalanına bağlamak için tek başına bırakmıştı. Mild, Wintrow'un tutunduğu ipin üzerinde elleri kaymıştı. Mild, çatlak kaburgaları hala sargılı ve iyileşmekteydi.

"Özür dilerim," dedi Wintrow alçak sesle. Birkaç dakika sessizlik geçti. "Sana böyle konuşmamalıydım. Sen bana gemideki herkesten daha fazla anlayış gösteriyorsun... en azından benim hissettiklerimi anlamaya çalışıyorsun. Benim bu kadar mutsuz olmam senin suçun değil, gerçekten. Sadece başka bir yerde olmak isterken burada olmak zorundayım. Eğer bu bir yaşam gemisi olmasaydı, babam beni buraya zorla getirmezdi. Senin üzerinde hiçbir kontrolün olmamasına rağmen seni suçluyorum."

"Biliyorum," diye cevapladı Vivacia isteksizce. Onunla konuştuğu zaman mı, yoksa sessiz kaldığı zaman mı daha kötüydü, bilemiyordu. Her sabah ve

ögleden sonra onunla geçirdiği saatler babasının emriyle belirlenmişti. Kyle'ın onu neden onunla yakınlaştırmaya zorladığını anlayamıyordu. Acaba mucizevi bir şekilde aralarında bir bağ oluşmasını mı umuyordu? O kadar aptal olamazdı. En azından, onu sevmeye zorlayabileceğini düşünecek kadar aptal olamazdı. Onun olduğu gibi, ve onun olduğu gibi, ona karşı bir bağ hissetmekten başka seçeneği yoktu. Şimdi çok uzun zaman önceymiş gibi gelen o yaz akşamını, onunla birlikte gemide geçirdiği ilk geceyi ve birlikte ne kadar iyi başladıklarını düşündü. Keşke bu ilişki doğal bir şekilde gelişmesine izin verilseydi... ama bunun için üzülmek bir anlamı yoktu, Althea'yı düşünmekten daha fazla anlamı yoktu. Keşke şimdi burada olsaydı. Onsuz olmak yeterince zordu, bir de sürekli ona ne olduğunu merak etmek... Vivacia iç geçirdi.

"Üzülme," dedi Wintrow, sonra sözlerinin aptallığını fark edince kendisi de iç geçirdi. "Sanırım bu senin için de benim için olduğu kadar kötü," diye ekledi.

Buna cevap verecek çok şey vardı ama hiçbir şey söylemedi. Su, pruvadan akıp gidiyordu, hafif rüzgâr onları hızla ilerletiyordu. Dümenindeki adam işini iyi biliyordu; öyle olmalıydı, Kaptan Vestrit'in seçtiği adamlardan biriydi ve neredeyse yirmi yıldır gemideydi. Kışın soğğundan uzaklaşıp sıcaklığa doğru yelken açtıkları bu akşam, her şeyden memnun olunacak bir akşamdı ve bu yüzden mutsuzluğu onu daha da derinden etkiliyordu.

Son birkaç gün içinde çocuk ona bazı şeyler söylemişti, öfke, hayal kırıklığı ve mutsuzluk içinde söylediği sözler. Bir kısmı bu sözlerin ne anlama geldiğini biliyordu: Wintrow kaderine kızıyordu, ona değil. Yine de bu sözleri aklından çıkaramıyordu ve ne zaman düşünmeye izin verse, kancalar gibi kalbini deliyorlardı. Dün sabah, özellikle kötü geçen bir gece nöbetinin ardından, Sa'nın onun varlığında hiçbir payı olmadığını, onun ilahi gücünden hiçbir pay almadığını, sadece erkeklerin kendi açgözlülüklerine hizmet etmek için yarattıkları bir hayat ve ruh taklidi olduğunu söyleyerek ona hakaret etmişti. Bu sözler onu şok etmiş ve dehşete düşürmüştü, ama daha da kötüsü, Kyle'ın çocuğun arkasından yaklaşıp onu ona böyle kışkırttığı için öfkeyle güverteye devirmesiydi. Mürettebatın en nazik üyeleri bile o olaydan sonra Wintrow hakkında kötü konuştu, çocuğun kötü sözleriyle onların şansını mahvedeceğini söyledi. Kyle, Wintrow'a vurduğu yumruğun, çocuğun kendisi kadar onu da derinden yaraladığının farkında değildi. Wintrow'un nazik bir insan olarak gelişmesine yardımcı olmanın yolu bu değil belki de diye düşünmek için bir an bile durmadı.

ona karşı hisleri. Bunun yerine Kyle, aşağıdaki delikanlıya en nefret ettiği ekstra işleri yapmasını emretti. Kız, çocuğun zehirli sözlerini düşünmek ve bunların sonuçta tamamen doğru olup olmadığını merak etmek için yalnız kaldı.

Çocuk onu düşündürdü. Onu, güvertedekeyken başka hiçbir Vestrit'in hiç düşünmediği şeyler hakkında düşündürdü. Hayatının yarısını, diğer insanların varlığıyla ilişkili olarak kendi hayatını nasıl gördüğünü düşünerek geçirmiş gibi görünüyordu. Diğer tüm Vestritler onu yüzeysel bir şekilde saygı duydukları için Sa'yı tanıyordu. Ama hiçbiri ilahi varlığın varlığını düşünmemiş, ya da çevrelerindeki yaşamda ilahiliğin yansımaları görmeyi akıllarına getirmediler. Hiçbiri, her insanın kalbinde iyilik ve onur olduğuna bu kadar sıkı sıkıya inanmamış, her varlığın yerine getirmesi gereken özel bir kaderi olduğu, dünyada sadece doğru yaşanmış bir hayatın tatmin edebileceği bir ihtiyaç olduğu fikrini benimsememişti. Bu nedenle hiçbiri, Wintrow'un arkadaşlarıyla olan günlük ilişkilerinde olduğu kadar acı bir hayal kırıklığı yaşamamıştı.

"Sanırım parmağımı kesmek zorunda kalacaklar." Sanki korkusunu dile getirmek onu gerçeğe dönüştürebilecekmiş gibi, tereddüt ve yumuşak bir sesle konuştu.

Vivacia dilini tuttu. Kazadan bu yana ilk kez o konuşmayı başlatmıştı. Onun sert sözlerinin ardında sakladığı derin korkuyu aniden fark etti. Onu dinleyecek ve onunla paylaşabileceği her şeyi paylaşmasına izin verecekti.

"Kırık olmaktan öte bir şey galiba. Eklem ezilmiş." Basit sözlerdi, ama altında yatan soğuk korkuyu hissedebiliyordu. Adam nefes aldı ve inkar ettiği gerçeği kabul etti. "Sanırım kaza olduğundan beri biliyordum. Yine de umut ediyordum... Ama sabahdan beri bütün elim şişmiş durumda. Bandajın içi ıslak gibi." Sesi daha da kısıldı. "Ne aptalım. Daha önce başkalarının yaralarını tedavi ettim, şifacı olarak değil, ama yarayı temizlemeyi ve bandajı değiştirmeyi biliyorum. Ama bu, kendi elim... Dün geceden beri bakmaya cesaret edemedim." Durdu. Yutkunduğunu duydu.

"Tuhaf değil mi?" diye devam etti, daha yüksek ve gergin bir sesle. "Sa'Garit bir adamın bacağını kestiğinde ben de oradaydım. Yapılması gerekiyordu. Hepimiz için çok açıktı. Ama adam saatler geçtikçe durumun kötüye gittiğini görmemize rağmen, 'hayır, hayır, biraz daha bekleyelim, belki düzeler' deyip duruyordu. Sonunda karısı onu ikna etti ve yapmamız gerekeni yapmamıza izin verdi. O zaman merak ettim,

neden basitçe bitirmek yerine sürekli ertelediğini merak ettim. Neden sırf eskiden vücudunun yararlı bir parçası olduğu için çürümüş bir et ve kemik parçasına bu kadar bağlıyordu?

Sesi aniden kesildi. Yine elinin üzerine eğildi. Artık kadının, adamın elinde vücudunun her kalp atışını yansıtan, zonklayan acısını hissedebiliyordu.

"Daha önce ellerime gerçekten baktım mı, onlar hakkında gerçekten düşündüm mü? Bir rahibin elleri... Herkes rahibin ellerinden bahseder. Hayatım boyunca mükemmel ellerim vardı. On parmak, hepsi çalışır ve çevikti... Vitray pencereler yapardım. Bunu biliyor muydun, Vivacia? Oturur ve kendimi işime o kadar kaptırırdım ki... Ellerim sanki kendi kendilerine hareket ediyor gibi görünürdü. Ve şimdi..."

Yine sessizleşti. Vivacia konuşmaya cesaret etti. "Birçok denizci parmaklarını kaybeder. Ya da bütün uzuvlarını. Ama o denizciler yine de..."

"Ben denizci değilim. Ben bir rahibim. Rahip olacaktım! Ta ki babam beni bu kadere mahkum edene kadar. O beni mahvediyor. Kasten beni mahvetmeye çalışıyor. O ve adamları benim inancımın alay ediyorlar, ben ideallerime bağlı kalmaya çalıştığım da bunları bana karşı kullanıyorlar. Bana yaptıklarına, hepimizin bana yaptıklarına dayanamıyorum. Onlar mahvediyorlar..."

"Yine de o denizciler, uzuvlarını kaybetmiş olsalar da, hala kendileri olarak kalıyorlar." Vivacia acımasızca devam etti. "Sen bir parmak değilsin, Wintrow. Sen bir adamsın. Saçını kes, tırnaklarını kes, yine de Wintrow ve bir erkek olacaksın. Ve eğer bir rahipsen, dokuz parmak ya da on parmak, rahip olarak kalacaksın. Bir parmağını kaybetmek zorundaysan, kaybetmelisin. Ama bunu kendin olmaktan vazgeçmek için bir bahane olarak kullanma." Durdu, çocuğun şaşkın sessizliğini adeta tadını çıkarırcasına. "Senin Sa'n hakkında çok az şey biliyorum, Wintrow. Ama Vestritler hakkında çok şey biliyorum. Ne olarak doğduysan, o olacaksın, rahip ya da denizci. Öyleyse öne çık ve ol. Sana hiçbir şey yapmalarına izin verme. Kendini şekillendiren kişi ol. Kendin ol, sonunda herkes senin kim olduğunu kabul etmek zorunda kalacak, ister kabul etsinler ister etmesinler. Ve eğer Sa'nın görüntüsünde kendini şekillendirmek istiyorsan, o zaman yap. Sızlanmadan."

"Gemi." Bu kelimeyi yumuşak bir sesle söyledi, ama neredeyse bir kutsama gibiydi. Sağ elini kızın tahtasına düz bir şekilde koydu. Bir an tereddüt ettikten sonra, yaralı elini avuç içi aşağı bakacak şekilde yanına koydu. Althea gemiyi terk ettiğinden beri ilk kez

kendi iradesiyle ona güç vermek için uzandığını hissetti. Onun bunu yaptığının farkında olduğunu sanmıyordu; belki de başını eğip yumuşak sözler söylerken Sa'ya dua ettiğini sanıyordu. Ama gücünü kime isterse istesin, ona cevap veren oydu.

"Wintrow," dedi Althea, onun yumuşak sözleri bittiğinde. "Şimdi babana git ve ona bunun yapılması gerektiğini söyle. Ve burada, benim yanımda yapılmasını talep et. Eğer senin isteğini dinlemezlerse, benim adıma yapmasını söyle."

O, onun tereddüt edeceğinden korkmuştu. Ama o, zarif bir şekilde ayağa kalktı. Kimseye bir şey söylemeden kaptan köşküne doğru yürüdü ve sağlam eliyle kapıyı sertçe vurdu.

"Girin," diye cevapladı Kyle.

İçinde olup bitenlerin hepsini göremiyordu, ama insanlar ona bunu ifade edecek kelimeler vermedikleri bir şekilde bunun farkındaydı. Bu yüzden Wintrow'un kalbinin güm güm attığını duyuyordu ve babası, yük senetlerine bakarken, önünde cesurca duran oğlunu görünce şaşkınlıkla hissettiği küçük zafer sevinçini de hissediyordu.

"Burada ne işin var?" diye sertçe sordu Kyle. "Sen bir gemi çocuğusun, daha fazlası değil. Bana sızlanma."

Wintrow, babası konuşmasını bitirene kadar sessizce durdu. Sonra sakın bir sesle konuştu. "Bu parmağımın kesilmesi gerekiyor. Ezildi ve şimdi enfeksiyon kaptı. İyileşmeyeceği belli." Kısa ve hızlı bir nefes aldı. "Elimin tamamı değil, sadece parmak kesilsin."

Kyle sonunda cevap verdiğinde sesi kalın ve kararsızdı. "Bundan emin misin? Arkadaşın mı söyledi? Gemide doktorluk yapan o."

"Doktorun bakmasına gerek yok. Kendin bak." Vivacia, Wintrow'un hissetmediğinden emin olduğu bir rahatlıkla, kabuk bağlamış bandajı çözmeye başladı. Babası küçük bir ses çıkardı. "Kokusu da çok kötü," diye doğruladı Wintrow, hala aynı rahat ses tonuyla. "Ne kadar çabuk kesersen o kadar iyi."

Babası ayağa kalktı, sandalyesini güverteye sürterek geri çekti. "Senin için ikinci kaptanı çağırayım. Otur, evlat."

"Sizin yapmanızı tercih ederim, efendim, sizin için de fark etmezse. Güverteye, baş tarafına." Wintrow'un odayı hesaplayarak süzdüğünü neredeyse hissedebiliyordu. "Kamarada kanamanın bir anlamı yok," diye ekledi, sanki sonradan aklına gelmiş gibi.

"Yapamam... Hiç yapmadım..."

"Nereyi keseceğinizi gösterebilirim, efendim. Tavuğu kesip tencereye atmaktan çok da farklı değil. Sadece eklemi kesmek gerekiyor. Manastırda bana öğrettikleri şeylerden biri de buydu. Bazen yemek pişirmenin tıp ile ne kadar benzerlikleri olduğunu görünce şaşırırdım. Otlar, et hakkında bilgi... Bıçaklar."

Vivacia bunun bir tür meydan okuma olduğunu anladı. Tam olarak anlamamıştı. Wintrow'un anladığını da sanmıyordu. Kafasında düşünmeye çalıştı. Kyle oğlunun elindeki enfekte parmağı kesmeyi reddederse, bir şekilde kaybedecekti. Neyi kaybedecekti? Emin değildi, ama bunun Wintrow'un hayatını gerçekte kimin kontrol ettiği ile bir ilgisi olduğunu düşünüyordu. Belki de bu, oğlunun babasına, onu zorla soktuğu hayatı tam olarak kabul etmesini, bu hayatın sertliğiyle tamamen yüzleşmesini isteyen bir meydan okumaydı. Bu meydan okumada, kasabada reddettiği bedenini riske atma aptallığı da vardı. Onlar onu korkak olarak nitelendirmiş ve acıdan korktuğunu düşünmüştü. Şimdi onlara, korktuğu şeyin acı olmadığını kanıtlayacaktı. Onun içinde gururla bir titreme hissetti. Gerçekten, o şimdiye kadar taşıdığı hiçbir Vestrit'e benzemiyordu.

"Kaptan yardımcısını çağırayım," dedi Kyle

Vestrit kararlı bir sesle. "Kaptan yardımcısı olmaz," dedi Wintrow yumuşak bir sesle.

Kyle onu duymazdan geldi. Kapıya doğru yürüdü, kapıyı açtı ve dışarıya eğilerek ikinci kaptana "GANTRY!" diye bağırdı. "Bu geminin kaptanı benim," diye sessizliğin içinde Wintrow'a söyledi. "Ve bu gemide ne yapılacağına ben karar veririm. Kim ne yapacağına da ben karar veririm. Bu tür tıbbi işleri ikinci kaptan yapar, ben değil."

"Babamın bunu kendisi yapmayı tercih edeceğini düşünmüştüm," dedi Wintrow sessizce. "Ama senin buna cesaretin yok gibi görünüyor. O zaman güvertede ikinci kaptanı bekleyeceğim."

"Cesaret meselesi değil," diye bağırdı Kyle ve o anda Vivacia, Wintrow'un ne yaptığını anladı. Bir şekilde, bu meseleyi geminin tayfası ile kaptanı arasındaki bir meseleden, baba ile oğlu arasındaki bir meseleye çevirmişti.

"O zaman gel ve izle, baba. Bana cesaret ver." Wintrow isteğini dile getirdi. Yalvarmadı, sadece basit bir istekte bulundu. Cevap beklemeksizin, cevap bile almadan kabinden çıktı. O uzaklaşırken, Gantry kapıya yaklaştı ve cerrah çantasını alıp baş güverteye gelmesi emredildi. Wintrow durmadı, sakın bir şekilde baş güverteye geri döndü.

"Geliyorlar," diye Vivacia'ya sessizce söyledi. "Babam ve arkadaşı, parmağımı kesmek için. Çığlık atmamam için dua ediyorum."

"Senin irade gücün var," diye söz verdi Vivacia. "Kesilecek yeri düz bir şekilde güverteye koy. Ben seninle birlikte olacağım."

Çocuk cevap vermedi. Hafif bir esinti yelkenleri doldurdu ve ona çocuğun teri ve korkusunun kokusunu getirdi. Ama çocuk başka bir şey söylemedi. Sadece sabırla yaralı elinden son bandajı çıkarıyordu. "Hayır." Bu kelimeyi kesin bir şekilde söyledi. "Bunu kurtarmak imkansız. Tüm vücudumu zehirlemeden ondan kurtulsam daha iyi." Parmağını bıraktığını hissetti, vücudundan ayırdığını hissetti. Zihninde, işi çoktan bitirmişti.

"Geliyorlar," dedi Vivacia yumuşak bir sesle.

"Biliyorum." Gergin bir kahkaha attı, sesi tüyler ürperticiydi. "Onları hissediyorum. Senin aracılığınla."

Böyle bir şeyi ilk kez kabul ediyordu. Vivacia, bunun başka bir zamanda olmasını diledi, özel olarak konuşabilecekleri ya da sadece baş başa kalıp bu birleşmeyi keşfedebilecekleri bir zamanda. Ama iki adam ön güvertedeydi ve Wintrow refleks olarak ayağa fırladı ve onlara döndü. Yaralı eli, sanki bir adak gibi sağlam elinin avuç içine yaslandı.

Kyle çenesini oğluna doğru çevirdi. "Oğlum parmağını çekmen gerektiğini düşünüyor. Sen ne dersin?"

Wintrow'un kalbi göğsünde durmuş gibi oldu, sonra tekrar atmaya başladı. Sessizce elini ikinci kaptana uzattı. Gantry eline bakıp tiksintiyle dişlerini gösterdi. "Çocuk haklı." Wintrow'a değil, kaptanına seslendi. Wintrow'un sağ bileğini sıkıca kavradı ve elini çevirerek parmağı her yönden inceledi. Tiksintiyle kısa bir homurtu çıkardı. "Torg ile konuşacağım. Bu eli daha önce görmeliydim. Parmağı şimdi kessek bile, çocuk bir gün kadar dinlenmelidir, çünkü parmağındaki zehir ele de yayılmış gibi görünüyor."

"Torg işini bilir," diye cevapladı Kyle. "Hiç kimse her şeyi önceden bilemez."

Gantry kaptanına düzgün bir şekilde baktı. Sesinde hiçbir itiraz yoktu: "Ama Torg'un acımasız bir tarafı var ve bu, kendisinden daha iyi olduğunu düşündüğü birini merhametine bıraktığında ortaya çıkıyor. Brashen'i kaçıran da buydu; adam iyi bir işçiydi, Torg onu kışkırtmadıkça. Torg, bir adamı seçer ve onu ne zaman bırakacağını bilmez." Gantry dikkatlice devam etti, "Bu kayırma meselesi değil. Korkma. Bu delikanlının adı ne, umurumda değil efendim. O gemide çalışan bir adam ve bir gemi, tüm tayfa çalışırsa en iyi şekilde yol alır." Durdu. "Torg ile konuşacağım," diye tekrarladı ve bu kez Kyle cevap vermedi. Gantry'nin sonraki sözleri Wintrow'a yönelikti.

"Bunu yapmaya hazırsın." Bu aslında bir soru değildi, daha çok çocuğun bunun doğruluğunu anladığını onaylayan bir cümleydi.

"Hazırım." Wintrow'un sesi alçak ve derindi. Sanki birine sadakat yemini ediyormuş gibi tek dizinin üzerine çöktü ve yaralı elini Vivacia'nın güvertesine düz bir şekilde koydu. Vivacia gözlerini kapattı. O dokunuşa, güverteye bastırılan parmaklara konsantre oldu. Güverteye büyücü ağacından yapılmış tahtalar döşendiği için sessizce şükretti. Bu pahalı ahşabın neredeyse hiç duyulmamış bir kullanımıydı, ama bugün Vestritlerin bunun için ödediği her kuruşun değerinde olduğunu görecekti. Elini sıktı ve onun iradesine kendi iradesini ekleyerek, elinin koyduğu yerden kıpırdamamasını diledi.

İkinci kaptan onun yanında çömelmiş, bir kanvas alet çantasını açıyordu. Bıçaklar ve sondalar kanvas ceplerde dururken, iğneler kanvasın üzerine saplanmıştı. Bazıları ince balık bağırsağı iplikle geçirilmişti. Çantanın son kısmı açıldığında, hem ince hem de kalın dişli testereler ortaya çıktı.

ince hem kaba dişli testereler ortaya çıktı. Wintrow yutkundu. Gantry bunların yanına pamuklu ve keten bandajlar koydu.

"Brendi istersin," dedi Gantry sertçe. Adamın kalbi içinden titriyordu. Vivacia, onun bu konuda duygusuz davranmamasına sevindi.

"Hayır." Çocuğun sesi yumuşaktı.

"İsteyebilir. Sonra." Cesaretini toplayarak konuştu. Wintrow ona karşı çıkmadı.

"Ben getiririm," dedi Kyle sertçe.

"Hayır." Hem o hem de Wintrow aynı anda aynı kelimeyi söylediler.

"Kalmanı istiyorum," dedi Vivacia daha yumuşak bir sesle. Bu onun hakkıydı. Ama Kyle anlamazsa diye, yüksek sesle söyledi. "Wintrow'u kestiğinde, ben de kanadım. Mecazi olarak," diye ekledi. Kendi gerginliğini bastırmaya çalıştı. "Güvertemde bu kadar rahatsız edici bir olay yaşanırken, burada, benimle birlikte olmanı talep etme hakkım var."

"Çocuğu aşağıya götürebiliriz," dedi Kyle sertçe.

"Hayır," diye tekrar yasakladı. "Bu sakatlama yapılacaksa, burada, şahit olabileceğim bir yerde yapılmasını istiyorum." Geminin neresinde yapılırsa yapılsın, onun haberi olacağını söylemeye gerek görmedi. Eğer onun gerçek doğasını bu kadar bilmiyorsa, bilmesin. "Diğerlerinden birini gönder."

Kyle onun bakışını takip etti ve neredeyse irkildi. Söylenti hızla yayılmıştı. İşle meşgul olmayan herkes bir şekilde ön güverteye yaklaşmak için bir bahane bulmuştu. Kyle onu işaret ettiğinde, solgun yüzlü, neredeyse derisinden çıkacak gibi olan adam hemen ayağa kalktı. "Sen. Brendi ve bir bardak getir. Çabuk."

Çocuk emri üzerine atladı, çıplak ayakları güverteye çarparak aceleyle uzaklaştı. Kimse kıpırdamadı. Kyle onları görmezden gelmeyi tercih etti.

Wintrow derin bir nefes aldı. Etrafta izleyenleri fark etmiş olsa da, bunu hiç belli etmedi. Sözleri Gantry'ye yönelikti. Sol elini kaldırdı ve yaralı sağ elini dikkatlice işaret etti. "Burada bir yer var... eklem yerinde. Orayı kesmeni istiyorum. Bıçağın ucuyla... keserken hissetmeye çalış. Kendi elinin eklemeni hissedersen

kendi elinin eklemine hissedersen, demek istediğim yeri bulursun. Böylece kemik parçası kalmaz... Sonra da deriyi o yerin üzerine çekip dikmeni istiyorum." Boğazını temizledi ve açıkça konuştu. "Hızlı olmaktansa dikkatli ol. Keskin bir kesik at, parçalamayın."

Her cümleinin arasında Wintrow derin bir nefes aldı. Sesi pek titrememişti, sağ elinin işaret parmağını dikkatlice gösterirken eli de titrememişti. O parmak, izin verselerdi bir gün bir rahibin yemin yüzüğünü takabilirdi. *Tanrım, merhamet et, bağarmama izin verme. Bayılmama, bakmamama izin verme. Eğer bunu yapmam gerekiyorsa, iyi yapayım.*

Çocuğun düşüncelerinin alt akıntısı o kadar güçlüydü ki, Vivacia kendini ona katılmış buldu. Gantry bir bıçak seçip kaldırırken, Wintrow son bir nefes aldı, derin ve sakin. Bıçak iyiydi, parlak, temiz ve keskindi. Wintrow yavaşça başını salladı. Arkasında Mild'in ayak sesleri ve "Brendi getirdim efendim" diye fısıldadığı duyuldu, ama ses çok uzaktan geliyordu, deniz kuşlarının çığlıkları kadar zayıf ve anlamsızdı. Wintrow bir şey yapıyordu, Vivacia fark etti. Her nefes alışında vücudundaki kaslar gevşiyordu. İçine çekiliyor, küçülüyor ve hareketsizleşiyordu, sanki ölüyor gibiydi. Bayılacak, diye düşündü ve ona acımaya başladı.

Sonra bir anda, Vivacia'nın anlamadığı bir şey yaptı. Kendinden çıktı. Vücudundan ayrılmamıştı, ama garip bir şekilde vücudundan kopmuştu. Sanki ona katılmış ve onun gözlerinden, baş omuzlarına kadar eğilmiş, ön güvertede hareketsizce diz çökmüş ince yapılı çocuğu izliyordu. Saçları denizci kuyruğundan çözülmüştü. Birkaç tel alnında dans ediyor, diğerleri terle yapışmıştı. Ama siyah gözleri sakindi, parlak kılıç eline inerken ağzı gevşemişti.

Bir yerlerde büyük bir acı vardı, ama Wintrow ve Vivacia, arkadaşının bıçağı çocuğun etine zorla sokmak için bıçağa yaslandığını izlediler. Parlak kırmızı kan fışkırdı. Wintrow, temiz kan olduğunu fark etti. Rengi iyi, koyu kırmızı. Ama hiçbir şey söylemedi ve yardımcının çalışırken yutkunma sesi, bıçak çocuğun eklemine derinlemesine batarken Kyle'ın titrek nefesinin sesi kadar yüksekti. Gantry bu işte iyiydi; bıçağın ince ucu eklemine ek yerine girdi. Keserken, Wintrow çıkan sesi duyabiliyordu. Beyaz bir acıydı, parmağının kemiğinden

parmak kemiğinden hızla ve sıcak bir şekilde koluna ve omurgasına yayıldı. "*Dikkate alma,*" diye kendini acımasızca emretti. Vivacia'nın daha önce hiç görmediği bir güçle, kol kaslarını gevşek tuttu. Kendini geri çekmeye ya da çekilmeye izin vermedi. Tek tavizi, sağ elinin bileğini sol eliyle sıkıca kavramak oldu, sanki kolundan yayılan acıyı boğabilirmiş gibi. Kan artık serbestçe akıyordu, başparmağıyla orta parmağı arasında birikiyordu. Vivacia'nın tahtasında sıcak hissediliyordu. Büyücü ağacına emildi ve Vivacia onu içine çekti, bu yakınlığı, tuzunu ve bakır kokusunu severek.

Eş, Wintrow'un isteğine sadık kaldı. Bıçağın baskısıyla son kıkırdak parçası koparken küçük bir çıtırtı duyuldu, ardından bıçağı dikkatlice çekerek son deri parçasını kesti. Parmak artık güvertede yatıyordu, ayrı bir şey, bir parça et. Wintrow sol eliyle dikkatlice eğilip kendi kopmuş parmağını aldı ve bir kenara koydu. Sol elinin başparmağı ve işaret parmağıyla, sağ işaret parmağının olduğu yeri derisini bir araya getirdi.

"Dikiş at," dedi yardımcısına sakince, kendi kanı akıp damlarken. "Çok sıkı olmasın; iplik deriyi kesmeyecek kadar, deriyi bir arada tutacak kadar. En küçük iğneni ve en ince bağırsağını kullan."

Wintrow'un babası öksürdü ve arkasını döndü. Sert adımlarla korkuluğa doğru yürüdü, ayakta durup geçen adalara bakmaya başladı, sanki adalar onu derin ve ani bir şekilde büyülemiş gibi. Wintrow farkında değilmiş gibi görünüyordu, ama Gantry kaptanına tek bir bakış attı. Sonra dudaklarını sıkıştırdı, zorlukla yutkundu ve iğneyi eline aldı. Çocuk, ikinci kaptan yarasını dikip bağlarken kendi etini bir arada tuttu. Wintrow, kanlı sol elini güverteye düz bir şekilde koydu ve ikinci kaptan parmağının olduğu yeri bandajlarken kendini destekledi. Ve tüm bu süre boyunca, ne sözle ne de hareketle, hiç acı hissettiğine dair en ufak bir işaret vermedi. Vivacia, onun kanvas yama yapıyor olabileceğini düşündü. Hayır. Bir yerlerde acıyı hissediyordu. Vücudu farkındaydı, çünkü ter omurgasından aşağı akıyordu ve gömleği terle ıslanmıştı, vücuduna yapışmıştı. Bir yerlerde acıyı hissediyordu, ama zihnini ondan koparmıştı. Bu, tıpkı açlık veya susuzluk gibi, sadece vücudunun ona bir şeylerin yolunda olmadığını bildiren ısrarcı bir sinyal haline gelmişti. Gerektiğinde görmezden gelinebilecek bir sinyal.

Oh. Anlıyorum. Tam olarak anlamamıştı, ama onunla paylaştığı şeyden etkilenmişti. Bandajlama bittiğinde, topukları üzerinde geriye doğru sallandı, ama ayağa kalkmaya çalışmayacak kadar akıllıydı. Şu anda kaderi kıskırtmanın bir anlamı yoktu. Bu kadar yol gelmişken bayılmakla her şeyi mahvedemezdi. Bunun yerine, Mild'in titrek ellerle ona doldurduğu brendi kadehini aldı. Üç yudumda içti, bir dikişte içmedi, çok susamış biri su içer gibi içti. Kadehi Mild'e geri verdiğinde, parmak izleriyle kanlıydı.

Etrafına bakındı. Yavaşça bilincini bedenine geri getirdi. Elinden gelen beyaz dalga gibi ağrıya karşı dişlerini sıktı. Gözlerinin önünde bir anlığına siyah noktalar belirdi. Gözlerini kırıştırarak onları uzaklaştırdı ve bir süre Vivacia'nın güvertesinde bıraktığı iki kanlı el izine odaklandı. Kan, büyücü ağacına derinlemesine işlemişti. İkisi de, ne kadar zımparalarsa zımparalasın, bu ikiz izleri asla silinemeyeceğini biliyordu. Yavaşça başını kaldırıp etrafına baktı. Gantry, bıçağı bir bezle temizliyordu. Çocuğun bakışlarına karşılık verdi, kaşları çatılmıştı ama yüzünde küçük bir gülümseme vardı. Ona çok hafifçe başını salladı. Mild'in yüzü hâlâ solgundu, gözleri kocaman açılmıştı. Kyle, korkuluğun üzerinden dışarıya baktı.

"Ben korkak değilim." Yüksek sesle konuşmamıştı ama sesi duyuldu. Babası, meydan okuyan sözlerle yavaşça döndü. "Ben korkak değilim," diye tekrarladı Wintrow daha yüksek sesle. "Ben iri değilim. Güçlü olduğumu iddia etmiyorum. Ama ne zayıf ne de korkak değilim. Acıyı kabul edebilirim. Gerektiğinde."

Kyle'in gözlerinde garip bir ışık belirdi. Ağzının köşelerinde bir gülümseme belirdi. "Sen bir Haven'sın," dedi sessiz bir gururla.

Wintrow onun bakışlarını karşıladı. Ne meydan okuma ne de incitme niyeti vardı, ama sözleri netti. "Ben bir Vestrit'im." Vivacia'nın güvertesindeki kanlı el izlerine, hâlâ orada duran kopmuş işaret parmağına baktı. "Sen beni bir Vestrit yaptın." Ne sevinç ne de neşeyle gülümsedi. "Büyükannem bana ne demişti? "Kan konuşur." Evet. " Vivacia'nın güvertesine eğildi ve kendi kopmuş parmağını aldı. Bir an dikkatle baktı, sonra babasına uzattı. "Bu parmak asla bir rahibin mührünü takmayacak," dedi. Bazılarına sarhoş gibi gelebilir, ama Vivacia'ya sesi kederle kırılmıştı. "Alacak mısınız, efendim? Zaferinizin simgesi olarak?"

Kaptan Kyle'in yakışıklı yüzü öfkenin kanıyla karardı. Vivacia, o anda kendi kanından ve canından nefret etmek üzere olduğunu düşündü. Wintrow, gözlerinde çok garip bir ışıkla hafif adımlarla ona doğru ilerledi. Vivacia, çocuğa ne olduğunu anlamaya çalıştı. İçinde bir şey değişiyordu, onu dolduran bir güç ortaya çıkıyordu. Babasının bakışlarına doğrudan karşılık verdi, ancak sesinde öfke ya da acı yoktu. Cesurca ilerleyerek, babasının ona vurması ya da kucaklaması için yeterince yakın bir mesafeye geldi.

Ama Kyle Haven hiç kıpırdamadı. Hareketsizliği, oğlunun tüm varlığını, tüm yaptıklarını reddediyordu. Wintrow o anda, babasını asla memnun edemeyeceğini, babasının onu memnun etmek istemediğini anladı. Babası onu sadece kontrol etmek istemişti. Ve artık bunu başaramayacağını biliyordu.

"Hayır, efendim? Ah, peki." Sahte olamayacak bir rahatlıkla, Wintrow geminin pruvasına doğru yürüdü. Bir an için elinde tuttuğu parmağını inceliyormuş gibi yaptı. Çalışırken yırtılmış ve kirlenmiş tırnağı, parçalanmış eti ve ezilmiş kemiği. Sonra o küçük et parçasını sanki hiçbir şey değilmiş, hiçbir şekilde kendisine ait olmamış gibi denize attı. Orada, korkuluğa yaslanmadan, kadının yanında dik durdu. Uzak ufka, kendisine vaat edilen, ama artık günler ya da mesafelerle ölçülemeyecek kadar uzak görünen geleceğe baktı. Ayakları hafifçe sallandı. Kimse kıpırdamadı, kimse konuşmadı. Kaptan bile hareketsizdi, gözleri sanki onu delip geçecekmiş gibi oğluna sabitlenmişti. Boynundaki kaslar gerildi.

Gantry konuştu. "Mild. Onu aşağıya götür. Yatağına yatır. Her zil çaldığında kontrol et. Ateşi yükselirse veya sayıklamaya başlarsa bana gel." Aletlerini topladı ve kanvasla sardı. Tahta bir kutuyu açtı ve içindeki şişeleri ve paketleri karıştırdı. Kafasını kaldırmadan sessizce ekledi: "Siz diğerleri, ben size görevlerinizi vermeden önce kendi görevlerinizi bulun."

Bu tehdit yeterliydi. Adamlar dağıldı. Sözleri basitti, emirleri ikinci kaptanın görevleri dahilindeydi. Ama kimse, Gantry'nin çok dolaylı bir şekilde kaptan ile oğlu arasına girdiğini fark etmedi. Bunu, kaptanın dikkatini üzerine çeken gemideki herhangi birine yapacağı kadar ustaca yapmıştı. İkinci kaptanın böyle bir şey yapması alışılmadık bir şey değildi; Kyle Vivacia'nın dümenini devraldığında da sık sık yapmıştı.

Kyle Vivacia'nın komutasını ilk devraldığında. Ama daha önce hiç kaptan ile oğlu arasına girmede. Şimdi bunu yapmış olması, Wintrow'u kaptanın disiplini için yanına aldığı şımarık oğlu olarak değil, mürettebatın gerçek bir üyesi olarak kabul ettiğini gösteriyordu.

Mild, beklerken kendini küçük ve fark edilmez hale getirdi. Bir süre sonra, Kaptan Kyle tek kelime etmeden arkasını döndü ve kış tarafına doğru yürüdü. Mild, kaptanının kendi kamarasına çekilmesini izledi, sonra sanki utanç verici bir şey görmüş gibi gözlerini kaçırdı.

"Ve Mild," Gantry, sanki ara vermemiş gibi aniden devam etti. "Wintrow'a eşyalarını ve yatak takımlarını baş güverteye taşımada yardım et. Diğer adamlarla birlikte yatacak. Yerleşince bunu ona ver. Bir kaşık dolusu fazla verme ve geri kalanını hemen bana getir. Bu laudanum," diye ekledi, sesini Wintrow'un duyabilmesi için yükselterek. "Uyuması lazım. İyileşmesi hızlanır." Çocuğa şişman kahverengi şişeyi uzattı, sonra ayağa kalktı ve geri kalan malzemelerini kolunun altına sıkıştırdı. Gantry, başka bir şey söylemeden arkasını dönüp uzaklaştı.

"Emredersiniz, efendim," dedi Mild. Utangaç bir şekilde Wintrow'un yanına yaklaştı. Diğer çocuk onu fark etmezken, cesaretini toplayıp Wintrow'un kolunu çekiştirdi. "Kaptanın ne dediğini duydun," diye hatırlattı ona beceriksizce.

"Ben burada kalmayı tercih ederim." Wintrow'un sesi dalgın ve hayalperestti. Vivacia, acının er ya da geç bedelinin ödeneceğini anladı. O anda vücudunun acıya tepki vermesini engellemişti, ama şimdi bunun bedeli tam bir yorgunluktu.

"Biliyorum," dedi Mild, neredeyse nazıkçe. "Ama bu bir emirdi."

Wintrow derin bir nefes aldı ve döndü. "Biliyorum." Yorgunluğun uysallığıyla diğer çocuğun peşinden aşağı indi.

Kısa bir süre sonra Vivacia, Gantry'nin direksiyona geri döndüğünü fark etti. Bu, rahatsız olduğunda ve düşünmek için zamana ihtiyaç duyduğunda yaptığı bir şeydi. O, kötü bir eş değildi, diye düşündü Vivacia. Brashen daha iyiydi, ama Brashen onunla daha uzun süredir birlikteydi. Direksiyondaki elleri emin ve sabitti, güven vericiydi ama ona güvenmediğini göstermiyordu.

Gizlice aşağı baktı ve elini açtı. Parmak avucunun içinde yatıyordu. Kimsenin onu yakaladığını görmediğini düşündü. Neden böyle yaptığını açıklayamazdı, sadece Wintrow'un bir parçası olduğu için ve onun bu kadar küçük bir parçasını bile kaybetmek istemediği için. Kendi devasa parmaklarına kıyasla çok küçüktü. Et ve deri ile kaplı, ince, eklemli bir kemik çubuğu ve ucunda ince çizgili tırnak. Ezilmiş ve kanlı olmasına rağmen, inceliği ve detaylarıyla onu büyülemişti. Kendi eliyle karşılaştırdı. Oymacı, eklemleri, tırnakları ve hatta elinin arkasındaki tendonları bile ustaca yapmıştı. Ama parmaklarının arkasında ince kıl kökleri, minik tüyler, parmak uçlarındaki kıvrımlı izler yoktu. Gerçek bir et ve kan yaratığa sadece geçici bir benzerliği olduğunu üzülererek kabul etti.

Bir süre daha hazinesini inceledi. Sonra onu dudaklarına götürmeden önce gizlice arkasına baktı. Onu atamazdı ve saklayacak yeri de yoktu, tek bir yer hariç. Onu ağızına koydu ve yuttu. Tadı, kanının kokusu gibiydi; tuz ve bakır ve garip bir şekilde, denizin kendisi gibi. Kendisinin bir parçası olması için yuttu. Sihirli odun boğazının derinliklerinde ne olacağını merak etti. Sonra, güverte tahtalarının kanını emdiği gibi, onun da emildiğini hissetti.

Daha önce hiç et yememişti. Açlık ya da susuzluk nedir bilmiyordu. Ama Wintrow'un kopmuş etini içine alarak, daha önce adını koyamadığı bir özlemi gidermişti. "Artık biz biriz," diye fısıldadı kendi kendine.

Baş tarafta bir ranzada Wintrow huzursuzca dönüp duruyordu. Laudanum, elindeki zonklamayı hafifletebiliyordu ama tamamen dindiremiyordu. Eti sıcak ve kuruydu, yüzündeki ve kolundaki kemiklerin üzerinde gergin duruyordu. "Sa ile bir olmak," dedi çatallı bir sesle. Rahibin nihai hedefi. "Sa ile bir olacağım," diye daha kararlı bir şekilde tekrarladı. "Bu benim kaderim."

Vivacia ona karşı çıkacak cesareti bulamadı.

Yağmur yağıyordu, Bingtown'da kışın simgesi olan amansız yağmur. Yağmur, oyulmuş buklelerinden akıp sakalından çıplak göğsüne damlıyordu. Paragon kollarını göğsünde kavuşturdu, sonra başını salladı ve ağır damlalar etrafa sıçradı. Soğuktu. Soğuk, çoğunlukla insanların onun için sakladıkları hislerden hatırladığı bir şeydi

. *Odun soğuyamaz*, diye kendi kendine söyledi. *Ben üşümüyorum*. Hayır. Bu sıcaklık meselesi değildi, sadece üzerine damlayan suyun rahatsız edici hissiydi. Alnını eliyle sildi ve elindeki suyu silkeledi.

"Öldüğünü söylemiştin." Boğuk bir kontralto sesi, onu tedirgin edecek kadar yakınından geldi. Yağmurun bir başka sorunu da buydu; sesi kulaklarını dolduruyor, ıslak kumdaki ayak sesleri gibi önemli sesleri duyamamasına neden oluyordu.

"Kim var orada?" diye sordu. Sesi öfkeli geliyordu. Öfke, insanlara korkudan daha iyi gösterilebilecek bir duyguydu. Korku onları daha cesur yapardı.

Kimse cevap vermedi. Aslında kimsenin cevap vereceğini beklemiyordu. Kör olduğunu görebiliyorlardı. Muhtemelen gizlice yaklaşıacaklardı ve kaya onlara çarpmadan yerlerini asla anlayamayacaktı. Tüm dikkatini gizlice yaklaşan ayak seslerini duymaya verdi. Ama ikinci ses, ilk sesin geldiği yerden çok uzak değildi. Jamaillian aksanından hemen tanıdı. Mingsley.

'Ben de öyle düşünmüştüm. En son buraya geldiğimde hiç hareket etmemişti ve konuşmamıştı. Dav — aracım bana hala hayatta olduğunu söylemişti, ama ben ona inanmamıştım. Eh, bu durum işleri tamamen değiştirdi. Boğazını temizledi. "Ludlucks anlaşılmaya yanaşmıyordu, şimdi nedenini anlıyorum. Ölü bir adaya teklif veriyormuşum. Teklifim çok düşüktü. Onlara tekrar yaklaşmam gerekecek."

"Sanırım fikrimi değiştirdim." Kadının sesi alçaktı. Paragon, kadının hangi duyguyu bastırıldığını anlayamadı. Tiksinti mi? Korku mu? Emin olamadı. "Sanırım bununla hiçbir ilgim olsun istemiyorum."

"Ama az önce çok ilgileniyordun," diye itiraz etti Mingsley. "Şimdi mızımızlanma. Figür başı hayatta. Bu sadece olanaklarımızı artırır."

"Wizardwood beni çok meraklandırıyor," diye itiraf etti isteksizce. "Bir keresinde biri bana üzerinde çalışmam için küçük bir parça getirdi. Müşteri, onu kuş şeklinde oymamı istedi. Ona da size söylediğim gibi, yaptığım işin benim ya da müşterilerin kaprislerine göre değil, bana verilen ahşaba göre belirlendiğini söyledim. Adam denemem için ısrar etti. Ama ahşabı elime aldığımda, bana... kötü geldi. Eğer tahtaya bir duygu katabilseydin, o tahtaya

saf kötölük olduğunu söyledim. Dokunmaya bile tahammöl edemedim, oyma yapmayı bırak. Ona geri almasını söyledim."

Mingsley, kadın komik bir hikaye anlatmış gibi güldü. "Şunu fark ettim," dedi, sanki genel bir konuşma yapar gibi, "bir sanatçının hassas duyguları en iyi, madeni paraların yığılma sesiyle yatıştırılır. Eminim çekincelerinizi aşabiliriz. Ve size bununla inanılmaz bir para kazanacağınızı garanti edebilirim. Sıradan ahşaptan yaptığınız işlerin şu anki gelirine bakın. Sihirli ağaçtan boncuklar yaparsanız, istediğimiz her şeyi isteyebiliriz. Kelimenin tam anlamıyla. Alıcılara sunacağımız şey, daha önce hiç görmedikleri bir şey olacak. Bu konuda ikimiz de aynıyız. İçeridekilerin kaçırıldığını dışarıdakiler görüyor."

"Aynı türden mi? Konuşabileceğimizden bile emin değilim." Kadının ses tonunda uzlaşma yoktu, ama Mingsley duymazdan geldi.

"Şuna bak," diye böbürlendi. "Düzgün damarlı. Gümüş rengi. Tahtadan tahtaya, tek bir düğüm bile görmedim. Tek bir tane bile! Böyle bir ahşapla her şeyi yapabilirsiniz. Figür başını çıkarırsak, onu restore ettirip ayrı satarsak bile, bu enkazda bir endüstri kurmaya yetecek kadar büyücü ağacı var. Sadece boncuklar ve tılsımlar değil, daha büyük düşünmeliyiz. Sandalye, yatak ve masa, hepsi özenle oyulmuş. Ah! Beşikler. Bunun statüsünü bir düşün, ilk çocuğunu büyücü ağacından oyulmuş bir beşikte sallayarak uyutmak. Ya da," adamın sesi birden daha da coşkuyla yükseldi, "belki beşiğin başlığını kadın yüzleriyle oyabilirsin. Onları canlandırmanın bir yolunu bulabiliriz, onlara ninni söylemeyi öğretiriz ve çocuğı uyutacak bir beşikimiz olur!"

"Bu düşünce kanımı donduruyor," dedi kadın.

"Bu tahtadan mı korkuyorsun?" Mingsley kısa bir kahkaha attı. "Bingtown'un batıl inançlarına kapılma."

"Odadan korkmuyorum," diye karşılık verdi kadın. "Senin gibi insanlardan korkuyorum. Körü körüne bir şeylere saldırıyorsun. Dur ve düşün. Bingtown Tüccarları, bu bölgenin gördüğü en zeki tüccarlar ve tacirlerdir. Bu ahşabı satmamalarının bir nedeni olmalı. Figür başının hayatta olduğunu kendi gözleriyle gördün. Ama nasıl ve neden olduğunu sormuyorsun! Sadece aynı malzemeden masa ve sandalye yapmak istiyorsun. Ve sonunda,

canlı bir varlığın önünde durup, onun vücudunu kesip mobilya yapmak için kullanmaktan bahsediyorsun."

Mingsley tuhaf bir ses çıkardı. "Bunun canlı bir varlık olduğuna dair gerçek bir garantimiz yok," dedi hoşgörölü bir şekilde. "Hareket etti ve konuştu. Bir kez. Çubuklara takılı zıplayan oyuncaklar da hareket eder, iplere bağlı kuklalar da. Papağanlar konuşur. Hepsine insan statüsü mi vereceğiz?" Sesi alaycıydı.

"Ve şimdi, beni senin istediğini yapmam için her türlü saçmalığı söylemeye hazırsın. Yaşayan gemilerin bağlı olduğu kuzey duvarına gittim. Bahse girerim sen de gitmişsindir. Orada gördüğüm gemiler açıkça canlıydı, açıkça bireylerdi. Mingsley. Kendine yalan söyleyip istediğin her şeye kendini inandırabilirsin. Ama senin bahanelerini ve yarı gerçekleri, senin için çalışmam için bir neden olarak kabul etmemi bekleme. Hayır. Burada ölü bir yaşam gemisi olduğunu, ahşabının kurtarılabileceğini söylediğinde ilgimi çekmiştin. Ama o da yalandı. Artık seninle burada yağmurda durmanın bir anlamı yok. Bunun yanlış olduğuna karar verdim. Yapmayacağım."

Paragon onun uzaklaştığını duydu, Mingsley'in arkasından "Aptalsın. Hayal bile edemeyeceğin kadar çok paradan vazgeçiyorsun" diye bağırdığını duydu.

Ayak sesleri durdu. Paragon kulaklarını dikti. Geri gelecek miydi? Sadece sesi geldi, normal bir tonda ama net bir şekilde. "Bir şekilde," dedi soğuk bir sesle, "karlı ve kârlı olmayanı doğru ve yanlışla karıştırmışsın. Ama ben karıştırmadım."

Sonra onun tekrar uzaklaştığını duydu. Öfkeli bir adam gibi adımlarını hızlandırdı. Yağmur daha da şiddetlendi; damlalar insan tenini acıtacak kadar sert düşüyordu. Mingsley'in yeni başlayan sağanak yağmura tiksintiyle homurdandığını duydu.

"Sanatsal mizaç," diye alay etti kendi kendine. "Geri dönecektir." Bir duraklama.

Sonra, "Gemi. Sen, gemi. Gerçekten yaşıyor musun?" Paragon cevap vermemeyi tercih etti.

"Beni görmezden gelmek akıllıca değil. Seni ele geçirmem an meselesi. Bilmem gerekenleri söylemen senin yararına. Gemiden ayrı mısın, yoksa gerçekten onun bir parçası mısın?"

Paragon şiddetli yağmura karşı durdu ve cevap vermedi.

"Seni gemiden kurtarsam ölür müsün?" Mingsley alçak sesle sordu. "Çünkü niyetim bu."

Paragon bunun cevabını bilmiyordu. Bunun yerine Mingsley'i davet etti: "Yaklaşıp denesene."

Kısa bir süre sonra adamın ayrıldığını duydu.

Acı yağmur altında orada bekledi. Kadının tekrar konuştuğunu duyduğunda, kıpırdamadı. Onu daha iyi duyabilmek için başını yavaşça çevirdi.

"Gemi? Gemi, yaklaşabilir miyim?" "Benim adım Paragon."

"Paragon, yaklaşabilir miyim?"

Düşündü. "Bana adını söylemeyecek misin?" diye karşılık verdi sonunda.

Kısa bir tereddüt. "Adım Amber." "Ama bu senin adın değil."

"Birçok ismim oldu," dedi bir süre sonra. "Bu, şu anda, burada bana en çok yakışan isim."

Ona yalan söyleyip bu ismin kendi ismi olduğunu söyleyebilirdi, diye düşündü. Ama söylememişti. Sesinin geldiği yöne doğru elini uzattı. "Amber," diye kabul etti. Bu aynı zamanda bir meydan okumaydı. Elinin bir insaninkine kıyasla ne kadar büyük olduğunu biliyordu. Parmakları onun elini kavradığında, kolunu yerinden söküp çekebilirdi. Eğer isterse.

Kızın nefesini, yağmurun sahildeki sıkı kumlara çarptığı sesi dinledi. Kız aniden iki adım atarak ona yaklaştı ve eldivenli sol elini onun eline koydu. Adam kocaman parmaklarıyla kızın küçük ellerini kapattı. "Paragon," dedi kız nefes nefese.

"Neden geri geldin?"

Kız gergin bir şekilde güldü. "Mingsley'in dediği gibi, sen beni meraklandırıyorsun." Adam cevap vermediğinde kız devam etti, "Ben her zaman bilge olmaktan çok meraklı oldum. Ama sahip olduğum tüm bilgelik merakımdan geldi. Bu yüzden ondan uzaklaşmayı hiç öğrenemedim."

"Anlıyorum. Bana kendinden bahseder misin? Gördüğün gibi, ben körüm."

"Çok iyi görüyorum." Sesinde acıma ve pişmanlık vardı. "Mingsley sana çirkin demiş. Ama kaşlarını, çeneni, dudaklarını ve burnunu şekillendiren kişi usta bir heykeltıraş olmalı. Keşke gözlerini görebilseydim. Böyle bir sanat eserini kim yok edebilir?"

Sözleri onu etkiledi, ama aynı zamanda hatırlayamadığı, hatırlamak istemediği bir şeye doğru itti. Huysuzca cevap verdi: "Ne övgüler! Benim isteğime cevap vermediğin gerçeğinden dikkatimi başka yöne çekmek için mi?" Elini bıraktı.

"Hayır, hiç de değil. Ben... Amber. Ağaç oymacılığı yapıyorum. Ağaçtan takılar, boncuklar, süs eşyaları, taraklar ve yüzükler yapıyorum. Bazen daha büyük parçalar da yapıyorum, kase ve kadehler gibi... hatta sandalyeler ve beşikler. Ama onlardan çok fazla yapmıyorum. Yeteneğim daha çok küçük işlerde ortaya çıkıyor. Yüzüne dokunabilir miyim?"

Soru o kadar hızlı geldi ki, düşünmeden başını sallamıştı. "Neden?" diye sordu geç kalarak.

Kızın kendisine yaklaştığını hissetti. Vücudunun azıcık sıcaklığı yağmurun soğuşunu engelliyordu. Parmaklarının sakalının kenarına dokunduğunu hissetti. Çok hafif bir dokunuştı ama yine de titredi. Tepkisi çok insancıldı. Geri çekilebilseydi, çekilirdi.

"Sana ulaşamıyorum. Beni kaldırır mısın?"

Kızın ona gösterdiği büyük güven, onun ilk sorusuna cevap vermediğini unutturdu. "Seni ellerimle ezebilirim," diye hatırlattı.

"Ama yapmazsın," dedi kız güvenle. "Lütfen."

Onun yalvarışındaki aciliyet onu korkuttu. "Neden yapmayayım ki? Daha önce öldürdüm, biliyorsun! Bütün bir mürettebatı! Bingtown'un tamamı bunu biliyor. Sen kimsin ki benden korkmuyorsun?"

Cevap olarak, ıslak çıplak elini onun koluna koydu. Onun damarlarında akıyordu; sıcaklığı, bir kadının elinin bir erkeğin uyluğuna değmesi gibi tüm vücudunu alevlendiriyordu. Aniden, akışın iki yönlü olduğunu anladı, o onun bedeninde olduğu kadar, o da onun bedenindeydi. Onun insanlığı içinde şarkı söylüyordu. O, onun duyularında boğuluyordu. Yağmur saçlarını ve giysilerini vücuduna yapıştırmıştı. Cildi soğuktu,

ama vücudu içinden ısınmıştı. Ciğerlerindeki nefesin, yelkenlerine çarpan rüzgar gibi olduğunu hissetti, kanının vücudunda akışı, gemisinin gövdesinden geçen deniz suyu gibi heyecan vericiydi.

"Sen tahtadan daha fazlasısın!" diye bağırdı kız. Sesinde keşif vardı ve o, ihanetin ani dehşetini hissetti. Kız onun içindeydi, çok şey görüyor, çok şey biliyordu. Kendinden uzak tuttuğu her şeyi kız uyandırıyor. Onu bu kadar sert itmek istememişti, ama kız ıslak kum ve kayalık sahile düşerken çığlık attı. Etraflarına yağmur yağarken kızın nefes nefese kaldığını duydu.

"Acın var mı?" diye sordu bir süre sonra sert bir sesle. İçinde her şey sakinleşiyordu.

"Hayır," diye fısıldadı. Sonra, o özür dilemeden önce, "Özür dilerim," dedi. "Her şeye rağmen, senin... tahta olacağını sanmıştım. Ahşaba karşı yeteneğim var. Dokunduğumda anlarım, damarlarının nasıl kıvrıldığını, neresinin ince neresinin kalın olduğunu... Sana dokunup gözlerinin nasıl olduğunu tahmin edebileceğimi sandım. Sana dokundum, sadece ahşap bulacağımı düşünerek. Böyle yapmamalıydım... Affet beni. Lütfen."

"Önemli değil," diye cevapladı adam ciddi bir sesle. "Seni öyle aniden itmek istemedim. Düşmeni istememiştim."

"Hayır, benim hatamdı. Beni itmekle haklıydın. Ben..." Yine durdu ve bir süre sadece yağmurun sesi duyuldu. Dalgaların sesi artık daha yüksek geliyordu. Gelgit dönmüştü ve su yaklaşıyordu. "Lütfen, baştan başlayabilir miyiz?" diye sordu aniden.

"İstersen," dedi adam beceriksizce. Bu kadın... Bu kadını hiç anlamıyordu. Ona bu kadar çabuk güvenmişti ve şimdi de bu kadar çabuk arkadaşlık kurmaya çalışıyordu. Böyle şeylere alışık değildi, hele bu kadar çabuk olmalarına hiç alışık değildi. Bu onu korkutuyordu. Ama daha da korkutucu olan, kadının gidip bir daha dönmeme ihtimaliydi. Kadına sunabileceği bir güven duygusu aradı. "İçeri gelmek ister misin, yağmurdan kurtulmak için?" diye davet etti. "Evim çok eğimli ve içerisi dışarıdan daha sıcak değil, ama en azından yağmurdan kurtulursun."

"Teşekkür ederim," dedi kız sessizce. "İsterim. Çok isterim."

KİŞ

2 CRIMPERS

DIŞ GEÇİT'te bu ismi hak eden güvenli liman çok azdı, ama Nook bunlardan biriydi. Gelgit sırasında girmesi zor bir yerdi, ama bir kez içeri girildiğinde, gemiler ve denizciler bir iki gece rahatça dinlenebilecekleri birkaç yerden biriydi. Dış Pasaj'daki çoğu liman, Vahşi Deniz'den esen kış fırtınaları tarafından düzenli olarak tarandı ve bazen haftalarca süren acımasız dalgalar sahilleri dövdü. Bilge bir kaptan, güney yolunda gemisini karadan uzak tutardı, çünkü dış kıyılara yaklaştıkça, karaya sürüklenip kayalıklarda parçalanma ihtimali artardı. Su kaynakları denizciler için bile içilemeyecek kadar kirlenmemiş olsaydı, *Reaper* Nook'a girme riskini almazdı.

Ama o riski aldı ve mürettebat, karaya çıkma izniyle, kadınlarla, tuzlu olmayan yemeklerle ve yeşil köpüklerle kaplı olmayan suyla kutsanmış bir akşam geçiriyordu. *Reaper*'ın ambarları doluydu, fiçılar dolusu tuzlu et, yığılmış deriler, yağ ve katı yağ dolu fiçılar. Zor kazanılmış zengin bir yük ve mürettebat, gemiyi bu kadar çabuk doldurdıkları için haklı olarak gurur duyuyorlardı. *Reaper*'ın ana limanı Candletown'dan ayrılalı sadece on beş ay olmuştu. Dönüş yolculuğu, gidiş yolculuğundan çok daha hızlı geçmişti. Profesyonel denizciler, yolculuğun sonunda alacakları ikramiyeleri hak ettiklerini biliyorlardı, avcılar ve deri yüzücüler ise kendi paylarının ne olacağına dair hesaplarını tutuyorlardı. Denizcilere zorla gemide çalıştırılanlar ise, artık tek yapmaları gerekenin eve kadar hayatta kalmak olduğunu ve o zaman özgür adamlar olarak gemiden ineceklerini biliyorlardı.

Geminin tayfası Athel, normal maaşının üzerine deri yüzücü ikramiyesi kazanarak kendini göstermişti. Bu, gemide zar oynamayı sevenler arasında onu biraz popüler yapmıştı, ancak utangaç çocuk, yaklaşan ikramiyesi karşılığında senet almayı teklif eden tüm teklifleri reddetmişti. Herkesin sürprizine, deri yüzücü ve avcılarının yanına taşınarak onlardan biri olmayı da reddetmiş, sıradan bir tayfa olarak kalmayı tercih etmişti

mürettebat üyesi olarak kalmayı tercih etti. Nedenini sormak için ısrar edilince, çocuk sadece gülümsedi ve "Denizci olmayı tercih ederim. Denizciler her türlü gemide çalışabilirler. Ama avcılar ve deri yüzücüler, en azından yılda bir kez kuzeye gelmek zorundadırlar. Bu benim kuzeye ilk gelişim; pek hoşuma gitmedi" dedi.

Aslında verebileceği en iyi cevaptı. Avcılar ve deri yüzücüler, ne kadar sert olduklarına hayran kalırken, denizciler onun seçimindeki bilgeliği onaylayarak başlarını salladılar. Brashen, Althea'nın tüm bunları hesaba kattığını mı yoksa sadece şanslı bir karar mı verdiğini merak etti. Onu tavernanın diğer ucundan izledi. Bir bankın ucunda oturmuş, ilk sipariş ettiği aynı bardak koyu birayı yudumluyordu. Masadaki sohbete başını sallayarak katılıyor, doğru yerlerde gülüyor ve fahişeler ona yaklaştığında ikna edici bir şekilde utangaç görünüyordu. Sonunda geminin mürettebatından biri olmuştu.

O öğleden sonra katliam sahilinde yaşadıkları onu değiştirmişti. Kendisine, görevi yerine getirmek için kaba kuvvet veya iri cüsseli olmak gerekmediğinde başarılı olabileceğini kanıtlamıştı. Karaya çıktıklarından beri ilk görevi deri yüzmek olmuştu ve günler geçtikçe bu işte giderek daha da hızlanmıştı. Bu özgüveni gemide de sürdürdü ve çeviklik ve hızın boydan daha önemli olduğu işleri üstlendi. Erkeklerle birlikte çalışırken hâlâ zorlanıyordu, ama bu bir çocuktan beklenen bir şeydi. Bir alanda başarılı olması, zamanla diğer işlerde de başarılı olacağına dair onlara güven verdi.

Brashen, bardağındaki son iki yudum birayı yuttu ve daha fazla içmek için bardağı kaldırdı. Ve kendi kendine, gemideki arkadaşlarıyla sarhoş olmamak için akıllı davrandığını düşündü. Kendi kendine başını salladı. Onu hafife almıştı. Başladığı gibi devam ederse, bu yolculuğu atlatacaktı. Erkek kılığına girerek yıllarca denizcilik yapamazdı, ama bu seferlik idare ederdi.

Bir barmen kız bardağını doldurmak için geldi. Ona başıyla selam verdi ve masanın üzerine bir bozuk para attı. Kız ciddiyetle parayı aldı ve kısa bir reverans yaptıktan sonra bir sonraki masaya koştu. Kız çok güzeldi; babasının onu bu ortak salonda çalışmasına izin vermesine şaşırdı. Davranışlarından, bu salonda fahişe olarak çalışan kadınlardan biri olmadığı belliydi, ama tüm denizcilerin ona saygı duyup duymadığını merak etti. Gözleri, kızın salonda işini yaparken onu takip ederken, çoğunun saygı duyduğunu fark etti. Bir adam, kız ona servis yaptıktan sonra kolunu tutmaya çalıştı, ama kız çevik bir hareketle ondan kaçtı. Ancak

Athel'e ulaştığında, durdu. Gemi çocuğuna bir şey sorarken gülümsedi. Althea, bardağına bakıyormuş gibi yaptı ve sonra kızın bardağını doldurmasına izin verdi. Taverna kızının sözde delikanlıya gösterdiği gülümseme, diğer müşterilere gösterdiği gülümsemeden çok daha samimiydi. Brashen kendi kendine sırttı; Althea gerçekten de delikanlıya benziyordu ve gemici çocuğun utangaçlığı onu diğerlerinden daha çekici gösteriyordu. Brashen, Althea'nın gösterdiği rahatsızlığın tamamen numara olup olmadığını merak etti.

Kupasını önündeki tezgahın üzerine koydu ve ceketini açtı. Çok sıcaktı. Aslında burada çok sıcak hissediyordu. Kendine gülümsedi, içini huzur kaplamıştı. Oda sıcak ve kuruydu, güverte hala ayaklarının altındaydı. Denizcilerin sürekli arkadaşı olan endişe bir an için hafifledi. Kargolarıyla Candletown'a vardıklarında, nefes alabileceği kadar para kazanmış olacaktı. Tabii ki hepsini harcayacak kadar aptal değildi. Hayır. En azından bu sefer Kaptan Vestrit'in tavsiyesine kulak verecek ve bir kısmını kendine ayırdı. Artık bir seçeneği bile vardı. *Reaper'in* onu gemide tutmak isteyeceğini biliyordu. Muhtemelen istediği kadar gemide kalabilirdi. Ya da Candletown'da geminin biletini alıp, orada biraz etrafa bakabilirdi. Belki orada *Reaper'dan* biraz daha iyi bir gemi bulurdu. Daha temiz, daha hızlı bir gemi. Ticaret gemilerinde yelken açmaya, yelkenleri germeye ve liman liman dolaşmaya geri dönebilirdi. Evet.

Alt dudağında bir zamanlar tanıdık gelen bir yanma hissetti ve aceleyle cindin parçasını ağzından çıkardı. Satıcının söz verdiği gibi, derisini o kadar çabuk yakıyordu. Soğutmak için bir yudum daha bira içti. Cindin imeyeli yıllar olmuştu. Kaptan Vestrit bu konuda tam bir tiran gibiydi. Kıyıya ya da gemiye binen bir adamda cindin kullandığından şüphelenirse, alt dudağını kontrol ederdi. En ufak bir yanık izi görürse, adamı bir sonraki limanda gemiden atar, maaşını vermezdi. Küçük tıpayı daha önce bir kumar masasında kazanmıştı, son zamanlarda pek uğraşmadığı bir başka eğlenceydi bu. Ama lanet olsun, bir erkeğin rahatlaması gereken zamanlar vardır ve bu da en uygun zamandı. Sorumsuz davranmamıştı. Kaybedemeyeceği hiçbir şeyi bahse sokmazdı. Ranzasında balık ve benzeri şeyleri oyarak yaptığı deniz ayısı dişleriyle başlamıştı. Oyuna başladığı andan itibaren sürekli kazanmıştı. Bir keresinde güverte bıçağını kaybetmeye ramak kalmıştı ve bu onun için büyük bir darbe olacaktı, ama sonra şansı döndü ve cindin tapasının yanı sıra

aynı zamanda akşam için bira alacak kadar para da kazanmıştı. Neredeyse kendini kötü hissetmişti. Parasını ve cindinini aldıkları adamlar, limandaki başka bir petrol gemisi *olan Jolly Gal'in* ikinci kaptanı ve gemiciydi. Sadece *Jolly Gal'in* ambarı boştu ve tuz fiçileri doluydu. O ve mürettebatı, avlanma alanına doğru yola çıkmak üzereydi. Sezonun bu geç saatlerinde, gemiyi doldurmak zor olacaktı. Brash, geminin sezon boyunca avlanma alanında kalıp, deniz ayılarından küçük balinalara dönüşmesine şaşırmasdı. İşte o zaman iş çirkin ve tehlikeli hale gelirdi. Bunu yapmayacağı için çok memnundu. Bu geceki galibiyeti bir işaretti, bundan emindi. Şansı açılıyordu ve hayatı düzelecekti. *Vivacia'yı* ve yaşlı Kaptan Vestrit'i hala özlüyordu, ama kendine yeni bir hayat kuracaktı.

Bardağındaki son birayı içti, sonra gözlerini ovuşturdu. Aniden uykusu gelmesi, düşündüğünden daha yorgun olduğu anlamına geliyordu. Cindin genellikle onu neşelendirirdi. Bu, ilacın özelliği idi, eğlenmek için enerjiyle birleşen iyi hissetme duygusu. Oysa şimdi başına gelebilecek en harika şeyin sıcak, yumuşak bir yatak olduğunu düşünüyordu. Ter, küf, yağ ve kenevir kokmayan kuru bir yatak. Böceklerin olmadığı bir yatak.

Kafasında bu cennet görüntüsünü oluşturmakla o kadar meşguldü ki, önündeki tavernacı kızı görünce irkildi. Kız, onun sıçramasına karşılık yaramazca gülümsedi ve bardağını işaret etti. Kız haklıydı, bardak yine boştu. Elini bardağın üzerine koydu ve pişmanlıkla başını salladı. "Maalesef param kalmadı. İyi ki öyle oldu. Yarın limandan ayrıldığımızda kafamın açık olması lazım."

"Yarın mı? Bu fırtınada mı?" diye sordu kız şefkatle.

Kendi isteksizliğini onaylayarak başını salladı. "Fırtına olsun ya da olmasın, bununla yüzleşmek zorundayız. Zaman ve gelgit kimseyi beklemez, öyle derler. Ne kadar erken gidersek, o kadar erken eve varırız."

"Eve," dedi kadın ve tekrar gülümsedi. "O zaman bu benden. Hızlı bir yolculuk dilerim, sana ve tüm mürettebatına."

Yavaşça elini kupanın üstünden çekti ve kadının içkiyi doldurmasını izledi. Gerçekten de şansı dönüyordu. "Sen de o adamlarla aynı gemiden, değil mi? *Reaper* mı?"

"Evet, biziz," diye onayladı. Ağzındaki cindini tekrar hareket ettirdi.

"Demek sen *Reaper'in* yardımcısısın." "Az

kalsın. Ben üçüncü yardımcıyım."

"Ah. O halde sen Brashen misin?"

Adam başını salladı ve gülümsemeden edemedi. Bir kadının onun adını, kendisinin kadının adını bilmeden önce bilmesi gururunu okşadı.

"*Reaper'in* ambarını doldurduğu ve geri döndüğü söyleniyor. İyi bir mürettebat olmalı, değil mi?" Bir soru sorduğunda kaşlarından birini kaldırıyordu.

"Yeterince iyiydi." Bu sohbetten zevk almaya başlamıştı. Sonra, bir sonraki nefesinde, cömertliğinin gerçek nedenini ele verdi.

"Şuradaki senin geminin tayfası mı? Pek içki içmez." "Hayır, içmez.

Konuşkan da değildir."

"Fark ettim," dedi kadın üzgün bir şekilde. Nefes aldı, sonra aniden sordu,

"Onun hakkında söyledikleri doğru mu?

Onun hakkında söyledikleri doğru mu? Deniz ayıları avladıkları kadar hızlı derilerini yüzebiliyor mu?"

O anda Althea, ya da Athel'in güzel olduğunu düşündü. Brashen kendi kendine sırttı. "Hayır, hiç de doğru değil," dedi ciddiyetle. "Athel avcılardan çok daha hızlıdır. Bu çocukla ilgili sorunumuz da bu, onlar vurmadan önce gidip derilerini yüzüyor. Avcılarımız, onun yüzmüş çıplak ayıların peşinde koşmakla tüm zamanlarını harcıyor."

Biradan bir yudum aldı. Kız bir anlığına gözlerini kocaman açarak ona baktı. Sonra, "Ah, sen!" diye onu kıkırdayarak azarladı ve şakacı bir şekilde itti. Rahatlamış olmasına rağmen, düşmemek için bara tutunmak zorunda kaldı. "Ah, pardon!" diye bağırdı ve onu ayağa kaldırmak için kolundan tuttu.

"Önemli değil. Sandığımdan daha yorgunum."

"Öyle misin?" diye daha yumuşak bir sesle sordu. Gözleri onun gözleriyle buluşana kadar bekledi. Gözleri mavi ve denizden daha derindi. "Arkada yataklı bir oda var. Benim odam. İstersen biraz orada dinlenebilirsin. Yatmak istersen."

Onun ne demek istediğini tam olarak anlamadan, gözlerini yana çevirip aşağıya indirdi. Arkasını dönüp uzaklaştı. Adam kupasını tekrar eline aldı

ve o yudumlarırken, kız omzunun üzerinden, "Bana haber ver. Eğer istersen." dedi. Durdu, ona dönüp baktı, bir kaşını merakla kaldırdı. Yoksa davetkar mıydı?

Bir erkeğin şansı, elverişli bir gelgit gibidir. Varken en iyi şekilde yararlanmak gerekir. Brashen kupasındaki son yudumu içip ayağa kalktı. "İyi olur," dedi sessizce. Bu doğrudu. Yatak teklifi kızı da içeriyor olsun ya da olmasın, kulağa çok iyi geliyordu. Kaybedecek ne vardı ki? Ağzındaki cindini tekrar çiğnedi. Çok, çok iyiydi.

"Bir tur daha," dedi Reller. "Sonra gemiye dönsek iyi olur."

"Bizi bekleme," diye kıkırdadı gemicilerden biri. "Git sen, Reller. Biz de hemen geliyoruz." Başını kollarına yaslamaya başladı.

Reller masanın üzerinden uzanıp onu salladı. "Olur mu Jord. Burada bayılmak yok. Gemiye varınca güverteye uzanıp domuz gibi horlayabilirsin, umurunda değil. Ama burada olmaz."

Sesindeki bir şey Jord'un dikkatini çekti. Başını bulanık bir şekilde kaldırdı. "Neden?"

Reller masanın üzerine eğildi. "*Tern'den* bir tayfa az önce beni uyardı. *Jolly Gal'in* bizim rüzgâr altı tarafına demirlediğini biliyor musun? Mürettebat buraya gelmeden önce deniz tutmuştu. Yedi adam kaybettiler. Kaptan üç gündür kasabada dolaşıp yeni mürettebat arıyor ama bulamıyor. Duyduğuma göre çaresiz kalmış; avlanma alanına çıkmak zorundalar. Burada kaldıkları her gün, avlanmak için geçirecekleri bir hafta daha demek. *Tern'den* Fingers, mürettebatımızın bir arada kalıp bu gece gemide uyumanın akıllıca olacağını söyledi. Avcılarından biri iki gündür kayıp ve ne düşündüklerini biliyorsun. Bu yüzden gemiye döndüğümüzde hep birlikte döneceğiz. *Jolly Gal* ile kuzeye doğru uyanmak istemiyorsan tabii."

"Crimpers mi?" Jord dehşetle sordu. "Nook'ta mı çalışıyorlar?"

"Daha iyi bir yer var mı?" Reller alçak sesle sordu. "Adam gemisine zamanında dönmezse, kimse onu aramak için burada kalmaz. Bir ara sokağa uzanıp, eve dönen bir gemiden birkaç denizci kaçırmak kolaydır, zavallı herifler avlanma sularına geri dönerler."

avlanma sularına geri dönerler. Sana söylüyorum, burası bir denizcinin tek başına dolaşacağı bir kasaba değil."

Jord aniden ayağa kalktı. "Bu kuzey sularından bıktım. Bu riski göze alamam. Hadi, arkadaşlar. Gidelim gemimize."

Reller etrafına bakındı. "Hey, Brash nereye gitti? Orada oturuyordu, değil mi?"

"Bir kızla gitti galiba." Althea ilk kez konuştu. Sesinde onaylamadığını duydu ve herkesin şaşkınlıkla ona döndüğünü gördü. "Bana baktığını sanmıştım," diye ekledi ekşi bir sesle. Bardağını aldı, bir yudum içti ve masaya koydu. "Gidelim. Buradaki bira pislik gibi tadı var."

"Oh, sidiğin tadı neymiş, biliyor musun?" Jord alaycı bir şekilde sordu.

"Gerek yok. Tek bilmem gereken, bu şeyin senin ranzanın gibi koktuğu, Jord."

"Ah, ranza koklayıcı, ha?" Jord sarhoş bir şekilde kahkahalar attı. Diğerleri de gülmeye başladı ve Althea sadece başını salladı. Denizde ya da karada, mizah ve espriler aynıydı. Aslında gemiye dönmek için sabırsızlanıyordu. Bu pis yerden ne kadar çabuk ayrılırlarsa, Candletown'a o kadar çabuk varacaklardı. Masadan kalktı. Jord, bardağına bakmak için eğildi. "Onu içecek misin?" diye sordu.

"Buyur iç," dedi ve diğerlerinin peşinden tavernadan fırtınaya çıktı. Gözünün ucuyla Jord'un içkiyi bir dikişte içip yüzünü buruşturduğunu gördü.

"İğrenç. Sanırım fiçinin dibinden içtin." Koluna ağzını sildi ve peşinden çıktı.

Dışarıda fırtına hala esiyordu. Althea, bu terk edilmiş delikte hiç fırtına çıkmaz mı diye yorgun bir şekilde düşündü. Giysilerini ve saçlarını yırtan yağmurlu rüzgara karşı gözlerini kısarak baktı. İki adımda, daha önce sıcak ve kuru olduğunu unuttu. Gemi çocuğu olarak hayata geri dönmüştü.

Hemen arkasından seslenen hancı neredeyse duymuyordu. Reller döndü ve onun neye baktığını görmek için arkasına göz attığında,

tavernanın kapısından dışarı eğilmiş adamı gördü. "Sen Athel misin?" diye fırtınaya karşı bağırdı.

Reller sessizce onu işaret etti.

"Brashen seni istiyor. Biraz fazla içti. Gel de onu buradan çıkar!"

"Harika," diye homurdandı kendi kendine, neden onu seçtiğini merak ederek. Reller ona geri dönmesini işaret etti.

"Gemide buluşalım!" diye rüzgara karşı bağırdı ve kız başını salladı. Yorgun bir şekilde hanın kapısına döndü. Brashen'in koluna asılıp fırtınada sendeleyerek yürümek hiç hoşuna gitmiyordu. Ama bu, gemicilerin yapması gereken işlerden biriydi. Brashen kusarsa, temizlemek de ona kalacaktı.

Kendi kendine mırıldanarak merdivenleri çıktı ve tavernaya girdi. Barmen arka taraftaki bir kapıyı işaret etti. "Orada," dedi tiksintiyle. "Kızlardan birinin üzerine bayılmak üzere."

"Onu buradan çıkaracağım," diye söz verdi Althea ve içkili masaların ve bankların arasından geçerek kapıya doğru ilerledi. Kapıyı açtığında, loş bir oda karşısına çıktı. Odada bir yatak ve bluzu açık tavernacı kız vardı. Althea içeri girdiğinde kız Brashen'in üzerine eğilmişti. Althea'ya bakıp çaresizce gülümsedi. "Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi, hala gülümsüyordu. "Bana yardım eder misin?"

Althea gerçekten bir gemi çocuğu olsaydı, kızın çıplak göğüsleri dikkatini dağıtır ve odaya girerdi. Brashen'e öyle bakmazdı, onun yatakta baygın bir adamdan çok, dövülüp yatırılmış bir adam gibi göründüğünü düşünmezdi. O kısa duraksama anında, solunda bir hareket gördü. Geri çekildi ve darbeyi başının üstüne değil, yan tarafına aldı. Sopianın üst kısmı omzuna çarptı ve sağ kolunu parmak uçlarına kadar uyuşturdu. Onu sopayla vuran adam kapıyı arkasında çarparak kapatırken, Althea bir çığlık atarak öne doğru sendeledi.

Kız da bu işin içindeydi. Althea bunu anında anladı ve acının etkisiyle sol eliyle tavernadaki kızın yüzüne tüm gücüyle vurdu. En iyi yumruğu değildi, ama kız da en az onun kadar şok olmuş görünüyordu.

Acıdı. Yüzünü tutarak, Althea kapının yanındaki adama dönünce çığlık atarak geriye sendeledi. "Seni kalpsiz küçük piç!" diye bağırdı adam ve ona yumruk attı. Althea yumruğu kaçırdı ve arkasındaki kapıya atladı. Kapıyı yarıya kadar açmayı başardı. "Crimpers!" diye tüm gücüyle bağırdı. Beyaz bir ışık onu yere devirdi.

İlk olarak sesler geldi. "*Tern'den* bir tane, aradıkları adam. Bira mahzeninde bağlıydı. *Carlyle'den* bir tane ve *Reaper'dan* bu ikisi. Ayrıca arkada toprakla örtülmüş birkaç kişi daha var gibi görünüyor. Muhtemelen çok sert vurmuşlar. Bir denizci için zor bir son."

İkinci ses omuz silkiyordu: "Zor olduğu doğru, ama onlardan hiç bitmiyor."

Gözlerini açtığı anda devrilmiş masalar ve banklar gördü. Yanağı bir şeyin içindeydi; umarım biradır. Erkeklerin bacakları ve botları yüzünün önündeydi, üzerine basacak kadar yakındı. Başını kaldırıp onlara baktı. Kasaba halkı, fırtınanın soğuğuna karşı kalın deri giysiler giymişti. Yere bastırdı. İkinci denemesinde oturmayı başardı. Hareketiyle oda sallanmaya başladı.

"Hey, çocuk kendine geliyor," dedi bir ses. "Pag'ın kızına neden vurdun, seni ayyaş?"

"O yemdi. O da bu işin içinde," dedi Althea yavaşça. Erkekler. Gözlerinin önündeki şeyi göremiyorlar mıydı?

"Belki, belki de değil," dedi adam düşünceli bir şekilde. "Ayağa kalkabilir misin?"

"Sanırım." Devrilmiş bir sandalyeye tutunarak ayağa kalkmayı başardı. Başını dönüyordu ve kusacak gibi hissediyordu. Kafasının arkasını dikkatlice elledi, sonra kırmızı parmaklarına baktı. "Kanıyorum," dedi yüksek sesle. Kimse çok ilgilenmiş gibi görünmüyordu.

"Arkadaşın hâlâ içeride," botlu adam kadına söyledi. "Onu oradan çıkarıp gemine geri götürsen iyi olur. Pag, kızına vurduğun için sana çok kızgın. Kimse sana kadınlara nasıl davranacağını öğretmedi mi?"

"Pag da bu işin içinde, eğer bu onun arka odasında ve bira mahzeninde oluyorsa," dedi Althea donuk bir sesle.

"Pag? Pag bu tavernayı on yıldır işletiyor, ben bilirim. Senin yerinde olsam böyle çılgınca şeyler söylemezdim. Bütün sandalyeleri ve masaları kırık olan da sensin. Artık burada pek hoş karşılanmıyorsun."

Althea gözlerini sımsıkı kapattı ve sonra açtı. Zemin sakinleşmiş gibiydi. "Anlıyorum," dedi adama. "Brashen'i buradan çıkaracağım." Belli ki Nook onların kasabasıydı ve istedikleri gibi yönetiyorlardı. Tavernada, denizcileri sevmeyen diğer denizcilerle dolu olduğu için şanslıydı. Bu iki kasaba sakini, Pag'ın ek para kazanma yönteminden pek rahatsız görünmüyordu. Merak etti. Eğer ateşin etrafında öfkeli denizcilerden oluşan bir grup olmasaydı, onu ve Brashen'ı şimdi bile bırakır mıydılar? İşler yolundayken gitmesi en iyisiydi.

Arka odanın kapısına sendeleyerek yaklaştı ve içeri baktı. Brashen yatakta oturmuş, başını ellerinin arasına gömmüştü. "Brash?" diye sordu kısık bir sesle.

"Althea?" diye cevapladı sersemlemiş bir şekilde. Sesine doğru döndü.

"Ben Athel!" diye sertçe söyledi. "Ve isimle dalga geçilmesinden bıktım artık." Yanına ulaştı ve kolunu boşuna çekmeye çalıştı. "Hadi. Gemiye dönmeliyiz."

"Hastayım. Biradaki bir şeyden oldu," diye inledi. Elini başının arkasına götürdü. "Sanırım bana bir şey de verdiler."

"Ben de." Althea ona yaklaşıp sesini alçaltarak konuştu. "Ama buradan çıkabiliyorken çıkmalıyız. Kapının dışındaki adamlar Pag'ın yakalanmasına pek aldırmıyor gibi. Ne kadar çabuk çıkarsak o kadar iyi."

Gözleri bulanık olmasına rağmen fikri hemen anladı. "Omzunu ver," diye emretti ve sendeleyerek ayağa kalktı. Althea kolunu omzuna attı. Ya o çok uzundu ya da Althea çok kısaydı, çünkü bu pozisyon pek işe yaramadı. Sanki onu kasten itmeye çalışıyormuş gibi hissetti. Sendeleyerek arka odadan çıktılar, tavernadan geçip kapıya doğru ilerlediler. Şöminenin başındaki adamlardan biri onlara ciddi bir şekilde başını salladı, ama iki kasaba sakini sadece onların gitmesini izledi. Merdivenlerden inerken Brashen bir basamağı kaçırdı ve ikisi de neredeyse donmuş çamurun içine düşüyordu.

Brashen başını kaldırıp rüzgara ve yağmura baktı. "Hava soğuyor."

"Bu gece yağmur karla karışacak," dedi Althea ekşi bir sesle.

"Kahretsin. Gece çok güzel başlamıştı."

O, omzuna ağır bir şekilde yaslanarak onunla birlikte caddede ağır adımlarla yürüdü. Kepenkleri kapalı bir ticaret dükkânının köşesinde durup yönünü bulmaya çalıştı. Bütün kasaba zifiri karanlıktı ve yüzüne yağan soğuk yağmur da hiç yardımcı olmuyordu.

"Dur bir dakika, Althea. İşemem lazım."

"Athel," diye hatırlattı ona yorgun bir sesle. Utangaçlığı, pantolonunu açmaya çalışırken iki adım geri çekilip sendelemekten ibaretti.

"Üzgünüm," dedi birkaç saniye sonra sert bir sesle.

"Önemli değil," dedi ona hoşgörölü bir şekilde. "Hâlâ sarhoşsun."

"Sarhoş değilim," diye ısrar etti. Elini tekrar omzuna koydu. "Biraya bir şey katılmış, sanırım. Hayır, eminim. Cindin olmasaydı tadı alırdım."

"Cindin mi çiğniyorsun?" diye sordu Althea inanamadan. "Sen mi?"

"Bazen," dedi Brashen savunmacı bir tavırla. "Sık değil. Uzun zamandır yemedim."

"Babam her zaman bunun kötü havadan daha fazla denizci öldürdüğünü söylerdi," dedi Althea ekşi bir yüzle. Başı zonkluyordu.

"Muhtemelen," dedi Brashen. Binaları geçip rıhtıma vardıklarında, "Yine de bir ara denemelisin. Bir erkeğin sorunlarını unutturmak için bundan iyisi yok," dedi.

"Tabii." Adamın ayakları titriyor gibiydi. Althea kolunu onun beline doladı. "Az kaldı."

"Biliyorum. Hey. Orada ne oldu? Tavernada?"

O anda çok kızmak istiyordu ama enerjisi yoktu. Neredeyse komikti. "Az kalsın yakalanıyordun. Yarın anlatırım."

"Oh." Uzun bir sessizlik oldu. Rüzgâr birkaç nefeslik bir süre durdu. "Hey. Az önce seni düşünüyordum. Ne yapman gerektiğini. Kuzeye gitmelisin."

Karanlıkta başını salladı. "Bundan sonra katliam gemilerine binmeyeceğim. Mecbur kalmadıkça."

"Hayır, hayır. Öyle demek istemedim. Daha kuzeyde ve batıda. Chalced'i geçince, Dükalıklar'a doğru. Orada gemiler daha küçük. Ve erkek ya da kadın olman umurlarında değil, yeter ki sıkı çalış. En azından ben öyle duydum. Orada kadınlar gemi kaptanı ve bazen tüm mürettebat kadınlardan oluşuyor."

"Barbar kadınlar," diye işaret etti Althea. "Onlar bize değil, Dış Adalılarla daha akraba ve duyduğuma göre, zamanlarının çoğunu birbirlerini öldürmeye çalışarak geçiriyorlar. Brashen, çoğu okuma yazma bile bilmiyor. Kayaların önünde evleniyorlar, Sa bizi korusun."

"Tanık taşları," diye düzeltti.

"Babam savaş çıkmadan önce orada ticaret yapardı," diye ısrarla devam etti. Artık rıhtımdaydılar ve rüzgâr aniden şiddetini artırarak onu neredeyse yere devirecekti. "Babam," dedi Brashen'ı ayakta tutmaya çalışırken, "onların Chalcedeans'tan daha barbar olduklarını söylediler. Binalarının yarısında cam pencere bile yokmuş."

"Orası sahil kesimi," diye ısrarla düzeltti. "İç kesimlerdeki bazı şehirlerin gerçekten muhteşem olduğunu duydum."

"Ben sahildeyim," diye hatırlattı kızgın bir şekilde. "*Reaper* geliyor. Adımlarına dikkat et."

Reaper rıhtıma bağlıydı, rüzgâr ve dalgaların itmesiyle kenevir halatlara karşı huzursuzca sallanıyordu. Althea onu iskeleye çıkarmak için zorlanacağını düşünmüştü, ama Brashen şaşırtıcı bir şekilde kolayca çıktı. Gemide, ondan uzak durdu. "Peki. Biraz uyu, evlat. Erken yola çıkacağız."

"Peki efendim," diye cevapladı minnetle. Hâlâ mide bulantısı ve baş dönmesi vardı. Gemide ve yatağına bu kadar yakın olduğu için daha da yorgun hissediyordu. Arkasını dönüp, ağır adımlarla ambar kapağına doğru yürüdü. Aşağı indiğinde, birkaç mürettebatın hâlâ uyanık olduğunu ve loş bir fenerin etrafında oturduğunu gördü.

"Ne oldu sana?" diye selamladı Reller.

"Crimpers," dedi kısaca. "Brashen ve bana saldırdılar. Ama onlardan kurtulduk. *Tern'in* yakınlarında avcıyı da buldular. Ve sanırım birkaç kişi daha."

"Sa'nın hayaları!" diye küfretti adam. "*Jolly Gal'in* kaptanı da işin içinde miydi?"

"Bilmiyorum," dedi kadın yorgun bir sesle. "Ama Pag kesin vardı, ve kız arkadaşı da. Biraya ilaç katılmıştı. Bir daha onun tavernasına adımımı atmayacağım."

"Kahretsin. Jord'un bu kadar derin uyuduğuna şaşmamalı, sana verilmesi gereken dozu o aldı. Ben *Tern'e* gidiyorum, avcının ne diyeceğini dinleyeceğim," dedi Reller.

"Ben de."

Sanki sihirli bir güçle, kısmen uyanık olan adamlar ayağa kalktı ve dedikoduları dinlemek için toplandılar. Althea, hikayenin onlar için güzelce süslenmesini umuyordu. Kendisi için ise sadece hamak ve tekrar yelken açmak istiyordu.

Fenerini yakmak için dört deneme yaptı. Fitol sonunda yandığında, camı dikkatlice indirdi ve ranzasına oturdu. Bir süre sonra ayağa kalktı ve duvara sabitlenmiş küçük aynaya gitti. Alt dudağını aşağı çekti ve aynaya baktı. Kahretsin. Yanıklar iltihaplanmazsa şanslı sayılırdı. Cindin'in bu yönünü neredeyse unutmuştu. Yine ağır ağır ranzasına oturdu ve paltosunu çıkarmaya başladı. O anda paltosunun sol kolunun yağmurla birlikte kanla da ıslandığını fark etti. Bir süre ona baktı, sonra dikkatlice başının arkasını yokladı. Hayır. Şişlik vardı, ama kan yoktu. Kan onun değildi. Parmaklarıyla kanın olduğu yeri okşadı. Hâlâ ıslak, hâlâ kırmızı. *Althea mı?* diye düşündü sersemlemiş bir halde. Biraya koydukları şey hâlâ beynini bulanıklaştırıyordu. Althea, evet. Kafasına vurulduğunu söylememiş miydi? Lanet olsun, neden kanadığını söylemedi? Derinden haksızlığa uğramış bir adamın iç çekişiyle ceketini tekrar giydi ve fırtınaya geri döndü.

Baş güverte, hatırladığı kadar karanlık ve kokuşmuştu. İki adamı uyandırdıktan sonra, kızın yatağının yerini gösterebilecek kadar aklı başında birini bulabildi. Yatağı, bir farenin dönemeyecek kadar dar bir köşedeydi. Mumun ucuyla yolunu bulmaya çalıştı ve kızın küfür ve itirazlarına rağmen onu uyandırdı. "Benim kamarama gel, evlat, başını dik ve sızlanmayı kes," diye emretti. "Ateşle bir hafta yatıp işe yaramaz halde kalmanı istemiyorum. Hadi, çabuk. Bütün gece vaktim yok."

başını diktir ve sızlanmayı kes," diye emretti. "Bir hafta boyunca ateşin içinde yatıp yatakta yatmanı istemiyorum. Çabuk ol. Bütün gece bekleyemem."

Kız onu takip ederek ambarın dışına, güverteye ve sonra da kamarasına çıkarken, sinirli ve endişeli görünmemeye çalıştı. Mum ışığının loşluğunda bile kızın ne kadar solgun olduğunu ve saçlarının kanla kaplı olduğunu görebiliyordu. Kız onu takip ederek küçük odasına girerken, ona bağırdı: "Kapıyı kapat! Bütün gece fırtınanın burayı doldurmasını istemiyorum." Kız, ağır bir itaatle dediğini yaptı. Kapı kapanır kapanmaz, onun yanından geçip kapıyı kilitledi. Dönüp kızı omuzlarından yakaladı ve onu sallama dürtüsüne karşı koydu. Bunun yerine onu ranzasına oturtup sertçe tuttu. "Neyin var?" diye fısıldadı, ceketini askıya asarken. "Yaralandığınızı neden söylemedin?"

Ona söylediğini biliyordu ve onun cevabının bu olacağını da yarı yarıya bekliyordu. Ama o sadece elini başına götürdü ve belirsiz bir şekilde "Çok yorgundum..." dedi.

O, ilaç dolabına ulaşmak için kızın ayaklarının üzerinden atlarken odasının darlığını lanetledi. Dolabı açıp içindekileri karıştırdı, sonra seçtiklerini kızın yanındaki ranzaya attı. Fenerin ışığını biraz yaklaştırdı; hala net göremeyecek kadar loştu. Parmakları kızın kafasına dokunduğunda, kız acı içinde inledi. Adam, kızın kalın siyah saçlarını ayırıp kanın kaynağını bulmaya çalışıyordu. Parmakları kanla ıslanmıştı; kan hala yavaşça akıyordu. Saç derisi yaraları her zaman çok kanar. Bunu biliyordu, endişelenmemesi gerekirdi. Ama endişelendi, kızın odaklanamayan bakışları da öyle.

"Saçını biraz kesmem gerekecek," diye uyardı, itiraz etmesini bekliyordu.

"Gerekirse."

Ona daha yakından baktı. "Kaç kez vurdular?" "İki kez. Sanırım."

"Anlat bana. Bu gece olanları hatırladığın her şeyi anlat."
Anlat bana."

Ve kız, saçını yaraya yakın yerlerden makasla keserken, dağınık cümlelerle anlattı. Kızın anlattıkları, onun hızlı zekâsıyla gurur duymasına neden olmadı. O akşam hakkında bildikleriyle birleştiren, durumun ciddiyeti ortaya çıktı.

Hem kendisinin hem de Althea'nın *Jolly Gal'in* mürettebatına katılması için hedef alındığını. Şu anda geminin ambarında zincirlenmiş olmaması tamamen şans eseri idi.

Kadının kafa derisinde açılan yarık, küçük parmağı kadar uzundu ve kadının at kuyruğunun çekmesiyle iyice açılmıştı. Etrafındaki saçları kısa kesip pıhtılaşmış saç tellerini temizledikten sonra bile, yaradan hala kan sızıyordu. Bir bezle kanı sildi. "Bunu dikmem gerekecek," dedi kadına. Birasındaki şeyin yol açtığı baş dönmesini ve kadının kafa derisine iğne batırma düşüncesinin yol açtığı mide bulantısını bastırmaya çalıştı. Neyse ki Althea ondan daha sersem görünüyordu. Biraya koydukları şey iyi işe yaramıştı.

Fenerin değişen sarı ışığında, kavisli bir iğneye ince bir bağırsak ipliği geçirdi. Nasırlı parmaklarında çok küçük ve kaygan geliyordu. Giysileri yamalamak ve kanvas dikmekten çok da farklı olamazdı, değil mi? Yıllardır bunu yapıyordu. "Kıpırdama," diye gereksiz yere söyledi. İğnenin ucunu dikkatlice kızın kafa derisine dayadı. İğneyi tekrar çıkarmak için yüzeysel bir şekilde batırması gerekiyordu. İğneye hafifçe bastırdı. İğne derisini delmek yerine kafa derisi kafatasında kaydı. İğneyi geçiremiyordu.

Biraz daha bastırınca Althea "Ah!" diye bağırdı ve aniden elini itti. "Ne yapıyorsun?" diye öfkeyle sordu ve ona dönüp öfkeyle baktı.

"Söyledim ya. Bunu dikmem lazım."

"Oh." Bir duraklama. "Dinlemiyordum." Gözlerini ovuşturdu, sonra geri uzanıp kendi kafa derisine dikkatlice dokundu. "Sanırım kapatmak zorundasın," dedi üzüntüyle. Gözlerini sıkıca kapattı, sonra tekrar açtı. "Keşke bayılabilsen ya da uyanabilsen," dedi kederle. "Sanki kafam bulanık. Bundan nefret ediyorum."

"Burada ne var bir bakayım," dedi adam. Tek dizinin üzerine çökerek geminin ilaç dolabını karıştırmaya başladı. Althea omzunun üzerinden bakarken, "Bu şeyler yıllardır yenilenmemiş," diye mırıldandı. "Kutuların yarısı boş, yeşil veya kahverengi olması gereken otlar gri, diğer bazı şeyler ise küflü kokuyor."

"Belki küflü kokması normaldir?" diye önerdi Althea.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı.

"Ben bakayım. Vivacia'nın ilaçlarını kasabaya vardığımızda yenilerdim." Ranza ile duvar arasındaki dar boşluğa uzanmak için ona yaslandı. Birkaç şişeyi inceledi, lambanın ışığına tuttu ve kenara koydu. Küçük bir kavanozu açtı, keskin kokudan burun kıvırdı ve kapağını tekrar kapattı. "Burada işe yarar bir şey yok," diye karar verdi ve ranzaya geri oturdu. "Ben kapağı kapalı tutarım, sen dik. Ben sabit durmaya çalışırım."

"Bir dakika," dedi Brashen isteksizce. Cindin'in bir kısmını saklamıştı. Çok fazla değildi, sadece kötü bir günde kendine umut verecek bir şey olsun diye. Ceketinin cebinden çıkardı ve üzerindeki tüyleri temizledi. Althea'ya gösterdi ve dikkatlice iki parçaya böldü. "Cindin. Seni biraz uyandırır ve kendini daha iyi hissetmeni sağlar. Böyle yapacaksın." Alt dudağının içine koydu ve diliyle bastırdı. Tanıdık acı tadı ağzına yayıldı. Cindinin tadı olmasaydı, biradaki ilacın tadını alabilirdi diye düşündü üzülenek. Bu gereksiz düşüncüyü kafasından atıp cindini daha önce acıyan yerden uzaklaştırdı.

"İlk başta çok acı gelir," diye uyardı. "İçindeki pelin yüzünden. Canını acıtacak."

Onu dudağına sıkıştırırken çok şüpheli görünüyordu. Acı bir ifadeyle yüzünü buruşturdu ve sonra onun gözlerine bakarak beklemeye başladı. Bir süre sonra sordu, "Yanması mı gerekiyor?"

"Bu oldukça güçlü bir şey," diye itiraf etti. "Dudaklarında gezdir. Tek bir yerde çok uzun süre bırakma." Yüzündeki ifadenin yavaşça değişmesini izledi ve kendi yüzünde de bir gülümseme yayıldığını hissetti. "Oldukça iyi, değil mi?"

Kız alçak bir kahkaha attı. "Hızlı da."

"Hızlı başlıyor, hızlı bitiyor. Bir erkek nöbetine çıkmadan önce bitirdiği sürece, bunun bir zararı olduğunu hiç görmedim."

Kadının dudaklarında tıpayı beceriksizce hareket ettirmesini izledi. "Babam, erkeklerin uyumaları gereken saatlerde bunu kullandıklarını söylerdi. Sonra nöbetlerine bitkin halde gelirlermiş. Çalışırken hala etkisindeyseler

çok kendilerine güvenip gereksiz riskler alırlarmış." Sesi yavaşça kesildi. "Risk alanlar herkesi tehlikeye atar," derdi hep.

"Evet. Hatırlıyorum," dedi Brashen ciddiyetle. "*Vivacia'da* hiç cindin kullanmadım, Althea. Babanı çok saygı duyuyordum."

Bir an sessizlik oldu, sonra Althea içini çekti. "Hadi yapalım," dedi.

"Tamam," diye kabul etti. İğne ve ipliği tekrar eline aldı. Kız gözleriyle onu takip etti. Belki de onu fazla tetiklemişti. "Burada çalışacak yer yok," diye şikayet etti. "Buraya. Ranzaya uzan ve başını çevir. Güzel." Ranzanın yanındaki yere çömeldi. Böyle daha iyiydi, neredeyse ne yaptığını görebiliyordu. Yavaşça akan kanı sildi ve birkaç saç telini çıkardı. "Şimdi yarayı kapalı tut. Hayır, parmakların engel oluyor. Böyle. Ellerini düzelt." Ellerini düzeltti ve bileklerinden birinin neredeyse tamamen gözlerinin üzerinde olması tesadüf değildi. "Çabuk olacağım."

"Dikkatli ol," diye uyardı kadın. "Ve çok sıkı dikme. Kenarları olabildiğince eşit bir şekilde birleştir, ama şişmesinler."

"Deneyeceğim. Daha önce hiç yapmadım, biliyorsun. Ama birden fazla kez yapıldığını gördüm."

Kadın dudakındaki cindin tıpasını hareket ettirdi ve adam da kendi tıpasını hareket ettirmeyi hatırladı. Tıpa akşamın erken saatlerinde yaralanmış bir yere değince adam yüzünü buruşturdu. Kadının çenesinin sıkıldığını gördü ve işe başladı. Verdiği acıyı düşünmemeye çalıştı, sadece işini iyi yapmaya odaklandı. Sonunda iğneyi kızın kafa derisine batırmayı başardı. Eğri iğnenin ucunu kesiklerin diğer tarafına getirirken deriyi kafatasına sıkıca tutmak zorunda kaldı. İpliği çekmek en zor kısmıydı. İplik geçerken çok rahatsız edici bir ses çıkardı. Kız dişlerini sıktı ve her dikişte titredi, ama ağlamadı.

Sonunda iş bittiğinde, son düğümü attı ve fazla ipliği kesti.

"Tamam," dedi ve iğneyi bir kenara attı. "Bırak şimdi. Nasıl oldu bir bakayım."

Kız ellerini yatağa bıraktı. Yüzü terden buğulanmıştı. Adam yarayı dikkatle inceledi. İşini harika yapmamıştı, ama yara

kapalı tutuyordu. Memnuniyetle ona

başını salladı. "Teşekkürler," dedi kız

yumuşak bir sesle.

"Teşekkür ederim." Sonunda o da konuştu. "Sana borçluyum. Sen olmasaydın, şimdi

Jolly Gal'in ambarına varmış olmalıyız." Başını eğip kızın yanağına öptü. Kız kolunu onun boynuna doladı ve ağzını öpücüğe çevirdi. Adam dengesini kaybetti ve bir eliyle ranzanın kenarına tutunarak zorlukla dengede kaldı, ama öpücüğü kesmedi. Kızın ağzında paylaştıkları cindin tadı vardı. Kızın eli nazikçe onun ensesini kavradı ve bu dokunuş öpücük kadar tahrik ediciydi. Uzun zamandır kimse ona bu kadar nazikçe dokunmamıştı.

Sonunda öpücüğü bozdu ve ağzını onunkinden uzaklaştırdı. O da ondan geri çekildi. "Şey," dedi beceriksizce. Nefes aldı. "Kafana bandaj yapalım."

Kız yavaşça başını salladı.

Bir bez parçası aldı ve tekrar ona doğru eğildi. "Cindin yüzünden, biliyorsun," dedi aniden.

Kız onu dudağına götürdü. "Muhtemelen. Ve umurumda da değil." Ranza dar olmasına rağmen, kız yine de kenara doğru kaymayı başardı. Davetkar bir şekilde. Elini onun yanına koydu ve elinden ısı yayılıyor gibiydi. Tüyleri diken diken oldu. El onu ileri doğru çekti.

Boğazından düşük bir ses çıktı ve son bir kez daha denedi. "Bu iyi bir fikir değil. Güvenli değil."

"Hiçbir şey değil," dedi kız, neredeyse üzülmüş gibi.

Parmakları, kadının gömleğinin bağcıklarında beceriksizce dolaşıyordu ve kadın gömleğini çıkardıktan sonra bile göğsünü saran bir şey vardı. Onu çözerek kadının küçük göğüslerini serbest bıraktı ve öptü. Kadının vücudu çok zayıftı ve tuzlu su, meşe yünü ve hatta geminin yükü olan yağın tadı vardı. Ama kadının vücudu sıcaktı, istekliydi ve kadındı. Adam, onunla birlikte olmak için çok dar ve çok kısa olan ranzaya kendini sıkıştırdı. Koyu renkli gözlerini dipsiz yapan şeyin cindin olduğunu kendine söylemeye çalıştı. Bu kadar keskin dilli bir kızın ağzının bu kadar yumuşak ve esnek olması şaşırtıcıydı. Sözsüz çığlıklarını bastırmak için dişlerini omzuna geçirdiğinde bile, acı tatlıydı. "Althea," dedi yumuşak bir sesle, ikinci ve üçüncü

. "Althea Vestrit." Sadece kızın adını değil, onda uyandırdığı tüm duygu dünyasının adını da söyledi.

Brash. Brashen Trell. İçinde küçük bir parça, Brashen Trell ile bunu yaptığına inanamıyordu. Bunu yapmamalıydı. Küçük, alaycı bir gözlemci, onun her dürtüsüne teslim olurken inanamadan izliyordu. O, bunun için en kötü seçimdi. Sonra, artık endişelenmenin geç olduğunu düşünerek, kendini ona daha da yaklaştırdı. Ona karşı direndi. Hiç mantıklı değildi, ama böyle şeyleri umursayan bir yanı yoktu. Her zaman, ilk sefer hariç, bu tür şeyleri kişisel almamayı bilmişti. Şimdi ise, kendini ve onu şok edecek bir teslimiyetle teslim olmakla kalmıyor, bunu yıllardır tanıdığı biriyle yapıyordu. Ve bu sadece bir kez değildi. İlk seferinde o daha üzerine yığılmadan, onu tekrar başlamak için teşvik ediyordu. Aç bir kadının aniden bir ziyafetle karşı karşıya kalması gibiydi. İçindeki ateş çok güçlüydü ve bunun cindin olup olmadığını merak etti. Ama bunun kadar güçlü olan, bu yakın insan teması, dokunma, paylaşma ve sarılma ihtiyacıydı. Bir an gözleri yaşlarla doldu ve hıçkırıklar onu sarsmaya başladı. Bu çiftleşmenin silip süpürdüğü yalnızlık ve korkuların gücünden neredeyse korkarak, omzuna gömdü. O kadar uzun süre güçlü olmuştu ki, kim olduğunu gerçekten bilen birine, hele de ona, böyle bir zayıflık göstermeye dayanamazdı. Bu yüzden ona sıkıca sarıldı ve bunun tutkunun bir parçası olduğuna inanmasına izin verdi.

Düşünmek istemiyordu. Şimdi değil. Şimdi sadece alabileceğini almak istiyordu, kendisi için. Ellerini onun sert kaslı kollarına ve sırtına gezdirdi. Göğsünün ortasında kalın kıvrıkcık kıllar vardı. Göğsünün ve karnının diğer yerlerinde ise siyah kirli sakallar vardı, kıllar kıyafetlerinin sert kumaşı ve geminin sürekli hareketinden dolayı yıpranmıştı. Sanki doyamayacakmış gibi onu defalarca öptü. Ağzının tadı cindin gibiydi ve göğüslerini öptüğünde, uyuşturucunun sıcak acısını meme uçlarında hissetti. Elini ikisinin arasına kaydırды, onun sert ve kayganlığını hissetti. Bir an sonra, adamın içine girerken çıkardığı sesi bastırmak için elini ağzına kapattı ve ikisini sonsuza dek sarsan bir uçurumun kenarında tuttu.

Bir süre hiçbir şey düşünmedi. Sonra birdenbire başka bir yerden, dar ve terli ranzaya ve onun ezici ağırlığının

ve saçları onun açık elinin altında sıkışmış olduğunu fark etti. Ayaklarının soğuk olduğunu fark etti. Ve belinde bir kramp vardı. Onun altında inledi. "Beni kaldır," dedi sessizce, ve o ilk başta kıpırdamayınca, "Brashen, beni eziyorsun. Kalk!"

Adam kıpırdadı ve kız oturmayı başardı. Adam ranzada kenara kaydı, böylece kız onun uzanmış vücudunun kıvrımında oturuyordu. Adama baktı, adam gülümsemedi. Elini kaldırdı ve parmağıyla kızın göğüslerinden birinin etrafında daire çizdi. Kız titredi. Adam, onu dehşete düşüren bir şefkatle, tek battaniyeyi çekip kızın omuzlarına örttü. "Althea," diye başladı.

"Konuşma," diye yalvardı kız aniden. "Hiçbir şey söyleme." Eğer az önce yaptıkları şeyden bahsederse, bu daha gerçek hale gelirdi, daha sonra itiraf etmek zorunda kalacağı hayatının bir parçası olurdu. Artık doyduğu için, ihtiyatı geri geliyordu. "Bu bir daha olamaz," dedi aniden.

"Biliyorum. Biliyorum." Yine de, parmaklarını boğazından karnına doğru gezdirirken gözleri elini takip etti. Göbek deliğindeki yüzüğü ve kolyeyi hafifçe vurdu. "Bu... alışılmadık."

Yavaşça hareket eden fener ışığında, küçük kafatası onlara göz kırptı. "Sevgili kız kardeşimden bir hediye," dedi Althea acı bir şekilde.

"Ben..." diye tereddüt etti. "Sadece fahişeler takar sanıyordum," diye bitirdi zayıf bir şekilde.

"Kız kardeşimin de öyle," diye cevapladı Althea soğuk bir sesle. Aniden eski acısı onu sardı.

Aniden kendini daha da küçülterek yanındaki ranzaya uzandı. Adam onu vücudunun kıvrımlarına sıkıca sarıp sarmaladı. Sıcaklık ve adamın göğüslerinden birini okşarken hissettiği hafif gıdıklanma çok hoşuna gitti. Elini itmesi gerektiğini biliyordu. Bu işin daha fazla ileri gitmemesi gerekiyordu. Kalkıp giyinip baş güverteye dönmek yapabileceği en akıllıca şeydi. Soğuk kabinde kalkıp ıslak giysilerini giymek... Titredi ve onun sıcaklığına yaslandı. Adam, iki kolunu da ona dolayarak onu kendine çekti. Güvendeydi.

"Neden sana büyücü ağacı tılsımı verdi?" Sesinde isteksiz bir merak duyabiliyordu.

"Hamile kalıp ailemi utandırmam için. Ya da tüm Bingtown'a ne kadar sürtüğümü gösterecek çirkin bir hastalığa yakalanmamam için." Kasıtlı olarak sert bir kelime seçti ve kendine tükürdü.

Bir an donakaldı, sonra elini sırtına koyarak onu sakınleştirdi. Onu okşadı, sonra omuzlarını ve boynunu nazikçe ovuşturdu, ta ki kız iç çekip tekrar ona yaslanana kadar. "Hepsi benim hatamdı," dedi kendi kendine. "Ona hiç söylememeliydim. Ama daha on dört yaşındaydım ve birine anlatmam gerektiğini hissettim. Devon'ı kovduktan sonra babama söyleyemezdim."

"Devon." Adını sorar gibi söylemedi.

O içini çekti. "Sen gemiye gelmeden önceydi. Devon. O bir güverte tayfasıydı. Çok yakışıklıydı ve her şeye, hatta talihsizliklere bile şakayla ve gülümsemeyle karşılık verirdi. Hiçbir şey onu yıldırmazdı. Her şeye cesaret ederdi." Sesi yavaşça kesildi. Bir süre sadece Brash'ın sırtında nazikçe hareket eden elini düşündü, sanki bir ipi çözüyormuş gibi sırtındaki kasları gevşetiyordu.

"Tabii ki bu konuda babamla farklıydı. 'Sağduyusu olsaydı bu geminin en iyi güverte tayfası olurdu,' demişti babam bir keresinde. 'Ve ne zaman korkması gerektiğini bilseydi, iyi bir kaptan olurdu.' Ama Devon öyle bir denizci değildi. Her zaman daha fazla yelken açabileceğimizi söylerdi ve yüksekte çalışırken her zaman en hızlısıydı. Babamın ne demek istediğini biliyordum. Diğer adamlar gururları için ona yetişmeye çalıştıklarında iş daha hızlı yapılıyordu ama yeterince titiz değildi. Hatalar yapılıyordu. Ve denizciler yaralanıyordu. Ciddi yaralanmalar değildi ama babamı bilirsin. O her zaman bunun Vivacia'nın bir canlı gemi olması nedeniyle olduğunu söylerdi. Canlı bir gemide kazalar ve ölümlerin gemi için kötü olduğunu, duyguların çok yoğun olduğunu söylerdi.

"Bence haklıydı," dedi Brashen sessizce. Boynunun arkasına öptü.

"Haklı olduğunu biliyorum," dedi Althea hafif bir kızgınlıkla. Aniden iç geçirdi. "Ama ben on dört yaşındaydım. Devon çok yakışıklıydı. Gri gözleri vardı. Nöbeti bittikten sonra güvertede oturur, benim için bir şeyler oyar ve gezdiği yerleri anlatırdı. Sanki her yeri görmüş, her şeyi yapmış gibiydi. Bana ya da diğer mürettebata babamın aleyhinde konuşmazdı, ama ne zaman geminin çok

. Ağzının köşesinde küçümseyen bir gülümseme belirirdi. Bazen sadece o bakış bile babamı ona karşı öfkeliendirebilirdi, ama ben bunun sevimli olduğunu düşünüyordum. Cesurca. Tehlikeli. Althae içini çekti. "Onun yanlış bir şey yapamayacağına inanıyordum. Oh, aşkıttım."

"Ve sen on dört yaşındayken bunu yaptı mı?" Brashen'in sesi kınayıcıydı. "Babanın gemisinde mi? Bu cesaretin çok ötesinde, aptallık."

"Hayır. Öyle değildi." Althea isteksizce konuştu. Ona bunları anlatmak istemiyordu, ama nedense kendini durduramıyordu. "Sanırım beni ne kadar sevdiğimi biliyordu ve bazen benimle flört ederdi, ama şakacı bir şekilde. Bu yüzden, sözlerini içten söylemediğini bilsem de, sözlerini hazine gibi saklardım." Kendi kendine başını salladı. "Ama bir gece fırsatım çıktı. Lees'te bir rıhtıma demirlemiştik. Sessiz bir geceydi. Babam iş için Lees'e gitmişti ve mürettebatın çoğu izinliydi. Nöbet benimdi. O gün izinliydim ve şehre gidip kendime küpe, parfüm, ipek bluz ve uzun ipek etek almıştım. Hepsini giymiştim, tavernalardan döndüğünde görmesi için kendimi süsleyip püslemiştim. Onu tek başına gemide erken dönerken gördüğümde, kalbim o kadar hızlı atmaya başladı ki nefes alamadım. Bu benim şansım."

"Her zamanki gibi bir sıçrayışla gemiye atladı, bir kedi gibi güverteye indi ve karşımda durdu." Kadın kahkaha attı. "Biliyorsun, konuşmuş olmalıyız, ben bir şeyler söylemiş olmalıyım, o da bir şeyler söylemiş olmalı. Ama tek kelimesini bile hatırlamıyorum, sadece nihayet ona ne kadar çok sevdiğimi söyleyebildiğim için ne kadar mutlu olduğumu hatırlıyorum, dikkatli olmaya gerek yoktu, kimse bizi duyamazdı. O da ayakta durup beni dinlerken gülümsüyordu, sanki şansın kendisine bu kadar güldüğüne inanamıyormuş gibi. Ve... kolumu tutup güverte boyunca yürüdük. Beni bir kapak kapağının üzerine eğdi, eteğimi kaldırdı ve külotumu indirdi... ve beni orada aldı. Bir çocuk gibi, bir kapak kapağının üzerine eğilmiş halde."

"Sana tecavüz mü etti?" Brashen dehşete kapıldı.

Althea tuhaf bir kahkahayı bastırdı. "Hayır. Hayır, tecavüz değildi. Beni zorlamadı. Ben hiçbir şey bilmiyordum, ama aşık olduğumdan emindim. Kendi isteğimle gittim ve hareketsiz durdum. Sert değildi, ama çok titizdi. Çok titiz. Ne olacağını bilmiyordum, bu yüzden hayal kırıklığına uğramadım sanırım. Sonra bana o sevimli gülümsemesiyle baktı ve

"Umarım bunu hayatın boyunca hatırlarsın, Althea. Ben hatırlayacağıma söz veriyorum" dedi. Derin bir nefes aldı. "Sonra aşağı indi ve deniz çantasını toplayıp geri geldi ve gemiden ayrıldı. Onu bir daha hiç görmedim." Uzun bir sessizlik oldu. Onun geri dönmesini izleyip bekledim. İki gün sonra limandan ayrıldığımızda, babamın limana varır varmaz onu kovduğunu öğrendim.

Brashen düşük bir inilti çıkardı. "Oh, hayır." Başını salladı. "Seni alması, babana karşı intikamıydı."

Kız yavaşça konuştu. "Hiç öyle düşünmemiştim. Her zaman bunun, yakalanmayacağını düşünerek cesaret ettiği bir şey olduğunu sanmıştım." Kendini zorlayarak sordu, "Gerçekten intikam olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Bana da öyle geliyor," dedi Brashen sessizce. "Sanırım bu şimdiye kadar duyduğum en kötü şey," diye ekledi yumuşak bir sesle. "Devon. Eğer onu bir gün görürsem, senin için onu öldürürüm." Sesindeki samimiyet onu şaşırttı.

"En kötüsü sonrasındaydı," diye itiraf etti. "Birkaç hafta sonra Bingtown'a vardık. Hamile olduğumdan emindim. Kesinlikle öyleydim. Babama gitmeye cesaret edemedim, annem de pek iyi değildi. O yüzden evli kız kardeşim Keffria'ya gittim, bana tavsiyede bulunabileceğinden emindim. Ona sessiz kalacağına yemin ettirdim ve sonra anlattım." Althea başını salladı. Dudaklarında cindin'i tekrar hareket ettirdi. Dudaklarında acı bir iz kalmıştı. Tadı neredeyse tamamen gitmişti.

"Keffria?" Brashen onu dürttü. Hikayenin geri kalanını gerçekten bilmek istiyor gibiydi.

"Dehşete kapıldı. Ağlamaya başladı ve bana hayatımın mahvolduğunu söyledi. Bir fahişe ve bir orospu olduğumu, ailemin adını lekelediğini söyledi. Benimle konuşmayı kesti. Dört ya da beş gün sonra, adet günüm tam zamanında geldi. Onu yalnız buldum ve ona söyledim, eğer babama ya da anneme söylerse, yalan söylediğini söyleyeceğimi söyledim. Çünkü çok korkmuştum. Onun söylediklerinden, eğer öğrenirlerse beni evden atacaklarına ve bir daha asla sevmeyeceklerine emindim."

"Söylemeyeceğine söz vermemiş miydi?"

"Sözüne güvenmedim. Kyle'ın bana davranışlarından, ona söylediğinden eminim. Ama bana bağırmadı ya da başka bir şey yapmadı. Göbek piercingini verirken neredeyse hiç konuşmadı. Sadece takarsam hamile kalmayacağımı ve hastalanmayacağımı, bunun

En azından aileme olan borcumu ödedim. Althea ensesini kaşıdı, sonra yüzünü buruşturdu. "Ondan sonra aramızdaki ilişki eskisi gibi olmadı. Birbirimize nazik davranmayı öğrendik, daha çok ailemizin soru sormasını engellemek için. Ama sanırım o, hayatımın en kötü yazıydı. İhanetin üstüne ihanet."

"Ve ondan sonra, sanırım erkeklerle istediğin gibi davrandın?"

Onun bunu bilmek isteyeceğini bilmeliydi. Erkekler her zaman bilmek isterdi. Omuz silkti, tüm gerçeği söylemeye karar verdi. "Arada sırada. Sık değil. Aslında sadece iki kez. Doğru yapılmadığını hissettim. Vivacia'daki erkeklerin konuşmalarından, en azından eğlenceli olması gerektiğini düşünmüştüm. Ama sadece... baskı, biraz acı ve ıslaklık vardı. Hepsi bu. Sonunda cesaretimi topladım ve farklı erkeklerle birkaç kez daha denedim. Ve... fena değildi."

Brashen başını kaldırıp gözlerine baktı. "Buna 'fena değil' mi diyorsun?"

Bu da onun söylemek istemediği bir başka gerçektir. Sanki bir silahını teslim ediyormuş gibi hissetti. "Bu 'fena değildi' değildi. Bu, her zaman olması gerektiği gibiydi. Benim için daha önce hiç böyle olmamıştı." Sonra, gözlerine gelen yumuşaklığa dayanamayıp ekledi: "Belki de cindin yüzündendir." Dudaklarından kalan küçük parçayı çıkardı. "Ağzımın içinde küçük yaralar yaptı," diye şikayet etti ve onun yüzündeki küçük incinmiş ifadeye bakmaktan kaçındı.

"Muhtemelen cindin yüzündendir," diye itiraf etti. "Kadınlarda bazen böyle etkilediğini duydum. Çoğu kadın pek kullanmaz, çünkü, şey, kanamaya neden olabilir. Adet zamanının olmasa bile." Aniden utanmış gibi göründü.

"Şimdi mi söylüyorsun?" diye mırıldandı kız. Adamın onu tutan eli gevşemişti. Cindin'in etkisi geçiyordu ve kız aniden uykusu geldi. Başı da şiddetli bir şekilde zonklamaya başlamıştı. Kalkmalıydı. Oda soğuktu. Giysileri ıslaktı. Bir dakika. Bir dakika sonra kalkıp yalnız kalmalıydı. "Gitmeliyim. Böyle yakalanırsak..."

"Biliyorum," dedi adam, ama kıpırdamadı. Sadece elini uzun bir okşama hareketiyle kadının vücudunda gezdirdi. Dokunuşunun ardından bir titreme hissedildi.

"Küstah. Bunun bir daha olamayacağını biliyorsun."

"Biliyorum, biliyorum." Boynunun arkasına yavaşça öpücükler kondururken, sözcükleri kadının cildine fısıldadı. "Bu bir daha olamaz. Artık olmaz. Bu sonuncu seferden sonra bir daha olmaz."

21 ZİYARETÇİLER

RONICA, muhasebe defterlerinden başını kaldırıp içini çekti. "Evet? Ne oldu?"

Rache tedirgin görünüyordu. "Delo Trell oturma odasında."

Ronica kaşlarını kaldırdı. "Neden?" Delo genellikle istediği gibi girip çıkardı. O ve Malta en az iki yıldır en iyi arkadaşı ve kızlar arasındaki resmiyet çoktan ortadan kalkmıştı.

Rache yere baktı. "Ağabeyi de onunla birlikte. Cerwin Trell." Rache tereddüt etti.

Ronica kendi kendine kaşlarını çattı. "Peki, şimdi onu görebilirim sanırım. Buraya değil, sabah odasına al. Ne istediğini söyledi mi?"

Rache bir an dudaklarını ısırdı. "Üzgünüm, hanımefendi. Malta'yı ziyarete geldiğini söyledi. Kız kardeşi ile birlikte."

"Ne?" Ronica sanki bıçaklanmış gibi ayağa fırladı.

"Bu konuda sizin adetlerinizi pek bilmiyorum. Ama bana pek... doğru gelmedi. Bu yüzden oturma odasında beklemelerini söyledim." Rache çok rahatsız görünüyordu. "Umarım bir garip durum yaratmamışımdır."

"Endişelenme," dedi Ronica sertçe. "Bu 'tuhafılık' Malta'nın davetiyeydi. Ama genç Trell'in de daha iyi terbiye alması lazım. Oturma odasındalar, dedin?"

"Evet. İçecek bir şeyler getireyim mi?" İki kadın birbirlerine baktılar. Bu sosyal ikilem karşısında, hanımefendi ile hizmetçi arasındaki sınır neredeyse görünmez olmuştu.

"Ben... evet. Teşekkürler, Rache. Haklısın. Bu, kaba bir çocuk gibi azarlamak yerine, resmiyetle halledilmesi gereken bir durum. O öyle davranmış olsa bile." Ronica bir an için alt dudağını ısırdı. "Keffria'ya da bunu söyle ve bize katılmasını iste. İkramları getir ve servis et. Sonra

Malta'ya misafirlerinin geldiğini söylemeden biraz bekle. Bu durumu o yarattı, nasıl halledildiğini görmeli."

Rache, savaşa hazırlanan bir asker gibi nefes aldı. "Peki."

O odadan çıktıktan sonra Ronica ellerini yüzüne götürüp gözlerini ovuşturdu. Kenara koyduğu muhasebe defterlerine bir göz attı ve başını salladı. Zaten defterleri incelerken gözleri ve başı ağrımişti, üstelik sayfalardaki borçları azaltmanın ya da alacakları artırmanın bir yolunu da bulamamıştı. En azından bu, dikkatini başka yöne çekecekti. Çözümü imkânsız bir sorundan uzaklaşmak için hoş olmayan bir dikkat dağıtıcı. Ah, neyse. Saçlarını okşadı, sırtını düzeltti ve oturma odasına doğru yöneldi. Tereddüt ederse cesaretini kaybedecekti. Cerwin Trell genç olabilir, ama aynı zamanda güçlü bir tüccar ailesinin varisiydi. Onu yerine oturtması gerekiyordu, ama doğrudan hakaret etmeden. Bu ince bir çizgiydi.

Oturma odasının kapısında durup nefes aldı ve elini kapı koluna koydu.

"Anne."

Ronica dönüp Keffria'nın kaçak bir at gibi üzerine geldiğini gördü. Normalde uysal gözlerinde küçük öfke parıltıları vardı. Dudakları sıkı bir çizgi halindeydi. Ronica kızını hiç böyle görmemişti. Ona uyarıcı bir şekilde elini kaldırdı. "Trell ailesini gücendirmemelisin," diye çok sessizce hatırlattı. Keffria'nın sözlerini duyduğunu, değerlendirdiğini ve bir kenara attığını gördü.

"Vestritler de öyle," diye tısladı alçak sesle. Ses tonu babasına o kadar benziyordu ki Ronica donakaldı. Keffria kapıyı itip açtı ve odaya girdi.

Cerwin, divanın kenarında otururken suçlu bir ifadeyle başını kaldırdı. Delo bile şaşkın görünüyordu. Keffria ve Ronica'nın arkasından bakmak için başını eğdi.

Ronica, Keffria'dan önce konuştu. "Malta birazdan bize katılacak, Delo. Eminim arkadaşın seni gördüğüne çok sevinecek. Cerwin, bizi ziyaret ettiğin için çok teşekkürler. Ne kadar oldu, bir düşeyim. En son ne zaman bizi ziyarete geldiğini hatırlayamıyorum."

Cerwin ayağa fırladı ve eğildi. Dik durup gülümsedi, ama zorlukla. "Sanırım ailem beni Keffria'nın düğününe getirmişti. Tabii, o birkaç yıl önceydi."

"On beş yaşında falandın," dedi Keffria. "Hatırladığım kadarıyla meraklı bir çocuktun. Bahçedeki fıskiye de altın balığı yakalamaya çalışırken seni yakalamamış mıydım?"

Çocuk hala ayaktaydı. Ronica onun yaşını hatırlamaya çalıştı. On sekiz? On dokuz? "Sanırım yakaladın. Evet, bir şey hatırlıyorum. Tabii, dediğin gibi, o zamanlar daha küçük bir çocuktum."

"Öyleydin," diye Ronica konuşmadan Keffria cevapladı. "Ve parlak ve güzel bir şey görüp onu sahip olmak istemek için küçük bir çocuğu asla suçlamam." Cerwin'e gülümseyerek ekledi, "Rache bize ikramlar getirdi. Oturun ve rahat edin."

Rache bir tepside kahve, küçük kekler, krema ve baharatlar getirmişti. Tepsiyi küçük bir masanın üzerine koydu ve odadan çıktı. Keffria misafirlere servis yaptı. Bir süre kahveye krema ve baharat koyup koymamak hakkında konuştular. Herkese servis yapıldığında Keffria oturdu ve misafirlerine gülümsedi. Delo koltuğunun kenarında gergin bir şekilde oturuyordu ve sürekli kapıya bakıyordu. Ronica, Malta'nın gelip onu bu yetişkinlerin ortamından kurtarmasını umduğunu tahmin etti. En azından öyle umuyordu.

Keffria hemen saldırısına devam etti. "Ee, bugün buraya ne işinizle geldiniz, Cerwin?"

Cesurca gözlerine baktı, ama sesi yumuşaktı: "Malta beni... bizi davet etti. Delo'yu öğleden sonra alışverişe götürmüştüm. Malta'yla tesadüfen karşılaştık ve hep birlikte bir şeyler içtik. Malta bizi evine davet etti."

"Öyle mi?" Keffria'nın sesi, onun hikâyesini sorgulamıyordu. Ronica, kızının dehşetinin kendi yüzünde de aynı şekilde görünmediğini umdu. "Peki. Aptal çocuk bize senden bahsetmedi. Ama kızlar böyledir, sanırım, Malta da diğerlerinden daha beter. Korkarım kafası aptalca hayallerle dolu ve bunlar sağduyu ve nezaketi tamamen bastırıyor."

Ronica, Keffria'nın sözlerini yarım kulakla dinledi. Malta'nın tek başına pazara kaç kez kaçtığını ve bu karşılaşmanın Trell'in anlattığı kadar tesadüfi olup olmadığını merak ediyordu. Delo'ya düşünceli bir bakış attı; bu "tesadüfi" karşılaşma iki kızın planı olabilir miydi?

Sanki işaret almış gibi, Malta odaya girdi. Hepsi birlikte sosyalleşerek ikramları yerken, şaşkınlıkla etrafına bakındı. Yüzüne kurnaz bir ihtiyatlılık çöktü, Ronica'nın gözüne çok çirkin geldi. Kız ne zaman bu kadar kurnaz olmuştu? Delo ve Cerwin'i tek başına selamlamak istediği belliydi. En azından bugün onları beklemiyor gibi görünüyordu. Saçları yeni taranmış ve dudaklarında hafif bir ruj vardı, ama en azından elbisesi yaşına uygun bir elbiseydi. Boynunda ve etek ucunda işlemeli, basit bir yünlü elbise giymişti. Yine de elbisesini giyme şekli, belini göstermek ve kumaşı yuvarlak göğüslerine sıkıca yapıştırmak için sıkıca bağlaması, çocuk kıyafetleri içinde bir kadın olduğunu düşündürüyordu. Ve Cerwin Trell, küçük bir kız değil de genç bir kadın girmiş gibi ayağa kalktı.

Bu, Ronica'nın korktuğundan daha kötüydü.

"Malta," diye selamladı annesi. Kızına gülümsedi. "Delo seni ziyarete geldi. Ama önce bizimle biraz kek ve kahve içmeye ne dersin?"

Delo ve Malta'nın gözleri buluştu. Delo yutkundu ve dudaklarını yaladı. "Sonra belki bize tomurcuklandığını söylediğin trompet çiçeğini gösterirsin." Boğazını temizledi ve Keffria'ya gereğinden yüksek sesle ekledi: "Malta geçen görüşmemizde sana seran odasından bahsetmişti. Kardeşim çiçeklere çok meraklıdır."

Keffria dudaklarını gererek gülümsedi. "Öyle mi? O zaman ona gezdireceğim. Malta çiçek odalarında çok az zaman geçiriyor, trompet çiçeğimiz olduğunu hatırlamasına bile şaşırdım. Cerwin'e kendim göstereceğim. Ne de olsa," ve gülümsemesini Cerwin'e çevirdi, "geçen sefer yaptıklarından sonra onu altın balığımla yalnız bırakmaya cesaret edemem!"

Ronica, yüzüne zorla bir gülümseme takıp, onun sözlerini tam olarak anladığını belli etmemeye çalışırken, çocuğa neredeyse acımişti.

"Eminim çok eğlenirim, Keffria."

Ronica bu durumu kontrol altına almak zorunda kalacağını düşünmüştü. Ama en azından bu konuda Keffria nihayet tam anlamıyla rolünü üstlenmiş görünüyordu. Ronica, kahve ve kekleri bitirirken nezaket sözlerinden başka pek bir şey söylemedi. Bunun yerine izledi. Kısa sürede Malta ve Delo'nun bu konuda komplo kurduklarına ikna oldu. Delo, Malta'dan çok daha tedirgin ve suçluluk duyuyordu. Malta ise rahat olmasa da en azından kararlı görünüyordu. Kendini ve konuşmasını Cerwin'e odakladı, öyle ki Cerwin cevap vermekten kendini alamadı. Cerwin de durumun uygunsuzluğunun farkındaydı, ama bir yılan tarafından büyülenmiş bir fare gibi, kendini bu durumdan kurtaramıyordu. Bunun yerine, Keffria'nın nazik konuşmalarına odaklanmaya çalışırken, Malta kahve fincanının kenarından ona gülümsüyordu. Ronica zihninde başını salladı. Keffria, Malta'nın genç bir kadın olarak Bingtown toplumuna girmeye çok saf olduğunu ve erkeklerin onu kullanabileceğinden korkuyordu. Tam tersi daha olasıydı. Malta, Cerwin'i takip eden bir kedi gibi hevesle izliyordu. Ronica, kalbinin derinliklerinde, hangisinin kendisi için daha önemli olduğunu merak ediyordu: adam mı, yoksa onu avlamak mı? Cerwin gençti ve Ronica'nın onun hakkında bildiklerinden, bu tür oyunlarda deneyimsiz olduğu anlaşılıyordu. Malta onu çok kolay kazanırsa... ve o da onun ilgisine direnme belirtisi göstermezse... Malta onu daha zorlu avlar için terk edebilir.

Ronica torununa yeni bir gözle bakıyordu. Orada gördüğü şey, bir kadında bir erkekte gördüğünden daha fazla hayranlık uyandırmıyordu. O küçük bir avcıydı. Ronica, bu konuda bir şey yapmak için çok geç olup olmadığını merak etti. Bu güzel küçük kız ne zaman bir kadına değil, açgözlü, fetheden bir dişiye dönüşmüştü? Kyle'ın Win trow'u rahiplikten çekmesinin belki de iyi olduğunu düşündü. Vestrit Tüccarlarının mirasını birinin devralması gerekiyorsa, şu anki haliyle Malta'ya değil, ona devredilmesini tercih ederdi.

Düşünceleri Wintrow'a yöneldi. Umarım çocuk iyidir. Hayatta kalmasını ummak daha gerçekçi olurdu, bunu biliyordu. Manastırdan bir mesaj gelmişti. Berandol adında biri, çocuk hakkında bilgi almak ve ne zaman döneceğini sormak için yazmıştı. Ronica mektubu Keffria'ya vermişti. O, uygun gördüğü şekilde cevap versin.

Ronica, Kyle'a karşı çıkacak cesareti olmadığı için Keffria'yı acımasızca cezalandırmak istediği zamanlar olmuştu. Ephron'un ölümünden bu yana geçen kısa sürede o adamın ona verdiği tüm acıyı ona yaşatmak istiyordu.

Acaba Wintrow'un kaçırılıp kendi ailesinin gemisinde köle olarak çalıştırılması? Althea'ya ne olduğu sadece Sa biliyordu; bazen Ronica için en zor olan şey, geceleri uyanık kalıp, asi kızının başına ne geldiğini düşünmekti. Cesedi bir yerlerde aceleyle kazılmış bir mezarda çürüyor muydu? Bingtown'da korkunç koşullarda yaşıyor ve geçinmek için her şeyi yapıyor muydu? Ronica bunun sonuncusundan şüphe ediyordu. Çok fazla araştırma yapmıştı ama kızı hakkında en ufak bir dedikodu bile duymamıştı. Althea hayattaysa, Bingtown'dan ayrılmıştı. Peki ama hangi koşullarda?

Bingtown, beş yıl önceki medeni yer olmaktan çıkmıştı. Yeni gelenler, her türlü ahlaksızlığı ve hem hizmetçilere hem de kadınlara karşı çok bulaşıcı tutumları da beraberlerinde getirmişlerdi. Yeni gelenlerin çoğu erkekti. Evlerinde kadınlara nasıl davrandıklarını bilmiyordu, ama evlerindeki kadınlar, sadece isim olarak kölelerden farklı olan hizmetçilerdi. Köleler ise çoğu zaman hayvanlardan daha kötü muamele görüyordu. Ronica, yeni gelen bir erkeğin pazarda hizmetçisinin yüzüne vurmasını ilk gördüğünde şok olmuştu. Adamın bunu yapması değil, Bingtown Tüccarları arasında da her yerde olduğu gibi huysuz zorbalar vardı, hizmetçilerine veya akrabalarına öfkelenip onlara saldıranlar. Genellikle hak ettiklerini bulurlardı: hırsızlık yapan, yalan söyleyen ve mümkün olduğunca az iş yapan hizmetçiler. Ama pazardaki hizmetçi sadece efendisinden uzaklaşıp korkakça davranmıştı; hiç sesini çıkarmamış, işvereninden ayrılmakla tehdit etmemiş, hatta bunun haksızlık olduğunu bile söylememişti. Ve kendi adına konuşmayarak, başkalarının da itiraz etmesini imkansız hale getirmişti. İnsanlar tereddüt ediyor, acaba o darbeyi gerçekten hak etmiş olabilir mi diye merak ediyorlardı. Bunu kabul ederek kendi hatasını mı kabul ediyordu? Ve böylece kimse o adamın lehine konuşmadı.

Artık Bingtown'da iki sınıf hizmetçi vardı. Nana gibi gerçek hizmetçiler, geçimini sağlayacak bir ücret alıyor ve kendi haysiyetine ve hayatına sahipti — Vestritlere hizmet etmek onun işi, hayatı değildi. Ve yeni gelenlerin hizmetkarları, köleden farksızdı, varlıklarının tek amacı sahiplerinin her isteğini yerine getirmektir. Bu yasal değildi, ama bir adamın köle olduğunu, sadece hizmetkar olmadığını nasıl kanıtlayabilirdiniz? Sorulduğunda, bu hizmetkarlar hemen ve korkuyla, kendilerinin gerçekten hizmetkar olduklarını, maaşlarının ailelerine gönderildiğini iddia ederlerdi. Birçoğu, durumlarından memnun olduklarını ve bu hayatı kendilerinin seçtiğini söylerdi.

Ronica, onları bu kadar korkutan tehditlerin ne olduğunu merak etmekten her zaman biraz rahatsız olurdu. Kölelerin bu kadar korkması için, bu tehditlerin birden fazla kez yerine getirilmiş olduğu açıktı.

"İyi günler, Ronica Vestrit."

O hiç irkilmedi. O kadar da soğukkanlıydı. Cerwin onun önünde durmuş, bir beyefendi gibi başını eğerek selam veriyordu. O da ciddiyetle başını salladı. "İyi günler, Cerwin Trel. Umarım bahçe odamızı beğenirsiniz. Trompet çiçeğini beğendiyseniz, Keffria size bir dal verebilir. Sert görünse de, çiçek açmasını ve zarif bir şekil almasını sağlamak için bizimkileri oldukça sert bir şekilde buduyoruz."

"Anlıyorum," dedi adam, ve kadın onun anladığından emindi. Teşekkür edip Keffria'nın ardından odadan çıktı. Malta ve Delo, başlarını birleştirip onların peşinden gittiler. Malta'nın bastırılmış öfkesi, genişlemiş burun deliklerinde ve düz dudaklarında belli oluyordu. Belli ki Cerwin'i yalnız yakalamayı ummuştu, ya da en azından kız kardeşinin eşliğinde. Ne amaçla? Muhtemelen kızın kendisi bile bilmiyordu.

Muhtemelen tüm bu olayın en korkutucu yanı, Malta'nın sonuçlarını pek bilmeden bu işe bu kadar agresif bir şekilde atılmış olmasıydı.

Ronica, onların arkasından bakarken, bunun kimin suçu olduğunu kendine sormak zorunda kaldı. Çocuklar onun evinde büyümüşü. Onları sık sık görmüşü, masada, ayak altında, bahçede. Ve yine de onlar her zaman çocuklardı. Yarının yetişkinleri değil, bir gün olmaları gerekenlere doğru büyüyen küçük insanlar değil, çocuklardı. Selden. Selden şu anda neredeydi, ne yapıyordu? Muhtemelen Nana'yla, muhtemelen öğretmeniyile, gözetim altında ve güvendeydi. Ama onun hakkında bildiği tek şey buydu. Bir an paniğe kapıldı. Çok az zaman vardı, onları şekillendirmek için artık çok geç bile olabilirdi. Kendi kızlarına bakın. Keffria, sadece ona ne yapması gerektiğini söyleyen birini istiyordu, Althea ise sadece kendi isteğini yapmak istiyordu.

Defterlerindeki rakamları düşündü, bunların hiçbir iradeyle değiştirilemeyeceğini. Rain Wilds'daki Festrew'lere olan borcunu düşündü. Kan ya da altın, bu borç ödenmeliydi. Aniden algıları altüst oldu, bu onun sorunu değildi. Bu Selden'in ve Malta'nın sorunuydu, çünkü

borcu ödeyecek kan onlar değil miydi? Ve o onlara hiçbir şey öğretmemiştir. Hiçbir şey.

"Hanımım? İyi misiniz?"

Gözlerini Rache'ye kaldırdı. Kadın içeri girmiş, kahve takımını bir tepside toplamış, sonra hanımının kara gözlerle uzaklara baktığı yerin yanına gelmişti. Bu kadın, kendi evinde hizmetçi köle, torununu eğitmekle görevlendirilmiş bir kadın. Neredeyse hiç tanımadığı bir kadın. Bu kadının evdeki varlığı Malta'ya ne öğretiyordu? Köleliğin kabul edilmesi gerektiğini mi? Gelecekte işlerin böyle olacağını mı? Bu, Malta'ya Bingtown toplumunda bir kadın olmanın ne anlama geldiğini ne anlatıyordu?

"Otur," dedi Rache'ye. "Konuşmamız gerek. Torunum hakkında. Ve senin hakkında."

"Jamaillia," dedi Vivacia yumuşak bir sesle.

Bu kelime onu uyandırdı ve kış güneşinde uyuduğu güverteden başını kaldırdı. Gün açık, ne serin ne de sıcaktı ve rüzgâr hafif esiyordu. Babasının cahilce ifade ettiği gibi, "gemiye dikkatini verme" zamanı gelmişti. Ön güvertede oturmuş pantolonunu onarıyor ve geminin baş figürüyle sessizce konuşuyordu. Uyuyakaldığını hatırlamıyordu.

"Özür dilerim," dedi, gözlerini ovuşturarak.

"Önemli değil," dedi gemi basitçe. "Keşke insanlar gibi gerçekten uyuyabilsem, günün ve tüm endişelerinin uzağında. Aramızdan birinin bunu yapabilmesi ikimiz için de bir lütuf. Seni uyandırdım çünkü bunu görmekten hoşlanacağını düşündüm. Büyükbaban her zaman buranın, şehrin en güzel manzarası olduğunu söylerdi, burada hiçbir kusurunu göremezsin. İşte oralar. Jamaillia'nın beyaz kuleleri."

Ayağa kalktı, gerindi ve mavi sulara doğru bakakaldı. İkiz burunlar, gemiyi kucaklayan kollar gibi uzanıyordu. Şehir, Warm Nehri'nin buharlı ağız ile Satrap Dağı'nın yükselen zirvesi arasındaki kıyı şeridinde uzanıyordu. Güzel konaklar ve bahçeli araziler, ağaç sıralarıyla birbirinden ayrılmıştı. Şehrin arkasındaki sırta, Satrap Sarayı'nın kuleleri ve sivri çatıları yükseliyordu. Genellikle

"yukarı şehir" olarak anılan bu bölge, Jamaillia şehrinin kalbini oluştıuruyordu. Tüm Satrapsya'ya adını veren başkent, medeniyetin merkezi, tüm bilim ve sanatın beşiğı, öğleden sonra güneşinde parıldıyordu. Yeşil, altın ve beyaz renkleriyle, bir mücevher gibi parlıyordu. Beyaz sivri uçları tüm ağaçlardan daha yüksekti ve o kadar beyazdı ki Wintrow gözlerini kısmadan bakamıyordu. Sivri uçlar altın şeritlerle süslenmişti ve binaların temelleri Saden'den getirilmiş zengin yeşil mermerden yapılmıştı. Wintrow bir süre açgözlülikle şehri seyretti, sık sık duyduğı şeyi ilk kez görüyordu.

Yaklaşık beş yüz yıl önce, Jamaillia'nın büyük bir kısmı yanıp kül olmuştu. O dönemin Satrap'ı, kraliyet şehrinin eskisinden daha görkemli bir şekilde yeniden inşa edilmesini ve Jamaillia'nın bir daha böyle bir felaketle karşılaşmaması için tüm binaların taştan yapılmasını emretmişti. En iyi mimarlarını, sanatçılarını ve taş ustalarını bir araya topladı ve onların yardımıyla otuz yıllık bir çalışmanın ardından Satrap Sarayı inşa edildi. Gökyüzüne uzanan ikinci en yüksek beyaz kule, Satrap'ın ikametgahını gösteriyordu. Bundan daha yüksek olan tek kule, Satrap ve arkadaşlarının ibadet ettiğı Satrap'ın Sa Tapınağı'nın kulesiydi. Wintrow bir süre hayranlık ve şaşkınlıkla ona baktı. Bu tapınağı hizmet eden manastıra gönderilmek, bir rahibin ulaşabileceğı en büyük onurdu. Kütüphane tek başına on yedi odayı dolduruyordu ve yirmi rahibin sürekli olarak parşömenleri ve kitapları yenilediğı veya kopyaladığı üç yazı odası vardı. Wintrow, orada biriken bilgi birikimini düşündü ve hayranlık duydu.

Sonra acı, ruhunu karartmaya başladı. Cress de adil ve parlak görünmüştü, ama yine de açgözlü, hırslı insanların yaşadığı bir şehirdi. Ona sırtını döndü ve güverteye oturarak kaydı. "Hepsi bir oyun," dedi. "İnsanların kendilerine oynadıkları çürümüş bir oyun. Bir araya gelip bu güzel şeyi yaratıyorlar, sonra geri çekilip 'Bakın, ruhumuz, içgörümüz, kutsallığımız ve sevincimiz var' diyorlar. Bütün bunları bu binaya koyduk ki, günlük hayatımızda bunlarla uğraşmak zorunda kalmayalım. İstedğimiz kadar aptalca ve acımasızca yaşayabiliriz ve komşularımızda ya da kendimizde gördüğümüz maneviyata ya da mistisizme yönelik her türlü eğilimi bastırabiliriz. Bunu taş kazıdığımız için artık bununla uğraşmak zorunda değiliz." Bu, insanların kendilerine oynadıkları bir oyun. Kendimizi aldatmanın bir başka yolu."

Vivacia yumuşak bir sesle konuştu. Ayakta olsaydı, bu sözleri duymayabilirdi. Ama oturuyordu, avuç ileri kızıu güvertesine yaslanmış, bu yüzden sözler ruhunda yankılandı. "Belki de insanlar Sa'nın bu dünyaya oynadığı bir oyundur. "Diğer her şeyi geniş, güzel ve kendilerine sadık yapacağım," demiş olabilir. "Sadece erkekler küçük, kötü ve kendini yok eden olabilirler. Ve en acımasız numaram olarak, kendi ilerinde bunları görebilen erkekleri aralarına koyacağım." Sence Sa bunu mu yaptı?

"Bu küfürdür," dedi Wintrow ateşli bir şekilde.

"yle mi? Öyleyse bunu nasıl aıklıyorsun? İnsanlığın özelliği olan tüm çirkinlik ve ktlk nereden geliyor?"

'Sa'dan değil. Sa'yı bilmemekten. Sa'dan ayrılmaktan. Defalarca manastıra getirilen çocukları gördüm, neden orada olduklarını hiç bilmeyen erkek ve kız çocukları. Çoğu, bu kadar küçük yaşta evlerinden gönderildikleri için öfkeli ve korkmuşlardı. Birkaç hafta içinde iek açtılar, Sa'nın ışığına ve ihtişamına açıldılar. Her ocuğun içinde en azından bir kıvılcım vardır. Hepsi kalmaz; bazıları eve gönderilir, hepsi hizmet hayatına uygun değildir. Ama hepsi ışık, düşünce ve sevginin yaratıkları olmaya uygundur. Hepsi."

"Mm," diye düşündü gemi. "Wintrow, tekrar kendin gibi konuşmanı duymak güzel."

Kendine küçük, acı bir gülümseme izin verdi ve parmağının dokunduğu beyaz deriyi ovuşturdu. Bu, farkına vardığında onu rahatsız eden küçük bir alışkanlık haline gelmişti. şu anda olduğu gibi. Ellerini aniden katladı ve sordu, "Kendime bu kadar acıyor muyum? Ve bu herkes için bu kadar açık mı?"

"Muhtemelen ben herkesten daha duyarlıyım. Yine de. Ara sıra seni bu durumdan çıkarmak güzel." Vivacia durakladı. "Kıyıya çıkacak mısın sence?"

"Sanmıyorum." Wintrow sesinden somurtkanlığı gizlemeye çalıştı. "Cress'te babamı "utandırdığım"dan beri karaya ayak basmadım."

"Biliyorum," diye gereksiz bir cevap verdi gemi. "Ama Wintrow, karaya çıkarsan kendine dikkat et."

"Neden?"

"Tam olarak bilmiyorum. Sanırım büyük büyük büyükannenin önsezi dediği şey."

Vivacia o kadar kendinde değildi ki, Wintrow ayağa kalkıp başını pruvanın korkuluğundan dışarı uzattı. O da ona bakıyordu. Ne zaman ona alıştığını düşünse, böyle bir an gelirdi. Bugün ışık alışılmadık derecede berraktı, Wintrow'un her zaman sanatçı ışığı olarak adlandırdığı türden. Belki de bu yüzden ona bu kadar parlak görünüyordu. Gözlerinin yeşilliği, abanoz saçlarının zengin parlaklığı, hatta ince taneli cildi bile cilalı ahşap ve sağlıklı tenin en güzel özellikleriyle parlıyordu. Onun böyle bakmasıyla kızardı ve buna karşılık olarak, ona olan sevgisiyle onun gerçekte ne olduğu konusunda tam bir cehalet içinde olduğu hissi arasında ani bir çatışma yaşadı. Her zamanki gibi bu onu sarsmıştı. Ahşap ve sihirden yaratılmış bir varlığa karşı nasıl böyle bir tutku hissedebilirdi? Aşkın mantıklı bir temeli yoktu... Evlilik ve çocuk sahibi olma ihtimali yoktu, birbirlerini fiziksel olarak tatmin etme arzusu yoktu, onunla hissettiği sıcaklık ve yakınlığı açıklayacak uzun bir geçmişleri yoktu. Hiç mantıklı değildi.

"Bu sana o kadar iğrenç mi?" diye fısıldadı ona.

"Sen değilsin," diye açıklamaya çalıştı. "Bu duygu çok doğal değil. Gerçekten hissettiğim bir şey değil, bana dayatılmış gibi. Sanki bir büyü gibi," diye ekledi isteksizce. Sa'nın takipçileri büyü'nün varlığını inkar etmiyorlardı. Wintrow bile nadiren de olsa, yarayı temizlemek veya ateş yakmak için yapılan küçük büyüler görmüştü. Ama bunlar, fiziksel etki yaratma yeteneği ile birleşmiş, eğitilmiş bir iradeyle yapılan eylemlerdi. Onun belirleyebildiği kadarıyla, yalnızca uzun süreli ilişkiyle tetiklenen bu ani duygu patlaması, ona tamamen farklı bir şey gibi geliyordu. Vivacia'yı seviyordu. Bunu biliyordu, bu ona mantıklı geliyordu. Gemiye sevmek için birçok nedeni vardı: güzel, nazik ve ona karşı sempattı. Zeki biriydi ve bu zekasını düşünce zincirleri oluştururken kullanmasını izlemek bir zevkti. Eğitimsiz bir rahip adayı gibiydi, her türlü öğretiye açık ve istekliydin. Böyle bir varlığı kim sevmezdi ki? Mantığı, gemiyi sevmesi gerektiğini söylüyordu ve o da seviyordu. Ancak bu, böyle garip anlarda onu saran, neredeyse acı verici duygu dalgasından ayrı bir şeydi. Onu evinden ve ailesinden daha önemli, manastırdaki hayatından daha önemli görüyordu.

manastırdaki hayatından daha önemli görüyordu. Böyle anlarda, hayatının daha iyi bir sonu olamayacağını, kendini onun güvertesine atıp onun içine dalmaktan başka bir şey hayal edemiyordu.

Ama hayır. İyi yaşanmış bir hayatın amacı, Sa ile bir olmak. "Sen, kalbindeki tanrının yerini benim alacağımdan korkuyorsun."

"Sanırım korkum neredeyse bu," diye isteksizce ona hak verdi. "Aynı zamanda, bunun Vivacia olarak senin bana dayattığın bir şey olduğunu da düşünmüyorum. Bence bunun bir yaşam gemisi olmakla ilgisi var." Adam içini çekti. "Beni buraya gönderen varsa, o da kendi ailem, bir yaşam gemisi inşa ettirmeyi uygun gören büyük büyükannemdir. Sen ve ben, bir ağaca aşılarmış tomurcuklar gibiyiz. Kendimize sadık kalarak büyüyebiliriz, ama köklerimizizin izin verdiği ölçüde."

Rüzgâr, sanki gemiyi limana hoş geldin dercesine aniden şiddetlendi. Wintrow ayağa kalktı ve esnedi. Son günlerde vücudundaki değişiklikleri daha fazla hissediyordu. Boyunun uzadığını düşünmüyordu, ama kasları eskisine göre kesinlikle daha sertleşmişti. Geçen gün aynaya baktığında yüzündeki yuvarlaklığın kaybolduğunu fark etmişti. Değişiklikler. Daha zayıf, daha fit bir vücut ve ellerinde dokuz parmak. Ama bunlar babasını memnun edecek kadar büyük değişiklikler değildi. Ateşi sonunda düştüğünde ve eli iyi iyileştiğinde babası onu çağırdı. Wintrow'un cesaretinden memnun olduğunu söylemek ya da elinin nasıl olduğunu sormak için değil. Denizci olarak becerilerinin geliştiğini fark ettiğini söylemek için de değil. Hayır. Sadece ne kadar aptal olduğunu, Cress'te mürettebatın onayını kazanma ve onların gerçek bir parçası olarak görülme şansını kaçırdığını söylemek için.

"O bir aldatmacaydı," demişti babasına. "Ayı ve kazanan adamla ilgili tüm o düzenleme sadece bir tuzaktı. Bunu hemen anlamıştım."

"Bunu biliyorum!" diye sabırsızca bağırdı babası. "Mesele o değil. Kazanman gerekmiyordu, aptal. Sadece onlara cesaretini göstermen gerekiyordu. Gantry parmağını keserken sessiz kalarak cesaretini kanıtlayacağını sandın. Bunu yaptığını biliyorum, inkar etme. Bunun yerine kendini bir tür... dindar ucube gibi gösterdin. Onlar cesaret beklerken, sen korkak olduğunu gösterdin. Normal bir insan bağırıp küfür ederken, sen fanatik gibi davrandın. Bu gidişle, bu ekibi asla kazanamayacaksın. Onların bir parçası olamayacaksın, saygı duydukları bir lider olmayı bırak."

Oh, seni kabul etmiş gibi davranabilirler, ama bu gerçek olmayacak. Sadece gardını indirmeni bekleyecekler, böylece sana gerçekten zarar verebilecekler. Ve biliyor musun? Onlardan hak ettiğin budur. Ve umarım bunu elde edersin, yoksa lanet olsun bana!

Babasının sözleri hâlâ kulaklarında yankılanıyordu. O günden bu yana geçen uzun günlerde, ekibin onu isteksizce kabul ettiğini hissetmişti. Hafif, kırılgan ve çabuk affeden ekip üyeleri, ona karşı hoşgörölü tavırlarını hemen yeniden kazanmışlardı. Ama Wintrow artık rahatlayamıyor ve bunu kabul edemiyordu. Bazen geceleri, eski meditasyon haline ulaşmaya çalışırken, bu durumun uydurma olduğuna kendini ikna edebiliyordu. Babası, diğer mürettebat üyelerine karşı tutumunu zehirlemişti. Babası, onların onu kabul etmesini istemiyordu; bu nedenle, Wintrow'un bir dışlanmış olarak kalmasını sağlamak için elinden geleni yapacaktı. Ve bu deliliğin karmaşık mantığını titizlikle izlerken, mürettebatın kabulüne ve dostluğuna asla tamamen güvenmemesi gerektiğini söyledi kendine. Çünkü eğer güvenirse, babası onları kendisine karşı kıskırtmanın bir yolunu bulacaktı.

"Her gün," dedi sessizce, "kim olduğumu anlamak benim için daha da zorlaşıyor. Babam içime şüphe ve kuşkular ekliyor, bu gemideki hayatın sertliği beni arkadaşlarımın ve hatta senin arasındaki acımasızlığa alıştırıyor, seninle geçirdiğim saatler bile beni şekillendiriyor, rahiplikten uzaklaştırıyor. Başka bir şeye doğru. Olmak istemediğimi düşündüğüm bir şeye."

Bu sözleri söylemek ona zor geliyordu. Onu, onu incittiği kadar incitiyordu. Bu, onun sessiz kalmasını sağlayan tek şeydi.

"Daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum," diye uyardı onu. "Bir şeylerin değişmesi gerekiyor. Ve korkarım ki bu ben olacağım." Gözlerinden kaçmadan ona baktı. "Sadece günü gününe yaşıyorum. Durumu değiştirecek bir şeyin ya da birinin gelmesini bekliyorum." Gözleri, bir sonraki sözlerine vereceği tepkiyi görmek için yüzünü inceledi. "Sanırım gerçek bir karar vermem gerekiyor. Kendi başıma harekete geçmem gerektiğini düşünüyorum."

Kadının bir şey söylemesini bekledi, ama kadının ağzından tek kelime çıkmadı. Ne yapacağını ima ediyordu? Babasının baskısı karşısında bu çocuk ne yapabilirdi ki?

"Hey, Wintrow! Bir el at!" diye bağırdı biri güverteden.

Yine angarya işine çağırılıyordu. "Gitmem gerek," dedi Vivacia'ya. Derin bir nefes aldı. "Doğru ya da yanlış, seni sevmeye başladım. Ama..." Başını salladı, birdenbire sözleri kesildi.

"Wintrow! Hemen!"

İyi eğitilmiş bir köpek gibi, itaat etmek için atladı. Onun tanıdık bir rahatlıkla halatlara tırmanmasını izledi. Bu rahatlığı, onun sözleri kadar ona olan sevgisini gösteriyordu. Hâlâ şikayet ediyordu, hem de sık sık. Hâlâ bölünmüş bir kalbin acısını çekiyordu. Ama mutsuzluğunu kelimelere döktüğünde, bunu tartışabilir ve bu süreçte birbirlerini daha iyi tanıyabilirlerdi. O, artık buna dayanamayacağını düşünüyordu, ama o gerçeği biliyordu. İçinde bir güç vardı ve mutsuzluğuna rağmen dayanacaktı. Sonunda ikisi de bir bütün olacaktı. Tek ihtiyaçları olan şey zamandı. İlk gece birlikte geçirdikleri andan beri, onun gerçekten bu gemide olması gerektiğini biliyordu. Bunu kabul etmesi kolay olmamıştı. Bu fikre uzun süre direnmişti. Ama bugün söylediği meydan okuyan sözlerinde bile, bu mücadelenin yakında sona ereceğini hissediyordu. Sabrı ödüllendirilecekti.

Limani yeni gözlerle süzdü. Wintrow, şehrin altında yatan yozlaşmışlık konusunda birçok yönden kesinlikle haklıydı. Ama bunu çocuğa pekiştirmek istemiyordu. Onun kasvetli olması için onun yardımına ihtiyacı yoktu. Wintrow'un Jamaillia'nın temiz ve iyi yanlarına odaklanması daha iyi olurdu. Liman, kış güneşinde çok güzel görünüyordu.

O hatırladı, ama hepsini hatırlamıyordu. Ephron'un hatırası bir geminin değil, bir adamın bakış açısıydı. O, limana ve ticaret mallarını bekleyen tüccarlara ve onların üzerinde yükselen şehrin mimari harikasına odaklanmıştı. Ephron, şehrin kanalizasyonlarından limana akan kirli suyun kıvrımlı dallarını asla fark edemezdi. Geminin her bir deliğinden yılan kokusunu da alamazdı. Gözleri sakın suları taradı ama kurnaz, kötü yaratıkların izi yoktu. Onlar aşağıdaydı, limanın yumuşak çamurunda kıvrılıyorlardı. İçinde bir önsezi, bakışlarını köle tacirlerinin demir attığı liman bölümüne çevirdi. Rüzgârla birlikte iğrenç kokuları burnuna geldi. Yılan kokusu, ölüm ve dışkı kokusuyla karışmıştı. O yaratıklar en yoğun olarak orada, o sefil gemilerin altında kıvrılmışlardı. Yükü boşaltılıp yeni ticaretine hazırlanınca, gemisi

kendi yükünü, sefalet ve umutsuzluğu da alacaktı. Vivacia kollarını kavuşturdu ve kendini tuttu. Güneşli bir gün olmasına rağmen titriyordu. Yılanlar.

Ronica, bir zamanlar Ephron'a ait olan ve şimdi yavaş yavaş ona ait hale gelen çalışma odasında oturuyordu. Bu odada ona hala en yakın hissediyordu ve bu odada onu en çok özliyordu. Ölümünden bu yana geçen aylarda, onun hayatının izlerini yavaş yavaş temizlemiş, yerine kendi dağınık kağıtlarını ve ıvır zıvırlarını koymuştu. Yine de Ephron, odanın kemiklerinde hala oradaydı. Devasa çalışma masası ona çok büyüktü ve onun sandalyesine oturduğunda kendini küçük bir çocuk gibi hissediyordu. Onun uzak yolculuklarından getirdiği tuhaf eşyalar ve süs eşyaları bu odayı karakterize ediyordu. Devasa bir deniz canlısına ait, deniz suyu ile yıkanmış büyük bir omurga ayak taburesi olarak kullanılıyordu, bir duvar rafı ise oyulmuş figürinler, deniz kabukları ve uzak halkların garip vücut süslerine ayrılmıştı. Onun defterlerinin cilalı masa üstüne dağılmış olması, çay fincanının ve attığı örgü ipliğinin şöminenin yanındaki koltuğun koluna asılı olması tuhaf bir samimiyet yaratıyordu.

Şaşkın olduğunda sık sık yaptığı gibi, buraya gelip düşünmek ve Ephron'un ona ne tavsiye edeceğini karar vermeye çalışmak için gelmişti. Şöminenin karşısındaki divanda kıvrılmış, terlikleri yere atılmıştı. İki yıldır giydiği yumuşak yünlü bir bornoz giymişti. Koltuk kadar rahattı. Ateşi kendisi yakmış, alevlenmesini izlemişti. Şimdi odunlar yanıp sönüyor, kendi ışıklarıyla parıltıyordu. O rahat ve sıcaktı, ama bir cevaba yaklaşmış gibi görünmüyordu.

Ephron'un omuz silker ve sorunu ona geri devredeceğini düşünmüştü ki, ağır ahşap kapıda bir tıkırtı duydu.

"Evet?"

Rache'yi bekliyordu, ama içeri giren Keffria'ydı. Gecelik giymişti ve ağır saçları uyumak için örülmüş ve toplanmıştı, ama elinde buhar çıkan bir tencere ve ağır kupaların olduğu bir tepsi vardı. Ronica kahve ve tarçın kokusu aldı.

"Gelmeyeceğine karar vermiştim."

Keffria bu soruya doğrudan cevap vermedi. "Uyuyamayacağımı anladığım için, en azından tamamen uyanık olmaya karar verdim. Kahve ister misin?"

"Aslında, çok iyi olur."

Anne ve kız, bu tür bir huzur bulmuşlardı. Birbirlerinin sözünü kesmeden, yemek veya başka önemsiz şeyler dışında hiçbir soru sormadan konuşuyorlardı. Keffria ve Ronica, çatışmaya yol açabilecek her şeyi kaçınıyorlardı. Daha önce, Keffria davetine gelmediğinde, Ronica bunun nedeninin bu olduğunu düşünmüştü. Kyle'ın iki kızını da ondan aldığını düşünerek acı bir şekilde düşünmüştü: birini uzaklaştırmış, diğerini duvarlarla çevirmişti. Ama şimdi buradaydı ve Ronica, kızından en azından bir parça geri kazanmaya karar verdi. Keffria'dan buhar çıkan bardağı alırken, "Bugün beni çok etkilendin. Gurur duydum," dedi.

Keffria'nın yüzünde acı bir gülümseme belirdi. "Oh, ben de öyle. Tek başıma, kurnaz bir on üç yaşındaki kızın komplosunu bozdum." Babasının sandalyesine oturdu, terliklerini çıkardı ve ayaklarını altına kısırdı. "Oldukça boş bir zaferdi, anne."

"İki kız yetiştirdim," dedi Ronica nazikçe. "Zaferin bazen ne kadar acı verici olabileceğini bilirim."

"Beni yenmek değil," dedi Keffria donuk bir sesle. Sesinde kendini nefret ettiği belli oluyordu. "Sanırım sana ve babama hiç uykusuz bir gece yaşatmadım. Ben örnek bir çocuktum, sana söylediğin hiçbir şeye karşı gelmedim, tüm kurallara uydum ve bu erdemlerin karşılığını aldım. En azından öyle sanıyordum."

"Sen benim kolay kıızıydın," diye kabul etti Ronica. "Belki de bu yüzden seni küçümsedim. Göz ardı ettim." Kendi kendine başını salladı. "Ama o günlerde Althea beni o kadar endişelendiriyordu ki, işlerin yolunda gittiğini düşünecek zamanım neredeyse hiç yoktu..."

Keffria keskin bir nefes verdi. "Ve onun yaptıklarının yarısını bile bilmiyordun! Onun ablası olarak ben... ama bunca yıl boyunca hiçbir şey değişmedi. Hâlâ ikimizi de endişelendiriyor. Küçük bir kızken, inatçılığı ve yaramazlığı onu babasının gözdesi yapmıştı. Şimdi o yok, o da ortadan kayboldu ve sadece yokluğuyla senin de kalbini çaldı."

"Keffria!" Ronica, kalpsiz sözleri için onu azarladı. Kız kardeşi kayıptı ve o, Ronica'nın onun için endişelenmesine kıskançlık duyuyordu. Ama bir an sonra Ronica tereddütle sordu: "Althea gitti diye sana hiç değer vermediğimi mi düşünüyorsun?"

"Benimle neredeyse hiç konuşmuyorsun," diye işaret etti Keffria. "Mirasımla ilgili defterleri karıştırdığımda, onları benden alıp kendin yaptın. Sanki ben yokmuşum gibi evi sen yönetiyorsun. Bugün Cerwin kapıya geldiğinde, hemen savaşa atıldın ve Rache'yi bana haber vermek için sonradan gönderdin. Anne, Althea gibi ortadan kaybolsam, ev daha da düzgün yönetilirdi. Her şeyi çok iyi idare ediyorsun." Durdu ve sesi neredeyse boğulacak gibi oldu. "Bana yer bırakmıyorsun," diye ekledi. Aceleyle kupa kaldırdı ve buharlı kahveden uzun bir yudum aldı. Şöminenin içine dalgın dalgın baktı.

Ronica kendini suskun buldu. Kendi fincanından içti. "Ama ben hep senin işleri benden devralmanı bekliyordum" derken mazeret uydurduğunu biliyordu.

"Ve her zaman işleri yönetmekle o kadar meşguldün ki, bana nasıl yapılacağını öğretmeye vaktin olmadı. 'Ver şunu bana, ben yapayım, daha kolay olur.' Bana bunu kaç kez söyledin? Bunun beni ne kadar aptal ve çaresiz hissettirdiğini biliyor musun?" Sesindeki öfke çok eskiden kalmıştı.

"Hayır," dedi Ronica sessizce. "Bunu bilmiyordum. Ama bilmeliydim. Gerçekten bilmeliydim. Ve özür dilerim, Keffria. Gerçekten özür dilerim."

Keffria içini çekerek bir nefes verdi. "Artık önemi yok. Unut gitsin." Sanki söylemesi gereken kelimeleri bulmak için kafasında düşünüyormuş gibi başını salladı. "Malta'nın sorumluluğunu üstleniyorum," dedi sessizce. Karşı çıkmasını beklermiş gibi annesine baktı. Ronica sadece ona baktı. Derin bir nefes aldı. "Belki bunu yapabileceğime şüphe duyuyorsun. Ben de şüphe duyuyorum. Ama deneyeceğim. Ve sana sormak istedim... Hayır. Üzgünüm, ama bunu sana söylemeliyim. Karışma. Ne kadar zor veya karmaşık olursa olsun. Kendin yapması daha kolay diye bunu benden almaya çalışma."

Ronica dehşete kapıldı. "Keffria, yapmam."

Keffria ateşe bakakaldı. "Anne, sen yapardın. Farkında bile olmadan, tıpkı bugün yaptığın gibi. Senin hazırladığın şeyi aldım ve oradan hallettim

oradan devraldım. Ama kendi başıma kalsaydım, Malta'yı hiç çağırmaıdım. Cerwin ve Delo'ya onun dışarıda, meşgul ya da hasta olduğunu söyler ve Malta'ya sırtıp flört etme şansı vermeden kibarca yolcu ederdim."

"Öyle yapmak daha iyi olabilirdi," diye kabul etti Ronica alçak sesle. Kızının sözleri onu incitmişti. O sadece hızlı düşünerek ve işleri çabuk hallederek bir felaketi önlemeye çalışmıştı. Ama kızının sözleri onu incitmiş olsa da, sözlerinin doğruluğunu da duyabiliyordu. Bu yüzden dudaklarını sıkıca kapattı ve kahvesinden bir yudum aldı. "Planını öğrenebilir miyim?" diye sordu birkaç saniye sonra.

"Ben de pek bilmiyorum," diye itiraf etti Keffria. "O çok uzaklara gitti ve bana çok az saygı duyuyor... Onunla hiçbir şey yapamayabilirim. Ama başlamak için birkaç fikrim var. Rache'yi ondan uzaklaştıracam. Hak etmedikçe dans ve görgü dersleri almayacak. Dersler yeniden başladığında, Selden'in öğretmenine gösterdiği nezaketi ve saygıyı Rache'ye de göstermek zorunda olacak. Dersler her gün belirli bir saatte olacak, Malta sıkıldığında ve eğlenmek istediğinde değil. Bir dersi kaçırırsa, ev işleriyle telafi etmek zorunda kalacak." Keffria nefes aldı. "Bir kadının ayrıcalıklarını sadece bir kadının yapacağı işleri yaparak kazanmasını istiyorum. Öyle." Derin bir nefes aldı ve annesinin gözlerine baktı. "Defterlerimi senden geri alıyorum. Malta'nın benim kadar cahil olarak büyümesine izin vermeyeceğim. Malta her hafta defterleri tutmak için biraz zaman harcamak zorunda kalacak. Onları lekeler, sayfaları mahveder, hatalar yapar ve sayfaları kopyalar, biliyorum. İkimiz de buna katlanmak zorunda kalacağız, o da öyle. Rakamları girmesi ve toplaması gerekecek. Ve o... yani biz... sen brokerlarla, tüccarlarla ve denetçilerle görüşürken sana eşlik etmek zorunda kalacak. Mülklerin ve ticaret hesaplarının nasıl yönetildiğini öğrenmesi gerekiyor."

Keffria, bir itiraz beklermişçesine yine durakladı. Ronica hiçbir şey söylemedi.

"Tabii ki o zamanlar iyi davranması gerekecek. Ve bir kadın olmaya başlayan bir kıza yakışır şekilde giyinmesi gerekecek. Ucuz ve kışkırtıcı değil, ama çocukça da değil. Yeni kıyafetlere ihtiyacı olacak. Onun da kıyafetlerinin yapımına katılmasını istiyorum. Yemek yapmayı ve hizmetçileri denetlemeyi öğrenmesini istiyorum."

Keffria, Malta'nın öğrenmesi gereken görevlere her yeni bir görev eklediğinde Ronica ciddiyetle başını sallıyordu. Keffria sonunda durakladığında, annesi konuştu. "Bence akıllıca planlar yaptın ve Malta'ya öğretmeyi önerdiğin şeylerden çok faydalanabilir. Ama onun bunu isteyerek yapacağını sanmıyorum. Bir kadının bu tür şeyleri bilmesi, bırak yapması, hiç moda değil. Hatta Bingtown'da bu tür davranışlar plebiyenlik olarak görülüyor. Bunu yapmak onun gururunu incitecektir. Onun istekli bir öğrenci olacağını sanmıyorum."

"Hayır, yapmayacaktır," diye Keffria da aynı fikirde olduğunu belirtti. "Bu yüzden başka bir görevim daha var. Anne, buna katılmayacağını biliyorum, ama onu benim irademe boyun eğdirmenin tek yolu bu. Benim verdiğim hariç, kendi başına harcayabileceği tek kuruş bile vermemelisin. Dükkan sahiplerine ve esnaflara, ona artık ailenin kredisini kullanamayacağını söylemeliyim. Bu çok aşağılayıcı olacak, ama..." Düşünür gibi durakladı. "Evet. Selden'i de buna dahil edeceğim. Onunla başlamak için henüz çok erken değil sanırım. Belki de Malta'nın istediği her şeyi bu kadar kolay elde etmesine izin vermemeliydim."

Ronica, içten bir rahatlama iç çekişini bastırarak başını salladı. Masada, Malta'nın damgası basılı, şekerlemeler, ıvır zıvır ve fahiş fiyatlı parfümler için bir avuç fiş vardı. Malta'nın gelişigüzel harcamalarına izin vermek kolay olmamıştı, ama bu da Ronica'nın Keffria'ya açmak istemediği bir başka konuydu. Şimdi bunun nedenini gerçekten merak ediyordu. "O senin kızın," diye ekledi Ronica. "Ama korkarım bu hiçbirimiz için kolay olmayacak. Ve," diye ekledi isteksizce, "ona öğretilmesi gereken başka bir şey daha var. Festrew ailesiyle olan sözleşmemiz."

Keffria bir kaşını kaldırdı. "Ama ben evliyim," diye işaret etti.

Ronica, kızına karşı ani bir sempati duydu. Büyüyen kızlarının, nesiller önce yapılan bir anlaşma yüzünden artık savunmasız durumda olduklarını ilk fark ettiğinde nasıl hissettiğini hatırladı. "Öylesin," diye sessizce kabul etti. "Ve Althea kayıp. Borçlarımız kredilerimizden çok daha hızlı artıyor. Keffria, Vestrit anlaşmasının şartlarını hatırlamalısın. Kan ya da altın. Malta, Bingtown toplumuna bir kadın olarak sunulduğunda, ödemeyi yapamazsak Festrew'lere teslim edilecek. Ve," diye ekledi isteksizce, "yaz ortasında param yetmedi. Kış ortasına kadar tamamını ve cezayı ödeyeceğime söz verdim." Kızına kabul ettiği cezanın ne kadar büyük olduğunu itiraf edecek cesareti bulamadı.

"Aksi takdirde," diye zorlukla devam etti, "Caolwn Festrew bizden kanını isteme hakkını kullanabilir. Althea, o zamana kadar bulunursa. Bulunmazsa Malta."

Ronica başka söz bulamadı. Keffria'nın gözlerinde anlayış ve dehşetin büyüdüğünü gördü. Ardından kaçınılmaz olarak öfke geldi. "Bu adil değil. Ben böyle bir anlaşmaya hiç razı olmadım! Malta, doğmadan önce imzalanmış bir sözleşme yüzünden nasıl kaybedilebilir? Bu mantıklı değil, adil değil!"

Ronica ona bir iki saniye zaman verdi. Sonra, tüm Tüccarların kız ve oğullarının aşına olduğu sözleri söyledi. "Bu Tüccarlık. Her zaman adil değildir, her zaman doğru değildir. Bazen anlaşılmaz bile olabilir. Ama bu Tüccarlık. Lanetli Kıyılara geldiğimizde elimizde ne vardı? Sadece kendimiz ve bir erkeğin sözünün değeri. Ya da bir kadının. Birbirimize sadakat yemini ettik, sadece bir gün veya bir yıl için değil, tüm nesiller için. İşte bu yüzden, daha önce kimsenin hayatta kalamadığı bu yerde hayatta kaldık. Kendimizi bu topraklara ve onun taleplerine de adadık. Sanırım bu, Malta ile henüz konuşmadığın bir konu. Konuşmalısın, hem de bir an önce, çünkü onun da söylentileri duymuş olması muhtemel."

"Ama... o daha çocuk," diye yalvardı Keffria. Sanki annesi ona katılırsa, zamanın onlara dayattığı gerçekleri bir şekilde değiştirebilecekmiş gibi.

"Öyle," dedi Ronica dikkatlice. "Ama sadece kısa bir süre daha. Ve hazırlıklı olmalı."

22

KOMPLOLAR VE TEHLİKELER

"Demek öyle. Korsan Kral Kennit'in planladığı gibi gitmedi, değil mi?"

"Kapa çeneni." Kennit, kininden çok yorgunluktan konuşuyordu. Zorlu ve yorucu bir gün olmuştu. Eski tip, geniş gövdeli bir ticaret gemisi, bir hayat gemisi görmüşlerdi. Geminin önlerinde oldukça ilerideydi ve Wrong Again Kanalı'nın sığ sularında yolunu bulmaya çalışıyordu. Geminin suya batmış hali, ağır yüküyle birlikte oldukça belirgindi. En azından onu karaya oturtabilmeleri gerekirdi. *Marietta* yelken açmış ve ona yaklaşmıştı, kaptana derinlik ve yön bilgilerini veren figür başını duyabilecek kadar yakındı. Gemideki adamların yüzlerini görebilecek kadar yaklaşmışlardı, Raven bayrağını tanıyıp birbirlerine cesaret vererek bağırıışlarını duyabilecek kadar yakındılar. Sorcor, zincirli toplarını geminin donanımına fırlattı, ancak gemi son anda yana kaydı. Öfkeyle Kennit ateş topları istedi ve Sorcor isteksizce uydu. Toplardan biri isabet etti ve yelkeni tutuşturarak alevler içinde kaldı. Ancak alevler yelkeni sararken, yelken çöktü ve çılgına dönmüş mürettebatın üzerine düşerek suyla söndürüldü. Ve her geçen saniye, imkansız bir şekilde, canlı gemi onlardan uzaklaşmaya devam etti.

Kennit, mürettebatına deli gibi bağırarak, gemiyi biraz daha hızlandırmak için bulabilecekleri her şeyi, kanvas, kürek, ne varsa istemişti. Ama sanki tanrılar ona karşı birleşmiş gibi, kış fırtınası esti, rüzgârları her yöne savuran korkunç ada fırtınalarından biri. Gri yağmur yağmaya başladı ve gözlerini kör etti. Küfretti ve onu görebilmek için direğe tırmandı. Tüm duyuları ona odaklanmıştı ve zaman zaman onu görebiliyordu. Her seferinde ondan daha ilerideydi. Bir burun etrafından dolandı ve *Marietta* onu geçtiğinde, canlı gemi ortadan kaybolmuştu. Öylece yok olmuştu.

Artık akşam olmuştu, gece rüzgarı *Marietta'nın* yelkenlerini doldurmuş ve tekdüze yağmur durmuştu. Mürettebatı, onun onlara duyduğu öfkenin kaynadığını fark etmeden, etrafında parmak uçlarında yürüyordu. O, kış güvertede durmuş, arkalarında dans eden cadı ateşlerini izliyor ve iç huzurunu arıyordu.

"Sanırım bu, Sorcor'a bir köle daha borçlu olduğun anlamına geliyor, değil mi?" diye sordu büyücü dostça.

"Acaba seni bileğimden kesip denize atarsam, yüzebilir misin?"

"Hadi öğrenelim," dedi küçük yüz, hoşnut bir şekilde.

Kennit iç geçirdi. "Seni tahammül etmemin tek nedeni, başlangıçta bana çok pahalıya mal olman."

İkiz yüz, dudaklarını ona doğru büzüştürdü. "Acaba gelecekte fahişe için de aynı şeyi söyleyecek misin?"

Kennit gözlerini sımsıkı kapattı. "Bir an bile sessiz olup beni rahat bırakamaz mısın?"

Yumuşak bir adım ve arkasında güvertede kumaşın sürtünme sesi duyuldu. "Bana bir şey mi dedin?" diye sordu Etta.

"Hayır."

"Bir şey dedin sanmıştım... Yalnız kalmak istediğini? İstersen kabine dönebilirim." Durdu ve daha yumuşak bir sesle ekledi, "Ama sen istersen sana eşlik etmeyi çok isterim."

Parfümünün kokusu artık ona ulaşmıştı. Lavanta. Kararsızlık onu sardı ve başını çevirip ona baktı. Bir hanımefendi efendisine selam verir gibi ona derin bir reverans yaptı.

"Oh, lütfen," diye inledi inanamadan.

"Teşekkür ederim," diye cevapladı sıcak bir sesle. Terlikli ayakları güverte üzerinde yumuşak bir ses çıkararak ilerledi ve Etta birdenbire onun yanında belirdi. Ona dokunmadı. O anda bile, bu kadar samimi davranmamanın daha doğru olacağını biliyordu. Yanındaki korkuluğa da rahatça yaslanmadı. Bunun yerine, sırtını dik tutarak, tek elini korkuluğa dayadı. Ve ona baktı. Bir süre sonra, o dayanamadı. Başını çevirerek onun bakışlarına karşılık verdi.

Ve ona gülümsedi. Işıl ışıl. Parlak.

"Çok güzel," dedi küçük bir ses bileziklerinden. Kennit de aynı fikirdeydi. Etta gözlerini indirdi ve sanki bir an utangaç ya da şaşkınmış gibi yanına baktı. Yine yeni bir kostüm giymişti. Onu gemiye getiren denizci, orijinal talimatına uyarak ona banyo için bir küvet sıcak su getirmişti, ama ona ne giydireceğini bilememişti. Kaptanının hanımına kaba denizci kıyafetleri giydirmek elbette olmazdı. Büyük bir endişeyle, kaptanın kendi geceliğini ona uzattı ve sonra tereddütle, en son ganimetlerinden birkaç parça pahalı kumaş uzattı. Kennit bu cömertliğe ilk başta kızmıştı, ama sonra kabullenmişti. Yelkenli gemilerde iğne ve iplik her zaman boldu ve Etta dikiş işleriyle kendini meşgul tuttu. Kennit sonunda adamın aslında çok zeki olduğu sonucuna vardı. Kadın dikişle meşgulken onu rahatsız edemiyordu. Etta'nın kendine diktiği giysiler, Kennit'in bir kadında gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu ve aslında gemi hayatı için oldukça mantıklıydı.

Tabii ki onun gemide yaşamasına razı olduğu için değildi. Sadece onu saklayacak iyi bir yer bulamamıştı. Etta'nın uyumlu birisi olması onun için çok uygun bir durumdu. Onu gemiye aldığından beri bir kez bile şikayet etmemişti. İkinci günü saymazsak, o gün mutfağa girip aşçıya Kennit'in masasına gönderdiği yahniyi fazla tuzlu olduğu için azarlamıştı. Artık çoğu zaman kabinlerine servis edilen yemeklerin hazırlanmasını denetliyordu. Belki de bu sayede yemekler daha lezzetli olmuştu.

Ama o hala bir fahişeydi, diye hatırlattı kendine. Geminin ışıklarını yakalayıp parlaklık olarak geri yansıtan kısa ve düzgün saçları, zümrüt yeşili ipek bluzu, bluzun içine soktuğu brokar pantolonu, ince belini saran altın kumaştan kuşak, onu sadece onun fahişesi yapmıyordu. Kulağının lobunda küçük bir yakut parıltıyor ve yemyeşil kürklü bir pelerin vücudunu gece rüzgârından koruyor olsa bile.

"Bugün kaçan yaşam gemisini düşünüyordum," diye cesaretle söyledi. Gözlerini onun koyu renkli, onun zevkine göre fazla cesur gözlerine kaldırdı. Bunu hissetmiş gibi, o daha "Bana ondan bahsetme" diye bağırmadan gözlerini tekrar indirdi.

"Konuşmayacağım," diye nazikçe söz verdi. Ama bir an sonra, kadınların her zaman yaptığı gibi sözünden döndü. "İstekli bir yaşam gemisinin hızı..."

"Efsanevi," dedi sessizce. Arkalarında bıraktıkları izlere bakarak geceye seslendi. "Korsanlık hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum," diye itiraf etti. Sanki bu onu şaşırtacakmış gibi. "Ama geminin bu kadar çabuk kaçma isteğinin bir şekilde aleyhine dönmeyeceğinden emin değilim."

"Nasıl olacağını anlamıyorum," dedi Kennit alaycı bir şekilde.

Konuşmadan önce dudaklarını yaladı ve bir an için, ıslak pembe dilinin ucu yaptığı o küçük hareket tüm dikkatini çekti. İçinde mantıksız bir arzu alevlendi. Lanet olsun ona. Bir erkeğin sürekli bir kadına maruz kalması iyi bir şey değildi. Düşük bir sesle nefes verdi.

Kız ona hızlıca yan gözle baktı. Dudaklarının köşelerinin eğrilmesinin ona alay etmek için olduğunu kesin olarak bilseydi, ona tokat atardı. Ama kız sadece korsanlık hakkında konuştu. "Tavşan, tuzağa doğru koşarken kendini öldürür," dedi. "Bir yaşam gemisinin planlanan rotasını bilseydik ve emrimizde birden fazla korsan gemisi olsaydı... o zaman tek bir gemi onu takip edip, yaşam gemisini pusuya düşürmek için kuyruğuna takılabilirdi." Durdu ve gözlerini tekrar suya indirdi. "Önündeki tehlike görülse bile bir gemiyi durdurmanın oldukça zor olduğu söyleniyor. Ve bana bu sulara, yelkenli bir geminin çarpışmayı önlemek için karaya oturmaktan başka seçeneği olmayan birçok dar kanal var gibi geliyor."

"Sanırım yapılabilir, ama bana göre çok fazla "eğer" var. Tam olarak doğru koşulların oluşması gerekir."

"Evet, sanırım öyle," diye mırıldandı. Gözlerinden saçlarını geri atmak için başını hafifçe salladı. Kısa, düz saçları, yıldızların arasındaki gece gökyüzü gibi kusursuz bir siyah renkteydi. Onu öpmekten korkmasına gerek yoktu; bu günlerde onun dışında bir erkeği yoktu. Onun kendisini izlediğini gördü. Gözleri büyüdü ve aniden daha hızlı ve derin nefes almaya başladı. Aniden vücudunu onun vücuduna yaklaştırdı, onu korkuluğa sıkıştırdı, kontrolünü ele geçirdi. Ağzını zorla açtı, bluzunun ince, vücut ısısıyla ısınmış ipek kumaşının üzerinden küçük, sert meme uçlarını hissetti. Ağzını onunkinden ayırdı.

"Asla," dedi sertçe, "bana işimi öğretmeye cüret etme. İstedığimi elde etmeyi çok iyi bilirim. Bir kadının tavsiyesine ihtiyacım yok."

Gözleri geceyle dolmuştu. "Çok iyi biliyorsun," diye kısık bir sesle ona hak verdi.

Onlar ona ulaşmadan çok önce seslerini duydu. Akşam kuşlarının saatler önce ötmeyi bırakmış olmasından, gecenin karanlık olduğunu biliyordu. Üzerinde damlayan nemden, bu gece yoğun bir sis olduğunu tahmin etti. Paragon, karanlıkta ve siste neden iki insanın sahilde ona doğru ilerlediğini merak ederek endişeyle bekledi. Onların hedefinin kendisi olduğundan şüphe duymuyordu; bu sahilde başka kimse yoktu. Yaklaştıkça, yanan bir fenerin sıcak yağının kokusunu alabildi. Bu onlara pek fayda sağlamıyor gibiydi, çünkü ona doğru sendeleyerek ilerlerken sık sık küfürler duyuluyordu. Birinin Mingsley olduğunu zaten biliyordu. O adamın sesini artık çok iyi tanıyordu.

Belki de onu yakmaya geliyorlardı. Buraya son geldiğinde Mingsley'i alay etmişti. Belki adam fenerini ona fırlatacaktı. Cam kırılacak ve yanan yağ üzerine sıçrayacaktı. Burada çığlık atarak, çaresizce, yavaş yavaş ateşte ölecekti.

"Fazla uzak değil," diye Mingsley'in arkadaşına söz verdiğini duydu

Paragon. "Bunu üçüncü kez söylüyorsun," diye şikayet etti başka bir ses. aksanı, Mingsley'inkinden daha fazla Chalced'e aitti. "İki kez düştüm ve sanırım dizim kanıyor. Umarım buna değmiştir, Mingsley."

"Değer, değer. Görene kadar bekle."

"Bu siste hiçbir şey göremeyiz. Neden gündüz gelmedik?"

Mingsley cevabında tereddüt etti mi? "Kasabada bazı kötü hisler var; Eski Tüccarlar, Eski Tüccar olmayanların canlı gemi satın almasını istemiyorlar. Eğer senin ilgilendiğini bilirlerse... şey... Buradan uzak durmam için birkaç açık uyarı aldım. Nedenini sorduğumda yalanlar ve bahanelerle karşılaştım. Bingtown Tüccarları dışında kimsenin canlı gemi sahibi olamayacağını söylüyorlar. Nedenini sorarsan daha fazla yalan duyarsın. Tüm geleneklerine aykırı, sana böyle inanmanı istiyorlar. Ama aslında, bundan çok daha fazlası var. Bu gemiyi almaya ilk başladığımda tahmin ettiğimden çok daha fazlası.

Ah! Geldik! Hasarlı olsa da, bir zamanlar ne kadar muhteşem olduğunu görebilirsin.

Mingsley konuşurken sesler yaklaşmıştı. Paragon'un içinde de bir önsezi büyüyordu, ama sesi sabit kalarak gürledi: "Muhteşem mi? Geçen sefer bana çirkin demiştin."

İki adamın da nefesini kesildiğini duyunca tatmin oldu.

Mingsley övünmeye çalışırken sesi pek de sakın değildi: "Bunu beklemeliydik. Sonuçta, bir yaşam gemisi canlıdır." Metalin metale çarpma sesi duyuldu. Paragon, daha fazla ışık almak için bir fenerin kapağının açıldığını tahmin etti. Sıcak yağ kokusu daha da yoğunlaştı. Paragon tedirgin bir şekilde kollarını göğsünde kavuşturdu. "İşte, Firth. Onun hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Mingsley.

"Ben... hayran kaldım," diye mırıldandı diğer adam. Sesinde gerçek bir hayranlık vardı. Sonra öksürdü ve ekledi, "Ama neden gece vakti burada olduğumuzu hala anlamıyorum. Oh, bir kısmını biliyorum. Benim maddi desteğimi istiyorsun. Ama neden bu büyüklükte bir gemi için üç katı parayı, parçalanmış bir baş figürü olan, karaya oturmuş bir enkaz için toplamama yardım etmeliyim? Konuşabilse bile."

"Çünkü o sihirli ağaçtan yapılmış." Mingsley bu sözleri sanki iyi saklanmış bir sırrı açığa çıkarır gibi söyledi.

"Ee? Bütün yaşam gemileri öyle," diye karşılık verdi Firth.

"Peki neden?" Mingsley gizemli bir sesle ekledi. "Neden nesiller boyu ödenmesi gereken, korkunç derecede pahalı bir malzeme olan büyücü ağacından bir gemi inşa edilsin ki? Neden?"

"Nedenini herkes bilir," diye homurdandı Firth. "Canlanıyorlar ve sonra daha kolay seyrediliyorlar."

"Söyle bana. Sihirli tahtanın bu özelliğini bilirken, sadece böyle bir gemiye sahip olmak için üç ya da dört neslin servetini riske atar mısın?"

"Hayır. Ama Bingtown Tüccarları delidir. Bunu herkes bilir."

"O kadar deli ki, lanet olası ailelerinin hepsi zengin," diye işaret etti Mingsley. "Peki onları zengin yapan ne?"

"Dünyanın en ilgi çekici ticaret malları üzerinde tekel sahibi olmaları. Mingsley, ekonomiyi hanede, sıcak baharatlı elma şarabı içerken tartışabilirdik. Üşüdüm, sis beni sırsıklam etti ve dizim zehirlenmiş gibi ağrıyor. Sadede gel."

"Eğer deniz kabuğuna düştün, muhtemelen zehirlenmişsin," dedi Paragon gür bir sesle. "Muhtemelen şişecek ve iltihaplanacak. En az bir hafta acı çekeceksin."

"Sus!" diye tısladı Mingsley.

"Neden susayım?" Paragon alaycı bir şekilde sordu. "Burada, seni ilgilendirmeyen bir şeyle uğraşırken yakalanmaktan bu kadar mı korkuyorsun? Asla sahip olamayacağın şeylerden mi bahsediyorsun?"

"Neden yapmayacağını biliyorum!" Mingsley aniden açıkladı. "Onun bilmesini istemiyorsun, değil mi? Sihirli ağacın değerli sırrını paylaşmak istemiyorsun, değil mi? Çünkü o zaman Bingtown Tüccarları için tüm bloklar yıkılır. Düşünsene Firth. Bingtown'un temeli gerçekte ne üzerine kurulmuş? Satrap'ın verdiği eski bir hibe değil. Rain Nehri'nden gelen mallar, Rain Wild'ın kendisinden gelen gerçekten garip ve harika şeyler."

"Seni hayal edemeyeceğin kadar derine sürüklüyor," diye Paragon Firth'e yüksek sesle uyardı. "Bazı sırlar paylaşılmaya değmez. Bazı sırların bedeli, ödemek isteyeceğinden çok daha yüksektir."

‘Rain Wild Nehri, suları önce soğuk, sonra sıcak, önce kahverengi, sonra beyaz akar. O su gerçekte nereden geliyor? Sen de benim gibi efsaneleri duymuşsundur, ateş kuşlarının yuvalandığı devasa, dumanlı bir sıcak su gölü. Orada yerin sürekli titrediğini, sisin karayı ve suyu kapladığını söylerler. Rain Nehri'nin kaynağı orası... ve yer şiddetle sarsıldığında nehir sıcak ve beyaz akar. Bu beyaz su, bir insanın etini ve kemiklerini erittiği kadar hızlı bir şekilde herhangi bir geminin gövdesini de eritebilir. Bu yüzden kimse Yağmur Nehri'ne ticaret için çıkamaz. Nehir kıyılarını da yürüyerek geçemezsiniz. Nehrin kıyıları tehlikeli bataklıklarla kaplıdır, sarkan sarmaşıklar kaynar asit damlatır,

orada yetişen bitkilerin özsuğu, insanın vücudunda günlerce yanan ve iltihaplanan kabarcıklar oluşturur.

"Sadede gel," diye Firth, Mingsley'e öfkeyle seslendi, Paragon ise "Kapa çeneni! Kapa o pis ağzını! Ve benim sahilimden uzaklaş. Benden uzaklaş. Yoksa gelip seni öldürecekim. Evet. Buraya gel, küçük adam. Bana gel!" diye bağırdı. Körü körüne uzanarak kollarını genişçe salladı, ellerini yakalamak için açtı.

"Hayat gemin yoksa," diye açıkladı Mingsley. "Hayat gemin yoksa, sihirli ağaçtan yapılmış, nehrin sıcak, beyaz sularına dayanıklı. Hayat gemin yoksa, nehrin tek kanalını bilen, canlandığı andan itibaren. Bingtown'un ticaret tekelinin gerçek kaynağı budur. Oyuna girmek için hayat gemin olmalı." Dramatik bir şekilde durakladı. "Ve ben sana bir tane edinme şansı sunuyorum."

"Yalan söylüyor," diye bağırdı Paragon çaresizce. "Yalan! Dahası var, çok daha fazlası var. Beni köle olarak alsanız bile sizin için yelken açmam. Gemiği alıp hepinizin canını silerim! Bunu daha önce yaptım, hikayeleri duydun. Duymadıysan, herhangi bir tavernada sor. Paragon'u, Pariah'ı, ölüm gemisini sor! Hadi, sor, sana anlatacaklar. Seni öldürecekimi söyleyecekler!"

"O zorlanabilir," dedi Mingsley sessiz bir güvenle. "Ya da ortadan kaldırılabilir. Önemli olan gövde, iyi bir nehir adamı bize bir kanal bulabilir. Bir büyücü ağacından yapılmış bir gemiyle neler yapabileceğimizi bir düşün. Orada Bingtown Tüccarlarının ticaret yaptığı bir kabile var. Tek bir sefer yeterli olur. Firth, eski tüccarların ödediğinin iki katını ödeyebiliriz ve yine de kâr ederiz. Bu, Bingtown kurulduğundan beri yabancılara kapalı olan bir ticarete girmek için bizim şansımız. Bağlantılarım var, sahipleri doğru nakit teklifi bekliyorlar. Tek ihtiyacım olan destek. Ve sen bunu sağlayabilirsin."

"Sana yalan söylüyor," diye bağırdı Paragon gecenin karanlığına. "Seni öldürecek. Daha da kötüsü! Çok daha kötüsü. Ölmekten daha kötü şeyler var, seni Chalcedean pisliği. Ama bunu sadece bir Bingtown Tüccarı bilebilir. Sadece bir Bingtown Tüccarı sana bunu söyleyebilir."

"Sanırım ilgileniyorum," dedi Firth sessizce. "Ama bunu konuşmak için daha iyi yerler var."

"Hayır!" diye bağırdı Paragon. "O sana ne sattığını bilmiyorsun, ne kadar acı çekeceğini bilmiyorsun. Hiçbir fikrin yok, hiç!" Sesi aniden kırıldı. "Seninle gitmeyeceğim, gitmeyeceğim, gitmeyeceğim. İstemiyorum ve beni zorlayamazsın, yapamazsın, seni öldürürüm, hepinizi öldürürüm!"

Yine çılgınca etrafına vurmaya başladı. Sahile ulaşabilseydi, kum, taş, yosun, ne bulursa atardı. Ama elleri hiçbir şey bulamadı. Aniden durdu, dinledi. Ayak sesleri uzaklaşıyordu.

"... kimseye söyleyecek misin?"

"Endişelenme, gerçekten," diye Mingsley'in kendinden emin cevabını duydu. "Onu duydun. O deli, tamamen deli. Kimse onu dinlemez. Buraya kimse gelmez bile. Anlatacak biri olsa bile, ona asla inanmazlar. İşte bunun güzelliği de bu, dostum. Kimsenin hayal bile edemeyeceği bir şey. O gemi yıllardır orada duruyor. Yıllardır! Ve daha önce kimse bunu düşünmemişti..."

Sesi azaldı ve sisin ve dalgaların uğultusu tarafından boğuldu.

"Hayır!" Paragon geceye doğru çılgılık attı. Yumruklarını geriye doğru uzatıp kendi tahtasına vurmaya başladı. "Hayır!" diye tekrar bağırdı. İnkâr ve meydan okuma. Ve umutsuzluk. Onu dinlemiyorlardı. Kimse onu dinlemezdi. Sorun hep buydu. Onun söylediklerini hiç dinlemezlerdi. Onu dışarı çıkarırlardı ve o da hepsini öldürmek zorunda kalırdı. Yine.

"Yılan!"

Althea'nın sesi, onları çevreleyen gece kadar net ve soğuktu. Neredeyse uyuşmuş parmaklarıyla tutunmaya çalışırken, ayakları gözcü platformuna dayamıştı. Gözleri karanlıkta yarattığı takip etmek için zorlanıyordu, aşağıdaki güvertede mürettebatın ayak seslerini duyuyor, çılgılıklarının yayıldığını duyuyordu. Tüm mürettebat güverteye koşarak bu son saldırıya karşı koymak için ellerinden geleni yapmaya çalışırken, kapaklar açıldı.

"Nerede?"

"Sancak başının üç nokta ilerisinde, efendim! Büyük bir tane."

Hepsi büyüktü, diye düşündü acı bir şekilde, yorgun ellerini sıkmaya çalışırken. Üşüyordu, ıslaktı ve yorgundu, kafasındaki iyileşmekte olan yara hala sürekli zonkluyordu. Böyle soğuk bir gecede, soğuk derisini dondururken zonklama sönük bir acıya dönüştü. Ateşi günler önce düşmüştü ve Reller kaşıntı dayanılmaz hale gelince dikişleri kesip çekmişti. Reller'ın beceriksizliği ve acısı hakkında yaptığı kaba şakalar, Brashen'in gözlerinde gördüğü ihtiyatlı şefkatten çok daha iyiydi. Lanet olsun ona. Ve yine lanet olsun, çünkü hayatı görevine odaklanmasına bağlıyken onu düşünüyordu. Yılan nereye gitmişti? Bir an önce görmüştü, ama şimdi yoktu.

Sorusunun cevabı olarak, gemi aniden sağa yattı. Ayakları buzla kaplı yerden kaydı ve hayatı uyuşmuş parmaklarının tutuşuna bağlı kaldı. Düşünmeden kolunu bir halata doladı ve tutundu. Aşağıdaki güvertede kaptanın küfürler savurduğunu ve avcılara bir şeyler yapmalarını, lanet şeyi hepsini dibe çekmeden vurmalarını istediğini duyabiliyordu! Ama avcılar yaylarını çekip geminin bir tarafına koşarken, yılan geri dönüp diğer taraftan onlara çarptı. Bu, çarpma gibi keskin bir darbe değildi. Suyun üzerinde yüzen bir leşin burnunu sokan bir köpekbalığı gibi, güçlü bir yukarı doğru itmeydi. Gemi yana yattı ve adamlar güvertede birbirlerini ezerek kaçışmaya başladı.

"Nerede?" diye bağırdı kaptan öfkeyle, Althea ve diğer gözcüler karanlığa gözlerini dikmişlerdi. Soğuk rüzgâr onu sardı, dalgalar yükseldi ve her dalganın kıvrımında yılanlar gördü. Onlara odaklanmaya çalıştığında, korku ve hayal gücü içinde yok oldular.

"Gitti!" diye bağırdı diğer gözcülerden biri ve Althea onun haklı olmasını diledi. Bu çok uzun sürmüştü, çok fazla gün ve gece, ani ve rastgele saldırılar ve ardından endişeli saatler süren uğursuz bir sessizlik. Bazen yılanlar geminin yanında yükselip kıvrılırdı, her zaman bir yay atımı mesafesinde. Bazen yarım düzine kadar olurdu, derileri kış güneşinde parıldayarak mavi, kırmızı, altın ve yeşil renkler yansıtıyordu. Ve bazen, bu geceki gibi, tek bir canavar yaratık olurdu, hayatlarıyla kolayca oynayarak onlarla alay etmek için gelir. Yılanları görmek Althea için yeni bir şey değildi. Bir zamanlar o kadar nadir görülürlerdi ki efsaneye dönüşmüşlerdi; şimdi ise Dış Dünya'nın belirli bölgelerini istila etmişlerdi ve

İç Geçit'te köle gemilerini takip ediyorlardı. Vivacia'da geçirdiği zamanlarda birkaç tane görmüştü, ama her zaman uzaktan ve hiç tehditkar değillerdi. Onların vahşiliğine bu kadar yakın olmak, onları yeni yaratıklar gibi gösteriyordu.

Bir nefes alıp veriş arasında, gemi yana yattı. Sertçe. Ufuk sallandı ve aniden Althea'nın ayakları yerden kesildi. Bir an için direğin üzerinde bayrak gibi sallandı. Eğik güvertede denizciler kayıp yuvarlanırken çığlık atıp çılginca çırpınıyorlardı. Karnını sıkı sıkı tuttu ve bir ayağını kaldırıp bir halata tutundu. Bir anda, gemi daha da eğilmesine rağmen tekrar güvenli bir konuma geldi. Yılan geminin altına gelmiş ve onu yüksekçe kaldırarak sertçe sancak tarafına doğru yuvarlamıştı. "Dayan!" diye bağırdı biri, ardından kesik kesik bir çığlık duyuldu. "Onu aldı!" diye çığlık attı biri, ardından birbirlerine soran sesler yükseldi: "Gördün mü? Kimi yakaladı? Olgun bir erik gibi kopardı! O şeyin peşinde olduğu şey bu!" Gemi düzeldi ve seslerin karmaşası içinde Brashen'in küfürlerini net bir şekilde duydu. Sonra, "Efendim!" sesi gecenin karanlığında çaresizce yankılandı. "Onu dümenimizden uzak tutmak için kış tarafına birkaç avcı gönderemez miyiz? Eğer onu koparırsa..."

"Yapın!" diye bağırdı kaptan.

Koşan ayak sesleri duyuldu. Althea, geminin ani sallanmasından değil, üzerlerine çöken ani ölümden dolayı mide bulantısı hissederek, baş döndürücü bir şekilde tutunduğu yere sıkıca sarıldı. Yılan geri gelecekti, bundan emindi. Gemiye, bir çocuk ağacın üzerindeki kirazları sallayarak toplar gibi sallayacaktı. Canavarın gemiyi tamamen devirecek kadar güçlü olduğunu düşünmüyordu, ama emin de değildi. Karaya hiç bu kadar uzak gelmemişti. Karaya, altında hareket etmeyen, her an ortaya çıkabilecek açgözlü canavarları saklamayan karaya.

Görev yerinde kaldı, hemen altındaki güvertede neler olup bittiğini görememekten nefret ediyordu. Bilmek zorunda olmadığını kendine hatırlattı. Yapması gereken şey, iyi gözlemlemek ve bir adamın hayatını kurtarabilecek bir uyarıda bulunmaktı. Gözleri karanlığa bakmaktan yorgun düşmüştü, elleri buz gibi pençelere dönmüştü. Rüzgâr vücudundaki ısıyı alıp götürüyordu. Ama rüzgârın aynı zamanda yelkenleri şişirip gemiyi ilerleten de olduğunu kendine hatırlattı. Yakında yılanlarla dolu bu sulardan çıkacaklardı. Yakında.

Gecenin karanlığı geminin etrafını sardı. Bulutlar ayı ve yıldızları gizledi. Dünyadaki tek ışık geminin kendisinden geliyordu. Güvertede, adamlar bir şeyler yapmaya çalışıyordu. Althea, ıslak halatların arasında küçük bir örümcek gibi hızla hareket ediyor, boşuna nöbetini sürdürürken vücudunu biraz olsun sıcak tutmaya çalışıyordu. Tek umudu, okyanusun hareketli yüzeyindeki zayıf ışıkta bir hareketlilik görmektir.

Sonunda geminin zili çaldı ve yerine geçecek kişi geldi. Artık aşına olduğu halatların arasında, soğuk ve yorgunluğuna rağmen hızlı ve zarif hareketlerle aşağı indi. Güverteye kedin gibi hafifçe indi ve bir an durup sertleşmiş ellerini ovuşturdu.

Güvertede, mürettebatın içtiği sıcak suyla seyreltilmiş romdan bir porsiyon verildi. Neredeyse uyuşmuş ellerinde tutarak ısınmaya çalıştı. Nöbeti bitmişti. Başka bir zaman olsaydı, hamaklarına giderdi, ama bu gece değil. Geminin her yerinde, yılan tekrar saldırırsa yüklerin yerinden oynamaması için daha sıkı bağlanıyordu. Güvertede avcılar, çok fazla tuzlu et ve yaklaşık elli fathom uzunluğunda bir ip kullanarak bir şey yapıyordu. Bunu yaparken hem gülüyor hem de küfrediyorlardı, yılanın bu gemiyi gördüğüne pişman olacağına yemin ediyorlardı. Yutulan adam avcılardan biriydi. Althea onu tanıyordu, hatta Barrens'ta birlikte çalışmıştı, ama onun ölümünün tam anlamını kavramak zordu. Her şey çok hızlı olmuştu. Avcıların küfürleri ve tehditleri ona boş ve güçsüz geliyordu, kaderin kaçınılmazlığına karşı bir çocuğun öfke nöbeti gibi. Karanlıkta ve soğukta öfkeleri acınası görünüyordu. Onların galip gelebileceğıne inanmıyordu. Boğulmak mı, yenilmek mi daha kötü olurdu acaba diye düşündü. Sonra tüm bu düşünceleri bir kenara itti ve kendini o anki işe verdi. Güvertede, yılanın saldırısıyla yerlerinden fırlamış eşyalar karışık bir şekilde duruyordu. Hepsini dikkatlice yerine koymak gerekiyordu. Güverte altında adamlar pompaları çalıştırıyordu. Gemi batmamıştı ama su almıştı. Yapacak çok iş vardı.

Gece, siyah katranın akışı kadar yavaş geçti. Uyanık bir tetikteyken, herkes yıpranmış bir endişe haline geldi. Her şey olabildiğince sıkılaştırıldığında, yem hazırlandığında ve tuzak kurulduğunda, herkes bekledi. Ancak Althea, avcılar dışında kimsenin yılanın intikamını almak için geri dönmesini ummadığından şüpheleniyordu. Avcılar, hayatları başarılı bir şekilde öldürmek üzerine kurulu adamlardı. Başka bir yaratığın takip edip başarıyla

yyip bitirmesi, kabul edemeyecekleri ani bir rol değişimi anlamına geliyordu. Avcılar için yılanın öldürölmek için geri dönmesi gerektiği açıktı. Dünyanın hakkaniyetli düzeni böyleydi. Ancak denizciler, er ya da geç okyanusun kendilerini alacağı bilinciyle yaşayan adamlardı. Kazanmaya en yakın oldukları an, ölüme "Yarın" demekti. Gemide çalışan denizciler, sadece mümkün olduğunca okyanusu arkalarında bırakmak için çabalıyordu. Görevi olmayanlar, güvertede, bir insanın kendini sabitleyebileceği köşelere ve çatlaklara sıkışarak uyuyordu. Uyuyamayanlar, direklerin tepesinden karanlığa bakan gözcülere güvenmeyerek, geminin kenarlarında dolaşıyordu.

Althea da böyle eğilmiş, gözlerini geceyi delmek istercesine açmışken, Brashen'in yanına geldiğini hissetti. Dönmeden bile onun olduğunu biliyordu. Belki de onun hareketlerine o kadar aşınaydı, ya da farkında olmadan havada onun kokusunun izini almıştı. "Her şey yoluna girecek," dedi geceye güven verici bir sesle.

"Elbette öyleyiz," diye ikna edici olmayan bir şekilde cevap verdi. Hepsi daha büyük bir tehlikeyle karşı karşıya olmalarına rağmen, Brashen'in yanında hissettiği rahatsızlığı hala çok net bir şekilde hissediyordu. O gece söyledikleri ve yaptıkları her şeyi tarafsız bir şekilde hatırlayabilmek için çok şey verirdi. Bunun nedenini bilmiyordu, uyuşturulmuş bira mı, kafasına aldığı darbe mi, yoksa cindin mi, ama olanları olduğu gibi hatırladığından da tam olarak emin değildi. Hayatında ne olursa olsun, onu öpmeye neyin ittiğini hatırlayamıyordu. Belki de, diye düşündü kasvetle, o olayların hiç yaşanmadığını hatırlamak istemediğini içindi.

"İyi misin?" diye sordu adam, sözlerine daha fazla anlam yükleyen sessiz bir sesle.

"İyiyim, teşekkürler. Sen nasılsın?" diye sordu kusursuz bir nezaketle.

Adam sırtıttı. Kız bunu görememişti ama sesinden anlayabilmişti. "Ben iyiyim. Candelton'a vardığımızda, tüm bunlar kötü bir rüya gibi gelecek. Bir şeyler içip, bu olayı gülerek anlatacağız."

"Belki," dedi kız tarafsız bir sesle.

"Althea," diye başladı, tam o sırada gemi altlarında bir sarsıntı oldu ve sonra yükselmeye başladı. Kız çılgınca korkuluğa tutunup sıkıca sarıldı.

gemi yana yatarken, deniz ona doğru yükseliyor gibi göründü. "Korkuluktan çekil," diye bağırdı Brashen ve sonra kendini kış tarafına atarak, "Onu besleyin! Onu denize atın, onu besleyin!" diye bağırdı.

Ayaklarının altındaki güverte dikey pozisyona doğru eğilmeye devam ediyordu. Her yerde denizciler öfke ve dehşetle bağıryorlardı. Gemi de çılgık atıyordu, suya alışkın ahşap, sudan yukarı itilirken korkunç bir gıcırta çıkarıyordu. *Reaper'ın* denizin şiddetine dayanmasını sağlayan geminin esnekliği, şimdi ona karşı işliyordu. Althea, tüm yapı baştan sona bükülüp sarsılırken, tahtaların acısını neredeyse hissedebiliyordu. Yelken donanımı gıcırıyordu ve yelkenler sallanıyordu. Kendini, korkuluğa tutunmak yerine, iki eliyle sıkıca kavrayarak çömelmiş halde buldu. Eğimli güverteye baktı. Pürüzsüz ve temiz bir şekilde zımparalanmış güverte, geminin kenarından geri çekilmek için tutunacak hiçbir yer sunmuyordu. Altında, yılanın kuyruğu daha fazla tutunmak için suyu kırbaçlarken, kara deniz aniden kaynamaya başladı.

Üstünde bir adam aniden çaresiz bir öfkeyle bağırdı. Tutunamadığı için eğimli güverteden ona doğru kayıyordu. Ona vurmayacaktı. Olduğu yerde kalırsa güvende olacaktı. Adam korkuluğa çarpacak ve muhtemelen denize düşecekti, ama o güvende olacaktı. Olduğu yerde kalırsa.

Bunun yerine, bir elini bırakıp ona uzanırken buldu kendini. Adam korkuluğa çarptı, kız onun ceketini yakaladı ve birdenbire ikisi de sallanmaya başladı, sadece kızın eli ve adamın korkuluğun üzerine kıvrılmış bacağıyla gemiye tutunuyorlardı. "Hayır," diye duydu kendini, kaslarının gerginlikten çatladığını hissederken. Birbirlerine ve gemiye sıkıca tutundular, adamın elleri onu o kadar sıkı tutuyordu ki, içgüdüsel olarak vücudunu geminin üzerine çıkarmaya çalışırken kemiklerini kıracak sandı. Altında su kaynıyordu.

Arkasında, ortak bir çaba ile bağırışlar duyuldu ve ağlarla sarılmış, yağlı deniz ayısı eti parçaları geminin yanından fırladı. Althea, peşinden gelen zincirin bir parçasını gördü ve sonra ip uzamaya başladı. Et, su yüzeyine değer değmez, dalgaların altından devasa bir ağız yükseldi ve onu yuttu. Yem peşinde dalarken, boynunun pullu kıvrımlarına dokunabilirdi. Katmanlı dişleri ve kocaman gözleri göründü, sonra kayboldu, ayaklarının altında yılan gibi kıvrılan bir sırt kaldı.

Zafer ıgılları duyuldu ve Brashen onu çekin, çekin diye bağırmaya başladı. Güverte aniden eğildiğı gibi, birdenbire düşmeye başladı ve halat, sanki bir çapa atılmış gibi güverteye dolanıyordu. Althea ve arkadaşı, geminin kenarında sallanmak yerine birdenbire geminin korkuluğuna tutundular. İki si de tüm vücutlarını güverteye çıkarmak için çılgınca çabaladılar. Yem ipi aniden gerildi ve kanca takıldığında tüm gemi o çekişle sarsıldı. Sonra yırtılan ahşapların ıgıllığı duyuldu ve ipi sabitleyen devasa kelepçe yerinden söküldü. Kelepçe geminin yanından kayboldu. Ardından gelen birbirine bağlanmış varil dizisi, denize doğru ilerlerken geminin korkuluğunun bir bölümünü kopardı. Boş fiçılar, sanki tahtadan değil de taştan yapılmış gibi su altında patladı. Gemi düzelirken, herkes korkuluklara doğru koştu. Herkes karanlık denizi kaybolan yılanın izini aramak için taradı. Adamlar sessiz ve hareketsiz bir şekilde bekleyip, bakıyor ve dinliyorlardı. Yumuşak sesli bir avcı sessizliğı bozdu. "Sonsuza kadar su altında kalamaz. O kancaya ve zincire bağılı onca fiçı varken olmaz."

Althea içinden merak etti. Bir yılanın neler yapabileceğini veya yapamayacağını gerçekten bilebilirler miydi? O makas gibi dişler, eti birbirine bağlayan zinciri kesip varilleri kurtarabilir miydi? Belki de yılan o kadar güçlüydü ki, varilleri dibe çekip gerilmeyi bile hissetmezdi.

Sanki onun düşüncesine cevap verircesine, geminin diğer tarafından ani bir bağıriş duyuldu. "Orada! Onları görüyor musunuz, az önce su yüzüne ıktılar! Bakın nasıl gidiyorlar! Ve yine suya daldı!"

"Demek şimdi bir diş," diye mırıldandı Althea kendi kendine.

Güverteyi geçmeye başladı ama ikinci kaptanın bağırmasıyla durduruldu. "Hepiniz, bakmayı bırakın. Lanet şey meşgulken, buradan gidelim."

"Onu ezip öldürecek misin?" Avcılardan biri şaşkınlıkla sordu. "Bir yılanın kafasını ve derisini limana götüren ilk gemi olmak istemiyor musun? Böyle bir hikayeyi anlatarak bir adam bir yıl boyunca içebilir!"

"Ben limana ulaşmak için yaşamak istiyorum," diye cevapladı ikinci kaptan ekşi bir sesle. "Biraz yelken açalım!"

"Kaptan?" Avcı itiraz etti.

Kaptan Sichel, yılanı en son gördükleri yere bakıyordu. Bütün vücudu nefretle gerilmişti ve Althea, onun kokuyu alan bir av köpeği gibi aynı akılsız azimle yılanı kovalamak istediğini tahmin etti. Hareketsiz ve sessizce durdu, nefes almadan, kendi kendine hayır, hayır, hayır, hayır, hayır diye düşündü.

Avcılar, zıpkınlar, tekneler ve ortaklar hakkında neşeyle konuşmaya başladıkları sırada, kaptan bir rüyadan uyanır gibi kendini silkeledi. "Hayır," dedi sessizce, pişmanlıkla. Sonra daha kararlı ve yüksek sesle, "Hayır." "Aptalca bir risk olur. Teslim etmemiz gereken bir gemi dolusu yük var. Bu riski göze alamayız. Ayrıca, yılanın derisine dokunmanın bile insanın kaslarını uyuşturup onu denizin dibine sürüklediğini duydum. Bırakın cehennem yaratığı gitsin. Boğazına takılan deniz ayısı eti onu öldürür herhalde. Geri gelirse, o zaman elimizden gelen her şeyle savaşıyoruz. Ama şimdilik buradan gidelim. O fiçilerle birlikte dibe çekilsin, umurumda değil.

Althea, adamların bu emre hemen uyacaklarını sanmıştı, ama isteksizce gittiler ve yılanın en son sesinin geldiği karanlık deniz boşluğuna defalarca baktılar. Avcılar öfkelerini ve hayal kırıklıklarını açıkça gösterdiler. Bazıları yaylarını gürültüyle yere attı, bazıları ise oklarını çekik gözlerle gece denizini tararken anlamlı bir şekilde oklarını yaylarında bıraktı. Yılan tekrar ortaya çıkarsa, onu oklarla delik deşik edeceklerdi. Althea kendini halata çekerek, yılanın uzak durması için dua etti. Dünyanın en uzak ucunda, güneş okyanusun derinliklerinden yükseliyordu. Yakında ortaya çıkacağı yerde gri bir parıltı görünüyordu. Mantıksız olsa da, güneş yılan geri dönmeden doğarsa, hep birlikte hayatta kalacaklarına neredeyse inanmıştı. İçgüdüsel olarak, bu uzun kabusu sona erdirmek için ışığa ve güneşe özlem duyuyordu.

Geminin yanında, yılan bir anda girdap tarafından ters çevrilmiş bir kütük gibi yükseldi. Yaratık, kancayı çıkarmak için çılgınca başını sallayarak, ağzını genişçe açarak yukarı fırladı. Yılan, yeleli başını çılgınca sallarken, ağzından kanlı mukus parçaları fırladı. Küçük, acı veren sümük parçacıkları kanvasın üzerine yağmur gibi yağdı. Biri Althea'nın yanağına çarptı ve yaktı. Althea sessizce çılgınlık attı ve koluyla yanağını sildi. Yanık yerinden korkunç bir uyuşma yayıldı. Diğer denizcilerin çılgınlıkları, ona tek vurulmuş kişinin kendisi olmadığını gösterdi. Althea olduğu yere yapıştı ve sakin olmaya çalıştı. Bu şey onu öldürecek miydi?

Aşağıdaki güvertede, avcılar zafer çığlıkları atarak geminin yan tarafına koştular. Yılan kuyruğunun üzerinde durmuş, yuttuğu dikenli yemden kurtulmaya çalışıyordu. Zincir dişlerine çarparak gürültü çıkartıyordu ve fıçılar suyun üzerinde sallanıyordu. Oklar vızıldayarak uçtu ve zıpkınlar fırlatıldı. Bazıları hedefi ıskaladı veya çok uzağa gitti, ama birkaçı hedefi vurdu. Yılan, suya düşerken acı içinde bağırdı. Bu ses, boğazından çıkan boğuk bir ses değil, daha çok bir kadının çığlığı gibiydi. Fıçılar patlayan baloncuklar gibi ortadan kaybolunca, yılan tekrar daldı.

Althea'nın üzerinde, bir adam daha yüksek sesle, gevşek, anlamsız bir sesle bağırdı. Düştü ve vücudu Althea'nın yanındaki bir direğe çarptı. Bir an sendeledi ve Althea gömleğinin kolunu yakaladı. Ama vücudu dengesini kaybetti ve kolu elinden kurtuldu. Adamın çok aşağıda güverteye çarptığını duydu. Elinde tuttuğu çürümüş kumaşa aptalca bakakaldı. Yılanın sümüşü, ağır pamuklu kumaşı, dokunmuş yünü yiyen bir güve sürüsü gibi yemişti.

Yüzüne ne yaptığını merak etti. Daha korkunç bir düşünce aklına geldi ve bağırdı, "Yılanın sümüşü kanvasımızı yiyor!"

Diğer çığlıklar onu doğruladı. Elleri yanmış ve uyuşmuş başka bir adam, arkadaşları tarafından tutularak güverteye indiriliyordu. Başı omuzlarında sallanıyordu, ağzından ve burnundan sıvı akıyordu. Althea onun artık tamamen bilincinde olmadığını düşündü. Korkunç bir manzaraydı, ama daha da korkunç olan, yelken bezinde belirmeye bağlayan küçük yırtıklar. Rüzgar yelkenlere baskı yaparken, kumaş önce delindi, sonra yırtılmaya bağladı. Kaptan, geminin hızını, yedek yelkenleri çekip yerleştirmenin ne kadar süreceğini hesaplayarak dikkatle izliyordu. Planı, yelkenleri değiştirmek için durmadan önce yılanların bulunduğu bölgeden olabildiğince uzaklaşmak gibi görünüyordu. Althea da buna katıldı.

Kıçtan gelen bir çığlık başını çevirdi. Net bir görüşü yoktu, ama aşağıdan gelen bağırışlar yılanın tekrar görüldüğünü söylüyordu. "O piç kurusu peşimizde!" diye bağırdı biri ve kaptan avcılara kıç tarafına geçip ok ve zıpkınlarla onu uzaklaştırmaya hazır olmalarını söyledi. Althea, tutunduğu yere sıkıca yapışmış, üzerlerine gelen yarattığı bir anlığına net olarak görebildi. Ağzı hâlâ açık, köşesinden zincir sarkıyordu. Bir şekilde, onu tutan kalın kenevir ipi koparmış

oklar ve zıpkınlar boğazından dışarı çıkmıştı. Kocaman gözleri şafak vakti ilk zayıf ışığı yakaladı ve kırmızı bir öfkeyle yansıttı. Althea, bir hayvanın yüzünde hiç bu kadar şiddetli bir duygu görmemişti. Suyun içinden gittikçe yükseldi, imkansız bir yükseklikte, canlı bir şey için çok uzun.

Tüm gücüyle gemiye çarptı. Devasa kafası, masaya dev bir elin çarpmış gibi, sert bir sesle arka güverteye düştü. Geminin pruvası tepki olarak yukarı sıçradı ve Althea neredeyse donanımdan fırlayacaktı. Orada tutunarak, birden fazla yankı yapan bir çılgınlıkla korkusunu dile getirdi. Okların çılgınca vurduğu sesi duydu. Daha sonra, avcıların korkusuzca ileri atılıp mızraklarını yaratığa defalarca sapladıklarını duyacaktı. Ama bu hareketleri gereksizdi. Yaratık onlara saldırırken çoktan ölmüştü. Güvertede cansız bir şekilde yatıyordu, gözleri açık, ağzından süt rengi bir sıvı akıyordu ve bu sıvı tahta güverteye düşerken duman çıkarıyordu. Yavaş yavaş, devasa vücudunun ağırlığı başını geriye ve aşağıya çekti, ortaya çıktığı karanlık sulara kayboldu. Kıç tarafındaki korkuluğun yarısı da onunla birlikte gitti. Arkasında duman çıkan, yaralı bir tahta parçası kaldı. Kaptan, boğuk bir sesle güverteye deniz suyu dökülmesini emretti.

"O sadece bir hayvan değildi," dedi Brashen'ın sesi. Sesinde hem hayranlık hem de korku vardı. "Ölmeden önce intikam almak istedi. Ve neredeyse başardı."

"Buradan gidelim," dedi ikinci kaptan.

Geminin her yerinde, erkekler isteyerek harekete geçti, güneş denizden yavaşça yükseliyordu.

Jamaillia'da kaldıkları dördüncü günün gecesı, o ön güverteye geldi. Vivacia onun orada olduğunu fark etti, ama geminin her yerinde onun varlığını hissedebiliyordu. "Ne oldu?" diye fısıldadı. Geminin geri kalanı sessizdi. Çapa nöbetindeki tek denizci, şehrin dağınık ışıklarına bakarak eski bir aşk şarkısı mırıldanıyordu. Bir taş atımı uzaklıkta, bir köle gemisi demirlemiş sallanıyordu. Manzaranın huzurunu bozan tek şey, köle gemisinden gelen koku ve zincirlenmiş yüklerin çıkardığı sefalet dolu mırıldanmalardı.

"Gidiyorum," dedi sessizce. "Hoşça kal demek istedim."

Onun sözlerini duydu ve hissetti, ama ona hiçbir anlam ifade etmiyordu. Sözlerinin anlamı, onun kastettiği şey olamazdı. Panik içinde ona uzandı, içindeki anlamı bulmak için onu yokladı, ama o bir şekilde onu kendinden uzak tuttu. Ayrı.

"Seni sevdiğimi biliyorsun," dedi. "Daha da önemlisi, belki de sen de beni sevdiğini biliyorsun. Bence biz bu kişiler olmasaydık, sen gerçek bir insan olsaydın ya da ben sadece başka bir gemici olsaydım bile arkadaş olabilirdik."

"Yanılıyorsun!" diye fısıldadı. Onu terk etme kararının havada asılı olduğunu hissetmesine rağmen, ona ihanet edemedi. Bu gerçek olamazdı, olamazdı. Alarm verip Kyle'ı bu işe karıştırmamanın bir anlamı yoktu. Bunu ikisi arasında saklayacaktı. Yumuşak bir sesle konuştu. "Wintrow. Evet, her halükarda arkadaş olabilirdik, ama benim gerçek bir insan olmadığımı söylemek beni çok incitıyor. Ama aramızdaki şey, gemi ve adam, oh, bu başka hiçbirisiyle olamaz! Olabileceğini düşünerek kendini kandırma. Beni terk edersen, Mild ile sohbet etmeye başlayabilirim ya da Gantry ile fikirlerimi paylaşabilirim diye vicdanını rahatlatma. Onlar iyi insanlar, ama onlar sen değilsin. Sana ihtiyacım var, Wintrow. Wintrow? Wintrow?"

Onu görmek için dönmüştü, ama o onun görüş alanının dışında duruyordu. Ona doğru adım attığında, iç çamaşırlarına kadar soyunmuştu. Çok küçük bir bohça vardı, yağmurluk kumaşına sarılmış ve sıkıca bağlanmıştı. Muhtemelen rahip cüppesi, diye düşündü kızgın bir şekilde.

"Haklısın," dedi sessizce. "Sadece onu alıyorum, başka hiçbir şey almayacağım. Gemide yanımda getirdiğim tek şey. Vivacia. Sana başka ne söyleyebilirim bilmiyorum. Gitmeliyim, gitmeliyim, seni terk edmeden gitmeliyim. Babam beni o kadar değiştirmeden, kendimi tanıyamayacak hale getirmeden gitmeliyim."

Mantıklı davranmaya, onu mantıkla ikna etmeye çalıştı. "Ama nereye gideceksin? Ne yapacaksın? Manastırın buradan çok uzak. Paran yok, arkadaşın yok. Wintrow, bu delilik. Eğer bunu yapmak zorundaysan, planla. Marrow'a yaklaşıp kadar bekle, vazgeçtiğini düşünmelerini sağla ve sonra..."

"Bunu şimdi yapmazsam, asla yapamayacağım." Sesi sessizce kararlıydı.

"Seni hemen durdurabilirim," diye uyardı onu boğuk bir fısıltıyla. "Tek yapmam gereken alarmı çalmak. Bir bağırmaqla bu gemideki tüm adamları peşine salabilirim. Bunu bilmiyor musun?"

"Biliyorum." Bir an için gözlerini kapattı ve sonra ona dokunmak için elini uzattı. Parmak uçları kadının saçlarına değdi. "Ama yapmayacağını düşünüyorum. Bana bunu yapmayacağını düşünüyorum."

Kısa bir dokunuşun ardından doğruldu. Uzun bir ip ile bohçasını beline bağladı. Sonra beceriksizce geminin kenarına tırmandı ve çapa zincirinden aşağı indi.

"Wintrow. Yapmamalısın. Limanda yılanlar var, onlar..."

"Bana hiç yalan söylemedin," diye onu sessizce azarladı. "Beni yanında tutmak için şimdi de yapma."

Şok içinde ağzını açtı ama hiçbir kelime çıkmadı. Soğuk, buz gibi suya ulaştı ve çıplak ayağını ve bacağını suya daldırdı. "Sa beni koru," diye nefes nefese bağırdı ve sonra kararlı bir şekilde kendini suya bıraktı. Soğuk suyun kucaklamasında boğuk bir nefes aldığını duydu. Sonra zinciri bıraktı ve beceriksizce uzaklaşmaya başladı. Bağlı bohçası arkasında sallanıyordu. Bir köpek gibi yüzüyordu.

Wintrow, diye bağırdı. Wintrow, Wintrow, Wintrow. Sessiz çığlıklar, gözyaşı dökmeden ağladı. Ama hareketsiz kaldı, sadece çığlıklarının yılanları uyandıracağından korktuğu için değil. Ona ve kendine karşı korkunç bir sadakat onu susturdu. Öyle demek istemiş olamazdı. Yapamazdı. O bir Vestrit'ti, o ise onun aile gemisiydi. Onu terk edemezdi, uzun süreliğine bile. Kıyıya çıkıp karanlık kasabaya gidecekti. Orada kalacaktı, bir saat, bir gün, bir hafta, erkekler böyle şeyler yapardı, karaya çıkarlar, ama her zaman geri dönerlerdi. Kendi iradesiyle, ona geri dönecek ve onun kaderinin o olduğunu kabul edecekti. Kendini sıkıca kucakladı ve dişlerini sıktı. Ağlamayacaktı. O kendi gözleriyle görene ve kendi isteğiyle geri dönene kadar bekleyebilirdi. Onun kalbini gerçekten tanıdığına güvenecekti.

"Şafak sökmek üzere."

Kennit'in sesi o kadar yumuşaktı ki, Etta onu duyduğundan emin olamadı. "Evet," diye çok sessizce onayladı. Sırtının yanında uzanmış, vücudu onun vücuduna pek değmiyordu. Eğer uykusunda konuşuyorsa, onu uyandırmak istemiyordu. O yatakta yatarken onun uykuya dalması nadiren olurdu, onun yatağını, yastığını ve zayıf vücudunun sıcaklığını bir iki saatten fazla paylaşmasına nadiren izin verilirdi.

Kennit tekrar konuştu, fısıltıdan da az. "Bu şiiri biliyor musun? 'Senden ayrıldığımda, şafak ışığı yüzüme senin ellerinle dokunur.

"Bilmiyorum," dedi Etta tereddütle. "Şiir gibi geliyor, belki... Şiir öğrenmek için hiç vaktim olmadı."

"Zaten sahip olduğun şeyi öğrenmene gerek yok," dedi adam sessizce. Sesindeki sevgiyi gizlemeye çalışmadı. Etta'nın kalbi neredeyse durdu. Nefes almaya cesaret edemedi. "Şiirin adı, *Kytris'ten Metresine*. Jamailia'dan daha eski, Eski İmparatorluk zamanlarından kalma." Yine bir sessizlik oldu. "Seninle tanıştığımdan beri, bu şiir beni sana düşündürüyor. Özellikle şu kısım: 'Kelimeler sevgimi tutacak kadar derin değil. Tutku beni köle yapmasın diye dilimi ısırıp aşkımı saklıyorum.'" Bir sessizlik. "Başka bir adamın sözleri, başka bir adamın dudaklarından. Keşke benim sözlerim olsaydı."

Etta, onun sözlerinin ardından sessizliği bekledi, onları hafızasına kazırken tadını çıkardı. Nefes nefese fısıltısının yokluğunda, geminin pruvasına çarpan dalgaların şapırtısı ve gürültüsüyle uyum içindeki derin nefes alıp verme ritmini duydu. Bu müzik, kanının atışıyla birlikte içinden geçip gitti. Nefes aldı ve tüm cesaretini topladı.

"Sözlerin ne kadar tatlı olsa da, onlara ihtiyacım yok. Hiçbir zaman ihtiyacım olmadı." "O zaman sessizce bekleyelim. Sabah olana kadar yanımda öylece yat." sessizce bekleyelim. Sabah olana kadar har

"Öyle yapacağım," diye fısıldadı. Uçan bir tüy kadar nazikçe, elini onun kalçasına koydu. O kıpırdamadı, ona dönmedi. Kız umursamadı. Onun bunu yapmasına gerek yoktu. Bu kadar uzun süre bu kadar az şeyle yaşamışken, onun şimdi ona söylediğı sözler, ona bir ömür yetmeye yeterdi. Gözlerini kapattığında, kirpiklerinin altından tek bir gözyaşı damladı.

Kaptanın kamarasının loş ışığında, tahta yüz hatları hafifçe gülümsedi.

23 JAMAILLIA KÖLE TİCARETİ

ÇOCUKKEN öğrendiği bir şarkı vardı, Jamaillia'nın güneşte parlayan beyaz sokakları hakkında. Wintrow, enkazla dolu bir sokakta aceleyle yürürken kendini bu şarkıyı mırıldanırken buldu. Her iki yanında, uzun ahşap binalar güneşi engelliyor ve deniz rüzgârını yönlendiriyordu. Çabalarına rağmen, tuzlu su rahip cüppesine ulaşmıştı. Yürürken nemli cüppe vücuduna çarpıyor ve sürtünüyordu. Kış günü Jamaillia için bile alışılmadık derecede ılıktı. Kendisine çok üşümediğini söyledi. Cildi ve cüppesi tamamen kurur kurmaz, iyi olacaktı. Gemide geçirdiği günlerden dolayı ayakları o kadar nasırlaşmıştı ki, ara sokağı kaplayan kırık tabak ve tahta parçaları bile onu fazla rahatsız etmiyordu. Bunları hatırlaması gerektiğini söyledi kendine. Boş midesinin gurultusunu unut ve çok üşümediğin için şükret.

Ve özgür olduğu için.

Gemide tutsak kalmanın kendisini ne kadar bunalttığını, karaya ayak basana kadar fark etmemişti. Vücudundaki suyu silip bornozunu giymeden önce bile kalbi sevinçle çarpmaya başlamıştı. Özgürdü. Manastırından çok uzaktaydı ve oraya nasıl gideceğini bilmiyordu, ama gitmeye kararlıydı. Hayatı yeniden kendisine aitti. Bu zorlu görevi kabul ettiğini bilmek, kalbini coşturdu. Başarısız olabilir, yeniden yakalanabilir ya da yolunda başka bir kötülüğe kurban gidebilirdi, ama Sa'nın gücünü kabul etmiş ve harekete geçmişti. Bundan sonra başına ne gelirse gelsin, buna tutunacaktı. O bir korkak değildi.

Bunu kendine kanıtlamıştı.

Jamaillia, şimdiye kadar gördüğü tüm şehirlerden çok daha büyüktü. Büyüklüğü onu ürküttü. Gemiden, şehrin yüksek kesimlerinde bulunan Satrap'ın Sarayı'nın parlak beyaz kuleleri, kubbeleri ve sivri kulelerine odaklanmıştı. Sıcak Nehir'in buharları, bu harikalara sonsuz bir ipek perdesi gibi düşüyordu. Ama şimdi şehrin alt kesimlerindeydi.

Kıyı şeridi, Cress kadar kirli ve sefil, ama daha genişti. Bingtown'da gördüğü her yerden daha kirli ve sefil bir yerdi. Rıhtımda depolar ve gemi donanımcıları vardı, ama bunların üzerinde, sadece genelevler, tavernalar, uyuşturucu satıcıları ve harap pansiyonlardan oluşan bir mahalle vardı. Tek kalıcı sakinler, kapı eşiklerinde ve binaların arasına dikilmiş çöplükten yapılmış kulübelerde uyuyan kıvrılmış dilencilerdi. Sokaklar, ara sokaklar kadar pis ve kirliydi. Belki bir zamanlar oluklar ve kanalizasyonlar kirli suyu uzaklaştırıyordu; ama şimdi yeşil ve kahverengi, ayak altında tehlikeli durgun su birikintileriyle dolmuştu. Orada lazımlıkların içindeki pisliklerin de döküldüğü çok açıktı. Daha sıcak bir gün muhtemelen daha da güçlü bir koku ve sinek sürülerine neden olurdu. Orada, daha geniş bir su birikintisinin etrafından dolanırken, kendine şükretmesi gereken bir şey daha olduğunu hatırladı.

Şafak sökmek üzereydi ve şehrin bu bölgesi hâlâ uykudaydı. Belki de bu mahalledeki insanlar uyanmaya değer bir şey görmemişlerdi. Wintrow, bu sokaklarda gece farklı bir hikâye yaşanacağını tahmin ediyordu. Ama şimdilik, sokaklar ıssız ve sessizdi, pencereler kapalı, kapılar kilitliydi. Aydınlanan gökyüzüne bakıp adımlarını hızlandırdı. Gemide yokluğunun fark edilmesi çok uzun sürmezdi. O zamana kadar limandan uzaklaşmak istiyordu. Babasının onu aramak için ne kadar gayret göstereceğini merak etti. Muhtemelen pek fazla değil; Wintrow'u sadece gemiyi memnun etmek için bir araç olarak görüyordu.

Vivacia.

Bu ismi düşünmek bile kalbine yumruk gibi vuruyordu. Onu nasıl terk edebilmişti? Mecburdu, öyle devam edemezdi. Ama onu nasıl terk edebilmişti? Kendini parçalanmış, bölünmüş hissediyordu. Özgürlüğünün tadını çıkarırken bile, yalnızlığı, aşırı yalnızlığı hissediyordu. Bunun kendisinin mi, yoksa onun mu olduğunu söyleyemezdi. Gemiyi alıp kaçmanın bir yolu olsaydı, bunu yapardı. Kulağa aptalca gelse de, yapardı. Özgür olmalıydı. O da bunu biliyordu. Gitmesi gerektiğini anlamalıydı.

Ama onu tuzağa bırakmıştı.

İçinde parçalanmış bir halde yürümeye devam etti. O, karısı, çocuğu ya da sevgilisi değildi. İnsan bile değildi. Aralarındaki bağ,

koşullar ve babasının iradesi tarafından dayatılmıştı. Bundan öte bir şey değildi. Kız anlardı ve onu affederdi.

Bu düşünceyle, ona geri dönmek istediğini fark etti. Bugün değil, yarın da değil, ama bir gün. Belirsiz bir gelecekte, belki babası pes edip Althea'yı gemiye geri gönderdiğinde, geri dönmesinin güvenli olacağı bir zaman gelecekti. O bir rahip olacaktı ve Althea başka bir Vestrit'le, belki Selden ya da Malta'yla mutlu olacaktı. Her ikisi de dolu dolu ve ayrı hayatlar yaşayacaklardı ve kendi iradeleriyle bir araya geldiklerinde, yeniden birleşmeleri ne kadar tatlı olacaktı. O zaman Althea, onun seçimini akıllıca bulacağını kabul edecekti. O zamana kadar ikisi de daha akıllı olacaklardı.

Vicdanı aniden onu rahatsız etti. Vicdanını rahatlatmanın tek yolu geri dönmek miydi? Bu, belki de bugün yaptığının yanlış olduğunu düşündüğü anlamına mı geliyordu? Nasıl olabilirdi? Yıllar önce verdiği sözleri tutmak için rahipliğe geri dönüyordu. Bu nasıl yanlış olabilirdi? Kafasını salladı, kendine şaşıırarak, ağır adımlarla ilerledi.

Şehrin üst kesimlerine gitmemeye karar verdi. Babası, Satrap Tapınağı'nda Sa'nın rahiplerinden sığınak ve yardım istemek için oraya gitmesini bekliyordu. Babası onu ilk olarak orada arayacaktı. Oraya gitmeyi çok istiyordu, çünkü rahiplerin onu geri çevirmeyeceğinden emindi. Hatta kendi manastırına dönmesine yardım bile edebilirlerdi, ama bu çok büyük bir istek olurdu. Ama onlara sormayacaktı, babasının kapılarını çalarak onu geri getirmesini talep etmesini istemezdi. Bir zamanlar, Sa'nın tapınağının sığınağı bir katili bile korurdu. Ama Jamaillia'nın dış çevreleri bu kadar yozlaşmışsa, Sa'nın tapınağının kutsallığının eskisi gibi saygı göreceğinden şüphe duyuyordu. Onlara sorun çıkarmamak en iyisiydi. Şehirde durmanın hiçbir anlamı yoktu. Manastırına ve evine ulaşmak için Jamaillia satraplığı boyunca uzun yolculuğuna başlayacaktı.

Bu uzun yolculuk düşüncesi onu yıldırmalıydı. Ama bunun yerine, sonunda yola çıktığı için sevinçliydi.

Jamaillia şehirde gecekondular olabileceğini hiç düşünmemişti, hele ki bunların başkentin bu kadar büyük bir bölümünü oluşturacağını hiç tahmin etmemişti. Yangının tahrip ettiği bir bölgeden geçti. On beş binanın tamamen yandığını tahmin etti ve yakınlarda birçok binada yanık izleri vardı.

Duman. Enkazın hiçbirini temizlenmemiştir; nemli küller korkunç bir koku yayıyordu. Sokak, enkaz ve küllerin arasında bir patika haline gelmişti. Bu manzara iç karartıcıydı ve Wintrow, mevcut Satrap hakkında duyduğu tüm hikayelere isteksizce daha fazla inanmaya başladı. Eğer onun boş lüksü ve hedonist yaşam tarzı Wintrow'un duyduğu kadar çökmüşse, bu taşan kanalizasyonlar ve çöp dolu sokakları açıklayabilirdi. Para sadece bir kez harcanabilirdi. Belki de kanalizasyonları onarmak ve sokak bekçileri tutmak için kullanılması gereken vergiler, Satrap'ın zevkleri için harcanmıştı. Bu, limanda gördüğü yıkık binaların yayıldığı çorak araziye ve genel bakımsızlığı açıklayabilirdi. Jamaillia'nın devriye filosuna ait kadirgamlar ve kalyonlar orada bağlıydı. Deniz yosunları ve midyeler gövdelerine yapışmış, bir zamanlar Satrap'ın çıkarlarını koruduklarını ilan eden parlak beyaz boya tahtalardan dökülüyordu. Korsanların artık iç su yollarında özgürce dolaşmasına şaşmamak gerek.

Dünyanın en büyük şehri, tüm medeniyetin kalbi ve ışığı olan Jamaillia şehri, kenarlarından çürüyordu. Hayatı boyunca bu şehirle ilgili efsaneler duymuştu; muhteşem mimarisi ve bahçeleri, görkemli gezinti yolları, tapınakları ve hamamları. Sadece Satrap'ın sarayı değil, birçok kamu binası da su ve kanalizasyon tesisatı ile donatılmıştı. İsteksizce bir başka taşan kanalın yanından geçerken başını salladı. Su burada duruyor ve tıkanıyorsa, şehrin üst kısımlarında durum ne kadar daha iyi olabilirdi? Belki ana caddelerde durum çok daha iyiydi, ama bunu asla bilemeyecekti. Babasından ve peşine gönderdiği adamlardan kaçmak istiyorsa, bunu asla öğrenemeyecekti.

Yavaş yavaş şehrin durumu düzelmeye başladı. Sabahın erken saatlerinde çörek, tütsülenmiş balık ve peynir satan satıcılar görmeye başladı, kokuları ağzını sulandırdı. Kapılar açılmaya başladı, insanlar pencerelerdeki panjurları indirip bir kez daha mallarını sergilemeye çıktılar. Arabalar ve yayalar sokakları doldurmaya başlayınca Wintrow'un kalbi çarptı. Bu büyüklükte bir şehirde, bu kadar insanın arasında babası onu asla bulamazdı.

Vivacia, parlak suyun ötesindeki Jamaillia'nın beyaz duvarlarına ve kulelerine bakıyordu. Wintrow'un ayrılalı çok uzun bir süre geçmemişti. Yine de, çapa zincirinden tırmanıp yüzerek uzaklaştığından beri sanki bir ömür geçmişti. Diğer gemiler onu görmesini engelliyordu. Wintrow'un sahile

. Bir gün önce, ona bir Şey olursa bunu hissedeceğine emin olduğunu sylledi. Ama bir gün önce, onu kendisinden daha iyi tanıdığını ve onun kendisini asla terk edemeyeceğini yemin ederdi. Ne kadar aptalmıő.

"O gittiğinde haberin vardı! Neden alarm vermedin?
Nereye gitti?"

Wood, diye kendi kendine söyledi. Ben sadece bir tahta parçasıyım. Tahta duymak zorunda değil, tahta cevap vermek zorunda değil.

Ahşap hissetmemeli. Şehre baktı. Orada bir yerde, Wintrow yürüyordu. Babasından kurtulmuőtu, ondan kurtulmuőtu. O bağı nasıl bu kadar kolay koparabilmiőti? Dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. Belki de bu Vestritlerin zelliğiydi. Althea da ondan aynı Şekilde uzaklaőmamıő mıydı?

"Cevap ver!" Kyle ona bağırdı.

Torg, kaptanına sessizce konuştu. "ok zgnm, efendim. ocuğu daha yakından izlemeliydim. Ama bunu kim tahmin edebilirdi? Onun için yaptığınız onca Şeyden, ona vermek istediğiniz onca Şeyden sonra neden kasın ki? Benim gibi bir adam için hiç mantıklı değil. Böyle bir nankörlük bir babanın kalbini kırmaya yeter." Sözler teselli etmek için söylenmişti, ama Vivacia, Torg'un her cümlesinin Kyle'ın Wintrow'a olan öfkesini daha da derinleőtirdiđini biliyordu. Ve ona da.

"Nereye gitti ve ne zaman? Lanet olsun, cevap ver!" Kyle öfkeyle bağırdı. Parmaklığa eğildi. Cesaretini toplayıp kadının saçlarından bir tutam yakaladı ve çekti.

Yılan gibi hızlı bir hareketle döndü. Açık eliyle onu rahatsız eden bir kediye kovar gibi itti. Kyle güverteye yuvarlandı. Gözleri ani korku ve şokla büyüdü. Torg korkuyla tökezleyerek kaçtı ve dört ayak üzerinde sürünerek uzaklaştı. "Gantry!" diye bağırdı çılgınca. "Gantry, buraya gel!" Birinci kaptanı bulmak için koőtı.

"Lanet olsun sana, Kyle Haven," dedi sessiz ve acımasız bir sesle. Bu sesin ve sözlerin nereden geldiğini bilmiyordu. "Tuzlu derinliklerin dibine kadar lanet olsun sana. Onları tek tek uzaklaőtırdın. Kaptanımın yerini aldın. Onun kızını, benim uyku arkadaőımı

güvertemden kovdun. Ve şimdi kendi oğlun da senin zulmünden kaçıp beni arkadaşsız bıraktı. Lanet olsun sana."

Yavaşça ayağa kalktı. Vücudundaki her kas gerilmişti. "Pişman olacaksın —' Kyle korku ve öfkeyle titrek bir sesle başladı, ama kadın çılgınca bir kahkaha atarak sözünü kesti.

"Üzölmek mi? Beni halimden daha fazla nasıl üzebilirsin? Kendi kanımdan olanları benden uzaklaştırmaktan daha büyük bir acı ne olabilir? Sen sahtekarsın, Kyle Haven. Sana hiçbir borcum yok, hiçbir şey, ve benden alacağın tek şey de hiçbir şey olacak."

"Efendim." Gantry'nin sesi alçak ve saygılı bir tonda geldi. Konuşurken, hem adamdan hem de figürandan güvenli bir mesafede, ana güvertede duruyordu. Torg, çatışmayı hem zevkle hem de korkuyla izliyordu. Gantry dik duruyordu, ama bronzlaşmış yüzü solgunlaşmıştı. "Saygıyla, oradan uzaklaşmanızı öneririm. Hiçbir faydanız olmaz, aksine çok zarar verebilirsiniz. Şimdi, çok uzağa gitmeden ve çok derinlere saklanmadan onu aramak için elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız. Burada ne parası var, ne de bildiğimiz bir arkadaşı. Şu anda Jamaillia Şehrinde olmalı ve onu aradığımızı duyurmalıyız. Ve ödöl de vermeli. Jamaillia'da birçok insan için zor zamanlar. Muhtemelen birkaç kuruşla gün batmadan onu gemiye geri getirebiliriz."

Kyle, Gantry'nin sözlerini düşünüyormuş gibi yaptı. Vivacia, cesaretini göstermek için neredeyse ona ulaşabilecek mesafede durduğunu biliyordu. Torg'un onları izlediğini de fark etmişti, yüzünde neredeyse hevesli bir ifade vardı. Aralarındaki bu kavgadan zevk alması onu tiksindiriyordu. Aniden umursamadı. Kyle, Wintrow değildi, onun akrabası değildi. O hiçbir şeydi.

Kyle, Gantry'ye başını salladı ama gözleri ondan ayrılmadı. "Önerin mantıklı. Karaya çıkma izni olan tüm mürettebat üyelerine, çocuğu sağ salim geri getirenlere bir altın vereceğimizi duyur. Başka durumda yarım altın. Nerede olduğunu söyleyenlere, bu bilgiyi kendimiz onu almamıza yardımcı olursa bir gümüş vereceğiz." Kyle durakladı. "Torg'u alıp köle pazarına gideceğim. Lanet olası çocuğun firarı yüzünden bugün erken başlayamadım. En iyiler çoktan kapılmış olacaktır. Vardığımız sabah erkenden oraya gitseydim, bir şarkıcı ve müzisyen grubu alabilirdim. Jamaillian şarkıcı ve müzisyenlerin Chalced'de ne kadar değerli olduğunu biliyor musun?"

Gantry'nin başarısızlığıymış gibi acı bir şekilde. İğrenerek başını salladı. "Sen burada kal ve ambarın tadilatını hallet. Bu işin bir an önce bitmesi lazım, çünkü çocuk ve kargo gemide olur olmaz yola çıkmak niyetindeyim."

Gantry kaptanının sözlerine başını sallayarak onayladı, ama Vivacia birkaç kez onun gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti. Üç adama soğuk bir bakış atmak için elinden geldiğince döndü. Kyle ona bakmıyordu, ama Gantry'nin tedirgin bakışları bir kez onun gözleriyle buluştu. Elini ona doğru küçük bir hareket yaptı, bunun ona yönelik olduğundan emindi, ama ne anlama geldiğini anlayamadı. Ön güverteden ayrıldılar ve ikisi de ambarın içine indi. Bir süre sonra Torg ve Kyle'ın ayrıldığını fark etti. "İkinizin de yolunuz açık olsun," diye düşündü. Gözleri yine Warm Nehri'nin hafif buharıyla örtülü beyaz şehri dolaşmaya başladı. Bulutlarla örtülü bir şehir. Wintrow'u bulup onu geri getirmelerini mi umuyordu, yoksa babasından kaçıp mutlu olmasını mı? Bilmiyordu. Kendi isteğiyle geri döneceği umudunu hatırladı. Şimdi bu umut çocukça ve aptalca geliyordu.

"Gemi? Vivacia?" Gantry ön güverteye çıkmaya cesaret edememişti. Bunun yerine kısa merdivende durmuş, sessiz bir sesle ona seslendi.

"Bana yaklaşımdan korkma," dedi kızgın bir sesle. Kyle'ın adamlarından biri olmasına rağmen, iyi bir denizciydi. Onun kendisinden korkması garip bir şekilde utanç vericiydi.

"Sadece sormak istedim, senin için yapabileceğim bir şey var mı? Seni rahatlatmak için?"

Onu sakinleştirmek istiyordu. "Hayır," diye cevapladı kısa bir şekilde. "Hayır, yok. Eğer bir isyan başlatmak istemiyorsan." Dudaklarını gülümser gibi kıvrırdı, isteğinin ciddi olmadığını göstermek için. En azından, henüz değil.

"Bunu yapamam," diye cevapladı adam, oldukça ciddi bir şekilde. "Ama ihtiyacın olan bir şey olursa, bana haber ver."

"İhtiyacım yok. Odunların ihtiyacı olmaz."

Geldiği gibi sessizce gitti, ama kısa bir süre sonra Findow ortaya çıktı, baş güvertede oturup kemanını çalmaya başladı. Mürettebatın kapstanı çevirirken ritmini tutmak için çaldığı neşeli melodileri çalmadı. Bunun yerine, hafif bir hüznü içeren, yatıştırıcı melodiler çaldı.

hüzünlü melodiler çaldı. Bu melodiler onun ruh haline uyuyordu, ama keman tellerinin yankılanan basit sesi, onun melankolisini yansıtarak ruhunu hafifletiyor ve acısını dindiriyordu. Jamaillia'ya bakarken tuzlu gözyaşları yanaklarından süzüldü. Daha önce hiç ağlamamıştı. Gözyaşlarının acı verici olacağını düşünmüştü, ama aksine, içini kaplayan korkunç sıkıntıyı hafifletiyor gibiydiler.

İçinde, erkeklerin çalıştığını hissediyordu. Matkaplar tahtalarına delikler açtı, ardından ağır gözlü cıvatalar takıldı. Zincirlerin uzunluğu ölçüldü ve direklerle veya ağır zımbalara sabitlendi. Gelen malzemelerin çoğu su, sert bisküvi ve zincirlerdi. Köleler için. Köleler. Bu kelimeyi dilinde tekrar etti. Wintrow, köleliğin dünyadaki en büyük kötülüklerden biri olduğuna inanıyordu, ama ona açıklamaya çalıştığında, bir kölenin hayatıyla bir denizcinin hayatı arasında pek bir fark göremedi. Ona göre, hepsi bir efendinin malıydı ve efendinin uygun gördüğü sürece, uygun gördüğü kadar çalışmak zorundaydılar. Denizcilerin hayatları hakkında pek söz hakları yoktu. Köle olmak nasıl daha kötü olabilirdi? Bunu anlayamamıştı. Belki de bu yüzden Wintrow onu bu kadar kolay terk edebilmişti. Çünkü o aptaldı. Çünkü o, sonuçta bir insan değildi. Gözleri yeniden doldu ve köle tüccarı Vivacia ağladı.

Gemiyi görmeden önce bile, Sorcor, direklerinin yüksekliğinden onun bir köle gemisi olduğunu anladığını söyledi. Ada çevresinden geçerken ağaçların arasından direkleri görünüyordu.

"Daha hızlı gitmek için daha fazla yelken açmışlar, 'taze' yükü teslim etmek için," diye alaycı bir şekilde gözlemledi. Sonra Kennit'e memnun bir gülümseme attı. "Ya da belki köle tacirleri korkacak bir şeyleri olduğunu öğreniyorlardır. Ne kadar kaçarlarsa kaçsınlar, bizden uzaklaşamazlar. Şimdi yelken açarsak, gemiyi dönünce hemen yetişiriz."

Kennit başını salladı. "Orada sığılıklar kayalıklıdır." Bir an düşündü. "Tüccar bayrağını çek ve biraz halat sürükleyerek geminin ağır yüklü gibi görünmesini sağla. Biz de şişman bir ticaret gemisi gibi görüneceğiz, tamam mı? Rickert Kanalı'na girene kadar yaklaşma ve çok yaklaşma. Orada güzel bir kumlu sığılık var. Onu ele geçirmek için karaya oturtmak zorunda kalırsak, gemiyi delmek istemiyorum."

"Emredersiniz, efendim." Sorcor boğazını temizledi. Sonra kime hitap ettiği belli değildi. "Kölelik gemisini ele geçirdiğimizde, genellikle kanlı işler olur. Yılanlar

cesetleri parçalaması bir kadının gözleri için uygun bir manzara değildir ve köle tacirlerinin peşinde her zaman bir iki yılan vardır. Belki de hanımefendi bu iş bitene kadar kamarasına çekilmelidir."

Kennit omzunun üzerinden Etta'ya baktı. Artık güverteye her çıktığında onu sol omzunun hemen arkasında buluyordu. Bu biraz rahatsız ediciydi, ama bununla başa çıkmanın en iyi yolunun onu görmezden gelmek olduğuna karar vermişti. Sorcor'un bir fahişeye bu kadar saygılı davranması ve onun hayatın sert gerçeklerinden korunmaya ihtiyacı varmış gibi davranması ona oldukça komik geliyordu. Ancak Etta ne eğlenmiş ne de gururlanmış görünüyordu. Bunun yerine, koyu renk gözlerinde derin kıvılcımlar parlıyordu ve her iki yanağında hafif bir kızarıklık vardı. O gün daha sağlam giysiler giymişti: gök mavisi pamuklu bir gömlek, koyu renk yünlü pantolon ve ona uyan kısa bir yünlü ceket. Siyah diz botları parlaklık verecek kadar yağlanmıştı. Bunların nereden geldiğini bilmiyordu, ancak birkaç gece önce mürettebatla oyun oynadığından bahsetmişti. Siyah saçlarını gösterişli bir eşarp tutuyordu, sadece parlak uçları rüzgârla kızarmış yanaklarına değiyordu. Etta'yı tanımiyorsa, onu genç bir sokak serserisi sanabilirdi. Sorcor'a karşı tavırları, onu bir serseri gibi gösteriyordu.

"Bayan, kendi zevkine göre neyin kanlı ya da acımasız olduğunu ayırt edebiliyor ve o zaman çekilip gidiyor," dedi Kennit kuru bir şekilde.

Etta, küçük bir kedi gülümsemesi ile dudaklarını kıvrarak, "Kaptan Kennit'i geceleri seviyorsam, gündüzleri korkacak neyim var ki?" diye cesurca sordu.

Sorcor'un yüzü kızardı, kızardığı yerlerde yara izleri beyaz olarak belirgindi. Ama Etta, Kennit'in onun iltifatına kapılıp kapılmadığını görmek için ona sadece küçük bir yan bakış attı. Kennit kapılmamaya çalıştı, ama Sorcor'un kadının övünmesinden rahatsız olması hoşuna gitmişti. Etta'ya minnettarlığını göstermek için dudaklarını hafifçe kıvrırdı. Bu yeterliydi. Etta bunu gördü. Burun deliklerini genişletip başını çevirdi, tasmalı bir dişi kaplan gibiydi.

Sorcor ikisinden de uzaklaştı. "Haydi çocuklar, maskaralığa devam edelim," diye mürettebata bağırdı ve onlar onun emrine uyararak koştular. Kennit'in Raven'ı indi ve uzun zaman önce bir ticaret gemisinden alınan tüccar bayrağı çekildi ve halatlar geminin yan tarafına bağlandı. Mürettebatın neredeyse tamamı aşağı indi. Artık *Marietta*, yüklü bir kargo gemisi gibi sakin bir şekilde ilerliyordu ve güvertede görevli denizciler silah taşıyordu.

Köleler gemisi burnu dönüp tamamen görünür hale geldiğinde bile, Kennit onu kolayca geçeceklerini anlayabilirdi.

Onu boş boş izledi. Sorcor'un da fark ettiği gibi, geminin üç direği normalden daha uzundu, böylece daha fazla yelken açabilirdi. Mürettebatın geçici barınağı olarak kullanılan bir kanvas çadır güvertede dalgalanıyordu; gemide çalışan denizciler, sıkışık yükün kokusuna artık dayanamıyorlardı ve daha havadar bir yer bulmak için baş güverteyi terk etmişlerdi. Kış tarafındaki isinden anlaşıldığı üzere *Sicerna*, birkaç yıldır köle gemisi olarak kullanılıyordu. Oyma süslemelerindeki yıldızlar dökülmüş, yan taraflarındaki lekeler, insan atıklarının dikkatsizce denize döküldüğünü gösteriyordu.

Tahmin edildiği gibi, şişman sarı-yeşil bir yılan, memnun bir maskot gibi geminin izinde sürükleniyordu. Yılanın çevresi bir göstergeyse, bu köle tüccarı yükünün büyük bir kısmını denize atmıştı. Kennit köle tüccarının güvertesine gözlerini kısarak baktı. Güvertede bekleyen insan sayısı beklediğinden çok daha fazlaydı. Köle tacirleri kendilerini korumak için savaşçıları mı yanlarına almışlardı? Bu düşünceye kaşlarını çattı, ama *Marietta Sicerna'yı* yavaşça geçerken, güvertede birbirine sıkışmış insanların köle olduğunu fark etti. Yıpranmış paçavraları sert kış rüzgârında dalgalanıyordu ve her ne kadar bireyler yer değiştiriyor olsa da, kimse serbestçe hareket edemiyordu. Kaptan muhtemelen onlara temiz hava almaları için bir grubu güverteye çıkarmıştı. Kennit, bunun aşağıda hastalık olduğu anlamına gelip gelmediğini merak etti. Kölelerin sadece mallarının rahatını düşünen bir köle tüccarı tanımamıştı.

Sorcor aralarındaki mesafeyi kapatıyordu ve köle gemisinin kokusu rüzgârla birlikte açıkça hissediliyordu. Kennit cebinden lavanta kokulu bir mendil çıkardı ve kokuyu maskeleyerek hafifçe yüzüne tuttu. "Sorcor! Seninle konuşmam gerek," diye seslendi.

Neredeyse anında, ikinci kaptan yanına geldi. "Kaptan?"

"Bu sefer adamları ben yöneteceğim. Onlara kesin bir şekilde söyle. Mürettebattan en az üçünü sağ bırakın. Tercihen subaylar. Yılanlara yem olmadan önce cevaplamasını istediğim bir iki sorum var."

"Emri iletirim, efendim. Ama onları durdurmak kolay olmayacak."

"Onların başaracağına güvenim tam," dedi Kennit, itaatsizliğin tehlikelerini açıkça belli eden bir ses tonuyla.

"Efendim," diye cevapladı Sorcor ve güvertede bulunanlara ve aşağıda bekleyen silahlı adamlara haber vermek için gitti.

Sorcor'un duyamayacağı bir mesafeye varana kadar bekledi Etta, sonra alçak sesle sordu, "Neden kendini tehlikeye atıyorsun?"

"Risk mi?" Bir an düşündü, sonra ona sordu, "Neden soruyorsun? Ben öldürülürsem sana ne olacağından mı korkuyorsun?"

Kadının dudakları düzleşti. Ondan yüzünü çevirdi. "Evet," dedi yumuşak bir sesle. "Ama senin düşündüğün şekilde değil."

Sicerna'nın kaptanı onlara seslenene kadar, selam verebilecek mesafeye kadar yaklaşmışlardı.
su üzerinden onlara seslendi.

"Geri çekilin!" diye bağırdı. "Hangi bayrağı dalgalandırırırsanız dalgalandırın, kim olduğunuzu biliyoruz."

Kennit ve Sorcor birbirlerine baktılar. Kennit omuz silkti. "Maskaralık erken bitti."

"Herkes güverteye!" diye bağırdı Sorcor neşeyle. "Ve halatları kaldırın."

Marietta'nın güvertesi hevesli ayak sesleriyle yankılandı.
Korsanlar, halatları ve yayları hazır halde, korkuluklara üşüştü. Kennit ellerini ağzına götürdü. "Teslim olabilirsiniz," dedi adamlara, hafiflemiş *Marietta* avına yaklaşırken.

Cevap olarak adam kendi emirlerini bağırdı. Altı güçlü denizci, güvertede duran bir çapayı aniden yakaladı. Çapayı geminin kenarına kaldırırken çığlıklar yükseldi. Çapanın peşinden, sanki hevesle atlamış gibi, çapaya kelepçelenmiş bir avuç adam gitti. Anında ortadan kayboldular, çığlıkları sessizliğe gömüldü. Sorcor şok içinde bakakaldı. Kennit bile diğer kaptanın acımasızlığına hayranlık duymaktan kendini alamadı.

"Onlar beş köleydi!" diye bağırdı *Sicerna'nın* kaptanı. "Geri çekilin! Bir sonraki zincirde yirmi kişi bağlı."

"Muhtemelen yolculuğu atlatamayacağını düşündüğü hastalıklı olanlar," dedi Kennit. Diğer geminin güvertesinden, bazıları yalvaran, bazıları korku veya öfke dolu sesler duyuluyordu.

"Sa'nın adına, ne yapacağız?" Sorcor nefes nefese sordu. "Zavallı şeytanlar!"

"Geri çekilmeyeceğiz," dedi Kennit sessizce. Yüksek sesle geri çağırdı, "*Sicerna*? O köleler gemiden atlarsa, bunu canlarınızla ödersiniz."

Diğer kaptan başını geriye attı ve o kadar gürültülü bir şekilde güldü ki, sesi suyun ötesinden onlara kadar geldi. "Sanki bizden birini hayatta bırakacakmışın gibi! Geri çekil korsan, yoksa bu yirmi kişi ölecek."

Kennit, Sorcor'un yüzündeki ıstırabı gördü. Omuz silkti. "Mesafeyi kapatın! Çapaları atın!" diye bağırdı. Adamları itaat etti. İkincinin gözlerindeki kararsızlığı göremiyorlardı, ama ikinci çapa onları aşağı çekerken yirmi adamın çığlıklarını duydular. Geminin korkuluklarının bir kısmını da beraberlerinde götürdüler.

"Kennit," diye inledi Sorcor, inanamadan. Yüzü korku ve şokla soldu.

"Kaç tane yedek çapası olabilir?" diye sordu Kennit, geminin güvertesine çıkmak için atılırken. Omzunun üzerinden geriye doğru dönerek, "Köleliğe ölmeyi tercih edeceğini söyleyen sendin. Umarım onların da tercihi öyledir!" diye bağırdı.

Adamları çoktan halatları çekmeye başlamış, iki gemiyi birbirine yaklaştırıyordu. Okçuları ise, halatları koparıp denize atmaya çalışan savunmacılara ok yağmuru yağıdırıyordu. *Marietta'nın* mürettebatı, *Sicerna'nın* mürettebatından en az üç kat fazlaydı. Savaşan savunmacılar iyi silahlanmışlardı, ama silahlarına aşina olmadıkları belliydi. Kennit kılıcını çekti ve gemiler arasındaki küçük boşluğu atladi. Ayağa kalktı ve kendi yayıyla boğuşurken omzundan bir okla bir denizciyi karnına tekmeledi. Adam yere düştü ve Kennit'in adamlarından biri geçerken onu bıçakladı. Kennit ona döndü. "Üçünü sağ bırakın!" diye öfkeyle bağırdı. Kimse onun gemiye çıkmasına engel olmadı ve Kennit kılıcını çekerek geminin kaptanını aramaya başladı.

Onu geminin karşı tarafında buldu. O, ikinci kaptan ve iki denizci aceleyle geminin botunu denize indirmek için uğraşıyorlardı. Bot, davitlerden sarkarak su üzerinde sallanıyordu, ama halatlardan biri sıkışmıştı. Kennit kendi kendine başını salladı. Geminin her yeri pislik içindeydi; güverteyi temiz tutamayanların blokların sıkışmasına şaşımamaları gerekirdi.

"Durun!" diye bağırdı sırtarak.

"Uzak dur!" *Sicerna'nın* kaptanı, elindeki tatar yayını göğsüne doğrultarak onu uyardı.

Kennit ona olan saygısını kaybetti. Önce tehdit etmek yerine harekete geçseydi çok daha etkileyici olurdu. Ve sonra, sudan kıvrımlı bir yılan boynu yükseldi. Belki de adam, hangi hedefin daha tehlikeli olduğunu anlayana kadar okunu harcamak istememişti. Yılanın başı sudan çıktığında, Kennit yılanın çenelerinde tutulan bir kölenin cesedini gördü. Adamın vücudundan ikiz zincirler sarkıyordu. Bir tarafta, bir kelepçe hala bir el ve kolu tutuyordu. Diğer zincir boş ve gevşek bir şekilde sallanıyordu. Yılan, cesedi aniden endişe verici bir şekilde salladı, sonra hafifçe fırlattı. Büyük çeneleri avını daha sıkı bir şekilde kapattı ve hala kelepçeli elleri dirseklerinden kopardı. Zincir suya sıçradı. Yılan başını geriye attı ve adamın geri kalanını yuttu. Çıplak ayaklar boğazında kaybolurken, başını bir kez daha salladı. Sonra teknedeki adamlara ilgiyle baktı. Denizcilerden biri dehşetle çığlık attı. Kaptan silahını canavarın geniş gözlerine doğrulttu.

Silah göğsüne doğrultulmadığı anda Kennit ileri atıldı. Kılıcını, tekneyi destekleyen davit halatlarından birini kesmek için hazırladı. "Silahını at ve tekneye geri dön!" diye emretti Kennit. "Yoksa seni yılanın yemi yaparım!"

Adam Kennit'e tükürdü, sonra okunu yılanın dönen yeşil gözüne isabet ettirdi. Ok, yaratığın beyninde kayboldu. Kennit, adamın bu yılanı ilk kez vurmadığını tahmin etti. Yaratık çılgınca çırpınmaya ve çığlık atmaya başlayınca, adam kendi bıçağını çekti ve botu sabitleyen kancanın hemen üzerindeki halatı kesmeye başladı. "Yılanlarla şansımızı deneyeceğiz, seni piç!" diye bağırdı Kennit'e, dalgaların altında kaybolan yılanı izlerken. "Rodel, ipi kes!"

Ancak Rodel, kaptanının yılanla ilgili iyimserliğini paylaşmıyordu. Dehşete kapılan denizci çaresizce bağıarak sallanan teknedeki geminin güvertesine atladı. Kennit, bacağı keserek onu etkisiz hale getirdi ve dikkatini tekrar tekneye verdi. Kanamayı durdurmak için boşuna çabalayan denizcinin çığlıklarını duymazdan geldi.

Kennit tek bir adımla sallanan tekneye atladı. Kılıcının ucunu kaptanın boğazına dayadı. "Geri çekil," dedi gülümseyerek. "Yoksa

burada öl."

Sıkışmış palanga aniden koptu. Asılı teknenin bir ucu aniden düştü ve yılan bir kez daha su yüzüne çıkarken adamlar denize düştü. Kediler kadar çevik ve şanslı olan Kennit, düşen tekneden atladı. Bir eliyle *Sicerna'nın* korkuluğuna tutundu, sonra diğer eliyle de. Sarkan bacaklarını çekmeye çalışırken yılan başını sudan kaldırıp ona baktı. Yıkılmış gözünden kan ve irin akıyordu. Ağzını genişçe açıp öfke ve çaresizlik dolu bir çığlık attı. Kör gözü suda boğuşan adamlara bakarken, Kennit iyi gözünün önünde bir balık yemi gibi sallanıyordu. Çılgınca bir bacağına korkuluğun üzerine attı ve oraya tutundu. İyi eğitilmiş bir evcil hayvanın sahibinin parmaklarından bir lokma almak için yaptığı gibi, yılan diğer bacağına da ağzıyla kapattı.

Acıdı, kızgın demir gibi yaktı ve o çığlık attı. Sonra acı aniden kayboldu. Soğuk su ciltteki soğuğu temizler gibi, hoş bir uyuşukluk acıyı uzaklaştırdı. Acının vücudunda yukarı doğru aktığını hissetti. Rahatlama, acıdan kurtulmanın verdiği büyük rahatlama. Bacağının gevşediğini hissetti ve sonra uyuşukluk daha yukarıya doğru yayıldı. Çığlığı iniltiye dönüştü.

"HAYIR!" Fahişe güverteye doğru uçarken bu kelimeyi haykırdı. Etta, *Marietta'nın* güvertesinden izliyor olmalıydı. Kimse onun yolunu kesmedi. Güverte neredeyse canlı adamlardan arınmıştı; muhtemelen yılanın tekrar yükseldiğini görünce geri çekilmişlerdi. Etta'nın elinde güneş ışığında parıltıyan, bir tür el yapımı silah, bir borda baltası ya da mutfak satırı vardı. Etta, onu havaya kaldıran yılanın üzerine bağırarak, küfürler ve tehditler yağdırıyordu. Bir refleksle, tüm gücüyle geminin korkuluğuna tutundu. Artık pek gücü kalmamıştı. Gücü tükenmişti. Yılanın yarasına enjekte ettiği zehir, onu çoktan çaresiz hale getirmişti. Etta, geminin korkuluğunu da içine alan çılgın bir kucaklamayla onu yakaladığında, kadının tutuşunu neredeyse hissetmiyordu. "Bırak onu!" diye emretti yılanlara. "Bırak onu, seni orospu çocuğu, seni sümüklü deniz solucanı, seni fahişenin oğlu! Bırak onu!"

Zayıflamış yılan, botlu bacağına çekerek onu suya doğru uzattı. Etta kararlı bir şekilde geri çekti. Kadın sandığından daha güçlüydü. Yılanın dişlerini daha sıkı geçirdiğini hissetmekten çok gördü. Sıcak bıçakla tereyağı keser gibi, o dişler eti ve

kasları kesti. Yılanın salyasının yediği yerde tuhaf bir şekilde bal peteği gibi görünen kemikleri gördü. Yaratık, kanca gibi kıvrılmış kafasını çevirerek, onu korkuluktan koparacak ya da bacağına vücudundan koparacak bir sarsıntıya hazırlanıyordu. Hıçkırarak, Etta silahını kaldırdı. "Lanet olsun sana!" diye bağırdı, "Lanet olsun sana, lanet olsun sana, lanet olsun sana!" Zayıf kılıcı düştü, ama Kennit'in beklediği gibi değildi. Yılanın kalın pullu burnuna vurmadı. Bunun yerine kılıç, zayıflamış kemiğe çarparak yüksek bir ses çıkardı. Yılanın dişlerinin hemen altından bacağına kesti, sanki güzel bir ısırık gibi. Etta onu aceleyle geriye doğru çekip güverte üzerinde sürünerek ilerlerken, yırtık bacağından kan fışkırdığını gördü. Yılan başını daha da yukarı kaldırırken adamlarının dehşet dolu çığlıklarını belli belirsiz duydu, sonra yılan birdenbire denize çöktü, bir ip parçası gibi cansız. Bir daha kalkmayacaktı. Ölmüş. Etta ona bacağına yedirmişti.

"Neden yaptın bunu?" diye sordu ona zayıf bir sesle. "Sana ne yaptım ki bacağıma kestim?"

"Ah, sevgilim, ah, aşkım!" diye haykırıyordu, karanlık etrafında dönüp onu aşağı çekse de.

Kölelik pazarı kokuyordu. Wintrow'un hayatında duyduğu en kötü kokuydu. Kendi türünün ölüm ve hastalık kokusunun diğer kokulardan doğal olarak daha iğrenç olup olmadığını merak etti. İçgüdüsel olarak buradan uzaklaşmak istedi. Kemiklerine işleyen bir tiksinti duyuyordu. Gördüğü sefaletle rağmen, sempatisi ve öfkesi tiksinti duygusuyla bastırılmıştı. Ne kadar acele etse de, şehrin bu bölümünden kaçış yolu bulamıyordu.

Daha önce çok sayıda hayvanın hapsedildiğini görmüştü, hatta kesim için toplanmış hayvanları bile, ama onların sefaleti aptalca ve anlamsızdı. Kaderlerini beklerken geviş getiriyor, sinekleri kuyruklarıyla kovuyorlardı. Hayvanlar ağıllarda veya avlularda tutulabilirdi. Kelepçe ve ayak prangasıyla bağlanmalarına gerek yoktu. Hayvanlar sefaletlerini ve çaresizliklerini sözlerle haykırmaz, ağlamazlardı.

"Size yardım edemem, yardım edemem." Wintrow kendi mırıldandığını duydu ve dilini ısırды. Bu doğrudu, kendine güvendi. Onlara yardım edemezdi. Onların zincirlerini kırması, onların kırmasından daha zordu. Zincirlerini kırsa bile, sonra ne olacaktı? Yüzlerindeki dövmeleeri silemezdi

yüzlerindeki dövmeleeri silemezdi, kaçmalarına ve kurtulmalarına yardım edemezdi. Kaderleri ne kadar kötü olursa olsun, her birini kaderine terk edip, elinden gelenin en iyisini yapması en iyisiydi. Bazıları, hayatlarının ilerleyen dönemlerinde özgürlük ve mutluluğu bulacaktı. Bu aşırı sefalet sonsuza kadar süremezdi.

Sanki bu düşünceye katılıyormuş gibi, bir adam el arabası ile yanından geçti. El arabasında üç ceset vardı ve adam, cesetlerin zayıflamış olmasına rağmen arabayı zorlukla itiyordu. Bir kadın, umutsuzca ağlayarak adamın peşinden gidiyordu. "Lütfen, lütfen," diye bağırdı Wintrow'un yanından geçerken. "En azından cesedini bana verin. Size ne faydası var ki? Oğlumu eve götürüp gömmeme izin verin. Lütfen, lütfen." Ama el arabasını iten adam kadına aldırmış etmedi. Aceleyle geçen kalabalık sokaktaki kimse de aldırmış etmedi. Wintrow, kadının deli olup olmadığını, belki de o çocuğun oğlu olmadığını ve el arabasını iten adamın bunu bildiğini düşünerek onların arkasından baktı. Ya da belki de sokaktaki herkes deliydi ve kalbi kırık bir annenin oğlunun cesedini isteyen halini görmüş ve hiçbir şey yapmamıştı. Kendisi de dahil. İnsanların acısına bu kadar çabuk alışmış mıydı? Gözlerini kaldırıp sokak manzarasını yeniden görmeye çalıştı.

Gördükleri onu çok etkiledi. Sokağın ana kısmında, insanlar kol kola dolaşıyor, herhangi bir pazarda olduğu gibi tezgahlara bakmak için oyalanıyorlardı. Renk ve boyut, yaş ve cinsiyet hakkında konuşuyorlardı. Ama inceledikleri hayvanlar ve mallar insandı. Avlularda basit zincirli gruplar duruyordu, birbirine zincirlenmiş bir dizi insan, çiftliklerde veya kasabada genel işler için toplu veya tek tek satılıyordu. Avlunun köşesinde bir dövmece işini yapıyordu. Deri kaplı bir başlık ve içine bir göz civatası işlenmiş devasa bir taş bloğun yanında bir sandalyede uzanmıştı. Makul bir fiyata, makul bir fiyata, yeni satın alınan kölelere alıcının amblemini kazıyacaktı. Bunu haykıran çocuk taşla bağlanmıştı. Kış gününe rağmen sadece bir peştamal giymişti ve tüm vücudu, efendisinin becerisini göstermek için dövmeleerle süslenmişti. Makul bir fiyata, makul bir fiyata.

Köleleri barındıran binalar vardı, sallanan tabelalarında uzmanlık alanları yazıyordu. Wintrow marangozlar ve duvarcılar için bir amblem, terziler için bir amblem ve müzisyenler ve dansçılar için uzmanlaşmış bir amblem gördü. Her tür insan borçlanabileceği gibi, her tür köle de satın alınabilirdi. Tamirci, terzi, asker, denizci, diye düşündü Wintrow. Öğretmenler, dadılar, katipler ve memurlar. Satın alabileceğin şeyi neden kirala ki?

Açıkça mı? Köle pazarındaki felsefe bu gibi görünüyordu, ancak Wintrow, köle satın alanların bu insanların yüzlerinde kendilerini görmediklerini veya komşularını tanımadıklarını merak ediyordu. Kimse bundan rahatsız görünmüyordu. Bazıları kokudan rahatsız olarak burnuna özenle dantelli bir mendil tutuyordu. Köleleri daha iyi inceleyebilmek için durmalarını, yürümelerini veya daireler çizerek koşmalarını istemekten çekinmiyorlardı. Satılık kadınları daha özel bir şekilde incelemek için parmaklıkları alanlar ayrılmıştı. Alıcıların gözünde, maddi sıkıntıya düşen bir adam anında arkadaş veya komşudan bir meta haline dönüşüyordu.

Bazıları, çok kötü barındırılmıyor ve bakılmıyor gibi görünmüyordu. Bunlar, iyi eğitilmiş, yetenekli ve becerikli, daha değerli kölelerdi. Bunların çok azı, yüzlerine dövme yapılmış olmasına rağmen, kendi değerlerinden sessizce gurur duyuyor, kendinden emin ve gururlu bir tavır sergiliyordu. Diğerleri ise Wintrow'un "harita yüzü" olarak adlandırdıkları kişilerdi. Bu, sahiplerinin geçmişinin farklı dövmelerin ilerleyişiyle izlenebileceği anlamına geliyordu. Genellikle bu tür köleler huysuz ve zorluydu; uysal köleler ise genellikle kalıcı yuvalar bulurdu. Beşten fazla dövme genellikle bir köleyi istenmeyen olarak işaretlerdi. Bu köleler daha ucuza satılır ve gelişigüzel bir vahşetle muamele görürdü.

Bir zamanlar barbar bir Chalcedean geleneği olarak görülen köle yüzlerine dövme yapmak, artık Jamaillia şehrinde norm haline gelmişti. Jamaillia'nın bu geleneği sadece benimsemekle kalmayıp, uyarladığını görmek Wintrow'u üzdü. Dansçı ve eğlenceci olarak pazarlananlar genellikle küçük ve soluk dövmelere sahipti, bu dövmeler makyajla kolayca kapatılabiliyordu, böylece statüleri eğlenenlerin zevkini bozmuyordu. Yalnızca fahişelik yapmak için köle satın almak hala yasadışı olsa da, bazılarının vücudundaki egzotik dövmeler, Wintrow'un zihninde onların hangi mesleğe eğitildiklerine dair hiçbir şüphe bırakmıyordu. Çoğu zaman, gözlerine bakmak yerine dövmelerini görmek daha kolaydı.

Bir köşe başındaki köle kafilesinin önünden geçerken, bir köle onu durdurdu. "Lütfen, rahip! Ölmek üzere olanlara Sa'nın rahatlığı."

Wintrow, kendisine mi seslendiğinden emin olamadan olduğu yerde durdu. Köle, zincirlerinin izin verdiği kadar kafileden uzaklaşmıştı. Sa'nın rahatlığını arayacak türde bir adama benzemiyordu; yüzü ve boynu dövmelerle kaplıydı. Ölmek üzere de görünmüyordu. Gömleksizdi, kaburgaları görünüyordu ve ayak bileğindeki zincir,

etleri açılmıştı, ama bunun dışında sert ve dinç görünüyordu. Wintrow'dan oldukça uzundu, orta yaşlı bir adamdı ve vücudu ağır işlerden dolayı yaralarla kaplıydı. Duruşu bir hayatta kalanın duruşuydu. Wintrow, onun yanından geçerek, biraz ileride potansiyel bir alıcıyla pazarlık yapan sahibine baktı. Sahibi, konuşurken küçük bir sopayı çeviren kısa boylu bir adamdı. Wintrow'un bakışını kısa bir an yakaladı ve hoşnutsuzlukla kaşlarını çattı, ama pazarlığından vazgeçmedi.

"Sen. Sen rahip değil misin?" diye sordu köle ısrarla.

"Rahip olmak için eğitim görüyordum," diye itiraf etti Wintrow, "ama henüz bu unvanı tam olarak hak edemiyorum." Daha kararlı bir şekilde ekledi: "Ama elimden gelen her türlü yardımı yapmaya hazırım." Zincirli kölelere baktı ve sesinde şüphe belirmesin diye dikkat ederek sordu: "Kimin böyle bir yardıma ihtiyacı var?"

"Öyle." Adam kenara çekildi. Arkasında bir kadın sefil bir şekilde çömelmişti. Wintrow, diğer kölelerin kadının etrafında toplanarak, topladıkları bedenleriyle ona sıcaklık ve az da olsa barınak sağladıklarını gördü. Kadın gençti, yirmi yaşından büyük olamazdı ve görünürde hiçbir yarası yoktu. Grubun tek kadınıydı. Kolları karnının üzerinde kavuşturulmuş, başı göğsüne eğilmişti. Yüzünü kaldırıp ona baktığında, mavi gözleri nehir taşları kadar donuktu. Cildi çok solgundu ve sarı saçları kısa kesilmişti. Giydiği elbise yamalı ve lekeli idi. Omuzlarını örten gömlek muhtemelen Wintrow'u çağıran adama aitti. Adam ve diğer köleler gibi, kadının yüzü de dövmelemlerle kaplıydı. Wintrow'un görebileceği bir yara izi yoktu ve zayıf da görünmüyordu. Aksine, geniş omuzlu, kaslı bir kadındı. Yüzündeki acı çizgileri, hastalığının tek belirtisiydi.

"Neyin var?" diye sordu Wintrow yaklaşarak. Ruhunun bir köşesinde, köle kafilesinin onu yakalamak için yakına çekmeye çalıştığından şüpheleniyordu. Belki de rehin almak için? Ama kimse tehditkar bir hareket yapmadı. Hatta kadına en yakın köleler, sanki ona mahremiyetini korumak istercesine, ona sırtlarını döndüler.

"Kanıyorum," dedi kadın sessizce. "Kanıyorum ve durmuyor, çocuğumu kaybettiğimden beri."

Wintrow kadının önüne çömeldi. Kolunun arkasına dokunmak için elini uzattı. Ateşi yoktu, hatta kış güneşinde cildi soğuktu. Cildinin kıvrımını nazikçe çimdikledi, etin ne kadar yavaş geri geldiğini hissetti. Suya ya da çorbaya ihtiyacı vardı. Sıvıya. Kadında sadece ıstırap ve teslimiyet hissetti. Ölümü kabullenmiş gibi gelmiyordu. "Doğumdan sonra kanama normaldir, biliyorsunuz." dedi. "Çocuğu kaybettikten sonra da olur. Yakında durur."

Kadın başını salladı. "Hayır. Bana çok güçlü bir ilaç verdiler, çocuğu içimden çıkarmak için. Hamile bir kadın o kadar ağır iş yapamaz, bilirsiniz. Karnı engel olur. Bu yüzden bana ilacı zorla verdiler ve ben çocuğumu kaybettim. Bir hafta önce. Ama hala kanıyorum ve kan parlak kırmızı."

"Parlak kırmızı kan akması bile ölüm anlamına gelmez. İyileşebilirsiniz. Uygun bakımla bir kadın..."

Acı kahkahası sözlerini kesti. Hiç bu kadar çığlık dolu bir kahkaha duymamıştı.

"Kadınlardan bahsediyorsun. Ben bir köleyim. Hayır, bir kadın bunun için ölmek zorunda değil, ama ben öleceğim." Derin bir nefes aldı. "Sa'nın rahatlığı. Senden tek istediğim bu. Lütfen." Başını eğerek kabul etti.

Belki de o anda Wintrow nihayet köleliğin ne olduğunu anladı. Manastırdaki ilk günlerinden beri köleliğin kötülüğünü öğrenmişti. Ama şimdi onu görüyordu ve bu genç kadının sesinde umutsuzluğun sessiz teslimiyetini duyuyordu. Çocuğunun hayatını çalan efendisine karşı çıkmıyordu. Onun eylemini sanki ilkel bir gücün, bir fırtına veya nehir selinin işiymiş gibi anlatıyordu. Efendisinin zulmü ve kötülüğü onu ilgilendirmiyor gibiydi. Sadece bahsettiği sonuç, durmayacak kanama, sonunda yenik düşeceğini düşündüğü şey. Wintrow ona baktı. Ölmek zorunda değildi. Onun da bunu kendisi kadar iyi bildiğini düşündü. Sıcak bir çorba, yatak ve barınak, yiyecek ve dinlenme, kadınların doğurganlığını güçlendirdiği bilinen otlar verilirse, şüphesiz iyileşecek, uzun yıllar yaşayacak ve başka çocuklar doğuracaktı. Ama bunu yapmayacaktı. O bunu biliyordu, kafesindeki diğer köleler de biliyordu ve o da neredeyse biliyordu. Neredeyse bilmek, bıçağı beklemek için elini güverteye bastırmak gibiydi. Gerçek ortaya çıktığında, bir daha asla eskisi gibi olamazdı. Bunu kabul etmek, kendisinin bir parçasını kaybetmek anlamına gelirdi.

Aniden ayağa kalktı, kararlıydı, ama sözleri yumuşaktı.

"Burada bekleyin ve umudunuzu kaybetmeyin. Sa'nın tapınağına gidip yardım alacağım. Eminim efendiniz, size bakmazsanız öleceğinizi anlayacaktır." Acı bir gülümsemeyle ekledi. "Her şey başarısız olursa, belki ona canlı bir kölenin ölü bir köleden daha değerli olduğunu ikna edebiliriz."

Onu çağıran adam inanamayan bir ifadeyle baktı. "Tapınağı mı? Oradan ne yardım alabiliriz ki? Köpek köpektir, köle köledir. Orada Sa'nın merhameti yok. Oradaki rahipler Sa'nın şarkılarını söyler, ama Satrap'ın düdüğüne dans ederler. Bizim emeğimizi satan adam ise, bizim sahibi bile değil. Tek bildiği, her gün kazandığımızın bir kısmını aldı. O parayla bize yemek ve barınak sağlıyor, ilaçlarımızı veriyor. Gerisi sahibimize gidiyor. Aracımız, Cala'nın hayatını kurtarmaya çalışarak kendi payını azaltmayacaktır. Neden yapsın ki? O ölürse ona hiçbir maliyeti olmaz." Adam, Wintrow'un anlamsız ve inanmaz bakışlarına baktı. "Sana seslenmekle aptallık ettim." Sesinde acı duyuluyordu. "Gözlerindeki gençlik beni aldattı. Rahip cüppenden, sende yardım bulamayacağımı anlamalıyım." Aniden Wintrow'un omzunu sertçe tuttu. "Ona Sa'nın rahatlığını ver. Yoksa yemin ederim, boynundaki kemikleri kırarım."

Onun sıkı tutuşu, Wintrow'un bunu yapabileceğinden emin olmasını sağladı. "Beni tehdit etmene gerek yok," diye nefes nefese konuştu Wintrow. Bu sözlerin korkakça geldiğini biliyordu. "Ben bu işte Sa'nın hizmetkârıyım."

Adam onu kadınların önüne hor bir şekilde yere fırlattı. "Yap o zaman. Ve çabuk ol." Adam sert bir bakışla onun arkasını izlemeye başladı. Aracı ve müşteri pazarlık yapmaya devam etti. Müşterinin sırtı kafiyele dönüktü, ama komisyoncu onlara bakıyordu. Patronunun bir şakasına gülümsedi ve ha, ha, ha diye mekanik bir sesle güldü, ama tüm bu sırada sıkı yumruğu ve kafiyele attığı sert bakışları, pazarlığı kesilirse ağır bir ceza alacağını gösteriyordu. Diğer eliyle sabırsızca bacağına küçük bir sopayla vuruyordu.

"Ben... acele edemezsiniz," diye itiraz etti Wintrow, kadının önünde diz çöküp zihnini toplamaya çalışırken.

Cevap olarak, kadın ayağa kalktı. O zaman bacaklarının kanla kaplı olduğunu, altındaki zeminin kanla ıslandığını gördü. Ayak bileklerindeki zincirlere kalın pıhtılar yapışmıştı. "Lem?" dedi acınacak bir sesle.

Diğer köle hızla kadının yanına gitti. Kadın ona ağır bir şekilde yaslandı. Nefesi iniltiye dönüştü.

"Acele etmeliyiz," dedi adam sertçe.

Wintrow duaları atladı. Hazırlıkları atladı, kadının zihnini ve ruhunu hazırlamak için söylenen yatıştırıcı sözleri atladı. Sadece ayakta durdu ve ellerini kadının üzerine koydu. Parmaklarını kadının boynunun iki yanına yerleştirdi ve her biri doğru noktayı bulana kadar yaydı. "Bu ölüm değil," diye kadını teselli etti. "Sadece bu dünyanın dikkatini dağıtan şeylerden seni kurtarıyorum, böylece ruhun bir sonraki hayata hazırlanabilir. Buna razı mısın?"

Kadın başını yavaşça salladı.

Onun rızasını kabul etti. Yavaş ve derin bir nefes aldı, kendini ona uyumladı. İçine, rahipliğinin ihmal edilmiş filizlerine uzandı. Bunu hiç tek başına yapmamıştı. Bu gizemlere hiç tam olarak inisiye edilmemişti. Ama mekanizmayı biliyordu ve en azından onu ona aktarabilirdi. Adamın, komisyoncunun görüşünü engelleyecek şekilde durduğunu ve omzunun üzerinden gözetlediğini fark etti. Diğer köleler, yaptıklarını geçenlerden saklamak için etraflarına toplanmıştı. "Acele et," diye tekrar Lem, Wintrow'a telkin etti.

Parmaklarının kusursuzca seçtiği noktalara hafifçe bastırdı. Baskı, korkuyu yok edecek, onunla konuşurken acıyı engelleyecekti. O bastırdığı sürece, kız onun sözlerini dinlemeli ve inanmalıydı. Önce kızın bedenini ona verdi. "Şimdi, kalp atışların, ciğerlerine pompaladığın hava senin. Gözlerinle görmen, kulaklarınla duyma, ağzınla tatma, tüm bedenle hissetme senin. Tüm bunları şimdi senin kontrolüne bırakıyorum, istersen var ol, istersen yok ol. Tüm bunları sana geri veriyorum, böylece açık bir zihinle ölüme hazırlanabilirsin. Sana Sa'nın rahatlığını sunuyorum, sen de bunu başkalarına sunabilirsin." Gözlerinde hâlâ bir şüphe gölgesi gördü. Kendi gücünün farkına varmasına yardım etti. "Bana 'Soğuk hissetmiyorum' de."

"Üşümüyorum," diye fısıldadı kadın.

"Bana 'Ağrı yok' de."

"Acı yok artık." Sözleri bir iç çekiş kadar yumuşaktı, ama bunları söylerken yüzündeki çizgiler yumuşadı. Düşündüğünden daha gençti. Lem'e baktı ve ona gülümsedi. "Acı yok artık," dedi, kimse söylemeden.

Wintrow ellerini çekti, ama hala yakın duruyordu. Lem'in göğsüne başını yasladı. "Seni seviyorum," dedi basitçe. "Bu hayatı katlanılır kılan tek şey sensin. Teşekkür ederim." Derin bir nefes aldı ve içini bir iç çekişle boşalttı. "Diğerlerine de teşekkür et benim için. Vücutlarının sıcaklığı için, benim eksikliklerimi fark etmeden yaptıkları her şey için. Teşekkür et onlara..."

Sözleri kesildi ve Wintrow, Sa'nın yüzünde çiçek açtığını gördü. Bu dünyanın zorlukları zihninden çoktan silinmeye başlamıştı. Bir bebek kadar saf bir gülümsemeyle gülümsedi. "Bugün bulutlar ne kadar güzel, aşkım. Griye karşı beyaz. Görüyor musun?"

Bu kadar basit. Acısından kurtulmuş ruhu, güzelliği düşünmeye yöneldi. Wintrow bunu daha önce de görmüştü ama her seferinde onu şaşırtmaya devam ediyordu. Bir insan ölümün farkına vardığında, acıdan uzaklaşabilirse, hemen hayranlığa ve Sa'ya yönelirdi. Wintrow bunun iki adım olduğunu biliyordu. Bir kişi ölümü bir gerçeklik olarak kabul etmemişse, dokunmayı reddedebilirdi. Bazıları ölümü ve dokunmayı kabul ederdi, ama acılarından vazgeçemezdi. Onlara hayatın son kalıntısı olarak sarılırlardı. Ama Cala kolayca vazgeçmişti, o kadar kolay ki Wintrow onun uzun zamandır vazgeçmek istediğini anladı.

Sessizce durdu ve konuşmadı. Lem'e söylediği kelimeleri de dinlemedi. Lem'in yanaklarından, zorlu bir hayatın izlerini taşıyan yara izleri ve köle dövmelelerinin izleri üzerinden gözyaşları akıyordu. Gözyaşları, kaba bir şekilde traşlanmış çenesinden damlıyordu. Lem hiçbir şey söylemedi ve Wintrow, Cala'nın sözlerini kasten duymadı. Bunun yerine ses tonunu dinledi ve onun aşk, hayat ve ışık hakkında konuştuğunu anladı. Kan hala çıplak bacağından yavaşça kırmızı bir damla halinde akıyordu. Zayıfladıkça başının omzuna düştüğünü gördü, ama yüzündeki gülümseme kaybolmadı. Ölümünden tahmin ettiğinden daha yakındı; stoik tavırları onu aldatmıştı. Yakında ölecekti. Ona ve Lem'e bu huzurlu vedayı sunabildiği için mutluydu.

"Hey!" Bir yarasa sırtının alt kısmına saplandı. "Ne yapıyorsun?"

Köle tüccarı Wintrow'a cevap verecek zaman vermedi. Onu kenara itti ve kısa kaburgalarına acı veren bir yumruk attı. Yumruk, ciğerlerindeki havayı boşalttı ve bir an için tek yapabildiği, incinmiş karnını kıvrıp nefes almaya çalışmak oldu. Tüccar, Lem ve Cala'ya bağırarak için cesurca köle grubunun ortasına adım attı. "Onun yanından uzaklaş!" diye Lem'e tükürdü. "Ne yapmaya çalışıyorsun, onu yine hamile mi bırakacaksın, hem de sokak ortasında? Sonuncusundan daha yeni kurtuldum." Aptalca, Cala'nın direnmeyen omzuna uzandı. Kadını çekmeye çalıştı ama Lem, öfkeyle bağırırken bile onu sıkıca tuttu. Wintrow, sadece gözlerindeki bakıştan bile geri çekilirdi, ama köle tüccarı, Lem'in yüzüne küçük sopayla, tecrübeli ve zahmetsiz bir hareketle vurdu. Lem'in yanağındaki deri yırtıldı ve kan yüzüne aktı. "Bırak onu!" diye emretti tüccar aynı anda. Köle iri yarı olmasına rağmen, ani darbe ve acı onu yarı bayılttı. Köle tüccarı Cala'yı kollarından kapıp kanlı toprağa düşürdü. Cala cansız ve sessizce yere düştü, kanının akıtığı yerde yatarak cennete bakarcasına gökyüzüne bakıyordu. Wintrow'un tecrübeli gözleri, onun aslında hiçbir şey görmediğini söyledi. Durmayı seçmişti. O izlerken, nefesleri gittikçe zayıfladı. "Sa'nın huzuru seninle olsun," diye zorlukla fısıldadı.

Aracı ona döndü. "Onu öldürdün, seni aptal! En az bir gün daha çalışabilirdi!" Sopayı Wintrow'a doğru savurdu, omzuna keskin bir darbe indirdi, kemikleri kırmadan derisini yırttı ve eti morarttı. Omzundan aşağıya doğru kolunda bir acı hissetti, ardından uyuşma geldi. Gerçekten de, iyi çalışılmış bir hareket, diye düşündü Wintrow, çılgılık atarak geriye sıçrarken. Diğer sakat kölelerden birine takıldı, o da onu kayıtsızca kenara itti. Hepsi komisyoncuya yaklaşıyordu ve birdenbire onun iğrenç küçük sopası, zayıf ve aptalca bir silah gibi göründü. Wintrow'un midesi bulandı; onu öldüresiye döveceklerdi, kemiklerini ezip püre yapacaktı.

Ancak köle tüccarı, işini seven ve bu işte çok başarılı olan çevik bir adamdı. Canlı bir köpek yavrusu gibi etrafında dönerek sopasını şak şak şak diye sallıyordu. Her vuruşunda sopası köle etine isabet ediyor ve bir adam geriye düşüyordu. Adam, zarar vermeden sakat bırakacak şekilde acı çektirme konusunda ustaydı. Ancak Lem'e karşı o kadar dikkatli değildi. Büyük adam hareketlendiği anda

adam kıpırdadığı anda, ona tekrar vurdu, sopasını karnına sertçe indirdi. Lem karnına kıvrıldı, gözleri yuvalarından fırladı.

Bu arada köle pazarında, trafik akmaya devam ediyordu. Bu asi köle grubuna bir iki kişi kaşlarını kaldırdı, ama harita suratlı adamlardan ve onları satanlardan ne beklenebilirdi ki? İnsanlar onlardan uzak durup yoluna devam etti. Onlara yardım istemek, onun köle olmadığını söylemek için seslenmenin bir yararı yoktu. Wintrow, hiçbirinin umursayacağını sanmıyordu.

Lem kusmukla boğuşurken, köle tüccarı Cala'nın ayak bileklerindeki kanla yapışmış prangaları rahatça açtı. Prangaları ölü ayaklarından çıkardı, sonra Wintrow'a öfkeyle baktı. "Hakkınla, bunları sana takmam gerekirdi!" diye bağırdı. "Bana bir köle ve bir günlük ücret kaybettirdin, yanılmıyorsam. Ve yanılmıyorsam, müşterim de kaçıyor. Bu köle grubu bu kadar kötü davrandıktan sonra, onlarla iş yapmak istemeyecektir." Kaçan müşteriye sopasını doğrulttu. "Peki. İş yok, yemek yok, sevimli dostlarım."

Küçük adamın tavırları o kadar ekşi ve hoş ki, Wintrow kulaklarına inanamadı. "Bir kadın öldü ve bu senin suçun!" diye adamın yüzüne vurdu. "Çocuğu almak için onu zehirledin, ama zehir onu öldürdü. İki kez cinayet işledin!" Ayağa kalkmaya çalıştı, ama kolu ve karnı önceki darbeden dolayı hala uyuşmuştu. Ayağa kalkmak için dizlerinin üzerine çöktü. Küçük adam onu tekrar tekmeledi.

"Böyle sözler, böyle sözler, böyle krema suratlı bir çocuktan! Şok oldum, gerçekten. Şimdi tüm paranızı alacağım, delikanlı, zararımı ödemek için. Her kuruşunu, hemen, acele et, beni zorlama."

"Hiç param yok," dedi Wintrow öfkeyle. "Olsa da vermezsin!"

Adam onun üzerinde durdu ve sopasıyla onu dürttü. "Baban kim? Birisi bunu ödemek zorunda kalacak."

"Yalnızım," diye bağırdı Wintrow. "Yaptığım şey için ne sana ne de efendine kimse para vermeyecek. Sa'nın işini yaptım. Doğru olanı yaptım." Adamın arkasındaki köle kafilesine baktı. Ayakta durabilenler ayağa kalkıyordu. Lem, Cala'nın cesedinin yanına sürünmüştü. Sanki onun gördüklerini de görebiliyormuş gibi, Cala'nın yukarı dönük gözlerine dikkatle baktı.

"Vay vay. Onun için doğru olan senin için yanlış olabilir," dedi küçük adam alaycı bir şekilde. Taşları sallıyormuş gibi hızlıca konuştu. "Görüyorsun, Jamaillia'da köleler Sa'nın merhametine hak kazanamazlar. Satrap böyle karar verdi. Bir köle gerçekten bir insanın ruhuna sahip olsaydı, o insan asla köle olmazdı. Sa, bilgeliğiyle buna izin vermezdi. En azından bana öyle açıklandı. İşte bu yüzden burada, bir ölü köle ve bir günlük işim olmadan duruyorum. Satrap bundan hoşlanmayacak. Sen sadece onun kölelerini öldürdün, aynı zamanda bir serserisin. Eğer düzgün bir iş yapabilecek gibi görünseydin, sana hemen zincirleri takıp dövme yapardım. Hepimizin zamanını boşa harcamayalım. Ama bir adam kanunlara göre çalışmak zorundadır. Hey, muhafız! Küçük adam sopasını kaldırdı ve geçen bir şehir muhafızına neşeyle salladı. "Sana bir tane var. Ailesi ve parası olmayan bir çocuk, Satrap'ın kölelerine zarar verdiği için bana borcu var. Onu gözaltına al, olur mu? Hadi, şimdi! Dur, geri gel!"

Son haykırış, Wintrow ayağa kalkıp ikisinden uzaklaşmaya çalışırken geldi. Sadece Lem'in uyarı çığlığı onu geriye bakmaya zorladı. Bunun yerine eğilmeliydi. Ustaca fırlatılan, dönen sopa kafasının yan tarafına isabet etti ve onu köle pazarının pis sokaklarına düşürdü.

24 YAĞMUR VAHŞİ TİCARETÇİLER

''Çünkü olağan dışı her şey beni tedirgin ediyor, o yüzden," diye bağırdı büyükannem.

"Üzgünüm," dedi Malta'nın annesi tarafsız bir sesle. "Sadece soruyordum." Büyükannesinin makyaj masasının arkasında durmuş, saçlarını topluyordu. Üzgün gibi gelmiyordu, büyükannesinin sonsuz sinirliliğinden bıkmış gibi geliyordu. Malta onu suçlamıyordu. Malta ikisinin de bu kadar huysuz olmasından bıkmıştı. Onlara göre hayatın sadece üzücü ve endişe verici yanları vardı. Bu gece Eski Tüccarlar'ın büyük bir toplantısı vardı ve Malta'yı da yanlarında götürüyorlardı. Malta öğleden sonrasının çoğunu saçını yapıp yeni bornozunu denemekle geçirmişti. Ama annesi ve büyükannesi son dakikada giyiniyor ve sanki bu, dışarı çıkıp insanlarla görüşmek ve sohbet etmek için bir fırsat değil de bir angarya gibi davranıyorlardı. Onları anlayamıyordu.

"Hazır oldunuz mu?" diye sordu. Oraya son giden olmak istemiyordu. Bu gece çok konuşulacaktı, annesi Rain Wild ve tüccarların işleri hakkında konuşulacağını söylemişti. Annesi ve büyükannesinin bunu neden bu kadar üzücü bulduğunu anlayamıyordu. Hiç şüphesiz, oturup sıkılmamaya çalışacaklardı. Malta, konuşmalar, selamlaşmalar ve ikramlar devam ederken oraya varmak istiyordu. O zaman belki Delo'yu bulup onunla oturabilirdi. Hazırlanmaları bu kadar uzun sürmesi aptalcaydı. Her birinin saçlarını yapmasına, kıyafetlerini hazırlamasına ve diğer işlerinde yardımcı olacak bir hizmetçisi olmalıydı. Diğer tüm Tüccar ailelerinin böyle hizmetçileri vardı. Ama hayır, büyükannesi artık onları karşılayamayacaklarını ısrarla söylemiş ve annesi de kabul etmişti. Malta itiraz edince, ona büyük bir yığın hesap çubuğu ve makbuzla oturup defterlerden anlamaya çalışmasını söylemişlerdi. Sayfayı karıştırmış ve büyükannesi ona tekrar yazdırmıştı. Sonra oturup rakamların ne anlama geldiğini ve neden artık hizmetçileri olamayacağını, sadece Nana ve Rache'nin kalacağını konuşmak istemişlerdi. Malta, babası geri döndüğünde

babası geri dönerse çok sevinecekti. Onların bir şeyi gözden kaçırdıklarından emindi. Bu ona hiç mantıklı gelmiyordu. Nasıl birdenbire fakir olabilmişlerdi? Başka hiçbir şey değişmemişti. Yine de orada, en az iki yıllık bornozlarla, birbirlerinin saçlarını tarıyor ve tararken birbirlerine sataşıyorlardı. "Gidebilir miyiz artık?" diye sordu tekrar. Neden cevap vermediklerini anlamıyordu.

"Yakında gidebilecek gibi görünüyor mu?" diye sordu annesi. "Malta, lütfen beni delirtmek yerine işe yarar bir şey yapmaya çalış. Gidip Restart'ın arabası geldi mi bak."

"Oh, o olmaz!" diye itiraz etti Malta. "Lütfen, lütfen onun kokuşmuş eski arabasına binmeyeceğiz, söyle. Anne, kapılar düzgün kapanmıyor, açılmıyor bile. Onunla gitmek zorunda kalırsak çok utanacağım..."

"Malta, gidip araba geldi mi bak," diye büyükannesi sertçe emretti. Sanki annesi bunu söylememiş gibi.

Malta içini çekip uzaklaştı. Oraya vardıklarında yemekler bitmiş, herkes konsey sıralarına oturmuş olacaktı. Eğer tüm konsey toplantısını dinlemek zorunda kalacaksa, en azından eğlenceli kısmına yetişmek istiyordu. Koridorda yürürken Delo'nun orada olup olmadığını merak etti. Cerwin orada olacaktı. Ailesi yıllardır ona bir yetişkin gibi davranıyordu. Belki Delo da orada olurdu ve eğer öyleyse, Malta onunla oturmak için bir yol bulabilirdi. Delo'nun kardeşinin yanına oturmasını sağlamak kolay olurdu. Annesi onu bahçe odasını gezdirmek için ısrar ettiği günden beri Cerwin'i görmemişti. Ama bu, Cerwin'in artık ilgilenmediği anlamına gelmezdi.

Bu düşünceyle, tuvalete hızlıca uğradı. Orada küçük bir ayna vardı. Işık iyi değildi, ama Malta gördüğüne yine de gülümsedi. Koyu renkli saçlarını yüzünden çekip örmüş ve başının tepesine tutturmuştu. Saçlarının doğal bukleleri alnında dans ediyor ve yanaklarının üst kısmına değiyordu. Hâlâ süs olarak sadece çiçeklere izin veriyorlardı, ama o bahçe odasında hâlâ açmış olan son minik gülleri seçmişti. Güller koyu kırmızıydı ve baş döndürücü bir kokusu vardı. Bu akşamki elbisesi çok basitti, ama en azından küçük kız elbisesi değildi. Tüm Tüccarların bu tür toplantılarda giydiği Tüccar elbisesi gibiydi. Onunki koyu kırmızıydı, neredeyse saçındaki güllerin rengiyle aynıydı.

geleneksel olarak Vestrit rengiydi. Malta mavi rengi tercih ederdi, ama magenta ona çok yakışıyordu. En azından yeniydi. Daha önce hiç tüccar cüppesi olmamıştı. Bir bakıma, yuvarlak yakalı, ayak bileğine kadar uzanan, belden kemerli, keşiş cüppesi gibi sıkıcı giysilerdi. Geniş kemerinin parlak siyah derisini, tokasını oluşturan stilize baş harfini hayranlıkla inceledi. Kalçalarının kıvrımlarını daha iyi vurgulamak ve kumaşı göğüslerinin üzerinde gergin tutmak için kemeri sıkıca bağlamıştı. Babası haklıydı. Zaten kadınsı bir vücudu vardı; neden kadın kıyafetleri ve ayrıcalıkları olmasın ki? Neyse, babasının dönmesi an meselesiydi ve o zaman burada her şey değişecekti. Ticaret işleri iyi gidecek, cebinde paralarla eve dönecek ve kızının nasıl kötü muamele gördüğünü, söz verilen elbisesinin çalındığını duyacaktı ve...

"Malta!" Annesi kapıyı sertçe açtı. "Burada ne yapıyorsun? Herkes seni bekliyor. Pelerinini al ve çabuk ol!"

"Araba geldi mi?" diye sordu annesinin sırtına, onun peşinden koşarken.

"Evet," diye cevapladı annesi sertçe. "Ve Restart Tüccar da arabada bizi bekliyor."

"Peki, neden kapıyı çalmadı ya da zili çalmadı ya da..."

"Giydirdi," diye annesi tersledi. "Ama her zamanki gibi, sen kendi hayallerinde dalmıştın."

"Pelerinimi giymek zorunda mıyım? Arabada ve salonda olacağız, eski pelerinim yeni cüppemle çok komik duruyor."

"Dışarısı soğuk. Pelerinini giy. Ve lütfen bu akşam terbiyeni unutma. Söylenenlere dikkat et. Yağmur Vahşileri aileleri, iyi bir neden olmadan tüm Eski Tüccarları bir araya getirmez. Bu akşam söyleneceklerin hepimizin kaderini etkileyeceğinden eminim. Yağmur Vahşileri'nin bizim akrabalarımız olduğunu unutma. Bakma, terbiyeni bozma ve..."

"Evet, anne." Bugün en az altı kez verdiği aynı nutku. Malta'nın sağır mı, aptal mı olduğunu mu sanıyordu? Doğduğundan beri Rain Wild aileleriyle akraba olduklarını söylememiş miydi?

ona bunu hatırlattı. Sert yüzlü Nana'nın yanından geçerek kapıdan çıkarken Malta, "Rain Wild halkının yeni bir eşyası olduğunu duydum. Alev mücevherleri. Boncukların yağmur damlaları kadar berrak olduğunu, ama her birinde küçük alev dilleri dans ettiğini duydum."

Annesi cevap bile vermedi. "Beklediğin için çok teşekkürler Davad. Bu senin yolunun çok uzağıydı," dedi bodur adama.

Adam, annesine gülümseyerek baktı, yüzü zevk ve yağdan parlıyordu, onu arabaya bindirmeye yardım etti. Malta ona tek kelime etmedi ve adam koluna dokunamadan arabaya atladı. Son arabada yaşadıklarını unutmamış ve affetmemişti. Annesi büyükannesinin yanına oturdu. Oh, onun Restart Tüccar'ın yanına oturmasını bekleyemezlerdi. Bu çok iğrençti. "Ortada oturabilir miyim?" Aralarına sıkışarak oturdu. "Anne, alev mücevherleri hakkında..." Umutla başladı, ama Restart Tüccar sanki orada değilmiş gibi konuşmaya başladı.

"Her şey hazır mı? Öyleyse gidelim. Ben kapıyı kapalı tutmak için kapının yanında oturmak zorundayım. Adamıma kapının mandalını tamir ettirmesini söylemiştim, ama bu akşam arabayı çağırdığımda henüz tamir edilmemiş olduğunu gördüm. İnsanı delirtmeye yeter. Bir şey yapmalarını söylediğinde dinlemiyorlarsa, hizmetçilerin ne faydası var ki? Bingtown'da köle olmayı dilemeye başlıyorsun. Köle, efendisinin iyi niyetinin rahat ve huzurlu bir yaşam için tek umudu olduğunu bilir, bu yüzden emirlerine dikkat eder."

Ve böylece, Trader Concourse'a kadar devam etti. Trader Restart konuştu, annesi ve büyükannesi dinledi. En fazla, büyükannesinin köleliğin Bingtown'u mahvedeceğini yüzlerce kez söylediğini duymuş olmasına rağmen, ona kibarca karşı çıktılar. Malta ona katılmıyordu. Eğer kârlı olmasaydı, babasının bu işe bulaşmayacağından emindi. Yine de, büyükannesinin evde bir şey söyleyip Restart'ın karşısında kendi görüşlerini savunmaması, ona oldukça korkakça geliyordu. En sert sözleri şunlardı: "Davad, kendimi bir köle olarak hayal etmem yeter, bunun yanlış olduğunu anlamak için." Sanki bu kesin bir argümanmış gibi. Malta, araba durmadan çok önce tüm tartışmadan sıkılmıştı. Ve hala annesine alev mücevherlerinden bahsedememişti.

Ama en azından son gelenler değillerdi. Tam olarak değil. Restart arızalı kapı mandalını kurcalarken ve kendini kapıdan dışarı manevra yaparken, Malta tüm iradesini kullanarak yerinde oturmaya çalıştı. Hemen arkasından çıktı ve nemli, etli avucunun içine elini almadan önce çevik adımlarla aşağı indi. Adam onu yıkamaya gitme isteği uyandırıyordu.

"Malta!" Annesi, yürüyüşe başlarken ona sertçe seslendi. Sesini alçaltmadan, "Orada bekle. Hep birlikte gireceğiz" dedi.

Malta dudaklarını büzdü ve burnundan bir kez nefes verdi. Bunu bilerek yaptı, annesi ona hala çocukmuş gibi herkesin önünde konuşmaktan hoşlanıyordu. Onları bekledi, ama yetiştiğinde kasten geride kaldı, annesinin onu çağıramayacağı kadar uzak değil, ama Restart ve diğer tüccarlarla birlikte olmayacak kadar uzak.

Tüccar Salonu karanlıktı. Tamamen karanlık değildi ama Hasat Balosu'ndaki gibi aydınlık da değildi. Yolu aydınlatmak için sadece iki meşale yanıyordu ve salonun pencereleri kepenklerin aralıklarından loş bir ışıkla görünüyordu. Muhtemelen bu toplantı Rain Wild aileleri tarafından çağrılmıştı. Onlar ışıktan hoşlanmazlardı, en azından öyle söyleniyordu. Delo bunun gözleriyle ilgili olduğunu söylemişti, ama Malta, hepsi gördüğü kadar çirkinse, kimsenin onlara bakmasını istemediklerini düşünüyordu. Siğilli. Onları böyle tanımladıklarını duymuştu. Siğilli ve deforme. Sırtında hafif bir ürperti hissetti. Bu gece kaç tanesi burada olacaktı acaba?

Davad'ın arabasının arkasından, arabacısı atlarına şaklatırken başka bir araba geldi. Pencereleri ağır dantelli panellerle kaplı eski model bir arabaydı. Malta, arabadan kimin ineceğini görmek için oyalanmaya başladı. Loş ışıkta, kapıdaki armasını görmek için gözlerini kısmak zorunda kaldı. Tanımadığı bir armaydı, Eski Tüccar armasını değil. Bu, onların Yağmur Vahası'ndan oldukları anlamına geliyordu. Başka kimse bu gece buraya gelmeye cesaret edemezdi. Yürümeye devam etti, ama arkasına bakıp kimlerin ineceğini görmek için kendini tutamadı. Bir aile indi, altı kişi, hepsi koyu renk pelerinler ve başlıklar giymişti. Ama her biri arabadan inerken, eldivenli ellerinin yakalarına veya manşetlerine dokunmasıyla her yerde küçük kehribar, kırmızı ve turuncu ışıklar parıldamaya başladı. Malta'nın ensesindeki tüyler diken diken oldu ve ne olduklarını anladı. Alev mücevherler. Malta olduğu yerde durdu.

. Onlar hakkındaki söylentiler, onları anlatmaya yetmiyordu. Nefesini tuttu ve bakakaldı. Yaklaştıkça, daha da muhteşem görünüyorlardı.

"Malta?" Annesinin sesindeki uyarıyı duydu.

"İyi akşamlar." Kapüşonun gölgeli derinliklerinden gelen boğuk bir kadın sesi duyuldu. Ve şimdi Malta, kapüşonun bir dantel perdeyle örtülü olduğunu da görebiliyordu. Karanlıkta bile saklanacak kadar korkunç ne olabilirdi? Taktığı alev mücevherleri kırmızıydı ve peçesinin kenarlarını ağırlaştırıyordu. Arkasında aceleci ayak sesleri, kumaşın yumuşak hışırtısını duyuyordu. Annesi dirseğine dokunduğunda irkildi. "İyi akşamlar. Ben Vestrit Tüccar ailesinden Keffria."

"Rain Wild'ın Khuprus'undan Jani selamlar," diye cevapladı başlıklı kadın.

"Kızım, Vestrit ailesinden Malta Haven'ı takdim edeyim."

"Tabii ki." Kadının sesi kültürlü bir mırıldanmaydı. Malta geç de olsa eğilmeyi hatırladı. Kadın onaylayarak güldü. Konuştuğunda annesine dönmüştü. "Onu daha önce bir Toplantıda gördüğümü sanmıyorum. Topluma yeni mi girdi?"

"Aslında bu onun ilk Toplantısı. Henüz tanıtılmadı. Büyükannesi ve ben, bir tüccar kadının görev ve sorumluluklarını öğrenmesi gerektiğini düşünüyoruz." Jani'nin aksine, annesinin sesi nazik ve aceleciydi, sanki yanlış bir izlenimi düzeltir gibi.

"Ah. Bu Ronica Vestrit'e benziyor. Ve ben de bu felsefeyi onaylıyorum. Korkarım ki bu günlerde Bingtown'da bu tür felsefeler giderek azalıyor." Sesi artık krema gibi yumuşak ve zengin ses tonundaydı.

"Alev mücevherlerin çok güzel," diye patladı Malta. "Çok pahalılar mı?" Bunu söylerken, ne kadar çocukça konuştuğunu fark etti.

"Malta!" annesi onu azarladı.

Ama Yağmur Vahşi kadını boğuk bir kahkaha attı. "Aslında, kırmızılar en yaygın olanları ve uyandırması en kolay olanları. Ama yine de en çok onları seviyorum. Kırmızı çok zengin bir renk. Yeşiller ve maviler çok daha nadir ve uyandırması çok daha zor

uyandırması daha zordur. Bu yüzden, elbette, en pahalı olanlar da onlardır. Alev mücevherleri, elbette Khuprus'un özel mülkiyetindedir."

"Elbette," diye cevapladı annesi. "Khuprus ürünlerine bu yeni eklemeyi görmek çok heyecan verici. Onlar hakkındaki söylentiler haklarını vermiyor." Annesi omzunun üzerinden baktı. "Oh, canım! Korkarım sizi geciktirdik. Biz olmadan başlamasınlar diye hepimiz içeri girmeliyiz."

"Oh, beni beklerler, eminim," dedi Jani Khuprus ağır bir sesle. "Hepimiz benim isteğimle buradayız. Ama haklısın, başkalarını bekletmek nezaketsizlik olur. Keffria, genç Malta. İkinizle konuşmak bir zevkti."

"Bizim için bir zevk," dedi annesi çekinerek ve saygıyla kenara çekilerek başlıklı kadının önünden geçmesine izin verdi. Annesi koluna girdiğinde, o da kolunu rahat hissedecek kadar sıkı bir şekilde tuttu. "Ah, Malta," diye azarlayarak iç geçirdi ve onu içeriye götürdü. Tüccarlar Salonu'nun kapısında büyükannesi onları bekliyordu. Dudakları sıkıca kapalıydı. Jani Khuprus'un önünden geçerken derin bir reverans yaptı, sonra Malta ve annesine doğru gözlerini kocaman açtı.

Annesi, Jani Khuprus'un duyamayacağı bir mesafeye uzaklaştığından emin olmak için birkaç saniye bekledi, sonra tıslayarak, "O, ona kendini tanıttı!" dedi.

"Ah, Malta," diye inledi büyükannesi. Bazen Malta, adının bir tür sopa olduğunu hissederdi. Neredeyse her ikisi de adını söylediğinde, bu kelimeyle öfke, tiksinti veya sabırsızlık ifade ederlerdi. Pelerini bir çiviye astı, sonra omuz silkerek döndü.

"Sadece ateş mücevherlerini görmek istedim," diye açıklamaya çalıştı, ama her zamanki gibi ikisi de onu dinlemiyordu. Onu salona sokmak için acele ettiler. Salon, uzun mumlarla aydınlatılmıştı. Odanın üçte biri yüksek bir sahneye ayrılmıştı. Her zaman dans için boş bırakılan zemin, şimdi sıra sıra sandalyelerle doluydu. Ve korktuğu gibi, geç kalmışlardı. Yemek masaları boşalmış, insanlar ya yerlerine oturmuş ya da yer arıyorlardı. "Delo'nun yanına oturabilir miyim?" diye sordu aceleyle.

"Delo Trell burada değil," dedi büyükannesi sertçe. "Ailesi onu evde bırakmakla akıllılık etmiş. Keşke sen de evde olsaydın

."

"Ben gelmek istemedim," diye cevapladı Malta, annesi onu azarlayarak "Anne!" diye seslenmesine rağmen. Birkaç dakika sonra Malta, uzun bir sıra halinde dizilmiş minderli sandalyelerin en ucunda, ikisinin arasında otururken buldu kendini. Davad Restart en uçta oturuyordu. Önlerinde yaşlı bir çift, arkalarında çiçek hastalığı izleri olan bir adam ve hamile karısı, annesinin diğer yanında ise iki ağır çeneli kardeş vardı. Onlara bakmak bile ilginç değildi. Dik oturup başını uzatarak sonunda Cerwin Trell'i buldu. Onların altı sıra önünde, sıranın neredeyse en ucundaydı. Trell'lerin arkasında boş koltuklar vardı. Annesinin onu kasten bu kadar uzağa oturttuğundan emindi.

"Kıpırdama ve dikkatini ver," diye fısıldadı büyükannesi.

Malta içini çekip koltuğuna çöktü. Önde, Tüccar Trentor, Sa'ya uzun bir dua ediyordu. Tüccar ailelerinin başına gelen tüm kötü olayların uzun bir listesi gibi görünüyordu. Sa'nın bu olayların yaşanmasına izin verdiği için kızmak yerine, Sa'nın her zaman yardımlarına koştuğunu söyleyerek yalakalık yapıyordu. Amcası yerine Krion olsaydı, belki ilginç olurdu. Rain Wild Tüccarları için ayrılmış koltuklarda, birkaç başlıklı kişi öne eğilmişti. Acaba çoktan uykuya dalmışlar mıydı?

Dua ettikten sonra, Tüccar Drur'un hoş geldiniz konuşması başladı. Her zamanki sıkıcı sözler tekrarlanıyordu. Herkes akraba, herkes tüccar, eski yeminler ve bağlar, sadakat ve birlik, kan ve akrabalık. Malta yeni cüppesinin dokusunda bir kusur buldu. Tam dizinin kenarındaydı. Annesi göstermeye çalıştığında, annesi sinirli bir ifadeyle eliyle sus işareti yaptı. Drur sonunda yerine oturdu ve Jani Khuprus öne çıktı. Malta dik oturdu ve öne eğildi.

Rain Wild Tüccarı ağır dış pelerinini ve başlığını çıkarmıştı ama yüzü hala gizliydi. Daha hafif, fildişi renginde, başlıklı bir pelerin giymişti ve yüzünü örten dantelli peçe aslında o giysinin bir parçasıydı. Alev mücevherleri hala aynı parlaklıkla ışıltıyordu ve loş odada etkisini hiç kaybetmemişti. Konuşurken, peçeli yüzü sık sık odanın farklı köşelerine dönüyordu. Başını her çevirdiğinde, peçe hareket ediyor ve alev mücevherleri daha parlak bir şekilde parlıyordu. On beş tane vardı, hepsi nar taneleri kadar parlak kırmızıydı, ama kabuklu badem büyüklüğündeydi.

kabuklu badem büyüklüğündeydi. Delo'ya onları yakından gördüğünü ve hatta Jani Khuprus ile onlar hakkında konuştuğunu anlatmak için sabırsızlanıyordu.

Kadın başı aniden iki elini kaldırdı ve sesini yükseltti. Malta, onun söylediklerine odaklandı. "Artık bekleyip umut edemeyiz. Hiçbirimiz bunu göze alamayız. Çünkü eğer beklersek, sırlarımız artık sır olarak kalmayacak. Nehir bizi korumamış, kaçarken gemilerini parçalara ayırmamış olsaydı, hepsini kendi ellerimizle öldürmek zorunda kalacaktık. Bingtown Tüccarları! Bu bize nasıl olabildi? Yeminleriniz ne oldu? Bu gece Jani Khuprus'u dinleyin, ama emin olun ki ben tüm Yağmur Vadi Tüccarları adına konuşuyorum. Karşı karşıya olduğumuz şey bir tehditten daha fazlası."

O durakladı. Uzun bir sessizlik Concourse'u doldurdu. Sonra bir mırıldanma yükseldi. Malta, onun bitirdiğini düşündü. Annesiye eğildi ve fısıldadı, "Bir şey içmeye gidiyorum."

"Oturun ve sessiz olun!" diye büyükannesi ikisine birden tısladı. Alnında ve ağzının çevresinde derin gerginlik çizgileri vardı. Annesi tek kelime etmedi. Malta iç çekerek yerine oturdu.

Sol taraflarındaki çeneli kardeşlerden biri aniden ayağa kalktı. "Tüccar Khuprus!" diye seslendi. Tüm başlar ona döndüğünde, basitçe "Ne yapmamızı bekliyorsunuz?" diye sordu.

"Sözlerinizi tutun!" diye bağırdı Jani Khuprus. Sonra, sanki kendi cevabı onu şaşırtmış gibi, biraz daha yumuşak bir tonla ekledi: "Birlikte kalmalıyız. Satrap'a temsilciler göndermeliyiz. Bilinen nedenlerden dolayı, bunlar Rain Wild ailelerinden olamaz. Ama mesajda sizinle birlikte olacağız."

"Peki mesaj ne olacak?" salonun başka bir yerinden biri sordu.

"Gerçekten susadım," diye fısıldadı Malta. Annesi ona kaşlarını çatı.

"Satrap'tan orijinal antlaşmamıza uymasını talep etmeliyiz. Bu sözde Yeni Tüccarları geri çağırmasını ve onlara verdiği tüm toprakları bize iade etmesini talep etmeliyiz."

"Peki ya reddederse?" Bu soru salonun arkasından bir Tüccar kadından geldi.

Jani Khuprus tedirgin bir şekilde kıpırdadı. Bu soruya cevap vermek istemiyordu. "Önce atalarının sözünü tutmasını isteyelim. Ona bunu hiç sormadık. Kendi aramızda şikayet ettik, mızımızlandık, bireysel taleplerimizi tartıştık. Ama bir kez bile halk olarak ayağa kalkıp 'Bizim sözümüzü tutmamızı istiyorsan, sen de sözünü tut' demedik."

"Peki ya reddederse?" diye tekrarladı kadın kararlı bir sesle.

Jani Khuprus eldivenli ellerini kaldırdı ve sonra yanlarına indirdi. "O zaman onun şerefi yoktur," dedi, sessiz ama salonun her yerine ulaşan bir sesle. "Tüccarların şerefsizlerle ne ilgisi var? Eğer sözünü tutmazsa, biz de sözümüzü geri çekmeliyiz. Ona haraç göndermeyi bırakın. En iyi mallarımızı Jamaillia'ya aktarmak yerine, istediğimiz yerde satalım." Daha da sessiz bir sesle, "Yeni Tüccarları kovun. Kendi kendimizi yönetin" dedi.

Bir ses karmaşası patlak verdi, bazıları öfkeyle, bazıları korkuyla çığlık attı, bazıları ise onaylayarak bağırdı. Sıranın sonunda Davad Restart aniden ayağa kalktı. "Beni dinleyin!" diye bağırdı ve kimse dikkatini ona vermediğinde sandalyesinin üzerine tırmandı ve ağır ağır dengede durdu. "BENİ DİNLEYİN!" diye bağırdı, böylesine etkisiz bir adamdan çıkması şaşırtıcı bir ses. Tüm gözler ona çevrildi ve gürültü kesildi.

"Bu delilik!" diye ilan etti. "Sonra ne olacağını bir düşünün. Bingtown'u bu kadar kolay bırakmayacaktır. Satrap gemilerle asker gönderecektir. Mallarımıza el koyacaktır. Onları Yeni Tüccarlara devredecek ve ailelerimizi köle yapacaktır. Hayır. Yeni Tüccarlarla işbirliği yapmalıyız. Hepsini değil, ama onları tatmin edecek kadarını verin. Onları bizim bir parçamız yapın, Üç Gemi Göçmenlerine yaptığımız gibi. Onlara bildiğimiz her şeyi öğretelim ya da Rain Wild Tüccarlarıyla ticaret yapmalarına izin verelim demiyorum, ama..."

"O zaman ne diyorsun Restart?" diye birisi salonun arkasından öfkeyle sordu. "Yeni Tüccar arkadaşların adına konuşuyorsan, bizden ne kadar istiyorlar?"

Başka biri de şöyle dedi: "Satrap, İç Geçit'e gemiler göndermekle ilgilenseydi, korsanları çoktan temizlerdi. Eski devriye kadırgalarının, onları çalıştırmak veya onarmak için vergi olmadığı için rıhtımlarda çürüyor olduğunu söylüyorlar. Tüm para Satrap'ın eğlencesi için harcanıyor.

Ticaretimizi mahveden yılanlar ve korsanlar umurunda bile değil. Tek ilgilediği şey eğlenmek. Satrap bizim için bir tehdit değil. Neden taleplerle uğraşalım ki? Bu Yeni Tüccarları kendimiz kovalım. Jamaillia'ya ihtiyacımız yok!"

"O zaman mallarımızı nereye satacağız? En zengin ticaret güneyde, tabii kuzeydeki barbarlarla uğraşmak istemiyorsan."

"Bir de başka bir sorun var. Korsanlar. Eski antlaşmaya göre Satrap bizi deniz haydutlarından koruyacaktı. Eğer taleplerde bulunacaksak, ona bunu söylemeliyiz..."

"Jamaillia'ya ihtiyacımız var! Jamaillia olmadan ne oluruz? Jamaillia şiir, sanat ve müziktir, Jamaillia bizim ana kültürümüzdür. Orayla ticareti kesip de..."

"Ve yılanlar! Lanet olası köle tüccarları yılanları çekiyor, İç Geçit'te köle ticaretinin yasaklanmasını talep etmeliyiz..."

"Biz onurlu bir halkız. Satrap sözünü tutmayı hatırlamasa bile, biz yine de bağlıyız..."

"Evlerimizi ve topraklarımızı alıp hepimizi köle yapacaklar. Atalarımızın olduğu yere geri döneceğiz, sürgünler ve suçlular, affedilme umudu olmadan."

"Öncelikle kendi devriye gemilerimizi kurmalıyız. Sadece Yeni Tüccarları Rain Wild'ın ağzından uzak tutmak için değil, yılanları ve korsanları da avlamak için. Evet, ve Chalced'e bir kez ve sonsuza kadar Rain Wild Nehri'nin onların sınırı olmadığını, kontrolünün Hover Inlet'te bittiğini açıkça belirtmeliyiz. Onlar baskı yapıyorlar..."

"O zaman bir anda iki savaşa girmiş oluruz, hem Chalced hem de Jamaillia ile savaşıyoruz! Bu aptalca. Unutma, Jamaillia ve Satrap olmasaydı, Chalced yıllar önce bizi istila etmeye çalışırdı. Jamaillia'dan koparsak, işte bu riski alırız. Chalced ile savaş!"

"Savaş mı? Kim savaştan bahsediyor? Tek yapmamız gereken Satrap Cosgo'dan Satrap Esclepius'un bize verdiği sözleri tutmasını istemek!"

Salon bir kez daha öfkeli seslerin korusuyla çınladı. Tüccarlar sandalyelerinin üzerine çıkmış ya da ayakta durdukları yerden bağırıyorlardı. Malta hiçbir şeyin anlamını kavrayamıyordu.

hiçbir şey anlamıyordu. Kimsenin anlayabileceğini sanmıyordu. "Anne," diye yalvarırcasına fısıldadı. "Susuzluktan ölüyorum! Burası çok havasız. Dışarı çıkıp biraz hava alabilir miyim?"

"Şimdi olmaz!" diye annesi tersledi.

"Malta, sus," diye ekledi büyükannesi. Ona bakmadı bile, üç sıra önlerinde iki adamın konuşmasını dinlemeye çalışıyor gibiydi.

"Lütfen," diye seslendi Jani Khuprus sahneden. "Beni dinleyin, lütfen! Lütfen." Gürültü azalınca, daha sessizce konuştu, insanlar onu duymak için sessiz kalmak zorunda kaldı. "En büyük tehlikemiz bu. Kendi aramızda kavga ediyoruz. Birçok sesle konuşuyoruz ve bu yüzden Satrap hiçbirimizi dinlemiyor. Satrap'a sözlerimizi iletecek güçlü bir gruba ihtiyacımız var ve söylediklerimizde birleşik ve samimi olmalıyız. Güçlü bir ses onu dinlemek zorunda kalır, ama birbirimizi parçaladığımız sürece..."

"Tuvalete gitmem gerek," diye fısıldadı Malta. İşte. Bu, hiç tartışmadıkları bir konuydu. Büyükannesi onaylamayan bir şekilde başını salladı, ama onu bırakıp gittiler. Davad Restart, Jani Khuprus'un söylediklerine o kadar dalmıştı ki, onun yanından geçip gittiğini fark etmedi bile.

Malta, ikram masasında durup kendine bir kadeh şarap doldurdu. Yerinden kalkın tek kişi o değildi. Salonun farklı yerlerinde, Rain Wild Tüccarını görmezden gelen insan grupları oluşmuş, konuşuyorlardı. Bazıları kendi aralarında tartışıyor, diğerleri onun sözlerine onaylayarak başlarını sallıyordu. Oradaki neredeyse herkes ondan çok daha yaşlıydı. Cerwin Trell'i aradı ama o hala ailesinin yanında oturuyordu ve olan bitene büyük ilgi gösteriyordu. Siyaset. Malta, herkes onları görmezden gelirse hayatın her zamanki gibi devam edeceğine inanıyordu. Tartışmalar muhtemelen akşamın geri kalanında da sürecek ve partiyi mahvedecekti. İçini çekip şarabını da alıp dışarıya, soğuk kış gecesine çıktı.

Artık tamamen karanlık olmuştu. Yaya yolu fenerleri sönmüştü. Buz gibi kış yıldızları parıldıyordu. Şimdi onlara bakıp alev mücevherleri olduğunu düşündü. Mavi ve yeşil olanlar en nadir olanlardı. Delo'ya bunu anlatmak için sabırsızlanıyordu. Nasıl söyleyeceğini biliyordu, sanki herkesin bildiği bir şey gibi. Delo, bu tür şeyleri paylaşmak için en iyisiydi

Çünkü Delo umutsuz bir dedikoducu idi. Herkese anlatacaktı. Malta'nın yeşil elbisesini tüm kızlara yaymamış mıydı? Tabii ki Davad Restart'ın Malta'yı eve gönderdiğini de anlatmıştı. Delo'ya bunu anlatmak aptallıktı, ama o kadar kızgındı ki, birine anlatmak zorundaydı. Ve bu gece o utanç verici anı telafi edecekti. Delo'ya ne kadar sıkıldığını söylemeyecekti, sadece dışarıda durup Jani Khuprus'un kendisiyle alev mücevherleri hakkında sohbet ettiğini söyleyecekti. Şaraplarını yudumlarken arabaların önünden geçerek yürüdü. Bazı arabacılar soğuktan korunmak için arabaların içinde otururken, diğerleri kutuların üzerine çömelmişlerdi. Birkaç tanesi yolun köşesinde toplanmış, dedikodu yapıp muhtemelen matara içkilerinden bir iki yudum paylaşıyorlardı.

Yolun sonuna kadar yürüdü, Davad'ın arabasını ve ardından Rain Wilds'ın arabasını geçti. Eski püskü pelerinini içeride bırakmıştı ve akşamın soğuşunu hissetmeye başlamıştı. Kollarını göğsüne sıkıca sararak şarabın önüne dökmek için karar verdi ve yürümeye devam etti. Bir araba kapısındaki arması incelemek için durdu. Aptalca bir arması vardı, ta takmış bir horoz. "Khuprus," diye mırıldandı ve parmağıyla hafifçe izini takip ederek hafızasına kazıdı. Parmağının izinde metal kısa bir süre parladı ve armanın jidzin'den yapıldığını fark etti. Eskiden olduğı kadar popüler değildi artık. Bazı yaşlı sokak sanatçıları hala jidzin'den zil ve parmak çanları yapıyordu. Metal vurulduğunda parılıyordu. Gözlere harika bir ziyafet sunuyordu, ama gerçekte pirinç daha güzel ses çıkartıyordu. Yine de Delo'ya anlatacak bir şey daha olmuştu. Boş boş dolaşırken, bunu nasıl ifade edeceğini düşündü. "İnsan dokunuşunun jidzin ve alev mücevherlerini nasıl harekete geçirdiğini düşünmek garip," diye sesli olarak düşündü. Hayır, bu tam olarak değildi. Bundan daha dramatik bir ifadeye ihtiyacı vardı.

Neredeyse yanında, mavi bir göz ortaya ıktı. Aceleyle geri adım attı, sonra tekrar baktı. Khuprus arabasına yaslanmış biri duruyordu. Mavi parıltı, boğazına takılı bir mücevherdi. Yağmur Vahası tarzında kalın bir pelerin giymiş, zayıf bir adamdı. Boynu bir fularla sarılmış, yüzü bir kadın gibi peçeli. Muhtemelen arabacılarından biriydi. "İyi akşamlar," dedi cesurca, anlık şaşkınlığını gizlemek için, ve yanından geçmeye başladı.

"Aslında," dedi sessiz bir sesle, "insan dokunuşu olması gerekmez. Uyandıktan sonra herhangi bir hareket onları parlatabilir. Gördün mü?" Eldivenli elini ona doğru uzattı, sonra bileğini salladı. İki küçük

mavi mücevher, manşetinde beliriverdi. Malta durup bakakaldı. Soluk mavi değil, karanlıkta tek başına dans eden koyu safir mavisiydi.

"Mavi ve yeşil renklerin en nadir ve en değerli olduğunu sanıyordum," dedi. Hâlâ elinde tuttuğu şaraptan bir yudum aldı. Bir arabacının böyle şeylere nasıl sahip olduğunu sormaktan daha kibar bir davranış gibi geldi.

"Öyledir," diye kabul etti adam kolayca. "Ama bunlar çok küçük. Ve maalesef biraz kusurlu. Kurtarma işlemi sırasında kırılmışlar." Omuzlarını silkti. Kadının, adamın boğazındaki mücevherin yükselip alçalmasını gördü. "Muhtemelen uzun süre yanmazlar. Bir iki yıldan fazla olmaz. Ama onları çöpe atmaya kıyamadım."

"Tabii ki hayır!" Malta, şok olmuş bir şekilde haykırdı. Alev mücevherleri atılmak mı? Şok edici. "Yanıyorlar mı dediniz? O zaman sıcaklar mı?"

Adam yumuşak bir kahkaha attı. "Oh, normal şekilde değil. Al, birine dokun." Yine kolunu ona doğru uzattı.

Kız, kendini sardığı kollarını açarak çekingen bir parmağını uzattı. Dikkatlice birine dokundu. Hayır. Yanmıyordu. Cesaretleterek tekrar dokundu. Cam gibi pürüzsüz ve soğuktu, ancak bir yerinde küçük bir çentik hissedebiliyordu. Diğerine dokundu, sonra tekrar kollarını kendine sardı. "Çok güzeller," dedi ve titredi. "Dışarısı çok soğuk. İçeri gitsem iyi olacak."

"Hayır, gitme... Yani... Üşüdün mü?"

"Biraz. Paltomu içeride bıraktım." Dönüp gitmek istedi.

"Al benimkini." Adam dik durmuş, pelerinini açıyordu.

"Oh, teşekkürler, ama ben iyiyim. Mantonu alamam. İçeri girmem lazım." Siğilli sırtından çıkan mantonun tenine degeceği düşüncesi bile onu daha da üşüttü. Aceleyle uzaklaştı, ama adam onu takip etti.

"Al. Önce benim fularımı dene. Çok güzel görünmüyor ama inanılmaz sıcak tutuyor. Al, dene." Fularını, alev mücevheriyle birlikte çıkardı ve kız döndüğünde fularını kızın koluna örttü. Fular inanılmaz sıcak tutuyordu ama

onu geri atmasını engelleyen, ona göz kırpan mavi alev mücevheriydi.

"Oh," dedi. Bir anlık bile olsa takmak... Bu fırsatı kaçıramazdı. Eve gidince banyo yapabilirdi. "Bunu tutar mısın lütfen?" diye sordu ve şarap kadehini uzattı. Adam kadehi aldı ve kız hiç vakit kaybetmeden eşarby boynuna ve omuzlarına doladı. Adam onu atkı gibi takıyordu, ama havadar örgüsü sayesinde neredeyse bir şal haline gelene kadar açılabilirdi. Ve çok sıcaktı, çok sıcak. Mavi mücevher göğüslerinin arasında kalacak şekilde yerleştirdi. Aşağıya baktı. "Çok güzel. Sanki... Neye benzediğini bilmiyorum."

"Bazı şeyler sadece kendilerine benzer. Bazı güzellikler karşılaştırılmaz," dedi adam sessizce.

"Evet," diye onayladı kız, taşın derinliğine bakarak.

Bir süre sonra adam ona hatırlattı, "Şarabın?"

"Oh." Kız kendi kendine kaşlarını çatı. "Artık istemiyorum. İstersen sen içebilirsin."
istersen alabilirsin."

"Alabilir miyim?" Sesinde hem eğlence hem de şaşkınlık vardı. Sanki aralarındaki hassas denge onun lehine değişmiş gibiydi.

Bu durum onu bir an için telaşlandırdı. "Yani, istersen..."

"Oh, tabii ki," diye onu temin etti. Yüzünü örten peçe yarıya açılmıştı. Bardakları ustaca geçirdi ve şarabı alışkın bir hareketle içti. Boş bardağı yıldız ışığına doğru tuttu ve bir anlığına baktı. Bardak koluna girmeden önce ona baktığını hissetti. "Hatıra olsun," dedi adam. Malta, ilk kez onun kendisinden daha yaşlı olduğunu ve belki de konuşmalarının pek uygun olmadığını, tüm bu samimi sohbetlerin daha derin bir anlam taşıyabileceğini fark etti. İyi kızlar karanlıkta yabancı arabacılarla sohbet etmezdi.

"İçeri girsem iyi olacak. Annem neredeyim diye merak ediyor olmalı," diyerek izin istedi.

"Elbette," diye mırıldandı adam onaylayarak ve yine o eğlenceli ifade belirdi. Kız ondan biraz korkmaya başladı. Hayır, korkmak değil. Tedirginlik. Adam bunu hissetmiş gibi, kız uzaklaşmaya çalıştığında peşinden gitti. Sanki ona eşlik ediyormuş gibi yanından yürüdü. Kız, adamın onu Concourse'a kadar takip edeceğinden korkuyordu, ama adam kapıda durdu.

"Gitmeden önce senden bir şey istiyorum," diye sordu aniden.

"Tabii." Kız ellerini eşarbına götürdü.

"Adın."

Kız hareketsizce durdu. Üzerinde alev mücevheri olan eşarbını taktığını unutmuş muydu? Unuttuysa, ona hatırlatmayacaktı. Eşarbı saklamayacaktı. Sonsuza kadar değil, sadece Delo'ya göstermek için.

"Malta," dedi. Adını hatırladığında eşarbının kimin olduğunu bulabileceği kadar yeterli bir isim. Ama çok da hızlı bulamayacağı kadar da uzun.

"Malta..." diye bıraktı, onu teşvik ederek. Anlamamış gibi yaptı. "Anladım," dedi bir süre sonra. "Malta. İyi akşamlar, Malta."

"İyi akşamlar." Dönüp salonun büyük kapısından hızla çıktı. İçeri girer girmez eşarp ve mücevheri aceleyle çıkardı. Eşarp neyden dokunmuşsa, ipek kadar inceydi. Elinde topladığında, pelerininin cebine sığacak kadar küçüktü. Oraya sakladı. Sonra, memnuniyetle gülümsayarak salona geri döndü. İçerideki insanlar hala sırayla konuşuyorlardı. Anlaşmalar, uzlaşmalar, isyanlar, kölelik, savaş, ambargolar. Her şeyden bıkmıştı. Keşke vazgeçip sessiz olsalar da annesi onu eve götürsün, kendi odasının mahremiyetinde alev mücevherini hayranlıkla seyredebilse.

Diğerleri, bir terslik olduğunu fark etmemiş gibiydi. Sessurea belki biraz tedirgindi, ama diğerleri memnundu. Yiyecek bol ve kolaydı, bu Bolluk'un atmosferi sıcaktı ve yeni tuzlar, dökülen derilerinin altında ortaya çıkan taze tenlerinde heyecan verici renkler uyandırıyorlardı. Beslenmeleri zengin ve büyümeleri kolay olduğu için sık sık deri değiştiriyorlardı. Shreever, belki de diğerlerinin tek aradığı şeyin bu olduğunu düşündü.

diğerlerinin hep aradığı şeydi. Belki de beslenip derilerini dökerek geçirdikleri bu tembel hayatı yeniden doğuş olarak görüyorlardı. O öyle düşünmüyordu.

Maulkin'in bundan çok daha fazlasını istediğini biliyordu. Diğerleri, Maulkin'in endişesini ve sıkıntısını fark edemeyecek kadar dar görüşlüydü. Onları kuzeye, sağlayıcının izini takip ederek götürmüştü. Birkaç kez tuzlu olmayan sıcak su akıntılarının önünde durmuş, garip atmosferi tekrar tekrar tatmış ve koklamıştı. Diğerleri her zaman sağlayıcının peşinden aceleyle gitmek istemişti. Bir keresinde Sessurea, boynuzlarını uzatarak ve geçmelerine engel olarak onları aptalca takip etmelerini engellemek için şok etmişti. Ancak birkaç saniye sonra Maulkin şaşkınlıkla çenesini kapattı ve sıcak akıntıyı terk ederek bir kez daha sağlayıcının gölgesine geri döndü.

Shreever, sağlayıcı durduğunda ve Maulkin onun yanında kalmaktan memnun olduğunda fazla üzülmemişti. Eskilerin anılarına sahip birini sorgulama hakkı ona neydi ki? Ama sağlayıcı güney yönüne dönünce ve Maulkin onlara yine onu takip etmelerini söyleyince endişelenmeye başladı. Bir şeylerin yolunda olmadığını hissediyordu. Sessurea da onun endişesini paylaşıyor gibiydi.

Diğer sağlayıcıları takip eden başka tangles gördüler. Hepsi mutlu ve tok görünüyordu. Böyle anlarda Shreever, hatanın kendisinde olup olmadığını merak ediyordu. Belki de çok fazla hayal kurmuştu, belki de kutsal bilgileri çok fazla kelime anlamıyla almıştı. Ama sonra Maulkin'in beslenirken bile ne kadar dalgın olduğunu fark ediyordu. Diğerleri çırpınıp tıkınıırken, o aniden beslenmeyi bırakır, hareketsizce asılı kalır, çenesi açık, solungaçları pompalayarak yakalayamadığı bir kokuyu arardı. Ve çoğu zaman, besleyici bir süre durduğunda ve diğerleri dinlenirken, Maulkin neredeyse Lack'e kadar yükselir, gözleri kapalı bir dansa başlardı. Böyle zamanlarda, Sessurea onu neredeyse kendisi kadar yakından izlerdi. Liderleri defalarca vücudunu düğümler ve sonra düğümün içinden akarak, tüm derisini atmosferin ona verebileceği her şeye duyarlı hale getirirdi. Hafif ve aralıklı bir şekilde kendine seslenir, kutsal bilgilerin arasına anlamsız sözler serpiştirirdi. Bazen başını Plenty'nin üstüne, Lack'ın içine kaldırır, sonra tekrar batır ve ışıklar, ışıklar diye mırıldanırdı.

Shreever artık dayanamadı. Yorgunluk sahte gözlerini karartmaya başlayana kadar dans etmesine izin verdi. Yorgunluktan yavaşça sallanarak,

dibe doğru sürüklenmeye başladı. Ruff gevşek ve meydan okurcasına, onun inişine yaklaştı ve ona uyum sağladı. "Maulkin," diye sessizce seslendi. "Görme yeteneğin mi kayboldu? Kayboldumuz mu?"

Gözlerini açıp ona baktı. Neredeyse tembelce, gevşek bir sarmalını onun etrafına doladı ve onu yumuşak çamura çekerek kendisiyle dolaşmaya başladı. "Sadece bir yer değil," dedi neredeyse rüya gibi. "Aynı zamanda bir zaman. Ve sadece bir zaman ve yer değil, bir dolaşıklık. Antik çağlardan beri görülmemiş bir dolaşıklık. Neredeyse Hatırlayan'ın kokusunu alabiliyorum."

Shreever, onun hafızasını okumaya çalışarak kıvrımlarını titretti. "Maulkin. Sen Hatırlayan Değil misin?"

"Ben mi?" Gözleri yine kapanıyordu. "Hayır. Tamamen değil. Neredeyse hatırlıyorum. Bir yer, bir zaman ve bir karmaşa olduğunu biliyorum. Bunları yaşadığımda, hiç şüphe duymadan anlayacağım. Çok yaklaştık, çok yaklaştık Shreever. Pes etmemeliyiz ve şüphe duymamalıyız. O an birçok kez geldi ve geçti, ama biz onu kaçırdık. Eğer yine kaçırsak, eski zamanlara ait tüm anılarımız silinecek ve eskisi gibi olamayacağız."

"Peki biz neydik?" diye sordu, sadece onun bunu doğrulamasını duymak için.

"Biz Efendiler'dik, Yoksulluk ve Bolluk arasında özgürce dolaşıyorduk. Herkes her şeyi biliyordu ve başlangıçtan beri tüm zamanların anılarını paylaşıyordu. Güçlü ve bilgeydik, zihni daha düşük tüm yaratıklar tarafından saygı ve hürmet görürdük."

"Peki sonra ne oldu?" Shreever ezbere sordu.

"Yeniden şekillenme zamanı gelmişti. Bedenlerimizin özlerini karıştırarak yeni varlıklar yaratmak, yeni bir canlılık ve yeni güçler kazanmak için. Birleşme ve ayrılma, büyüme ve yeniden büyüme döngüsünü gerçekleştirmek için zamanı gelmişti. Bedenlerimizi yenileme zamanı gelmişti."

"Peki sonra ne olacak?" diye ritüelin kendi kısmını tamamladı.

"Herkes toplanma zamanı ve yerinde bir araya gelecek. Tüm anılar yeniden paylaşılacak, bir kişi tarafından güvende tutulan her şey herkese geri verilecek. Yeniden doğuş yolculuğu tamamlanacak ve biz bir kez daha zaferle yükseleceğiz."

"Öyle olacak," diye onayladı Sessurea, yakınlardaki dalların arasından.
"Öyle olacak."

25

MUM KASABASI

MUM KASABASI, MARROW YARIMADASINDAKİ küçük ve hareketli bir ticaret limanıydı. Althea, babasıyla birlikte buraya daha önce gelmişti. *Reaper*'ın güvertesinde durup kalabalık limana bakarken, birdenbire gemiden atlayıp rıhtıma koşarsa, *Vivacia*'yı demirlemiş ve babasını gemide eskisi gibi bulacağı hissine kapıldı. Babası kaptan köşkünde, şehirden gelen tüccarları ağırılıyor olacaktı. Masada kaliteli konyak, tütsülenmiş balık ve yıllanmış peynirler dizili olacaktı ve babası, malları veya paraları karşılığında yükünü teklif ederken, dostane bir pazarlık ortamı hakim olacaktı. Oda temiz ve rahat olacaktı ve Althea'nın kamarası eskisi gibi, onun kişisel sığınağı olacaktı.

Geçmişe duyduğu ani özlem, göğsünde fiziksel bir acı olarak hissediliyordu. Gemisinin nerede olduğunu ve Kyle'ın emrinde nasıl olduğunu merak ediyordu. *Vivacia*'yı kendisinden daha iyi tanıyacak kimsenin olamayacağına dair kıskançlığına rağmen, Wintrow'un ona iyi bir arkadaş olduğunu umuyordu. Yakında, hem kendine hem de uzaktaki gemisine söz verdi. Yakında.

"Çocuk!"

Keskin sözler hemen arkasından geldi ve Brashen'in sesini ve sözlerindeki alaycı tonu fark etmeden önce irkildi. Yine de, "Efendim?" diye sordu, aceleyle dönerek.

"Kaptan seni görmek istiyor."

"Evet, efendim," diye cevapladı ve gitmek

için sıçradı. "Bekle. Bir dakika."

O, etrafta kimse olup olmadığını, hatta onları izleyen biri olup olmadığını kontrol etmek için bakışlarını gezdirmesinden nefret ediyordu. Başkalarına bunun aralarında gizli bir şey olduğunun açık bir işareti olduğunu fark etmiyor muydu? Daha da kötüsü, daha yumuşak konuşabilmek için ona yaklaştı.

"Bu akşam karada akşam yemeği var mı?" Çantasını hafifçe vurdu, içindeki bozuk paralar tınladı. Kemerinin yanında yeni basılmış bir gemi rozeti asılıydı.

Omuz silkti. "İzin alırsam, belki giderim." Sorusundaki daveti kasten duymazdan geldi.

Adamın gözleri kadının yüzünde uzun uzun dolaştı. "Yılan ısırığı neredeyse kaybolmuş. Bir süre, izi kalacak diye korktum."

Althea omuz silkti, adamın gözlerindeki şefkatle karşılaşmak istemedi. "Bir denizcinin bir yara izi daha ne fark eder? Gemide başka kimsenin fark ettiğini sanmıyorum."

"Demek gemide kalmaya karar verdin?"

"Limanlarda kaldığımız sürece çalışacağım. Ama buradan Bingtown'a dönmek için, *Reaper'in* bundan sonra uğrayacağı diğer küçük limanlardan daha iyi bir şansım var." Bu konuyu kapatması gerektiğini biliyordu, ama ani bir merak onu sormaya itti: "Peki ya sen?"

"Henüz bilmiyorum." Aniden ona gülümsedi ve sırrını paylaştı, "Bana ikinci kaptanlık teklif ettiler. Başladığım maaşın neredeyse iki katı ve bilet için üçüncü kaptanlık maaşından çok daha iyi görünüyor. Sırf bunun için gemide kalabilirim. Onlara evet dedim ama henüz gemi sözleşmesini imzalamadım." Onun yüzünü dikkatle izlerken, "Öte yandan, Bingtown'a dönen sağlam bir gemi bulursak, evimi tekrar görmek de iyi olabilir."

Kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Hayır. Bu böyle devam etmemeliydi. Dudaklarına zorla bir gülümseme ve bir kahkaha attı. "İkimizin de aynı gemiye binme ihtimali ne kadar? Çok düşük, bence."

Yine de onu çok dikkatle izliyordu. "Ne kadar çabaladığımıza bağlı," dedi. Nefes aldı. "Burada senin için bir şey söyledim. Senin gemici çocuktan çok gerçek bir denizci gibi çalıştığını söyledim. İlk kişi bana hak verdi. Muhtemelen kaptan da seninle bu yüzden görüşmek istiyor, kalırsan daha iyi bir teklifte bulunmak için."

"Teşekkür ederim," dedi kız utangaç bir şekilde. Minnettar olduğu için değil, içinde öfkenin ilk kıvılcımlarının parladığını hissettiği için. Onun yetenekli bir denizci olarak görülmesi için onun "iyi referansına" ihtiyacı olduğunu mu düşünüyordu? O, normal bir tayfa maaşını fazlasıyla hak ediyordu, özellikle de deri yüzebildiğini düşünürsek. Adamın, onu referans göstererek onurunu ve kendi değerini elinden aldığını hissetti.

onun iyi sözüne. Orada durması gerekirdi, ama kendini eklerken duydu: "Sanırım onlar bunu zaten fark etmişlerdir."

Onu çok iyi tanıyordu. "Öyle demek istemedim," diye aceleyle özür diledi. "Herkes senin maaşını hak ettiğini görebilir. Sen her zaman iyi bir denizciydin, Althea. Ve *Reaper'da* geçirdiğin zaman seni daha da iyi bir denizci yaptı. Fırtınada halatlarla uğraşmak zorunda kalsam, yanımda olmanı isterdim. Bir erkek sana güvenebilir, ister güvertede ister denizde."

"Teşekkür ederim," dedi kız tekrar, bu sefer daha da garip bir şekilde, çünkü içinden geliyordu. Brashen öylesine iltifat etmezdi. "Kaptanın hakkımda iyi düşünmesini istiyorsam, en iyisi kaptana rapor vereyim," diye ekledi, ondan çabucak uzaklaşmak için.

Ondan uzaklaşırken, Brashen onu çağırdı: "İznim var. Red Eaves'e gidiyorum. Yemekler ve bira ucuz, lezzetli. Karada görüşürüz."

Ondan uzaklaşmak için acele etti ve Reller'in ona attığı tuhaf bakışı görmezden gelerek onu kafasından atabileceğini umdu. Lanet olsun ona. Başka bir gemiye iş bulana kadar bu gemide yaşayıp yük boşaltma ve ikmal işlerinde çalışmayı ummuştı. Ama Brashen işleri çok zorlaştırırsa, karaya çıkıp bir oda tutmak zorunda kalacaktı. Kaptan Sichel'in kapısını çalarken dudaklarını sıkıca kapattı. Kaptanın kısa "Girin" dediğini duyunca yüzünü daha düzgün bir ifadeye sokmaya çalıştı.

Yolculuk sırasında subayların yemekhanesini sadece bir iki kez görmüştü. Şimdi içeri girdiğinde, daha önce gördüğünden daha da etkileyici bulmadı. Elbette, bu gemide çok çalışılıyordu ve yağ ve et gibi yükler dağınık olabilirdi, ama babası burada gördüğü dağınıklığı asla hoş görmezdi. Kaptan Sichel masada oturuyordu, birinci kaptan ise omzunun yanında duruyordu. Masada bir kasa, bir defter, bir yığın deri bilet ve geminin mührü vardı. O gün erken saatlerde bazı adamların maaşlarını aldığını biliyordu. Borçlu veya mahkum olarak gemiye gelenler, özgür adamlar olarak gemiden inmişlerdi. Doğru, gemide geçirdikleri uzun bir yıl için hiçbir ücret almamışlardı, sadece hizmet sürelerini gösteren damgalı deri etiketler ve borçlarını ödediğini gösteren makbuzlar. Çoğu adamın ne tür evlere döndüğünü veya evlerinin hâlâ var olup olmadığını merak ettiğini fark etti. Sonra kaptanın bekleyen bakışlarını hissetti ve dikkatini kendine verdi.

"Rapor veriyorum, efendim," dedi akıllıca.

Kaptan, önündeki açık deftere bir göz attı. "Athel. Gemici çırağı. Burada, bizim için deri yüzerek bonus kazandığın yazıyor. Doğru mu, evlat?"

"Evet, efendim." O biliyordu, kız da biliyordu. Kaptanın başka bir şey söylemesini bekledi.

Masadaki başka bir kitabı çevirdi ve girişleri parmağıyla takip etti. "Gemi günlüğünde, üçüncü adamımızın ve senin hayatını kurtaranın senin hızlı hareketin olduğu yazıyor. Diğer gemilerden birkaç adamın hayatını kurtardığını da söylemeye gerek yok. Ve," günlüğün başka bir sayfasına geçti, "kaptan yardımcısı, yılanı yakaladığımız gün, senin hızlı hareketin sayesinde başka bir adamın denize düşmesini engellediğini yazmış. Öyle mi, evlat?"

Yüzündeki gülümsemeyi saklamaya çalıştı ama yanaklarına yayılan memnuniyet kızarıklığına engel olamadı.

"Evet efendim," dedi ve ekledi, "Kimsenin bunları not aldığını sanmıyordum."

Kaptan koltuğuna yaslanınca koltuk gıcırdadı. "Gemideki adamların sandığından çok daha fazla şeye dikkat ediyoruz. Bu kadar büyük bir mürettebatla, yarısı hapisane hurdalığıyla, gemimin subaylarına güveniyorum, kimin işini yapıp kimin yapmadığını yakından izlemeleri için." Kafasını ona doğru eğdi. "Bingtown'da gemici olarak işe başladın. Seni gemide tutmak istiyoruz, Athel."

"Teşekkür ederim, efendim." Maaşında veya statüsünde bir artış teklif edilmedi mi? Brashen'in iyi sözleri buraya kadarmış.

"Sana uyar mı?"

Derin bir nefes aldı. Babası her zaman adamlarında dürüstlüğü tercih etmişti. Burada da deneyecekti. "Emin değilim, efendim. Reaper iyi bir gemi ve ona karşı hiçbir şikayetim yok. Ama Bingtown'a geri dönmek istiyorum ve *Reaper*'ın beni götüreceği süreden daha kısa sürede oraya varmak istiyorum. İstedğim şey, efendim, maaşımı ve biletimi şimdi alıp, gemide kalarak limanda kaldığı sürece çalışmak. *Reaper* yola çıkmadan önce başka bir iş bulamazsam, belki gemide kalabilirim."

Dürüstlük buraya kadarmış. Kaptanın yüzü kararmıştı. Onu gemide tutmayı teklif ederek adil bir teklifte bulunduğuna inanıyordu. Daha iyisini aramayı düşünmesinden hoşnut değildi. "Peki. Maaşını ve biletini almaya hakkın var elbette. Ama belki, belki tavrına gelince, biz gemiye sadakate çok değer veririz. Belli ki başka bir yerde daha iyisini bulabileceğini düşünüyorsun."

"Daha iyi değil, hayır efendim. *Reaper* iyi bir gemi, efendim, iyi bir gemi. Sadece beni biraz daha erken eve götürecek bir gemi bulmayı umuyordum."

"Bir denizcinin evi gemisidir," dedi Kaptan Sichel ağır bir sesle.

"Ben limanı kastetmiştim, efendim," diye düzeltti Althea zayıf bir sesle. Bu durumu pek iyi idare edemediği belliydi.

"Peki. Hesabını yapalım ve parasını ödeyelim. Yaptığın işten memnunum, biletin de vereceğim. Ama güvertemde boş boş dolaşp daha iyi bir iş umarak durmanı istemem. *Reaper* bu ay içinde denize açılacak. Eğer demir almadan önce geri gelip işini geri istersen, o zaman bakarız. Yerine kolayca başkası alınabilir, biliyorsun."

"Peki efendim." Daha fazla bir şey söylememek için dudağını ısırıldı. Kaptan maaşını ve ikramiyesini hesaplayıp ona verirken, onun dürüstlüğüne hayran kaldı. Açık sözlü ve acımasız olmasına rağmen, son bakıra kadar doğru maaşını saymıştı. Parayı ona uzattı ve o parayı cebine koyarken, geminin bir etiketini aldı ve çekiçe damga vurarak *Reaper*'ın işaretini üzerine bastı. Daha iyi görünmesi için mürekkeple silip, deri bir yazma aleti aldı. "Tam adın?" diye sordu rahat bir şekilde.

Dünyanın insanı yakaladığı yerler ne garip. Nedense bu anı hiç öngörememişti. Nefes aldı. Kendi adıyla yazılması gerekiyordu, yoksa hiçbir değeri olmazdı. "Althea Vestrit," dedi sessizce.

"Bu bir kız ismi," diye şikayet etti kaptan, bilet üzerine harfleri kazımaya başlarken.

"Evet efendim," diye sessizce onayladı.

"Sa'nın adına, annenler sana neden kız ismi koymuş?" diye sordu kaptan, "Vestrit" yazmaya başlarken.

"Sanırım beğendiler, efendim," diye cevapladı. Adam deriye harfleri dikkatlice kazırken, gözleri onun ellerinden ayrılmadı. Bir gemi bileti ve Kyle'ın yemini tutması ve gemisini geri vermesi için ihtiyaç duyduğu tüm kanıt. Yazma eli yavaşladı, sonra durdu. Kaptan başını kaldırıp onun gözlerine baktı. Yüzünde derin bir kaş çatma belirdi. "Vestrit. Bu bir Tüccar soyadı, değil mi?"

Ağzı birden kurudu. "Evet..." diye başladı, ama kaptan eliyle onu susturdu.

Dikkatini birinci zabıtine çevirdi. "Vestritler o geminin sahibiydi, adı neydi? Canlı bir gemi miydi?"

İkinci kaptan omuz silkti ve Kaptan Sichel sertçe ona döndü. "Geminin adı neydi?"

"Vivacia," dedi Althea sessizce. İsteyerek ya da istemeyerek sesine gurur karışmıştı.

"Ve kaptanın kızı mürettebatla birlikte güvertede çalışıyordu," dedi Kaptan Sichel yavaşça. Ona sertçe baktı. "Sen o kızsın, değil mi?" Sesi sertleşmişti, sözleri bir suçlamaydı.

Althea dik durdu. "Evet, efendim."

Tiksintiyle oyma aletini yere fırlattı. "Onu gemimden çıkarın!" diye ilk adama bağırdı.

"Gideceğim, efendim. Ama o bilete ihtiyacım var," dedi Althea, ikinci kaptan ona yaklaşırken. Yerinden kıpırdamadı. Şimdi ondan kaçarak kendini utandırmayacaktı.

Kaptan tiksintiyle burnunu çekti. "Benden bilet alamayacaksın, benim gemimin damgası varken olmaz! Beni katliam filosunun alay konusu yapmana izin mi vereceğim? Bütün sezon boyunca gemide bir kadın olduğunu bilmeden mi seyahat ettim? Bu benim için büyük bir utanç olur! Böyle bir yalan için cebinden maaşını almalıyım. Yılanlarla bu kadar sorun yaşamamıza şaşmamalı, daha önce hiç böyle olmamıştı. Herkes bilir, gemide kadın varsa yılanlar gelir. Buraya sağ salim vardığımız için şanslıyız, sana teşekkür etmemiz gerekmez. Çıkar onu buradan!" Son sözlerini, kaptanın görüşünü paylaştığı belli olan yardımcısına bağırarak söyledi.

"Biletim," dedi Althea çaresizce. Biletine uzandı ama kaptan onu kapıp aldı. Biletini almak için ona saldırmaması gerekecekti. "Lütfen," diye yalvardı, ikinci kaptan kolunu tutarken...

"Defol buradan ve gemimden!" diye bağırdı adam. "Eşyalarını toplamak için zaman verdiğim için şükret. Hemen buradan gitmezsen, eşyalarını almadan seni limanda bırakırım. Yalancı fahişe. Sırrını saklamak için kaç mürettebatla yattın?" diye sordu, yardımcısı onu kapıya doğru iterken.

Hiç kimseyle, diye öfkeyle cevap vermek istedi. Hiç kimseyle. Ama Brashen ile yatmıştı ve bu onu ilgilendiren bir şeydi, ama bunu inkar ederse yalan söylemiş olacaktı. Bu yüzden, "Bu adil değil," diye boğuk bir sesle çıkabildi.

"Senin bana yalan söylemen daha adil miydi?" diye bağırdı Kaptan Sichel.

Kaptan yardımcısı onu odadan itti. "Eşyalarını topla!" diye vahşi bir fısıltıyla bağırdı. "Candletown'da bu konuda bir söylenti bile duyarsam, seni kendim bulur ve yalancı fahişelere nasıl davranıldığını gösteririm." Onu ittiği için güvertede sendeledi. O kapıyı arkasına çarptığında dengede kalabildi. Kendisini ve biletini ayıran tahta parçasına bakarken öfke ve hayal kırıklığının gücüyle sallandı. Hiçbiri gerçek gibi gelmiyordu. Aylarca süren zorlu çalışma, hepsi ne için? Bir gemi tayfasının değeri olan bir avuç bozuk para için. O parayı ve sahip olduğu her şeyi, şu anda muhtemelen parçaladığı deri parçası için seve seve geri verirdi. Yavaşça arkasını dönerken, Reller'in ona baktığını fark etti. Reller merakla kaşlarını kaldırdı.

"Beni gemiden attılar," dedi kısaca. Bu doğrudu ve en basit açıklamaydı.

"Neden?" diye sordu denizci, kadının ön güverteye doğru ilerleyip az sayıdaki eşyalarını toplamaya başlamasını izleyerek.

Sadece omuz silkti ve başını salladı. "Konuşmak istemiyorum," dedi sertçe ve sesinin histerik bir şekilde ağlamak üzere olan bir kadın yerine öfkeli bir ergen erkek gibi çıkmasını umdu. Kontrol, kontrol, kontrol, diye fısıldadı kendine, bütün kış boyunca evi olarak adlandırdığı dar ve havasız yere son bir kez tırmanırken. Birkaç dakika içinde

birkaç dakika içinde eşyalarını toplayıp deniz çantasına tıktırdı. Çantayı omzuna astı ve gemiden indi. Ayağı iskeleye değdiğinde, etrafına yeni gözlerle baktı. Candletown. Bir avuç bozuk para ve bir deniz çantasıyla kalacak yer bulmanın imkansız olduğu bir yer.

Bir adam başını çevirip ona tuhaf bir şekilde baktı. Brashen ona bir bakış attı ve sonra gözlerini kaçırdı. Yüzünde aptalca bir gülümsemeyle caddede yürüdüğünü fark etti. Omuzlarını silktilti. Gülümsemeye hakkı vardı. Onunla gurur duyuyordu. *Reaper'ın* güvertesinde dururken tıpkı sert bir gemi tayfası gibi görünüyordu. Davetini rahatça kabul etmesi, şapkasının havalı açısı, her şey mükemmeldi. Geriye dönüp bakınca, onu öldürmeyi umduğu bu yolculuk aslında onun için iyi olmuştu. Bir şeyi geri kazanmıştı, Kyle'ın Vivacia'nın kaptanlığını devraldıktan sonra ondan aldığını sandığı bir şeyi. Bunun eksikliği, son iki yolculukta onu dayanılmaz hale getirmişti. Bu, onun küstahlığını cadalozağa, adalet duygusunu kindarlığa dönüştürmüştü. Babasının öldüğü gün, eski Althea'nın o kıvılcımının söndüğünü düşünmüştü. Barrens'ta deniz ayıları derisini yüzerken o güne kadar bunun hiçbir belirtisini görmemişti. O gün onda bir şey değişmişti. Değişim orada başlamış ve o kadar güçlenmişti ki, tıpkı onun güçlenip sertleşmesi gibi. Nook'ta ona geldiği gece, onun eski Althea'ya döndüğünü aniden ve tamamen fark etti. Onu ne kadar özlediğini de fark etti.

Karada ve özgürlüğün havasını derin bir nefesle içine çekti. Cebinde maaşı vardı, kuşlar kadar özgürdü ve akşam için çok iyi bir arkadaşlık olasılığı vardı. Daha ne olabilirdi ki? Red Eaves'in tabelasını aramaya başladı. Brashen karada geceyi geçireceğini söylediğinde, birinci kaptan gülümseyerek bu hanı, tutumlu denizciler için temiz bir yer olarak tavsiye etmişti. İkinci kaptanın gülümsemesi, Brashen'ın geceyi yalnız geçireceğini beklemediğini açıkça gösteriyordu. Aslında Brashen de öyle düşünmüyordu. Mütevazı tabelasını görmeden çok önce hanın kırmızı saçaklarını fark etti.

İçerisi temiz ama neredeyse sadeydi. Sadece iki masa ve dört sıra vardı, hepsi iyi bir gemi güvertesi gibi temizce zımparalanmıştı. Yerler tırmıkla tırmıklanmış beyaz kumla kaplıydı. Ocağın ateşi

dalgaların getirdiği odunlarla yakılmıştı; alevler birçok renkte dans ediyordu. Mekanda hiç müşteri yoktu. Açık odada bir süre durduktan sonra, bir adam topallayarak onu selamlamak için ıktı. Gelirken ellerini önlüğüne siliyordu. Brashen'i neredeyse şüphıyla baştan aşağı süzdükten sonra, "İyi günler" dedi.

"Burayı bana tavsiye ettiler. Bir oda ve banyo ne kadar?"

Yine o incelemeci bakış, sanki adam Brashen'in ne kadar ödeyebileceğine karar veriyormuş gibi. Orta yaşlı, deniz yaralarıyla dolu bir adamdı ve bacağı çok arpıktı. Muhtemelen bu yüzden denizciliği bırakmıştı. "Üç," dedi kararlı bir şekilde. Sonra ekledi, "Sarhoş olup eşyaları kırıp dökmeyecek bir adamsın, değil mi? Eğer öyleyse, Red Eaves'te sana yer yok."

"Sarhoş gelirim, evet, ama ortalığı dağıtmıyorum. Uyuyorum."

"Hımm. En azından dürüstsün, bu senin lehine." Elini madeni para için uzattı ve parayı alır almaz cebine attı. "Merdivenlerin üstündeki soldaki odayı al. Banyo yapmak istersen, arka kulübede bir pompa, şömine ve küvet var. Ateş söndürölmüş, ama yakmak fazla zaman almaz. Kendine bak ve istediğin kadar kal, ama her şeyi bulduğun gibi bırak. Burayı temiz tutarım. Bazıları bundan hoşlanmaz, içeri girip içip, yiyip, bağırıp, kavga edip sabaha kadar eğlenmek ister. Eğer sen de bunu istiyorsan, başka bir yere gitmelisin. Burada dürüst bir adam temiz bir yatak için parasını öder ve alır. İyi pişirilmiş bir yemek için parasını öder ve alır; lüks değil, ama temiz, bugün pişirilmiş iyi bir yemek ve yanında dürüst bir bardak iyi bira. Ama burası bir taverna ya da genelev değil, kumar oynayıp para için oyun oynanan bir yer de değil. Hayır, efendim. Burası temiz bir yer. Temiz bir yer.

Kendini, geveze yaşlı adama tahta gibi başını sallarken buldu. Brashen, onu buraya gönderen arkadaşının kendisiyle biraz eğlendiğinden şüphelenmeye başlamıştı. Yine de, buradaydı ve burası sessiz, temiz ve kalabalık, güröltölü bir tavernadan Althea'yı ağırlamak için çok daha iyi bir yerdi. "O zaman ben gidip banyo yapacağım," dedi, ev sahibi nefes almak için durakladığında. "Ah, bir de bir gemi arkadaşım buraya gelebilir. Brashen'i soracaktır. O benim. Adı Athel. Bana gelmesini söyler misiniz?"

"Tabii, ona burada olduğunu söylerim." Ev sahibi durakladı. "Sarhoş biri değil, değil mi? Buraya sarhoş gelip yere kusup masaları deviren tiplerden değil, değil mi?"

"Athel mi? Hayır, hayır, o değil. Hayır, kesinlikle değil." Brashen aceleyle arka kapıdan çıktı. Arnavut kaldırımli bir avluda bulunan küçük bir kulübede, ev sahibinin söz verdiği gibi su pompası, banyo küveti ve şömine buldu. Pansiyon gibi, pompa odası da neredeyse aşırı derecede temizdi. Ancak çivilere asılı birkaç kaba havlu, çok kullanılmış olsa da temiz görünüyordu ve küvette başka birinin yağından kalma izler yoktu. Brashen, temiz bir yerde kalmanın iyi olacağını düşündü. Birkaç kova su pompaladı ve ısıtmaya koydu. Kıyı kıyafetleri çantasının dibindeydi. Temizdi, ancak biraz küflü kokuyordu. Çizgili gömleğini, çoraplarını ve iyi yünlü pantolonunu şöminenin yanına asarak havalandırdı. Yumuşak sabunlu bir kap vardı ve ondan biraz aldı. Bitirene kadar birkaç kat yağ ve tuz ve muhtemelen bir kat deri de çıkardı. Haftalardır ilk kez saçlarını örgüsünden çözdü, iyice yıkadı ve tekrar ördü. Küvette uzanıp ıslanmak isterdi, ama Althea'yı bekletmek istemiyordu. Bu yüzden kalktı, kendini kuruladı, sakalını eski şekline getirdi ve temiz kıyafetlerini giydi. Temiz, sıcak ve kuru bir cilde temiz, sıcak ve kuru kıyafetler giymek ne kadar da güzeldi. Banyo onu neredeyse uyuşuk hale getirmişti, ama bu, iyi bir yemek ve soğuk bir bardak bira ile geçecek bir şeydi. Kirli giysilerini deniz çantasına geri tıktırdı ve odayı hızlıca topladı. Yarın, tüm giysilerini yıkatmak için bir çamaşırhane bulacaktı, umutsuz vaka olan katranlı giysiler hariç. Yeni bir adam gibi hissederek, ana eve geri dönüp yemek yiyip Althea'yı beklemeye başladı.

Daha önce hiç yabancı bir limana tek başına gelmemişti. Her zaman, gece karardığında geri döneceği gemi arkadaşları ve gemisi vardı. Henüz öğleden sonra geç saatler değildi, ama gün birdenbire daha soğuk ve daha gri göründü. Etrafına bir kez daha baktı. Dünya birdenbire kenarsız, şekilsiz bir yer haline gelmişti. Gemisi, görevleri, aile bağları yoktu. Tek endişesi cebindeki para ve sırtındaki çantaydı. Aniden garip bir duygu karışımı onu sardı; bir yandan kendini yalnız ve terk edilmiş hissederken, bilet vermeyi reddedenlere öfkeleniyor, diğer yandan garip bir şekilde güçlü ve bağımsız hissediyordu. Pervasız. İşte doğru kelime buydu.

Şu anda istediği her şeyi yapabiliirdi ve kimseye hesap vermek zorunda değildi, çünkü kimse umursamazdı. Utanmadan sarhoş olabilirdi ya da tüm parasını yemek, şarap, müzik ve egzotik ortamlarla dolu bir geceye harcayabilirdi. Elbette yarın için endişelenmesi gerekiyordu, ama yarını her zaman hesaba katmak zorundaydı. Ve eğer yarını kafa kafaya çarpışarak yaşamayı seçerse, bunu yasaklayacak ya da ertesi gün ona utanmasını söyleyecek kimse yoktu.

Son zamanlarda dikkatli planlamaları pek işe yaramamıştı.

Çantasını son bir kez karıştırdı ve sonra kasıtlı olarak şapkasını daha havalı bir açıyla taktı. Sokakta büyük adımlarla ilerlerken, kasabanın her ayrıntısını gözleriyle içine çekiyordu. Deniz kıyısına bu kadar yakın bir yerde, gemi komisyoncuları, gemi malzemeleri satıcıları ve ucuz denizci pansiyonları, tavernalar, genelevler, kumarhaneler ve uyuşturucu satıcıları birbirine karışmıştı. Burası, sert insanlardan oluşan bir grup için sert bir mahalle. Ve artık o da onlardan biriydi.

Rastgele bir tavernayı seçip içeri girdi. Bingtown'daki tavernalardan farklı görünmüyordu. Yerler çok temiz olmayan sazlarla kaplıydı. Trestle masalarda birçok bardaktan kalma eski halka izleri vardı. Banklar çok tamir edilmiş görünüyordu. Tavanlar ve duvarlar yemek pişirme ve lambalardan çıkan yağlı dumanla kararmıştı. Odanın bir ucunda büyük bir şömine vardı ve denizciler, sıcaklığın ve güveç kokusunun olduğu yere, en kalabalık şekilde toplanmışlardı. Bir tavernacı, zayıf, kederli görünümlü bir adam ve bazıları somurtkan, bazıları kıkırdayan bir grup hizmetçi kız vardı. Arkadaki merdivenler üst kattaki odalara çıkıyordu. Konuşma gürültüsü rüzgar gibi sert bir şekilde ona çarptı.

Ateşe istediği kadar yakın olmasa da, dışarıda ya da geminin baş tarafında olduğundan çok daha sıcak olan bir masada yer buldu. Neredeyse boş olan masada sırtını duvara dayadı. Şaşırtıcı derecede lezzetli bir bardak bira ve baharatı çok az ama yine de gemideki yemeklerden çok daha iyi olan bir kase güveç aldı. Yanında verilen ekmek parçası, güvecin eksikliğini fazlasıyla telafi etti. Fırından çıkmalı birkaç saat olmamıştı. Koyu renkli, yoğun ve çiğnenmesi zordu. Yavaşça yedi, sıcaklığı, yemeği ve birayı tadını çıkararak, başka hiçbir şey düşünmemeye çalıştı. Üst kata bir oda tutmayı düşündü, ama merdivenlerden gelen gürültü, patırtı, çığlıklar ve kahkahalar, odaların uyumak için olmadığını fark etmesini sağladı. Bir tavernacı kız

yarı yürekle yaklaştı, ama Althea anlamamış gibi yaptı. Kız da yoluna devam etmekten memnun görünüyordu.

Bir fahişe ne kadar süre bu işi yapmalı ki bundan bıkar? Ya da alışır? Elinin karnına gittiğini ve gömleğinin üzerinden yüzüğe dokunduğunu fark etti. Kaptan ona fahişe demiş ve gemide yılanları çağırdığını söylemişti. Saçma. Ama onlar onu öyle görmüştü. Ekmeğinden bir ısırık aldı, odaya bakındı ve para umuduyla oradaki erkeklere rastgele kendini sunmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalıştı.

Onlar iğrenç bir topluluktu, diye düşündü. Deniz bir erkeği sertleştirebilirdi, ama çoğu zaman onu çirkin de yapardı. Dişleri eksik, uzuvları eksik, elleri ve yüzleri rüzgar ve güneş kadar katran ve yağdan da koyulaşmış; orada ona çekici gelen çok az erkek vardı. Genç, yakışıklı ve kaslı olanlar ne temiz ne de terbiyeliydiler. Belki de petrol ticareti yüzündendi, diye düşündü. Avlanmak, öldürmek, parçalamak, kan, tuz ve petrol günlerinin tamamını oluşturunuyordu. Ticaret gemilerindeki denizciler daha temizdi, diye düşündü. Ya da belki de sadece *Vivacia'dakiler* öyleydi. Babası, gemiyi haşaratlardan uzak tutmak için adamlara temiz olmalarını söylemişti.

Vivacia ve babasını düşünmek eskisi kadar acı verici değildi. Acının yerini umutsuzluk almıştı. Aklını toplayıp, reddedip durduğu düşünceye daldı. Kendi adına bir gemi bileti almak neredeyse imkansızdı. Hepsi kadın olduğu için. Aniden üzerine çöken yenilgi onu neredeyse hasta etti. Midesi birden ekşidi. Üşümüş gibi titrediğini fark etti. Ayaklarını yere bastırdı ve ellerini masanın kenarına koyarak titremesini durdurmaya çalıştı. Eve gitmek istiyorum, diye düşündü mutsuzca. Güvende ve sıcak olduğum, insanların beni tanıdığı bir yere. Ama hayır, ev artık bunların hiçbirisi değildi. Onun için bunların var olduğu tek yer geçmişte, babası hayattayken ve Vivacia onun evi olduğunda idi. O anıları hatırlamaya çalıştı, ama zorlandı. Çok uzaktaydılar, onlardan çok kopmuştu. Onları özlemek onu daha da yalnız ve umutsuz hale getiriyordu. Brashen, diye düşündü aniden. Bu kirli kasabada evine en yakın kişi oydu. Onu aramaya niyeti yoktu, ama aniden bunu yapabileceği aklına geldi. Bu, yapabileceği bir şeydi,

eğer isterse, eğer pervasız davranıp yarını hiç umursamamak isterse. Brashen'i bulabilir ve birkaç saatliğine sıcak ve güvende hissedebilirdi. Bu düşünce, aç bir adam için zengin bir sofranın kokusu gibiydi.

Ama yapmayacaktı. Hayır. Brashen iyi bir fikir değildi. Onunla buluşursa, yine onunla yatacağını düşünecekti. Bu fikri kasten düşündü. Yavaşça ilgisi uyandı. Tiksimtiyle burnunu çekip kendini gerçekten düşünmeye zorladı. Yukarıdan gelen sesler birden aşağılayıcı ve aptalca geldi. Hayır. Brashen'ı bırak, kimseyle bunu yapmak istemiyordu. Çünkü yaparlarsa, bu en kötü fikir olurdu, çünkü er ya da geç ikisinden biri ya da ikisi birden Bingtown'a geri dönecekti. Gemide Brashen'la yatmak iyi bir fikir olmamıştı. İkisi de yorgun ve yarı sarhoştı, cindin'den bahsetmeye gerek yok. Olayların bu şekilde gelişmesinin tek nedeni buydu. Ama bu gece onunla buluşmaya giderse ve yine aynı şey olursa, o zaman o bunun bir anlamı olduğunu düşünebilirdi. Ve eğer Bingtown'da karşılaşırlarsa... gemide olanlar bir şeydi, ama Bingtown'da bambaşka bir şey olurdu. Bingtown onun eviydi. Yani. Onunla buluşmayacaktı ve onunla yatmayacaktı. Bu konuda kararını vermişti.

Geriye kalan tek soru, akşamın geri kalanında ve ertesi gece ne yapacağıydı. Tavernanın garsonunun dikkatini çekmek için bardağını kaldırdı. Kız bardağı doldururken Althea yüzüne solgun bir gülümseme yapıştırdı. "Düşündüğümünden daha yorgunum," dedi safça. "Sessiz bir pansiyon ya da han önerebilir misin? Banyo da yapabileceğim bir yer?"

Kız boynunun arkasını kuvvetlice kaşıdı. "Burada oda bulabilirsiniz, ama sessiz değildir. Yine de, caddenin aşağısında bir hamam var."

Kızın kaşınmasını izleyen Althea, tavernada sessizlik olsa bile, oradaki yataklarda uyumak istemediğine karar verdi. Gemide bulaştığı haşaratlardan kurtulmak istiyordu, yenilerini davet etmek değil. "Sessiz bir yer var mı?" diye sordu kıza tekrar.

Kız omuz silkti. "The Gilded Horse, fiyatı pahalı olsa da sorun olmazsa. Orada müzisyenler ve şarkı söyleyen bir kadın da var.

En iyi odalarda küçük şömineler de var, duydum. Bazı odalarda pencereler de var."

Ah. Gilded Horse. Babasıyla orada akşam yemeği, domuz rosto ve bezelye. Ona bir dükkândan aldığı komik bir mum maymun vermişti ve babası ona yirmi fiçı kaliteli yağ aldığını söylemişti. Farklı bir hayat. Althea'nın hayatı, Athel'in değil.

"Hayır. Çok pahalı geliyor. Ucuz ve sakın bir yer olsun."

Kadın kaşlarını çatı. "Bilmiyorum. Bu semtte sessiz yer pek yok. Çoğu denizci sessiz yer istemez, bilirsiniz." Althea'ya biraz tuhafmış gibi baktı. "Red Eaves var. Orada banyo var mı bilmiyorum ama sessizdir. Mezar gibi sessizmiş diye duydum."

"Orayı daha önce duymuştum," dedi Althea çabucak. "Başka yer yok mu?"

"Yok. Dedğim gibi, çoğu denizci şehre sessizlik için gelmez." Kız ona tuhaf bir şekilde baktı. "Kaç tane yer duymak istiyorsun?" diye sordu, sonra döktüğü bira için parayı aldı ve uzaklaştı.

"İyi soru," diye kabul etti Althea. Bir yudum bira içti. Kusmuk kokan bir adam ağır adımlarla yanına oturdu. Akşam yaklaşıyordu ve taverna dolmaya başlamıştı. Adam güçlü bir şekilde geçirdi ve ona doğru gelen koku onu burun kıvırmaya zorladı. Adam onun rahatsızlığından hoşlanarak sırttı ve gizemli bir şekilde ona yaklaştı. "Onu görüyor musun?" Althea'ya sordu ve masayı silen solgun yüzlü bir kadını işaret etti. "Onu üç kez becerdim. Üç kez, ama bana sadece bir kez parasını aldı." Duvara dostça yaslandı ve Althea'ya sırttı. Üst dişlerinden ikisi eğri bir şekilde kırılmıştı. "Onu bir denemelisin, evlat. Sana birkaç şey öğretir, bahse girerim." Geniş bir göz kırptı.

"Eminim bahsi kazanırsın," dedi Althea dostça. Birayı son yudumuyla içti ve ayağa kalktı. Deniz çantasını tekrar aldı. Dışarıda yağmur yağmaya başlamıştı. Rüzgâr da esmeye başlamıştı ve yakında yağmurun şiddetinin artacağı belliydi. En basit şeyi yapmaya karar verdi. Kendine uygun bir oda bulacak, parasını ödeyecek ve iyi bir gece uykusu çekecekti. Yarın, önemli bir şey düşünmek için yeterince zaman vardı. Mesela, onu mümkün olduğunca çabuk Bingtown'a geri götürecek bir gemi işi bulmak gibi.

Bingtown. Orası eviydi. Aynı zamanda Vivacia'yı geri kazanma hayallerinin de sonu olacaktı. Bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı.

Hava tamamen karardığında, altı farklı pansiyonu denemişti. Neredeyse tüm odalar tavernaların veya barların üstündeydi. Her biri gürültülü ve dumanlıydı, bazılarının içinde kalanların rahatlığı için fahişeler bile vardı. Karar verdiği yer diğerlerinden farklı değildi, sadece az önce bir kavga çıkmış olması dışında. Şehir muhafızları gelmiş, daha hareketli müşterileri geçici olarak dışarı çıkarmıştı. Kavgadan sonra kalanlar ya yorgun ya da sarhoştı. Köşede üç müzisyen vardı ve artık ödeme yapan müşteriler çoğunlukla dağılmıştı, kendileri için çalışıyorlardı. Yumuşak bir şekilde konuşup gülüyorlardı ve ara sıra parçanın ortasında durup farklı bir şekilde denemek için geri dönüyorlardı. Althea, onların samimi sohbetlerini duyabilecek kadar yakın, ama rahatsız etmeyecek kadar uzakta oturuyordu. Onları kıskanıyordu. Hiç böyle arkadaşları olacak mıydı? Babasıyla birlikte gemide geçirdiği yıllar çok eğlenceliydi, ama bunun bir bedeli vardı. Babası onun tek gerçek arkadaşıydı. Kaptan ve geminin sahibinin kızı, geminin baş tarafında çalışan mürettebatın derin dostluğunu asla tam olarak paylaşamadı. Evdeyken de durum çok farklı değildi. Çocukken birlikte oynadığı kızlarla uzun zaman önce bağlantısını kaybetmişti. Çoğu evlenmiştir herhalde, diye düşündü. Muhtemelen, gizlice izleyip gülüp eğlendikleri küçük çocuklarla. Ve o, yabancı bir limanda, eski püskü bir tavernada, yırtık pırtık denizci kıyafetleri içinde, yalnız başına oturuyordu. Ve tek umudu, kuyruğunu kısıtırıp eve dönmekti.

Ve her dakika daha da hüzünleniyordu. Yatma vakti gelmişti. Son bir bardak içtikten sonra, gece için ayarladığı odasına çıkma vakti olacaktı.

Brashen kapıdan içeri girdi. Bakışları odayı taradı ve hemen ona takıldı. Donmuş gibi bir an için olduğu yerde kaldı. Duruşundan kızgın olduğunu anladı. Kavga da etmişti. Sol gözünün altındaki kızarıklık sabaha kadar morarmış olacaktı. Ama onun hala kızgın olmasının sebebinin bu olduğunu sanmıyordu. Temiz, çizgili gömleğinin altındaki geniş omuzları gergindi ve koyu renkli gözlerinin derinliklerinde küçük kıvılcımlar parlıyordu. Kendini suçlu veya utanmış hissetmesi için hiçbir neden yoktu. Onunla buluşacağına söz vermemişti, sadece gelebileceğini söylemişti. Bu yüzden aniden hissettiği çekingenlik onu şaşırttı. Tavernanın içinden geçerek kırılmamış bir sandalye bulmak için etrafa bakındı.

boş sandalye aramak için etrafa bakındı. Boş sandalye yoktu ve o da bankın ucuna oturmak zorunda kaldı. Ona konuşmak için öne eğildi ve sözleri kesik kesikti.

"Sadece hayır diyebilirdin. Beni burada oturup seni merak ederek bırakmak zorunda değildin."

Parmaklarını masaya hafifçe vurdu. Birkaç saniye parmaklarına baktı, sonra başını kaldırıp onun gözlerine baktı. "Özür dilerim, efendim," diye hatırlattı. "Benim gibi birini merak edeceğinizi düşünmemiştim."

Onun gözlerinin, onlara hiç dikkat etmeyen müzisyenlere kaydığını gördü. "Anlıyorum," dedi adam sakın bir sesle. Gözleri çok daha fazlasını söylüyordu. Onu incitmişti. İsteyerek yapmamıştı, bu yönünü hiç düşünmemişti. Adam ayağa kalktı ve uzaklaştı. Kız onun gideceğini sandı, ama adam kırık tabakları süpüren tavernacıyı durdurdu. Brashen kendi bira bardağını masaya geri getirdi ve yerine oturdu. Ona konuşma fırsatı vermedi. "Endişelendim. Bu yüzden gemiye geri döndüm. İkinci kaptana senin nereye gittiğini biliyor mu diye sordum."

"Oh."

"Evet. Oh. Senin hakkında söyledikleri... " Sözleri kesildi ve yüzündeki koyulaşan morluğa dokundu. "*Reaper'da* bir daha yelken açmayacağım," dedi aniden. Sanki onun suçuymuş gibi ona öfkeyle baktı. "Neden onlara gerçek adını söyleyecek kadar aptal oldun?"

"Yüzbaşı sana söyledi mi?" diye sordu kız. İnanılmaz bir şekilde, ruh hali bir kez daha düştü. Eğer yüzbaşı bu konuyu konuşursa, bir erkek olarak başka bir gemiye binme şansı azalacaktı. Umutsuzluk yeşil su gibi üzerine çöktü.

"Hayır. Kaptan. İkinci kaptan beni oraya götürdükten sonra, senin kadın olduğunu biliyor muydun diye sordular."

"Ve onlara bildiğini söyledin mi?" Durum gittikçe kötüleşiyordu. Şimdi, Brashen'in sessiz kalması için kendini sattığına ikna olacaktı.

"Yalan söylemenin bir anlamı yoktu."

Gerisini, kimin kime ilk vurduğunu ve ne zaman vurduğunu bilmek istemiyordu. Artık hiçbirinin önemi yoktu. Sadece başını salladı.

Ama Brashen bu konuyu kapatmayacaktı. Bir yudum bira içtikten sonra sordu: "Neden onlara gerçek adını verdin? Gerçek adının yazılı olduğu bir biletle tekrar denize açılmayı nasıl düşünebilirsin?" Onun aptallığına inanamıyordu.

"Vivacia'da," dedi kız zayıf bir sesle. "Vivacia'da kullanmak için vermiştim. Onun kaptanı ve sahibi olarak."

"Nasıl?" diye şüpheyile sordu.

Ve ona anlattı. Tüm hikayeyi, Kyle'ın dikkatsiz yemini ve onu ona karşı kullanma umudunu anlattı. Brashen onun aptalca planına başını sallarken, o neden ona anlattığını merak etti. Onun hakkında, onu ilgilendirmeyen şeyleri ona anlatmasına neden olan şey neydi?

Hikayesinin sonunda kısa bir sessizlik oldu. Sonra tekrar başını salladı. "Kyle böyle bir yemini asla tutmaz. Bunu Tüccarlar Konseyi'ne götürmelisin. Annen ve yeğenin senin lehine konuşsa bile, seni ciddiye alacaklarını sanmıyorum. İnsanlar öfkenin etkisiyle her şeyi söyler... Tüccarlar Konseyi öfkeyle yemin eden herkesi yeminlerine uymaya zorlasa, Bingtown'un yarısı katledilirdi." Omuzlarını silktilti. "Öte yandan, denemen beni şaşırtmadı. Er ya da geç Vivacia'yı Kyle'dan geri almaya çalışacağını hep düşünmüştüm. Ama böyle değil."

"O zaman nasıl?" diye sordu kızgın bir şekilde. "Gizlice gemiye girip uyurken boğazını keserek mi?"

"Ah. O da senin aklına gelmiş," dedi adam kuru bir şekilde.

Kendine rağmen gülümsedi. "Hemen aklıma geldi," itiraf etti. Sonra gülümsemesi kayboldu. "Vivacia'yı geri almalıyım. Artık onu kaptarana hazır olmadığımı bilsem de. Hayır, bana gülme. Aptal olabilirim, ama öğreniyorum. O benim, başka hiçbir gemi olamayacağı şekilde. Ama kanunlar bana karşı ve ailem bana karşı. Birini seçersem, savaşabilirim. Ama ikisi birden... Sesi kesildi ve bir süre hareketsiz ve sessiz oturdu. "Onu düşünmemek için çok zaman harcıyorum, Brashen."

"Ben de," dedi adam, ona acıyarak. Muhtemelen sempatiyle söylemişti, ama kız bu sözlerle öfkelenildi. Nasıl böyle bir şey söyleyebilirdi? Vivacia onun aile gemisi değildi.

Althea'nın ona karşı hissettiklerini o nasıl hissedebilirdi ki? Aralarında sessizlik hakim oldu. Bir grup denizci kapıdan girip yan masayı işgal etti. Althea, Brashen'e baktı ama söyleyecek hiçbir şey bulamadı. Kapı tekrar açıldı ve üç liman işçisi içeri girdi. Oturmadan önce bira sipariş etmeye başladılar. Müzisyenler uyanmış gibi etrafa bakındılar ve sonra üzerinde çalıştıkları müstehcen küçük melodiyi çalmaya başladılar. Kısa sürede mekan yine gürültülü ve kalabalık bir hale geldi.

Brashen, bardağındaki nemle masaya daireler çizdi. "Ee. Şimdi ne yapacaksın?"

İşte. Bütün gün onu rahatsız eden soru. "Sanırım eve gideceğim," dedi sessizce. "Aylar önce bana söylediğin gibi."

"Neden?"

"Çünkü belki de haklıydın. Belki de gidip orada elimden gelenin en iyisini yapıp hayatıma devam etmeliyim."

"Hayatın orada olmak zorunda değil," dedi sessizce. "Liman'da başka yerlere giden birçok gemi var." Çok rahat bir tavırla, "Kuzeye gidebiliriz. Sana söylediğim gibi. Altı Dükalık'ta, işini yapabildiğin sürece erkek ya da kadın olman umurlarında değil. O kadar medeni değiller. *Reaper*'da yaşamaktan daha kötü olamaz."

Kadın sessizce başını salladı. Bu konuyu konuşmak onu daha da kötü hissettiriyordu. Yine de sözlerini söyledi. "Vivacia Bingtown'da demirliyor. Hiç olmazsa onu ara sıra görebilirim." Korkunç bir gülümsemeye ekledi. "Kyle benden büyük. Muhtemelen ondan daha uzun yaşarım ve yeğenimle iyi geçinirsem, belki çılgın yaşlı teyzesini bazen gemisine alır."

Brashen dehşete kapıldı. "Bunu ciddi olarak söylemiş olamazsın!" dedi. "Hayatını başka birinin ölmesini bekleyerek mi geçireceksin?"

"Tabii ki hayır. Şaka yapıyordum." Ama şaka değildi. "Bugün korkunç bir gündü," dedi aniden. "Bu kadar yeter. İyi geceler. Yatağıma gidiyorum."

"Neden?" diye sordu sessizce.

"Çünkü yorgunum, aptal." Bu, hayatında hiç olmadığı kadar doğru gelmişti. Kemiklerine kadar yorgundu, daha da derinlerde. Her şeyden bıkmıştı.

Sesindeki s a b ır, "Hayır. O değil. Neden beni karşılamaya gelmedin?"

"Çünkü seninle yatmak istemedim," dedi düz bir sesle. Artık kibar davranacak kadar bile yorgun değildi.

Adam, kırılmış gibi görünmeyi başardı. "Seni sadece yemek yemeye davet etmiştim."

"Ama senin aklında yatmak vardı."

Yalan söylemek üzereydi, ama dürüstlüğü galip geldi. "Evet, düşündüm. Geçen sefer o kadar da kötü gitmemişti sence..."

O hatırlamak istemiyordu. Yaptıkları şeyden zevk almış olması utanç vericiydi, üstelik o da bunun farkındaydı. O anda. "Ve geçen sefer de bir daha olmayacağını söylemiştim."

"Gemide demek istedim sanmıştım."

"Her yerde demek istedim. Brashen... Üşümüştük, yorgunduk, içmiştik, cindin vardı." Durdu, ama zarif bir kelime bulamadı. "Hepsi bu kadar."

Eli masanın üzerinde hareket etti. O anda, onun ona dokunmak, elini tutmak için ne kadar çok istediğini anladı. Ellerini masanın altına koydu ve sıkıca birbirine kenetledi.

"Bundan emin misin?" Adamın sözleri acısını ortaya çıkardı.

"Sen emin değil misin?" Gözlerine dik dik baktı, oradaki hassasiyete meydan okudu.

O bakmadan önce adam başını çevirdi. "Peki." Derin bir nefes aldı ve kupasından uzun bir yudum içti. Bir dirseğiyle ona doğru eğildi ve ikna edici bir gülümsemeyle, "Sen birayı getirirsen ben cindin alabilirim," dedi.

O da ona gülümsedi. "Sanmıyorum," diye cevapladı sessizce.

Omzunu silkti. "Birayı da ben alırım?" Yüzündeki gülümseme kayboluyordu.

"Küstah." Kız başını salladı. "Sonuçta," diye mantıklı bir şekilde işaret etti, "birbirimizi neredeyse hiç tanımıyoruz. Ortak hiçbir yanımız yok, biz..."

"Tamam," diye sertçe sözünü kesti. "Tamam, beni ikna ettin. Hepsi kötü bir fikirdi. Ama denediğim için beni suçlayamazsın." Birayı son yudumunu içip ayağa kalktı. "Ben gidiyorum. Son bir tavsiye verebilir miyim?"

"Tabii." Kendine dikkat et ya da dikkatli ol gibi nazik bir öğüt bekledi.

Ama o, "Banyo yap. Çok kötü kokuyorsun," dedi. Sonra odadan çıkıp kapıdan geriye bakmadan uzaklaştı. Kapıda durup gülümsese ve el sallasaydı, hakaretin etkisi azalırdı. Ama o, hakarete uğramış gibi hissetti. Sırf onu reddetmişti diye, ona hakaret etmişti. Sanki onu hiç istememiş gibi, parfüm sürmemiş ve süslenmemiş diye. Geçen sefer bu onu hiç rahatsız etmemişti ve hatırladığı kadarıyla, kendisinin de kokusu pek hoş değildi. Ne küstah adam. Kupa kaldırdı. "Bira!" diye ekşi suratlı barmen çağırdı.

* * *

Brashen, yağan kirli yağmura karşı omuzlarını çöktü. Red Eaves'e geri dönerken dikkatlice hiçbir şey düşünmedi. Yağmurda sefil bir halde duran bir sokak satıcısından bir çubuk kaba cindin almak için bir kez durdu ve sonra yürümeye devam etti. Red Eaves'in kapısına vardığında, kapının gece için kapatıldığını gördü. Yağmurda dışarıda kalmasına mantıksız bir şekilde kızarak kapıyı yumrukladı.

Başının üstünde bir pencere açıldı. Ev sahibi başını dışarı çıkardı. "Kim var orada?" diye sordu.

"Benim. Brashen. Beni içeri alın."

"Yıkama odasını dağınık bırakmışsın. Çukuru temizlememişsin. Havluları da yığın halinde bırakmışsın."

Şaşkınlıkla pencereye baktı. "Beni içeri alın," diye tekrarladı. "Yağmur yağıyor!"

"Sen düzenli bir insan değilsin!" diye bağırdı hancı aşağıya.

"Ama oda parasını ödedim!"

Cevap olarak, çantası pencereden dışarı uçtu. Çamurlu sokağa düşerken Brashen'e de sıçradı. "Hey!" diye bağırdı, ama üstündeki pencere sıkıca kapatılmıştı. Bir süre kapıyı çaldı, sonra parmaklıklı kapıyı tekmeledi. Sonra kapalı pencereye küfürler yağdırdı. Pencerenin üzerine yağlı çamuru avuç avuç atarken, şehir muhafızları gelip gülerek ona yoluna devam etmesini söylediler. Belli ki bu durumu daha önce de görmüşlerdi, hem de birden fazla kez.

Kirli deniz çantasını omzuna attı ve bir tavernaya gitmek için gecenin karanlığına doğru yürüdü.

26 HEDİYELER

"KIŞ AYI AYIŞI SERİN. Gölgeleleri çok keskin ve siyah yapıyor. Kıyı kayalıkları mürekkep havuzlarının içinde duruyor ve senin gövden tam bir karanlık içinde yatıyor. Sonra, benim ateşimin etkisiyle, başka türden gölgeler ortaya çıkıyor. Zıplayan ve hareket eden gölgeler. Bu yüzden, sana baktığımda, bazı kısımların ay ışığında keskin ve belirgin, diğer kısımlar ise ateşin ışığıyla yumuşak ve ılık görünüyor."

Amber'ın sesi neredeyse hipnotik gibiydi. Akşamın erken saatlerinde büyük zorlukla yakılan odun ateşinin sıcaklığı onu uzaktan etkiledi. Sıcak ve soğuk, erkeklerden öğrendiği şeylerdi; biri hoş, diğeri hoş olmayan. Ama sıcaklığın soğuktan daha iyi olduğu kavramı bile öğrenilmiş bir şeydi. Odun için ikisi de aynıydı. Yine de bu gece gibi bir gecede sıcaklık gerçekten çok hoş geliyordu.

O, nemli kumun üzerine katlanmış bir battaniyenin üzerine çapraz bacaklı oturduğunu söylemişti. Sırtını onun gövdesine yasladı. Dağınık saçlarının dokusu en yumuşak deniz yosunundan bile daha inceydi. Saçları, büyücü ağacından yapılmış gövdesinin damarlarına yapışmıştı. Hareket ettiğinde, saçları tahtaların üzerinde iplikler halinde sürüklenip sonra kopuyordu.

"Neredeyse görmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlatıyorsun bana. Sadece renkleri ve şekilleri değil, görmenin bir zevk olduğu zamanları."

Cevap vermedi, ama elini kaldırıp avucunu onun tahtasına koydu. Bu, onun sık kullandığı bir hareketti ve bir şekilde ona göz teması kurmayı hatırlattı. Gözler olmadan anlamlı bir bakış alışverişi. O gülümsedi.

"Sana bir şey getirdim," dedi rahat sessizliğin içinde.

"Bana bir şey mi getirdin?" diye merakla sordu. "Gerçekten mi?" Sesinden heyecanını gizlemeye çalıştı. "Sanırım daha önce kimse bana bir şey getirmede."

Kız dik oturdu. "Ne, hiç mi? Kimse sana hiç hediye vermedi mi?" Adam omuz silkti. "Eşyalarımı nerede saklayacağım ki?"

"Şey... Ben de bunu düşündüm. Bu, giyebileceğin bir şey. Mesela bu. Hadi, elini ver. Bununla çok gurur duyuyorum, o yüzden sana parça parça göstermek istiyorum. Bunu yapmak biraz zamanımı aldı, ölçeğini ayarlamak için biraz büyük yapmak zorunda kaldım. İşte ilki. Ne olduğunu anlayabiliyor musun?"

Ellerini onun ellerine koydu ve parmaklarını açtı. Avucuna bir şey koydu. Bir parça tahta. Üzerinde bir delik vardı ve içinden kalın bir örgü ip geçiyordu. Tahta zımparalanmış, düzgünleştirilmiş ve şekillendirilmişti. Parmaklarıyla dikkatlice çevirdi. Tahta kıvrımlıydı, ama bir çıkıntı vardı ve ucunda yay şeklinde bir genişleme vardı. "Bu bir yunus," dedi. Parmakları omurganın kıvrımlarını, kuyruk yüzgeçlerinin genişlemesini takip etti. "Bu harika," diye yüksek sesle güldü.

Kızın sesindeki sevinci duydu. "Daha var. İpi takip et, bir sonrakine geç."

"Birden fazla mı var?"

"Tabii ki. Bu bir kolye. Bir sonraki ne olduğunu anlayabiliyor musun?"

"Takmak istiyorum," dedi. Elleri titriyordu. Bir kolye, ona takması için bir hediye. Kızın cevap vermesini beklemeden, ipi tutup kolyeyi açtı. Dikkatlice başına taktı. Bir an, kesik kesik gözlerine takıldı ama onu çıkardı ve göğsüne koydu. Parmakları boncukların üzerinde hızla gezindi. Beş tane. Beş! Yavaşça tekrar dokundu. "Yunus. Martı. Denizyıldızı. Bu... oh, bir yengeç. Ve bir balık. Bir pisi balığı. Pullarını ve gözünün hareket ettiği izleri hissedebiliyorum. Yengecin gözleri saplarının ucunda. Denizyıldızı pürüzlü ve altında vantuzların izleri var. Oh, Amber, bu harika. Güzel mi? Bana yakışmış mı?"

"Neden, ne kadar kibirli! Paragon, bunu hiç tahmin edemezdin." Onu hiç bu kadar memnun duymamıştı. "Evet, sana çok yakışmış. Sanki sana aitmiş gibi. Ben de bunu merak ediyordum. Sen o kadar usta bir oymacı ki, kendi eserlerimin senin inceliğinin yanında çocukça kalacağından korkuyordum. Ama, kendi eserimi övmek pek yakışık almaz, ama öveceğim. Onlar..."

Fark ettin mi? Denizyıldızı meşe ağacından, yengeç ise dev bir çam ağacının budağından yaptım. Yunus ise bir söğüt ağacının kıvrımından çıktı. Dokun ve parmaklarınla damarlarını takip et. Hepsi farklı damar ve renklerde. Ahşabı boyamayı sevmiyorum, kendi rengi var biliyorsun. Bence sana çok yakışıyor, yıpranmış tenine doğal ahşap rengi çok yakışıyor.

Bu ayrıntıları onunla paylaşıırken sesi hızlı ve hevesliydi. Sanki dünyada kimse bunları daha iyi anlayamazmış gibi samimi bir şekilde. Elinin göğsüne hafifçe dokunmasından daha tatlı bir iltifat olamazdı. "Sana bir soru sorabilir miyim?" diye rica etti.

"Tabii ki." Parmakları bir boncuktan diğerine yavaşça gezindi, doku ve şekillerin yeni ayrıntılarını keşfetti.

"Duyduğuma göre, canlı gemilerin baş figürü boyanır. Ama gemi hızlandığında, baş figürü kendi rengini alır. Tıpkı senin gibi. Ama... nasıl? Neden? Ve neden sadece baş figürü, neden geminin büyücü ağacından yapılmış tüm parçaları değil?"

"Bilmiyorum," dedi tedirgin bir şekilde. Bazen ona bu tür sorular sorardı. Bu soruları sevmeydi. Onlara ne kadar farklı olduklarını çok keskin bir şekilde hatırlatırdı. Ve sanki onu en yakın hissettiği anlarda sorardı. "Neden bu renklerde? Cildin, gözlerin nasıl büyüdü?"

"Ah. Anlıyorum." Kız bir an sessiz kaldı. "Belki de senin isteğinle oldu sanmıştım. Bana çok muhteşem geliyorsun. Konuşuyorsun, düşünüyorsun, hareket ediyorsun... Tüm vücudun hareket edebiliyor mu? Ellerin ve dudakların gibi oyulmuş kısımların değil, tahtaların ve kirişlerin de mi?"

Bazen. Esnek bir gemi, çok sıkı bir şekilde birbirine bağlanmış bir gemiden daha iyi rüzgar ve dalgaların şiddetine dayanabilirdi. Tahtalar biraz kayabilir, suyun baskısıyla esneyebilirdi. Ve bazen biraz daha fazla kayabilir, birbirinden ayrılabilir ve gece kadar soğuk ve karanlık, yayılan ve derinleşen sessiz bir su tabakası içeri girebilirdi. Ama bu soğuk kalpli bir ihanet olurdu. Affedilemez, telafi edilemez. Yakıcı anıdan uzaklaştı ve o kelimeyi yüksek sesle söylemedi. "Neden soruyorsun?" diye sordu, aniden şüphelenerek. Ondan ne istiyordu? Neden ona hediyeler getirmişti? Kimse onu gerçekten sevmeydi, bunu

bunu biliyordu. Her zaman biliyordu. Belki de bunların hepsi bir tuzaktı, belki de Restart ve Mingsley ile işbirliği yapıyordu. Bütün sırlarını öğrenmek, büyücü ağacı hakkında her şeyi öğrenmek için buraya gelmişti ve sonra geri dönüp onlara anlatacaktı.

"Seni üzmemek istemedim," dedi Amber sessizce.

"Hayır? O zaman ne yapmak istedin?" diye alaycı bir şekilde sordu.

"Seni anlamak." Onun ses tonuna aynı şekilde cevap vermedi. Sesinde öfke yoktu, sadece nezaket vardı. "Kendi açımdan, ben Bingtown halkından da senden de farklıyım. Burada bir yabancıyım ve burada ne kadar uzun yaşarsam ya da işimi ne kadar dürüstçe yaparsam yapayım, her zaman bir yabancı olarak kalacağım. Bingtown yeni gelenleri hoş karşılamaz. Yalnızlık çekiyorum." Sesi yatıştırıcıydı. "Bu yüzden sana ulaşmaya çalıştım. Çünkü senin de benim kadar yalnız olduğunu düşünüyorum."

Yalnız. Acınası. Onu acınası buluyordu. Ve aptal. Onun onu sevdiğine inanacak kadar aptal. Oysa o sadece onun tüm sırlarını öğrenmeye çalışıyordu. "Ve sen de büyücü ağacının sırlarını öğrenmek istiyorsun," diye onu sınamıştı.

Onun nazik sesi onu etkiledi. Kız sessizce güldü. "Merak etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Hayata dönüşebilen bu odun nereden geliyor? Ne tür bir ağaçtan elde ediliyor ve bu ağaçlar nerede yetişiyor? Nadir mi? Hayır, nadir olmalı. Aileler bir tane elde etmek için nesiller boyu borçlanıyor. Neden?"

Sözleri Mingsley'inkilere çok benziyordu. Paragon yüksek sesle güldü, sert ve gür sesi uçurumdaki kuşları uyandırdı ve karanlıkta çılgık atarak havalandılar. "Sanki bilmiyormuşsun gibi!" diye alay etti. "Mingsley seni buraya neden gönderdi? Beni ikna edebileceğini mi düşünüyor? Senin için isteyerek denize açılacağımı mı? Onun planlarını biliyorum. Beni ele geçirirse, Rain Wild Nehri'nde korkusuzca yelken açabileceğini, orada sadece Bingtown Tüccarları ve Rain Wild Tüccarları'na ait olan ticareti çalabileceğini düşünüyor." Paragon düşünceli bir şekilde sesini alçalttı. "Ben deli olduğum için aileme ihanet edeceğimi düşünüyor. Beni nefret ettikleri, lanetledikleri ve terk ettikleri için onlara sırtımı döneceğimi düşünüyor." Boğazındaki boncuk kolyeyi koparıp kumlara fırlattı. "Ama ben sadığım! Herkes ne derse desin, ne düşünürse düşünsün, ben her zaman sadık ve vefalı oldum. Sadık oldum ve hala sadığım." Sesini boğuk bir şekilde yükseltti. "Dinle beni, Ludlucks! Sana sadığım!"

Sadece ailem için yelken açıyorum! Sadece senin için." Bağırışıyla tüm gövdesi titrediğini hissetti.

Göğsü inip kalkarken, kış gecesinde nefes nefese kalmıştı. Dinledi, ama Amber'dan hiçbir ses gelmedi. Sadece odun ateşinin çıtırtısı, karanlıkta garip bir şekilde yeniden yerleşen uçurum kuşlarının huysuz sesleri ve dalgaların sonsuz şapırtısı vardı. Ondan hiçbir ses gelmiyordu. Belki de o bağırırken kaçmıştı. Belki utanç ve korkuyla gecenin karanlığına karışmıştı. Yutkundu ve alnını ovuşturdu. Önemli değildi. O önemli değildi. Hiçbir şey önemli değildi. Hiçbir şey. Kolyenin kordonunun koptuğu boynunu ovuşturdu. Gelgitin yükselmesi ile dalgaların yaklaşmasını dinledi. Dalgaların ateşe düşen odun parçalarının sesini duydu, dumanın kokusunu aldı. Kızın konuşmasıyla irkildi.

"Mingsley beni göndermedi." Kızın aniden ayağa kalktığını duydu. Ateşe doğru yürüdü ve odunların hareket ettiğini duydu. Kızın sesi sessiz ve kontrollüydü. "Haklısın, buraya ilk geldiğimde beni o getirdi. Sırf büyücü ağacın için seni parçalara ayırmayı teklif etti. Ama seni ilk gördüğüm andan itibaren kalbim buna karşı çıktı. Paragon, keşke seni kazanabilsem. Sen benim için bir mucize ve bir gizemsin. Merakım her zaman bilgimden daha büyük olmuştur. Ama en büyüğü kendi yalnızlığım. Çünkü evimden ve ailemden çok uzaktayım, sadece mesafe olarak değil, yıllar olarak da."

Sözleri düşen taşlar gibi hızlı ve sertti. Konuşurken hareket ediyordu. Eteğinin hışırtısını duydu. Hızlı kulakları, iki tahta parçasının birbirine çarpmasının küçük sesini yakaladı. Boncukları, diye düşündü aniden, yıkılmış bir halde. Onları topluyordu. Hediyesini geri alacaktı.

"Amber?" diye yalvarırcasına sordu. Korkunca bazen olduğu gibi, kadının adını söylerken sesi yükseldi ve kırıldı. "Boncuklarımı mı alıyorsun?"

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra, neredeyse sert bir sesle, "Onları istemediğini sandım," dedi.

"İstiyorum. Çok istiyorum." Kız cevap vermedi, o da cesaretini topladı. "Artık benden nefret ediyorsun, değil mi?" diye sordu. Sesi çok sakindi, ama biraz tizdi.

"Paragon, ben..." sesi giderek azaldı. "Senden nefret etmiyorum," dedi aniden, sesi yumuşaktı. "Ama seni de anlamıyorum," dedi üzgünce. "Bazen konuşuyorsun ve sözlerinde nesillerin bilgeliğini duyuyorum. Diğer zamanlarda ise, hiç uyarı vermeden, şımarık bir on yaşındaki çocuk oluyorsun."

On iki yaşında. Neredeyse bir erkek oldun, lanet olası, ve bu yolculukta erkek gibi davranmayı öğrenmezsen, asla erkek olamayacaksın, değersiz, mızımız, memeli yavru. Ellerini yüzüne koydu, gözlerinin olduğu yeri, ihanet eden gözyaşlarının akacağı yeri kapattı. Bir elini kaldırıp ağlaması duyulmasın diye ağzını sıkıca kapattı. *Şu anda bana bakmasın. Beni görmesin.*

Hâlâ kendi kendine konuşuyordu. "Bazen sana nasıl davranacağımı bilmiyorum. Ah. Yengeçler geldi. Hepsini yakaladım. Utanmalısın, bunları bebek oynacağı gibi fırlatıyorsun. Şimdi ipi onarıırken sabırlı ol."

Elini ağzından çekti ve derin bir nefes aldı. En büyük korkusunu dile getirdi. "Kırdım mı... kırıldılar mı?"

"Hayır, ben o kadar beceriksiz değilim." Ateşin yanındaki battaniyesine geri dönmüştü. Çalışırken çıkardığı küçük sesleri, boncukların birbirine çarpma seslerini duyabiliyordu. "Bunları yaparken rüzgara ve yağmura maruz kalacaklarını düşündüm. Üzerlerine bolca yağ ve balmumu sürdüm. Ve kumun üzerine düştüler. Ama kayalara çarpacak kadar dayanıklı değiller, senin yerinde olsam bir daha yapmazdım."

"Yapmayacağım," diye söz verdi. Dikkatlice sordu, "Bana kızgın mısın?" "Kızgındım," itiraf etti. "Artık değilim."

"Bana bağırmadın. O kadar sessizdin ki, gitmişsin sandım."

"Neredeyse çıkıyordu. Bağarmaktan nefret ederim. Bana bağırılmasından nefret ederim ve kimseye bağırmam. Ama bu hiç sinirlenmediğim anlamına gelmez." Bir an durakladıktan sonra ekledi: "Ya da hiç incinmediğim anlamına da gelmez. 'Sadece acım öfkeden daha sessizdir.' Bu şair Tinni'nin bir sözü. Aslında bir yorum, bir çeviri."

"Şiirin tamamını söyle," diye yalvardı Paragon, bu güvenli konuya hızla atlayarak. Öfke, nefret ve şımarık çocuklardan bahsetmekten uzaklaşmak istiyordu.

konuşmaktan kaçmak istiyordu. Belki şiri ona söylerse, özür dilemediğini unuturdu. Özür dileyemediğini bilmesini istemiyordu.

"Nana, eğer hala karşılayabilirsek, yarı maaşla çalışmaya devam etmek istediğini söyledi." Ronica sessiz odada bu sözleri söyledi. Keffria, babasının evde olduğu zamanlarda oturduğu şöminenin karşısındaki sandalyede oturuyordu. Elinde küçük bir nakış erevesi tutuyordu ve sandalyenin koluna renkli iplikler dizilmişti, ama artık çalışıyormuş gibi yapmıyordu. Ronica'nın elleri de boş duruyordu.

"Bunu karşılayabilir miyiz?" diye sordu Keffria.

"Zar zor. Eğer sade bir şekilde yemek yiyip sade bir hayat sürersek. Onun bu teklifi için ne kadar minnettar ve rahatladığımı söylemeye utanıyorum. Onu bırakmak beni çok suçlu hissettirdi. Çoğu aile, çocuklarına bakacak genç bir kadın ister. Onun başka bir yer bulması zor olurdu."

"Biliyorum. Selden yıkılırdı." Boğazını temizledi. "Peki. Rache ne olacak?"

"Aynı," dedi annesi kısaca.

Keffria dikkatlice başladı, "Eğer mali durumumuz bu kadar sıkıntılıysa, belki Rache'ye maaş vermek o kadar da önemli değildir..."

"Ben yle görmüyorum," dedi Ronica aniden.

Keffria sessiz kaldı, sadece ona baktı.

Kısa bir süre sonra, Ronica başını yana çevirdi. "Affedersin. Son zamanlarda herkese çok sert davrandığımı biliyorum." Sesinde konuşkan bir tonu vardı. "Rache'ye bir maaş verilmesi önemli bence. Hepimiz için önemli. Malta'yı riske atacak kadar önemli değil, ama yeni elbiseler ve sa kurdelelerinden çok daha önemli."

"Aslında ben de aynı fikirdeyim," dedi Keffria sessizce. "Sadece seninle konuşmak istedim. Peki. Bu masraflar kararlaştırıldı... Festrew'lere ödeme yapmak için yeterince paramız kalacak mı?"

Annesi başını salladı. "Altın var Keffria. Borcumuzun tamamını ve cezayı ayırdım. Festrew'lere ödeyebiliriz. deyemeyeceğimiz tek şey, başka kimseye olan borçlarımız. Ve bu zamana kadar ödeme talep edecek birkaç kişi daha çıkacaktır."

"Ne yapacaksın?" diye sordu Keffria. Sonra hatırlayarak sorusunu "Sence ne yapmalıyız?" olarak değiştirdi.

Ronica nefes aldı. "Bekleyip kimin geleceğini ve ne kadar ısrarcı olacaklarını görelim. Vivacia yakında gelecek. Bazıları onun gelene kadar ödemeyi ertelemek isteyebilir, diğerleri ekstra faiz talep edebilir. Şanssızsak, hemen ödeme isteyenler de çıkabilir. O zaman mülklerimizden bir şeyler satmak zorunda kalırız."

"Ama bunun son çare olması gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Evet." Annesi kararlı bir şekilde konuştu. "Arabalar, atlar, hatta mücevherler bile gelip geçen şeyler. Sattığımız şeyleri gerçekten özlediğimizi sanmıyorum. Oh, bu kış yeni kıyafetleri olmaması Malta'yı üzdüğünü biliyorum, ama onun acısı öfkesinin kadar şiddetli olduğunu sanmıyorum. Biraz tutumluluk öğrenmesi iyi olur; hayatında başka hiçbir zaman bunu pek uygulamak zorunda kalmadı."

Keffria dilini ısırđı. Kızı, mümkün olduğunca az konuşmak istediği acı bir konu haline gelmişti. "Ama toprak?" diye annesine sordu. Bu, daha önce de tartıştıkları bir konuydu. Neden tekrar gündeme getirdiğini kendisi de tam olarak bilmiyordu.

"Araziler başka bir mesele. Bingtown'a gelen insan sayısı arttıkça, en iyi araziler daha da değerli hale geliyor. Elimizdeki arazileri satarsak, en iyi teklifleri yeni gelenlerden alırız. Bu çok açık. Onlara satarsak, eski tüccar akrabalarımızın güvenini kaybederiz. Yeni gelenlerin eline daha fazla güç vermiş oluruz. Ve bana göre en önemli nokta, asla yerine konamayacak bir şeyi satmış oluruz. Yeni bir araba ya da küpe her zaman satın alınabilir. Ama Bingtown yakınlarında başka verimli arazi yok. Bizimkini satarsak, onu sonsuza kadar kaybetmiş oluruz."

"Bence haklısın. Vivacia dönene kadar dayanabileceğimize inanıyor musun?"

"Evet. Markham Boğazı'nda *Vestroy* ile karşılaştıklarında ona selam verdiklerini duyduk. Bu, Jamaillia'ya tam zamanında varacağı anlamına geliyor. Bu mevsimde güneye yolculuk her zaman en zor olanıdır." Annesi, ikisinin de zaten bildiğı şeyleri söylüyordu. Bu düşünceleri tekrar paylaşmanın neyi bu kadar güven vericiydi? Belki de birisi

yeterince sık söylersek, kader onları dinleyecek ve planlarına uyacak mıydı? "Kyle köle satışında beklediği kadar başarılı olursa, döndüğünde borçlarımızı ödeyebilecek kadar paramız olur." Ronica köle konusuna değinirken sesini dikkatlice nötr tuttu. Hâlâ bunu onaylamıyordu. Keffria da öyle. Ama başka ne yapabilirlerdi ki?

"Kölelerle işleri yolunda giderse, o zaman yeterince paramız olur," diye annesini tekrarladı. "Ama sadece yeterince. Anne, borçlarımızı ödemek için daha ne kadar devam edebiliriz? Tahıl fiyatları daha da düşerse, geri kalırız. O zaman ne yapacağız?"

"O zaman yalnız kalmayız," dedi annesi korku dolu bir sesle.

Keffria nefes aldı. Gerçekleşmesini umdukları şeyleri sık sık konuşurlardı. Şimdi ise, dile getiremedikleri korkularını söylemeye cesaret etti. "Satrap'a karşı bir ayaklanma olacağına gerçekten inanıyor musun? Savaş mı olacak?" Jamaillia'ya karşı savaştan bahsetmek bile zordu. Bingtown'da doğmuş olmasına rağmen, Jamaillia hala onun eviydi. Orası, Bingtown halkının anavatanı, kaynağı, gururu, tüm medeniyetin ve bilginin merkeziydi. Jamaillia, güneyde parıldayan beyaz şehir.

Annesi uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra cevap verdi. "Satrap'ın elçilerimize nasıl cevap vereceği çok önemli. Başka bir rahatsız edici söylenti daha var; Satrap'ın, İç Geçit'teki korsanları ortadan kaldırmak için Jamaillian ticaret gemileri ve korsan gemilerine eşlik etmesi için Chalcedean paralı askerleri tutacağı söyleniyor. İnsanlar, silahlı Chalcedean gemilerinin limanımıza ve sularımıza girmesine izin veremeyeceğimizi söyleyerek tartışmaya başladılar bile. Ama açık bir savaş çıkacağını sanmıyorum. Biz savaşçı bir halk değiliz, tüccarız. Satrap, tek istediğimizin bize verdiği sözü tutması olduğunu bilmeli. Elçilerimiz, şirketimizin orijinal tüzüğünü yanlarında götürüyorlar. Tüzük, Satrap ve arkadaşlarına yüksek sesle okunacak. Kimse bize verilen sözü inkar edemez. Yeni Tüccarları geri çağırmak zorunda kalacak."

Keffria, annesinin yine aynı şeyi yaptığını düşündü; umduklarını yüksek sesle söyleyerek, kelimelerle bir gerçeklik yaratmaya çalışıyordu. "Bazıları, bize tazminat olarak para teklif edebileceğini düşünüyor," diye cesaretini topladı.

"Biz almayız," dedi annesi çabucak. "Davad Restart, bir miktar belirleyip talep etmemizi önerdiğinde açıkçası şok oldum. Kişi sözünü geri satın alamaz." Sesi acı bir tona büründü ve ekledi:

"Bazen Davad'ın kim olduğunu unuttuğundan korkuyorum. Yeni Tüccarlarla çok fazla zaman geçiriyor ve sık sık onların tarafını tutuyor. Biz, dünya ile Rain Wild'daki akrabalarımız arasında duruyoruz. Ailemiz için para almalı mıyız?"

"Şu anda onları umursamak benim için zor. Onları düşündüğümde, Malta için bir tehdit olarak görüyorum."

"Tehdit mi?" Ronica neredeyse kırılmış gibiydi. "Keffria, onların sadece bizimle yaptığımız anlaşmaya sadık kaldıklarını unutmamalıyız. Biz de Satrap'tan tam olarak aynı şeyi istiyoruz."

"O zaman, ödemeyi yapamadığımız ve onlar bunun yerine kanını talep ettikleri bir an geldiğinde, onu köleliğe satmış gibi hissetmez misin?"

Ronica bir an sessiz kaldı. "Hayır, öyle hissetmiyorum," dedi sonunda. Sonra içini çekti. "Onun gitmesini görmekten mutlu olmazdım. Ama biliyorsun Keffria, Rain Wild Tüccarları tarafından iradesi dışında tutulan hiçbir Bingtown erkeği ya da kadını duymadım. Onlar hizmetçi değil, eş arıyorlar. Kim kendi isteği dışında biriyle evlenmek ister ki? Bazıları kendi isteğiyle oraya gidiyor. Bazıları ise sözleşme gereği gidiyor, ama istedikleri zaman geri dönüyorlar. Scilla Appleby'yi hatırlıyor musun? Ailesi bir sözleşmeyi yerine getiremeyince Rain Wilds'a götürülmüştü. Sekiz ay sonra, orada mutsuz olduğu için onu Bingtown'a geri getirdiler. Ve iki ay sonra, bir hata yaptığını söyleyerek onlara haber gönderdi ve onlar da onu almaya geldiler. Yani o kadar da kötü olamaz."

"Ailesinin onu geri dönmesi için utandırdığını duydum. Büyükbabası ve annesi, Bingtown'a geri döndüğünde Appleby ailesinin onurunu lekelediğini ve sözünü tutmadığını düşündüler."

"Öyle olabilir," dedi annesi şüphyle.

"Malta'nın isteği dışında oraya gitmesini istemiyorum," dedi Keffria açıkça. "Ne görev için ne de gurur için. Hatta bizim iyi adımız için bile. Eğer iş o noktaya gelirse, onu kaçırmaya yardım ederim."

"Tanrı yardımcım olsun, ben de yaparım." Annesinin sözleri birkaç dakika sonra, sanki zorla çıkarılmış bir sesle geldi.

Keffria şok olmuştu. Sadece annesinin itirafından değil, sesinin ele verdiği derin duygulardan da. Ronica devam etti.

"O gemiden nefret ettiğim zamanlar oldu. Ne olabilir ki bu kadar değerli? Sadece altın değil, kendi torunlarını da vaat ettiler!"

"Babam Rain Wild ticaretine devam etseydi, Vivacia şimdiye kadar çoktan ödenmiş olurdu," diye işaret etti Keffria.

"Büyük olasılıkla. Ama ne pahasına?"

"Babam hep öyle derdi," dedi Keffria yavaşça. "Ama ben hiç anlamamıştım. Babam bunu bize kızların önünde hiç açıklamamış ya da konuşmamıştı. Ona bu konuyu sorduğum tek seferde, bunun şanssız bir yol olduğunu düşündüğünü söylemişti. Oysa diğer tüm aileler Rain Wild aileleriyle ticaret yapıyor. Vestritler bir yaşam gemisine sahip olduğu için, bizim de bu hakkı var. Ama babam reddetti." Çok dikkatli bir şekilde devam etti: "Belki de bu kararı yeniden gözden geçirmeliyiz. Kyle istekli. Rain Nehri'nin haritalarını sorduğunda bunu açıkça belli etti. O günden önce bu konuyu hiç konuşmamıştık. Belki babam ona açıklamıştır diye düşündüm. O günden önce bana neden nehirde ticaret yapmayı bıraktığımızı hiç sormamıştı. Konu hiç açılmamıştı."

"Ve eğer işleri akıllıca yürütürsen, bir daha asla gündeme gelmez," dedi Ronica kısaca. "Kyle'ın Rain Nehri'ne gitmesi felaket olur."

Ve işte başka bir rahatsız edici konu. Kyle.

Keffria iç geçirdi. "Büyükbabam hayattayken Vivacia'yı nehir yukarı götürdüğünü hatırlıyorum. Bize getirdiği hediyeleri hatırlıyorum. Çaldığında parıldayan bir müzik kutusu." Başını salladı. "Ona ne olduğunu bile bilmiyorum." Daha sessizce ekledi, "Babamın neden nehirde ticaret yapmadığını hiç anlamadım."

Ronica, eski bir hikâye anlatır gibi ateşe bakakaldı. "Baban... Festrew'lerle yapılan sözleşmeden hoşnut değildi. O gemiyi çok severdi ve onu dünyaya bile değişmezdi. Ama Vivacia'yı ne kadar sevse de, sizi daha çok seviyordu. Ve sizin gibi, o da sözleşmeyi çocukları için bir tehdit olarak görüyordu. Kendisinin söz hakkı olmayan bir anlaşmaya bağlı olmaktan hoşlanmıyordu." Ronica sesini alçaltarak devam etti. "Bir bakıma, Festrew'leri, onu böyle acımasız bir anlaşmaya bağladıkları için kötü görüyordu. Belki o zamanlar olayları farklı görüyorlardı. Belki..." Sözleri bir an durakladı. Sonra, "Sanırım az önce sana yalan söyledim. Düşündüğüm gibi konuşmadım

sözleşme sözleşmedir. Ama o sözleşme eski, zor zamanlarda yapılmıştı. Yine de bizi bağlar."

"Ama babam buna kızmıştı," dedi Keffria, onun dikkatini tekrar o konuya çekmek için.

"Şartları nefret ediyordu. Rain Wilds'a olan borcun asla tamamen ödenemeyeceğini sık sık söylerdi. Yeni borçlar eskilerin üzerine eklenirdi, böylece sözleşmeyi yapan aileleri birbirine bağlayan zincirler yıllar geçtikçe daha da güçlenirdi. O bu fikri nefret ediyordu. Geminin tamamen bizim olacağı, özgür ve temiz bir günün gelmesini istiyordu. O zaman Bingtown'dan ayrılmak istersek, bunu yapabilirdik."

Bu fikir Keffria'nın hayatının temellerini sarsmıştı. Bingtown'dan ayrılmak mı? Babası gerçekten de ailesini Bingtown'dan uzaklaştırmayı düşünmüş müydü?

Annesi konuşmaya devam etti. "Ve babası ve büyükannesi Rain Wild mallarının ticaretini yapmasına rağmen, o her zaman bunların kirli olduğunu düşünürdü. O böyle ifade ederdi. Kirli. Fazla büyü. Er ya da geç, bu büyüün bedelinin ödenmesi gerekeceğini düşünürdü. Ve başka bir yerin ve zamanın büyüsunü, belki de başka bir halkın yıkımına neden olmuş bir büyüü bizim dünyamıza getirmek, bir bakıma onurlu bir şey olmadığını düşünüyordu. Belki de tüm Lanetli Kıyıların yıkımına neden olacağını düşünüyordu. Bazen geceleri geç saatlerde bu konudan bahsederdi, tıpkı Yaşlıların yaptığı gibi kendimizi ve dünyamızı yok edeceğimizden korktuğunu söylerdi."

Ronica sessizleşti. İki kadın da düşüncelere dalmıştı. Bu tür şeyler nadiren yüksek sesle konuşulurdu. Zorlu kanalların haritaları ticaret için büyük bir avantaj sağladığı gibi, Bingtown ve Rain Wild Tüccarları'nın zorlu mücadelelerle edindikleri bilgiler de öyle idi. Paylaştıkları sırlar, takas ettikleri mallar kadar servetlerinin temelini oluşturunuyordu.

Ronica boğazını temizledi. "O da cesur ve zor bir şey yaptı. Nehirde ticaret yapmayı bıraktı. Bu, aynı kârı elde etmek için iki kat daha fazla çalışması ve üç kat daha uzun süre uzaklarda olması anlamına geliyordu. Rain Wilds yerine, Jamaillia'nın güneyindeki iç kanallarda tuhaf küçük yerler aradı. Oradaki yerlilerle egzotik ve nadir mallar karşılığında ticaret yaptı. Ama sihirli değillerdi. Bunun bizim servetimizi sağlayacağına yemin etmişti. Ve yaşasaydı, muhtemelen öyle olurdu."

"Babam Kan Vebası'nın sihirden kaynaklandığını mı düşünüyordu?" diye sordu Keffria dikkatlice.

"Bunu nereden duydun?" diye sordu Ronica.

"Ben çok küçüktüm. Erkekler öldükten hemen sonraydı. Davad buradaydı, hatırlıyorum. Babam ağlıyordu ve ben kapının dışında saklanıyordum. Hepiniz bu odadaydınız. İçeri girmek istedim ama korktum. Çünkü babam hiç ağlamazdı. Davad Restart'ın Rain Wild Tüccarlarını lanetlediğini duydum, şehrin madenlerinde bu hastalığı ortaya çıkardıklarını söyledi. Karısı ve çocukları da ölmüştü. Davad dedi ki...

"Hatırlıyorum," dedi Ronica aniden. "Davad'ın söylediklerini hatırlıyorum. Ama senin çok küçük olduğun için anlayamadığın şey, onun korkunç bir acının pençesinde olduğuydu. Korkunç bir acı." Ronica başını salladı ve hatırlayarak gözleri karardı. "İnsanlar böyle zamanlarda içinden gelmeyen, hatta inanmadıkları şeyler söyler. Davad, kaybının sorumlusu olarak suçlayacak birine ya da bir şeye çok ihtiyaç duyuyordu. Bir süre Rain Wild Tüccarlarını suçladı. Ama bunu çoktan aştı."

Keffria dikkatlice nefes aldı. "Davad'ın oğlu..."

"Ne dedin?" Annesinin ani haykırışı Keffria'nın sözlerini kesti. İkisi de doğrulup hareketsizce dinlemeye başladılar. Ronica'nın gözleri o kadar büyümüştü ki, beyazları tamamen görünüyordu.

"Gong sesi gibi geldi," diye fısıldadı Keffria, sessizliğe. Rain Wild gongunu, onlar hakkında konuşurken duymak ürkütücüydü. Koridorda ayak sesleri duyduğunu sandı. Annesine çılgın bir bakış atarak ayağa fırladı. Kapıya ulaşip kapıyı açtığı anda, annesi hemen arkasındaydı. Ama koridorun sonunda Malta'yı sadece bir an görebildi.

"Malta!" diye sertçe seslendi.

"Evet, anne?" Kız köşeden döndü. Geceliği üzerinde, elinde fincan ve fincan tabağı vardı.

"Bu saatte ne yapıyorsun?" diye sordu Keffria.

Malta cevap olarak fincanı kaldırdı. "Uyuyamadım. Kendime papatya çayı yaptım."

"Az önce garip bir ses duydun mu?"

Malta omuz silkti. "Sanmıyorum. Belki kedi bir şey düşürmüştür."

"Belki de," diye mırıldandı Ronica endişeyle. Keffria'nın yanından geçip mutfağa doğru yöneldi. Keffria onu takip etti, Malta da elinde fincanla merakla peşlerinden gitti.

Mutfak, sönen ateşin ışığı dışında karanlıktı. Odada tanıdık, bir şekilde güven veren kokular vardı: yemek ateşi, sabah pişirmek için mayalanmaya bırakılmış ekmeğin maya kokusu, gece yenen etin kokusu. Ronica, çalışma odasından bir mum getirmişti; tanıdık odayı geçerek dış kapıya gitti ve kapıyı açtı. Kış soğuğu içeri doldu ve odada sis hayaletleri oluşturdu.

"Orada kimse var mı?" Keffria, rüzgarda titreyerek sönmek üzere olan mumun ışığıyla sordu.

"Artık yok," diye cevapladı annesi somurtkan bir şekilde. Kapıdan çıkıp buzlu verandaya adım attı. Etrafına bakındı, sonra eğilip bir şey aldı. Mutfaka geri dönüp kapıyı sıkıca kapattı.

"Ne oldu?" Keffria ve Malta birlikte sordu.

Ronica mumu masanın üzerine koydu. Yanına küçük bir tahta kutu koydu. Bir an kutuya baktı, sonra Malta'ya daralmış gözlerle baktı. "Malta'ya gönderilmiş."

"Öyle mi?" diye sevinçle bağırdı Malta. "Nedir? Kimden?" Yüzü heyecanla parlayarak masaya doğru koştu. Sürprizleri her zaman sevmişti.

Malta kutuyu almaya uzanırken büyükannesi kutunun üzerine sertçe elini koydu. Reddi açıldı. "Sanırım bu bir rüya kutusu," diye devam etti Ronica buz gibi bir sesle. "Bu, Rain Wild'da geleneksel bir kur hediyesidir."

Keffria kalbinin durduğunu hissetti. Nefes alamıyordu, ama Malta büyükannesinin sert tutuşundan kutuyu çekmeye devam etti. "İçinde ne var?" diye sordu. "Ver bana."

"Hayır." Ronica'nın sesi otorite doluydu. "Sen bizimle birlikte büyükbabanın çalışma odasına geleceksin. Açıklaman gereken şeyler var, genç

kadın."

Ronica kutuyu aldı ve odadan çıktı.

"Anne, bu haksızlık, bu bana gönderilmiş! Büyükanmem versin bana. Anne? Anne!"

Keffria masaya yaslandığını fark etti. Yavaşça doğruldu. "Malta. Büyükannenin az önce söylediğini duymadın mı? Bu bir kur hediyesi! Bu nasıl olabilir?"

Malta omuzlarını abartılı bir şekilde silketti. "Bilmiyorum! Kimden geldiğini bile bilmiyorum, içinde ne var bilmiyorum! Büyükanmem bakmama bile izin vermezken ben sana nasıl söyleyebilirim?"

"Çalışma odasına gel," diye Keffria iç çekerek ona talimat verdi. Malta onun önünden koşarak gitti. Keffria odaya girdiğinde, Malta çoktan büyükannesiyle tartışmaya başlamıştı.

"En azından bakamaz mıyım? Benim için değil mi?"

"Hayır, bakamazsın. Malta, bu çok ciddi bir şey, senin anladığından çok daha ciddi. Bu bir rüya kutusu. Üzerinde Khuprus ailesinin arması var. Onlar Rain Wild Tüccarları'nın belki de en saygın ailesidir. Son toplantıda tüm Rain Wild ailelerini temsil etmeleri tesadüf değildi. Onları gücendirmemeli ya da hafife almamalıyız. Bunu bilerek hala bu kutuyu istiyor musun?" Ronica kutuyu çocuğa uzattı.

"Evet!" Malta öfkeyle cevap verdi ve kutuyu kapmaya çalıştı. Ronica kutuyu geri aldı.

"Malta!" diye bağırdı Keffria. "Aptal olma. Bu bir evlilik hediyesi. Çok nazik bir şekilde geri gönderilmeli. Onlara, herhangi bir erkeğin evlilik teklifini kabul etmek için çok genç olduğunu açıkça belirtmelisin. Ama çok nazik bir şekilde."

"Hayır, değilim," diye itiraz etti Malta. "Henüz bir erkeğe söz verilecek yaşta değilim, ama neden onun teklifini düşünemiyorum? Lütfen, büyükanne, en azından içinde ne var bir bakayım!"

"O bir rüya kutusu," dedi Ronica sertçe. "İçinde bir rüya var. İçinde ne olduğunu görmek için açılmaz, rüyayı görmek için açılır."

"Bir kutunun içinde nasıl rüya olabilir?" diye sordu Keffria.

"Sihir," dedi Ronica sertçe. "Rain Wild sihir."

Malta'nın ani nefes alış ı heyecan ını ele verdi. "Bu gece alabilir miyim?"

"Hayır!" diye bağırd ı Ronica. "Malta, beni dinlemiyorsun. Onu alamazsın. Açılmadan, oldu ğ u gibi geri verilmeli ve bir şekilde bir yanlış anlaşılma oldu ğ u için çok nazik bir açıklama yapılmalı. Bu kutuyu açıp rüyayı görürsen, onun evlilik teklifini kabul etmiş olursun. Ona sana kur yapma izni vermiş olursun."

"Peki, bunun nesi bu kadar korkunç? Onunla evlenece ğ ime söz vermiyorum ki!"

"E ğ er açmana izin verirsek, onun evlilik teklifini kabul etmiş oluruz. Bu da seni bir kadın olarak kabul etti ğ imiz ve evlenebilir oldu ğ unu düşündüğümüz anlamına gelir. Ama biz öyle düşünmüyoruz," diye Ronica kararlı bir şekilde sözlerini bitirdi.

Malta kollar ını göğsünde kavuşturdu, sonra kendini sandalyeye attı. Çenesini dışarı çıkardı. "Babam eve geldi ğ inde çok sevinece ğ im," dedi somurarak.

"Öyle mi?" diye sordu Ronica alaycı bir sesle.

İkisini izleyen Keffria kendini görünmez hissetti. Ve iş e yaramaz. Bu iki güçlü iradeyi çatışırken izlemek, ilkbaharda genç boğaların birbirlerini itip kakarak ve homurdanarak meydan okuduklarını izlemek gibiydi. Burada bir savaş vardı, Kyle yokken bu kadınlardan hangisinin evin kurallar ını koyacağını belirlemek için bir hakimiyet savaşı. Hayır, aniden fark etti. Kyle, Malta'nın oyuna attığı bir piyond u. Çünkü Malta, babasını manipüle edebilece ğ ini çoktan keşfetmişti. Babası, onun çocukça kurnazlığına karşı koyamazdı; büyüdükçe, babası onun için daha da az sorun olacaktı. Açıkçası, yolunda sadece büyükannesinin durduğuna inanıyordu. Kendi annesini önemsiz olarak görmüştü.

Öyle değil miydi? Yıllarca evin gelip gidenleriyle uğraşmış tı. Babası denizciydi, annesi karada mülkleri yönetiyordu. Her zamanki gibi hala babasının evinde yaşıyordu. Kyle eve geldi ğ inde, maaş ını ço ğ unlukla eğlenmek için harcamış lardı. Şimdi babası ölmüş tü ve Kyle ile annesi evin kontrolünü ele geçirmek için savaşıırken, Malta ile annesi de evin kurallar ını kimin koyacağı konusunda mücadele ediyordu.

evdeki kuralları kimin koyacağı konusunda mücadele ediyordu. Karar nasıl verilirse verilsin, Keffria görünmez ve önemsiz kalacaktı. Malta, onun otorite kurma çabalarına hiç aldırmış etmiyordu. Kimse etmiyordu.

Keffria aniden odanın diğer tarafına geçti. "Anne, hediye ver," diye emredici bir sesle istedi. "Bu talihsiz yanlış anlaşılmaya kızım neden oldu, bu konuyu düzeltmek bana düşer."

Bir an için annesinin reddedeceğini düşündü. Sonra Malta'ya bir bakış attı ve kutuyu ona uzattı. Keffria küçük tahta kutuyu aldı. Elinde hafifti. Sandal ağacından daha baharatlı, tatlı bir koku yaydığını fark etti. Malta'nın gözleri, aç bir köpeğin çiğ et parçasını takip ettiği gibi kutuyu takip etti. "Sabah ilk iş onlara mektup yazacağım. *Kendry'den* bunu benim için nehir yukarıya taşımasını isteyebilirim."

Annesi başını salladı. "Ama kutuyu iyi sar. Başka kimsenin içinde ne olduğunu bilmemesi gerekir. Herhangi bir nedenle bir evlilik teklifinin reddedilmesi hassas bir konudur. Bu, iki taraf arasında sır olarak kalması en iyisi olur." Keffria başını sallarken, annesi aniden Malta'ya döndü. "Bunu tam olarak anladın mı, Malta? Bunu kimseye söylememelisin, ne küçük arkadaşlarına ne de hizmetçilere. Bu yanlış anlaşılma bir an önce tamamen ortadan kalkmalı."

Somurtkan kız sessizce annesine baktı.

"Malta!" diye bağırdı Keffria ve kızı irkildi. "Anladın mı? Cevap ver."

"Anladım," diye mırıldandı. Annesine meydan okuyan bir bakış attı, sonra sandalyesine daha da gömüldü.

"Güzel. O zaman her şey halloldu." Keffria, hala kazanırken savaşı bitirmeye karar vermişti. "Ve ben yatmaya hazırım."

"Bekle." Ronica'nın sesi ciddiydi. "Rüya kutusu hakkında bilmen gereken bir şey daha var, Keffria. Bunlar sıradan eşyalar değil. Her biri ayrı ayrı yapılmış ve belirli bir kişiye ait."

"Nasıl?" Keffria isteksizce sordu.

"Tabii ki bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey var, o da bir rüya kutusu yapmak için, yapımcının alıcının kişisel bir eşyasıyla başlaması gerektiği." Annesi sandalyesine yaslanarak içini çekti. "Böyle bir şey kapımıza rastgele gelmedi. Özellikle Malta'ya gönderilmişti." Ronica başını salladı ve üzgün görünüyordu. "Malta, Rain Wild'lı bir adama kendisine ait bir şey vermiş olmalı. Onun hediye olarak algılayacağı kişisel bir şey."

"Oh, Malta, hayır!" Keffria dehşetle haykırdı.

"Ben vermedim." Malta meydan okurcasına doğruldu. "Ben vermedim!" Sesini yükselterek bağırdı.

Keffria ayağa kalktı ve kapıya gitti. Kapının sıkıca kapalı olduğundan emin olduktan sonra geri dönüp kızıyla yüzleşti. "Gerçeği istiyorum," dedi sessizce ve basitçe. "Ne oldu ve ne zaman? Bu genç adamla nasıl tanıştın? Neden senden bir kur hediyesi kabul edeceğini düşündü?"

Malta ikisine birden baktı. "Tüccarların toplantısında," diye itiraf etti tiksintiyle. "Hava almak için dışarı çıkmıştım. Geçerken bir arabacıya iyi akşamlar dedim. Sanırım Khuprus arabasına yaslanmıştı. Hepsi bu."

"Nasıl biriydi?" diye sordu Ronica.

"Bilmiyorum," dedi Malta, alaycı bir tonla yavaşça. "Rain Wilds'tan biriydi. Onlar peçe ve başlık takarlar, bilirsin."

"Evet, biliyorum," diye karşılık verdi büyükannesi. "Ama arabacılar bilmiyor. Seni aptal kız, ne sanıyorsun, arabalarıyla nehirden mi geldiler? Rain Wild aileleri arabalarını burada saklarlar ve sadece Bingtown'a geldiklerinde kullanırlar. Yani kiralık arabacıları Bingtown'dandır. Peçeli bir adamla konuştuğun, Rain Wild tüccarıyla konuştuğun demektir. Ne dedin ve ona ne verdin?"

"Hiçbir şey," diye patladı Malta. "Yanımdan geçerken 'iyi akşamlar' dedim. O da aynısını söyledi. Hepsi bu."

"O zaman adını nereden biliyor? Seni rüyasına nasıl koydu?" Ronica ısrar etti.

"Bilmiyorum," diye karşılık verdi Malta. "Belki cüppemin renginden ailemi tahmin etti ve birine sordu." Aniden, Keffria'nın büyük şaşkınlığıyla, Malta gözyaşlarına boğuldu. "Neden bana hep böyle davranıyorsun? Bana hiç güzel bir şey söylemiyorsun, hep suçlama ve azarlama. Beni fahişe ya da yalancı falan sanıyorsun. Biri bana hediye gönderdi, sen bakmama bile izin vermedin ve hepsi benim suçummuş gibi konuştun. Artık benden ne istediğini bilmiyorum. Küçük bir kız olmamı istiyorsun, ama sonra her şeyi bilmemi ve her şeyden sorumlu olmamı bekliyorsun. Bu adil değil!" Yüzünü ellerinin arasına gömdü ve hıçkırarak ağladı.

"Ah, Malta," Keffria yorgun bir sesle kendi kendine söyledi. Hızla kızının yanına gitti ve titrek omuzlarına ellerini koydu. "Senin bir fahişe ya da yalancı olduğunu düşünmüyoruz. Sadece senin için çok endişeleniyoruz. Çok hızlı büyümeye çalışıyorsun ve anlamadığın pek çok tehlike var."

"Özür dilerim," diye hıçkırdı Malta. "O gece dışarı çıkmamalıydım. Ama içerisi çok havasızdı ve herkes birbirine bağıırıyordu, çok korkutucuydu."

"Biliyorum. Biliyorum, korkutucuydu." Keffria çocuğunu okşadı. Malta'nın böyle ağlamasını görmekten nefret ediyordu, annesiyle birlikte onu yıkılana kadar zorladıkları için kendinden nefret ediyordu. Aynı zamanda, bu neredeyse bir rahatlamaydı. Keffria, bu asi ve acı dolu Malta'yı tanımıyordu. Bu Malta, ağlayan ve teselli isteyen küçük bir kızdı. Belki de bu gece bir dönüm noktasına gelmişlerdi. Belki bu Malta, onunla mantıklı bir şekilde konuşabileceği biriydi. Kızına sarılmak için eğildi, kızı da kısa ve garip bir şekilde ona sarıldı.

"Malta," dedi yumuşak bir sesle. "Buraya bak. İşte kutu. Onu saklayamazsın ya da açamazsın: yarın sağlam bir şekilde geri götürmelisin. Ama içine bakabilirsin."

Malta kokladı ve oturdu. Annesinin avucundaki kutuya baktı, ama uzanmadı. Bir süre sonra, "Ah," dedi. "Sadece oyulmuş bir kutuymuş. Üzerinde mücevher falan var sanmıştım." Kutudan gözlerini ayırdı. "Artık yatabilir miyim?" diye sordu yorgun bir sesle.

"Tabii ki. Sen yatabilirsin. Sabah, hepimiz dinlendikten sonra konuşuruz."

Çok sakın olan Malta bir kez burnunu çekti, sonra başını salladı. Keffria onun odadan yavaşça çıkmasını izledi, sonra iç çekerek kendi annesine döndü. "Bazen onun büyümesini izlemek çok zor."

Ronica anlayışla başını salladı. Ama sonra ekledi, "O kutuyu gece için güvenli bir yere kilitle. Sabah bir ulak bulup mektubunu ve kutuyu limandaki *Kendry*'ye götürmesini söyleyeceğim."

Şafak sökmesine birkaç saat kalmıştı ki Malta küçük kutuyu odasına geri götürdü. Tam da tahmin ettiği yerdeydi: annesinin giyinme odasındaki gardırobun arkasındaki "gizli" dolapta. Orada her zaman isim günü hediyelerini ve en pahalı vücut yağlarını saklardı. Annesinin kutuyu yastığının altına koyacağından, hatta kutuyu açıp rüyayı kendine mal edeceğini düşünerek korkmuştu. Ama yapmamıştı.

Malta kapıyı arkasından kapattı ve kutuyu kucağına alarak yatağına oturdu. Bu kadar gürültü koparmak için ne kadar küçük bir hediye. Kutuyu burnuna götürdü ve kokladı. Evet, tatlı bir kokusu olduğunu düşünmüştü. Yatağından tekrar kalktı ve sessizce kendi gardırobuna doğru yürüdü. Köşedeki bir kutunun içinde, birkaç eski oyuncak bebeğin altında, eşarp ve alev mücevheri duruyordu. Karanlık odada her zamankinden daha parlak yanıyor gibi görünüyordu. Bir süre öylece baktı, sonra neden çıkardığını hatırladı. Eşarpı kokladı, sonra yatağına geri götürüp kutu ile karşılaştırdı. Kokuları farklıydı, ikisi de egzotikti. İkisi de tatlıydı, ama farklıydı. O zaman bu kutu, peçeli adamdan gelmemiş olabilirdi. Üzerindeki işaret, arabadaki işaretle aynıydı, ama belki de Khuprus ailesinden satın alınmıştı. Belki de gerçekten Cerwin'dendi. Yıllar boyunca, Delo'nun evinde birçok kişisel eşyasını bırakmıştı. Bu çok kolay olabilirdi ve aslında, düşündüğünde bu çok daha olasıydı. Neden tesadüfen tanıştığı bir yabancı ona pahalı bir hediye göndersin ki? Büyük olasılıkla bu, Cerwin'in kur yapma hediyesiydi. Mantığının son parçası birden yerine oturdu. Peçeli Rain Wild adamı onun kim olduğunu çözüp ona bir hediye gönderdiyse, eşarp ve alev mücevherini de geri getirmesini hatırlatmaz mıydı? Elbette hatırlatırdı. Demek ki bu ondan değildi. Bu Cerwin'dendi.

Eşarp ve mücevheri yastığının altına sıkıştırdı ve kutuyu vücudunun kıvrımlarına sararak kıvrıldı. Bir parmağıyla dudaklarının çizgisini izledi.

Dudaklarını izledi. Cerwin. Parmağını çenesinden aşağıya doğru kaydırды, göğüslerinin arasında bir çizgi çizdi. Onun için nasıl bir rüya seçmiş olabilirdi? Dudakları gülümsemeyle kıvrıldı. Sanırım biliyordu. Kalbi göğsünde çarpıyordu.

Gözlerini kapattı ve kutuyu açtı. Ya da açmaya çalıştı. Gözlerini açıp kutuyu inceledi. Kapağı açan şey sandığı şey değildi. Sonunda nasıl açılacağını anladığında, kutudan oldukça rahatsız olmuştu. Ve kutuyu açtığında, içi boştu. Sadece boş. Parıldayan bir rüya tozu, bir ışık patlaması, müzik ya da koku hayal etmişti. Kutunun boş köşelerine baktı, sonra içinde bir şey eksik olmadığından emin olmak için içine dokundu. Hayır. Boştu. Peki bu ne anlama geliyordu? Bir şaka mı? Yoksa hediye, ustaca oyulmuş ve güzel kokulu kutu muydu? Belki de rüya kutusu falan değildi, belki de büyükannesinin uydurduğu eski moda bir fikirdi. Rüya kutusu. Malta bu geceye kadar hiç duymamıştı. Bir anlık sinirle her şey netleşti. Büyükannesi, annesinin kutuyu ona vermemesi için öyle demişti. Tabii, belki de içinden bir şey çıkaran ve kendine saklayan biri vardı.

"İkisini de nefret ediyorum," diye fısıldadı Malta vahşice. Kutuyu yatağının yanındaki halının üzerine fırlattı ve kendini yastıkların üzerine attı. Kalkıp kutuyu annesinin gardırobuna geri koyması gerektiğini biliyordu, ama bir parçası umursamıyordu. Onlar kutuyu aldığını öğrensınler. Onların hediyesini çaldıklarını bildiğini bilmelerini istiyordu. Tövbe etmeden kollarını göğsünde kavuşturdu ve gözlerini kapattı.

Sessizlik. Boşluk. Sadece bir ses. Bir fısıltı. *Demek sen Malta Vestrit. Hediye mi aldın. Burada sen ve ben bir aradayız. Birlikte tatlı bir rüya görelim mi? Bakalım.* Bunun bir rüya olduğunun farkında olan küçük bir iplikçik kayboldu.

Bir çuvalın içindeydi. Çuval başını örtüyordu ve neredeyse dizlerine kadar uzanıyordu. Toz ve patates kokuyordu. Bunun hasat çuvalı olarak kullanıldığından oldukça emindi. Birinin omzunda taşınyordu, hızlı ve zaferle, iradesine karşı kaçırılmış ve götürülmüştü. Onu taşıyanın arkadaşları vardı. Zaferle bağırıp gülüyorlardı, ama onu taşıyan adam, böyle çocuksu sesler çıkarmaya bile tenezzül etmeyecek kadar tatmin olmuştu. Gece serin ve sisliydi, bacakları nemliydi. Ağzı tıkanmıştı,

Elleri arkada bağlıydı. M¼cadele etmek istedi ama bunu yaparsa adamın onu d¼ř¼reęinden korktu. Nerede olduğunu ve kağarsa başına başka ne gelebileceğini bilmiyordu. Her ne kadar korkutucu olsa da, şu anda bulunabileği en güvenli yer orasıydı. Onu taşıyan adam hakkında hiçbir şey bilmiyordu, sadece onu korumak için ölümine savaşacağını biliyordu.

Bir yere vardılar. Hepsi durdu ve onu taşıyan adam onu ayağa kaldırdı. Onu sıkıca tutuyordu. Anlamadığı bir dilde, alęak sesle konuşulan, kısık bir konuşma duydu. Diğerleri gülererek bir şeyi ısrarla istiyor gibiydiler, ama onu taşıyan adam nazıkęe ama kararlı bir şekilde reddediyordu. Bir süre sonra ayak seslerinin uzaklaştığını duydu. Diğerlerinin gittiğini hissetti. Hâlâ bileklerini tutan adam dışında tek başınaydı. Titriyordu.

Bileklerine soğuk metalin dokunuşu hissetti ve aniden elleri serbest kaldı. Hemen çuvaldan çıkmaya çalıştı ve ağzındaki ıslak tıkacı çıkardı. Kaba çuvalın tozu ve lifleri yüzünü hala yarı kör etmişti. Yüzünü ve saçlarını sertęe silip, kendisini kaçıran adama döndü.

Karanlık ve sisli bir gecede yalnızdılar. Bir şehir ve bir kavşak. Bundan başka bir şey anlayamıyordu. Adam onu bekleyerek izliyordu. Adamın yüzünü göremiyordu. Koyu renkli başlığı öne doğru çekmişti; onu başlığının içinden izliyordu. Gece bataklık gibi kokuyordu ve havada sis vardı, tek ışık kaynağı caddenin uzaklarında sisle örtölü meşalelerdi. Kağarsa, adam üzerine atlayacak mıydı? Bu bir kedi oyunu muydu? Kağarsa, kendini daha büyük bir tehlikeye atmış olmaz mıydı? Bir süre sonra adamın onu izlediğini ve ne yapacağına karar vermesini beklediğini anladı.

Bir süre sonra, adam başıyla ona kendisini takip etmesini işaret etti. Hızla bir sokağa girdi ve kız da onun peşinden gitti. Adam labirent gibi şehirde hızlı ve kendinden emin adımlarla ilerledi. Bir süre sonra, adam kızın elini tuttu. Kız elini çekmedi. Sis kalın ve nemliydi, görüşü engelliyordu, neredeyse boğuyordu ve o kadar karanlıktı ki kız etrafını hiç göremiyordu. Sislerin arasından, yürüdükleri sokağın iki yanındaki yüksek binalar görünüyordu. Ama karanlık ve sessizlik tamdı. Arkadaşı yolunu iyi biliyor gibiydi. Soğuk elini sımsıkı tutan kocaman eli sıcak ve kuruydu.

Sonunda yana döndü, onu birkaç basamak aşağı indirdi ve bir kapı açtı. Kapı açıldığında, sesler dışarıya yayıldı. Müzik, kahkahalar ve konuşmalar, ama hepsi onun bilmediği bir tarzda ve dildeydi, bu yüzden hepsi sadece gürültüydü. Kulakları sağır eden bir gürültüydü, öyle ki arkadaşını anlasa bile onu duyamazdı. Bir tür han ya da taverna olduğunu tahmin etti. Ortada tek bir kısa mum yanan birçok küçük yuvarlak masa vardı. Onu boş bir masaya götürdü ve oturması için işaret etti. Karşısına oturdu. Başlığını geriye itti.

Rüyada uzun bir süre öylece oturdular. Belki adam müziği dinliyordu, ama ona gelen ses o kadar tekdüze ve yüksek sesliydi ki, kulakları sağır olmuştu. Mum ışığında, sonunda arkadaşının yüzünü görebildi. Soluk tenli, yakışıklı bir adamdı. Sakalsız ve sarışındı, gözleri sıcak kahverengiydi. Küçük, yumuşak bir bıyığı vardı. Omuzları geniş, kolları kaslıydı. İlk başta hiçbir şey yapmadı, sadece ona baktı. Bir süre sonra masanın üzerinden uzandı ve kız elini onun eline koydu. Adam gülümsedi. Kız aniden, aralarında o kadar mükemmel bir anlayış olduğunu hissetti ki, bunu bozacak hiçbir kelimenin olmamasına sevindi. Uzun bir süre geçti. Sonra adam bir keseye uzandı ve üzerinde basit bir taş olan bir yüzük çıkardı. Kız yüzüğe baktı ve başını salladı. Yüzüğü reddetmiyordu, sadece dışsal bir sembole ihtiyacı olmadığını söylüyordu. Aralarında kurdukları uyum, böyle şeylerle bozulamayacak kadar kusursuzdu. Adam yüzüğü yerine koydu. Sonra masanın üzerinden ona doğru eğildi. Kalbi güm güm atarken, ona doğru eğildi. Adam onu öptü. Sadece ağızları birbirine değdi. Daha önce hiç bir erkekle öpüşmemişti ve dudaklarının yanında adamın bıyığının yumuşaklığını, dudaklarını açması için dilinin hızlıca dokunuşunu hissedince tüyleri diken diken oldu. Zaman durdu, açılmak ya da kapalı kalmak arasındaki o tatlı karar anında, nektar kuşu gibi havada asılı kaldı.

Uzaklardan bir erkek eğlencesi duyuluyordu, ama onaylayan bir eğlence. *Sıcakkanlı birisin, Malta. Çok sıcakkanlı. Aşkın en eski geleneği olan kaçırma geleneğine bağlı olsan da. Her şey şimdi kayboluyordu, ondan uzaklaşıyordu, dudaklarında sadece o gıdıklanma hissi kalıyordu. Bence ikimiz birlikte iyi dans ederiz.*

27 TUTUKLULAR

WINTROW BÜYÜK BİR BARAKADA BULUNUYORDU. Bir tarafı açıktı ve kışın soğğunun içeri girmesini engelleyen hiçbir şey yoktu. Çatı sağlamdı, ancak duvarlar kirişlerin üzerine yerleştirilmiş kaba tahta levhalardan ibaretti. Bulunduğu hücre bir koridora açıliyordu. Karşısında aynı hücrelerin uzun bir sırası vardı. Hücresinin ıtıtalı yanları ona sadece sembolik bir mahremiyet sağliyordu. Yere, kıvrılıp yatması için saman serpilmişti ve bir köşede pis bir kova vardı. Tek ayak bileğine takılı, demirden sert bir kırışe derinlemesine çakılmış zincirli ayak kelepçeleri, oradan uzaklaşmasını engelliyordu. İnsan gücünün bu kelepçeleri yerinden oynatamayacağına karar verince, ayak bileklerindeki derinin çoğunu aşındırmıştı. Burada dördüncü günüydü.

Bir gün daha geçerse, onu kurtarmaya kimse gelmezse, köle olarak satılabilirdi.

Bu durum, hapis hayatının ilk ve ikinci günlerinde, neşeli bir gardiyan tarafından ona iki kez dikkatlice açıklanmıştı. Adam her gün bir sepet ekmekle geliyordu. Ardından, su dolu bir küveti çekerek gelen aptal oğlu, her mahkuma bir bardak su döküyordu. Wintrow, bunu ilk kez duyduğunda, Sa'nın tapınağındaki rahiplere durumunu anlatmasını rica etmişti. Onlar mutlaka onu almaya gelirlerdi. Ancak gardiyan, zamanını boşa harcamak istemediğini söylemişti. Rahipler artık sivil işlere karışmadığını açıklamıştı. Satrap'ın tutsakları sivil bir meseleydi, Sa veya onun ibadetiyle hiçbir ilgisi yoktu. Satrap'ın tutsakları, fidesi ödenmezse Satrap'ın kölesi olur ve kraliyet hazinesine gelir sağlamak için satılırdı. Böylesine kısa bir hayatın sonu çok üzücü olurdu. Çocuğun gardiyanın ulaşabileceği bir akrabası yok muydu? Bekçinin yalvaran sesi, rüşvet veya ödöl alma şansı olduğu sürece herhangi bir mesajı iletmekten memnun olacağını açıkça belli ediyordu. Annesi şimdiye kadar onun için endişelenmiş olmalıydı. Cezasını ödeyip onu serbest bırakacak bir kardeşi yok muydu?

Wintrow her seferinde dilini ısırđı. Kendine, bu soruna kendi çözümünü bulmak için zamanı olduğunu söyledi. Adamın babasına haber göndermesi, onu tekrar esaretine geri döndürmekten başka bir işe yaramazdı. Bu hiç de çözüm değildi. Yeterince düşünürse, mutlaka başka bir şey bulabilirdi.

Ve durumu düşünmeye elverişliydi. Yapacak başka bir şey yoktu. Oturabilir, ayakta durabilir, çöpün üzerinde uzanabilir veya ömelebilirdi. Uyku dinlendirici değildi. Ahırın sesleri rüyalarına giriyor, rüyalarını insan diliyle tartışan ve yalvaran ejderhalar ve yılanlarla dolduruyordu. Uyanıkken konuşacak kimsesi yoktu. Hücresinin bir tarafı kulübenin dış duvarıydı. Her iki yanındaki ahırlarda, bir dizi mahkum gelip gitmişti: ağlayan karısı tarafından kurtarılan düzensiz bir sarhoş, müşterisini bıçaklayıp intikam olarak damgalanmış bir fahişe, asılmak üzere götürölen bir at hırsız. Satrap'ın hücrelerinde adalet, ya da en azından ceza, hızlıydı.

Kafesinin önünde samanlarla kaplı bir koridor vardı. Karşı tarafta da benzer bir sıra daha vardı. Orada köleler tutuluyordu. Asi ve istenmeyen köleler, yüzleri harita gibi, sırtları yara izleriyle kaplı, ayakları prangaya vurulmuş halde gelip gidiyorlardı. Wintrow'un görebildiği kadarıyla, ucuz fiyata satılıyor ve çok ağır işlerde alıştırılıyorlardı. Birbirleriyle bile pek konuşmuyorlardı. Wintrow, konuşacak pek bir şeyleri kalmadığını düşündü. Bir insanın hayatından tüm iradeyi alın, geriye ona şikayet etmekten başka bir şey kalmaz. Onlar da bunu yapıyordu, ama hiçbir değışiklik beklemediklerini gösteren umutsuz bir şekilde. Wintrow'a zincirlenmiş ve havlayan köpekleri hatırlatıyorlardı. Karşısındaki somurtkan yüzölüler, tarlalarda ve bahçelerde ağır işler ve kaba işler için iyi olabilirdi, ama bundan fazlasını yapamazlardı. Bunu onların konuşmalarını dinleyerek tahmin etmişti. Karşısında duran erkek ve kadınların çoğu yıllardır köleydiler ve hayatlarının köle olarak sona ereceğini düşünüyorlardı. Wintrow kölelik kavramından tiksirmesine rağmen, bazıları için üzölmek zordu. Bazıları açıkça iş hayvanlarından farksız hale gelmiş, zor kaderlerini lanetliyorlardı ama artık buna karşı mücadele etme iradesi kalmamıştı. Onları birkaç gün izledikten sonra, Sa'ya tapan bazılarının bu kölelere bakıp onların Sa'nın iradesiyle orada olduklarına inanmalarını anlayabilirdi. Onları eşleri, çocukları, evleri ve geçim kaynakları olan özgür erkekler ve kadınlar olarak hayal etmek gerçekten zordu. Onların ruhsuz olarak doğduklarını, köle olmaya mahkum olduklarını düşünmüyordu. Ama daha önce hiç bu kadar

insanlığın ruhani kıvılcımından bu kadar yoksun insanlar görmemişti. Onları her izlediğinde, soğuk bir korku yavaşça bağırsaklarını sarardı. Onlar gibi olmak için ne kadar zamanı vardı? Bir günlüğüne bir çözüm bulmak için zamanı vardı. Yarın sabah, gelip onu dövme bloğuna götüreceklerdi. Bileklerini ve ayak bileklerini oradaki ağır zımbalara zincirleyecekler ve kafasını deri kaplı mengeneyle zorla sokacaklardı. Orada onu Satrap'ın kölesi olarak tanımlayan küçük bir işaret koyacaklardı. Satrap onu tutmaya karar verirse, bu onun sahip olacağı tek dövme olacaktı. Ama Satrap onu tutmaya karar vermeyecekti. Özel bir yeteneği yoktu. Hemen satılacaktı. Ve satıldığında, yeni sahibinin arması olan yeni bir işaret yüzüne iğneyle kazınacaktı.

Birkaç saat boyunca kararsız kalmıştı. Eğer bekçiyi çağırırsa ve adam limana bir koşucu gönderirse, babası gelip onu alacaktı. Ya da onu almaya birini gönderecekti. O zaman gemiye geri dönecek ve orada bir kez daha tutsak olacaktı. Ama en azından yüzünde yara izi olmayacaktı. Babasının yardımını istemezse, dövme yapılacak, satılacak ve tekrar dövme yapılacak. Kaçmazsa ya da kölelikten kurtulmazsa, en azından yasal olarak sonsuza kadar başkasının malı olarak kalacaktı. Her iki durumda da asla Sa'nın rahibi olamayacaktı. Rahip olma görevini yerine getirmeye kararlı, manastırına dönmeye kararlı olduğu için, tüm soru hangi durumun ona kaçmak için daha iyi bir şans sunacağına geldi.

Ve bu güzel sonuca vardığında, düşünceleri durdu ve sallandı. Basitçe bilmiyordu.

Bu yüzden, kafesinin köşesinde oturup, karşısındaki ucuz ve istenmeyen köleleri inceleyen alıcıları boş boş izledi. Aç, üşümüş ve rahatsızdı. Ama en kötüsü, kararsızlığıydı. Bu, onu morali bozuk bir şekilde kıvrılıp uykuya dalmaktan alıkoyuyordu.

Torg'un köle tezgahlarının önünden birkaç dakika boyunca yavaşça yürüdüğünü fark etmedi. Sonra fark ettiğinde, kalbi sevinçten neredeyse yerinden çıkacak gibi atarken şok oldu. Bunun ne olduğunu anladı: rahatlamıştı. Torg onu görecekti ve babasına söyleyecekti. Her zaman korkakça bir karar olduğunu düşündüğü şeyi yapmak zorunda kalmayacaktı. Torg onun için yapacaktı. Ve

babası onu almaya geldiğinde, ona yardım için bağırdığı için alay edemeyecekti.

Bu düşüncelere dalarak kendisi hakkında çok şey öğrenebilirdi, ama Wintrow zihnini bu düşüncelerden uzaklaştırdı. Belki de kendini o kadar iyi tanımak istemiyordu. Bunun yerine aniden ayağa kalktı. Kafesinin köşesine gidip duvara yaslanarak meydan okurcasına durdu. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve beklemeye başladı.

Hareketsiz ve sessizce durup Torg'un onu fark etmesini beklemek şaşırtıcı derecede zordu. Torg, karşı sıradan yavaşça ilerliyor, her köleyi inceliyor, gardiyanla pazarlık ediyor ve sonra ya başını sallıyor ya da hayır anlamında başını sallıyordu. Bekçi, geldikçe işaretlediği bir kayıt defteri tutuyordu. Bir süre sonra, Wintrow'un kafası karıştı. Torg, önemli sayıda köle satın alıyor gibi görünüyordu, ama bunlar babasının satın almaktan bahsettiği zanaatkarlar ve eğitilmiş köleler değildi.

Torg'un, insan eti alıcısı olarak kendi öneminden açıkça etkilenmiş bir şekilde havalı havalı yürüdüğünü izledi. Sanki etkileyici bir adammış gibi bekçinin önünde kasılarak yürüdü, kölelerin onuruna ve rahatına hiç aldırmazlıktan onları inceledi. Wintrow onu izledikçe, bu adamdan daha çok nefret etmeye başladı. İşte, kölelerin ruh ve ısıltılarını kaybetmelerinin tam tersi bir durumdu bu; kendini beğenmişliği başkalarının aşağılanması ve küçük düşürülmesiyle beslenen bir adam.

Yine de Wintrow'un bekleyişinde korkunç bir çekirdek vardı. Ya Torg dönüp onu fark etmezse? O zaman ne olacaktı? Wintrow kendini küçük düşürerek adama seslenecek miydi? Yoksa onu geçip gitmesine izin verip, diğer Torg'larla uğraşmakla dolu bir gelecekle yüzleşecek miydi? Wintrow bağırarak üzereyken, dilini ısırp kendini ele vermemek için çabalarken, Torg ona bir bakış attı. Ve uzaklaştı, sonra geri döndü, sanki gözlerine inanamıyormuş gibi. Gözleri büyüdü ve sonra yüzünde bir gülümseme belirdi. Hemen işini bırakıp Wintrow'un yanına doğru büyük adımlarla yürüdü.

"Vay vay," diye büyük bir memnuniyetle haykırdı. "Sanırım burada kendime güzel bir ikramiye kazandım. Güzel bir ikramiye." Gözleri Wintrow'un üstünden aşağıya doğru dolaştı, yıpranmış cüppesine yapışmış samanları, yıpranmış ayak bileklerindeki kelepçeleri ve soğuktan bembeyaz olan yüzünü inceledi. "Vay vay," diye tekrarladı. "Özgürlüğün uzun sürmemiş gibi görünüyor, kutsal çocuk."

"Bu mahkumu tanıyor musun?" diye sordu gardiyan, Torg'un yanına gelerek.

"Elbette tanıyorum. Babası... iş ortağımdır. Oğlunun nereye kaybolduğunu merak ediyordu."

"Ah. O zaman onu bugün bulduğun için şanslısın. Yarın, cezası ödenmeden özgürlüğüne kavuşamayacaktı. Satrap'ın kölesi olarak dövme yapılacak ve satılacaktı."

"Satrap'ın kölesi." Torg'un yüzüne tekrar bir sırıtış belirdi. Soluk kaşları gri gözlerinin üzerinde dans etti. "İşte bu eğlenceli bir fikir." Wintrow, Torg'un beyninin yavaş çalışmasını neredeyse görebiliyordu. "Çocuğun cezası ne kadar?" diye sordu aniden gardiyana.

Yaşlı adam belindeki hesap ipi ile hesap yaptı. "On iki gümüş parçası. Satrap'ın diğer kölelerinden birini öldürdü, biliyorsun."

"Ne yaptı?" Torg bir an için inanamadı. Sonra kahkahayı patlattı. "Buna şüpheliyim, ama eminim ilginç bir hikayesi vardır. Peki. Bu gece on iki gümüş parça ile geri gelirim, onu satın alırım. Ya gelmezsem?" Gözlerini kısarak ve sırtarak, daha çok Wintrow'a dönerek sordu, "Yarın onu ne kadara satarsın?"

Bekçi omuz silkti. "Ne getirirse. Yeni köleler genellikle açık artırmada satılır. Bazen onları özgür bırakmak isteyen arkadaşları veya aileleri olur. Ya da onları köle olarak almak isteyen düşmanları. Açık artırma oldukça çekişmeli geçebilir. Bazen de eğlenceli." Bekçi kimin güçlü olduğunu görmüş ve ona göre davranıyordu. "Bekleyip onu geri satın alabilirsiniz. Belki bir iki sikke tasarruf edersiniz. Belki daha fazla ödemen gerekir. Ama o zamana kadar Satrap'ın mührüyle damgalanmış olur. Ondan sonra sen ya da babası ona özgürlüğünü verebilirsiniz elbette. Ama üzerinde senin yaptığın bir dövme ve özgür olduğunu belirten bir kağıt ya da yüzük olması gerekir."

"Dövmeyi yakamaz mıyız?" diye sordu Torg acımasızca. Gözleri Wintrow'un yüzünü yiyip bitiriyordu, bir tür korku arıyordu. Wintrow hiçbir şey göstermedi. Torg asla bu kadar ileri gitmeye cesaret edemezdi. Bu, adamın her zaman yaptığı alay ve aşağılama türünden bir şeydi. Wintrow bundan rahatsız olduğunu gösteren en ufak bir işaret verse, Torg daha da fazla alay ederdi.

Torg'un ve sözlerinin artık ilgisini çekmiyormuş gibi gözlerini onun üzerinden geçirdi.

"Köle dövmesini yakmak yasa dışıdır," dedi gardiyan ağır bir sesle. "Burnunun solunda yanık izi olan bir kişi, kaçak ve tehlikeli bir köle olarak kabul edilir. Yakalanırsa hemen buraya geri getirilir. Ve Satrap'ın işareti ile yeniden dövme yapılır."

Torg üzgün bir şekilde başını salladı, ama sırtışı şeytaniydi. "Böyle tatlı bir yüzü işaretlemek ne yazık, değil mi? Peki," diye aniden ondan uzaklaştı. Başını birden çevirerek, henüz incelemelikleri köleleri işaret etti. "Devam edelim mi?"

Bekçi kaşlarını çattı. "Bir koşucu çağırmamı ister misiniz? Bu çocuğu babasına haber versin?"

"Hayır, hayır, zahmet etme. Babasına nerede olduğunu haber vereceğim. Oğluna çok kızacak. Peki ya bu kadın? Özel bir becerisi veya eğitimi var mı?" Son iki kelimeyi okşayarak söyledi, bu da önlerinde çömelmiş yaşlı cadaloz için acımasız bir şaka oldu.

Wintrow, kafesinde titreyerek duruyordu. İçinde hissettiği öfke onu patlatmak üzereydi. Torg onu burada, soğuk ve pislik içinde, mümkün olduğunca uzun süre bırakacaktı. Ama o babasına söyleyecek ve sonra onunla birlikte buraya gelip yüzleşmelerine tanık olacaktı. Kalbi birden soğuyarak, Wintrow babasının öfkesinin ne kadar büyük olacağını düşündü. Kendini de aşağılanmış hissedecekti. Kyle Haven aşağılanmaktan hoşlanmazdı. Oğluna bunu ifade etmenin bir yolunu bulacaktı. Wintrow, kulübesinin duvarına yaslanarak mutsuzca durdu. Beklemeli ve dayanmalıydı. On beşinci yaş gününe bir yıldan az bir zaman kalmıştı. O gün geldiğinde, babasının iradesinden bağımsız bir adam olduğunu ilan edecek ve geminin nereye giderse gitsin, gemiden inecekti. Bu aptalca kaçma girişimi, ayların daha da uzamasına neden olacaktı. Neden beklemeli? Yavaşça çömelerek kafesinin köşesindeki samanların üzerine oturdu. Gözlerini kapatıp uyumaya çalıştı. Uyumak, babasının öfkesini düşünmekten çok daha iyiydi.

"Çık dışarı," diye tekrarladı Kennit düşük bir sesle. Etta olduğu yerde durdu, yüzü solgun, ağzı sıkı. Bir elinde su dolu bir leğen, diğer elinde bandaj vardı.

"Taze bir bandaj daha rahat olur diye düşündüm," diye cesaretle söyledi. "O kurumuş kanla sertleşmiş ve..."

"Çık dışarı!" diye bağırdı. Etta dönerek leğenin kenarından suyu döktü ve kaçtı. Kabininin kapısı arkasında gürültüyle kapandı.

Sabahın erken saatlerinden beri uyanık ve zihni açıktı, ama bu, o ana kadar kimseyle konuştuğu ilk sözlerdi. O zamana kadar çoğunlukla duvara bakarak, şansının onu terk ettiğini kabullenememişti. Bu ona nasıl olabilirdi? Kaptan Kennit'in başına böyle bir şeyin gelmesi nasıl mümkün olabilirdi? Eh, zamanı gelmişti. O kaltağın ona ne yaptığını görme zamanı, komutayı tekrar ele alma zamanı. Zaman. Yumruklarını yatağın içine sıkıca geçirdi ve kendini oturur pozisyona getirdi. Yaralı bacağı yatağa sürünce, acı o kadar şiddetliydi ki midesi bulandı. Yeni bir ter patlaması başladı ve kokuşmuş geceliği bir kez daha sırtına yapıştı. Zaman. Yatak örtülerini yakaladı ve yırttı. Onun mahvettiği bacağına baktı.

Gitmişti.

Geceliği özenle katlanmış ve arkaya iğnelenmişti. Bacakları her zamanki gibi esmer ve kıllıydı. Ama biri dizinin hemen altında kirli kahverengi bir bandajla kesilmişti. Bu olamazdı. Ona uzandı, ama dokunamadı. Bunun yerine, aptalca, bacağının geri kalanının olması gereken boş çarşafın üzerine elini koydu. Sanki hata gözlerindeymiş gibi.

Ağladı, sonra nefes aldı ve tuttu. Bir daha ses çıkarmayacaktı. Tek bir ses bile. Bu noktaya nasıl geldiğini hatırlamaya çalıştı. Neden o çılgın kaltağı gemiye almıştı, neden köle gemilerine saldırmışlardı ki? Para, ticaret gemilerindeydi. Onların peşinde, bir adamın bacağına kapmak için hazır bekleyen yılan sürüsü yoktu. Bu, Sorcor ve Etta'nın suçu. Onlar olmasaydı, o hala bir bütün adam olacaktı.

Sakin ol. Sakin ol. Sakin olmalıydı, bunu iyice düşünmeliydi. Burada, bu kabinde, yürüyemeden, savaşımadan mahsur kalmıştı. Etta ve Sorcor ikisi de ona karşıydı. Şimdi anlaması gereken şey, ikisinin birbirleriyle işbirliği içinde olup olmadığıydı. Ve ona bunu neden yapmışlardı? Neden? Gemiye ondan almak mı istiyorlardı? Bir nefes daha aldı, denedi...

Düşüncelerini toparlamaya çalıştı. "Neden bana bunu yaptı?" İkinci bir düşünce aklına geldi. "Neden beni öldürmedi ki? Mürettebatımın ona saldırmamasından mı korktu?" Öyleyse, belki de o ve Sorcor işbirliği içinde değildi...

"Senin hayatını kurtarmak için yaptı." Bileğinden gelen minik ses inanamıyordu. "Nasıl böyle olabilirsin? Hiç hatırlamıyor musun? Bir yılan bacağına ısırılmıştı, seni havaya kaldırıp yutmak için seni havaya atmaya çalışıyordu. Etta bacağına kesmek zorunda kaldı. Seni ondan kurtarmanın tek yolu buydu."

"Buna inanmam çok zor," diye alaycı bir şekilde tılsıma baktı.

"Neden?"

"Çünkü onu tanıyorum. Bu yüzden."

"Ben de tanıyorum. O yüzden bu cevap da mantıklı gelmiyor," dedi yüz neşeyle.

"Kapa çeneni."

Kennit kendini zorlayarak sarılmış kütüğe baktı. "Durumu ne kadar kötü?" diye alçak sesle tılsıma sordu.

"Öncelikle, yok oldu," tılsım acımasızca bilgi verdi. "Etta'nın baltası keskin kısmı kesildi. Yılanın kestiği kısım yarısı çiğnenmiş, yarısı erimiş gibiydi. Et, erimiş donyağına benziyordu. Kahverengi maddenin çoğu kan değil, sızan irin."

"Kapa çeneni," dedi Kennit zayıf bir sesle. Pıhtılaşmış, lekelenmiş bandajı izledi ve altında ne olduğunu merak etti. Altına katlanmış bir bez koymuşlardı, ama ince, temiz ketenin üzerinde hala okra rengi bir leke vardı. İğrençti.

Küçük iblis ona sıırttı. "Sen sordun." Kennit derin bir

nefes aldı ve bağırdı, "Sorcor!"

Kapı hemen açıldı, ama orada duran Etta'ydı, gözyaşları içinde ve perişan halde. Odaya koştu. "Oh, Kennit, acı çekiyor musun?"

"Sorcor'u istiyorum!" diye bağırdı ve bu ses kendi kulağına bile huysuz bir çocuğun isteği gibi geldi. Sonra kapı, iri yarı birinci kaptanla doldu.

Kennit'in dehşetine, Etta kadar endişeli bir şekilde sordu: "Sizin için yapabileceğim bir şey yok mu, Kaptan?" Sorcor'un asi saçları sanki çekilmiş gibi dikilmişti ve yüzü yara izleri ve yıpranmış derisinin altında solgun görünüyordu.

Sorcor'u neden çağırdığını hatırlamaya çalıştı. Yatağındaki iğrenç dağınıklığa baktı. "Bunu temizleyin." Sanki dağınık bir güverte hakkında konuşuyormuş gibi, sert bir sesle emir vermeye çalıştı. "Bana banyo için su ısıtın. Ve temiz bir gömlek hazırla." Sorcor'un inanamayan bakışlarına baktı ve onu ikinci adamından çok bir uşağa gibi davrandığını fark etti. "Mahkumları sorgularken nasıl görüldüğümün önemli olduğunu anlıyorsun. Beni kirli çarşafların içinde sakat bir enkaz olarak görmemeliler."

"Mahkumlar mı?" diye sordu Sorcor aptalca.

"Mahkumlar," diye cevapladı Kennit sertçe. "Üçünün kurtarılmasını emretmiştim, değil mi?"

"Evet efendim. Ama o..."

"Ve sorgulamam için üç kişi kurtarılmadı mı?"

"Bir tane var," diye itiraf etti Sorcor tedirgin bir şekilde. "Ya da ondan geriye kalanlar. Kadınınız onunla uğraşmış."

"Ne?"

"Onun suçu," diye Etta tehditkar bir kedi gibi düşük sesle homurdandı. "Senin yaralanman tamamen onun suçu." Gözleri endişe verici bir şekilde kısılmıştı.

"Peki. Bir tane mi dedin?" Kennit durumu kurtarmaya çalıştı. Gemisine ne tür bir yaratık getirmişti? Şu anda bunu düşünme. Komutayı ele al. "Emirlerimi yerine getirin. Kendimi toparladığımda, tutsağı buraya getirin. Şu anda mürettebatı görmek istemiyorum. Yakalama operasyonu nasıl gitti?"

"Tıkır tıkır, efendim. Ve bu sefer küçük bir bonus da aldık." Sorcor'un yüzündeki endişeye rağmen, sırıttı. "Görünüşe göre bu gemi biraz özelmiş. Bir grup sıradan köle taşıyordu, ama ön tarafta Jamaillia Satrapı'nın Chalced'deki bazı yüksek rütbeli kişilere hediye ettiği bir grup vardı. Dansçılar ve müzisyenlerden oluşan bir topluluk, tüm enstrümanları, süslü kıyafetleri ve yüz boyalarıyla birlikte. Ve mücevherler, birkaç güzel

küçük parlak kasalar... Onları ranzanın altına sakladım, efendim. Ve çeşitli güzel kumaşlar, danteller, bazı gümüş heykeller ve şişelenmiş konyaklar. Çok güzel bir ganimet. Ağır değil, ama hepsi en iyi kalitede." Kennit'in kütüğüne yan gözle baktı. "Belki şimdi konyaklardan biraz denemek istersiniz."

"Biraz sonra. Bu dansçılar ve müzisyenler... uysal mı? Yolculuklarının kesintiye uğramasına ne diyorlar?" Neden onları diğer mürettebatla birlikte denize atmamışlardı?

"Harika, efendim. Hepsi köle olarak alınmışlar. Şirket borçluydu, sahipleri iflas edince Satrap dansçıları ve müzisyenleri de ele geçirilmesini emretti. Bu pek yasal sayılmazdı ama Satrap olduğu için o kısmı dert etmesine gerek yok sanırım. Hayır, korsanlar tarafından kaçırıldıkları için çok mutlular. Korsanların kaptanı onları çalıştırmaya başladı bile, tüm hikayeyi anlatan şarkılar ve danslar uyduruyorlar. Tabii ki kahraman sen olacaksın."

"Tabii ki." Şarkılar ve danslar. Kennit aniden açıklayamadığı bir yorgunluk hissetti. "Biz... demir attık. Nerede? Neden?"

"Koyun adı bilmiyorum, ama burası sığ. *Sicerna* su alıyordu, bir süredir. Alt ambarlardaki köleler neredeyse suya batmışlardı. Ekstra pompalar takarken batmayacağı bir yerde demir atmak en iyisi gibi geldi. Sonra Bull Creek'e gitmeyi düşündüm. Pompaları oraya kadar çalıştırmaya yetecek kadar adamımız var."

"Neden Bull Creek?" diye sordu Kennit.

Sorcor omuz silkti. "Orada iyi bir çekme plajı var." Başını salladı. "Denize açılabilmesi için biraz çalışma gerekecek. Ayrıca Bull Creek geçen yıl iki kez köle tacirleri tarafından basıldı, bu yüzden orada hoş karşılanacağımızı düşünüyorum."

"İşte. Gördün mü?" dedi Kennit zayıf bir sesle. Kendi kendine gülümsedi. Sorcor haklıydı. Adam ondan çok şey öğrenmişti. Oraya bir gemi götür, ikna edici konuş, başka bir küçük kasabayı daha kazanabilirsin. Onlara ne söyleyebilirdi? "Korsan Adaları'nın tek bir hükümdarı olsaydı... korsanların korktuğu... insanlar yaşayabilirdi..." Titreme onu sardı.

Etta ona koştu. "Uzan, uzan. Yüzün bembeyaz oldu. Sorcor, şu şeyleri getir, banyo malzemelerini falan. Oh, ve dışarıdaki güvertede bıraktığım leğeni ve bandajları da getir. Hemen lazım olacak." Kennit, protokolü hiçe sayarak arkadaşına emirler yağdıran kadını dehşetle dinledi.

"Sorcor bunu bandajlayabilir," dedi Kennit güvensizce.

"Ben daha iyiyim," dedi kadın sakın bir şekilde.

"Sorcor..." diye tekrar başladı, ama bu kez birinci kaptan onu keserek, "Aslında efendim, o bu işlerde oldukça yetenekli. Son çatışmadan sonra tüm adamlarımıza o baktı ve çok iyi iş çıkardı. Ben yıkama suyunu getireyim," dedi. Sonra Kennit'i kanlı kadının yanında çaresiz ve yalnız bırakarak odadan çıktı.

"Şimdi kıpırdama," dedi, sanki kalkıp kaçabilecekmış gibi. "Bacağını kaldırıp altına bir ped koyacağım, böylece yatağını ıslatmayız. İşimiz bittiğinde sana temiz çarşaf lar vereceğiz." Dişlerini sıktı, gözlerini kısıarak, kız onun bacağını kaldırıp ustaca katlanmış bezleri altına kaydırırken ses çıkarmamaya çalıştı. "Şimdi eski bandajları ıslatacağım, sonra çıkarmaya çalışacağım. Islakken daha kolay çıkar."

"Bu konuda çok bilgili görünüyorsunuz," diye dişlerini sıkarak söyledi.

"Fahişeler çok dayak yer," diye pragmatik bir şekilde işaret etti. "Bir evde kadınlar birbirlerine bakmazsa, kim bakacak?"

"Ve bacağımı kesen kadına yaralarımı emanet mi edeyim?" diye sordu soğukkanlılıkla.

Kadının tüm hareketleri durdu. Solan bir çiçek gibi, yatağın yanındaki yere çöktü. Yüzü çok solgundu. Alnını yatağın kenarına dayayacak şekilde öne eğildi. "Seni kurtarmanın tek yolu buydu. Seni kurtarabilseydim, bacağını kesmek yerine iki elimi de keserdim."

Bu açıklama Kennit'e o kadar saçma geldi ki, bir an için konuşamadı. Ancak büyü etkisini kaybetmemişti. "Kaptan Kennit kalpsiz bir domuz olabilir. Ama seni kurtarmak için yapman gerekeni yaptığını anlıyorum. Yaptığın şey için sana teşekkür ederim."

Büyünün başka birine karşı kendini bu kadar ele vermesi, şokla öfke arasında bir çatışmaya neden oldu. Hemen elini üzerine kapattı, ama avucunun etine küçük dişlerin acımasızca battığını hissetti. Etta yüzünü kaldırıp gözyaşlarıyla dolu gözlerle ona baktığında, acı içinde elini çekip uzaklaştırdı. "Anlıyorum," dedi kısık bir sesle. "Bir erkeğin oynaması gereken birçok rol vardır. Kaptan Kennit'in kalpsiz bir domuz olması muhtemelen gereklidir." Omuzlarını silkti ve gülümsemeye çalıştı. "Benim Kennit'e karşı bir kin beslemiyorum."

Burnu kızarmış ve gözleri yaşlarla dolmuştu. Daha da kötüsü, bacağını kestiği için ona teşekkür edebileceğine inanmaya cesaret etmişti. Zihninde, kendisini bu duruma düşüren kurnaz ve kötü niyetli cazibesini lanetledi, ama yine de onun bu sözlerin gerçekten onun ağzından çıktığına inandığını umarak umut ışığına tutundu. "Bu konuyu kapatalım," dedi aceleyle. "Bacağımın berbat halini elinden geldiğince düzelt."

Bandajı ıslatmak için kullandığı su kan kadar sıcaktı. Kız, yaradan keten ve tüyleri dikkatlice çıkarmaya başlayana kadar neredeyse hiç hissetmedi. Sonra başını yana çevirdi ve görüşünün kenarları bulanıklaşana kadar duvara odaklandı. Ter vücudunu kaplamıştı. Sorcor'un geri geldiğini, arkadaşı ona açık bir şişe brendi uzattığında fark etti.

"Bir bardak?" diye sordu Kennit küçümseyerek.

Sorcor yutkundu. "Bacağının haline bakınca, zaman kaybı olur diye düşündüm."

Sorcor bunu söylemeseydi, Kennit bacağının kütüğüne bakmamayı başarabilirdi. Ama şimdi denizci dolapta uygun bir bardak ararken, Kennit başını yavaşça çevirip bir zamanlar sağlam, güçlü ve kaslı bacağının olduğu yere baktı.

Kirli bandajlar şoku hafifletmişti. Bacağının lekeli bir kumaş yığınıyla bittiğini görmek, çiğnenmiş ve yanmış et parçalarıyla bittiğini görmekle aynı şey değildi. Bacağının ucu kısmen pişmiş gibi görünüyordu. Midesi bulandı ve ekşi safra boğazına kadar yükseldi. Onların önünde kendini küçük düşürmek istemediği için yuttu. Sorcor, bardağı uzatırken eli titriyordu. Saçma. Adam, şu anda gördüğünden daha kötü yaralar vermişti. Kennit

bardağı aldı ve brendi'yi bir yudumda içti. Sonra titrek bir nefes aldı. Belki de şansı bir şekilde yüzüne gülmüştü. En azından fahişe onu nasıl tedavi edeceğini biliyordu.

Etta, ondan bu küçük teselliye bile esirgeleyerek, Sorcor'a sessizce fısıldadı: "Bu çok kötü. Onu bir şifacıya götürmeliyiz. Hem de çabuk."

Üç nefes aldı. Kadehi Sorcor'a doğru uzattı, ama adam kadehi doldurmaya kalkıştığında, Kennit şişeyi elinden aldı. Bir yudum. Üç nefes. Bir yudum daha. Üç nefes. Hayır. Vakit gelmişti, şimdi tam zamandı.

Yine tamamen oturur pozisyona geldi. Yatağın üzerinde eskiden bacağı olan şeye baktı. Sonra geceliğinin boğazındaki bağcığı çözdü. "Yıkama suyum nerede?" diye sertçe sordu. "Kendi kokumun içinde oturmak istemiyorum. Etta. Ben yıkanana kadar bunu bırak. Bana temiz giysiler hazırla ve bu yatak için temiz çarşaf bul. Tutsağımı sorgulamadan önce düzgünce yıkanıp giyinmeliyim."

Sorcor, Etta'ya yan gözle baktıktan sonra sessizce, "Affedersiniz efendim, ama kör bir adam giysilerinizin nasıl olduğunu fark etmez." dedi.

Kennit ona soğukkanlılıkla baktı. "Tutsağımız kim?"

"*Sicerna'dan* Kaptan Reft. Etta onu sudan çıkardı."

"Savaşta kör olmamış. Suya düştüğünde gözleri sağlandı."

"Evet efendim." Sorcor, Etta'ya bir bakış attı ve yutkundu. Demek bu yüzden ikinci kaptan fahişesine karşı bu kadar saygılı ve temkinli davranıyordu. Neredeyse komikti. Sorcor'un savaşta bir adamı parçalaması bir şeydi, ama fahişenin esir aldığı bir adamı işkence etmesi bambaşka bir şeydi. Sorcor'un bu kadar incelikli olduğunu bilmiyordu.

"Belki kör bir adam benim nasıl giyindiğimi bilemez, ama ben bilirim," diye işaret etti Kennit. "Emirlerini yerine getir. Hemen."

Ama o konuşurken, kapı çalındı. Sorcor, iki buharlı tahta su kovası taşıyan Opal'ı içeri aldı. Kovayı yere koydu. Kennit'e bakmaya bile cesaret edemedi, konuşmak ise hiç aklının ucundan geçmedi. "Efendim

Sorcor, efendim, müzikçiler kaptan için güvertede müzik yapmak istiyorlar. Bana, 'hoşgörü göstermenizi rica etmemi' söylediler. Ve," ocuk yabancı kelimeleri hatırlamaya çalışırken kaşlarını çattı, "şey, 'aşırı şükranlarını ifade etmek' istiyorlar... Öyle bir şey."

Kennit bileēinde hafif bir hareket hissetti. Katlanmış kollarının arasında sakladığı tılsıma baktı. Tılsım, çılgınca onay ve coşku dolu yüz ifadeleri yapıyordu. Bu hain küçük piç kurusu, onun tavsiyesine uyacağını sanıyordu. Ona bir şeyler söylüyordu.

"Efendim?" Sorcor saygıyla sordu.

Kennit, tılsımı kulağına yaklaştırmak için başını ovuşturuyormuş gibi yaptı. "Bir kral, minnettar tebaasına karşı cömert olmalıdır. Reddedilen bir hediye, herhangi bir insanın kalbini sertleştirebilir."

Kennit, kaynağı ne olursa olsun bunun iyi bir tavsiye olduēuna karar verdi.

"Onlara bunun bana büyük bir zevk vereceğini söyle," dedi Kennit Opal'a doērudan.

"Hayatım ne kadar zorlu olursa olsun, sanatın ince zevklerini küçümseyen bir adam deēilim."

"Sar!" ocuk hayranlıkla küfretti. Başını salladı, yüzü kaptanına duyduēu gururla kızardı. Bir yılan bacağını ısırıp koparsa bile, kültüre ayıracak zamanı olacaktı. "Onlara söylerim, efendim. Zor hayat, güzel zevkler," diye hatırlattı kendine odadan çıkarken.

ocuk odadan çıkar çıkamaz Kennit, Sorcor'a döndü. "Mahkuma git. Onu kendine getirecek kadar su ve yemek ver. Etta, banyomu hazırla lütfen."

Arkadaşı gittikten sonra, onu geceliēinden çıkardı. Chalcedeans'ın yaptıēı gibi onu süngerle yıkadı. O, bunu her zaman iēren bir banyo yöntemi olarak görmüştü; temizlemek yerine ter ve kiri sadece yaymak... Ama kadın bunu o kadar iyi yapmıştı ki, adam kendini gerçekten temiz hissetti. Kadın, banyoda daha mahrem bölgelere geçerken, adam, bir kadının bir erkeēe faydalı olmasının belki de birden fazla yolu olduēunu düşündü. Banyo ve yarasının sarılması hala yeterince rahatsız ediciydi, o yüzden kadın, adamın sırtındaki, gēsndeki ve alnındaki teri bir kez daha yıkamak zorunda kaldı.

Yumuşak bir müzik başladı, yaylı çalgılar, çan sesleri ve kadın seslerinden oluşan nazik bir beste. Aslında hoştu.

Etta, onu neredeyse hiç acı hissetmeden giydirebilmek için pantolonunun bir yan dikişini hiç tereddüt etmeden yırttı ve sonra onu tekrar dikti. Gömleğinin düğmelerini ilikledi, sonra bir uşak kadar ustaca saçını ve sakalını tımar etti. Yatağı toplarken ve yeniden yaparken, onun ağırlığının yarısından fazlasını taşıyarak sandalyesine oturmasına yardım etti. Etta'nın böyle yetenekleri olabileceği hiç aklına gelmemişti. Onun kendisi için ne kadar yararlı olabileceğini açıkça takdir etmemişti.

O düzgünce yıkanıp giyinince, Etta kısa bir süre ortadan kayboldu, ama hemen bir tepsi yemekle geri döndü. Sıcak çorbanın ve hafif ekmeğin kokusunu duyana kadar aç olduğunu fark etmemişti. En şiddetli açlık hissi yatışınca, kaşığını bırakıp sessizce sordu: "Benim tutsağımla bu kadar rahat davranmana ne sebep oldu?"

Etta küçük bir iç çekişle cevap verdi. "Çok kızgındım," diye başını salladı. "Sana zarar verdiklerinde çok kızgındım. Sana zarar vermemi istedikleri zaman. Son nefesimi verirken bile sana bir yaşam gemisi bulacağıma yemin ettim. Belli ki tutsaklara bunu sormak istiyordun. O yüzden, senin başucunda oturmaktan yorgun düşüp uyuyamadığım gecelerde onları görmeye gittim."

"Onlara mı?"

"İlk başta üç kişi vardı." Omuzlarını umursamazca silkti. "İstediğin bilgiyi aldığımı sanıyorum. Çok dikkatli bir şekilde kontrol ettim. Yine de, senin bunu kendin doğrulamak isteyeceğinden emin olduğum için birini hayatta bırakmaya özen gösterdim."

Çok yetenekli bir kadın. Ve zeki de. Muhtemelen onu yakında öldürmek zorunda kalacaktı. "Ve ne keşfettin?"

"Sadece iki yaşam gemisi olduğunu duydular. İlki bir kargo gemisi, *Ophelia*. Onlardan önce Jamaillia Şehrinden ayrılmış, ama Bingtown'dan getirdiği malları satmak için kuzeye giderken başka yerlere de uğrayacaktı." Etta omuz silkti. "Hâlâ onların arkasında olabilir, önlerinde olabilir. Kesin olarak bilmenin bir yolu yok. Son zamanlarda gördükleri tek diğer yaşam gemisi Jamaillia Şehrindeydi. Onlar ayrılmadan bir gün önce limana girmişti. Orada uzun süre kalmayı planlamıyordu.

uzun süre kalmayı planlamıyordu. Kargayı boşaltıyordu ve Chalced'e kuzeye bir grup köle taşımak için gemisini yeniden donatıyordu."

"Bir yaşam gemisini böyle kullanmak mantıklı değil," diye Kennit tiksintiyle haykırdı. "Sana yalan söylediler."

Etta omuzlarını hafifçe silkti. "Her zaman böyle bir ihtimal vardır, sanırım. Ama hepsi çok iyi yalan söylediler, ayrı ayrı, farklı zamanlarda." Terli gömleğini yatağındaki lekeli çarşafla sardı. "Beni ikna ettiler."

"Bir kadını ikna etmek kolaydır. Sana anlattıkları tek şey bu muydu?"

Ona soğukkanlı bir bakış attı. "Muhtemelen geri kalanı da yalandı." "Yine de duymak isterim."

Etta içini çekti. "Fazla bir şey bilmiyorlardı. Çoğu söylenti. İki gemi limanda bir günden az kalmıştı. Vivacia, Haven adında bir Bingtown tüccar ailesine ait. Gemi, İç Geçit'ten mümkün olduğunca çabuk Chalced'e gidecek. Çoğunlukla zanaatkarlar ve vasıflı işçiler almayı umuyorlardı, ama balast için başka kişiler de alabilirler. Torg adında bir adam her şeyden sorumluydu, ama kaptan gibi görünmüyordu. Gemi yeni hızlı hale getirilmiş. Bu onun ilk seferi."

Kennit ona başını salladı. "Haven bir Tüccar adı değil."

Kadın ellerini ona doğru açtı. "Haklıydın. Bana yalan söylediler." Yüzünü ondan çevirdi ve sert bir ifadeyle bölme duvarına bakakaldı. "Sorgulamayı mahvettiğim için özür dilerim."

Kadın inatçılışmaya başlamıştı. Eğer iki bacağı da sağlam olsaydı, ona doğru yürür, onu yatağa yatırır ve ona kim olduğunu hatırlatırdı. Bunun yerine, ona iltifat etmek zorundaydı. Onu tekrar neşelendirmek için ona söyleyecek güzel bir şey bulmaya çalıştı. Ama kayıp bacağının bitmek bilmeyen zonklaması aniden şiddetli bir ağrıya dönüştü. Tek istediği uzanmak, uykuya dalmak ve tüm bunlardan kaçmaktı. Ve ona yardım etmesini istemek zorundaydı.

"Çaresizim. Yatağıma bile tek başıma dönemiyorum," dedi acı bir şekilde. Nadir bir dürüstlikle, "Beni bu halde görmeni istemiyorum," diye itiraf etti. Dışarıda müzik değışti. Güçlü bir erkek sesi, aynı anda kuvvetli

ve yumuşak bir şekilde. Garip bir şekilde tanıdık gelen sözleri anlamak için başını eğdi. "Ah," diye fısıldadı kendi kendine. "şimdi hatırladım. *Kytris'ten, Sevgilisine*. Çok güzel bir şiir." Ona iltifat etmek için tekrar düşündü. Aklına hiçbir şey gelmedi. "İstersen güverteye çıkıp müziği dinleyebilirsin," diye teklif etti. "Oldukça eski bir şiir, biliyor musun?" Görüşünün kenarları bulanıklaştı. Acıdan gözleri yaşardı. "Daha önce duydun mu?" diye sordu, sesini sabit tutmaya çalışarak.

"Oh, Kennit." Aniden ve açıklanamayan bir pişmanlıkla başını salladı. Ona yaklaşırken gözleri doldu. "Burada bana her yerden daha tatlı geliyor. Özür dilerim. Bazen çok kalpsiz bir kadın oluyorum. Haline bak, bembeyaz oldun. Sana yatmana yardım edeyim."

Ve elinden geldiğince nazikçe yardım etti. Soğuk suyla yüzünü sildi. "Hayır," diye itiraz etti zayıf bir sesle. "Üşüyorum. Çok üşüyorum."

Onu nazikçe örttü ve sonra onun iyi tarafına uzandı. Vücudunun sıcaklığı aslında hoştu, ama gömleğinin önündeki danteller yüzünü kaşındırıyordu. "Giysilerini çıkar," diye emretti. "Çıplakken daha sıcaksın."

Kısa bir kahkaha attı, hem memnun hem de şaşırmıştı. "Ne adam ama," diye azarladı onu. Ama onun sözünü dinlemek için ayağa kalktı.

Kapı çalındı. "Ne var?" diye sordu Kennit.

Sorcor'un sesi şaşkın geliyordu. "Mahkumu getirdim, efendim."

Bu çok fazla zahmetliydi. "Boş ver," dedi zayıf bir sesle. "Etta onu çoktan sorguladı. Artık ona ihtiyacım yok."

Kıyafetleri etrafına düşmüştü. Dikkatlice yatağa tırmandı ve sıcaklığını ona doğru uzattı. Aniden çok yorgun hissetti. Cildi yumuşak ve sıcaktı, bir merhem gibiydi.

"Kaptan Kennit?" Sorcor'un sesi ısrarcı ve endişeliydi.

"Evet," diye cevapladı.

Sorcor kapıyı sertçe açtı. Arkasında iki denizci, Sicerna'nın kaptanından geriye kalanları tutuyordu.

Sicerna'nın kaptanından geriye kalanları tutuyordu. Kaptanlarının gözlerine baktılar, sonra ikisi de şaşkınlıkla ona baktılar. Kennit başını çevirip onların bakışlarını takip etti. Yatağın yanında, Etta çıplak omuzlarının altında ve göğüslerinin hafif kıvrımlarının hemen üzerinde battaniyeyi sıkıca tutuyordu. Güverteden gelen müzik odaya daha yüksek sesle girmeye başladı.

ve hafifçe kıvrılan göğüslerinin hemen üstünde tutuyordu. Güverteden gelen müzik odaya daha yüksek sesle geliyordu. Başını tekrar tutsağa çevirdi. Etta onu kör etmekten de öteye gitmişti. Adamı parça parça etmişti. İğrençti. Şu anda buna bakmak istemiyordu. Ama görünüşünü korumalıydı. Boğazını temizledi. Bitir şunu.

"Mahkum. Kadınıma gerçeği söyledin mi?"

İki denizci arasındaki enkaz, sesine doğru harap bir yüz kaldırdı. "Yemin ederim söyledim. Defalarca. Neden yalan söyleyeyim ki?" Adam yüksek sesle ağlamaya başladı. Burun delikleri kesik olduğu için garip bir şekilde burnunu çekiyordu. "Lütfen, efendim, onu bana yaklaştırmayın. Ona gerçeği söyledim. Bildiğim her şeyi söyledim."

Aniden çok fazla sorun gibi geldi. Adam açıkça Etta'ya yalan söylemişti ve şimdi de Kennit'e yalan söylüyordu. Mahkum işe yaramazdı. Bacağındaki ağrı Kennit'in kafatasının içini vuruyordu. "Ben... meşgulüm." Sadece banyo yapıp giyinmekten ne kadar yorgun olduğunu itiraf etmek istemiyordu. "Onunla ilgilen, Sorcor. Nasıl uygun görürsen." Sözlerinin anlamı açıktı ve tutsağın sesi inkar dolu bir çığlık olarak yükseldi. "Oh. Çıkarken kapıyı kapat," diye ekledi Kennit.

"Efendim," diye bir güverte tayfasının iç çekişini duydu, kapı ve ağlayan mahkumun arkasında kapanırken. "Zaten ona saldırıyor. Sanırım Kaptan Kennit'i hiçbir şey durduramaz."

Kennit, Etta'nın vücudunun sıcaklığına doğru hafifçe döndü. Gözlerini kapattı ve derin bir uykuya daldı.

28

VICISSITUDES

Onlar ona dokunana kadar GERÇEK GİBİ GELMEMİŞTİ. Yaşlı gardiyanı muhtemelen kolayca alt edebilirdi, ama bunlar ağır, orta yaşlı, sert, kaslı ve işinde deneyimli adamlardı. "Bırakın beni!" diye bağırdı Wintrow öfkeyle. "Babam beni almaya geliyor. Bırakın beni!" Daha sonra aptalca düşündü. Sanki bırakın demesiyle bırakacaklarmış gibi. Bu, öğrenmesi gereken şeylerden biriydi. Bir kölenin ağzından çıkan sözlerin hiçbir anlamı yoktu. Öfkeli çılgınlıkları, onlar için bir eşegin anırmasından farksızdı.

Kol eklemlerini bükerek, onu istedikleri yöne doğru öfkeyle sendeletmek için çeşitli hareketler yaptılar. Yakalandığına olan şaşkınlığı henüz geçmemişken, kendini dövmece masasına sıkıca bastırılmış halde buldu. "Sakin ol," dedi adamlardan biri sertçe, Wintrow'un bilek kelepçelerini bir zimba teline sıkıca bağlarken. Wintrow, tel sabitlenmeden kurtulmak umuduyla geri çekildi, ama sadece bileklerinden derisini sıyırdı. Tel çoktan sabitlenmişti. Bir anda onu eğik pozisyona getirdiler, bilekleri ayak bileklerine yakın bir şekilde zincirlenmişti. Adamlardan biri onu hafifçe itti ve o da başını bloğun üzerine dik olarak yerleştirilmiş deri bir tasmaya soktu. Diğer adam, onu boğmaya ramak kalacak kadar sıkı bağlayan deri kayışı hızlıca çekti. Direnmediği sürece nefes alabilecek kadar hava alabiliyordu. Kelepçeli haliyle derin nefes almak zor olacaktı. Boynundaki tasma, kısa nefes alıp vermesini bile dikkat gerektiren bir çaba haline getirmişti. Wintrow, çiftçilerin buzağıları kısırlaştırırkenki kadar verimli bir şekilde yaptıklarını düşündü. Aynı ustaca duygusuzluk, aynı hassas güç kullanımı. Terlediklerini bile sanmıyordu. "Satrap'ın mührü," dedi biri dövmeceye, adam başını salladı ve yanağındaki cindin yığının hareket ettirdi.

"Benim bedenim benim eserim değil. Mücevher takmak için delmeyeceğim, cildimi lekelemeyeceğim, yüzüme süsler takmayacağım. Çünkü ben Sa'nın eseriyim, olduğum gibi yaratıldım. Bedenim benim değil, üzerine yazmak benim hakkım değil."

Kutsal kitabı fısıltıyla alıntılanmak için zar zor nefes alabiliyordu. Ama sözleri söyledi ve adamın duyması için dua etti.

Dövmeci bir yana tükürdü, tükürüğü kanla lekelenmişti. Ağzı ülserlerle dolu olmasına rağmen uyuşturucuya düşkün, ağır bir bağımlıydı. "Benim de bedenim değil," diye alaycı bir şekilde bağırdı. "Satrap'ın bedeni. Onun mührünü gözüm kapalı bile yapabilirim. Kıpırdama, daha hızlı ve daha az acır."

"Babam... geliyor... benim için para ödemeye." Bu önemli sözleri söylemek için nefes almaya çalıştı.

"Baban çok geç kaldı. Kıpırdama."

Wintrow, hareketsiz kalmanın bu küfre rıza göstermek anlamına gelip gelmeyeceğini düşünecek zamanı yoktu. İlk iğne hedefi ıskaladı, yanağına değil burnunun yan tarafına çarptı ve burun deliğinin yanına saplandı. Wintrow çığlık attı ve sıçradı. Dövmeci, kafasının arkasına sertçe vurdu. "Hareket etme!" diye bağırdı.

Wintrow gözlerini sıkıca kapattı ve çenesini sıktı.

"Ah, böyle buruşmalarından nefret ediyorum," diye mırıldandı dövmeci tiksintiyle. Sonra hızla işine koyuldu. İğnesiyle bir düzine batırdı, kanı hızlıca sildi ve sonra boya iğnesi acı verdi. Yeşil. Bir düzine daha iğne, silme, acı. Wintrow'a her nefes aldığı anda daha az hava alıyormuş gibi geliyordu. Baş dönüyordu, bayılacağından korkuyordu ve utandığı için kendine kızıyordu. Bayılmak onu nasıl utandırabilirdi ki? Bunu ona yapanlar onlardı. Babası neredeydi, nasıl geç kalabilirdi? Geç kalırsa oğluna ne olacağını bilmiyor muydu?

"Şimdi bırak onu. Dokunma, kaşımayın, yoksa daha çok acır." Kulaklarında uğultu arasında uzak bir ses duyuldu. "Bitti, götürün onu ve başka birini getirin."

Eller zincirlerini ve tasmaını çekti, sonra yine güçlü kollarla tutup başka bir yere götürüldü. Yarı baygın bir halde sendeledi, derin nefesler aldı. Gittiği yer, farklı bir kulübede, farklı bir sırada, farklı bir bölmeydi. Bu olamazdı, kendi kendine söyledi. Bu ona olamazdı, babası onu dövülüp satılmak üzere terk etmezdi. Kaçıranlar onu

yeni köleler için ayrılmış bir kalemin yanında durdurdular. Onunla birlikte orada bulunan beş köle de, her birinin vücudunda yeşil renkli, sızan bir dövme vardı.

Kelepçeleri yere çakılmış bir çiviye sabitlendi ve adamlar onu orada bıraktı. Kollarını bıraktıkları anda, Wintrow elini yüzüne götürdü. Öfkeli etinin şişkinliğini ve sızıntısını hissederek dikkatlice dokundu. Pembe renkli bir sıvı yüzünden yavaşça akıp çenesinden damladı. Silmek için hiçbir şeyi yoktu.

Diğer kölelere bakındı. Dövmeciyle konuştuktan sonra tek kelime bile etmediğini fark etti. "Şimdi ne olacak?" diye sordu onlara şaşkın bir şekilde.

Uzun boylu, sıska bir genç kirli parmağıyla burnunu karıştırdı. "Satılacağız," dedi alaycı bir şekilde. "Ve hayatımızın geri kalanında köle olacağız. Tabii birini öldürüp kaçmazsan." Somurtkan bir şekilde meydan okuyordu, ama Wintrow bunun sadece sözler olduğunu anladı. Direnişinden geriye kalan tek şey sözlerdi. Diğerleri ise o kadar bile yoktu. Ayakta duruyor, oturuyor ya da yaslanıyor ve başlarına gelecekleri bekliyorlardı. Wintrow bu durumu tanıyordu. Ağır yaralı insanlar bu duruma düşerdi. Kendi başlarına bırakıldıklarında, sadece oturup bakakalır ve bazen titrerlerdi.

"İnanamıyorum," diye kendi sesini fısıldarken duydu Wintrow. "Torg'un babama söylemediğine inanamıyorum." Sonra neden Torg'un söyleyeceğini beklediğini merak etti. Ne sorunu vardı, neden bu kadar aptalca davranmıştı? Kaderini sadist ve acımasız bir aptala emanet etmişti. Neden babasına haber göndermedi, neden ilk gün gardiyana söylemedi? Düşündü de, neden gemiden kaçmıştı? Orası gerçekten o kadar kötü müydü? En azından bir sonu vardı, babasından kurtulmak için iki yıl beklemesi gerekiyordu. Şimdi ise sonu yoktu. Ve onu ayakta tutacak Vivacia da yoktu. Onu düşünmek, içinde korkunç bir yalnızlık hissi uyandırdı. Onu ihanet etmişti ve kendini köleliğe göndermişti. Bu gerçektir. Artık bir köleydi. Şimdi ve sonsuza kadar. Kirli samanın üzerine yan yatıp dizlerini göğsüne çekerek kıvrıldı. Uzakta, rüzgârın uğultusunu duyuyor gibiydi.

Vivacia, sakın limanda kederle sallanıyordu. Güzel bir gündü. Güneş ışığı, efsanevi beyaz Jamaillia Şehri'nde parılıyordu. Rüzgar bugün güneyden esiyordu, kış gününü ve yanında demirlemiş diğer köle tüccarlarının kokusunu hafifletiyordu. Bahara çok az kalmıştı.

Daha güneyde, Ephron'un onu g t rd    y rde, meyve ağaçları beyaz ve pembe    eklerle kaplıydı. Güneyde bir yerlerde hava ılık ve güzeldi. Ama o kuzeye, Chalced'e gidecekti.

  inden gelen vurma ve testere sesleri sonunda kesildi; köle gemisi olmak için yaptığı tüm değişiklikler tamamlanmı tı. Bugün son malzemeleri y kleyecekti ve yarın insan y   u ona getirilecekti. Jamaillia'dan tek başına ayrılacaktı. Wintrow gitmişti. Demir alır almaz, liman çamurunda yatan bir veya daha fazla tembel yılan kıvrılmadan onu takip edecekti. Bundan sonra yılanlar onun arkadaşları olacaktı. Dün gece, limanın geri kalanı sessizken, küçük bir yılan yükselmiş ve demirlemi  köle gemilerinin arasında sinsice dolaşmaya ba lamı tı. Ona geldiğinde, başını suyun üstüne kaldırmış ve onu dikkatle izlemi ti. Bakı larında bir şey, boğazını korkuyla sıkı tırmı tı. Nöbetçileri bile  a ıramamı tı. Wintrow gemide olsaydı, en azından biri onun korkusunu hisseder ve ona yardım ederdi. Düşüncelerini ondan uzaklaştırdı. Artık kendine bakmak zorundaydı. Kaybı kalbini parçalıyordu. Bunu inkar etti. Her şeyi reddetti. Güzel bir gündü. Demir atmış geminin salınımında dalgaların gövdeye çarpmasını dinledi. Çok huzurluydu.

"Gemi? Vivacia?"

Yavaşça başını çevirip arkasına ve yukarıya baktı. Gantry, ba  güvertede durmuş, ona konuşmak için korkuluğa yaslanmıştı.

"Vivacia?  unu keser misin lütfen? Tüm mürettebatı tedirgin ediyor. Bugün iki kişi eksik, izinlerinden dönmediler. Sanırım onları sen korkuttun."

Korkutmak mı? Kimsenin görmediği yalnızlık, izolasyon ve yılanların nesi korkutucu ki?

"Vivacia? Findow'u gelip sana keman çalsın. Ben de bugün birkaç saat izinliyim, söz veriyorum, her anını Wintrow'u aramakla ge irece im. Sana söz veriyorum."

Bunun onu mutlu edeceğini mi sanıyorlardı? Wintrow'u bulup onu geri getirip ona hizmet etmeye zorlarsa, onun mutlu ve uysal olacağını mı sanıyorlardı? Kyle buna inanırdı. Kyle, Wintrow'u gemisine ilk başta bu şekilde getirmişti. Kyle, istekli kalbin ne olduğunu hiç anlamıyordu.

"Vivacia," dedi Gantry, sesinde çaresizlik vardı. "Lütfen. Lütfen, sallanmayı keser misin? Bugün deniz cam gibi sakin. Limandaki diğer tüm gemiler hareketsiz. Lütfen."

Gantry için üzüldü. O iyi bir arkadaşı ve çok yetenekli bir denizciydi. Bunların hiçbirisi onun suçu değildi. Bunun için acı çekmemeliydi.

Ama o da çekmemeliydi.

Gücünü toplamaya çalıştı. O iyi bir denizciydi; ona küçük bir açıklama borçluydu. "Kendimi kaybediyorum," diye başladı, ama bunun ne kadar tuhaf geldiğini fark etti. Tekrar denedi. "Birinin geri döneceğini bildiğimde o kadar zor değil. Ama dönmeyeceğini bildiğimde, kendime tutunmak birdenbire zorlaşıyor. Düşünmeye başlıyorum... Hayır. Düşünmüyorum. Neredeyse bir rüya gibi, ama biz yaşam gemileri uyuyamayız. Ama rüya gibi ve rüyada ben başka biriyim. Başka bir şey. Ve yılanlar bana dokunuyor ve bu her şeyi daha da kötüleştiriyor."

Adam şimdi daha da endişeli görünüyordu. "Yılanlar," diye şüpheyle tekrarladı.

"Gantry," dedi çok zayıf bir sesle. "Gantry, limanda yılanlar var. Çamurun dibinde saklanıyorlar."

Derin bir nefes aldı ve içini çekti. "Bunu daha önce de söylemiştin. Ama Vivacia, başka kimse onları görmedi. Bence yanıyorsun." Bir yanıt bekleyerek durakladı.

Kız ondan başka yere baktı. "Wintrow burada olsaydı, onları hissederdi. Benim aptalca davranmadığımı anlardı."

"Şey," dedi Gantry isteksizce. "Korkarım burada değil. Ve bunun seni mutsuz ettiğini biliyorum. Belki de biraz korkutuyor olabilir." Bir an durakladı. Sesi, sanki gergin bir çocukla konuşuyormuş gibi, ikna edici bir tona büründü. "Belki aşağıda yılanlar vardır. Ama varsa, onlara ne yapabiliriz ki? Bize zarar vermiyorlar. Bence ikimiz de onları görmezden gelmeliyiz, sence de öyle değil mi?"

Kafasını çevirip ona baktı, ama o onun bakışlarını kaçırdı. Onun hakkında ne düşünüyordu? Yılanlar hayal ettiğini mi? Wintrow'un onu terk etmesinden duyduğu kederin onu deliye çevirdiğini mi? Sessizce konuştu. "Delirmedim, Gantry. Böyle yalnız kalmak... benim için... zor. Ama

delirmiyorum. Belki eskisinden daha net görüyorumdur. Kendi gözümle görüyorum, Vestrit'lerin gözüyle değil."

Açıklamaya çalışması onu daha da karıştırdı. "Tabii. Elbette. Ee." Ondan başka yere baktı.

"Gantry, sen iyi bir adamsın. Seni seviyorum." Bu sözleri neredeyse söylemeyecekti.

Ama sonra söyledi. "Başka bir gemiye binmelisin."

Ona konuşurken terinden ani bir korku kokusu alabiliyordu. "Şimdi, sizinle kıyaslanabilecek başka hangi gemi var?" diye sordu aceleyle. "Seninle seyahat ettikten sonra, neden başka bir gemiye binmek isteyeyim ki?" Sesinde sahte bir samimiyet vardı.

"Belki de yaşamak istediğin içindir," dedi kız çok alçak bir sesle. "Bu yolculuk hakkında çok kötü bir his var içimde. Çok kötü bir his. Özellikle de tek başıma yapmam gerekiyorsa."

"Öyle konuşma!" dedi sertçe, sanki kız asi bir çocukmuş gibi. Sonra daha sakın bir sesle, "Yalnız olmayacaksın. Ben sizinle olacağım. Findow'a gelip sizin için keman çalmasını söyleyeyim mi?"

Omuzlarını silkti. Denemişti. Gözlerini Satrap'ın sarayının uzaktaki kulelerine dikti.

Bir süre sonra adam uzaklaştı.

Kaptan Tenira'nın onu tanıyacağından korkmuştu. Üç yıl önce Kış Toplantısı'nda onun oğluyla dans etmişti. Ama Bingtown Tüccarı, denizci Athel ile Ephron Vestrit'in kızı Althea arasında herhangi bir benzerlik görmüşse de, bunu hiç belli etmedi. Onu baştan aşağı eleştirel bir bakışla süzdü, sonra başını salladı. "Sen iyi bir denizciye benziyorsun, evlat. Ama sana söyledim. Başka eleman almayacağım. Mürettebatım dolu." Konuşması, konunun kapanmış gibi geliyordu.

Althea gözlerini yere indirdi. İki gün önce limanda Ophelia'yı görmüştü. Eski yaşam gemisinin gümüş rengi gövdesi ve gülümseyen baş figürü onu şok edecek kadar derinden etkilemişti. Liman tavernalarında sorduğu bir iki soru, ona ihtiyacı olan tüm bilgileri vermişti. Yaşayan gemi birkaç gün içinde Bingtown'a dönmek üzere yola çıkacaktı. Bunu duyar duymaz Althea, bir şekilde o gemiye binmeye karar verdi. Limanda dolaşp

kaptanı yalnız yakalamak için fırsat kolladı. Planı basitti. Önce gemide gemici olarak işe girmeye çalışacaktı. Bu işe yaramazsa, kim olduğunu ona açıklayıp eve gitmek için yalvaracaktı. Onun onu geri çevireceğini düşünmüyordu. Yine de Tenira'yı bu liman tavernasına kadar takip edip yemeğini bitirene kadar beklemek tüm cesaretini gerektirmişti. Köşede durup yemeğini bitirmesini beklemiş, sonra yanına yaklaşmıştı. Kaptan çatalını bırakıp sandalyesine yaslandığında, Althea onun önüne geçmişti. Şimdi tüm cesaretini topladı. "Affedersiniz, efendim. Bingtown'a dönmek için bedavaya çalışırım."

Kaptan sandalyesinde dönerek ona baktı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Neden?" diye şüpheyile sordu.

Althea çıplak ayaklarının arasındaki tavernanın zeminine baktı ve dudağını ısırды. Sonra Ophelia adlı yaşam gemisinin kaptanına baktı. "*Reaper*'dan maaşımı aldım... en azından bir kısmını. Eve gitmek istiyorum efendim, anneme vermek için." Althea garip bir şekilde yutkundu. "Hepsi bitmeden. Ona eve para ile döneceğime söz verdim, efendim, babamın durumu çok kötü. Döndürmeye çalıştım, ama Bingtown'a giden bir gemi aradıkça, her gün daha fazla para harcıyorum." Yere baktı. "Bana hiçbir şey ödemeseniz bile, şimdi gidersem, burada bekleyip ücretli bir yer bulmaya çalışmaktan daha fazla para ile eve dönebilirim."

"Anlıyorum." Kaptan Tenira önündeki tabağa baktı ve onu rahatça itti. Dilini bir an için arka dişlerinin arasında bir şeyin peşinde dolaştırdı. "Peki. Bu takdire şayan. Ama yine de seni beslemek zorunda kalırdım, sanırım. Ve bir yaşam gemisinde çalışmak, diğer gemilerde çalışmakla aynı şey değildir. Rüzgar veya hava koşullarıyla ilgisi olmayan bir canlılıkları vardır. Ve Ophelia, inatçı bir hanımefendi olabilir."

Althea gülümsemeyi bastırmak için dudaklarını ısırды. Ophelia en eski canlı gemilerden biriydi, ilk nesil gemilerden sayılırdı. Eski, eskimiş bir gemiydi, bazen müstehcen ve ahlaksız, bazen de aristokrat ve otoriter davranırdı. Ophelia'yı tanımlamak için duyduğu en nazık söz, "inatçı bir hanımefendi" idi.

"Ellerin hızlı ve becerikli olmaktan daha fazlası olmalı," diye öğüt veriyordu Kaptan Tenira. "Sabit olmalılar. Ondan korkmamalı ya da ona karşı batıl inançlara kapılmamalısın. Ve onun sana zorbalık yapmasına da izin vermemelisin. Hiç yaşam gemisine bindin mi, evlat?"

"Biraz," diye itiraf etti Althea. "Denize açılmadan önce, bazen Bingtown'daki Kuzey Duvarı'na gidip onlarla konuşurdum. Onları seviyorum, efendim. Onlardan korkmuyorum."

Kaptan boğazını temizledi. Farklı bir sesle, "Ve bir ticaret gemisi, bir katliam gemisinden çok farklıdır. Biz çok daha hızlı hareket ederiz ve çok daha temiz tutarız. İkinci kaptan sana atla dediğinde, hemen atlarsın. Bunu yapabilir misin?"

"Evet efendim, yapabilirim. Ben temizim ve çalıştığım yeri temiz tutarım." Althea kukla gibi başını sallıyordu.

"Peki." Kaptan düşündü. "Yine de sana ihtiyacım yok, biliyorsun. Canlı gemide hizmet etmek, birçok erkeğin her şeyi göze alacağı bir şeydir. Sen, daha yaşlı ve deneyimli bir adamla kolayca doldurabileceğim bir pozisyona giriyorsun."

"Biliyorum efendim. Minnettarım efendim."

"Öyle ol. Ben sert bir efendiyim, Athel. Bingtown'a varmadan pişman olabilirsin."

"Affedersiniz efendim, ama sizin hakkınızda öyle duymuştum. Sert ama adil olduğunuzu." Gözlerini tekrar kaptanın gözlerine dikti. "Adil bir adam için çalışmaktan korkmuyorum."

Bu, tam da yeterliydi. Kaptan neredeyse gülümsüyordu. "O halde gidip ikinci kaptana rapor ver. Adı Grag Tenira. Seni işe aldığımı ve çapa zincirindeki pası temizlemek istediğini söyle."

"Peki efendim," dedi Althea, yüzünü az da olsa buruşturarak. Çapa zincirindeki pası kazımak sonsuz bir işti. Sonra, bir yaşam gemisindeki çapa zincirindeki pası kazımak bile, *Reaper*'da yaptığı diğer işlerden daha iyiydi, diye hatırladı. "Teşekkürler efendim."

"Git hadi," dedi Kaptan Tenira ona nazikçe. Sandalyesinde öne doğru eğilerek bira bardağını aldı ve geçen bir tavernacı çocuğa salladı.

Althea, dışarıdaki tahta kaldırıma çıkar çıkmaz derin bir rahatlama nefesini verdi. Yanından esen soğuk rüzgarı neredeyse hissetmiyordu. Tenira onu tanımamıştı ve artık onun onu tanıma ihtimalinin çok düşük olduğuna karar verdi. Alçakgönüllü bir gemici çocuğu olarak, kaptanla yüz yüze gelme ihtimali çok düşüktü

. Artık onu Athel olarak gördüğüne göre, muhtemelen onu Athel olarak görmeye devam edecekti. Grag Tenira'yı da atlatabileceğinden emindi. Gemici çocuğu Athel, dans partneri Althea'ya hiç benzemiyordu. Başardığını fark edince kalbi birden hızla çarptı. Bingtown'a geri dönebilecekti. Kaptan Tenira hakkında duyduklarının hepsi doğruysa, yolculuk sırasında birkaç kuruş kazanacaktı. Adam adil biriydi. Onu çalışırken görürse, ödüllendirecekti. Yüzünde bir gülümseme belirdi. Ophelia yarın ayrılacaktı. Tek yapması gereken deniz çantasını alıp gemiye gitmek ve hamak asacak bir yer bulmaktı. Yarın evine doğru yola çıkacaktı.

Ve yine bir yaşam gemisinde. Kalbi karışık duygularla doldu. Ophelia, Vivacia değildi. Orada hiçbir bağı yoktu. Öte yandan, Ophelia rüzgar ve dalgaların sürüklediği ölü bir tahta parçası değildi. Yine duyarlı bir gemide olmak iyi olacaktı. Ve bu yağlı küçük kasabadan kurtulacağı için mutlu olacaktı.

Ayaklarını kaldığı harap hanın yönüne çevirdi. Bu gece Ophelia'ya binecek ve yarın yola çıkacaktı. Brashen'ı bulup veda etmek için zaman yoktu. Nerede olduğunu bilmiyordu. Bildiği tek şey, şu anda çoktan denize açılmış olabileceğiydi. Zaten ne anlamı vardı ki? O kendi yoluna gidecekti, o da kendi yoluna. Hayat böyleydi. O adamla hiçbir bağı yoktu. Hiç yoktu. Neden onu düşündüğünü bile bilmiyordu. Ona söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Onu tekrar görmek, sadece zorlu sözler ve konuların gündeme gelmesine neden olacaktı.

Gemi acentesinin ofisi küçük ve havasızdı. Şömine, o kadar küçük bir odaya göre çok şiddetli yanıyordu. Dışarıdaki rüzgarlı ve temiz havadan sonra içerisi dumanlı gibiydi. Brashen yakasını çekiştirdi, sonra ellerini dizlerinin üzerine koydu.

"*Springeve* gemisi için işe alım yapıyorum. Kaptan bana bu kadar güveniyor. Ve ben bu güveni çok ciddiye alıyorum. Eğer gemiyi dikkatsiz ya da sarhoş bir adamla gönderirsem, gemiye zaman, para ve can kaybettirebilirim. Bu yüzden kimi işe alacağıma çok dikkat ediyorum."

Küçük, kel bir adam olan acente, piposunu içmek için durakladı. Bir cevap bekliyor gibi görünüyordu, bu yüzden Brashen bir cevap bulmaya çalıştı. "Ağır bir sorumluluk," dedi cesaretle.

Ajan sarımsı bir duman üfledi. Dumanın keskin kokusu Brashen'in gözlerini ve boğazını yakıyordu ama o bunu belli etmemeye çalıştı. Tek istediği, kapının dışındaki ilan tahtasına asılan gemicinin pozisyonuydu. *Springeve*, Candletown ile Bingtown arasındaki sahil şeridinde sefer yapan küçük, sık bir ticaret gemisiydi. Her kasabada aldığı veya bıraktığı yük, bir sonraki uğrayacağı limanı belirliyordu. Acenta bunu nazıkçe böyle açıklamıştı. Brashen'e bu, *Springeve'in* korsanlarla işbirliği içinde, diğer gemilerden çalıntı malları alıp sattığı izlenimini verdi. Brashen bu tür bir işe karışmak istediğinden emin değildi. Aslında, hiçbir tür işte çalışmak istemediğinden emindi. Ama parası bitmişti ve cindinleri de neredeyse tükenmişti. Bu yüzden çalışmak zorundaydı ve bu iş de diğerlerinden farksızdı.

Adam tekrar konuşmaya başladı ve Brashen dikkatle dinliyormuş gibi yaptı.

"... ve onu kaybettik. Çok yazık, yıllardır bizimle çalışıyordu. Ama, eminim biliyordur..." Pipesinden uzun bir nefes çekti ve burnundan üfledi. "Zaman ve gelgit kimseyi beklemez. Bozulabilir yükler de öyle. *Springeve'nin* yola çıkması gerekiyor ve yeni bir tayfa lazım. Bahsettiğimiz sulara aşına görünüyorsun. Sana düşündüğün kadar para ödeyemeyebiliriz."

"Bana ne kadar ödeyebilirsiniz?" diye sordu Brashen açıkça. Sonra sözlerinin sertliğini yumuşatmak için gülümsedi. Baş ağrısı aniden geri gelmişti ve adam bir kez daha yüzüne duman üflerdiyse kusacağını düşündü.

"Şey." Küçük adam onun sorusuna biraz sinirlendi. "Tabii ki duruma göre değişir. *Reaper'dan* biletini aldın, ama iddia ettiğin diğer deneyimlerini kanıtlayacak hiçbir şeyin yok. Bunu düşünmem gerek."

Daha fazla bilet olan birinin başvurmasını umduğunu kastetmişti. "Anlıyorum. Beni isteyip istemediğine ne zaman karar vereceksin?" Bu da çok açık bir soruydu. Söyledikten sonra fark etti, ama ağzından çıkmadan önce sözlerini kontrol edemiyordu. Adama tekrar gülümsedi ve gülümsemesinin, hissettiği kadar mide bulandırıcı olmaması umdu.

"Muhtemelen sabahın erken saatlerinde."

Adam piposundan bir nefes çektiğinde, Brashen eğilip pantolonunun paçasını düzeltir gibi yaptı. Adam nefes verene kadar bekledi, sonra tekrar doğruldu. Hâlâ sarımsı bir duman bulutu onu bekliyordu. Öksürdü, sonra boğazını temizledi. "O zaman tekrar gelip sorayım mı?" Brashen'in midesinde bir endişe düğümü oluşuyordu. Yine bir gün yemek yemeden, bir gece dışarıda uyuyarak geçirecekti. Böyle geçen her gün, düzgün bir iş bulma şansı azalıyordu. Aç, kirli, sakallı bir adam, bir gemi tayfası için aranan özellikler değildi.

"Evet. Öyle yap," dedi acente dalgın bir şekilde. Zaten masasındaki kağıtları karıştırmaya başlamıştı, Brashen'i aklından çıkarmıştı. "Ve denize açılmaya hazır ol, çünkü seni istersek, hemen istemek isteyeceğiz. İyi günler."

Brashen yavaşça ayağa kalktı. "Bu çok cesurca. Beni isteyip istemediğinizi ya da ne kadar ödeyeceğinizi söylemiyorsunuz, ama bana göz kırparsanız hemen hazır olmalıyım. Sanmıyorum." Aklının mantıklı bir kısmı ona *aptal olduğunu* haykırıyordu. *Sus, sus, sus!* Ama sözler ağzından çıkmıştı ve şimdi geri almaya çalışırsa, sadece cahil ve kaba görünür. Sesine alaycı bir nezaket katarak ekledi: "İyi günler, efendim. Birlikte iş yapamadığımız için üzgünüm."

Gemi acentesi hem kırılgan hem de endişeli görünüyordu. "Bekle!" diye bağırdı neredeyse öfkeyle. "Bekle."

Brashen durdu ve ona döndü, bir kaşını sorgulayıcı bir şekilde kaldırdı.

"Aceleci davranmayalım." Adamın gözleri kararsızca dolaştı. "Ne yapabileceğimizi söyleyeyim. Bugün *Reaper'in* adamıyla konuşacağım. Eğer seninle bir sorunu olmadığını söylerse, sana orada aldığın maaşı ödeyeceğiz. Bu adil."

"Hayır. Adil değil." Sert bir tavır takındığı için, bundan vazgeçemezdi. Ayrıca, ajanın *Reaper'dan* kimseyle konuşmasını da istemiyordu. "*Reaper'da* ben üçüncü kaptandım. *Springeve* ile sözleşme imzalarsam, ikinci kaptan olacağım. Kaptan değil, gemide denizci de değil. Gemide olan her şeyden sorumlu ikinci kaptan. *Springeve* daha küçük bir gemi olabilir, ama iş daha büyük. Ticaret gemisindeki mürettebat, katliam gemisindeki mürettebattan daha çok ve daha hızlı çalışmak zorundadır. Ve *Springeve'nin*, *Reaper'in* hiç kazanamadığı kadar çok para kazandığını iddia edebilirim, eğer o kadar değerliyse

Eğer *Springeve'de* ikinci kaptan olarak çalışırsam, önceki ikinci kaptanın aldığı maaşı istiyorum.

"Ama o gemide yılların tecrübesi vardı!" dedi acente tiz bir sesle.

"Ben Vivacia'da, çok daha büyük bir gemide yıllarca ikinci kaptanlık yaptım. Hadi. Bana son adamın maaşını ver. Onunla para kazandıysan, benimle de aynı kadar kazanacağını garanti ederim."

Ajan sandalyesine geri çöktü. "İyi bir ikinci kaptanın kibrine sahipsin," diye kabul etti isteksizce. "Tamam. Yelken açmaya hazır ol ve ikinci kaptan maaşı ile. Ama seni uyarıyorum, kötü bir performans gösterirsen, kaptan seni bir sonraki limanda, ne kadar küçük olursa olsun, gemiden atacak."

"Ben daha iyisini yaparım, çünkü ben dürüst ve çalışkan bir adamım," dedi Brashen. "Hemen gemiye rapor vereceğim. Eğer yarından sonra hareket edecekse, en azından tüm eşyaların düzgünce yerleştirildiğinden ve mürettebatın artık ikinci kaptanın ben olduğumu anladığından emin olmak için bu kadar zamana ihtiyacım var. Böylece kaptan da benim yeteneklerimi bir gün boyunca test edebilir. Benim çalışma tarzımı beğenmezse, kovulurum. Bu adil mi?"

Ona böyle bir taviz vermek için doğru zamandı. Ajan, düşünceli bir şekilde gözlerini kısarak gururunu biraz kurtardı ve sonra başını salladı. "Adil. *Springeve'in* demirlediği yeri biliyor musun?"

Brashen ona sırtıttı. "Görmediğim bir gemide iş isteyen bir adama ben mi benziyorum? Nerede demirlediğini biliyorum. Fikrini değiştirirsen, ben ve deniz çantam gemide olacağız. Ama değiştirmeyeceğini düşünüyorum."

"Peki. Tamam. İyi günler." "İyi günler."

Brashen adamın ofisinden çıktı ve kapıyı arkasında sıkıca kapattı. Dışarı çıkınca, kararlı adımlarla caddede ilerledi. Deniz çantasının, dün gece uyuduğu at ahırının arkasındaki saman yığnında olduğunu görünce rahatladı. Eğer çalınmış olsaydı, başı gerçekten belaya girecekti. Çantayı açıp içindeki eşyalara hızlıca göz attı, çalınan bir şey olmadığından emin olmak için. İçinde çok değerli bir şey yoktu, ama ne de olsa onun malıydı. Çantayı karıştırdı. Cindin stoğu hala oradaydı. Azalmıştı, ama yeterecekti.

Zaten görev başındayken kullanmayacaktı. Görev başındayken asla cindin kullanmazdı. Muhtemelen bir kenara koyacak ve gemideyken hiç kullanmayacaktı. Sonuçta, *Vivaria'da* geçirdiği yıllar boyunca, karada izinli olduğunda bile hiç kullanmamıştı.

Vivacia'yı düşünmek içinde sönük bir acı uyandırdı. O gemideki yerini kaybettiğinde, çok şey kaybetmişti. Ephron Vestrit hastalanmasaydı, her şey nasıl olabilirdi diye hayal etmeye çalıştı. Hâlâ o gemide seyrediyor olacağını biliyordu. Althea da. Onu düşünmek onu acıttı. Bu kirli şehirde nerede olduğunu bile bilmiyordu. Aptal ve inatçı, işte o buydu. O gece öylece çekip gitmek için hiçbir neden yoktu. Birbirlerini tanımadıklarını söylemişti. Bunlar sadece sözlerdi, o daha iyi biliyordu, o da biliyordu.

Onu o kadar iyi tanıyordu ki, artık onunla hiçbir ilgisi olmak istemiyordu.

Sokakta durdu, deniz çantasını indirdi ve kalan cindin'i çıkardı. Çubuktan küçük bir parça kopardı ve yanağına sıkıştırdı. Fazla değildi, gemide düzgün bir yemek yiyene kadar canlı görünmesine yetecek kadardı. Garip, birkaç gece karnının neredeyse boş kalması, sert ekmek ve tuzlu sığır etini bile lezzetli hale getirebiliyordu. Cindin bir an acı verdi, sonra dilini kullanarak daha iyi bir yere koydu ve sorun kalmadı. Ağzındaki acıyı bastırmak için derin bir nefes aldı ve tüm dünyanın daha net bir şekilde odaklandığını hissetti. Deniz çantasını tekrar omzuna attı ve rıhtıma doğru yöneldi.

Dünyada tekrar kesin bir yere sahip olmak iyi olurdu. Ve *Springeve* ilginç bir gemi olacağına benziyordu. Vivacia ile İç Geçit'te defalarca gidip gelmiş olmasına rağmen, pek durmamışlardı. Kaptan Vestrit, alışverişinin çoğunu Jamaillia'nın güneyinde yapmıştı. Brashen, o bölgedeki yüzlerce egzotik küçük limana gitmişti. Şimdi Korsan Adaları'nı yeniden keşfetmek ilginç olacaktı. Orada onu hatırlayan biri olur mu diye merak etti.

Wintrow'un tahminine göre öğlen vakti gelip geçmişti. En azından midesi öyle söylüyordu. Yüzüne tekrar dokundu, sonra parmak uçlarına baktı. Yeni dövmenin akıntısı yapış yapıştı. Nasıl görüldüğünü merak etti. Kendisiyle aynı hücrede bulunan diğerlerinin yüzlerinde de aynı yeşil işareti görebiliyordu, ama nedense kendi yüzünde hayal edemiyordu. Onlar köleydi, dövmelemin dövölmüş olması bir şekilde şok edici değildi.

şok edici gelmiyordu. Ama o köle değildi. Bu bir hataydı. Babası gelip onu kurtarmalıydı. Bir balonun patlaması gibi, bunun tamamen mantıksız olduğunu anladı. Dün, yüzleri onunki kadar temizdi. Onlar da onun gibi bu duruma yeni gelmişlerdi. Ama nedense kendini henüz bir köle olarak düşünemiyordu. Her şey büyük bir hataydı.

Bir süredir sesler duyuyordu, kalabalığın mırıldanmaları, gürültünün üstüne çıkmak için yükselen sesler. Ama onları görmeye gelen kimse yoktu, tek başına uyuşuk bir şekilde devriye gezen bir muhafız dışında.

Boğazını temizledi. Kimse ona bakmadı. Yine de konuştu. "Neden alıcı yok? Diğer kafeslerde alıcılar dolaşıp köle alıyordu."

Kirli çocuk yorgun bir sesle konuştu. "O zaman harita suratlı kalemlerin yanından geçmiş olmalısın. Onlar neredeyse her teklifi kabul ederler. Vasıflı köleler, onları kiralayan şirketler tarafından satın alınır. Şirketler birbirleriyle rekabet etmek için açık artırmada teklif verir. Yeni köleler," diye aniden durakladı, sonra boğazını temizledi. Sesi biraz kısılmıştı. "Bizim gibi yeni köleler de açık artırmada satılır. Buna merhamet yasası diyorlar. Bazen ailen ya da arkadaşların seni satın alır ve özgürlüğünü geri verir. Eskiden bunu oldukça komik bulurdum. Arkadaşlarımla birlikte müzayedelere gider, yeni köleler için teklif verirdik. Sadece parayı yükseltmek, kardeşlerinin ya da babalarının ter dökmesini izlemek için." Yine aniden boğazını temizledi ve kafesin köşesine döndü. "Buraya geleceğimi hiç düşünmemiştim."

"Belki arkadaşların seni satın alır," dedi Wintrow sessizce.

"Dişlerini kırmadan susar mısın?" diye bağırdı çocuk ve Wintrow, onun için teklif verecek bir ailesi veya arkadaşı olmadığını anladı. Diğerlerinin de öyle olduğu belliydi. Biri orta yaşlı bir kadındı. Yüzü normalde gülümser gibi görünüyordu, ama bugün çökmüş gibiydi. Samanların üzerinde otururken hafifçe sallanıyordu. İki çekingen genç adam vardı, muhtemelen yirmili yaşların ortalarındaydılar, kaba çiftçi kıyafetleri giymişlerdi. Yan yana oturmuş, sessiz ve boş gözlerle bakıyorlardı. Wintrow onların kardeş mi yoksa arkadaş mı olduklarını merak etti. Çit içindeki diğer kadın, hayal kırıklığına uğramış ve sert bir ifadeyle, yaşını tahmin etmek zordu. Kollarını dizlerine sararak bir köşeye kıvrılmış oturuyordu. Dudakları

düz bir çizgi oluşturunuyordu, gözleri sürekli kısılmıştı. Ağzında hastalık lezyonları vardı.

Kısa kış günü neredeyse bitmek üzereydi ki köleleri almaya geldiler. Wintrow bu adamları daha önce hiç görmemişti. Kısa sopalar ve uzun, ağır zincirler taşıyorlardı. Her köle zincirlerinden kurtuldukça, yeni kölelerden oluşan bir zincir oluşturuldu. "O tarafa," dedi adamlardan biri. Diğer konuşmaya tenezzül etmedi. Wintrow'u acele ettirmek için sopasıyla sertçe dürttü.

Wintrow, bir inek gibi blokta satılmaya karşı isteksizliği, son birkaç gündür yaşadığı belirsizliğin yorgunluğuyla çatışıyordu. En azından şu anda, üzerinde hiçbir kontrolü olmasa da kesin bir şey oluyordu. Elindeki zinciri sıkıca tutarak, diğerlerinin peşinden beceriksizce yürüdü. Yürürken etrafına bakındı, ama görececek pek bir şey yoktu. Geçtikleri çoğu ağıllar artık boştu. Kalabalığın gürültüsü arttı ve aniden açık bir avluya çıktılar. Avluyu köle kulübeleri çevreliyordu. Ortada, darağacına benzeyen, basamaklı yükseltilmiş bir platform vardı. Önünde bir kalabalık durmuş, mallara bakarak gülüyor, içiyor, birbirleriyle şakalaşüyor ve yorumlar yapıyordu. Ve diğer insanları satın alıyorlardı. Wintrow aniden dökülmüş bira ve yağlı, tütsülenmiş etin iştah açıcı kokusunu aldı. Kalabalığın arasında yiyecek satıcıları vardı. Platformun ötesinde, Wintrow bir dizi dövme standı gördü, hepsi oldukça yoğundu.

Canlı bir pazar günü, diye düşündü. Hiç şüphesiz bazı insanlar bugün erken kalkmış ve bunu iple çekmişlerdi. Şehirde bir gün, arkadaşları görmek, pazarlık yapmak. Müzayedeye gidip bugün hangi köleler satılıyor diye bakmak.

Müzayedecinin platformdaki grubu bitirene kadar bir süre merdivenlerin altında toplu halde bekletildiler. Birkaç ciddi alıcı, onları daha yakından görmek için kalabalığın arasından itişip kakışarak ilerledi. Bazıları, yaş, dişlerin durumu, geçmiş deneyimleri gibi sorularını satıcılara bağırarak sordu. Satıcılar, alıcıların kendileri duyup anlamamış gibi, soruları söz konusu köleye tekrarlardı. Biri Wintrow'un yaşını sordu. "On dört," diye cevapladı sessizce.

Alıcı aşağılayıcı bir ses çıkardı. "On ikiye alırdım. Kolunu kaldır, koluna bir bakalım." Ve satıcı bunu yaptığinde, "Eh,

burada biraz kas var. Ne tür işler yapmayı bilirsin, evlat? Mutfak? Tavukçuluk?"

Wintrow boğazını temizledi. O neydi ki? İyi becerileri olan bir köle daha iyi muamele görürdü, en azından ona öyle söylenmişti. Elindeki kartları en iyi şekilde kullanmalıydı. "Rahip olmak için eğitim alıyordum. Meyve bahçelerinde çalıştım. Vitray yapabilirim. Okuma, yazma ve hesap yapabilirim. Ve gemi tayfasıydım," diye ekledi isteksizce.

"Kendini çok beğenmiş," alıcı alaycı bir şekilde dedi. Arkadaşına başını sallayarak arkasını döndü. "Eğitmesi zor olacak. Zaten çok şey bildiğini sanıyor."

Buna uygun bir cevap düşünmeye çalışırken, zincirinin bir sarsıntısı dikkatini çekti. Diğerleri merdivenleri tırmanmaya başlamıştı ve Wintrow da onların peşinden sendeleyerek çıktı. Birkaç saniye boyunca, tek konsantre olabildiği şey, dik merdivenler ve ayak bileklerini birbirine bağlayan kısa zincirlerdi. Sonra, meşalelerle aydınlatılmış ahşap sahnedeki köle sırasına girdi.

"Yeni köleler, taze köleler, henüz kötü alışkanlıkları yok, onları kendiniz öğretmek zorunda kalacaksınız!" Müzayedeci konuşmasına başladı. Kalabalık yarı yürekli kahkahalarla karşılık verdi. "İşte elimde olanlar, kendiniz görün ve hangisinin açık artırmaya çıkacağına karar verin. Burada çiftlik, tarla veya ahır işleri için uygun birkaç sağlam el var; burada sıcak kalpli bir büyükanne var, çocuklarınıza göz kulak olmak için mükemmel; burada biraz yıpranmış ama hala iyi yılları olan bir kadın var; ve birkaç erkek çocuk, canlı, sağlıklı çocuklar, her şeyi öğrenebilecek kadar genç. Şimdi, açık artırmayı kim başlatmak ister? Utangaç olmayın, sesinizi yükseltin ve gözünüze çarpanı bana söyleyin. Müzayedeci, platformdaki mallara hevesle bakan kalabalığa davetkar bir şekilde eliyle işaret etti.

"Mayvern! Yaşlı kadın! Üç gümüş!" Wintrow kalabalığın içinde çaresiz genç kadını gördü. Belki bir kızı ya da genç bir arkadaşıydı. Yanındaki platformda duran yaşlı kadın, utanmış ya da umutlanmaya korkmuş gibi ellerini yüzüne kaldırdı. Wintrow'un kalbi parçalanacak gibi oldu. Sonra bir şey gördü ve kalbi birden yerinden fırladı. Babasının boyu ve sarı saçları kalabalığın içinde bir bayrak gibi göze çarpıyordu, onu eve ve güvene çağırıyordu. Arkasında bir adamla bir şey konuşuyordu.

"Baba!" diye bağırdı ve Kyle Haven'ın başının inanamayan bir ifadeyle platforma döndüğünü gördü. Yanında Torg'u gördü, elini şaşkınlık içinde ağzına götürerek onun şaşkınlığını çok iyi taklit ediyordu. Görevlilerden biri Wintrow'un kaburgalarına sopasıyla vurdu.

"Kıpırdama. Sıranı bekle," diye emretti.

Wintrow darbeyi neredeyse hissetmedi, sözleri de duymadı. Gözleri sadece ona bakan babasının yüzündeydi. O yüzler denizinde babası çok küçük ve uzak görünüyordu. Karanlık çökmek üzereyken, Wintrow babasının yüzündeki ifadeyi net olarak göremiyordu. Babasına bakarak Sa'ya dua etti. Ne zihninde ne de dudaklarında herhangi bir kelime şekilleniyordu; sadece merhamet için yalvarıyordu. Babasının Torg'a dönüp aceleyle bir şeyler konuştuğunu gördü. Bu saatte babasının harcayacak parası kalmış mıydı acaba? Ama olmalıydı, yoksa satın aldıklarını alıp gemiye geri dönerdi. Wintrow umutla gülümsemeye çalıştı, ama nasıl yapacağını tam olarak hatırlayamadı. Babası şu anda ne hissediyordu? Öfke, rahatlama, utanç, acıma? Wintrow bunun önemi olmadığına karar verdi. Babası ona bakıp da onu satın almazdı. Almaz mıydı? Sonuçta annesi ne derdi?

Eğer söylenmezse hiçbir şey, diye fark etti Wintrow aniden. Oğlunun Jamaillia Şehrinde kaçtığını bilirse, hiçbir şey.

Müzayedeci, önündeki masaya kamçısını vurdu. "Satıldı!" diye bağırdı. "On gümüşe, bayan. Artık sizinle, hanımefendi. Şimdi, bir sonraki teklifi kim verecek? Haydi, burada iyi köleler var. Bu tarla işçilerinin kaslarına bakın. Bahar ekimine sadece birkaç ay kaldı, çiftçiler. Hazırlık için erken değil!"

"Baba! Lütfen!" diye bağırdı Wintrow ve görevli onu tekrar dürttüğünde geri çekildi.

Kyle Haven yavaşça elini kaldırdı. "Beş parça. Bu çocuk için."

Kalabalık bu aşağılayıcı teklife gülerek tepki gösterdi. Beş bakır parçası için bir köle değil, bir kase çorba satın alınmıştı. Müzayedeci elini göğsüne koyarak abartılı bir şekilde geri çekildi. "Beş parça mı?" diye alaycı bir şekilde sordu. "Ah, evlat, babana ne yaptın da bu kadar kızdırdın? Beş parça teklif edildi, beş parça ile başlıyoruz. Bu beş parça köleye başka ilgilenen var mı?"

Kalabalıktan bir ses yükseldi. "Hangi çocuk okuma, yazma ve hesap yapabilen?"

Wintrow sessiz kaldı, ama bir muhafız yardımsever bir şekilde cevap verdi, "O. Rahip olmak için eğitim görüyordu. Vitray da yapabildiğini söylüyor."

Bu son iddia, bu kadar genç görünen bir çocuk için diğerlerini şüpheye düşürdü. "Bir bakire bakire!" diye gülerek birisi teklif etti.

"İki!"

"Dik dur," dedi gardiyan ve sopasıyla onu dürterek bu tavsiyeye uymasını sağladı.

"Üç," dedi babası somurtkan bir şekilde.

"Dört!" Bu, kalabalığın kenarında duran gülünç bir genç adamdan geldi. O ve arkadaşları birbirlerine dirsek atıp yer değiştirdiler, bakışları Wintrow'dan babasına kaydı. Wintrow'un kalbi sıkıştı. Babası onların oyununu fark ederse, nasıl tepki vereceği belli olmazdı.

"İki gümüş," diye bağırdı biri, büyük bir artışla açık artırmayı çabucak bitirebileceğini düşünerek. İki gümüş, daha sonra öğreneceği üzere, yeni ve umutsuz bir köle için hala düşük bir teklifti, ama kabul edilebilir sınırlar içindeydi.

"İki gümüş!" diye bağırdı müzayedecinin coşkulu sesi. "Şimdi, dostlarım ve komşularım, bu genç adamı ciddiye alıyoruz. Okur, yazar ve hesap yapar! Vitray yapabildiğini iddia ediyor, ama buna fazla önem vermeyeceğiz, değil mi? Yararlı bir delikanlı, küçülemeyecek, büyümesi kaçınılmaz; uysal, eğitilebilir bir çocuk. Üç diyen var mı?"

Öyle yaptı, ama Wintrow'un babasından ya da alaycı seyircilerden değil. Gerçek alıcılar başlarını sallayıp diğer bekleyen malları incelemek için yanlara dönmeden önce teklifler beş gümüşe kadar yükseldi. Kalabalığın kenarındaki çocuklar, Torg yanlarına gönderilene kadar teklif vermeye devam ettiler. Torg onlara kaşlarını çattı, ama Wintrow onun onlara oyunlarını bırakmaları için bir avuç para uzattığını açıkça gördü. Ah. Demek işler böyle yürüyordu ve tüm amacın buymuş.

Birkaç dakika sonra, babası onu yedi gümüş ve beş bakır paraya satın aldı. Wintrow zincirden çözüldü ve

tıpkı bir inek gibi. Merdivenlerin altında, Torg'a teslim edildi. Babası onu almaya bile gelmemiştir. Wintrow'da bir tedirginlik dalgası yükseldi. Zincirlerin çıkarılması için bileklerini Torg'a uzattı, ama denizci onları görmezden geldi. Bunun yerine, Wintrow'u sanki efendisinin satın aldığı diğer kölelerden biriymiş gibi inceledi. "Vitray, ha?" diye alay etti ve müzayedede sahnesinin dibinde duran görevliler ve diğer seyircilerden genel bir kahkaha kopardı. Wintrow'un bilekleri arasındaki zinciri kavradı ve onu ileri sürükledi. Wintrow, ayak bilekleri hala bağlı olduğu için onun peşinden sendeleyerek yürümek zorunda kaldı.

"Zincirleri çıkar," dedi Wintrow, kalabalıktan kurtulur kurtulmaz.

"Yine kaçman için mi? Sanmıyorum," diye cevapladı Torg. Sırıtıyordu.

"Beni burada tuttuklarını babama söylemedin, değil mi? Bekledin. Böylece köle gibi damgalanıp babamın beni geri alması gerekecekti."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye cevapladı Torg nazikçe. Keyfi yerindeydi. "Senin yerinde olsam, babanın müzayedeye bu kadar uzun süre kalıp seni görüp satın aldığı için minnettar olurdum. Yarın yola çıkıyoruz, biliyorsun. Yükümüz doldu, son anda birkaç ucuz mal almayı düşünüyordu. Onun yerine seni aldık."

Wintrow suskun kaldı. Torg'un yaptığını babasına anlatmanın akıllıca olup olmadığını düşündü. Sızlanıyor gibi mi görünür, babası ona inanır mı? Geçtikleri insanların yüzlerini taradı, alacakaranlıkta babasını aradı. Babasının yüzünde ne ifade vardı? Öfke mi? Rahatlama mı? Wintrow'un kendisi de endişe ve minnettarlık arasında kalmıştı.

Sonra babasının yüzünü gördü. Uzakta duruyordu ve Wintrow ile Torg'a bakmıyordu bile. Birlikte satılan iki çiftçiye teklif veriyor gibiydi. Zincirlenmiş kendi oğluna bakmadı bile.

"Babam şurada," dedi Wintrow, Torg'a işaret ederek. İnatla durdu. "Gemiye dönmeden önce onunla konuşmak istiyorum."

"Hadi," dedi Torg neşeyle. "Seninle konuşmak istediğini sanmıyorum." Kendi kendine sırıttı. "Aslında, kaptanlığı Gantry'ye devrettiğinde senin iyi bir

artık iyi bir ikinci kaptan olacağını düşünmüyor. Sanırım o işi bana vermek istiyor." Bunu büyük bir memnuniyetle söyledi, sanki Wintrow'un buna şaşırmasını bekliyormuş gibi.

Wintrow yürümeyi bıraktı. "Babamla konuşmak istiyorum, hemen."

"Hayır," diye yanıtladı Torg kısaca. Daha iri ve kaslı vücudu, Wintrow'un direncini kolayca aştı. "Yürü ya da sürüklen, benim için fark etmez," diye onu ikna etti. Torg'un gözleri, etrafta duran bir grup insanın başlarının üzerinden dolaşıyordu. "Ah," diye bağırdı aniden ve Wintrow'u arkasına çekerek ileri atıldı.

Bir dövmeci dükkânının önünde durdular. Dövmeci, sersemlemiş bir kadını tasmaından kurtarıyordu. Sabırsız alıcı ise kadının kelepçelerini çekerek onu acele etmesini ve peşinden gelmesini istiyordu. Dövmeci Torg'a baktı ve başını salladı. "Kyle Haven'ın işareti mi?" diye sordu, Wintrow'u dostça işaret ederek. Belli ki aralarında çok iş yaparlardı.

"Bu değil," dedi Torg, Wintrow'un anında büyük bir rahatlama hissetmesine neden oldu. Burada satın alınabilecek bir tür özgürlük tılsımı ya da işareti olduğunu düşündü. Babası da bu ekstra masraftan hoşnut olmayacaktı. Wintrow, yüzündeki yeni dövmeyi nazıkçe kazıyarak ya da ağartarak yok etmenin bir yolu olup olmadığını düşünmeye başlamıştı. Acı verici olsa da, hayatının geri kalanında yüzünde bu işareti taşımaktan çok daha iyiydi. Bu talihsiz olayı ne kadar çabuk geride bırakırsa o kadar iyi olurdu. Babası onunla konuşmaya karar verdiğinde, gemide kalıp on beş yaşına kadar ona sadakatle hizmet edeceğine dair dürüst bir söz verecekti. Belki de Sa'nın ona verdiği rolü kabul etmenin zamanı gelmişti. Belki de bu, babasıyla barışmak için bir fırsattı. Sonuçta rahiplik bir yer değil, bir tutumdur. Vivacia'da eğitimine devam etmenin bir yolunu bulabilirdi. Vivacia'nın kendisi de onun için heyecan verici bir şeydi. Onu düşündükçe yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. Bir şekilde onu terk ettiği için telafi etmeliydi, onu ikna etmeliydi ki...

Torg onu saçının arkasından yakaladı ve başını yakasına bastırdı. Dövmeci onu sıkıca bağladı. Panikleyen Wintrow direndi, ama sadece kendini boğmaya başardı. Çok sıkı bağlamışlardı. Bayılmak üzereydi, hareketsiz durup nefes almaya çalışsa bile, yeterince hava alamıyordu ve bunu onlara söyleyemiyordu. Uzakta

Torg'un "Bu küpe gibi bir işaret koyun ona. O artık geminin malı. Jamaillia şehrinin tarihinde ilk kez bir canlı gemi kendi kölesini satın aldı" dediğini duydu.

29

RÜYALAR VE GERÇEK

'' RÜYA KUTUSU KAYIP."

Malta, ciddi yüzlere bakarak annesi ve büyükannesinin ikisi de onu dikkatle izlediğini fark etti. Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Nasıl olabilir? Emin misiniz?"

Annesi sessizce konuştu. "Çok eminim."

Malta odanın geri kalan kısmına geldi ve kahvaltı masasına oturdu. Önündeki tabağın kapağını kaldırdı. "Yine mi yulaf lapası? O kadar fakir olamayız! Kutu nasıl kaybolabilir?"

Yine onların gözlerine bakmak için başını kaldırdı. Büyükannesi gözlerini kısarak, "Belki sen bilirsin diye düşündüm," dedi.

"En son annem almıştı. Bana vermedi, dokunmama bile izin vermedi," dedi Malta. "Bu şeyin üzerine koyacak meyve ya da reçel var mı?"

"Hayır, yok. Borçlarımızı zamanında ödemek istiyorsak, bir süre sade bir hayat sürmemiz gerekecek. Sana söylenmişti."

Malta içini çekti. "Üzgünüm," dedi pişmanlıkla. "Bazen unutuyorum. Umarım babam yakında eve gelir. Her şey normale döndüğünde çok mutlu olacağım." Annesi ve büyükannesine tekrar baktı ve gülümsemeye çalıştı. "O zamana kadar, sahip olduklarımız için şükretmeliyiz." Dik oturdu, yüzüne hoş bir ifade takındı ve kaşıkla biraz yulaf lapası aldı.

"Ee, kaybolan rüya kutusu hakkında bir fikrin yok mu?" diye ısrar etti büyükannesi.

Malta başını salladı ve yuttu. "Hayır. Tabii... hizmetçilere temizlik yaparken yerini değiştirip değiştirmediklerini sordun mu? Nana veya Rache bir şey biliyor olabilir."

"Ben kaldırdım. Yanlışlıkla yerinden alınabilecek bir yere bırakmadım. Biri odama girip onu aramış ve sonra kaldırmış olmalı." "Başka kaybolan bir şey var mı?" diye sordu Malta hemen.

"Yok."

Malta düşünceli bir şekilde bir kaşık daha yulaf lapası yedi. "Öylece... kaybolmuş olabilir mi?" diye sordu yarı gülümseyerek. "Biliyorum, belki bu aptalca. Ama Rain Wild'ın mallarıyla ilgili o kadar abartılı hikayeler duyuyor ki insan, bir süre sonra her şeyin mümkün olduğuna inanmaya başlıyor."

"Hayır. Kaybolmuş olamaz," dedi büyükannesi yavaşça. "Açılmış olsa bile kaybolmazdı."

"Rüya kutuları hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?" diye merakla sordu Malta. Kendine bir fincan çay doldurdu ve cevabı beklerken bal ile iyice tatlandırdı.

"Bir arkadaşıma bir tane verilmişti. Kutuyu açtı ve rüyayı gördü. Ve genç adamın evlilik teklifini kabul etti. Ama evlenmeden önce adam öldü. Sanırım birkaç yıl sonra adamın kardeşiyle evlendi."

"İğrenç," dedi Malta. Bir kaşık daha yulaf lapası alıp ekledi, "Rain Wilder'la evlenmeyi hayal bile edemiyorum. Akrobamız olsalar bile. Sivilceli birini öpmeyi hayal edebiliyor musun? Ya da sabahları onunla kahvaltı yapmayı?"

"Erkeklerin görünüşünden daha önemli şeyler vardır," dedi büyükannesi soğuk bir şekilde. "Bunu anladığın zaman, sana bir kadın gibi davranmaya başlayabilirim." Şimdi de kendi kızına onaylamayan bir bakış attı. "Peki. Ne yapacağız?"

Malta'nın annesi başını salladı. "Ne yapabiliriz? En nazik şekilde, hediye iade etmeden önce bir şekilde kaybolduğunu açıklayın. Ancak Malta henüz çok küçük olduğu için takım elbiseyi almayı düşünemediğimizi söyleyin."

"Onlara hediye iade ettiğimizi söyleyemeyiz!" diye bağırdı büyükannesi.

"O zaman ne yapabiliriz? Yalan mı söyleyelim? Hediye iade ettiğimizi sakladığımızı ama takım elbiseyi kabul etmediğimizi mi söyleyelim? Hediye iade etmemiş gibi davranıp durumu görmezden mi gelelim?" Keffria'nın sesi, her öneride daha da alaycı bir hal alıyordu. "

Daha aptal durumuna düşeriz. Bu benim hatam olduğu için mektubu ben yazacağım ve suçu üstleneceğim. Güvenli bir yere koyduğumu ama sabahleyin kaybolduğunu yazacağım. En içten özürlerimi ve tazminat teklifimi iletceğim. Ama takım elbiseyi de reddedeceğim ve flörtün bu kadar erken bir aşamasında böyle bir hediyenin uygun olmadığını nazıkçe belirteceğim..."

"Rain Wild standartlarına göre uygun," diye itiraz etti Ronica. "Özellikle Khuprus ailesi için. Servetleri efsanevidir. Oğlan muhtemelen onu bir biblo kadar görmüştür."

"Mm. O zaman Malta'yı ona verebiliriz," dedi annesi şakacı bir şekilde. "Bu günlerde zengin bir akraba bize çok iyi gider."

"Anne!" Malta sinirlenerek haykırdı. Annesinin böyle şeyler söylemesinden nefret ediyordu.

"Şaka yapıyordum, Malta. Bu kadar sinirlenme." Keffria masadan kalktı. "Peki. Bu mektubu yazmak kolay olmayacak. En iyisi başlasam iyi olacak."

"Kutuyu bulursak geri vereceğimizi söyle," diye önerdi büyükannesi.

"Elbette. Odamı tekrar arayacağım. Ama *Kendry* gemiyle yola çıkmadan önce mektubu yazsam iyi olur." Malta'nın annesi odadan aceleyle çıktı.

Malta kasesinden son kaşık yulaf lapasını aldı, ama yeterince hızlı olamadı.

"Malta," dedi büyükannesi yumuşak ama kararlı bir sesle. "Sana son bir kez daha soracağım, kutuyu annenin odasından çaldın mı? Hayır, cevap vermeden önce düşün. Bunun ailemizin onuru ve senin itibarın için ne anlama geldiğini düşün. Doğruyu söyle, ilk yalanın için sana kızmayacağıma söz veriyorum." Büyükannesi nefesini tutarak, Malta'yı bir yılan gibi izledi.

Malta kaşığını bıraktı. "Ben hiçbir şey çalmadım," dedi titrek bir sesle. "Bana nasıl böyle bir şey yaparsınız? Size ne yaptım ki sürekli böyle suçluyorsunuz? Keşke babam burada olsaydı da, yokluğunda bana nasıl davrandığınızı görseydi. Eminim tek kızına böyle bir hayat istememiştir!"

"Hayır. O seni şimdiye kadar şişman bir buzağı gibi açık artırmada satmış olurdu," dedi büyükannesi kısa bir şekilde. "Bana duygularını gösterme. Anneni kandırabilirsin ama beni kandıramazsın. Sana açıkça söylüyorum. Eğer rüya kutusunu alıp açtıysan, bu bizim için yeterince kötü bir durum. Ama yalan söylemeye devam edip o şeyi saklarsan... Ah, Malta. Rain Wilds'ın en önemli tüccar ailelerinden birinin evlilik teklifini reddedemezsin. Çocukça oyunlar oynamanın sırası değil. Maddi olarak zor durumdayız. Bizi şimdiye kadar kurtaran şey, sözümüzün eri olduğumuzu bilmeleri. Yalan söylemeyiz, hile yapmayız, çalmayız. Borçlarımızı dürüstçe öderiz. Ama insanlar buna olan güvenini kaybederse, sözümüzü tutmadığımıza inanmaya başlarsa, o zaman biz bittik, Malta. Bittik. Ve senin gibi genç biri, bunun bedelini ödemek zorunda kalacaksın.

Malta yavaşça ayağa kalktı. Kaşığına tabağa vurarak yere attı. "Babam yakında eve dönecek, çalışarak kazandığı parayla. O senin borçlarını ödeyecek ve senin inatçılığın yüzünden bizi bekleyen yıkımdan koruyacak. Büyükbabam, diğer yaşam gemisi sahipleri gibi Rain Wild Nehri'nde ticaret yapsaydı, hiçbir sorunumuz olmazdı. Davad'ı dinleyip alt arazileri satmış olsaydın, ya da en azından kölelerini pay karşılığında çalıştırmasına izin verseydin, bu duruma düşmezdik. Bu aileyi tehdit eden benim inatçılığım değil, senin inatçılığın."

Büyükannesinin yüzü sertlikten şoka dönüştü. Şimdi ağzı öfkeyle beyazlamıştı. "Kapıların arkasında mı dinliyorsun, tatlı torunum? Ölen bir adamın karısına söylediği sözleri mi? Senin hakkında pek çok şey düşündüm, Malta, hem iyi hem kötü. Ama seni meraklı bir kulak misafiri olduğundan hiç şüphelenmemiştim."

Malta soğuk bir şekilde başını salladı. Sesini tatlılaştırdı. "Bu ailede bir kadın olarak kabul görmek için böyle yapılması gerektiğini söylemişlerdi. Ailenin mal varlığını ve mali durumunu bilmek, tehlikelerin ve fırsatların farkında olmak. Ama bana öyle geliyor ki, babamı bilgisiz tutmak için her türlü fırsatı riske atmayı tercih ediyorsun. Onu bu ailenin bir üyesi olarak görmüyorsun, değil mi? Oh, çocuk sahibi olmak ve annemi mutlu etmek için gayet iyi. Ama sen ondan başka bir şey istemiyorsun. Çünkü o zaman kendi planını tehlikeye atabilir. Aileyi mahvetmek pahasına bile olsa, gücü ve kontrolü elinde tutmak istiyorsun." Malta, öfkesinin derinliğini, zehir gibi döküldüğünü duyana kadar fark etmemişti.

Büyükannesinin sesi titriyordu. "Baban bizim geleneklerimizi bilmiyorsa, bunu öğrenmek için hiç zaman ayırmadığı içindir. Ayırsaydı, onun sahip olduğu gücü bu kadar korkmazdım. Malta." Kadın nefes aldı. "Bana, burada ve şimdi, sende hiç tahmin etmediğim bir anlayış olduğunu gösterdin. Eğer daha önce anlayışının derinliğini bize göstermiş olsaydın, belki annen ve ben seni çocuktan çok yetişkin olarak görürdük. Şimdilik şunu anla. Ephron... büyükbaban öldüğünde, aile servetini çok daha fazla kontrolüm altında tutabilirdim. Onun isteği, geminin Althea'ya kalmasıydı. Keffria ve baban değil. Kaptan olarak babanın daha iyi bir seçim olacağına onu ikna eden bendim. Kontrolü kendimde tutmak isteseydim bunu yapar mıydım? Babanın bu ailenin tam bir üyesi olmasına karşı çıksaydım? Onun istikrarına ve bilgeliğine inanıyordum. Ama o mirası devralmakla yetinmedi. Çok hızlı, çok fazla değişiklik yaptı, neyi değiştirdiğini ya da bu değişikliklerin neden kötü olacağını gerçekten anlamadan. Hiçbirimize danışmadı. Aniden, her şey kendi iradesi ve onun için en iyisi olduğuna inandığı şey oldu. Onu bilgisiz bırakmıyorum, Malta. Onun bilgisizliği, kendi elleriyle inşa ettiği ve vahşice savunduğu bir kale.

Malta dinledi, ama neredeyse kendi iradesine karşıydı. Büyükannesi ondan çok daha zekiydi. Orada yalanlar saklı olduğunu biliyordu, yaşlı kadının yakışıklı, cesur ve atılgan babası hakkında gerçeği çarpıttığını biliyordu. Ama bu aldatmacayı çözebilecek kadar zeki değildi. Bu yüzden dudaklarına zorla bir gülümseme yerleştirdi. "O zaman, seni bu kadar rahatsız eden cehaletini gidermek için ona bildiklerimi anlatmamın bir sakıncası yok, değil mi? Rain Wild Nehri'nin haritasının hiç olmadığını, hızlanan geminin kendi rehberi olduğunu ona anlatmamın bir sakıncası yok, değil mi? Onun cehaletini gidermem gerekir, değil mi?"

Büyükannesinin yüzünü dikkatle izledi, bu sırrı öğrendikten sonra Malta'yı nasıl karşılayacağını görmek için. Ama yaşlı kadının yüzü onu ele vermedi. Başını salladı. "Sen tehdit ediyorsun, çocuğum, ama bunun kendine zarar vereceğini bilmiyorsun. Yağmur Vahşi Tüccarları ile iş yapmak hem bedeli hem de tehlikesi olan bir iştir. Onlar bizim akrabalarımız ve ben onlar hakkında kötü konuşmam. Onlarla yaptığımız anlaşmaları yerine getireceğim. Ama Ephron ve ben uzun zaman önce onlarla yeni anlaşmalar yapmayacağımıza, yeni taahhütlerde bulunmayacağımıza karar verdik. Çünkü çocuklarımızın ve torunlarımızın, evet, senin de kendi kararlarını vermesini istedik. Bu yüzden gerekenden daha zor bir hayat yaşadık ve borçlarımızı olabildiğince çabuk ödeyemedik.

Bu fedakarlığı umursamadık." Büyükannesinin sesi titremeye başladı. "Senin için fedakarlık yaptık, seni tüküren küçük kedi. Şimdi sana bakıyorum ve nedenini merak ediyorum. Damarlarında Bingtown kanı değil, Chalcedean tuzlu suyu akıyor."

Yaşlı kadın dönüp odadan çıktı. Gidişinde ne haysiyet ne de güç vardı. Malta bunun kazandığı anlamına geldiğini biliyordu. Onu bir kez ve sonsuza kadar alt etmişti ve artık herkes Malta'ya farklı davranmak zorunda kalacaktı. Kazanmıştı, iradesinin büyükannesinki kadar güçlü olduğunu kanıtlamıştı. Ve büyükannesinin son sözleri umurunda değildi, gerçekten. Onun için yaptığı fedakarlıklar hakkında söyledikleri yalandı. Hepsi yalandı.

Yalan. Ve bir şey daha vardı. Kutuyla ilgili ona yalan söylemek istememişti. Yaşlı kadın, onu çaldığına ve yalan söylediğine o kadar emin olmasaydı, bunu yapmazdı. Ronica Vestrit ona bakıp masum olup olmadığını birazcık bile sorgulamış olsaydı, Malta ona gerçeği söylerdi. Ama insanlar zaten senin kötü olduğuna inanıyorsa ve gerçek bunu onlara kanıtlayacaksa, gerçeği söylemenin ne faydası vardı? En azından iki kez yalan söyleyip, büyükannesinin sadece inandığı değil, olmasını umduğu yalancı ve hırsız olabilirdi. Evet, bu doğruydü, büyükannesi onun kötü ve ahlaksız olmasını istiyordu, çünkü o zaman Malta'nın babasına yaptığı korkunç muameleyi haklı gösterebilirdi. Her şey büyükannesinin suçu idi. İnsanlara kötü davranırsan, hepsi sana geri dönerdi.

"Malta?" Ses çok yumuşak, çok nazikti. Bir el şefkatle omzuna kondü. "İyi misin, canım?"

Malta hızla döndü, yulaf lapası kasesini kaparak Rache'nin ayaklarının önüne fırlattı. "Yulaf lapası nefret ediyorum! Bir daha bana yulaf lapası verme! Bana başka ne pişirirsen pişir, yulaf lapası verme. Ve bana dokunma! Buna hakkın yok. Şimdi bunu temizle ve beni rahat bırak!"

Şaşkın köleyi itip odadan fırladı. Köleler. Her konuda çok aptaldılar.

"Paragon. Seninle konuşmam gereken bir şey var."

Amber öğleden sonrasını onunla geçirmişti. Yanında bir fener getirmiş ve onun içini keşfetmişti. Yavaşça onun tutumunu incelemiş,

kaptan köşkü, harita odası, gövdesinin içindeki her bölme. Bu sırada, birçok soru sormuştu, bazılarına cevap verebilmişti, bazılarına ise cevap vermek istememişti ya da verememişti. Brashen'in bıraktığı eşyaları bulmuş ve cesurca kendine göre düzenlemişti. "Bir gece buraya gelip seninle yatacağım, olur mu?" diye teklif etmişti. "Gece geç saatlere kadar uyanık kalıp, şafak sökene kadar birbirimize hikayeler anlatırız." Bulduğu her tuhaf ıvır zıvıra büyük ilgi göstermişti. Bir denizcinin nöbet sırasında yakalanmamak için sakladığı, zarların içinde olduğu bir çanta, bir çatlağın arasına sıkışmış halde duruyordu. Bir bölmede kazınmış bir mesaj vardı. "Üç gün, Sa hepimize yardım et" yazıyordu ve kız, bunu kimin ve neden kazıdığını öğrenmek istemişti. En çok kan lekeleri ilgisini çekmişti. Birinden diğerine geçerek, güvertede ve çeşitli ambarlarda on yedi tane düzensiz leke saymıştı. Altı tanesini kaçırmıştı, ama kaptan ona bunu söylemedi, kanın döküldüğü günü ya da ölenlerin isimlerini de hatırlamıyordu. Kaptanın kamarasında, seyir defterlerinin olması gereken kilitli bölmeyi buldu, ama içinde yoktu. Kilit çoktan kırılmış, tahta kapı bile parçalanmış ve koparılmıştı. Onun anıları olması gereken günlükler yok olmuştu, hepsi çalınmıştı. Amber, bir martı ceset üzerinde gibi o günlükleri karıştırdı. Bu yüzden mi sorularına cevap vermiyordu? Hatırlamak için günlüklerine mi ihtiyacı vardı? Evet? Peki, o zaman, onun ziyaretlerini ya da Mingsley'in ziyaretlerini nasıl hatırlıyordu? Bunlarla ilgili hiçbir günlüğü yoktu.

Omuz silkti. "On iki yıl sonra, bana olan ilgini kaybedip ziyaretime gelmezsen, ben de seni unutmuş olacağım. Bana, muhtemelen sen doğmadan çok önce olan olayları sorduğunu düşünmüyorsun. Bana çocukluğundan bahset. Bebeklik yıllarını ne kadar hatırlıyorsun?"

"Pek iyi değil." Konuyu aniden değiştirdi. "Dün ne yaptım biliyor musun? Davad Restart'a gittim ve seni satın almak için teklifte bulundum."

Onun sözleri onu sessizliğe boğdu. Sonra soğuk bir şekilde cevap verdi: "Davad Restart beni satamaz. Ben onun malı değilim. Bir yaşam gemisi, akrabalar arasında ve sadece çok zor durumlarda satılabilir, başka türlü satılamaz."

Bu kez Amber sessiz kaldı. "Nedense bunları bildiğini sanmıştım. Peki. Bilmiyorsan, bilmelisin, çünkü bu seni ilgilendirir. Paragon, Yeni Tüccarlar arasında aylardır senin satılık olduğuna dair söylentiler dolaşıyor. Davad aracılık yapıyor. İlk başta, ailen

senin artık gemi olarak kullanılmaman gerektiğini şart koşmuştu, çünkü onlar... herhangi bir ölümden sorumlu tutulmak istemiyorlardı..." Sesi kesildi. "Paragon. Sana ne kadar açık konuşabilirim? Bazen çok düşünceli ve bilgesin. Diğer zamanlarda ise..."

"Yani beni satın almayı teklif ettin? Neden? Benim bedenimden ne yapacaksın? Boncuk mu? Mobilya mı?" Kontrolünü kaybetmek üzereydi, sözleri alaycı bir şekilde keskinleşmişti. Bu kadının hadi ne!

"Hayır," dedi derin bir nefes alarak. Neredeyse kendi kendine mırıldandı, "Bundan korkuyordum." Derin bir nefes aldı. "Seni olduğun gibi ve olduğun yerde tutacağım. Teklifimin şartları buydu."

"Buraya zincirlenmiş olarak mı? Sonsuza kadar karaya oturmuş olarak mı? Martıların üstüne pislemesi, yengeçlerin altında sürünmesi için mi? Büyülü odun olmayan tüm vücudum çürüyüp, çığlık atarak parçalara ayrılana kadar burada karaya oturmuş olarak mı?"

"Paragon!" Acı ve öfke karışık bir sesle bağırdı. "Kes şunu. Hemen kes! Sana böyle bir şeyin olmasına asla izin vermeyeceğimi biliyorsun. Beni dinlemelisin, her şeyi dinleyene kadar konuşmama izin vermelisin. Çünkü senin yardımına ihtiyacım olacak. Şimdi çılgınca suçlamalara ve şüpheyne kapılırsan, sana yardım edemem. Ve her şeyden çok, sana yardım etmek istiyorum." Bu sözlerle sesi daha da alçaldı ve yumuşadı. Derin bir nefes aldı. "Öyleyse. Beni dinleyebilir misin? En azından kendimi açıklamama bir şans verir misin?"

"Açıkla," dedi soğuk bir sesle. Yalan söyle ve bahaneler uydur. Aldat ve ihanet et. O dinleyecekti. Dinleyecek ve hepsine karşı kendini savunmak için eline geçirebileceği tüm silahları toplayacaktı.

"Ah, Paragon," dedi boğuk bir sesle. Avucunu onun gövdesine koydu. Bu dokunuşu, içinden geçen derin duyguyu görmezden gelmeye çalıştı. "Ludluck ailesi, senin ailen, zor zamanlar geçiriyor. Çok zor zamanlar. Eski Tüccar ailelerinin çoğu için durum aynı. Bunun birçok nedeni var: köle emeği, kuzeydeki savaşlar... ama bunlar bizim için önemli değil. Önemli olan, ailenin şu anda paraya ihtiyacı olması, Yeni Tüccarlar bunu biliyor ve seni satın almak istiyorlar. Ludlucklar hakkında kötü düşünme. Birçok teklifi reddettiler. Ama sonunda teklif edilen para çok yüksek olunca, seni gerçekten gemi olarak kullanmak isteyen kimseye satamayacaklarını belirttiler." Kızın başını salladığını neredeyse hissedebiliyordu. "Yeni Tüccarlar için,

Bu, ailenin seni çalışma gemisi olarak satmadan önce daha fazla para, çok daha fazla para istediği anlamına geliyordu. Derin bir nefes aldı ve daha sakin bir şekilde devam etmeye çalıştı. "O sıralarda, Rain Wild Nehirleri'ne çıkıp sağ salim geri dönebilen tek geminin bir yaşam gemisi olduğu söylentileri duymaya başladım. Sihirli ağacının, bazen nehirden akan yakıcı beyaz selden etkilenmediği söyleniyordu. Bu, burada ne kadar uzun süre dinlendiğin ve çürümediğin düşünülürse mantıklı geliyor ve ailelerin senin gibi bir gemiye sahip olmak için nesiller boyu borçlanmalarını anlayabiliyorum. Yağmur Nehri'nde ticarete katılmanın tek yolu bu. Şimdi, bu söylenti yayıldıkça, teklifler arttı. Sana teklif veren Yeni Tüccarlar, batarsan kimseyi suçlamayacaklarına söz veriyorlar ve birbirlerine karşı teklif veriyorlar. Durdu. "Paragon, beni duyuyor musun?" diye sordu sessizce.

"Duyuyorum," diye cevapladı, gözleri okyanusa bakarken. Sesinde hiçbir duygu belirtisi olmadan ekledi, "Devam et."

"Devam edeceğim. Bunu bilmen gerekiyor, bundan zevk aldığım için değil. Şu ana kadar Ludlucks tüm teklifleri reddetti. Sanırım seni satın Rain Nehri ticaretini yeni gelenlere açarlarsa, diğer Eski Tüccarların ne düşüneceğinden korkuyorlar. O mallar, Bingtown Tüccarlarının son kalesi. Ya da belki de seni ihmal etmelerine rağmen, hala bir aile bağı kalmıştır. Bu yüzden bir teklifte bulundum. Diğerlerinin teklifleri kadar yüksek değil, çünkü onların kadar zengin değilim. Ama teklifime, sana zarar verilmeyeceği ve gemilere bindirilmeyeceğine dair sözümü de ekledim. Çünkü Ludlucks'ların hala seni önemseydiğini düşünüyorum. Garip bir şekilde, seni güvende tutmak için burada tutuyorlar."

"Ah, evet. Tuhaf akrabalarını zincirleyip tavan arasına, mahzene ya da başka bir gözden uzak yere hapsetmek, Bingtown'da delilik ya da deformiteyle başa çıkmanın uzun zamandır uygulanan yöntemi olmuştur." Acı bir kahkaha attı. "Örneğin Rain Wild Tüccarlarını düşünün."

"Kim?"

"Aynen öyle. Kim? Kimse onları duymaz, kimse onları tanımaz, kimse bizim onlarla yaptığımız eski antlaşmaları umursamaz. En azından ben ve sen umursamıyoruz. Lütfen devam et. Beni satın alıp sağ salim bıraktıktan ve denize açmadıktan sonra ne yapmayı düşünüyordun?"

"Ah, Paragon." Sesi artık tamamen mutsuzdu. "Eğer bana kalsaydı, bir çocuk gibi hayal kurabilseydim ve bu hayallerin gerçek olabileceğine inanabilseydim, o zaman buraya zanaatkarlar getirip seni düzeltmelerini ve seni dik tutacak bir beşik yapmalarını isterdim. Ve gelip senin içinde yaşardım. Senin üzerindeki kayalıklara, kokulu ve renkli bir bahçe, kuşlar ve kelebekler için bir bahçe dikerdim, sahile kadar uzanan sarmaşıklar ve tatlı kokulu çiçekler. Etrafına taştan heykeller yapar, gelgit havuzları oluşturur, onları deniz yıldızları, deniz anemonları ve o küçük kırmızı yengeçlerle doldururdum." Bu garip hayaliyle coşarken, sesi giderek daha da heyecanlı hale geldi. "Senin içinde yaşar, içinde çalışır, akşamları güvertede yemek yer ve günümüzü paylaşırdık. Ve daha büyük hayaller kurmaya cesaret edersem, o zaman bir gün sihirli odun bulup onu akıllıca işleyerek gözlerini ve görme yeteneğini geri kazanabileceğimi hayal ederdim. Sabahları denizin üzerinde doğan güneşe bakar, akşamları ise uçurum bahçemizin üzerinde batan güneşe bakar ve dünyaya şöyle derdim: Dünyaya, 'Ne isterseniz yapın, ben sizinle işim bitti. Kendinizi yok edin ya da zengin olun, umurumda değil, yeter ki bizi rahat bırakın' derdim. Ve ikimiz mutlu olurduk."

Bir süre ne söyleyeceğini bilemedi. Çocukça fantezi onu yakaladı ve sardı, birdenbire o artık gemide değil, cepleri parlak taşlar, tuhaf deniz kabukları, martı tüyleri ve... ile dolu, böyle bir yerde koşuşturan bir çocuktü.

"Sen benim ailem değilsin ve asla ailem olamazsın." Bu sözleri rüyaya, kelebek üzerine ağır bir ayakkabı gibi bıraktı.

"Biliyorum," dedi kız sessizce. "Sadece bir rüya olduğunu söyledim. Bu benim yapmak istediğim şey, ama gerçekte Bingtown'da ya da seninle ne kadar kalabileceğimi bilmiyorum. Ama Paragon, seni kurtarmanın tek umudum bu. Eğer Ludlucks'a gidip, senin böyle bir hayatla mutlu olabileceğini söylediğimi söylersem, belki de bağımız için daha düşük teklifi kabul ederler..." Adam geniş göğsündeki yıldız izinin üzerine kollarını kavuşturunca, kızın sesi kayboldu.

"Beni neyden kurtaracaksın?" diye sordu ona küçümseyerek. "Amber, ne masal anlatıyorsun sen? İtiraf ediyorum, çok hoş bir görüntü. Ama ben bir gemiyim. Yelken açmak için yaratıldım. Sence bu sahilde, boş boş yatarak, bu boşluktan delirmek üzere yatmayı ben mi seçtim? Hayır. Eğer ailem beni köle olarak satmaya karar verdiyse

köleliğe satmayı seçtiyse, en azından tanıdık bir kölelik olsun. Senin oynacağın olmak istemiyorum." Özellikle de, sonunda onu terk edeceğini, onunla arkadaşlığının sadece başka bir şeyin onu Bingtown'da tuttuğu için olduğunu itiraf etmişken. Er ya da geç, diğerleri gibi onu terk edecekti. Er ya da geç, tüm insanlar onu terk ediyordu.

Sessizlik uzadığında, "Davad Restart'a geri dönüp teklifini geri çekmen en iyisi," diye tavsiye etti.

"Hayır."

"Beni satın alıp burada tutarsan, senden sonsuza kadar nefret ederim ve sana hayal bile edemeyeceğin kadar kötü şans getiririm."

Sesi sakindi. "Şansa inanmıyorum, Paragon. Kadere inanıyorum ve kaderimin, senin hayal bile edemeyeceğin kadar korkunç ve yürek parçalayıcı yönleri olduğuna inanıyorum. Sen de onlardan birisin, biliyorum. Bu yüzden, geminin tahta iskeletinin içinde bağırıp tehditler savuran çocuk için seni satın alacağım ve seni koruyacağım. Ya da kader izin verdiği kadar koruyacağım." Sesinde korku yoktu. Sadece tuhaf bir şefkat vardı, avucunu onun tahtasına koyarken.

"Sadece sar," dedi adam sertçe. "İyileşir."

Etta başını salladı. Çok yumuşak bir sesle ona, "Kennit, iyileşmiyor," dedi. Elini yarasının üstündeki ete nazıkçe koydu. "Cildin sıcak ve hassas. Her dokunduğumda irkiliyorsun. Akan sıvılar bana iyileşme sıvısı gibi gelmiyor, daha çok..."

"Kapa çeneni," diye emretti. "Ben güçlü bir adamım, senin bakımına muhtaç ağlayan bir fahişe değil. İyileşeceğim ve her şey yeniden yoluna girecek. Sar ya da sarma, umurumda değil. Kendim bandajlayabilirim ya da Sorcor yapabilir. Burada oturup bana kötü şans dilediğini dinleyecek vaktim yok." Diş ağrısı kadar keskin bir acı bacağına yayıldı. Kendini tutamadan nefesini tuttu, sonra çığlık atmamak için ranzanın kenarlarını sıkıca kavradı.

"Kennit. Ne yapılması gerektiğini biliyorsun." Ona yalvarıyordu.

Konuşacak nefesini toplayana kadar beklemek zorunda kaldı. "Yapılması gereken şey, seni bir yılanı yem etmek, böylece hayatımda yeniden biraz huzur bulabilmek. Git, buradan çık ve Sorcor'u bana gönder. Yapılması gereken planlar var ve senin endişelenmen için vaktim yok."

Islak bandajları bir sepete topladı ve tek kelime etmeden odadan çıktı. İyi. Kennit, ranzasına yaslanmış sağlam koltuk değneğini aldı. Sorcor'a kendisi için yaptırmıştı. O şeyden nefret ediyordu ve güverte biraz sallandığında neredeyse hiç işe yaramıyordu. Ama onunla, bugün gibi sakin bir günde, ranzasından harita masasına ulaşabilirdi. Her sarsıntıda kütüğüne acı veren kısa ve acı verici adımlarla oraya zıpladı. Masaya ulaştığında terlemişti. Haritaların üzerine eğildi ve ağırlığını masanın kenarına verdi.

Kapı çalındı. "Sorcor? Gir."

Yardımcısı kapının kenarından başını uzattı. Gözleri endişeliydi. Ama kaptanını harita masasının başında görünce, şeker verilmiş çocuk gibi gülümsedi. Odaya girdi. Kennit, onun yine yeni bir yelek giydiğini fark etti, bu seferki daha da fazla işlemeli. "Şifacı sana iyi geldi galiba," diye selamladı Kennit'i kapıdan girerken. "Öyle olacağını düşünmüştüm. Diğer ikisi pek iyi değildi. Birine tedavi olacaksan, yaşlı birini bul, biraz tecrübesi olan birini..."

"Kapa çeneni, Sorcor," dedi Kennit nazikçe. "O da diğer ikisinden daha yararlı değildi. Bull Creek'te gelenek, bir yarayı iyileştiremezsen, kurbanının dikkatini yetersizliğinden başka yöne çekmek için başka bir yara açmakmış. Ona sordum, benim bacağımdaki yarayı iyileştiremezken, yeni bir yara açarak iyileştirebileceğini nasıl düşündüğünü. Buna cevap veremedi." Kennit abartılı bir şekilde omuz silkti. "Bu taşra şifacılarından bıktım. Onların sülükleri ve iksirleri olmadan da en az onlar kadar çabuk iyileşirim."

Sorcor, kaptanın odasına yavaşça girerken yüzündeki gülümseme kayboldu. "Muhtemelen," diye kabul etti donuk bir sesle.

"Sonuncusu da öyle dedi," diye iddia etti Kennit.

"Sadece sen onu kabul edene kadar tehdit ettiğin için," dedi Etta kapıdan acı bir şekilde. "Sorcor, ona karşı çık. Bacağını pisliğin üstünden kesmelerine izin vermesi gerektiğini söyle. Seni dinler, sana saygı duyar."

"Etta. Çık dışarı."

"Gidecek yerim yok."

"Şehre gidip bir şeyler al. Sorcor, ona biraz para ver."

"Paraya ihtiyacım yok. Bull Creek'teki herkes senin kadının olduğumu biliyor, bir şeye bakarsam bile onu kollarıma sokup almam için yalvarırlar. Ama senin iyileşmen dışında gerçekten istediğim hiçbir şey yok."

Kennit derin bir nefes aldı. "Sorcor. Lütfen kapıyı kapat. Kapının diğer tarafında bir kadın var."

"Hayır, söz veriyorum, lütfen Kennit, sessiz olacağım. Bırak kalayım. Sen onunla konuş, Sorcor, onu ikna et, seni dinler..."

Sızlanan bir köpek gibi devam etti ve Sorcor onu odadan nazikçe dışarı itip kapıyı arkadan kilitledi. Kennit, onunla kendisi başa çıkabilseydi bu kadar nazik davranmazdı. Tabii ki sorun da buydu. Artık onu zayıf görüyordu ve her konuda kendi isteğini kabul ettirmeye çalışıyordu. Onun tutsaklarına işkence ettiğinden beri, çaresiz adamları parçalamaktan zevk aldığını düşünüyordu. Onu Bull Creek'te bırakmanın bir yolu var mı diye düşündü.

"Kasabada durumlar nasıl?" Kennit, sanki yeni girmiş gibi Sorcor'a hoş bir şekilde sordu.

Sorcor bir anlığına ona baktı. Sonra Kennit'i eğlendirmek için karar verdi. "Daha iyi olamazdı. Tabii sen karaya çıkıp tüccarlarla kendin konuşmazsan. Hepsi gelip misafir olmanı rica ettiler. Sana bir kez söylemiştim. Limana Raven bayrağımızı gördüler ve bütün kasaba bizim için sokağa döküldü. Küçük çocuklar rıhtımdan senin adını haykırıyorlardı, "Kaptan Kennit, Kaptan Kennit". Birinin diğerine, korsanlar söz konusu olduğunda senin Korkunç Igrot'tan daha iyi olduğunu söylediğini duydum."

Kennit irkildi, sonra ekşi bir yüz yaptı. "Igrot'u çocukluğumdan tanırım. Onun ünü onu abartıyor," dedi sessizce.

"Yine de, halkın seni yirmi kasabayı yakan adamla karşılaştırması önemli bir şey..."

"Şöhretimden bahsetme," diye sözünü kesti Kennit. "İşimiz ne?"

"Bize bol miktarda erzak verdiler ve *Sicerna* onarım için suya indirildi bile." İri korsan başını salladı. "Gövdesinde çok çürük var. Satrap'ın böyle çürümüş bir gemiyle hediyenin teslimatını emanet etmesine şaşırdım."

"Sanırım gövdesini kontrol etmemiştir," dedi Kennit kuru bir şekilde. "Ve getirdiğimiz yeni nüfusu kabul ettiler mi?"

"Kollarımızı açarak. Son köle baskınında kasabanın en iyi demircisi kaçırıldı. Onlara iki yeni köle getirdik. Müzisyenler ve diğerleri kasabanın gündeminde. *Sicerna*'nın *Kurtuluşu*'nu üç kez sahnelediler — senin gibi yakışıklı bir delikanlı ve kağıt, ipek ve fıçı çemberlerinden yapılmış büyük bir solucan var...' Sorcor'un sesi aniden kesildi. 'Gerçekten çok güzel bir gösteri, efendim. Kasabada izlemeyen kimse kalmadı sanırım.

"Peki. Bacağımın kaybının bu kadar çok kişiye eğlence kaynağı olmasına sevindim." "Öyle değil efendim," diye aceleyle başladı Sorcor, ama Kennit eliyle susmasını işaret etti. sessiz olmasını işaret etti.

"Benim yaşam gemim," diye duyurdu. "Oh, Sar," diye inledi Sorcor.

"Bir anlaşmamız yok muydu?" diye sordu Kennit. "Sanırım az önce bir köle gemisini ele geçirip kurtardık. Hatırladığım kadarıyla, şimdi bir yaşam gemisinin peşine düşme sırası bende."

Sorcor sakalını kaşıdı. "Anlaşma öyle değildi, efendim. Anlaşma, bir köle gemisi görürsek onun peşine düşeceğimizdi. Sonra gördüğümüz ilk yaşam gemisinin peşine düşecektik. Ama siz bir yaşam gemisini avlamaktan ya da onu beklemekten bahsediyorsunuz."

"Hepsi aynı şey," diye itirazını reddetti Kennit.

"Hayır, affedersiniz efendim, ama olmaz. Biraz düşündüm efendim. Belki de bir süre ikisini de bırakmalıyız. Eskisi gibi korsanlığa dönelim. Eskisi gibi şişman ticaret gemilerinin peşine düşelim. Biraz para kazanalım, güzel günler geçirelim. Bir süre köle tüccarlarından ve yılanlardan uzak duralım." Sorcor, bunu söylerken yeleğinin yaldızlı düğmelerini kalın parmaklarıyla kurcalıyordu. "Bana hayatın farklı olabileceğini gösterdin

Sen kendine güzel bir kadın buldun. O burayı gerçekten deðiřtirdi. şimdi senin bana anlatmaya çalıştığını anlıyorum. Divvytown'a iyi bir ganimetle dönersek, Sincure Faldin'in saygın ve yerleşik bir hayat hakkında söylediğı gibi...

"Bir yaşam gemimiz olduğunda, istediğın bakireyi seçebilirsin, Sorcor," diye söz verdi Kennit. "Her hafta yeni bir tane, eğer hoşuna giderse. Ama önce, yaşam gemim. Hemen. *Sicerna'nın* mürettebatından öğrendiklerimizin doğru olduğunu varsayarsak, güneyimizde hala en az bir yaşam gemisi olması muhtemel. Gel de haritaya bir bak. Bana şans bizi iyi bir konuma getirmiş gibi geliyor. Güneyimizde, burada, Hawser Kanalı var. Her zaman tehlikeli bir su yolu, ama özellikle gelgitlerde. Kuzeye giden her gemi buradan geçmek zorunda. Anlıyor musun?"

"Görüyorum," dedi Sorcor isteksizce.

Kennit onun tereddütlerini görmezden geldi. "şimdi, Hawser Kanalı'nda Crooked Adası var. İyi geçit adanın doğusunda. Birkaç noktada sığ ama sığlıklar fazla değışmez. Adanın batısı ise farklı bir hikaye. Akıntı güçlü, özellikle gelgitlerde. Adanın yakınında sürekli oluşup yeniden şekillenen sığlıklar var. Batıda ise ismiyle müsemma Damned Rocks var." Durdu. "Onları hatırlıyor musun?"

Sorcor kaşlarını çatı. "Asla unutmam. Satrap'ın gemisi peşimize düştüğünde bizi oraya götürmüştün. Akıntı bizi yakaladı ve ok gibi oradan geçtik. Hayatta kaldığıma inanmam üç gün sürdü."

"Aynen öyle," diye onayladı Kennit. "Crooked Island'ın doğusundan gitseydik çok daha uzun sürerdi."

"Ee?" Sorcor temkinli bir şekilde sordu.

"Yani? Yani burada demir atacağız. Hawser Kanalı'na yaklaşırken manzara çok güzel. Yaşayan gemi kanala girdiğinde batı geçidinden geçeceğiz. Yaşayan gemi ortaya çıktığında, biz de kanalın ortasında demir atmış olarak onu bekliyor olacağız. Doğı geçidinde hala oldukça güçlü bir akıntı var. Yaşayan gemi buradaki sığlıkta karaya oturmaktan başka seçeneğı olmayacak." Haritadan gözlerini kaldırıp Sorcor'un ciddi bakışlarına sırtarak karşılık verdi. "Ve o bizimdir. En az hasarla, tabii hasar olursa."

"Bize çarpmazsa tabii," dedi Sorcor ekşi bir ifadeyle.

"Oh, çarpmaz," diye güvence verdi Kennit. "Çarpsa bile, yine de gemiye çıkıp onu ele geçiririz."

"Ve Marietta'yı kaybedeceğiz?" Sorcor dehşete kapıldı. "Ve bir yaşam gemisi kazanacağız!"

"Bu iyi bir fikir değil. Yüzlerce şey ters gidebilir," diye itiraz etti Sorcor. "Damned Rocks'ta paramparça olabiliriz. Orayı bir daha asla gönüllü olarak geçmek istemem. Ya da onun su çekimi bizimkinden daha azsa, tüm bu riskleri alabiliriz ve o, biz hala demirdeyken hızla yanımızdan geçip gidebilir. Ya da..."

Ciddiydi. Gerçekten ciddiydi, bu fikre katılmayacaktı. Nasıl cüret ederdi? Kennit olmadan o hiçbir şeydi. Hiçbir şey. Bir dakika önce, her şeyini kaptarına borçlu olduğunu yemin ediyordu, şimdi ise ona bir yaşam gemisi kazanma şansını reddediyordu.

Kennit'in taktiklerinde ani bir değişiklik oldu.

Elini kaldırarak ikinci kaptanın sözlerini kesmek istedi. "Sorcor. Beni hiç umursuyor musun?" diye sordu, silahsızlandırıcı bir doğrulukla.

Kennit'in beklediği gibi, bu soru adamın sözlerini kesmişti. Adam neredeyse kızardı. Ağzını açtı ve kekelemeye başladı: "Şey, Kaptan, bir süredir birlikte yelken açıyoruz. Ve bana daha adil davranan, daha..."

Kennit başını salladı ve sanki duygulanmış gibi ondan uzaklaştı. "Bu konuda bana başka kimse yardım etmeyecek, Sorcor. Sana güvendiğim başka kimse yok. Çocukluğumdan beri bir yaşam gemisi hayal ettim. Bir gün bir geminin güvertesinde yürüyeceğime ve o geminin benim olacağına hep inandım. Ve..." Başını salladı ve sesi kalınlaştı. "Bazen insan, sonunun sandığından daha erken geleceğinden korkar. Bu bacağı... Eğer söyledikleri doğruysa..." Sorcor'a döndü, mavi gözlerini Sorcor'un karanlık gözlerine dikti. "Bu benim son şansım olabilir," dedi basitçe.

"Oh, efendim, böyle konuşmayın!" Yara izli arkadaşının gözleri gerçekten yaşlarla dolmaya başladı. Kennit gülümsemeyi saklamak için dudağını sertçe ısırırdı. Yüzünü saklamak için harita masasına daha fazla eğildi. Bu bir hataydı, çünkü koltuk değneği kaydı.

masanın kenarına tutundu, ama çürümüş bacağının ucu hala yere değiyordu. Acıdan bağırdı ve Sorcor onu tutmasaydı düşecekti.

"Sakin ol. Seni tuttum. Sakin ol."

"Sorcor," dedi zayıf bir sesle. Harita masasına tekrar tutundu ve düşmemek için kollarına sertçe yaslandı. "Bunu benim için yapabilir misin?" Başını kaldırdı. Titriyordu, bunu hissedebiliyordu. Tek ayak üzerinde durmanın yorgunluğuydu. Buna alışık değildi, hepsi bu. Bundan öleceğine gerçekten inanmıyordu. İyileşecekti, her zaman iyileşmişti, ne kadar ağır yaralanırsa yaransın. Yüzünü buruşturan acıdan ve yüzüne yeni ter damlalarının düşmesinden yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bunu kullan. "Bana bu son şansını verir misin?"

"Yapabilirim, efendim." Sorcor'un gözlerinde aptalca bir inanç ve kalp kırıklığı birbiriyle yarışlıyordu. "Sizin için yaşam geminizi getireceğim. Güvertesinde yürüyeceksiniz. Bana güvenin," diye yalvardı Kennit'e.

Acısına rağmen Kennit boğazında bir kahkaha patladı. Öksürüğe çevirdi. Ona güven. "Başka seçeneğim var mı?" diye sordu kendine acı bir şekilde. Bir şekilde sözler ağzından çıktı. Endişeyle ona bakan Sorcor'a bakışlarını çevirdi. Dudaklarına zorla bir gülümseme, sesine sıcaklık kattı. Kendine başını salladı. "Bunca yıldır, Sorcor, başka kime güvendim ki? Bu yükü bir kez daha dostluğumuzun üzerine yüklemekten başka seçeneğim yok."

Koltuk değneğine uzandı. Onu tuttu, ama sıkıca tutacak gücü olmadığını fark etti. Koltuk değneğinin iyileşmesi, tüm gücünü emiyordu. Ağır gözlerini kırdı. "Yatağıma ulaşmak için de yardımını isteyeceğim. Gücüm tükeniyor."

"Kaptan," dedi Sorcor. Sözlerinde bir köpeğin yalvaran sevgisi vardı. Kennit bu düşünceyi daha iyi hissettiğinde düşünmek üzere bir kenara koydu. Nedense Sorcor'dan yardım istemek, onu her zamankinden daha fazla onun onayına bağımlı hale getirmişti. İlk yardımcısını iyi seçtiğine karar verdi. Sorcor'un yerinde olsaydı, şimdi tam gücü ele geçirmek için en iyi fırsat olduğunu içgüdüsel olarak anlardı. Kennit'in şansına, Sorcor ondan daha yavaş kavrayan biriydi.

Sorcor beceriksizce eğildi ve Kennit'i yataklarına taşımak için onu kaldırdı. Ani hareket, ağrısını daha da şiddetlendirdi.

Kennit, Sorcor'un omuzlarına yapıştı ve beyni dönmeye başladı. Bir an için, babasının eski bir anısı onu sardı; siyah bıyıkları, viski kokan nefesi ve denizci kokusu, sarhoş bir dansla Kennit'i kollarında döndürüp gülerken. Hem korkutucu hem de mutlu bir an. Sorcor onu yatağına nazikçe indirdi. "Etta'yı göndereyim mi?"

Kennit zayıf bir şekilde başını salladı. Babasının anısına uzandı, ama kimera dans edip gölgeli çocukluğundan ona alaycı bir şekilde bakıyordu. Onun yerine başka bir yüz ona sırtarak baktı, alaycı ve zarif. "İyi bir sokak çocuğu. Belki ondan işimize yarar bir şey çıkar." Başını yastığa attı ve anısını zihninden silmeye çalıştı. Kapı, birinci kaptanın ardından kapandı.

"Bu insanları hak etmiyorsun," dedi küçük bir ses sessizce. "Seni neden sevdiklerini anlayamıyorum. Seni buldukları gün sevinçten öleceğimi söylemek isterdim, ama o gün onların kalpleri de kırılacağı için söylemiyorum. Ne şansla bu insanların sadakatini hak ediyorsun?"

Yorgun bir şekilde bileğini kaldırdı. Nabız noktasına sıkıca bağlanmış küçük yüz, ona öfkeyle baktı. Öfkeli ifadesine kısa bir kahkaha attı. "Şansıma. Adımdaki şans ve kanımdaki şans sayesinde, bunları hak ediyorum." Sonra tekrar güldü, bu sefer kendine. "Bir fahişe ve bir haydutun sadakatini. Ne zenginlik ama."

"Bacağın çürüyor," dedi küçük yüz aniden kötü niyetle. "Kemiklerine kadar çürüyor. Kokacak, damlayacak ve etinden hayatın akacak. Çünkü kendi vücudundaki pisliği kesip atacak cesaretin yok." Ona alaycı bir gülümseme attı. "Benim benzetmemi anladın mı, Kennit?"

"Kapa çeneni," dedi ağır bir sesle. Yine terlemeye başlamıştı. Güzel, temiz gömleğinde, temiz yatağında terliyordu. Kokuşmuş, yaşlı bir sarhoş gibi terliyordu. "Ben kötüyüm, peki ya sen? Sen benim bir parçamsın."

"Bu tahta parçası bir zamanlar büyük bir kalbe sahipti," dedi tılsım. "Yüzünü bana koydun ve sesin benim ağzımdan çıkıyor. Sana bağlıyım. Ama tahta hatırlar. Ben sen değilim, Kennit. Ve yemin ederim ki senin gibi olmayacağım."

"Kimse... senden... bunu istemedi." Nefesi hızlanıyordu. Gözlerini kapattı ve bayıldı.

MEYDAN OKUMA VE İTTİFAK

İLK KÖLE ÖLÜMÜ öğleden sonra erken saatlerde meydana geldi. Yükleme yavaş ve kötü bir şekilde ilerliyordu. Doğudan esen rüzgâr, suda şiddetli dalgalar oluştururken, ufukta biriken bulutlar sabaha kadar sürecektir bir kış fırtınasının habercisiydi. Köle kafileleri Vivacia'nın demirlediği yere taşınıyordu ve köleler geminin yan tarafına asılan ip merdivenlerden yukarı itiliyordu. Bazı köleler kötü durumdaydı; bazıları merdivenden korkuyordu, bazıları ise sallanan tekneden sallanan geminin yan tarafındaki merdivene çıkmakta zorlanıyordu. Ama ölen adam, ölmek istediği için öldü. Merdivenin yarısına kadar çıkmıştı, bacakları hala zincirli olduğu için zorlukla tırmanıyordu. Aniden yüksek sesle güldü. "Sanırım uzun yol yerine kısa yolu seçeceğim," diye şarkı söyledi. Merdivenden uzaklaştı ve kendini bıraktı. Ayak bileklerindeki zincirin ağırlığı onu aşağıya doğru çekerek ok gibi denize düştü. Fikrini değiştirse bile kendini kurtaramazdı.

Geminin gövdesinin çok altındaki karanlık sularda, bir yılan sürüsü aniden kıvrımlarını çözdü. Et parçaları için birbirleriyle mücadele ettiklerini hissetti. Bir adamın kanının tuzu, geminin gövdesine çarptığında deniz suyuna kısa bir süre tuz tadı verdi. Güvertede bulunan adamların hiçbir şeyden şüphelenmemesi, onun dehşetini daha da derinleştirdi. "Aşağıda yılanlar var!" diye bağırdı onlara, ama onlar da kölelerin yalvarışlarını görmezden geldikleri gibi onu da görmezden geldiler.

Bundan sonra, öfkeli Torg köleleri birbirine bağlattı. Bu, onların gemiye tırmanmasını daha da zorlaştırdı, ama Torg, atlayanların diğerlerine hesap vermek zorunda kalacağını hatırlatarak intikamcı bir zevk duyuyor gibiydi. Kimse denemedi ve Torg kurnazlığıyla kendini tebrik etti.

Geminin ambarında durum daha da kötüydü. Köleler sefalet içinde nefes alıyorlardı, ta ki mutsuzluk kokusu geminin içini doldurana kadar. Bir varile doldurulmuş balıklar gibi sıkışmışlardı ve birbirlerine bağlanmışlardı, zincirli arkadaşlarının yardımı olmadan kıpırdayamıyorlardı. Ambarlar karanlıktı.

Korkularıyla; idrarlarıyla işeyerek, gözyaşlarıyla ağlayarak, Vivacia insanlık sefaletiyle doyana kadar.

Zincir dolabında, onunla uyum içinde titreşerek ve kendi özel notasını acıya ekleyen Wintrow vardı. Onu terk eden Wintrow, bir kez daha gemideydi. Güvertede karanlıkta uzanmış, ayak bilekleri ve bilekleri hala zincirlerle bağlı, yüzü çukurlarla dolu ve onun görüntüsüyle lekelenmişti. Ağlamadı, inlemedi, uyumadı. Sadece karanlığa bakıp hissetti. Onun köle ve onların sefaletine dair farkındalığını paylaştı.

Wintrow, kadının sahip olmadığı bir kalbin atışı gibi, kölelerin umutsuzluğuyla titriyordu. Hayatındaki değişimi anlayamayan yarı akıllı adamdan, erken dönem eserleri hala Satrap'ın özel odalarını süsleyen yaşlı heykeltıraşa kadar, onların tüm umutsuzluğunu biliyordu. Geminin en alt ve en karanlık bölümünde, sintineye çok az mesafede, en değersiz olanlar yatıyordu. Harita yüklü, insan balastından biraz daha fazlası olan bu insanlar, hayatta kalanlar Chalced'de ne kadar ederlerse o fiyata satılacaktı. Eskiden ipek balyaları veya şarap fiçilerinin saklandığı güvenli ve kuru bir ambarda zanaatkarlar birbirine sokulmuştu. Bunlara bir kat saman ve sırayla ayakta durabilecekleri kadar zincir verilmişti. Kyle umduğu kadarını elde edememişti. Ana ambarındaki yükün çoğu, zor günler geçiren basit işçiler ve esnaf, demirciler, bağcılar ve dantelcilerden oluşuyordu. Hastalık, bağımlılık veya kötü kararlar nedeniyle borç batağına saplanmış bu insanlar, şimdi borçlarını kendi bedenleriyle ödüyorlardı.

Ve baş tarafta farklı bir acıyı yaşayan adamlar vardı. Mürettebatın bir kısmı, kaptanın planına başından beri şüpheyile yaklaşmıştı. Diğerleri ise bu konuyu hiç düşünmemiş, zincirleri ve halka cıvataları sanki yükü sabitlemek için kullanılan başka bir tür ağırmış gibi takmaya yardım etmişti. Ancak son iki gün içinde her şey gerçeğe dönüşmüştü. Köle olarak satılacak erkekler, kadınlar ve bazıları henüz çocuk sayılabilecek kişiler gemiye getiriliyordu. Hepsi dövmeiydiler. Bazıları zincirlerine alışmış gibi görünüyordu, bazıları ise kendilerini bağlayan zincirlere bakıp mücadele ediyordu. Hiçbiri daha önce bir geminin ambarında seyahat etmemişti; Jamaillia'dan ayrılan köleler Chalced'e giderdi. Hiçbiri geri dönmezdi. Mürettebatın her bir üyesi, bazıları acı bir şekilde, gözlere veya yüzlere bakmamayı, yalvaran, küfreden veya bağırıp çağıran seslere kulak asmamayı öğreniyordu. Yük. Stok. Koyun ağıllarına, ağıllar dolana kadar itilip kakılan koyunlar. Her biri kendi yöntemiyle bununla başa çıkmaya çalışıyor, dövme insanlara bakmanın başka yollarını, onlarla ilişkilendirebileceği başka kelimeler buluyordu.

yöntemler, onlarla ilişkilendireceği başka kelimeler icat ediyordu. Comfrey'in şakacı tavırları yükleme işleminin ilk gününde ortadan kaybolmuştu. Mild, bir yerlerde hafiflik bulmak için çabalarken, komik olmayan, yıpranmış vicdanların yaralarına tuz basan şakalar yapıyordu. Gantry sessizliğini koruyup işini yapıyordu, ama bu yolculuk bittiğinde bir daha köle gemisinde seyahat etmeyeceğini biliyordu. Sadece Torg mutlu ve memnun görünüyordu. Yağlı küçük ruhunun derinliklerinde, gençliğinin değerli fantezisini yaşıyordu. Bağlanmış yüklerin arasında yürüyerek, sonunda kendisini özgür hissettiren bu hapisane hayatını tadını çıkarıyordu. Dikkatini çekmesi gerekenleri, ekstra "disiplin"inden faydalanacakları çoktan belirlemişti. Vivacia, Torg'un ters dönmüş bir leş parçası olduğunu, artık gün ışığına çıkan kurtçuklarını gösterdiğini düşündü.

O ve Wintrow birbirlerinin acısını paylaşıyordu. Ve umutsuzluğunun içinde, ailesi ona karşı dürüst olsaydı bunun asla başına gelmeyeceğine dair derin bir inanç vardı. Eğer gerçek kanından biri bu geminin kaptanı olsaydı, o kaptan da onun hissettiklerini paylaşmak zorunda kalırdı. Ephron Vestrit'in onu asla böyle bir duruma maruz bırakmayacağını biliyordu. Althea bunu yapamazdı. Ama Kyle Haven onu dinlememişti. Eğer herhangi bir şüphesi varsa, bunu kimseyle paylaşmamıştı. Wintrow, babasında tanıdığı tek duygu, kendi kanından ve canından olanlara karşı nefretle sınırlı, soğuk ve yakıcı bir öfkeydi. Vivacia, Kyle'ın onları iki yönlü bir sorun olarak gördüğünü düşünüyordu: babasının emirlerine uymayan bir çocuk yüzünden onun isteklerini dinlemeyen gemi. Kyle'ın ikisinden birini kırmaya kararlı olduğunu ve mümkünse ikisini de kırmaya kararlı olduğunu düşünüyordu.

Sessizliğini korumuştı. Kyle, dün gece Wintrow'u gemiye çekerken onu önüne çıkarmamıştı. Wintrow'u eski hapishanesine atmış, sonra da oğlunun yakalandığını övünmek için önüne çıkmıştı. Güvertede çalışan herkesin duyabileceği bir sesle, oğlunu köle olarak bulduğunu ve onu gemiye satın aldığını anlattı. Yola çıktıktan sonra çocuğu ona getirecekti ve o da ona istediği gibi emredebilirdi — çünkü babası, Sa'nın lanetli gözleri önünde, onunla işi bitmişti.

Onun sessiz bakışlarına karşılık, monologu uzadı. Kyle'ın sesi, öfkesi onu neredeyse tükürmeye kadar yükseldi.

esintisi, kadına onun viski kokulu nefesini getirdi. Demek Kyle Haven'ın yeni bir kötü alışkanlığı vardı, sarhoş olarak onun gemisine gelmek. Kadın ona cevap vermedi. O, kadını ve Wintrow'u bir makinenin parçaları, bir şekilde birleştirildikten sonra belirli bir şekilde çalışması gereken bir palanga olarak görüyordu. Eğer onlar keman ve yay olsalardı, diye düşündü kadın, onları defalarca birbirine vurarak müzik yapmalarını isterdi.

"Sana o lanet olası değersiz çocuğu aldım!" diye bağırarak konuşmasını bitirdi. "Sen bunu istedin, işte aldın. O senin olarak işaretlendi, sefil, işe yaramaz hayatının geri kalan her günü senin olacak." Dönüp uzaklaşmaya başladı, sonra aniden geri dönüp sırtına doğru homurdandı: "Ve sen de onunla yetinmek zorundasın. Çünkü seni memnun etmek için son kez deniyorum."

Ancak o anda, sesindeki kıskançlığı nihayet duyabildi. Bir zamanlar onu, güzel, pahalı, en nadir türden bir gemiyi arzulamıştı. Onun gibi bir gemiye sahip bir adam, yaşam gemilerini kaptaran ve Rain Wild Nehri'nde egzotik malların ticaretini yapan seçkin kardeşliğin bir üyesi olur ve başka gemileri kaptaran tüm erkeklerin kıskançlığı haline gelirdi. Onun değerini biliyordu, onu arzulamış ve ona kur yapmıştı. Althea'yı ortadan kaldırdığında, onun için tüm rakiplerini yok ettiğini sanmıştı. Ama sonunda, ilgisi ona yetmemişti. O, onun değerini anlamayan değersiz bir çocuktan ona sığınmıştı. Reddedilmiş bir aşık gibi, Kyle'ın onu gerçekten sahip olma hayali parçalanıyordu. Hayalinin parçaları sadece acı nefretin kalıntılarını barındırıyordu.

Eh, bu karşılıklıydı, diye soğuk bir şekilde kendi kendine söyledi.

Wintrow'a karşı hissettiği duyguyu adlandırmak daha zordu. Belki de, diye düşündü, Kyle'ın ona hissettiklerinden çok da farklı değildi.

Ertesi sabah, Mild, dudaklarının arasına gizlice küçük bir parça cindin sıkıştırırken, korkuluğa yaslandı. Kız kendi kendine kaşlarını çattı. Onun uyuşturucu kullanmasından hoşlanmıyordu, onun hakkındaki algısını bulanıklaştırmasından hoşlanmıyordu. Öte yandan, bugün neden buna ihtiyaç duyduğunu kesinlikle anlayabiliyordu. Çubuğun kalan kısmını kolunun kıvrılmış manşetine saklayana kadar bekledi ve sonra sessizce konuştu.

"Mild. Kaptana söyle, Wintrow'u yanıma çağırmasını istiyorum. Hemen."

"Ah, Sar," diye küfür etti çocuk sessizce. "Ship, neden beni bu duruma sokuyorsun? Ona senin onunla konuşmak istediğini söylesem olmaz mı?"

"Hayır. Çünkü ben söylemem. Onunla hiç konuşmak istemiyorum. Sadece Wintrow'un bana getirilmesini istiyorum. Hemen."

"Lütfen," diye yalvardı genç denizci. "Bazı harita yüzlüler hasta numarası yapıyorlar, o da çok sinirlendi. Torg, numara yaptıklarını söylüyor; daha iyi bir yere koymazsa hepsi ölecekmiş."

"Hafif." Bu kelimenin tonunda her şey vardı.

"Evet, efendim."

Bekledi, ama uzun sürmedi. Kyle güverteye fırlayarak geldi, ön güverteye atladı. "Şimdi ne istiyorsunuz?" diye sordu.

Onu görmezden gelmeyi düşündü, ama vazgeçti. "Wintrow. Sanırım sana söylendi."

"Sonra. Yola çıktığımızda ve o küçük köpek gemiden tekrar atlayamayacağı zaman." "Şimdi."

Tek kelime etmeden gitti.

Wintrow'a karşı şu anda ne hissettiğinden hala emin değildi. Onun tekrar gemiye binmiş olmasına seviniyordu. Ancak bu sevincin içindeki bencillikle de yüzleşmek zorundaydı. Ve onu nasıl reddedip terk etmiş olursa olsun, onu yine de geri kabul edeceği gerçeğinin utancıyla. Gururu neredeydi, diye sordu kendine. O gemiye bindiği andan itibaren, kirli, yorgun ve umutsuzluktan bitkin haldeyken, ona olan bağıny yeniden canlandırmıştı. Kendi kimliğini yeniden kazanmak için ona ve onu bir Vestrit yapan her şeye tutunmuştu. Hemen kendini daha iyi, çok daha kendinde hissetmişti. Ondan aldığı bir kesinlik, kendini onaylama duygusuydu. Bunu daha önce hiç fark etmemişti. Ona bağlı olduğunu biliyordu, ama bunu insanların çok değer verdiği "aşk" olarak görmüştü. Şimdi ise emin değildi. Ona bu kadar bağlanmasının ve kendini ondan algılamasının kötü bir yanı olup olmadığını tedirginlikle merak etti. Belki de onun bağlarından her zaman hissettiği şey, ondan kaçmaya çalışmasına neden olmuştu.

Birine bu kadar ihtiyaç duymak ve bu ihtiyacın varlığından öfkelenmek korkunç bir ikilemdi. Varlığını başka birine bağılı olarak sürdürmek istemiyordu. Şimdi onunla yüzleşecek, onu bir parazit olarak görüp görmediğini ve bu yüzden mi ondan kaçtığını soracaktı. Ona gerçeği söyleyeceğinden, ona hiçbir şey vermediğini, sadece aldığını söyleyeceğinden korkuyordu. Ancak bundan ne kadar korkarsa da, ona soracaktı. Çünkü bilmek zorundaydı. Gerçekten kendi hayatı ve ruhu var mıydı, yoksa sadece bir Vestrit gölgesi miydi?

Mild'e birkaç dakika daha verdi. Yine de Wintrow'un kapısına kimse gönderilmedi.

Bu dayanılmazdı.

Daha önce, yükün eşit olarak dağıtılmadığını fark etmişti. Mürettebat insanları taşımaya alışık değildi. Bu çok önemli bir fark yaratmayabilirdi, ama yaratabilirdi de. İçini çekip, ağırlığını hafifçe kaydırды. Geminin sancak tarafına doğru eğilmeye başladı. Sadece birazcık. Ama Kyle, bazı yönlerden iyi bir kaptandı ve Gantry daha da iyi bir tayandı.

Onlar listeyi fark edeceklerdi. Yola çıkmadan önce yükü yeniden yerleştireceklerdi. O sırada gemi limana doğru eğilecek ve belki de çapasını biraz sürükleyecekti. Keffria, kıyıya donuk bir bakışla bakıyordu. Bulutların giderek yoğunlaştığı gökyüzünde, Jamaillia Şehri'nin beyaz kuleleri donuk, boş kabuklar gibi solgun görünüyordu. Geminin sallanmasıyla birlikte o da sallanarak bu hareketi daha belirgin hale getirdi. Ve bekledi.

Karanlık büyük mutfakta birlikte oturuyorlardı. Keffria, bir zamanlar bu odayı çok sevdiğini düşündü. Çok küçükken annesiyle buraya gelmeyi çok severdi. O zamanlar Ronica Vestrit sık sık samimi partiler verirdi ve misafirlerine servis edeceği yemekleri kendi elleriyle hazırlamak onun için özel bir zevkti. O zamanlar mutfak canlı bir yerdi, çünkü erkek çocuklar büyük ahşap masanın altında bloklarla oynarken, o bir taburede durup annesinin küçük et rulolarına baharat katmak için lezzetli otları ince ince doğramasını izlerdi. Keffria, annesine haşlanmış yumurtaları soyarken ya da hafifçe buharda pişirilmiş bademleri küçük kahverengi kabuklarından çıkarırken yardım ederdi.

Kan Salgını o günleri sona erdirmişti. Bazen Keffria, evlerinde neşeli, kaygısız ve sade olan her şeyin

kardeşleriyle birlikte ölmüştü. O günden sonra kesinlikle hiç neşeli küçük partiler yapılmamıştı. Annesinin o zamanlar yaptığı gibi lezzetli yemekler hazırladığını ya da mutfakta çok zaman geçirdiğini hatırlamıyordu. Hizmetçilerin sayısı azaldığı için Keffria yoğun günlerde yemeklere yardım etmek için mutfağa giriyordu. Ama Ronica girmiyordu.

Bu geceye kadar. Günün gölgeleri uzamaya başladığında mutfağa geldiler. Eski günlerin korkunç bir parodisi gibi, birlikte yemek pişirdiler, doğradılar, soyup, kaynattılar, karıştırdılar, tüm bu sırada şarap ve çay seçimini, kahveyi ne kadar sert yapacağını ve masaya hangi örtüyü serileceğini tartıştılar. Festrew'lerin neden bu gece geleceklerini söylemek için kendileriyle iletişime geçtiği konusunda çok az konuştular. Ödeme birkaç gün sonra yapılacaktı, ama para kapının yanındaki kasada duruyordu. Keffria'nın mektubuna hiç cevap gelmemiş olması, ikisinin arasında konuşulmayan bir tedirginlik yaratmıştı. Khupruslar Festrew'lar değildi; muhtemelen aralarında hiçbir bağlantı yoktu. Muhtemelen.

Keffria, kadın olduğundan beri Rain Wild Tüccarlarının yılda iki kez yaşam gemisinde ödeme almak için geldiklerini biliyordu. Geminin hızlandığında ödemelerin de artacağını da biliyordu. Bu geleneksel bir şeydi. Ödemelerin büyüklüğü, yaşam gemilerinin Rain Nehri'nde ticaret için kullanılacağına, çok karlı ve egzotik Rain Wild mallarının ticaretinde kullanılacağına olan inancı yansıtıyordu. Çoğu yaşam gemisi sahibi, gemileri hızlanır hızlanmaz çok kısa sürede zengin oluyordu. Vestritler ise elbette zenginleşmemişti. Keffria bazen, babasının büyümlü mallar hakkındaki kararının doğru olup olmadığını merak ederdi. Bazen, tıpkı bu gece olduğu gibi.

Yemek hazırlandı ve masa kurulduktan sonra, iki kadın sessizce şöminenin başına oturdular. Keffria çay yaptı ve kendine ve annesine bardaklar doldurdu.

"Hâlâ Malta'yı bize davet etmemiz gerektiğini düşünüyorum," diye cesaretini topladı. "O da öğrenmeli..."

"O, bizim tahmin ettiğimizden çok daha fazlasını öğrenmiş," dedi annesi yorgun bir sesle. "Hayır, Keffria. Bu konuda bana izin ver. Festrew'leri birlikte dinleyelim ve birlikte kararımızı verelim. Bu gece vereceğimiz kararların Vestrit ailesinin kaderini belirleyeceğinden korkuyorum." Kızının gözlerine baktı. "Bu sözleri seni incitmek için söylemiyorum, ama daha nazik bir şekilde ifade edemiyorum. Korkarım ki, biz ikimiz Vestrit ailesinin son üyeleriyiz. Malta, Haven'ın

kemiklerinden doğdu. Kyle Haven'ın kötü bir adam olduğunu söylemiyorum. Sadece bu gece burada yapılan komplonun Bingtown Tüccarları tarafından kararlaştırılması gerektiğini söylüyorum. Ve Havenlar Bingtown Tüccarları değil."

"Sen bildiğini yap," dedi Keffria yorgun bir sesle. Bir gün, kin duymadan kendi kendine düşündü, sen öleceksin ve ben artık ortada kalmayacağım. Belki o zaman her şeyi Kyle'a bırakıp bahçelerimle ilgilenerek zamanımı geçiririm. Gül budaması gerekip gerekmediğini ya da irisleri bölme zamanının gelip gelmediğini düşünmekten başka bir şey düşünmüyordu. Sonunda dinlenebiliyordu. Kyle'ın onu rahat bırakacağından emindi. Son günlerde kocasını düşündüğünde, sanki çatlak bir çan çalınıyormuş gibi hissediyordu. Bir zamanlar kalbinde yarattığı o harika sesi hatırlayabiliyordu, ama artık duyamıyor ya da çıkaramıyordu. Aşk, diye düşündü kederle, sonuçta maddi şeylere dayanıyordu. Aile sevgisi, evliliğindeki sevgi, hatta kızının ona olan sevgisi. Hepsi maddi şeylere ve bu şeyleri kontrol etme gücüne dayanıyordu. İnsanlara gücü verirken, seni severler. Komik. Bunu keşfettiğinden beri, artık kimsenin onu sevip sevmediğini umursamıyordu.

Çayını yudumlarken ateşin yanışını izledi. Ara sıra odun ekledi. Hala basit şeylerde zevk bulabiliyordu: ateşin sıcaklığı, iyi bir fincan çay. Geriye kalanların tadını çıkaracaktı.

Tarlanın ötesinden uzak bir gong sesi geldi. Annesi aceleyle ayağa kalktı, her şeyi son bir kez kontrol etmek için. Odanın ışıkları uzun zamandır kısılmıştı, ama şimdi mumların üzerine yaprak kapaklar ekleyerek ışığı daha da dağıttı. "Taze çay yap," dedi sessizce. "Caolwn çay sever." Sonra annesi oldukça tuhaf bir şey yaptı. Mutfağın iç kapısına gitti ve aniden kapıyı açtı. Sanki birini şaşırtmak istermiş gibi, hızla dışarı çıkıp koridoru baştan sona süzdü.

Odaya geri döndüğünde Keffria ona, "Selden yine yataktan mı çıktı? Ne kadar da gece kuşu bu çocuk," diye sordu.

"Hayır, kimse yoktu," dedi annesi dalgın bir şekilde. Sonra kapıyı sıkıca kapattı ve masaya geri döndü. "Selamlaşma ritüelini hatırlıyor musun?" diye sordu aniden Keffria'ya.

"Tabii ki. Merak etme, seni utandırmayacağım."

"Sen beni hiç utandırmadın," dedi annesi dalgın bir şekilde. Keffria, annesinin sözlerinin neden kalbini bu kadar garip bir şekilde çarptırıldığını anlayamadı.

Sonra kapı çalındı ve Ronica kapıyı açmak için öne çıktı. Keffria annesinin omzuna geldi. Kapının dışında iki pelerinli ve başlıklı silüet duruyordu. Birinin yüz peçesinde kırmızı alev mücevherleri vardı. Bu hem ürkütücü hem de güzel bir etki yaratıyordu. Jani Khuprus. Karnından bir korku dalgası yükseldi. Rüya kutusu. Bir an için dehşet başını döndürdü. Keffria, annesinin konuşmasını, bir şekilde hepsini kurtarmasını umutsuzca bekledi. Annesi şok içinde hareketsiz ve sessiz duruyordu. Selam bile vermedi. Keffria nefes aldı ve her şeyin yoluna girmesi için dua etti. "Evimize hoş geldiniz. İçeri girin, kendinizi evinizde hissedin."

İkisi de Rain Wild Tüccarlarının girmesi için geri çekildi. Keffria, onlar eldivenlerini, başlıklarını ve peçelerini çıkarırken kendini hazırladı. Bir kadının mor gözleri, göz kapaklarındaki titrek çıkıntılarla neredeyse tamamen gizlenmişti. Keffria onun bakışlarına karşılık verip hoş geldiniz gülümsemesi yapmakta zorlandı, ama yaptı. Yine de Jani Khuprus, alev mücevherleri olan kadın, bir Yağmur Yolu Tüccarı için şaşırtıcı derecede pürüzsüz bir yüze sahipti. Gündüz vakti Bingtown sokaklarında yürüseydi kimse ona bakmazdı. İşaretleri çok belirsizdi. Dudaklarının ve göz kapaklarının kenarlarını çakıl taşları gibi bir çizgi izliyordu. Gözlerinin akı, loş odada mavimsi bir şekilde parlıyordu, saçları, dişleri ve tırnakları da öyle. Tüyler ürpertici bir şekilde, çirkin değildi. Annesi hala sessizdi, bu yüzden Keffria rüya gibi bir şekilde konuştu. "Uzun yolculuğunuzun ardından size ikramlar hazırladık. Masamıza oturur musunuz?"

"Çok teşekkür ederiz," diye cevap verdiler, neredeyse hep bir ağızdan.

Bütün kadınlar birbirlerine reverans yaptılar. Keffria, annesinin sessizliğini bozmak için yine konuşmak zorunda kaldı. "Ben, Bingtown Tüccarları Vestrit Ailesi'nden Keffria Vestrit, sizi masamıza ve evimize davet ediyorum. Bingtown ile Rain Wilds arasındaki en eski antlaşmalarımızı ve her iki ailenin ürünü olan canlı gemi Vivacia ile ilgili özel anlaşmamızı hatırlıyoruz."

"Ben, Rain Wilds Tüccarları Festrew Ailesi'nden Caolwn Festrew, evinizin ve masanızın misafirperverliğini kabul ediyorum. Rain Wilds'ın Bingtown'a ve ayrıca her iki ailenin ürünü olan canlı gemi Vivacia ile ilgili özel anlaşmamıza dair en eski sözlerimizi hatırlıyorum."

Kadın bir an durakladı ve aniden yanındaki kadını işaret etti. "Bu andan itibaren sizin misafiriniz olacak misafirimi masanıza ve evinize getiriyorum. Akrobamız Jani Khuprus'a hoş geldin diyebilir misiniz?" Bakışları Keffria'nın yüzüne sabitlenmişti. Cevap vermek ona kalmıştı.

"Böyle bir isteğe resmi bir cevap bilmiyorum," diye açıkça itiraf etti. "Bu yüzden, uzun zamandır dostumuz olan Caolwn'un misafirleri bizim evimizde her zaman hoş karşılanır, diye söyleyeceğim. Bir dakika izin verin, bir tabak ve gümüş çatal bıçak takımı getireyim." Khuprus klanının reisi gibi saygıdeğer bir kişinin, onun bu samimi tavrından rahatsız olmaması için içtenlikle dua etti.

Jani gülümsedi ve konuşmak için izin istercesine Caolwn'a baktı. Caolwn ona küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ben de resmiyeti bir kenara bırakmaktan memnunum. Bu beklenmedik ziyaretin Caolwn'dan çok benim sayemde olduğunu söylemeliyim. Onu bu ziyareti ayarlaması ve bana eşlik etmeme izin vermesi için yalvardım, böylece beni evinize tanıtabilecekti. Eğer size herhangi bir zorluk çıkardıysa, şimdiden özür dilerim."

"Hiç sorun değil," diye cevapladı Keffria sessizce. "Lütfen, komşular, arkadaşlar ve aile üyeleri olarak birbirimize karşı rahat olalım." Sözleri annesini ve diğer ikisini de kapsıyordu. Sanki tesadüfen, annesinin elini hafifçe okşayarak, şoktan donakaldığı halinden çıkması için sessizce yalvardı.

Caolwn, Ronica'ya tuhaf bir şekilde dönmüştü. "Eski dostum, bu gece çok sessizsin. Getirdiğim misafirden rahatsız mısın?"

"Nasıl rahat olabilirim ki?" dedi Ronica zayıf bir sesle. Daha güçlü bir sesle ekledi: "Bu gece kızıma saygı duyuyorum. O mirasını aldı. Şimdi seni karşılamak ve Vestritler adına konuşmak bana değil, ona yakışır."

"Ve bunu çok güzel yaptın," dedi Jani Khuprus sesinde içten bir sıcaklıkla. Hepsine gülümsedi. "Oh, korkarım ben bunu pek iyi yapamadım. Kendim gelmenin bu işe başlamak için en uygun yol olacağını düşünmüştüm, ama belki bir mektup daha iyi olurdu."

"Hiç sorun değil, emin olun," dedi Keffria, masaya bir bardak daha koyup masaya bir sandalye daha çekerek. "Hepimiz oturalım ve yemek, çay ve şarabın tadını çıkaralım. Ya da isteyen varsa kahve de var." Jani Khuprus'u daha iyi tanımak için ani ve tuhaf bir istek duydu.

Yavaşça. Yavaşça. Bu bilmece çözülmek zorundaysa, tam olarak anladığından emin olmak için yavaşça çözümlmesini istiyordu.

"Masayı çok güzel hazırlamışsın," dedi Jani Khuprus masaya otururken. Keffria, onun önce oturduğunu ve Caolwn'un ona öncelik verdiğini fark etti. Zeytinlerin en iyisi olduğu, annesinin bu akşam badem ezmesinin taze hazırlanmasında ısrar ettiği, pişirdikleri en iyi yemeklerin masaya konulduğu için aniden sevindi. Keffria'nın aylardır görmediği kadar zengin ve zarif yemeklerin bulunduğu güzel bir sofraydı. Maddi durumları ne olursa olsun, Ronica bunun bu ziyafeti etkilemesine izin vermemişti ve Keffria buna sevindi.

Bir süre masa sohbeti devam etti. Ronica yavaş yavaş kendine gelip çekiciliğini geri kazandı. Konuşmayı güvenli sulara çekti. Yemek, şarap, kahve ve diğer genel konular hakkında övgüler eşliğinde yemek yendi. Ancak Keffria, Jani'nin sık sık konuşmayı ele geçirdiğinde anlattığı küçük hikayelerin ve anekdotların ailesinin zenginliğini ve gücünü göstermeye yönelik olduğunu fark etti. Bunlar övünmek için anlatılmıyordu; Vestritleri veya masadakileri küçük düşürmek gibi bir niyet yoktu. Her seferinde, yemeği veya misafirleri daha görkemli bir olay veya şahsiyetle karşılaştırıyordu. Keffria, onun kasıtlı olarak ailesi hakkında bilgi vermeye çalıştığına karar verdi. Kocasını hala hayattaydı, üç oğlu ve iki kızı vardı, Rain Wild standartlarına göre çok büyük bir aileydi. Alev mücevherlerinin keşfinden elde edilen yeni servet, onlara seyahat etmek ve misafir ağırlamak, evine güzel eşyalar ve bilimsel bilgi getirmek için daha fazla zaman tanıyordu. Servetin en büyük yararı, insanlara ailelerine ve arkadaşlarına hak ettiklerini sunabilmesi değil miydi? Nehir yukarısına seyahat etmek isterlerse, evinde çok hoş karşılanacaklardı.

Keffria, bunun bir kuşun kur yapmasına benzediğini düşündü. Kalbi yine göğsünde çarpmaya başladı. Jani Khuprus, sanki Keffria'nın çıkardığı küçük bir ses dikkatini çekmiş gibi aniden ona döndü. Hiçbir uyarıda bulunmadan, göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle, "Geçen gün mesajını aldım, canım," dedi. Ama itiraf etmeliyim ki anlamadım. Bu yüzden Caolwn'dan bu ziyareti ayarlamasını rica ettim, biliyorsun."

"Öyle tahmin etmiştim," dedi Keffria zayıf bir sesle. Annesine baktı. Ronica onunla göz göze geldi ve hafifçe başını salladı. Yeniden kazandığı sakinliğinden güç aldı.

sakinliğinden güç aldı. "Gerçekten, kendimi çok utanç verici bir durumda buldum. En iyisi, olanları dürüstçe yazmak olduğunu düşündüm. Sana temin ederim, rüya kutusu bulunursa hemen geri verilecektir."

Bu, olabileceği kadar nazik bir ifade değildi. Keffria alt dudağını ısırды. Jani başını yana eğdi.

"Tabii ki bu beni çok şaşırttı. Oğlumu yanıma çağırdım ve ona sorular sordum. Böylesine dürtüsel ve tutkulu bir davranış ancak en küçük oğlumun yapabileceği bir şeydi. Reyn biraz kekeledi ve çok kızardı, çünkü daha önce kızlarla ilgilenmediğini söylemişti. Ama rüya kutusunu itiraf etti. Eşarp ve alev mücevherini de." Anne sevgisiyle başını salladı. "Onu bu yüzden azarladım, ama korkarım hiç pişman değil. Malta'ya çok düşkün. Elbette, paylaştıkları rüyayı anlatmadı. Bu bir beyefendinin yapmayacağı, pek nazik olmayan bir davranış olurdu. Ama bana, kızın teklifine olumlu baktığından emin olduğunu söyledi." Yine onlara gülümsedi. "Öyleyse kutuyu genç hanım bulmuş ve beğenmiş olmalı."

"Hepimiz öyle varsaymalıyız, eminim," dedi Ronica, Keffria konuşmadan. İki Vestrit kadını, anlamı kimsenin gözünden kaçmayacak bir bakış alışverişinde bulundu.

"Ah, canım," diye özür dilercesine iç çekti Jani. "Anladığım kadarıyla, genç hanımın oğlumun kur yapmasına pek sıcak bakmıyorsunuz."

Keffria'nın ağzı kurumuştı. Şarabından bir yudum aldı ama bu da işe yaramadı. Bunun yerine garip bir şekilde öksürdü ve boğuldu. Nefesini yeni yeni toparlamışken annesi onun yerine konuştu.

"Korkarım ki Malta'mız yaramaz bir kız. Kızımız şakalar ve oyunlarla dolu." Ronica'nın sesi hafifti, ama yüzündeki ifade sempatikti. "Hayır, Jani, oğlunun kur yapmasını hoş görmüyoruz. Malta'nın yaşı ve çocukça davranışları hoşumuza gitmiyor. Malta evlenme çağına geldiğinde, onu kesinlikle memnuniyetle kabul ederiz. Ve eğer onun ilgisini kazanırsa, böyle bir birleşmeden onur duyarız. Ama Malta, genç bir kadın gibi görünse de, henüz çocuk yaşında ve korkarım ki, çocukların sahtecilik ve yaramazlık sevgisi var onda. Henüz on üç yaşında. Henüz topluma sunulmadı. Onu, senin düzenlediğin toplantıda tüccar kıyafetiyle görmüş olmalı. Eminim ki, onu her zamanki gibi, küçük bir kızın elbiseleriyle görseydi,

her zamanki gibi, küçük bir kızın elbiseleriyle görseydi, hatasını fark ederdi.

Sessizlik çöktü. Jani bir kadından diğerine baktı. "Anlıyorum," dedi sonunda. Artık rahatsız görünüyordu. "Demek bu yüzden genç kadın bu gece burada değil."

Ronica ona gülümsedi. "O yaştaki çoğu çocuk gibi, çoktan yatmıştır." Şarabından bir yudum aldı.

"Kendimi garip bir durumda buluyorum," dedi Jani yavaşça.

"Korkarım bizimki çok daha garip," diye araya girdi Keffria nazikçe. "Tamamen dürüst olmak istiyorum. Az önce eşarp ve alev mücevherinden bahsedilince ikimiz de şok olduk. Böyle bir hediyeden haberimiz yoktu, emin olun. Ve rüya kutusu açılmışsa... hayır, açılmış olmalı, çünkü oğlunuz rüyasını size anlatmış... Malta bu konuda da suçlu." Derin bir nefes aldı. "Onun kötü davranışları için en içten özürlerimi sunarım." Kendini kontrol etmeye çalışsa da Keffria boğazı düğümleniyordu. "Çok üzgünüm." Sesi titremeye başladı. "Onun böyle bir aldatmacaya yapabileceğini hiç düşünmemiştim."

"Oğlum kesinlikle hayal kırıklığına uğrayacak," dedi Jani Khuprus sessizce. "Onun çok saf olduğunu düşünüyorum. Yirmi yaşına yaklaştı ama şimdiye kadar hiç bir geline ilgi göstermedi. Ve şimdi, korkarım ki, aceleci davranmış. Ah, canım." Başını salladı. "Bu, birçok şeyi farklı bir açıdan gösteriyor." Caolwn ile bakıştılar ve diğer kadın rahatsız bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Caolwn yumuşak bir sesle açıkladı. "Festrew ailesi, Vivacia gemisinin sözleşmesini Khuprus ailesine devretti. Tüm haklar ve borçlar onlara geçti."

Keffria sendeledi ve beyaz sessizliğe düştü. Jani'nin ardından gelen sözlerle neredeyse gerek yoktu. "Oğlum bunu Festrew'larla müzakere etti. Bu gece onun adına konuşmak için geldim. Ama açıkça görülüyor ki, söyleyeceğim şeyler artık uygun değil."

Kimse açıklama yapmaya gerek duymadı. Borç, gelin hediyesi olarak geri verilecekti. Rain Wild'da tipik olan, aşırı pahalı bir gelin hediyesi

hareketi, ama Keffria'nın daha önce hayal bile edemeyeceği boyutta. Bir kadının evlilik rızası için bir yaşam gemisi borcunun silinmesi? Bu saçmalıktı.

"Ne güzel bir rüya olmalı," diye mırıldandı annesi kuru bir sesle.

Bu uygunsuz, neredeyse kaba bir ima idi. Keffria, annesinin bundan sonra olacakları tahmin edip etmediğini hep merak edecekti. Tüm kadınlar erkeklerin duyarlılığına gülerek, garip durum ortadan kalktı. Hepsi birden, çocuklarının beceriksiz kur yapma çabalarına kapılmış anneler haline gelmişti.

Jani Khuprus nefes aldı. "Bana öyle geliyor ki," dedi kederle, "sorunumuz zamanın çözemeyeceği kadar büyük değil. O halde oğlum beklemeli. Bu ona zarar vermez." Ronica'dan Keffria'ya kadar annelik hoşgörüsüyle gülümsedi. "Onunla çok ciddi bir şekilde konuşacağım. Malta bir kadın olarak kendini gösterene kadar kur yapmaya başlayamayacağını söyleyeceğim." Düşünerek bir an durdu. "Bu bahar olursa, düğün yazın olabilir."

"Düğün mü? Daha on dört yaşında bile değil!" Keffria inanamadan haykırdı.

"Genç olur," diye onayladı Caolwn. "Ve uyum sağlar. Bingtown'lu bir kadının Rain Wild ailesine gelin gitmesi için bu avantajlıdır." Gülümsedi ve yüzündeki etli çıkıntılar Keffria'ya korkunç bir şekilde titredi. "Ben on beş yaşındaydım."

Keffria derin bir nefes aldı; onlara çılgılık atacak mı, yoksa onları evden kovacak mı emin değildi. Annesi koluna elini koydu ve sıktı. Ağzını kapatmayı başardı.

"Evlilikten bahsetmek için henüz çok erken," dedi Ronica açıkça. "Malta'nın çocukça şakaları sevdiğini sana söylemiştim. Korkarım bu da onlardan biri olabilir, oğlunun kur yapmasını hak ettiği ciddiyetle değerlendirmedir." Ronica, Caolwn'dan Jani'ye yavaşça baktı. "Aceleye gerek yok."

"Bir Bingtown tüccarı gibi konuşuyorsun," diye cevapladı Jani. "Siz uzun yaşarsınız ve çok çocuk sahibi olursunuz. Bizim zaman gibi bir lüksümüz yok. Oğlum neredeyse yirmi yaşında. Sonunda arzuladığı kadını buldu ve sen ona beklemesi gerektiğini mi söylüyorsun? Bir yıldan fazla mı?" Sandalyesine yaslandı. "Bu olmaz," dedi sessizce.

"Çocuğuma zorlamayacağım," diye ısrar etti Keffria.

Jani bilmiş bir gülümsemeyle, "Oğlum bunun kimseyi zorlamakla ilgisi olduğuna inanmıyor. Ve ben oğluma inanıyorum." İkisine de baktı. "Hadi ama, burada hepimiz kadınız. Eğer o sizin dediğiniz kadar çocukça olsaydı, rüya kutusu bunu ona gösterirdi." Kimse konuşmayınca, tehlikeli bir şekilde yumuşak bir sesle devam etti, "Teklif çok cömert. Kimse daha fazlasını isteyemez."

"Teklif cömertten de öte, şaşırtıcı," diye cevapladı Ronica çabucak. "Ama burada hepimiz kadınız. Kadınların kalbi satın alınamayacağını biliriz. Tek istediğimiz, Malta biraz daha büyüyene kadar beklemeniz, kendi kararını verebilecek yaşa gelene kadar."

"Eğer rüya kutusunu açıp ortak bir rüya gördüyse, kendi aklını bildiğini söyleyebiliriz. Özellikle de bunu yapmak için hem annesine hem de büyükannesine karşı gelmek zorunda kaldıysa." Jani Khuprus'un sesi kadifemsi nezaketini yitiriyordu.

"Kafası dik bir çocuğun davranışı, bir kadının kararı olarak görülmemelidir. Sana söylüyorum, beklemelisin." Ronica'nın sesi kararlıydı.

Jani Khuprus ayağa kalktı. "Kan ya da altın, borç ödenmelidir," diye haykırdı. "Ödeme zamanı yaklaştı, Ronica Vestrit. Zaten bir kez geciktirdin. Sözleşmemize göre, ödemeyi hangi para birimiyle yapacağımızı biz belirleriz."

Ronica, Jani'ye karşı durmak için ayağa kalktı. "İşte, kapının yanındaki fiçıda. Altınlarınız orada. Sana borçlu olduğumuz bedeli özgür irademle veriyorum." Başını yavaşça ve sertçe salladı. "Çocuğumu ya da torunumu sana vermeyeceğim, asla. Kendi isteğiyle gelmedikçe. Sana söyleyeceğim tek şey bu, Jani Khuprus. Böyle bir şeyi yüksek sesle söylemek ikimiz için de utanç verici."

"Sözünü tutmayacak mısın?" diye sordu Jani. "Lütfen!" Caolwn'un sesi aniden tizleşti. "Lütfen," diye devam etti daha yumuşak bir sesle devam etti. "Kim olduğumuzu hatırlayalım. Ve zamanımız olduğunu hatırlayalım. Bazılarının inandığı kadar kısa değil, bazılarının dilediği kadar uzun da değil, ama zamanımız var. Ve iki gencin kalplerini düşünmeliyiz." Dar mor gözleri, işbirliği arayarak bir yüzden diğerine kayd. "Bir önerim var,"

, "Bir uzlaşma. Hepimizi büyük bir kederden kurtaracak bir uzlaşma. Jani Khuprus altınlarınızı kabul etmeli. Bu sefer. Çünkü o, Ronica'nın sözleşmeye bağlı olduğu gibi, Ronica ve benim bu mutfakta yaptığımız anlaşmaya da bağlıdır. Hepimiz buna katılıyoruz, değil mi?"

Keffria nefesini tuttu, kıpırdamadı, ama kimse ona bakmıyor gibiydi. Jani Khuprus sertçe başını sallayarak ilk kabul eden oldu. Ronica'nın sonunda yaptığı baş sallama, daha çok yenilgiyi kabul ederek başını eğmek gibiydi.

Caolwn rahat bir nefes aldı. "Bu benim uzlaşma teklifim. Ronica, Jani Reyn'i hayatı boyunca tanıyan bir kadın olarak konuşuyorum. O çok onurlu ve güvenilir bir genç adam. Malta'nın kız ya da kadın olması fark etmez, onun Malta'yı kullanacağından korkmana gerek yok. Bu yüzden onun şimdi kur yapmaya başlamasına izin verebilirsin. Tabii ki refakatçi eşliğinde. Ve bir kızın aklını aşk yerine açgözlülükle doldurabilecek türden hediyeler verilmeyeceği şartıyla. Reyn'in düzenli olarak ona kendini tanıtmaya izin verin. Eğer o gerçekten bir çocuksa, bunu hemen anlayacak ve böyle bir hata yaptığı için hepimizin hayal edemeyeceği kadar utanacaktır. Ama eğer o gerçekten bir kadınsa, ona kalbini kazanması için ilk şansı verin. Bu çok mu fazla bir şey? Onun ilk taliplisi olmasına izin verilmesi çok mu fazla?

Ronica'nın Keffria'dan bir karar alması, aralarındaki birçok şeyi düzeltmek için çok önemliydi. Keffria dudaklarını yaladı. "Bence buna izin verebilirim. Eğer iyi gözetim altında tutulurlarsa. Eğer onun başını döndürecek pahalı hediyeler olmazsa." Diye iç geçirdi. "Aslında, bu kapıyı Malta açtı. Belki de bu, bir kadın olarak alacağı ilk ders olmalı. Hiçbir erkeğin sevgisini hafife almaması gerektiğini."

Kadınlar da onaylayarak başlarını salladılar.

31 GEMİLER VE YILANLAR

ACEMİCE YAPILMIŞ, aceleyle ve sadece yeşil mürekkeple yapılmış bir dövme idi. Ama yine de, çocuğun yüzüne kazınmış olan onun görüntüsüydü. Dehşetle ona baktı. "Bu benim suçum," demişti. "Ben olmasaydım, bunların hiçbiri başına gelmezdi."

"Bu doğru," diye yorgun bir şekilde ona hak verdi. "Ama bu senin suçun olduğu anlamına gelmez."

Ondan uzaklaşarak güverteye ağır ağır oturdu. Sözlerinin onu ne kadar incittiğini tahmin edebiliyor muydu acaba? Kız onun duygularını paylaşmaya çalıştı, ama önceki gece acıdan titreyip duran çocuk şimdi büyük bir sessizliğe bürünmüştü. Başını geriye yaslayarak güverteyi süpüren temiz havayı ciğerlerine çekti. Derin bir nefes verdi.

Dümenindeki adam onu ana kanala geri sokmaya çalıştı. Neredeyse boş bir kötülükle, o da ona yaslanarak, adam onu zorla çevirirken debelenmeye başladı. Kyle Haven için, onu kendi iradesine boyun eğdirebileceğini sanan adam için.

"Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum," diye itiraf etti Wintrow sessizce. "Seni düşündüğümde utanç duyuyorum, sanki kaçarak sana ihanet etmişim gibi. Ama kendimi düşündüğümde hayal kırıklığına uğruyorum, çünkü hayatımı geri kazanmak üzereydim. Seni terk etmek istemiyorum, ama burada kapana kısılmak da istemiyorum." Başını salladı, sonra korkuluğa yaslandı. Yırtık pırtık ve kirliydi, Torg onu orada bıraktığında bileklerinden ve ayaklarından zincirleri çıkarmamıştı. Wintrow, yelkenlere bakarken omzunun üzerinden konuştu. "Bazen iki farklı hayatın peşinde koşan iki kişi olduğumu hissediyorum. Ya da daha doğrusu, sana bağlı olduğumda, ayrı olduğumuzda olduğum kişiden farklı biriyim. Birlikte olduğumuzda, bir şey kaybediyorum. Ne olduğunu bilmiyorum. Sadece kendim olma yeteneğimi."

Vivacia'nın içini bir ürperti kapladı. Onun sözleri, ona söylemeyi planladığı şeylere çok benziyordu. Jamaillia Şehrinden önceki sabah ayrılmıştı, ama Torg Wintrow'u ona ancak şimdi getirmişti.

ilk kez ona yaptıklarını gördü. En sarsıcı olanı, çocuğun yanağına renkli mürekkeple çizilmiş kaba bir resimdi. Artık onu bir denizci, hatta kaptanın oğlu olarak tanımlayacak hiçbir şey yoktu. Herhangi bir köle gibi görünüyordu. Ancak başına gelen onca şeye rağmen, dıştan bakıldığında sakın görünüyordu.

Onun düşüncesine cevap vererek, "Artık hissedecek bir şeyim kalmadı. Senin aracılığınla, ben tüm kölelerim. Kendime bunu hissetmeye izin verdiğimde, delireceğimi düşünüyorum. Bu yüzden kendimi tutuyorum ve hiçbir şey hissetmemeye çalışıyorum" dedi.

"Bu duygular çok güçlü," dedi Vivacia alçak sesle. "Acıları çok büyük. Beni o kadar etkiliyor ki, kendimden ayrılamıyorum." Bir süre durakladı, sonra tereddütle devam etti, "Onlar gemideyken ve sen yokken daha kötüydü. Sen yokken kendimi sanki denizde sürükleniyormuş gibi hissediyordum. Sanırım sen beni ben yapan çapa sensin. Sanırım bu yüzden bir canlı geminin kendi ailesinden birine ihtiyacı vardır."

Wintrow cevap vermedi, ama onun hareketsizliğinden dinlediğini umdu. "Senden alıyorum," itiraf etti. "Alıyorum ve sana hiçbir şey vermiyorum."

Wintrow hafifçe kıpırdadı. Garip bir şekilde düz bir sesle, "Bana güç verdin, hem de birden fazla kez," dedi.

"Ama sadece seni yanımda tutabilmek için," dedi dikkatlice. "Seni güçlendiriyorum ki seni yanımda tutabileyim. Böylece kim olduğumdan emin olabilirim." Cesaretini topladı. "Wintrow. Yaşayan gemi olmadan önce ben neydim?"

Kelepçelerini oynatıp, yıpranmış ayak bileklerini dalgın dalgın ovuşturdu. Kızın sorusunun önemini anlamamış gibiydi. "Bir ağaç, sanırım. Aslında, büyücü ağacı diğer ağaçlar gibi büyürse, birkaç ağaç. Neden soruyorsun?"

"Sen yokken, neredeyse başka bir şeyi hatırlayabiliyordum. Yüzüme esen rüzgar gibi, ama daha güçlü. Kendi irademle çok hızlı hareket ediyordum. Neredeyse Vestrit olmayan biri olduğumu hatırlayabiliyordum. Bu hayatta tanıdığım herkesten ayrı biri. Çok korkutucuydu. Ama." Durdu, kabul etmek istemediği bir düşünceye takıldı.

Uzun bir sessizlikten sonra, "Sanırım hoşuma gitti" diye itiraf etti. "O zamanlar. Şimdiyse... Sanırım erkeklerin kabus dediği şeyleri gördüm... Eğer yaşam gemileri uyuyabilseydi. Ama ben uyumuyorum, bu yüzden onlardan tamamen uyanamadım. Limandaki yılanlar

limandaki yılanlar, Wintrow." Şimdi aceleyle, alçak sesle konuşuyordu, her şeyi bir kerede anlamasını sağlamaya çalışıyordu. "Liman'da onları kimse görmedi. Artık herkes beni takip eden beyaz olanı kabul ediyor. Ama limanın dibindeki çamurda başkaları da vardı, çok sayıda. Gantry'ye onların orada olduğunu söylemeye çalıştım, ama beni görmezden gelmemi söyledi. Ama yapamadım, çünkü bir şekilde onlar rüyalarımı... Wintrow?"

Gantry, cildini okşayan sıcak güneşin altında uyukluyordu. Yaşadığı zorluklardan sonra kimse onu suçlayamazdı.

Hâlâ canı yanıyordu. Bu konuları biriyle konuşması gerekiyordu, yoksa delireceğini düşünüyordu. Ama kimse onu gerçekten dinlemek istemiyordu. Wintrow gemiye dönmüş olmasına rağmen, hâlâ kendini yalnız hissediyordu. Wintrow'un kendisinden bir şekilde uzak durduğunu düşünüyordu. Yine, onu suçlayamıyordu ve bu yüzden hissettiği acıyı durduramıyordu. Odaklanamadığı bir öfke de hissediyordu. Vestrit ailesi onu bu hale getirmiş, içinde bu ihtiyaçları yaratmıştı. Ancak hızlanmasından bu yana, tek bir gün bile içtenlikle arkadaşlık eden biri olmamıştı. Kyle, karnı acı içinde ve arkadaşsız bir şekilde neşeyle yelken açmasını bekliyordu. Bu adil değildi.

Güvertede aceleyle gelen ayak sesleri düşüncelerini böldü.

"Wintrow," diye seslendi, sesine aciliyet katarak onu uyardı, "Baban bu tarafa geliyor."

"Kanalın dışındasın. Rotayı tutamıyor musun?" Kyle, Comfrey'e bağırdı.

Comfrey başını kaldırıp ona baktı. "Hayır, efendim," dedi sakın bir sesle, itaatsizlik etmiyormuş gibi. "Yapamıyorum. Her düzeltme yaptığımda gemi rotadan sapıyor."

"Bunu geminin suçu yapma. Bu gemideki tüm mürettebatın yetersizliklerini geminin suçu yapmasından bıktım."

"Hayır, efendim," dedi Comfrey. Dümdüz önüne baktı ve düzeltmek için bir kez daha dümeni çevirdi. Vivacia, sanki bir deniz çapası çekiyormuş gibi halsizce yanıt verdi. Sanki bu düşünceye yanıt verircesine, geminin arkasında bir yılanın su yüzüne çıktığını gördü. Çirkin yaratık ona bakıyor gibiydi.

Kyle, öfkesinin yavaşça alevlenmeye başladığını hissetti. Bu kadarı fazla. Bu gerçekten çok fazla. O zayıf bir adam değildi; kaderinin önüne çıkardığı her şeyle yüzleşebilir ve ona karşı koyabilirdi. Elverişsiz hava koşulları, zorlu yükler, hatta basit bir şanssızlık bile onun sakinliğini bozamazdı. Ama bu farklıydı. Bu, onun yararına çalışmak için çabaladığı kişilerin doğrudan karşısındaydı. Ve buna daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu.

Sa, oğluna elinden geleni yaptığını biliyordu. Oğlundan daha ne isteyebilirdi ki? Ona tüm gemiyi vermişti, yeter ki erkek gibi davranıp öne çıkıp onu alsın. Ama hayır. Oğlan kaçıp Jamaillia'da köle olarak dövme yaptırmıştı.

Bu yüzden oğlundan vazgeçmişti. Onu gemiye geri getirmiş ve tamamen geminin emrine vermişti. Karısı da bunu istediğini söylememiş miydi? Bu sabah limandan uzaklaşır uzaklaşmaz çocuğu geminin baş tarafına götürmüştü. Gemi memnun olmalıydı. Ama hayır. Suyun içinde yalpalayarak, önce bir tarafa, sonra diğer tarafa eğilerek, sürekli en iyi kanaldan saparak ilerliyordu. Kendi oğlunun onu utandırdığı gibi, o da özensiz yürüyüşüyle onu utandırıyor.

Her şey çok basit olmalıydı. Jamaillia'ya git, bir grup köle al, onları Chalced'e götür, karla sat. Ailesine refah, adına gurur getir. Mürettebatı iyi yönetiyordu ve gemiyi bakımlı tutuyordu. Her şey yolunda giderse, gemi muhteşem bir şekilde yelken açmalıydı. Ve Wintrow, onun izinden gidecek güçlü bir oğul olmalıydı, bir gün kendi yaşam gemisinin dümenine geçmeyi hayal eden gururlu bir oğul. Bunun yerine, on dört yaşında Wintrow'un yüzünde iki köle dövmesi vardı. Ve daha büyük olanı, Torg'un şakacı bir önerisine Kyle'ın öfkeli ve dürtüsel tepkisinin sonucuydu. O gün Torg yerine Gantry'nin yanında olmasını diledi. Gantry onu vazgeçirirdi. Buna karşılık, Torg hemen harekete geçti, Kyle'ın içten pişmanlığına neden oldu. Eğer tekrar yapması gerekseydi...

Sancak tarafında bir hareket gözüne çarptı. Yine o lanet olası yılan, suda kayarak onu izliyordu. Beyaz bir yılan, kurbağanın karnından daha çirkin, onların peşinden sürükleniyordu. Pek tehditkar görünmüyordu; birkaç kez gördüğü kadarıyla, yaşlı ve şişman bir şeydi. Ama mürettebat onu sevmiyordu, gemi de sevmiyordu. Şimdi aşağıya bakınca, onu ne kadar sevmediğini fark etti.

ona bakakaldı, sanki bir hayvan değilmiş gibi onun bakışlarıyla karşılaştı. Sanki bir insanın zihnini okumaya çalışan bir adam gibi görünüyordu.

Direksiyondan uzaklaşmak için direksiyonu bırakıp heyecanla pruvaya doğru yürüdü.

Kafasındaki karışık düşünceler onu takip ediyordu.

Lanet olası gemi, Torg'un söylediğinden çok daha kötü kokuyordu. Tuvaletten daha kötü kokuyordu, daha çok bir mezarlık gibiydi. Zaten üç cesedi denize atmak zorunda kalmışlardı, bunlardan biri kendi eliyle ölmüş gibi görünüyordu. Onu zincirleri içinde uzanmış halde bulmuşlardı. Giysisinin eteğinden şeritler koparıp ağzına tıkamış, boğulana kadar yutmuştu. Bir insan kendine nasıl böyle aptalca bir şey yapabilirdi? Bu, birkaç adamı sarsmıştı, ancak hiçbirisi ona doğrudan bu konudan bahsetmemişti.

Yine sancak tarafına baktı. Lanet olası yılan onunla aynı hızda ilerliyor, sürekli ona bakıyordu. O da bakışlarını ondan kaçırdı.

Nedense ona çocuğun yüzündeki dövmeyle hatırlattı. O da aynı şekilde kaçınılmazdı. Yapmamalıydı. Pişman olmuştu, ama geri dönüşü yoktu ve bunun için asla affedilmeyeceğini biliyordu, bu yüzden özür dilemenin bir anlamı yoktu. Ne çocuğa ne de annesine. Onu hayatının sonuna kadar nefret edeceklerdi. Çocuğa gerçekten zarar vermemiş olması önemli değildi; onu kör etmemişti ya da elini kesmemişti. Sadece bir izdi. Birçok denizci gemisinin ya da geminin baş figürünün dövmesini yapardı. Yüzlerine değil, ama aynı şeydi. Yine de. Keffria bunu görünce çok kızacaktı. Wintrow'a her baktığında, aklına gelen tek şey karısının dehşete kapılmış yüzüydü. Artık eve gitmeyi bile iple çekmiyordu. Eve ne kadar para getirirse getsin, tek görecekları çocuğun yüzündeki gemi dövmesi olacaktı.

Geminin yanında, yılanın başı sudan çıkıp onu anlamış bir şekilde baktı.

Kyle, öfkeli adımlarıyla geminin ön tarafına kadar geldiğini fark etti. Oğlu orada kıvrılmış duruyordu. *Bu* onun varisiydi. Bir gün dümeni devralacağını hayal ettiğı çocuktı. Malta'nın kız olması çok kötüydü. Wintrow'dan çok daha iyi bir varis olurdu.

Aniden öfke dalgası onu sardı ve zihnini berraklaştırdı. Her şey Wintrow'un suçuydu. Artık bunu anlıyordu. O çocuğu gemiye

gemiye mutlu etmek ve düzgün seyretmesini sağlamak için getirmişti, ama o sadece gemiyi huysuz ve somurtkan hale getirmişti. Eğer çocuk gemideyken gemi düzgün seyretmeyecekti, o zaman bu sızlanan veledede katlanmak için hiçbir neden yoktu. İki adım attı, Wintrow'u gömleğinin yakasından yakaladı ve ayağa kaldırdı. "Seni lanet olası yılanlara yem yapmalıyım!" diye bağırdı, elinde sallanan şaşkın çocuğa.

Wintrow şok olmuş gözlerini babasına kaldırdı ve onun bakışlarıyla karşılaştı. Hiçbir şey söylemedi, çenesini sıkıca kapatarak sessizliğini korudu.

Elini geri çekti ve Wintrow korkup sinmemesi üzerine, tüm gücüyle oğluna bir tokat attı. Parmakları, çocuğun dövmeli yüzüne çarptığında keskin bir acı hissetti. Çocuk geriye doğru uçtu, ayakları gürültüyle çınlayan zincirlerine dolandı ve güverteye sertçe düştü. Düştüğü yerde kaldı, direnmemesi babasına karşı isyanını mükemmel bir şekilde ifade ediyordu.

"Lanet olsun sana, lanet olsun!" diye bağırdı Wintrow'a ve çocuğun üzerine atıldı. Onu gemiden aşağı atıp batırmak niyetindeydi. Bu sadece mükemmel bir çözüm değildi, aynı zamanda yapabileceği tek erkekçe şeydi. Kimse onu suçlamazdı. Çocuk utanç kaynağıydı ve üstelik uğursuzluk getiriyordu. Wintrow onu daha fazla utandırmadan, sızlanan çocuk rahibi ortadan kaldırmalıydı.

Geminin yanında, ölümcül beyaz bir kafa aniden sudan yükseldi, çenesi bekleyişle açılmıştı. Kızıl ağız şok ediciydi, umutla parıldayan kırmızı gözler de öyle. Kyle'ın gördüğü kadarıyla çok büyüktü, tahmin ettiğinden çok daha büyük. Vivacia ile kolayca aynı hızda ilerliyordu, sudan bu kadar uzun bir kısmı çıkmış olmasına rağmen. Yemeğini bekliyordu.

Shreever, Maulkin'in aniden sert bir dönüş yapıp uzaklaşana kadar, yumağın besleyicisini takip ettiğini fark etti. Maulkin, avını kovalıyormuş gibi Plenty'nin içinden geçti, ancak Shreever kovalamaya değer bir şey görmedi.

"Takip edin," diye bağırdı diğerlerine ve onun peşinden gitti. Sessurea onun hemen arkasında idi. Birkaç saniye sonra, diğer yumağın onu takip etmediğini fark etti. Onlar, sadece karınlarını ve büyümek, dökülmek ve yeniden büyümek

. Onların ihanetini aklından silip attı ve Maulkin'i yakalamak için çabalarını ikiye katladı.

Onu ancak aniden durduğu için yakalayabildi. Her hali büyülenmiş gibiydi. Çenesi açık, solungaçları şişmiş ve bakarken pompalıyordu.

"Ne bu?" diye sordu ve sudaki en ufak bir tadı algıladı. Shreever ne tadı aldığını anlayamadı, sadece bu duygunun hoş ve bir vaadin yerine getirilmesi olduğunu hissetti. Sessurea'nın onlara katıldığını gördü, onun da bu tada kapıldığında gözlerinin büyüdüğünü fark etti.

"Ne bu?" diye kadının sorusunu tekrarladı.

"Hatırlayan O," dedi Maulkin saygıyla. "Gelin. Onu aramalıyız." Etrafındaki karmaşadan sadece iki takipçisinin kendisine katıldığını fark etmemiş gibiydi. Kaynağını bulamadan dağılmak üzere olan kokuyu takip etmekle meşguldü. Shreever ve Sessurea'nın yetişemeyeceğı bir güç ve hızla ilerledi. Onlar, karanlıkta parıldayan altın sahte gözlerini kaybetmemek için çaresizce peşinden gittiler. Onu takip ettikçe koku daha da güçlendi, neredeyse duyularını bastırıyordu.

Maulkin'i tekrar yakaladıklarında, o, karanlık Plenty'nin içinde gümüş gibi parlayan bir sağlayıcıdan saygılı bir mesafede duruyordu. Kokusu suda yoğun bir şekilde asılı kalmış, tatlılığıyla onları doyuruyordu. Bu kokuda umut ve sevinç vardı, ama en yoğun olanı, herkesin paylaşacağı anılar, istenildiğinde elde edilebilecek bilgi ve bilgelik vaatleriydi. Yine de Maulkin geride durdu ve sormadı.

"Bir terslik var," diye fısıldadı. Gözleri derin ve düşünceliydi. Vücudunda bir renk titremesi belirdi ve sonra kayboldu. "Bu doğru değil. Hatırlayan, bize benzer. Kutsal öğretiler böyle söylüyor. Ben sadece gümüş göbekli sağlayıcıyı görüyorum. Yine de tüm duyularım O'nun yakınlarda olduğunu söylüyor. Anlamıyorum."

Kafaları karışmış bir hayranlıkla, önlerinde ağır ağır yürüyen gümüş besleyicisini izlediler. Tek bir hizmetçisi vardı, onu yakından takip eden ağır beyaz bir yılan. Yılan, Bolluk'un tepesinde uçarak başını Kıtık'a doğru kaldırdı.

"Ona konuşuyor," diye fısıldadı Maulkin. "Ondan bir şey istiyor."

"Anılar için," diye tamamladı Sessurea. Bekleyişten titreyerek, yakası fırırlı yakası dikildi.

"Hayır!" Maulkin aniden inanamadı, neredeyse öfkeleni. "Yiyecek için! Ondan sadece, onun istemediği yiyecekleri kendisine vermesi için yalvarıyor."

Kuyruğu o kadar ani ve vahşice havayı kırbaçladı ki, çamurlu parçacıklarla kalınlaştı. "Bu doğru değil!" diye bağırdı. "Bu bir tuzak ve aldatmaca! Onun kokusu Hatırlayan'ın kokusu, ama o bizim türümüzden değil. Ve o ona konuşuyor, ama ona değil, çünkü o cevap vermiyor, ve ona yalvaranlara her zaman cevap vereceği söz verilmişti, sonsuza kadar. Bu doğru değil!"

Öfkesinin derinliklerinde büyük bir acı vardı. Yelesi genişçe açılmış, boğucu bir bulut halinde zehirler fışkırıyordu. Shreever başını ondan uzaklaştırdı. "Maulkin," diye yalvardı sessizce. "Maulkin, ne yapmalısınız?"

"Bilmiyorum," diye acı bir şekilde cevapladı. "Kutsal bilgide böyle bir şey yok, benim parçalanmış anılarımda da yok. Bilmiyorum. Ben kendim, onu takip edeceğim, sadece anlamaya çalışmak için." Daha alçak sesle bağırdı. "Eğer geri dönmeyi seçerseniz, sizi suçlamayacağım. Belki de sizi yanlış yönlendirdim. Belki de tüm anılarım kendi zehirlerimin bir aldatmacasıdır." Yelesi hayal kırıklığıyla aniden gevşedi. Gümüş sağlayıcı ve beyaz eskortunun peşinden giderken, onu takip edip etmediklerini bile bakmadı.

"Kyle! Bırak onu!" Vivacia ona bağırdı, ama sesinde emir yoktu, sadece korku vardı. Beyaz yılanı vurmak için çılgınca eğildi. "Git buradan, iğrenç şey! Uzak dur benden! Onu alamayacaksın, asla alamayacaksın!"

Hareketleri tüm gemiyi sallamaya başladı. Geminin dengesini bozdu ve tüm gemi aniden ve belirgin bir şekilde yana yattı. Yılanı dövmeye çalıştı, devasa tahta kollarıyla etkisiz tokatlar atarak gemiyi çılgınca salladı. "Git buradan, git!" diye bağırdı ve sonra, "Wintrow! Kyle!!"

Kyle, Wintrow'u korkuluklara ve bekleyen yılanın yanına sürüklerken, Vivacia başını geriye attı ve çığlık attı, "Gantry! Sa'nın adına, buraya gel! GANTRY!"

Geminin her yerinde, kafa karışıklığı içinde başka sesler yükseldi. Mürettebat üyeleri birbirlerine bağırarak neler olup bittiğini öğrenmeye çalışırken, ambarlarda köleler, karanlıkta zincirlenmiş haldeyken başlarına gelebilecek her şeyden, yangından, gemi enkazından veya fırtınadan korkarak sessizce çığlık atıyorlardı. Gemideki korku ve sefalet aniden hissedilir hale geldi, insan pisliği ve ter kokan yoğun bir koku Kyle'ın ağzında bakır tadı bırakırken, cildinde umutsuzluğun yağlı bir parlaklığı vardı.

"Durun! Durun!" Kyle boğuk bir sesle bağırdığını duydu, ama kime emir verdiğinden emin değildi. Wintrow'u yırtık cüppesinin önünden tuttu. Direnmeyen çocuğu salladı, ama savaştığı çocuk o değildi.

Gantry aniden güverteye çıktı, çıplak ayak ve gömleksiz, yüzünde uykusunun bölünmesinin solgun karışıklığı vardı. "Ne oldu?" diye sordu ve sonra güverte yüksekliğinde yükselen yılan kafasını görünce sessizce çığlık attı. Kyle, adamı hiç bu kadar panik görmemişti, güverteden bir parlatma taşı kaparak iki eliyle kavradı. İki eliyle taşa sıkıca tutunduktan sonra geri çekildi ve Kyle kaslarının çatladığını duyacak kadar güçlü bir şekilde yılanın üzerine fırlattı. Yılan boynunu hafifçe sallayarak tembelce kaçtı ve sonra yavaşça suya dalarak gözden kayboldu. Sadece dalgaların desenindeki bir düzensizlik olarak görülebiliyordu.

Kabusdan uyanmış gibi, Kyle'ın ne yaptığına dair tüm amaç ve anlayış bir anda kayboldu. Ne yapmak istediğini bilmeden, tuttuğu çocuğa baktı. Gücü bir anda terk etti. Wintrow'u ayaklarının dibindeki güverteye düşürdü.

Göğsü inip kalkarken Gantry Kyle'a döndü. "Ne oldu?" diye sordu. "Bunu ne tetikledi?"

Vivacia artık kısa, nefes nefese çığlıklar atıyordu, buna geminin ambarındaki kölelerin anlaşılmaz çığlıkları cevap veriyordu. Wintrow hala Kyle'ın bıraktığı yerde yatıyordu. Gantry iki adım attı ve çocuğa baktı, sonra Kyle'a inanamayan bir ifadeyle baktı. "Bunu sen mi yaptın?" diye sordu. "Neden? Çocuk baygın."

Kyle sadece ona bakakaldı, konuşamadı. Gantry başını salladı ve sanki yukarıdan yardım istercesine gökyüzüne baktı. "Sessiz olun!" diye figürine bağırdı. "Ben onunla ilgilenirim. Ama sessiz olun, herkesi rahatsız ediyorsunuz. Mild! Mild, ecza dolabını getir. Torg'a da bu aptal zincirlerin anahtarlarını istediğimi söyle. Sakin olun. Sakin olun, hanımefendi, her şeyi elimden geldiğince düzelteceğim. Lütfen. Sakin olun. Artık geçti, çocuğa bakacağım." Ağızları açık bir denizciye bağırdı, "Evans. Aşağı in, nöbetçileri uyandır. Kölelerin arasına girip onları sakinleştir, korkacak bir şey olmadığını söyle."

Kyle, Vivacia'nın Gantry'ye nefes nefese "Ona dokundum," dediğini duydu. "Ona vurdum ve vurduğumda beni tanıdı. Ama ben ben değildim!"

"Her şey yoluna girecek," diye tekrarladı Gantry inatla.

Vivacia ellerini denizde ovmağ için uzanırken gemi yine sallandı. Hâlâ küçük, korkmuş sesler çıkarıyordu.

Kyle kendini zorlayarak oğluna baktı. Wintrow baygındı. Sağ elinin şişmiş parmak eklemlerini ovuşturdu ve çocuğu ne kadar sert vurduğunu aniden fark etti. En azından dişlerini sallayacak kadar sert, belki de yüzünü kıracak kadar. Lanet olsun. Çocuğu yılanın önüne atacaktı. Kendi oğlunu. Wintrow'a vurduğunu biliyordu, bunu yaptığını hatırlıyordu. Hatırlayamadığı şey ise neden yaptıydı. Onu buna iten ne olmuştu? "O iyi," dedi Gantry'ye sertçe. "Muhtemelen numara yapıyor."

"Büyük olasılıkla," diye alaycı bir şekilde onayladı Gantry. Konuşacakmış gibi nefes aldı, sonra aniden fikrini değiştirmiş gibi göründü. Bir an sonra alçak sesle, "Efendim, bir tür silah yapmalıyız. Bir mızrak ya da bir kılıç. Herhangi bir şey. O canavar için."

"Muhtemelen onu daha da kızdırırız," dedi Kyle tedirgin bir şekilde. "Yılanlar her zaman köle tüccarlarını takip eder. Gemiye saldırdıklarını hiç duymadım. Ölü kölelerle yetinecektir."

Gantry onu duymamış gibi baktı. "Ya yoksa ne yapacağız?" dedi, çok net bir şekilde. "Ya senin dediğin kadar akıllı ve iyi olursak ve yol boyunca yarısını öldürmezsek? Ya acıkırsa? Ya da gemi onu sevmezse? Onun için ondan kurtulmaya çalışmamız gerekmez mi?" Geç de olsa, bu konuşmayı dinlemek için toplanan boşta duran denizcilere gözleri kaydı. "İşlerinize dönün!"

onlara sertçe bağırdı. "Yapacak işi olmayan varsa bana haber versin. Ona bir iş bulurum." Denizciler dağılırken, dikkatini tekrar Wintrow'a çevirdi. "Sanırım sadece şaşkın," diye mırıldandı. "Mild!" diye bağırdı tekrar, tam o sırada genç denizci elinde anahtarlar ve koltuğunun altında ilaç kutusu ile koşarak geldi.

Wintrow kıpırdanıyordu ve Gantry ona oturmasına yardım etti. Oturdu, ellerini arkasında güverteye dayadı ve Gantry'nin Wintrow'un ayaklarındaki kelepçeleri çözmesini şaşkınlıkla izledi. "Bu aptalca," diye öfkeyle tısladı adam. Wintrow'un ayak bileklerindeki iltihaplı yaralara bakarak omzunun üzerinden bir emir verdi. "Mild, ona bir kova tuzlu su getir." Dikkatini tekrar önündeki çocuğa çevirdi. "Wintrow, yaralarını tuzlu suyla iyice yıka ve sonra bandajla. Kesikleri iyileştirmek için deniz suyu gibisi yoktur. Güzel, sağlam bir yara izi bırakır. Benden al sana, bende yeterince var." Tiksintiyle burnunu kırıştırdı. "Hazır yıkandığın için kendini de yıka. Aşağıda zincirli olanların kokmak için mazereti var. Senin yok."

Gantry, hâlâ onların üzerinde duran Kyle'a baktı. Kaptanının gözlerine baktı ve onaylamadığını göstermek için cesaretini toplayıp başını salladı. Kyle çenesini sıktı ama hiçbir şey söylemedi. Sonra Gantry ayağa kalktı ve onlardan uzaklaşarak Vivacia'yı görebileceği bir yere gitti. Vivacia, neler olup bittiğini görmek için başını omzunun üzerinden uzatmıştı. Gözleri çok açılmıştı ve ellerini göğsünde sıkıca birleştirmişti. "Şimdi," dedi Gantry sakın bir sesle. "Yeter artık. Tam olarak ne yapmamı istiyorsun?"

Bu kadar açık sözlü bir şekilde karşı karşıya kalan Vivacia, neredeyse ondan geri çekilecekti. Sessiz kaldı.

"Ee?" diye sordu Gantry, sesinde öfke belirmeye başladı. "Gemideki herkesin sabrını zorladın. Sa'nın adına, seni mutlu edecek şey ne? Müzik mi? Arkadaş mı? Ne?"

"Ben istiyorum..." Durdu ve düşüncesini kaybetmiş gibi göründü. "Ona dokundum, Gantry. Ona dokundum. Ve o beni tanıdı ve benim Vivacia olmadığımı, Vestritlerden olmadığımı söyledi. Onlara ait olduğumu söyledi." Kyle tiksintiyle, Vivacia'nın saçmaladığını düşündü. Bir aptal gibi saçmalıyordu.

"Vivacia," dedi Gantry sertçe. "Yılanlar konuşmaz. Hiçbir şey demedi, sadece seni korkuttu. Hepimizi korkuttu, ama bitti. Kimse ciddi şekilde yaralanmadı. Ama sen, çılgın davranışlarınla ve..."

Kız dinlemiyor gibiydi. Vivacia tahta kaşlarını çatıp kaşlarını kırıştırdı, sonra adamın ilk sorusunu hatırlamış gibi oldu. "Ben eskisi gibi olmak istiyorum." Bu çaresiz bir yalvarıştı.

"Neyin öncesine?" Gantry çaresizlikle sordu. Kyle, adamın çoktan yenildiğini biliyordu. Gemiden ne istediğini sormak anlamsızdı, o her zaman kimsenin ona veremeyeceği şeyleri isterdi. O şımarık bir kadındı, hepsi bu, kendi önemine dair büyük hayalleri olan şımarık bir kadın. Onu memnun etmeye çalışmak yanlış bir taktikti. Gantry ona ne kadar çok boyun eğerse, o da hepsine o kadar çok zorbalık yapardı. Kadınların doğası böyleydi. Neden bir erkek figürü oyup geminin başına koymamışlardı? Bir erkek mantığı anlayabilirdi.

"Kyle'dan önce," dedi Vivacia yavaşça. Ona dönüp öfkeyle baktı. "Ephron Vestrit'in dümen başına dönmesini istiyorum. Althea'nın da gemiye binmesini. Ve Brashen'ı." Ellerini yüzüne kapatıp onlardan uzaklaştı. "Kim olduğumdan emin olmak istiyorum." Sesi bir çocuk gibi titriyordu.

"Bunu sana veremem. Hiçbir erkek bunu sana veremez." Gantry başını salladı. "Hadi, gemi. Elimizden geleni yapıyoruz. Wintrow zincirlerinden kurtuldu. Onu mutlu etmeye zorlayamam. Köleleri mutlu etmeye zorlayamam. Elimden geleni yapıyorum." Adam yalvarmaya yakındı.

Vivacia yavaşça başını salladı. "Böyle devam edemem," dedi, boğuk sesinde gözyaşları vardı. "Her şeyi hissediyorum, biliyorsun. Her şeyi hissediyorum."

"Bilge," diye homurdandı Kyle. Yeter artık. Kendi dizginlenemeyen öfkesine duyduğu tiksintiyi bastırdı. Evet, öfkesine hakim olamamıştı. Ama Sa, son zamanlarda yeterince zorlandığını biliyordu. Artık herkese, daha fazla saçmalığa tahammül etmeyeceğini göstermenin zamanı gelmişti. Eşinin yanındaki korkuluğa yaklaştı. "Gantry, onu sızlanmaya teşvik etme. Onu çocukça davranmaya teşvik etme." Vivacia'ya baktı ve gözleri buluştu. "Gemi. Yola çıkacaksın. Başka seçenek yok. İsteyerek ya da bir deri sal gibi yelken açarak yola çıkabilirsin, ama seni yola çıkaracağız. Mutlu olup olmadığın umurumda bile değil. Yapmamız gereken bir görev var ve onu yapacağız. Eğer geminin ambarının köle dolu olmasından hoşlanmıyorsan, o zaman daha hızlı yelken aç, lanet olası. Chalced'e ne kadar çabuk varırsak, onlardan o kadar çabuk kurtuluruz. Wintrow'a gelince, onu mutlu etmek imkansız. Oğlum gibi davranmak istemedi, geminin tayfası olmak istemedi. Kendini köle yaptı. Şimdi de öyle. Yüzüne kazınmış olan senin benzerliğin. O senin, istediğini yap, alabilirsin. Eğer hoşuna gitmezse, benden sana, denize atabilirsin.

Kyle durdu. Nefesi kesilmişti ve herkes ona bakıyordu. Gantry'nin yüzündeki ifade hoşuna gitmemişti. Gantry, Kyle'a deliymiş gibi bakıyordu. Gözlerinin arkasında derin bir tedirginlik vardı. Kyle bundan hoşlanmamıştı. "Gantry. Nöbeti al," diye bağırdı. Yukarıya baktı. "Yelkenleri açın, her bir parçasını, ve adamların hızlıca çalışmasını sağlayın. Bu tekneyi hareket ettirin. Eğer bir martı yanımıza osurursa, onun rüzgârını yakalamak istiyorum." Kabinine dönmek için büyük adımlarla yürüdü. Tecrübeli köle kaptanlarından birinin tavsiyesi üzerine Jamaillia Şehrinde tütsü almıştı. Onu yakıp bir süre köle kokusundan uzaklaşacaktı. Bir süre hepsinden uzaklaşacaktı.

Gemi neredeyse sakinleşmişti. Bir köle gemisi asla tamamen huzurlu olamazdı. Her zaman, ambarın bir yerlerinden çığlıklar yükselirdi. İnsanlar su ve hava için çığlık atıyor, yalvaran sesler yükseliyor, gün ışığı için yalvarıyorlardı. Köleler arasında kavgalar çıkıyordu. İki zincirle birbirine bağlı adamın birbirine ne kadar zarar verebileceği şaşırtıcıydı. Sıkışık koğuşlar, koku, gemideki yetersiz ekmek ve su, onları yağmur varilindeki fareler gibi birbirine düşman ediyordu.

Wintrow, Vivacia ve kendisinin de bundan çok farklı olmadığını düşündü. Kendi çaplarında, aşağıda yan yana zincirlenmiş köleler gibiydi. Birbirlerinden ayrı kalacak yerleri yoktu, düşüncelerinde ve rüyalarında bile. Böyle bir zorla alıkonulma altında hiçbir dostluk ayakta kalamazdı. Özellikle de aralarında görünmez bir suçluluk duygusu varken. O onu terk etmiş, kaderine terk etmişti. Ve onun için, işaretli yüzünü ilk gördüğünde fısıldadığı tek söz. "Bu benim suçum," demişti. "Ben olmasaydım, bunların hiçbiri başına gelmezdi."

"Bu doğru," diye kabul etmek zorunda kalmıştı. "Ama bu senin suçun olduğu anlamına gelmez."

Onun üzgün bakışlarından, sözlerinin onu incittiğini anlamıştı. Ama kendi adına çok yorgun ve umutsuzdu, daha fazla boş sözlerle sözlerini yumuşatmaya çalışacak durumda değildi.

Bu saatler önce, babası ona saldırmadan önceydi. Gantry onları terk ettiğinden beri Vivacia tek kelime bile etmemişti. Wintrow, babasının neye kapıldığını merak ederek, pruvanın köşesine kıvrılmıştı. Aniden tekrar saldırıya uğrayacak mı diye merak ediyordu. Konuşamayacak kadar

konusacak halde değildi. Vivacia'nın dilini tutan şeyin ne olduğunu bilmiyordu ama onun sessizliği neredeyse bir rahatlama gibiydi.

Sonunda konuşmaya başladığında, sözleri banaldı. "Ne yapacağız?"

Sorunun anlamsızlığı onu deli etti. Islak bezi yeniden katlayarak daha serin bir yer buldu ve şişmiş yüzüne bastırdı. Acı sözler kendiliğinden dudaklarından döküldü. "Ne yapacağız? Neden bana soruyorsun? Artık ne yapacağım konusunda hiçbir seçeneğim yok. Sen kölenle konuş, ona emirlerini ver."

"Benim kölem yok," diye cevapladı Vivacia buz gibi bir vakarla. Sesinde yavaş yavaş öfke belirmeye başladı. "Eğer kendini köle olarak adlandırarak babanı memnun etmek istiyorsan, ona ait olduğunu söyle. Bana değil."

Uzun süredir biriken öfkesi bir hedef bulmuştu. "Babanın bana ne yapacağına aldırmadan seni memnun etmek istediğini söyle. Senin tuhaf mizacın olmasaydı, beni asla senin hizmetine vermezdi."

"Garip doğam mı? O nereden geldi? Benim isteğimle değil. Ben, senin ailenin beni yaptığı şeyim. Az önce seçimlerden bahsettin, artık seçim şansın olmadığını söyledin. Benim hiç seçim şansım olmadı. Yüzündeki izler seni köle yapamaz, ben senden daha köleyim."

Wintrow inanamayıp burnunu çektirdi. Öfkesi, kadının öfkesine eşdeğer bir şekilde yükseliyordu. "Sen köle misin? Yüzündeki dövme, bileklerindeki kelepçeleri göster bana. Senin için böyle sözleri söylemek kolay. Vivacia, ben rol yapmıyorum. Bu iz hayatımın sonuna kadar yüzümde kalacak." Acı sözleri dudaklarından zorla çıkardı. "Ben bir köleyim."

"Öyle misin?" Kadının sesi sertti. "Daha önce rahip olduğunu ve hiçbir erkeğin bunu senden alamayacağını söylemiştin. Ama tabii bu, kaçmadan önceydi. Geri getirildiğinden beri bana aksini gösterdin. Sende daha fazla cesaret olduğunu sanmıştım, Wintrow Vestrit. Kendini şekillendirmek için daha fazla kararlılık."

Onun sözleri onu öfkeye boğdu. Oturup omzunun üzerinden ona baktı. "Sen cesareten ne anlarsın, gemi? Gerçek insanlık hakkında ne bilirsin ki? Birinin tüm kararlarını senden alması, sana köle olduğunu söylemesi, onurunu elinden alması, daha aşağılayıcı ne olabilir?"

"ona ait" olan "şey" mi? Artık nereye gideceğine veya ne yapacağına dair söz hakkının olmaması mı? Bir insan nasıl onurunu, inancını, yarınlara olan güvenini koruyabilir? Bana cesareten bahsediyorsun...

"Ben cesareten ne anlarım? Böyle şeylerden ne anlarım?" Ona attığı bakış korkunçtu. "Ben bir "şey", bir mülk olmaktan başka ne bilirim ki?" Gözleri alev alev yanıyordu. "Bana böyle şeyler söylemeye nasıl cüret edersin!"

Wintrow ona bakakaldı. Bir an için sersemledi, sonra kendini toparlamaya çalıştı. "Aynı şey değil! Benim için daha zor. Ben erkek olarak doğdum ve..."

"Sus!" sözleri ona bıçak gibi saplandı. "Ben senin yüzüne hiç iz bırakmadım, ama senin ailesi üç nesildir benim ruhuma iz bırakıyor. Evet, ruh! Bu "şey" bir ruha sahip olduğunu iddia ediyor!" Onu baştan aşağı süzdü ve konuşmaya başladı. Sonra nefesini tuttu; yüzünde garip bir ifade belirdi, bir an için ona bir yabancı bakıyor gibi oldu.

"Biz kavga ediyoruz," dedi bir tür şaşkınlıkla. "Anlaşamıyoruz." Kendine başını salladı, neredeyse memnun görünüyordu. "Seninle aynı fikirde değilim, o zaman ben sen değilim."

"Elbette değilsin." Bir an için, onun bariz bir gerçeği söylemesi onu şaşırttı. Sonra ona olan öfkesi geri geldi. "Ben sen değilim, sen de ben değilsin. Biz ayrı varlıklarız, ayrı arzularımız ve ihtiyaçlarımız var. Eğer bunu şimdiye kadar fark etmediysen, fark etmelisin. Kendin olmaya başlamalısın Vivacia ve kendi hırslarını, arzularını ve düşüncelerini keşfetmelisin. Beni ele geçirmekten başka, kendin için gerçekten ne istediğini hiç düşündün mü?"

Onu şok eden bir ani hareketle, kız aniden ondan uzaklaştı. Ondan başka bir yere baktı, ama bu çok daha fazlasıydı. Soğuk su dökülmüş gibi nefesini tuttu ve titremeyle başı döndü. Oturuyor olmasaydı, düşebilirdi. Cildinde rüzgârın aniden soğuduğunu hissederek kendini kucakladı. Şaşkınlıkla itiraf etti, "Senden uzak durmak için ne kadar mücadele ettiğimi fark etmemiştim."

"Öyle miydin?" diye sordu kız neredeyse nazikçe. Birkaç dakika önceki öfkesi yok olmuştu. Yoksa yok olmamış mıydı? Artık onun ne hissettiğini anlayamıyordu. Ayağa kalktı

ve omuzlarından duygularını okumaya çalışırken buldu kendini. Kız ona bakmadı.

"Ayrılmamız daha iyi," dedi kesin bir sesle.

"Ama..." diye sordu adam, bir sonraki soruyu geveleyerek. "Bir yaşam gemisinin bir e e, kendi ailesinden birine ihtiya ı olduğunu sanıyordum."

"Ka tı ın zaman bu seni ilgilendirmiyordu. Şimdi de ilgilendirmesin." Sesi sert çıkmıştı.

"Seni incitmek istemedim," diye cesaretini topladı. Kendi  fkesi birdenbire kaybolmuştu. Belki de sadece onun öfkesini hissetmi ti? "Vivacia. İstesem de istemesen de ben buradayım. Madem buradayım, neden olmasın..."

"Sebe , sen her zaman benden uzak durdun. Az önce bunu itiraf ettin. Bir başka sebe  de, belki de senin olmadan kim olduğumu ke fetmenin zamanı gelmiştir."

"Anlamıyorum."

"      bugün sana önemli bir şey söylemeye çalışırken dinlemedin." Sesinde incinmi lik yoktu. Aksine,   retmeninin ona bariz bir dersi anlatmaya  alışırkenki Berandol'u anımsatan, özenle hazırlanmış bir sakinlik vardı.

"Sanırım dinlemiyordum," diye itiraf etti alçakgönüllülükle. "Eğer istersen, şimdi dinlerim."

"Artık çok geç," dedi sertçe. Sonra sözünü düzelterek, " u anda sana anlatmak istemiyorum. Belki de bunu kendim çözmek istiyorum. Belki de bunu her zaman bir Vestrit'in yapması yerine, kendim yapmamın zamanı gelmiştir," dedi.

Bu kez terk edilmiş ve dı lanmı  hissedenden oydu. "Ama... ne yapacağım?"

Kız ona dönüp baktı ve yeşil gözlerinde neredeyse şefkat vardı. "Bir köle böyle bir soru sorar ve cevap bekler. Bir rahip ise cevabı kendisi bilir." Neredeyse gülümsedi. "Yoksa bensiz kim olduğunu unuttun mu?" Soruyu sordu ama cevap beklemiyordu. Ona sırtını döndü. Başını kaldırıp ufka baktı. Onu dı lamı tı.

Bir süre sonra, ayağa kalktı. Mild'in daha önce getirdiği kovayı buldu ve onu kenara indirdi. Kova doldukça ip, elinde sertçe çekildi. Kovayı yukarı çekerken çok ağırdı. Daha önce kullandığı paçavrayı aldı. O, kovayı ve paçavrayı köle ambarına götürürken, kız onu izlemedi.

Bunu yapabilir miyim bilmiyorum, diye düşündü çaresizlik içinde, yardım olmadan kendim olmayı bilmiyorum. Ya delirsem? Geniş kanalı süsleyen adaları ve kayalıkları geçip ufka doğru baktı. Duyularını açarak rüzgarı ve suyu tattı. Hemen yılanların varlığını fark etti. Sadece tasmalı şişman bir köpek gibi peşinden sürüklenen şişman beyaz yılan değil, uzaktan onu takip eden diğer yılanlar da vardı. Kararlı bir şekilde onları düşüncelerinden uzaklaştırdı. İçindeki kölelerin ıstırabı ve mürettebatının kafa karışıklığı için de aynısını yapabilmeyi diledi. Ama insanlar ona çok yakındı, büyücü ağacına çok fazla dokunuyorlardı. Kendine rağmen, Winttow'un köleler arasında dolaşıp yüzlerini ve ellerini serin ıslak bezle silerek elinden gelen küçük rahatlıkları sağladığını fark etti. *Hem rahip hem de Vestrit*, diye düşündü kendi kendine. Oğlanla garip bir gurur duyuyordu, sanki bir şekilde ona aitmiş gibi. Ama değildi. Bu ayrılığın her geçen anında, bunun gerçeğini daha fazla anlıyordu. İnsanlar ve duyguları onu dolduruyordu, ama onlar kendisi değildi. Onları kabul etmeye, onları kapsayıp kendinden ayrı bir kişi olarak bulmaya çalıştı. Ya yapamıyordu ya da kendisinde pek bir şey yoktu.

Bir süre sonra başını kaldırdı ve çenesini sıkılaştırdı. *Eğer ben bir gemiden başka bir şey değilsem, o zaman gururlu bir gemi olacağım.* Kanalin akıntısının yönünü belirledi ve kendini akıntıya bıraktı. Kendisi bile zar zor fark edebileceği küçük hareketlerle, tahtalarını hizaladı ve gemiyi dengeledi. Gantry artık dümenin başındaydı ve rüzgarda ne kadar iyi gittiğini görünce aniden duyduğu memnuniyeti hissetti. Ona güvenebilirdi. Yüzünden geçen rüzgarı hissetmemek için gözlerini kapattı ve rüyalara dalmaya çalıştı.

"Kaptanıma yalan söyledin." Ophelia'nın boğuk, fahişe sesi, koyu bal kadar tatlıydı. "Oğlan," diye ekledi geç. Althea'ya yan gözle baktı. Ophelia, o dönemin birçok figür başı gibi, geminin pruvasına yerleştirilmişti,

. Çıplak ve geniş omzunun üzerinden Althea'ya attığı bakış, yalan söylememesi için alaycı bir uyarıydı.

Althea cevap vermeye cesaret edemedi. O, Ophelia'nın daha kolay sosyalleşebilmesi için yapılmış küçük bir iskelede çapraz bacaklı oturuyordu. Althea elindeki büyük zar kutusunu salladı. Kutu, içindeki zarlar gibi çok büyüktü. Bunlar Ophelia'nın malıydı. Gemide "fazladan" bir el olduğunu keşfettiğinde, Althea'dan nöbetlerinin bir kısmını onu eğlendirmek için harcamasını istemişti. Ophelia şans oyunlarını çok severdi, ama Althea bunun asıl nedeninin, bu oyunların ona dedikodu yapmak için bolca zaman tanıdığından şüpheleniyordu. Ayrıca gemide düzenli olarak hile yapıldığını da düşünüyordu, ama bunu görmezden gelmeye karar vermişti. Ophelia, her mürettebat üyesinin kendisine borcunu bir çubukla tutuyordu. Çubukların bazıları yılların izlerini taşıyordu. Althea'nın çubuğunda çok sayıda iz vardı. Kutuyu açtı, içine baktı ve kaşlarını çatı. "Üç martı, iki balık," dedi ve kutuyu baş figürün görmesi için eğdi. "Yine sen kazandın."

"Öyle," diye onayladı Ophelia. Althea'ya çarpık bir gülümseme attı. "Bu sefer bahsi yükseltelim mi?"

"Zaten sana borcum var," diye hatırlattı Althea.

"Aynen öyle. Yani, bahsi değiştirmezsek, paramı alamam. Şöyle yapalım: senin küçük sırrın için oynayalım."

"Neden uğraşıyorsun? Zaten biliyorsun." Althea, bunun sadece cinselliği olduğunu umdu. Ophelia'nın bildiği ve açıklayabileceği tek şey buysa, o zaman hala nispeten güvendedi. Yaşam gemilerinde şiddet duyulmamış bir şey değildi, ama nadiren görülürdü. Şiddetin yaydığı duygular gemide çok rahatsız ediciydi. Gemilerin çoğu şiddeti hor görürdü, ancak Shaw'un acımasız bir tarafı olduğu ve bir keresinde üzerine boya döken beceriksiz bir tayfayı kırbaçlatmak istediği söyleniyordu. Ancak Ophelia, tüm havalı tavırlarına rağmen, bir hanımefendiydi ve aynı zamanda iyi kalpliydi. Althea, böyle bir gemide tecavüze uğrayacağını sanmıyordu, ancak cesur davranmaya çalışan bir denizcinin sert kur yapması da neredeyse aynı derecede şiddetli ve incitici olabilirdi. Örneğin Brashen'i düşün, diye düşündü ve sonra bunu yapmamış olmayı diledi. Son zamanlarda, dikkatsiz anlarında aklıya geliyordu. Muhtemelen onu Candletown'da bulup veda etmeliydi.

. Tek eksiği, her şeye son noktayı koymaktı. Her şeyden önce, son sözü ona bırakmamalıydı.

"Evet, haklısın, en azından bir kısmını biliyorum." Ophelia boğuk bir kahkaha attı. Dudakları, kendi kibirinden dolayı kırmızıya boyanmıştı. Güldüğünde dişleri çok beyaz görünüyordu. Gözlerini ve sesini alçaltarak daha yumuşak bir sesle, "Ve şu anda bunu bilen tek kişi benim. Eminim sen de böyle kalmasını istersin." dedi.

"Öyle olacağına eminim," diye cevapladı Althea tatlı bir sesle, zar kutusunu iyice sallayarak. "Senin gibi asil bir hanımefendi, başkasının sırrını ifşa edecek kadar küçük düşmez."

"Öyle mi?" Ağız köşesinden gülümsedi. "Kaptanına, bir elinin sandığı gibi olmadığını söylemek benim görevim değil mi?"

"Mmm." Tenira onu hapsedmeye karar verirse, eve dönüş yolculuğu çok rahatsız geçebilirdi. "Peki. Ne öneriyorsun?"

"Üç atış. Her kazandığımda sana bir soru soracağım ve sen de doğru cevap vereceksin."

"Peki ya ben kazanırsam?"

"Sırrını saklarım."

Althea başını salladı. "Senin kaybedeceğin benim kadar fazla değil." "Bana bir soru sorabilirsin."

"Hayır. Hala yetmez."

"Peki, ne istiyorsun o zaman?"

Althea düşünceli bir şekilde zar kutusunu salladı.

Yılın bu zamanına rağmen, batıdaki sıcak bataklıkların etkisiyle gün neredeyse ılık geçiyordu. Kıyı şeridinin tamamı bataklık, çimenlik adacıklar ve mevsimsel olarak yer değiştiren kum banklarından oluşuyordu. Burada tuzlu suyla karışan sıcak su, sıradan gemiler için korkunçtu; deniz solucanları ve diğer zararlı böcekler bu suda çoğalıyordu. Ancak Ophelia'nın sihirli ahşap gövdesi için bu sorun teşkil etmiyordu. Ara sıra gelen kükürt kokusu, bunun tek bedeliydi. Rüzgâr, Althea'nın saçlarından kopan bukleleri dalgalandırdı ve eklemlerindeki sert çalışmanın acısını dindirdi.

Althea'nın saç örgüsünden kurtulmuş saç tellerini dalgalandırdı ve eklemelerindeki ağır işin acısını dindirdi. "Yedek" eleman olmasına rağmen, Tenira onu meşgul edecek bolca iş bulmuştu. Ama o adil bir adamdı ve Ophelia güzel ve uysal bir gemiydi. Althea, son bir haftadır ne kadar mutlu olduğunu aniden fark etti.

"Ne istediğimi biliyorum," dedi sessizce. "Ama senin bile bana verebileceğinden emin değilim."

"Çok yüksek sesle düşünüyorsun. Bunu sana hiç kimse söylemedi mi? Sanırım seni neredeyse senin beni sevdiğin kadar seviyorum." Ophelia'nın sesi sevgiyle doluydu. "Tenira'dan seni işinde tutmasını istememi istiyorsun, değil mi?"

"O kadar değil. Benim ne olduğumu bilmesini ve yine de benim için çalışmama izin vermesini istiyorum."

"Ouch," Ophelia alaycı bir şekilde şikayet etti. "Bu çok büyük bir risk. Ve tabii ki sana söz veremem, sadece deneyeceğimi söyleyebilirim." Althea'ya göz kırptı. "Kutuyu salla, kızım."

Ophelia ilk raundu kolayca kazandı.

"Peki. Sor sorunuzu," dedi Althea sessizce.

"Henüz değil. Başlamadan önce kaç sorum olduğunu bilmek istiyorum."

Sonraki iki tur da ilk tur kadar hızlı geçti. Althea hâlâ nasıl hile yaptığını anlayamıyordu; figür başının büyük elleri zar kutusunu neredeyse tamamen kaplıyordu.

"Peki," dedi Ophelia, son kazanan atışını Althea'nın incelemesi için kutuyu ona verirken. "Üç soru. Bakayım." Bir an düşündü. "Gerçek adın ne?"

Althea içini çekti. "Althea Vestrit." Geminin onu duyacağını bildiği halde çok yumuşak bir sesle konuştu.

"Hayır-ı-ı!" Ophelia şok ve zevk dolu bir şekilde nefes verdi. "Sen bir Vestrit'sin! Eski Tüccar ailesinden bir kız denize kaçıyor ve kendi yaşam gemisini geride bırakıyor. Oh, nasıl yapabildin, seni kötü şey, kalpsiz kız! Vivacia'ya ne yaptığının farkında mısın? O daha yeni doğmuş, henüz canlanmış bir varlık ve sen onu dünyada tek başına bırakıyorsun! Kalpsiz, kötü... Söyle neden, çabuk, çabuk, yoksa merakımdan öleceğim!"

"Benim seçimim değildi." Althea nefes aldı. "Ailemin gemisinden zorla indirildim," dedi sessizce ve aniden her şey geri geldi, babasının ölümünün acısı, mirasından mahrum bırakılmasının öfkesi, Kyle'a olan nefreti. Düşünmeden, Ophelia'nın ona sempatiyle uzattığı büyük ele avucunu düz bir şekilde koydu. Bir baraj kapısı açılmış gibi, duyguları ve düşünceleri aniden dışarı akmaya başladı. Uzun ve titrek bir nefes aldı. Biriyle paylaşabilmenin ne kadar özlediğini fark etmemişti. Sözler ağzından döküldü. Ophelia, Althea'nın başına gelenleri dinlerken önce telaşlandı, sonra sempatik bir ifadeye büründü.

"Ah, canım, canım. Ne kadar trajik! Ama neden bize gelmedin? Neden onların seni ayırmasına izin verdin?"

"Kime gelelim?" diye sordu Althea şaşkın bir şekilde.

"Neden, yaşam gemilerine. Sen kaybolduğunda ve Haven Vivacia'yı ele geçirdiğinde Bingtown limanında herkes bunu konuşuyordu. Birçoğumuz bu duruma çok üzüldük. Her zaman, babanın zamanı geldiğinde Vivacia'yı devralacağını düşünmüştük. Zavallı kız, çok üzgündü. Ona tek kelime bile ettiremedik. Sonra o çocuk, Wintrow, gemiye geldi ve hepimiz onun için çok rahatladık. Ama o zaman bile gerçekten mutlu görünmüyordu. Ve Wintrow kendi isteği dışında gemiye getirildiyse, o zaman her şey açıklanıyor! Ama yine de neden bize gelmedin, anlamıyorum."

"Hiç aklıma gelmedi," diye itiraf etti Althea. "Aile meselesi gibi göründü. Ayrıca, anlamıyorum. Diğer yaşam gemileri ne yapabiliirdi ki?"

"Bize çok az güveniyorsun, hayatım. Yapabileceğimiz çok şey vardı, ama son çare olarak Vivacia'ya istekli bir aile üyesi verilene kadar hepimiz yelken açmayı reddedebilirdik."

Althea şok olmuştu. Bir an sonra, "Bunu bizim için yapar mıydınız?" diye sorabildi.

"Althea, tatlım, bu hepimiz için olurdu. Belki çok gençsün, hatırlamazsın, ama bir zamanlar Paragon adında bir yaşam gemisi vardı. O da benzer şekilde istismar edildi ve istismardan delirdi." Ophelia gözlerini kapattı ve başını salladı. "O zaman harekete geçmedik. Kendi aramızdan birine yardım etmedik ve o onarılamaz bir şekilde zarar gördü. Bingtown limanından giren veya çıkan hiçbir yaşam gemisi onu görmeden geçemez. Sudan çıkarılmış, zincirlenmiş

, deliliğine terk edilmiş... Gemiler konuşur, Althea. Oh, biz denizciler kadar dedikodu yaparız ve kimse denizciler kadar dedikodu yapmaz. Anlaşma uzun zaman önce yapıldı. Bilseydik, senin için konuşurduk. Ve konuşmak işe yaramazsa, evet, yelken açmayı reddederdik. Kendi türümüzden birini görmezden gelemeyecek kadar çok yaşam gemisi yok.

"Hiç bilmiyordum," dedi Althea sessizce.

"Evet, belki ben fazla açık konuştum. Böyle bir anlaşma bilinirse, yanlış anlaşılabilir, anlarsın ya. Biz doğuştan isyankar değiliz, gerekmedikçe böyle bir isyanı asla başlatmayız. Ama kendi adamlarımızdan birinin tekrar istismara uğramasına da seyirci kalmayız." Sesinden fahişenin çekik aksanı kaybolmuştu. Althea artık Bingtown'un matriarkasının sözlerini net bir şekilde duyabiliyordu.

"Yardım istemek için çok mu geç?"

"Evden çok uzaktayız. Zaman alacak. Karşılaştığım diğer yaşam gemilerine haber vereceğim, bana güvenin. Kendiniz konuşmaya çalışmayın. Vivacia Bingtown limanına gelene kadar yapabileceğimiz pek bir şey yok. Umarım orada olurum. Bunu hayatta kaçırmam. O zaman ben, ya da içimizden biri, umarım ben olurum, ona senin hikayeni dinleyeceğiz. Eğer o da senin kadar mağdur hissediyorsa, ki eminim öyledir, çünkü seni kendi akrabam gibi okuyabiliyorum, o zaman harekete geçeceğiz. Bingtown limanında her zaman bir ya da iki yaşam gemisi bulunur. Ailelerimizle konuşacağız ve diğer gemiler geldikçe onlar da bize katılacak ve ailelerine Vestritlerle konuşmalarını isteyecekler. Anlayacağın, kendi ailelerimize senin ailen üzerinde baskı yapmaları için baskı yapacağız. Elbette en büyük baskı, hepimizin denize açılmayı reddetmesi olur. Açıkçası, bu tavrı asla almak zorunda kalmayacağımızı umuyoruz. Ama gerekirse alacağız.

Althea uzun süre sessiz kaldı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Ophelia sonunda.

"Kendi gemimden uzakta, bir yılın en güzel günlerini boşa harcadım. Çok şey öğrendim ve eskisinden daha iyi bir denizci olduğuma inanıyorum. Ama onun hayatının ilk aylarındaki o mucizevi günleri asla geri getiremeyeceğim. Haklısın Ophelia. Kalpsiz ve kötü. Ya da belki sadece

aptal ve korkak. Onu Kyle ile baş başa bırakıp nasıl gidebildim, bilmiyorum."

"Hepimiz hata yaparız, canım," Ophelia onu nazikçe teselli etti. "Keşke hepsi bu kadar kolay düzeltilebilse. Elbette seni kendi gemine geri götüreceğiz. Elbette."

"Nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum." Sanki tekrar derin bir nefes alabilmiş, ya da uzun süre ağır bir yük taşımış sonra dik durabilmiş gibi hissetti. Yaşayan gemilerin birbirleri için böyle duygular besleyebileceğini hiç anlamamıştı. Vivacia ile olan bağı, onun için her şeydi. Zamanla gemisinin de kendisi gibi diğer gemilerle dostluk kuracağını hiç düşünmemişti. Vivacia ve kendisinin birbirlerinden başka müttefikleri olabileceğini hiç düşünmemişti.

Ophelia boğazından gelen fahişe kahkahasını attı. "Peki, bana bir soruya cevap vermelisin."

Althea başını salladı ve gülümsedi. "Bana üçten fazla soru sordun."

"Hiç de öyle değil!" Ophelia kibirli bir şekilde açıkladı. "Sana sadece adını sorduğumu hatırlıyorum. Gerisi kendiliğinden döküldü. İçini döktün, kızım."

"Belki de öyle yaptım. Hayır, dur. Bana neden yaşam gemilerinden yardım istemedim diye sorduğunu çok iyi hatırlıyorum."

"O bir soru değildi, sadece sohbeti başlatmak için söylediğim bir şeydi. Ama bunu kabul etsem bile, bana hala bir soru borçlusun."

Althea cömert davranmaya meyilliydi. "Sor bakalım."

Ophelia gülümsedi ve gözlerinde parlak bir yaramazlık kıvılcımı belirdi. Bir an için beyaz dişlerinin arasında dilinin ucunu ısırды. Sonra çabucak sordu: "Sana bu kadar... heyecan verici rüyalar gören o kara gözlü adam kim?"

32 FIRTINA

"ŞÖYLE DENEYELİM," dedi Wintrow. Kelepçeyi, kızın ince bacağına derisine kadar yukarı itti. Bir parça bez aldı ve kızın yaralı bileğine hafifçe sardı. Sonra kelepçeyi bezin üzerine geri kaydırды. "Böyle daha iyi mi?"

Kız konuşmadı. Wintrow elini çektiği anda, kız ayak bileğini kelepçeye sürtmeye başladı.

"Hayır, hayır," dedi sessizce. Kızın ayak bileğine dokundu ve kız durdu. Ama konuşmadı ve ona bakmadı. Hiç bakmadı. Bir gün daha geçerse, kalıcı olarak sakat kalacaktı. Bitkisel ilaçları, yağları, gerçek ilaçları ya da bandajı yoktu. Elinde sadece deniz suyu ve paçavralar vardı. Kız ise yavaş yavaş kendi tendonlarını kesiyordu. Kelepçeye karşı direnmekten kendini alamıyor gibiydi.

"Vazgeç," diye karanlıkta bir ses ekledi. "O deli. Ne yaptığını bilmiyor ve Chalced'e varmadan ölecek. Onu yıkayıp sarmak sadece işi uzatır. Eğer buradan çıkmanın tek yolu buysa, bırak gitsin."

Wintrow mumunu kaldırıp karanlığa baktı. Kimin konuştuğunu anlayamadı. Geminin bu bölümünde dik bile duramıyordu. Buraya zincirlenmiş köleler daha da kısıtlıydı. Yine de Vivacia'nın ağır dalgaları arasında sallanması, onları sürekli hareket halinde tutuyordu, bedenleri tahtaya çarpıyordu. Gözlerini onun loş mum ışığından kaçırıyor, güneşe bakıyormuş gibi gözlerini kırıyorlardı. En kötü pislikten kaçınmaya çalışarak sıra boyunca daha da ilerledi. Kölelerin çoğu sessiz ve kayıtsızdı, tüm güçlerini dayanmaya harcamışlardı. Zincirleriyle yarı oturur halde bir adam gördü, Wintrow'un gözlerine bakmaya çalışırken gözlerini kırıyordu. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu sessizce.

"Bunların anahtarı sende mi?" yanındaki bir adam alaycı bir şekilde cevap verdi, bir diğeri ise "Sen nasıl hareket edebiliyorsun?" diye sordu.

"

"Sizi hayatta tutabilmek için," diye yanıtladı Wintrow kaçamak bir şekilde. O bir korkaktı. Kaptanın oğlu olduğunu öğrenirlerse onu öldürmeye çalışacaklarından korkuyordu. "Yıkanmak isterseniz bir kova deniz suyu ve paçavra var."

"Bez ver," diye ilk adam sertçe emretti. Wintrow bezi suya batırdı ve ona uzattı. Wintrow, adamın yüzünü ve ellerini silmesini bekliyordu. Birçok köle, bu basit temizlik ritüelinden rahatlık duyuyor gibiydi. Oysa adam, bezle yanındaki hareketsiz adamın çıplak omzuna dokunmak için olabildiğince uzaklaştı. "Al bakalım, fare yemi," dedi, neredeyse şakacı bir tonla. Adamın omzundaki kızarıklık ve şişmiş şişeyi nazıkçe sildi. Adam hiçbir tepki vermedi.

"Bu fare yemi birkaç gece önce sertçe ısırılmış. Fareyi yakaladım ve paylaştık. Ama o zamandan beri kendini iyi hissetmiyor." Gözleri bir an Wintrow'un gözleriyle buluştu. "Onu buradan çıkarabilir misin?" diye daha nazık bir tonla sordu. "Zincirlerde ölecekse, en azından güvertede, ışık ve hava alabilecek bir yerde ölsün."

"Gece oldu," diye duydu Wintrow kendi sesini. Aptalca sözler. "Öyle mi?" diye sordu adam şaşkınlıkla. "Hala. Serin hava."

"Sorarım," dedi Wintrow rahatsız bir şekilde, ama gerçekten soracağından emin değildi. Mürettebat Wintrow'u yalnız bıraktı. Onlardan ayrı yemek yedi, onlardan ayrı uyudu. Yolculuğun başlarında tanıdığı bazı adamlar bazen onu izlerdi, yüzlerinde onun haline duydukları acıma ve tiksinti karışımı bir ifade vardı. Jamaillia'da işe alınan yeni tayfalar ona bir köle gibi davranıyordu. Yaklaşırsa kokusundan şikayet edip onu tekmeliyor ya da itip kakıyorlardı. Hayır. Mürettebatın ona ne kadar az ilgi gösterirse, hayatı o kadar kolay oluyordu. Güverteyi ve halatları "dışarı" olarak görmeye başlamıştı. Burada "içerisi" onun yeni dünyasıydı. Burası, yoğun kokuların, pislikle kaplı zincirlerin ve bunlara dolanmış insanların olduğu bir yerdi. Kovalarını doldurmak için güverteye çıktığı zamanlar, yabancı bir dünyaya yolculuk yapar gibi olurdu. Orada insanlar özgürce hareket ediyor, bağırıyor ve bazen gülüyorlardı; rüzgâr, yağmur ve güneş yüzlerine ve çıplak kollarına dokunuyordu. Wintrow için daha önce hiçbir şey bu kadar muhteşem görünmemişti. Güvertede kalabilirdi, gemici çırağı olarak rutin hayatına geri dönebilirdi. Ama yapmadı. Güverte altında bulunmuş olan Wintrow, orada olanları unutamadı ya da görmezden gelemedi.

orada olanları unutamadı ya da görmezden gelememi. Bu yüzden her gün güneş batarken kalkar, kovasını doldurur, yıkanmış paçavralarını alır ve köle ambarlarına inerdi. Onlara deniz suyu ile yıkanmanın küçük rahatlığını sunardı. Tatlı su çok daha iyi olurdu, ama çok az vardı. Deniz suyu hiç yoktan iyiydi. Ulaşamadıkları yaraları temizledi. Her gün tüm kölelere ulaşamıyordu. Bunun için çok fazlaydılar. Ama elinden geleni yaptı ve gündüzleri uyumak için kıvrıldığında derin bir uykuya daldı.

Hareketsiz adamın bacağına dokundu. Derisi sıcaktı. Fazla zaman kalmamıştı.

"Bunu tekrar ıslatır mısın, lütfen?"

Adamın ses tonu ve aksanında tuhaf bir şekilde tanıdık bir şey vardı. Wintrow, kovada kalan az miktarda deniz suyuna bezini batırırken bunu düşündü. Bez ve suyun artık temiz olduğunu iddia etmek imkansızdı. Sadece ıslaktılar. Adam bezi aldı ve komşusunun alnını ve yüzünü sildi. Bezi yeniden katladı ve kendi yüzünü ve ellerini sildi. "Teşekkür ederim," dedi bezi geri verirken.

Wintrow, sırtında bir titreme hissederek bez parçasını aldı. "Sen Marrow'dan geliyorsun, değil mi? Kelpiton Manastırı yakınlarında?"

Adam, Wintrow'un sözleri onu hem ısıttı hem de incitti sanki, tuhaf bir şekilde gülümsedi. "Evet," dedi sessizce. "Evet, biliyorum." Daha alçak bir sesle, "Biliyordum. Jamaillia'ya gönderilmeden önce." diye ekledi.

"Ben de oradaydım, Kelpiton'da!" diye fısıldadı Wintrow, ama sözleri bir çılgılık gibi geldi. "Manastırda yaşıyordum, rahip olacaktım. Bazen bahçelerde çalışıyordum." Bez parçasını ıslatıp tekrar uzattı.

"Ah, bahçeler." Adamın sesi uzaklara gitti, arkadaşının ellerini nazıkçe sildi. "İlkbaharda, ağaçlar çiçek açtığında, çiçek fiskeyeleri gibiydi. Beyaz ve pembe, kokusu bir lütuf gibiydi."

"Arıların vızıltısını duyabilirdin, ama sanki ağaçların kendisi uğulduyordu. Sonra, bir hafta sonra çiçekler döküldüğünde, yer pembe ve beyaz renkteydi..."

"Ve ilk yapraklar çıkınca ağaçlar yeşille kaplanırdı," diye fısıldadı diğer adam. "Kurtar beni," diye inledi aniden. "Sen beni eziyet etmek için gelen bir iblis misin

beni eziyet etmek için mi geldin, yoksa bir haberci ruh musun?"

"İkisi de değil," dedi Wintrow. Aniden utanç duydu. "Ben sadece bir kova su ve bir bezle gelen bir çocukum."

"Sa'nın rahibi değil
misin?" "Artık
değil."

"Rahipliğe giden yol dolambaçlı olabilir, ama bir kez o yola girdin mi, kimse onu terk edemez." Kölenin sesi öğretici bir ton almıştı ve Wintrow, eski kutsal metinleri duyduğunu anladı.

"Ama ben rahiplikten uzaklaştırıldım."

"Hiç kimse rahiplikten alınamaz, hiç kimse rahipliği terk edemez. Tüm hayatlar Sa'ya doğru gider. Herkes rahipliğe çağrılır."

Birkaç dakika sonra, Wintrow karanlıkta hareketsizce oturup nefes aldığını fark etti. Mum sönmüştü ve o bunun farkında değildi. Zihni adamın sözlerini takip ediyor, sorguluyor, merak ediyordu. Tüm erkekler rahipliğe çağrılır mıydı? Torg bile, Kyle Haven bile? Tüm çağrılara kulak verilmez, tüm kapılar açılmazdı.

Diğer adama geri döndüğünü söylemesine gerek yoktu. Adam onun farkındaydı. "Git, Sa'nın rahibi," dedi adam karanlıkta sessizce. "Elinden gelen küçük iyilikleri yap, bizim için yalvar, bizim için teselli dile. Ve daha fazlasını yapma fırsatın olduğunda, Sa sana cesaret verecektir. Biliyorum verecektir." Wintrow, paçavranın eline geri bastırıldığını hissetti.

"Sen de rahip miydin?" diye sordu Wintrow yumuşak bir sesle.

"Ben rahibim. Sahte doktrinlere boyun eğmeyen bir rahip. Hiçbir insan köle olarak doğmaz. Sa'nın asla izin vermeyeceği şeyin bu olduğuna inanıyorum." Boğazını temizledi ve sessizce sordu, "Buna inanıyor musun?"

"Elbette."

Adam komplo kurar gibi bir sesle, "Bize günde bir kez yemek ve su getiriyorlar. Onun dışında, sen dışında kimse yanımıza yaklaşmıyor. Metal bir şeyim olsaydı, bu zincirleri kesebilirdim. Kimsenin fark etmeyeceği bir alet olabilir. Kimsenin görmediği bir anda bulabileceğin herhangi bir metal şey."

"Ama... zincirlerden kurtulsan bile ne yapabilirsin ki? Tek başına o kadar kişiye karşı?"

"Uzun zinciri kesebilirim, çoğumuz hareket edebiliriz."

"Ama ne yapardın?" Wintrow dehşetle sordu.

"Bilmiyorum. Sa'ya güvenirim. Seni bana o getirdi, değil mi?" Çocuğun tereddütünü duymuş gibiydi. "Düşünme. Plan yapma. Endişelenme. Sa sana fırsatı sunacak, sen onu göreceksin ve harekete geçeceksin." Bir an durdu. "Senden tek istediğim, Kelo'nun güvertede ölmesine izin verilmesi için yalvarman. Cesaretin varsa."

"Cesaretim var," diye cevap verdi Wintrow. Etrafındaki karanlık ve kokuya rağmen, içinde küçük bir ışık yeniden yandığını hissetti. Cesaret edecekti. Soracaktı. Sormakla ne yapabilirlerdi ki? Zaten yaptıklarından daha kötüsü olamazdı. Cesaretine şaşıarak düşündü. Cesaretini yeniden bulmuştu. Karanlıkta kovasını ve paçavrasını aradı. "Gitmeliyim. Ama geri döneceğim."

"Gideceğini biliyorum," diye cevapladı diğer adam sessizce.

* * *

"Demek beni görmek istedin?"

"Bir sorun var. Çok ciddi bir sorun."

"Ne?" Gantry yorgun bir şekilde sordu. "Yine yılanlar mı? Denedim Vivacia. Sa, onları kovmaya çalıştığımı biliyor. Ama sabahları onlara taş atmak, öğleden sonra cesetleri denize atmak zorunda kalırsam bir işe yaramıyor. Onları kovamıyorum. Onları görmezden gelmelisin."

"Bana fısıldıyorlar," diye itiraf etti tedirgin bir şekilde. "Yılanlar seninle konuşuyor mu?"

"Hayır. Hepsi değil. Ama beyaz olan," diye ona dönerek baktı, gözleri ızdırıp içindeydi. "Sözsüz, sessiz. Bana fısıldıyor ve... tarif edilemez şeyler yapmamı istiyor."

Gantry kahkahayı zor tuttu. Kelimeler olmadan söylenen tarif edilemez şeyler. Bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı. Komik değildi, hiç de komik değildi.

Bazen hayatında hiçbir şeyin gerçekten komik olmadığını düşünürdü.

"Onlar hakkında hiçbir şey yapamam," dedi. "Denedim, denedim."

"Biliyorum. Biliyorum. Bununla kendim başa çıkmalıyım. Yapabilirim. Yapacağım. Ama bu gece sorun yılanlar değil. Başka bir şey."

"Ne?" diye sordu sabırla. Kadın deliydi. Bundan neredeyse emindi. Deli ve onu bu hale getirmesine kendisi de yardım etmişti. Bazen, sanki basit bir merhamet için yalvaran kölelerden biriymiş gibi, kadının sözlerini duymazdan gelmesi gerektiğini düşünürdü. Diğer zamanlarda ise, onun saçma sapan sözlerini ve temelsiz korkularını dinlemekle yükümlü olduğunu düşünürdü. Çünkü onun delilik olarak adlandırdığı şey, kadının içindeki bastırılmış acıyı görmezden gelememesiydi. O acıyı oraya koymasına yardım etmişti. Zincirleri takmış, köleleri getirmiş, kendi elleriyle erkekleri ve kadınları, üzerinde yürüdüğü güverte altındaki karanlıkta zincirle bağlamıştı. Onların kapana kısılmışlıklarının kokusunu alabiliyor, çığlıklarını duyabiliyordu. Belki de asıl deli olan oydu, çünkü kemerinde bir anahtar asılıydı ve hiçbir şey yapmıyordu.

"Ne olduğunu bilmiyorum. Ama bir şey var, tehlikeli bir şey." Yüksek ateşi olan bir çocuk gibi konuşuyordu, karanlığı korkunç yaratıklarla dolduruyordu. Sözlerinde söylenmemiş bir yalvarış vardı. "Onu uzaklaştır."

"Sadece fırtına geliyor. Hepimiz hissediyoruz, deniz yükseliyor. Ama sen iyi olacaksın, sen iyi bir gemisin. Biraz hava durumu sana zarar vermez," diye onu cesaretlendirdi.

"Hayır. Fırtınayı hoş karşılarım, kokuyu biraz olsun giderir. Korktuğum fırtına değil."

"Senin için ne yapabilirim, bilmiyorum." Tereddüt etti ve sonra her zamanki sorusunu sordu. "Wintrow'u bulup sana getirmemi ister misin?"

"Hayır. Hayır, onu olduğu yerde bırak." Onun hakkında konuşurken sesi dalgın geliyordu, sanki bu konu onu incitiyor ve ondan uzaklaşmak istiyor gibiydi.

"Peki. Senin için yapabileceğim bir şey olursa, bana haber ver." Ondan uzaklaşmaya başladı.

"Gantry!" diye aceleyle seslendi. "Gantry, bekle!" "Evet, ne oldu?"

"Sana başka bir gemiye binmeni söylemiştim. Hatırladın, değil mi? Sana başka bir gemiye binmeni söylediğimi."

"Hatırlıyorum," diye onu isteksizce temin etti. "Hatırlıyorum."

Yine dönüp gitmek istedi, ama aniden önünden hafif bir silüet çıktı. Bir çılgılık atmamak için kendini zor tutarak geri çekildi. Bir saniye sonra Wintrow olduğunu tanıdı. Gece, lekeli paçavraları içinde onu hayalet gibi görünmüştü. Çocuk zayıflamıştı, yüzü, yanağına yayılan dövme dışında bir köle kadar solgundu. Üzerinde köle hanının kokusu vardı, Gantry düşünmeden ondan uzaklaştı. Wintrow'u hiçbir zaman görmek istemiyordu, karanlıkta ve yalnızken hiç. Çocuk, Gantry'nin görmezden gelmeyi seçtiği her şeyin canlı bir hatırası, ona karşı bir suçlama haline gelmişti. "Ne istiyorsun?" diye sertçe sordu, ama kendi sesinde bir tür çılgılık duydu.

Çocuk basitçe konuştu. "Kölelerden biri ölüyor. Onu güverteye çıkarmak istiyorum."

"Ölecekse ne anlamı var?" Çaresizce konuşmamak için sert bir sesle konuştu.

"Yapmamak ne anlamı var?" diye sordu Wintrow sessizce. "Öldüğünde, cesedini atmak için yine güverteye çıkarmak zorunda kalacaksın. Neden şimdi yapmıyorsun da, en azından havanın serin ve temiz olduğu bir yerde ölmesine izin vermiyorsun?"

"Temiz mi? Burnun kalmadı mı? Bu gemide artık temiz kokan tek bir yer bile yok."

"Sana göre belki. Ama burada daha rahat nefes alabilir."

"Bir köleyi güverteye sürükleyip atamam. Onu izleyecek kimse yok."

"Ben ona bakarım," dedi Wintrow sakın bir sesle. "Kimseye bir tehlikesi yok. Ateşi o kadar yüksek ki, ölene kadar orada yatacak."

"Ateş mi?" Gantry daha keskin bir sesle sordu. "O da harita suratlılardan biri mi?" "Hayır. Ön ambarın içinde."

"Ateşi nasıl çıktı? Şimdiye kadar sadece harita yüzlülerde ateş çıkmıştı." Sanki Wintrow'un suçuymuş gibi öfkeyle konuştu.

"Bir fare ısırılmış. Ona zincirlenmiş adam, ateşin bundan kaynaklandığını düşünüyor." Wintrow tereddüt etti. "Her ihtimale karşı onu diğerlerinden uzaklaştırmalıyız."

Gantry burnunu çekerek, "Korkularımı kullanarak istediğini yaptırmaya çalışıyorsun," dedi.

Wintrow ona sabit bir şekilde baktı. "Bu zavallı adamı güverteye çıkarıp ölmesine izin vermememiz için bana gerçek bir neden söyleyebilir misin?"

"Onu taşıyacak adamım yok. Deniz çok dalgalı, fırtına yaklaşıyor. İhtiyacım olursa diye tüm adamların güvertede olmasını istiyorum. Zorlu bir kanal geçeceğiz ve burada fırtına çıkarsa herkes hazır olmalı."

"Anahtarı verirsen, onu güverteye kendim çıkarırım."

"Tek başına ön ambarın içinden yetişkin bir adamı yukarı çıkaramazsın." "Başka bir köle yardım eder."

"Wintrow..." Gantry sabırsızca başladı.

"Lütfen," diye araya girdi Vivacia yumuşak bir sesle. "Lütfen. Adamı buraya getir."

Gantry neden pes etmek istemediğini söyleyemedi. Basit bir merhamet gösterebilirdi, ama bunu yapmak istemiyordu. Neden? Çünkü ölmek üzere olan bir adama merhamet göstermek doğru bir şey olsaydı, o zaman... Bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı. O bu geminin ikinci kaptanıydı, bir işi vardı ve o da kaptanın uygun gördüğü şekilde gemiyi yönetmekti. Bunun yanlış olduğuna karar vermek ona düşmezdi. Bu düşünceyle yüzleşse, "Bu yanlış!" diye yüksek sesle söylese bile, tek bir adam ne yapabilirdi ki?

"Benim için yapabileceğin bir şey olursa haber ver" demiştin, diye hatırlattı gemi.

Bulutların kapladığı gece gökyüzüne baktı. Vivacia inatçılık ederse, bu fırtınada işleri iki katına çıkarabilirdi. Şu anda onunla ters düşmek istemiyordu.

"Deniz daha da kabartırsa, güverteye su girecek," diye ikisini de uyardı.

"Onun için fark etmez," dedi Wintrow.

"Sar!" Gantry duygulu bir şekilde haykırdı. "Sana anahtarlarımı veremem, evlat, ne de sağlıklı bir köleyi güverteye çıkarma izni. Hadi ama. Gemiye mutlu etmek için bunu yapmak zorundaysam, kendim yaparım. Ama çabuk olalım ve bu işi bitirelim."

Sesini yükselterek bağırdı. "Comfrey! Buraya göz kulak ol, ben aşağı iniyorum. Bana ihtiyacın olursa seslen!"

"Emredersiniz, efendim!"

"Önden git," dedi Wintrow'a sertçe. "Ön ambar da ateş varsa, kendim görsem iyi olur."

* * *

Wintrow sessizce önünden yürüyordu. Gantry'den isteğini ilettikten sonra, adama söyleyecek başka bir şey bulamıyordu. Aralarındaki farkların acı verici bir şekilde farkındaydı. Babasının sağ kolu ve güvenilir danışmanı olan Gantry, köle ve rezil oğlu Wintrow'dan olabildiğince uzaktaydı. Kalabalık ön ambarın içine girerken, sanki bir yabancıyı kendi özel kabusuna götürüyor gibi hissetti.

Gantry, el fenerini ona vermişti. Fenerin parlak ışığı, Wintrow'un alıştığı mum ışığından çok daha fazla aydınlatıyordu. Sefaletin çemberini genişletiyor, pisliğin ve sefaletin boyutlarını daha net gösteriyordu. Wintrow, öğrendiği bir beceriyle nefesini kısaltarak nefes alıyordu. Arkasında, Gantry'nin ara sıra öksürdüğünü duydu ve bir keresinde öğürdüğünü sandı. Arkasına bakmadı. Birinci kaptan olarak, Gantry'nin son zamanlarda ambarların derinliklerine girmesine gerek kalmamıştı. Bunu diğer adamlara emredebilirdi. Wintrow, Jamaillia'dan ayrıldıklarından beri babasının güverte altına hiç inmediğinden şüpheleniyordu.

Ölmek üzere olan adama yaklaşırken eğilmek zorunda kaldılar. Köleler o kadar sıkışık duruyorlardı ki, üzerlerine basmamak zordu. Fener ışığında huzursuzca kıpırdanıyorlardı ve Gantry'nin fenerini görünce birbirlerine sessizce fısıldaşıyorlardı. "İşte burada," dedi Wintrow gereksiz yere. Yanındaki rahibe, "Bu Gantry, ikinci kaptan. Arkadaşını güverteye çıkarmama izin verdi," dedi.

Rahip köle, Gantry'nin fenerinin ışığında gözlerini kırpıştırarak doğruldu. "Sa'nın merhameti seninle olsun," diye selamladı sessizce. "Ben Sa'Adar."

Gantry, tanıtıma ya da kölenin rahiplik iddiasına hiçbir şey söylemedi. Wintrow, ikinci kaptanın bir köleye tanıtılmaktan rahatsız olduğunu düşündü. Çömeldi ve ölen kölenin ateşli vücuduna dikkatlice dokundu. "Ateş var," dedi, sanki bunu kimsenin şüphe edebileceğini düşünür gibi. "Bulaştırmadan onu buradan çıkaralım."

Gantry, Vivacia'nın ana kirişlerine çakılmış ağır zımbalardan birine ulaşmak için yanaştı. Burası, koşma zincirinin sabitlendiği yerdi. Deniz havasındaki tuz ve sıkışık köle gemisindeki terli nem, koşma zincirini zımbaya sabitleyen kilidi olumsuz etkilemişti. Gantry, anahtar sertçe dönene kadar bir süre kilitle boğuştu. Kilit açılana kadar çekip durdu. Koşma zinciri pis güverteye düştü. "Onu diğerlerinden ayır," diye Wintrow'a sertçe emretti. "Sonra onları tekrar sabitleyin ve onu güverteye çıkaralım. Çabuk, şimdi. Vivacia'nın dalgaları alıştı hoşuma gitmiyor."

Wintrow, Gantry'nin her kölenin ayak kelepçesindeki halkalardan geçen pislikle kaplı zincire dokunmak istemediğini hemen anladı. İnsan dışkısı ve kurumuş kan artık Wintrow'u pek rahatsız etmiyordu. Elinde fenerle köle sırasını geçerek, ölmek üzere olan adama ulaşana kadar her halkadan koşma zincirini salladı. Onu kurtardı.

"Bir dakika, onu götürmeden önce," diye yalvardı rahip köle. Arkadaşının alnına dokunmak için eğildi. "Tanrı seni kutsasın, onun aracı. Huzur seninle olsun."

Sonra yılan gibi hızlı bir hareketle Sa'Adar fenerleri kapıp fırlattı. Gücü vahşice, nişangahı kusursuzdu. Wintrow, ağır metal fener Gantry'nin alnına tam isabet ettiğinde, onun dehşetle gözlerinin büyüdüğünü açıkça gördü. Cam boru çarpmanın etkisiyle kırıldı ve Gantry inleyerek yere yığıldı. Fener onun yanına düştü ve geminin sallanmasıyla birlikte yuvarlandı. Lambadan eğri bir iz bırakarak yağ akıyordu. Alev sönmemişti.

"Fenerleri al!" köle, Wintrow'un gevşek tuttuğu zinciri kaparak bağırdı. "Çabuk, yangın çıkmadan!"

Yangını önlemek en acil şeydi, Wintrow bundan emindi. Ama fenerin yanına doğru sürünürken, etrafında köle sesleri duydu. Arkasında zincir halkalarından geçerek çekilirken metalin metale çarpma sesleri duydu. Fenerin kırık camını ve yağ damlalarını temizleyerek fenerin içini boşalttı. Fenerin kırık camını ve yağ damlalarını temizleyerek fenerin içini boşalttı.

düzeltilip dökülen yağdan uzaklaştırdı. Fenerin kırık camıyla ayağını kesince bağırdı, ama bu acı çılığı, kurtarılan kölelerden birinin baygın Gantry'nin boynuna boğazını sıkacak şekilde ellerini rahatça doladığını görünce dehşete dönüştü.

"Hayır!" diye bağırdı, ama o anda köle, ikinci kaptanın kafasını koşma zincirini sabitleyen zimbaya sertçe vurdu. Gantry'nin kafasının sekme şekli, Wintrow'a her şeyin çok geç olduğunu anlattı. İkinci kaptan ölmüştü ve köleler, zincir kelepçelerden çekilebildiği kadar hızlı bir şekilde koşma zincirinden kurtuluyorlardı. Wintrow, ikinci kaptanın cesedine bakarken, kölelerden biri onu tebrik etti. Aynı kölenin Gantry'nin kemerinden anahtarı aldığını gördü. Her şey çok hızlı geliyordu ve o da bu olayın bir parçasıydı, ama bu olayda kendisinin nasıl bir rolü olduğunu anlayamıyordu. Gantry'nin ölümünde hiçbir payı olmasını istemiyordu.

"O kötü bir adam değildi!" diye bağırdı aniden. "Onu öldürmemeliydiniz!"

"Sessiz ol!" Sa'Adar sertçe dedi. "Hazır olmadan diğerlerini uyandıracaksın." Gantry'ye bir bakış attı. "Bu gemide olanları göz yumarak onun iyi bir adam olduğunu söyleyemezsin. Daha kötü zulmü ortadan kaldırmak için zalimce şeyler yapmak gerekir," dedi sessizce. Wintrow, Sa'nın bu sözlerini daha önce hiç duymamıştı. Gözleri tekrar Wintrow'a döndü. "Düşün," dedi. "Bizi tutan zincirleri tekrar takar mıydın? Yüzünde dövme olan sen mi?"

Cevap beklemedi. Wintrow, bu soruya cevap veremediği için suçluluk duyarak rahatladı. Zinciri tekrar bağlayarak Gantry'nin hayatını kurtarabilseydi, bunu yapar mıydı? Zinciri tekrar bağlayarak tüm bu adamları köleliğe mahkum etseydi, bunu yapar mıydı? Bu soruların cevabı yoktu. Gantry'nin hareketsiz yüzüne baktı. İkinci kaptanın da bu soruların cevabını bilmediğinden şüpheleniyordu.

Rahip, ambarın içinde hızla ilerleyerek diğer zincirlerin kilitlerini açıyordu. Kurtarılan kölelerin mırıldanmaları, geminin dışındaki fırtınanın sesleriyle birleşerek yükseliyordu. "Şu piçin ceplerinde bu zincirlerin anahtarını da ara," diye birisi boğuk bir fısıltıyla önerdi, ama Wintrow kıpırdamadı. Kıpırdamıyordu. İki kölenin ikinci kaptanın giysilerini karıştırmasını şaşkın bir soğukkanlılıkla izledi. Gantry'nin üzerinde zincir anahtarı yoktu, ama kemer bıçağı ve diğer küçük eşyaları hızla

alındı. Bir köle geçerken cesede tükürdü. Wintrow ise elinde fenerle ayakta durmuş, bakıyordu.

Rahip etrafındakilere sessizce konuşuyordu. "Özgürlüğe çok uzağız, ama akıllı davranırsak başarabiliriz. Ses çıkarmayın. Hareket etmeyin. Güvertede kimse fark etmeden mümkün olduğunca çok kişiyi kurtarmalıyız. Sayıca üstünüz, ama zincirlerimiz ve vücutlarımız aleyhimize konuşacak. Öte yandan, fırtına lehimize olabilir. Onları çok geç olana kadar meşgul edebilir."

Rahip Wintrow'a bir bakış attı. Sırtışı sert bir sırtıştı. "Gel, evlat, fenerini getir. Sa'nın yapmamız gereken işler var." Diğerlerine ise sessizce şöyle dedi: "Sizi karanlıkta bırakıp diğerlerini kurtarmaya gitmeliyiz. Sabırlı olun. Cesur olun. Dua edin. Ve unutmayın, eğer erken harekete geçerseniz, hepimizi mahvedersiniz ve bu cesur çocuğun işi boşa gider." Wintrow'a ise, "Önden git. Tutun, hepsini kurtarmalıyız, sonra mürettebatı gafil avlayacağız. Tek şansımız bu." dedi.

Wintrow uyuşmuş bir halde öncü oldu. Yukarıda, Vivacia'nın güvertesine yağan şiddetli yağmurun ilk damlalarını duydu. İçeride ve dışarıda, uzun süredir gelişen fırtına gemiyi sardı.

"Hava umurumda değil. Gemiye istiyorum."

"Emredersiniz, efendim." Sorcor konuşmaya devam edecekmiş gibi nefes aldı, ama sonra fikrini değiştirdi.

"Peşine düşelim." Kennit devam etti. Geminin ortasında durup, karada yaşayan biri gibi iki eliyle korkuluğa tutunarak denizi seyretti. Önlerinde, yükselen dalgaları yararak ilerleyen gümüş rengi canlı geminin gövdesi parıldıyordu ve sanki onu gece boyunca kendine çağırıyor gibiydi. Ondan gözlerini ayırmadan konuştu. "Bu gemide bir his var. Bence o bizim olacak."

Marietta'nın pruvası yaklaşan bir dalganın içine daha derine daldı. Aniden su sıçradı ve hepsini sırlıslam etti. Buz gibi su, aşırı ısınmış vücuduna neredeyse iyi geldi, ama o sıçrama bile onu dengeden çıkarmaya yetmişti. Orada tutunmayı başardı ve bacağını altında tuttu. Gemi dalganın tepesine çıktığında düştü ve Kennit düşmemek için zorlandı. Koltuğu güverteye çarptı ve bir sonraki dalga güverte deliklerinden dışarı akarken ondan uzaklaştı. Ayaklarını geminin kenarına sıkıca tutunarak zar zor

geminin korkuluğuna sıkıca tutunarak ayağını altında tutabildi. "Lanet olsun, Sorcor, gemiyi düzelt!" diye bağırarak utancını gizlemeye çalıştı.

Adamın onu duyduğundan şüphe duyuyordu. Sorcor çoktan yanından ayrılmış, dümen başına dönerken güverte tayfalarına emirler yağıdırıyordu.

"Seni kabine geri götüreyim," dedi her zaman yanında olan fahişe omzunun arkasından. O da tam bunu söylemek üzereydi. Ama şimdi elbette söyleyemezdi. Onun kendi fikri olduğuna inanana kadar ya da oraya gitmesi için iyi bir neden bulana kadar beklemesi gerekecekti. Lanet olsun ona! Sağ bacağı yorulmaya başlamıştı ve sol bacağı ise acı veren ağır bir yük gibi sallanıyordu.

"Bastonumu getir," diye emretti. Kadının dalgaların yıkadığı güvertede bastonunu kovalamasını görmek hoşuna gitti. Aynı zamanda, kadının artık denize alıştığını fark etti. Hiç beceriksiz değildi. Erkek olsaydı, iyi bir denizci olabileceğini söylerdi.

Bu sularda çok sık görülen ani bir değişiklik, yağmur fırtınası başladı. Geminin üzerine sağanak yağmur yağarken, rüzgârın yönü neredeyse sürekli değişiyordu. Sorcor'un güverte ekibine bağırarak verdiği emirleri duyabiliyordu. Basit bir fırtına gibi görünen şey, şimdi bambaşka bir şeye dönüşüyordu. Hawser Kanalı'nda her zaman akıntı vardı ve bazı gelgitlerde zorluk çıkarabilirdi, ama şimdi fırtına rüzgarı akıntıyla birleşerek onları sürüklemeye başlamıştı. Canlı gemi önlerinden kaçıyor. Adam, geminin yelkenlerini indirmesini bekleyerek onu izledi. Sorcor, tayfaya yelkenleri indirmesini emretti. Fırtına ve akıntı, tehlikeli rüzgarlara ek bir itici güç vermeden onları yeterince hızlı sürükliyordu. Crooked Adası çok uzakta değildi. Adanın doğusunda daha iyi bir geçit vardı. Canlı gemi kesinlikle oradan geçecekti. Adanın batısı ise onların gitmesi gereken yoldu. Fırtına ve akıntıyı kullanarak canlı geminin önüne geçip yolunu keseceklerdi. Bu zor olacaktı, hiç şüphe yoktu. Başarabileceklerinden emin değildi. Zaten fazla ömrü kalmadığını düşünüyordu. Yaşam gemisinin güvertesinde başaramayacaksan, kendi güvertesinde ölsen de ne fark ederdi ki?

Sorcor dümeni kendisi almıştı; *Marietta'nın* zorlu dalgaların her birini aniden zevkle karşıladığına bakarak bunu anlayabilirdi. Yağmura karşı gözlerini kısarak avlarını tekrar bulmaya çalıştı.

onları göremedi. Sonra, uzaktan ılıklarını duyduğu anda yaşam gemisini gördü.

Fırtınadan çok kötü etkilenmişti, bakımsız yelkenleri onu her dalgaya garip bir şekilde itiyordu. Kennit dehşetle izlerken, gemi bir dalganın çukuruna kaydı, ortadan kayboldu ve bir an sonra tekrar göründü. Gergin gözleriyle, loş güvertede koşturan adamların siluetlerini seçebiliyordu, çok sayıda adam vardı, ama kimse onu kurtarmak için bir şey yapmıyor gibiydi. Umutsuzca inledi. Bir yaşam gemisini ele geçirmek için bu kadar yaklaşmışken, kendi mürettebatının beceriksizliğı yüzünden gözlerinin önünde batışını izlemek... Bu, dayanamayacak kadar acı bir durumdu.

"Sorcor!" fırtınanın uğultusu arasında bağırdı. Onu durdurana kadar bekleyemezdi. Bu gidişle kayalıklara çarpacaktı. "Sorcor! Onu yakala ve iyi denizcilerden oluşan bir mürettebat hazırla." Yağmur ve rüzgâr sözcükleri ağzından kapıyordu. Raylara tutunarak ve sağlam bacağıyla zıplayarak kıç tarafına doğru ilerlemeye çalıştı. Her sarsıcı hareket, sanki bacağının kesik kısmını kaynar yağa daldırmış gibi hissettiriyordu. Aniden soğuktan titremeye başladı. Dalgalar gittikçe yükseliyordu. Her dalga kırıldığında, tuzlu suyun kendisine doğru geldiğini görüyordu ve rayları daha sıkı tutmaktan başka bir şey yapamıyordu. Sonunda bir dalga yorgun bacağını altından süpürdü. Su vücudunu yıkayıp tekrar denize akarken, sonsuz gibi gelen bir an boyunca çaresizce tutundu. Sonra Etta onu yakaladı, yaralı bacağına hiç aldırmadan dikkatsizce onu tuttu. Bir kolunu omzuna doladı ve göğsünden tutarak onu yukarı çekti.

"Seni içeri götüreyim!" diye yalvardı.

"Hayır! Dümen başına dönmeme yardım et. Dümeni ben alacağım; Sorcor'un biniş ekibine kendisi komuta etmesini istiyorum."

"Bu havada başka bir gemiye çıkamazsın!"

"Beni kıç tarafına götür."

"Kennit, bu gece güvertede olmamalısın. Ateşin yükseldiğini hissediyorum. Lütfen!"

Öfkesi anında patladı. "Beni bir erkek olarak tamamen küçümsüyor musun? Hayat gemim orada, ele geçirilmesi an meselesi ve sen benim

yatmamı mı istiyorsun? Lanet olsun sana, kadın! Ya bana dümeni tutmama yardım et ya da yolumdan çekil."

Kadın ona yardım etti, fırtınanın öfkesiyle sallanan güvertede kabus gibi bir yolculuktu. Onu kısa merdivenden sanki bir çuval patatesmiş gibi yukarı çekti. Gücünde öfke vardı ve bacağı bir basamağa çarptığında, onu acıdan bayılmak üzereyken, özür dilemedi. Yukarıda, kolunu bir çarşafmış gibi çekerek omuzlarına attı. Sonra onun ağırlığıyla ayağa kalktı ve onu dümen başına sürükledi. İnanamayan Sorcor gözlerinden suyu silerek kaptanına baktı.

"Dümeni ben alacağım. Gemimiz tehlikede. Korsanlar kadar çok denizciyi bir araya getirin. Hawser Kanalı'na çok yaklaşımadan onu hızla geçmeliyiz."

Çok ileride, deniz onu yüksekçe kaldırırken yaşam gemisini bir kez daha gördüler. Artık terk edilmiş bir gemi gibi seyrediyordu, rüzgâr ve dalgalar onu istedikleri yere itiyordu. Rüzgârın bir oyunu, geminin umutsuz çığlığını kulaklarına ulaştırdı, o sırada gemi bir dalganın çukuruna dalıyordu.

Crooked Adası'nın batısına doğru gidiyordu.

Sorcor başını salladı. Fırtınanın sesini bastırmak için bağırmak zorunda kaldı. "Bu şekilde yelken açarken ona yetişemeyiz. Mürettebatımız olsa bile, bu fırtınada gemiye çıkamayız. Vazgeçin, efendim! Başka bir tane daha gelir. Bırakın kaderine kalsın."

"Onun kaderi benim!" diye bağırdı Kennit. İçinde büyük bir öfke yükseldi. Tüm dünya ve içindeki herkes onun arayışına karşı çıkıyordu. "Dümeni ben alacağım. O kanalı biliyorum, daha önce oradan geçmiştik. Sen mürettebatla birlikte yelken açın da onu yakalayalım. Bana yardım et, onu geçip sığılğa sürmeye çalış. O zaman da bir şey yapamazsak, onu bırakacağım!"

Onun çığlığını tekrar duydular, uzun, umutsuz bir çığlık, ürkütücü bir şekilde kulaklarında yankılanıyordu. Ses uzun süre havada asılı kaldı. "Oh," diye haykırdı Etta, sesin sonunda kaybolmasıyla birlikte titreyerek. "Biri onu kurtarsın." Sözleri neredeyse bir duaydı. Bir adamdan diğerine baktı. Yağmur saçlarını kafasına yapıştırmıştı. Su, gözyaşları gibi yüzünden akıyordu. "Dümeni tutacak kadar güçlüyüm,"

"Kennit arkamda durup ellerimi yönlendirirse *Marietta'yı* rotasında tutabiliriz."

"Tamam," diye cevapladı Sorcor o kadar çabuk ki Kennit, adamın asıl itirazının başından beri bu olduğunu anladı. Kennit'in tek ayak üzerinde durup geminin dümenini tutabileceğini düşünmüyordu.

İsteksizce Sorcor'un muhtemelen haklı olduğunu kabul etti. "Aynen öyle," dedi, sanki başından beri niyeti buymuş gibi. Sorcor onlara yer açtı. Garip bir geçiş oldu, ama Etta sonunda dümeni tuttu. Kennit arkasında durdu. Bir elini dümenine koyarak ona yardım etti, diğer koluyla da dengede kalmak için ona sarıldı. Etta'nın gerginliğini hissedebiliyordu, ama aynı zamanda içindeki heyecanı da fark ediyordu. Bir an için, Etta'ya sarıldığında geminin kendisini kucakladığını hissetti.

"Ne yapmamı söyle!" diye bağırdı Etta omzunun üzerinden.

"Sadece sabit tut," dedi. "Başka bir şey yapman gerektiğinde sana söylerim." Gözleri rüzgarda kaçan gümüş rengi canlı gemiyi takip etti.

Onu kendine sıkıca sarıp sardı ve sırtına dayanan ağırlığı bir yük değil, rüzgardan ve yağmurdan koruyan bir sığınak gibiydi. Sağ koluyla onu sardı, eli sol omzunu kavradı. Yine de korkuyordu. Neden bunu yapacağını söylemişti ki? Etta, geminin dümeninin çarklarını sıkıca kavradı, o kadar sıkı ki parmak eklemleri ağrımaya başladı. Geminin aniden yapabileceği herhangi bir harekete karşı koymak için kollarını sertçe sabitledi. Etrafında sadece karanlık, şiddetli yağmur, rüzgâr ve su vardı. İleride, dalgaların yosunlu kayalara çarptığı yerlerde gümüş beyazı su parıltıları göründü. Ne yaptığını bilmiyordu; gemiyi bir kayaya doğru sürükleyebilirdi ve çarptıktan sonra farkına bile varamazdı. Gemideki herkesi öldürebilirdi.

Sonra Kennit'in sesi sol kulağına yumuşakça geldi. Fırtınaya rağmen bağırmadı. Alçak sesi fısıltıdan biraz daha yüksekti. "Gerçekten çok kolay. Gözlerini kaldır, önüne bak. Şimdi dümeni hisset. İşte. Ellerini gevşet. Dümeni bu kadar sıkı tutarsan tepki veremezsin. İşte. Şimdi onu hissedebiliyorsun. Sana konuşuyor, değil mi? Kim bu, diye merak ediyor, dümenin üzerindeki bu hafif yeni dokunuş kim? O yüzden onu sabit tut ve sakinleşir. Şimdi, şimdi, biraz yana doğru, sadece biraz,

çok fazla değil, ve sabit tut. Sevgilisinin sesiyle konuşuyordu, küçük ve nefes nefese, cesaret verici ve sıcak. Onun fırtınada yönlendirdiği gemiye olan sevgisini paylaşırken, ona hiç bu kadar yakın hissetmemişti. Marietta'nın burnunu dalgalara doğru tutarken, dümenin tahta çarklarını sıkıca kavrayarak hiç bu kadar güçlü hissetmemişti. Yukarıda, Sorcor'un güverte adamlarına seslendiğini duyabiliyordu. Hala anlayamadığı bir şekilde bazı yelkenleri indiriyorlardı, ama birdenbire bunu anlamaya karar verdi. Çünkü anlayabilirdi. Ve yapabilirdi. Kennit'in kolunun ona sarılması, sırtına yaslanan ağırlığı ve kulağına fısıldayan yumuşak sesi ona bunu söylüyordu. Yağmurun şiddetine karşı gözlerini kısarak baktı. Aniden soğuk ve ıslaklık sadece bunun bir parçası haline geldi, hoş değildi, hayır, ama kendi başlarına korkulacak veya kaçınılacak bir şey değildi. Onlar da rüzgar gibi artık hayatının bir parçasıydı. Akıntı gemiyi sürüklediği kadar hızlı bir şekilde onu ileriye taşıyan, her gün onu yeni bir insana dönüştüren bir hayat. Saygı duyabileceği bir insan.

"Neden her zaman böyle olamıyor?" diye sordu ona bir ara.

Adam şaşırmış gibi yaptı ve daha yüksek sesle sordu: "Ne? Bizi Lanet Kayalıklar'a sürükleyen fırtınayı, huzurlu sularda sakın bir seyir yapmaya tercih mi ediyorsun?"

O, onun ve fırtınanın ve onu içine attığı bu yeni hayatın kucaklamasıyla yüksek sesle güldü. "Kennit, sen fırtınasın," dedi ona. Daha sessiz bir sesle kendi kendine ekledi, "Ve ben, senin rüzgârlarında koşarken olduğum halimi tercih ediyorum."

33 HESAP GÜNÜ

WINTROW, şeytanların hüküm sürdüğü ve insanları sonsuza dek işkence etme gücüne sahip olduğu yerleri öğreten bazı dinler olduğunu biliyordu. Rüzgar ve yağmurun sıkıştırdığı, çılgılık atan ve birbirleriyle mücadele eden iki ayaklı yaratıklarla dolu gemi, tam da böyle bir cehennem gibi görünüyordu. Sa'nın kutsal kitaplarında böyle bir yere inanç yoktu. Wintrow, insanların kendi işkencelerini kendilerinin yarattığına inanıyordu, sadece bu tür şeyleri kederle izleyen şefkatli Her Şeyin Efendisi'nin değil. Bu gece, bu gemide, Sa'nın öğretisinin gerçeğini tam olarak kavramıştı. Çünkü burada, hepsi birer insan, her biri Sa'nın yaratıklarıydılar. Yine de gemiyi dolaşarak kan döken ve bedenlerden hayatı koparan, bıçak gibi yağmur ya da şiddetli rüzgarlar değildi. Hayır. Bunu yapan sadece gemideki insanlardı ve sadece birbirlerine yapıyordu. Bu Sa'nın işi değildi. Bu cehennemde Sa'dan hiçbir iz yoktu.

Sa'Adar fenerini Gantry'ye attığı andan itibaren, olaylar Wintrow'un elinden çıkmıştı. Bu katliamı o başlatmamıştı; bu katliam onun işi değildi. Bir karar verdiğini bile hatırlamıyordu, sadece Sa'Adar'ı takip edip kölelerin zincirlerini çözmesine yardım ettiğini hatırlıyordu. Yapılması gereken doğru şey buydu. Babasını ve mürettebat arkadaşlarını uyarmaya çalışmaktan daha mı doğru? Bu soruyu sorma, bu sorunun var olmasına izin verme. Bu ölümler onun suçu değildi. Wintrow bunu kendine defalarca söyledi. Onun suçu değildi. Bir çocuk, bir kez patlak veren bu nefret selini durdurmak için ne yapabilirdi ki? O, fırtınada savrulan bir yaprak yaprağıydı.

Gantry de aynı şekilde hissetmiş miydi acaba?

O ve Sa'Adar, Vivacia'nın en alt katında harita yüzlerini kurtarıyorlardı ki, yukarıdan çılgınlıklar duydular. Kavgaya katılmak için acele eden harita yüzleri, onu resmen ezip geçmişti. Sa'Adar, el fenerini tutarak onları yönlendirmişti. Wintrow, karanlıkta geride kalmış, korkmuş ve şaşkın bir haldeydi. Şimdi, kirli ambarlarda yolunu bulmaya çalışarak, katılmak için çok zayıf veya korkmuş kölelerin cesetlerinin üzerinden tırmanıyordu.

isyan sırasında. Diğerleri kargaşada birbirlerine seslenerek neler olduğunu öğrenmeye çalışıyorlardı. Aralarından zorla geçip yolunu bulmaya çalıştı, ama yine de ambar kapağına çıkan merdiveni bulamadı. Bu geminin her santimini bildiğini kendine söyledi. Ama birdenbire Vivacia, ölüm, koku ve korkmuş insanlarla dolu kara bir labirente dönüşmüştü. Üstündeki güvertede koşan ayak sesleri ve öfke ve korku dolu çığlıklar duydu. Ölüm çığlıkları da vardı.

Sonra başka bir çığlık patladı, ambarın içinde yankılandı ve çalkantılı kölelerin korku dolu çığlıklarını uyandırdı. "Vivacia," diye soluk soluğa kendi kendine mırıldandı, sonra "Vivacia!" diye bağırdı, onu duyabilmesini ve kendisine geldiğini bilmesini dileyerek. El yordamıyla ilerleyen elleri aniden merdivene ulaştı ve kendini merdivene attı.

Güverteye çıktığında şiddetli yağmur altında ilk mürettebatın cesedine takıldı. Mild yarı kapalı bir ambar kapağının altında sıkışmıştı. Loş ışıktaki nasıl öldürüldüğünü anlayamadı, sadece öldüğünü görebiliyordu. Onun yanına diz çöktü, geminin başka yerlerinden gelen kavga seslerini duyuyordu, ama sadece bu ölümü tam olarak anlayabiliyordu. Mild'in göğsü hala sıcaktı. Yağan yağmur ve sıçrayan su, ellerini ve yüzünü çoktan dondurmuyordu, ama vücudu ısını daha yavaş bırakıyordu.

Diğerleri de ölüyordu, köleler ve mürettebat üyeleri. Vivacia hepsini yaşamıştı, aniden hatırladı. Hepsini hissetmişti, ve yalnızdı.

Wintrow ayağa kalktı ve ne yaptığını bilmeden ona doğru sendelemeye başladı. Geminin ortasında, bazı mürettebat üyeleri kaba kanvas barınaklarda uyuyordu. Oradaki rüzgar ve yağmur, güverte altındaki yoğun kokuya tercih edilirdi. Şimdi çadır çökmüştü ve rüzgar ve yağmur onu parçalarken, adamlar birbirlerini parçalıyordu. Kelepçe zincirleri aniden silaha dönüştü. Wintrow kanla çığına dönmüş savaşçılar arasından sıyrılarak bağırdı: "Hayır! Hayır! Bunu durdurmalısınız, gemi dayanamaz! Durmalısınız!" Kimse onu dinlemedi. Güvertede yerde yatan adamlar vardı, bazıları kıvranıyor, bazıları hareketsizdi. Wintrow onların üzerinden atladı. Onlar için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Yardım edebileceği tek kişi, gecenin karanlığında onun adını haykıran gemiydi. Wintrow, bir ceset olabilecek bir şeye takıldı. Ayağa kalkmaya çalıştı, ona yapışan bir adamdan kaçtı ve yağmur ve gecenin karanlığında el yordamıyla ilerledi, ta ki elleri ön güverteye çıkan merdiveni bulana kadar.

"Vivacia!" diye bağırdı, sesi yükselen fırtınada zayıf ve acınası bir ses olarak yankılandı.

Ama Vivacia onu duydu.

"Wintrow! Wintrow!" diye bağırdı akılsızca, kabus gören bir çocuk annesini çağırır gibi onun adını haykırarak. Ön güverteye tırmandı, ama Vivacia denizi çılgınca yararken geriye sürüklendi. Bir an için tek yapabildiği, merdivenin basamağını tutunup nefes almaya çalışmaktı. Dalgaların arasındaki bir boşlukta, ayağa kalktı ve aptalca ileriye doğru koştu. Elleri ön korkuluğu tuttu. Onu hissedemiyordu, sadece önündeki bir gölge olarak görebiliyordu.

"Vivacia!" diye bağırdı.

Bir an için cevap vermedi. Korkuluğa sıkıca tutunarak tüm gücüyle ona uzandı. Soğuk bir gecede sıcak ellerin birbirine sarılması gibi, onun bilinci minnetle onun bilincine katıldı. Sonra onun dehşeti ve şoku da onun zihnine aktı.

"Comfrey'i öldürdüler! Dümen başında kimse yok!"

Figür başı ve çocuk soğuk tuzlu suya düştü. Büyülü ahşap güverte, onun tutunmaya çalışan parmaklarının altından kaydı. Karanlıkta, kendi hayatta kalma mücadelesini verirken, onun bilgisini ve çaresizliğini de paylaşıyordu. Onun içinde yayılan ölümü hissetti ve fırtına rüzgârlarının onu yükselen dalgalara doğru sürüklerken hissettiği kontrolsüzlüğü de anladı. Mürettebatı görevlerinden uzaklaştırılmıştı. Kış tarafında barikat kuran bazıları hayatları için savaşıyordu. Diğerleri, görev yaptıkları güvertede yavaş yavaş ölüyordu. Hayatlar sönerken, sanki Vivacia'nın bir parçası kayboluyormuş gibiydi. Daha önce hiç suyun bu kadar büyük, hayatını koruyan teknenin bu kadar küçük olduğunu hissetmemişti. Fırtına dalgaları güverteden akıp giderken, ayakta kalmayı başardı. "Ne yapmalıyım?" diye sordu kadına.

"Dümen başına geç!" diye bağırdı rüzgârın içinde. "Dümeni kontrol altına al." Aniden sesini yükselterek bağırdı. "Birbirlerini öldürmeyi bırakmalarını söyle, yoksa hepsi ölecek. Hepsi, yemin ederim!"

Geminin ortasına doğru döndü ve tüm gücüyle nefes alıp, orada mücadele eden adamlara bağırdı. "Onu duyduunuz. Şimdi kavgayı kesmezseniz hepimizi öldürecek! Kavgayı kesin. Yelkenleri açın, bilenler yelkenleri açsın, yoksa bu gece hiçbirimiz hayatta kalamayız! Beni dümen başına bırakın!"

Tekrar bir dalganın içine daldılar. Su duvarı onu arkadan vurdu ve aniden kendisiyle birlikte uçmaya başladı, güverte yoktu, halatlar yoktu, hiçbir şey yoktu, sadece ellerinin çırpınmasına hafif bir direnç gösteren su vardı. Belki de çoktan denize düşmüştü ve bunun farkında bile değildi. Çılgılık atmak için ağzını açtı ama yerine tuzlu su girdi. Bir saniye sonra su onu iskele korkuluğuna çarptı. Su onu geminin dışına atmak için elinden geleni yapmasına rağmen, o korkuluğa tutunmayı başardı. Hemen yanında bir köle o kadar şanslı değildi. Korkuluğa çarptı, sendeledi ve sonra geminin dışına düştü.

Su, güverte deliklerinden akıp gitti. Güvertede, erkekler karaya çıkmış balıklar gibi çırpınıyor, boğuluyor ve deniz suyu tükürüyorlardı. Wintrow, fırsatını bulur bulmaz ayağa kalktı ve kıç tarafına doğru yüzmeye başladı. Bir su birikintisinde böcek gibi, diye düşündü, canlılar her zaman hayatta kalmaya çalıştıkları için akılsızca çabalıyordu. Güvertede kalanların çoğu, korkuluklara ve halatlara atlayıp sıkıca tutunmalarından, denizci olmadıkları belliydi. Bir sonraki dalga onları da aynı şekilde sarsmıştı. Bir kelepçe anahtarı bulunmuş olmalıydı, çünkü bazıları zincirlerinden tamamen kurtulmuşken, diğerleri zincirlerini gömlekleri gibi giyiyorlardı. Açık ambar kapaklarından korku dolu yüzler görünüyordu, güvertedeki gruplara tavsiyeler ve sorular haykırıyorlardı. Her dev dalga geçtikçe, ıslanmamak için geri çekiliyorlardı, ama gemiye ne kadar su dolduğuna aldırmıyor gibiydiler. Geminin sallanmasıyla, kölelerin ve mürettebatın cesetleri bel hizasında ileri geri savruluyordu. Onlara inanamadan bakakaldı. Özgürlükleri için savaşmışlar, sonunda boğularak mı öleceklerdi? Mürettebatı boşuna mı öldürmüşlerdi?

Aniden Sa'Adar'ın sesini duydu. "Orada, bizim delikanlı orada. Wintrow, buraya gel! Kendilerini oraya barikat kurmuşlar. O fareleri dışarı çıkarmak için bir yol var mı?" Kıç tarafındaki subay kamaralarının kapısının önündeki zafer dolu harita yüzlerini kontrol altına aldı. Fırtına ve geminin sallanmasına rağmen, hala öldürmeye niyetliydi.

"Dümen başına geçmezsem bu fırtına bizi batıracak!" diye bağırdı onlara. Sesini içinden çıkardı ve bir erkek gibi emredici bir tonla konuşmaya çalıştı. "Öldürmeyi bırakın, yoksa deniz hepimizi öldürecek! Mürettebatı dışarı çıkıp gemiyi elinden geldiğince idare etsin, yalvarıyorum! Her dalgada su alıyoruz!" Bir dalga daha çarptığında, kıç güverte merdiveninin kenarına tutundu. Dehşetle, açık ambar kapaklarından bira bardağına dökülür gibi su akmasını izledi. "O ambar kapaklarını sıkıca kapatın!" diye

bağırdı. "Ve pompalara adam koyun, yoksa aşağıda hasta ya da saklanan herkes bizden önce boğulacak!" Yukarı baktı. "Yelkenleri indirin, rüzgârın iteceği alanı azaltın!"

"Ben oraya çıkmıyorum," diye bağırdı bir köle. "Zincirlerden kurtulmak için başka bir şekilde kendimi öldürmeye gelmedim!"

"O zaman hepimiz batarken sen de öleceksin!" diye bağırdı Wintrow. Sesi sözcüklerin sonunda kırıldı ve bir çocuğun tiz sesine dönüştü. Bazı köleler, kapakları kapatmak için cesaretsizce uğraşıyorlardı, ama kimse bunu yapmak için güvenli tutundukları yerleri bırakmak istemiyordu.

"Kayalar!" diye bağırdı Vivacia. "Kayalar! Wintrow, dümen, dümen!"

"Mürettebatı dışarı çıkar. Hayatlarını kurtaracaklarsa onlara hayatlarını vaat et!" diye Sa'Adar'a bağırdı. Sonra hızla merdivene tırmandı.

Comfrey gerçekten de direksiyon başında, arkadan vurularak ölmüştü. Onu öldüren kişi, onu düştüğü gibi, tekerleklerin arasında yarı sıkışmış halde bırakmıştı. Sadece düşen vücudunun ağırlığı, dümenin her dalgada ileri geri sallanmasını engelliyordu. "Özür dilerim, çok özür dilerim," diye özür dileyerek mırıldandı Wintrow, sırık gibi cesedi son dayanağından çekip çıkarırken. Dümen başına geçti ve onu kavradı, anahtarla rastgele dönmesini durdurdu. Ciğerlerinin alabileceği en derin nefesini aldı. "NE YAPACAĞIMI SÖYLE!" diye bağırdı ve sesinin fırtınanın ortasında geminin her yerine ulaşması için dua etti.

"SERT SOLA!" Vivacia'nın çılgılığı ona geri geldi. Sesi sadece rüzgardan gelmiyordu, ellerinden ona titreşerek ulaşıyor gibiydi. Geminin dümeninin çarklarının büyücü ağacından yapıldığını fark etti. Ellerini daha sıkı tuttu. Günah işleyip işlemediğinden emin değildi, Sa'ya değil, gemiyle bütünleşmeye uzandı. Kendini ona kaptırma korkusunu bir kenara bıraktı.

"Sakin ol," diye fısıldadı ve neredeyse çılgınca bir bağlantı hissetti. Bununla birlikte onun korkusu da geldi, ama cesareti de. Fırtınayı ve akıntıyı onunla paylaştı. Sihirli ahşaptan yapılmış gövdesi, onun daha büyük benliği haline geldi.

Dümen, yetişkin ve kaslı bir adamın tutacağı varsayılarak yapılmıştı. Geminin yönlendirilmesini izlemiş ve

birkaç kez daha denemişti, ama hiç böyle bir fırtınada ve omzunda ona talimatlar veren ve kontrolü ele alacak bir adam olmadan hiç denememişti. Wintrow, zayıf vücudunun tüm ağırlığını direksiyona verdi. Kazandığı her santimetreyi küçük bir zafer olarak hissetti, ama geminin dümeni zamanında yanıt verebilecek mi diye merak etti. Ona göre, bir sonraki dalgaya daha dik çarptılar ve dalga tarafından yana itilmek yerine dalganın içinden geçtiler. Yağmurun arasında gözlerini kısarak baktı, ama karanlıktan başka bir şey göremedi. Etrafları boşlukla çevrili, Vahşi Deniz'in ortasında olabilirlerdi. Birdenbire bu durum ona saçma geldi; onu ve gemiyi kurtarmak için mücadele eden tek kişi oydu. Gemideki diğer herkes birbirini öldürmeye odaklanmıştı.

"Bana yardım etmelisin," dedi sessizce, onun hissedeceğini bildiği kelimeleri yüksek sesle telaffuz ederek. "Hem dalgalara hem kayalara karşı kendi gözcün olmalısın. Bildiklerinle bana ulaş."

Güvertede erkeklerin birbirlerine bağırışlarını duyabiliyordu. Bazı sesler boğuktu ve kölelerin esir mürettebatla pazarlık yaptığını tahmin etti. Seslerin öfkesinden, gemiyi kurtarmak için zamanında anlaşılabileceklerini sanmıyordu. Onları unut, diye kendini ikna etti. "Sadece sen ve ben, hanımım," diye fısıldadı. "Sadece sen ve ben. Hayatta kalmaya çalışalım." Direksiyonu sıkıca kavradı.

Onun cevabını duyduğunu mu, yoksa kendi kararlılığının ona yeni bir güç verdiğini mi bilmiyordu. Su ve karanlık tarafından kör edilmiş halde ayakta durdu ve ikisine de meydan okudu. Vivacia'nın ona tekrar seslendiğini duymadı, ama gemiyi hissetmeye başlamış gibiydi. Başının üzerindeki yelkenler ona karşı çalışıyordu, ama o onlara karşı hiçbir şey yapamıyordu. Aniden farklı bir yağmur yağmaya başladı, aynı derecede şiddetli ama bir şekilde daha hafifti. Fırtına dinip, şafak vakti gökyüzünü griye boyamaya başladığında bile, tekerlek ellerinde daha da sert ve ağırlaşmış gibiydi. "Akıntı bizi yakaladı!" Vivacia'nın alçak sesi ona ulaştı. "Önümüzde kayalar var! Bu kanalı çok iyi bilirim! Buraya gelmemeliydik. Tek başıma onlardan uzaklaşamam!"

Zincirlerin çınlamasını ve ardından ağır bir cismin güverteye düşmesini duydu. Kendisine doğru gelen bir grup adama bakmak için gözlerini kaldırdı. Kelepçeli ve prangalı birkaç adam, ortada itilip kakılıyordu. Wintrow'a ulaştıklarında, biri öndeki adama daha sert bir itti. Adam

dizlerinin üzerine çöktü. Sa'Adar'ın sesi gürledi. "Onu öldürmezsek gemiyi doğru yolda tutacağını söylüyor." Daha alçak bir sesle ekledi, "Onsuz kayalıklardan geçemeyeceğimizi söylüyor. Bu kanalı sadece o biliyor."

Adam ayağa kalkmaya çalışırken, Wintrow sonunda Torg'u tanıdı. Karanlıkta yüzünün hatalarını pek seçemiyordu. Gömleği sırtından yırtılmıştı; soluk paçaları rüzgarda dalgalanıyordu. "Sen," dedi Torg. Alaycı bir kahkaha attı. "Bunu bize sen mi yaptın? Sen mi?" Başını salladı. "İnanmıyorum. Sen hainlik yaptın, ama cesaretin yoktu. Orada durmuş, geminin seninmiş gibi dümeni tutuyorsun, ama onu ele geçirdiğine inanmıyorum." Zincirlerine ve etrafını saran hırçın harita yüzlerine rağmen, bir tarafa tükürdü. "O sana gümüş tepside sunulduğunda onu almaya cesaretin yoktu." Öfkeli sözler, içinde biriken sel gibi döküldü. "Oh, evet, babanın seninle yaptığı anlaşmayı çok iyi biliyorum. O gün söylediklerini duydum. Baban, on beşine geldiğinde sana geminin ikinci kaptanlığını verecekti. Son yedi yıldır onun için köle gibi çalıştığımı umursamadın. Yaşlı Torg'u umursamadın. Kaptanlığı Gantry'ye, ikinci kaptanlığı pembe yanaklı bir çocuğa verdin. Ve bana hükmedecektin." O güldü. "Gantry öldü, öyle diyorlar. Babanın da durumu pek iyi değil." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sancak tarafında gördüğün ada var ya? Orası Crooked Adası. Gemiyi onun diğer tarafından geçirmeliydin. Önümüzde kayalıklar ve akıntı var. Bu çürük geminin dümenine bir adam istiyorsan, Torg'a nazik davranman iyi olur. Belki de bu çorba gibi gemiden kurtulmak için ona hayatından daha değerli bir şey teklif etmelisin." Bir kurbağa gibi sırttı, aniden onların kendisine ihtiyacı olduğuna ve tüm durumu kendi lehine çevirebileceğine emin oldu. "Belki de güzelce ve çabuk konuşsan iyi olur, çünkü kayalıklar hemen önümüzde." Arkasında duran, Jamaillia'da işe alınan yeni tayfalar, karanlıkta önlerine korku dolu bakışlar attılar.

"Ne yapmalıyız?" diye sordu Sa'Adar. "Ona güvenebilir miyiz?"

Durum gülünçtü, o kadar korkunçtu ki. Ona soruyorlardı. Bütün geminin hayatta kalmasını onun ellerine bırakıyorlardı. Aydınlanan gökyüzüne baktı. Yukarıda iki köle, yelkenleri açmak için boşuna çabalıyordu. Tanrım, hepsine merhamet et. Dümeni daha sıkı tuttu ve Torg'un kendini beğenmiş yüzüne baktı. Torg intikam için gemiyi kayalıklara çarptırabilir miydi? Bir insan intikam için kendi hayatını feda edecek kadar ileri gidebilir miydi? Wintrow'un yüzündeki dövme kaşındı. "Hayır," dedi Wintrow

sonunda dedi. "Ona güvenmiyorum. Gemimin dümenini ona vermeden önce onu öldürürüm."

Harita yüzölü adam kayıtsızca omuz silkti. "Yararsızlar ölür."

"Bekle," diye bağırdı Wintrow, ama çok geçti. Liman işçisinin balyaları fırlatması kadar yumuşak bir hareketle, harita yüzölü adam iri denizciyi başının üzerine kaldırdı ve onu kış tarafına fırlattı. Torg, o kadar hızlı ve basit bir şekilde ortadan kayboldu. Çığlık atacak zamanı bile olmadı. O adama güvenmemesi gerektiği tek kelimesiyle Torg öldü. Diğer denizciler dizlerinin üzerine çökmüş, ağlayarak ona merhamet dileniyorlardı.

İçinde korkunç bir tiksinti uyandı. Bu, yalvaran adamlar için değildi. "Zincirleri çözün ve onları yukarı gönderin," diye Sa'Adar'a bağırdı. "Yelkenleri elinizden geldiğince toplayın ve kayalık görürseniz bana haber verin." Bu aptalca ve gereksiz bir emirdi. Üç adam bu büyüklükte bir gemiyi kullanamazdı. Sa'Adar zincirleri açarken, kendi kendine "Babam nerede? Yaşıyor mu?" diye sorduğunu duydu.

Hepsi ona boş boş baktı. Hiçbiri bilmiyordu. Babasının mürettebata onun hakkında konuşmalarını emrettiğini düşündü. "Kaptan Haven nerede?" diye sordu.

"Aşağıda, kafası ve kaburgaları kırık halde yatıyor," diye cevapladı güverte tayfalarından biri.

Wintrow durumu değerlendirdi ve gemisinin lehine karar verdi. Sa'Adar'ı işaret etti. "Geminin kaptanını buraya getirin. Nazik olun. Bilinci kapalı halde bize bir faydası olmaz." Ve işe yaramazlar, diye düşündü kendi kendine, rahip kaptanı getirmeleri için adamlarını gönderirken. Bir gözetmenin köleye yaptığı tehdit, yaşam felsefesi haline gelmişti. Mürettebatı kurtarmak için, özgür bırakılan kölelere yararlarını göstermesi gerekiyordu. "Şu ikisinin zincirlerini çözün," emretti. "Hareket edebilen tüm denizcileri güverteye çıkarın."

Harita gibi yüzölü bir adam omuz silkti. "Şu anda sadece bu ikisi var."

Sadece iki kişi hayatta kalmıştı. Ve babası. Sa onu affetsin. Torg'u denize atan adama baktı. "Sen. Bir denizciyi denize attın, kullanabileceğimiz birini. Şimdi onun yerine geç. Yukarı çık, gözcü yerine. Gördüklerini bana bildir." Etrafındaki diğerlerine öfkeyle baktı

etraflarında duranlara baktı. Boş boş durmaları onu birden öfkелendirdi. "Geri kalanlar, kapakların sıkıca kapalı olduğundan emin olun. Pompalara da basın. Geminin suda çok ağır olduğunu hissediyorum. Ne kadar su aldığımızı sadece Sa bilir." Sesi daha alçaktı ama aynı sertlikteydi: "Güverteden cesetleri kaldırın. Çöken çadırları da toplayın."

İlk adamın gözleri Wintrow'dan ana direğin tepesindeki küçük platforma kaydı. "Oraya mı? Oraya çıkamam."

Akıntı artık canlı bir varlık gibiydi, dar kanaldan değirmen çarkı gibi hızla akıyordu. Wintrow dümeni tutmaya çalışıyordu. "Yaşamak istiyorsanız hareket edin," diye bağırdı. "Korkmaya zaman yok. Şu anda tek önemli şey gemi. Kendinizi kurtarmak istiyorsanız onu kurtarın."

"Bu, bana bir oğul gibi geldiğin tek andı."

Kyle Haven'ın yüzünün yanları kanla kaplanmıştı. İçinde batıp çıkan kaburgalarına zarar vermemek için vücudunu bükerek hareket ediyordu. Başının üstündeki gri gökyüzünden bile daha solgundu. Geminin dümenini tutan oğluna, onun emirlerini yerine getirmek için aceleyle uzaklaşan yara izli harita yüzlere baktı, isyanın enkazına baktı ve yavaşça başını salladı. "Erkeklğini bulmak için bunu mu yapman gerekti?"

"Hiç kaybetmedin," dedi düz bir sesle. "Sadece fark edemedin, çünkü ben sen değildim. Ben büyük, güçlü ve sert değildim. Ben kendimdim."

"Sen hiçbir zaman sorumluluk almadın. Sana verebileceklerimi hiç umursamadın." Kyle başını salladı. "Sen ve bu gemi. İkiniz de şımarık çocuklarsınız."

Wintrow dümeni sıkıca kavradı. "Bunun için vaktimiz yok. Vivacia kendi kendine yönlendiremez. Bana yardım ediyor ama senin de gözlerine ihtiyacım var. Senin bilgine ihtiyacım var." Sesindeki acıyı gizleyemedi. "Bana öğüt ver, baba."

"O gerçekten senin baban mı?" Sa'Adar şaşkınlıkla sordu. "Kendi oğlunu köle mi yaptı?"

İki adam da cevap vermedi. İkisi de fırtınaya doğru baktı. Bir süre sonra rahip geminin kıç tarafına çekildi ve onları neredeyse yalnız bıraktı.

"Onunla ne yapacaksın?" diye sordu babası aniden. "Bu kanaldan sağ salım geçsen bile, onu kullanacak yeterli adamın yok. Bu sular, deneyimli bir mürettebat için bile tehlikelidir." Burun kıvrıldı. "Onu daha eline almadan kaybedeceksin."

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım," dedi Wintrow sessizce. "Bunu ben seçmedim.
Ama Sa'nın yardım edeceğini inanıyorum."

"Sa!" Kyle tiksintiyle başını salladı. Sonra, "Onu kanalın ortasında tut. Hayır, biraz daha iskeleye doğru. Orada. Sabit tut. Torg nerede? Onu yukarı çıkıp gördüklerini bağırması için gönder."

Wintrow bir an düşündü, babasının görüşünü Vivacia aracılığıyla hissettikleriyle birleştirdi. Sonra düzeltmeyi yaptı. "Torg öldü," dedi kısa bir sessizliğin ardından. "Denize atıldı. Bir köle onu işe yaramaz buldu." Çenesiyle, direğin yarısına kadar tırmanmış, donmuş bir adamı işaret etti. "O gözcü görevi alacaktı."

Onun sözlerinin ardından dehşet verici bir sessizlik oldu. Babası konuşurken sesi gergindi. "Bütün bunlar..." dedi babası, sadece Wintrow'un duyabileceği kadar alçak bir sesle. "Bütün bunlar, sadece birkaç yıl sonra değil de şimdi gemiyi ele geçirebilmek için mi?"

Bu soru, Wintrow için aralarındaki mesafeyi ölçtü. Aralarındaki uçurum çok büyüktü ve aşılamazdı.

"Bunların hiçbirisi onunla ilgili değildi." Aptalca bir söz. Ama hayatı boyunca söyleyebileceği tüm sözler babasının onu anlamasını sağlamazdı. Onların tek ortak noktası gemiydi. "Hadi bu kayalıklardan geçelim," diye önerdi. "Sadece bunu konuşalım. Anlaşabileceğimiz tek şey bu."

Çok uzun bir süre sonra, babası yanına gelip durdu. Bir elini oğlunun elinin yanındaki dümenine hafifçe koydu. Yelkenlere bakıp adamlarından birini gördü. "Calt! O işi bırak da gözcü yerine geç."

Babasının gözleri ufka doğru kaydı. "İşte başlıyoruz," diye uyardı Wintrow'a, gemi aniden hızlanırken.

"Beni sattın," dedi Malta donuk bir sesle. "Beni bir gemi borcunu ödemek için bir canavara sattın. Şimdi, Khuprus ailesiyle yeni ticaret anlaşmaları yapıp zengin olabilmeniz için, bataklıkta ağaçların arasında bir kampa sürüklenip

siğillerim çıkıp bebekler doğururken, siz de Khuprus ailesiyle yeni ticaret anlaşmaları yaparak zengin olacaksınız. Nasıl işlediğini bilmediğimi sanma. Genelde bir kadın Rain Wild'lı bir kocaya verilirse, Bingtown'daki ailesi kârlarla şişmanlar." Onu erken uyandırıp bunun için mutfağa çağırmışlardı. Kahvaltı bile hazır değildi.

"Malta, öyle değil," dedi annesi "mantıklı olalım" ses tonuyla.

En azından büyükannesi hislerini dürüstçe söylüyordu. Su ısıtıcısını doldurdu ve ocağın üzerine koydu. Eğilip ateşi kendisi karıştırdı. "Aslında kendini sattın," dedi aldatıcı bir şekilde hoş bir sesle. "Bir fular, bir alev mücevheri ve bir rüya kutusu için. Ve ne yaptığını bilmeyecek kadar akıllı olmadığını söyleme. Her şey hakkında gösterdiğinden çok daha fazlasını biliyorsun."

Malta bir süre sessiz kaldı. Sonra, "Eşyalar odamda. Geri verebilirim," dedi sertçe. Alev mücevheri. Alev mücevherinden ayrılmak istemiyordu. Ama bu, Rain Wild'lı kurbağa gibi bir adama söz vermekten iyiydi. Onu öptüğü rüyayı düşündü ve titredi. Gerçekte, peçesinin arkasında dudakları siğillerle kaplı olacaktı. O öpücüğü düşünmek bile onu tükürmek istemesine neden oluyordu. Gerçekte bir kurbağa olan bir adamın rüyasında bu kadar yakışıklı görünmesi haksızlıktı.

"Bunun için biraz geç," dedi annesi sertçe. "Rüya kutusunu dürüstçe söyleseydin, işler düzelebilirdi. Hayır, sözümü geri alıyorum. Ona içtiğin bardağı vermek bir yana, bir eşarp ve mücevheri kabul ettin bile." Bir an durdu ve devam ettiğinde sesi daha nazikti. "Malta. Kimse seni evlenmeye zorlamayacak. Tek kabul ettiğimiz, genç adamın seni görmesine izin vermek. Onunla yalnız kalmayacaksın. Büyükannen, ben, Rache veya Nana da her zaman yanında olacağız. Ondan korkmana gerek yok." Boğazını temizledi ve devam ettiğinde sesi açıkça daha soğuktu. "Öte yandan, saygısızlığa izin vermeyeceğim. Asla geç kalmayacak, ona kaba davranmayacaksın. Onu evimize gelen onur konuğu gibi davranacaksın. Bu da siğiller, bataklıklar ya da bebek yapmaktan bahsetmemek anlamına geliyor."

Malta masadan kalktı ve gidip dünkü ekmeğinden bir dilim kesti. "Peki. Hiç konuşmayacağım," dedi onlara. Bu konuda ne yapabilirlerdi ki?

Ne yapabilirlerdi ki? Onu konuşmaya ya da ona nazik davranmaya nasıl zorlayabilirlerdi? Onu sevdiğini numara yapmayacaktı. Yakında onu iğrenç bulduğunu anlayacak ve gidecekti. Eğer evlenmek istemediğini söylese, eşarp ve mücevheri alıp alabileceğini merak etti. Muhtemelen bunu sormak için uygun bir zaman değildi. Ama rüya kutusunu istediği zaman geri alabilirdi. Kutuyu açtıktan sonra çirkin, düz bir gri renge dönmüştü, şöminedeki kül gibi. Hala güzel kokuyordu, ama onu saklamak için bu yeterli bir neden değildi.

"Malta, bu insanları gücendiremeyiz," dedi annesi.

Son zamanlarda çok yorgun ve bitkin görünüyordu. Yüzünde daha fazla kırışıklık vardı ve saçlarına eskisi kadar özen göstermiyordu. Yakında büyükannesi gibi ekşi suratlı olacaktı. Büyükannesi de şu anda kaşlarını çatmıştı. "Kimi gücendirebiliriz ya da gücendiremeyiz meselesi değil. İstenmeyen bir talipli ile başa çıkmanın birçok yolu var. Kabalık bunlardan biri değil. Bizim ailemiz için değil."

"Babam ne zaman gelecek?" diye sordu Malta aniden. "Hiç konserve şeftali var mı?"

"Baharın sonlarına kadar gelmesini beklemiyoruz," dedi annesi yorgun bir sesle. "Neden?" "Bana bunu yapmamı istemeyeceğini düşünüyorum."

Sevmediğim bir adamdan hoşlanıyormuş gibi davranmamı...
İstemediğim bir adamdan hoşlanıyormuş gibi davranmak... Bu evde yiyecek iyi bir şey yok mu?"

"Üzerine biraz tereyağı sür. Kim senden onu sevmiş gibi davranmanı istemedi ki!" Büyükannesi patladı. "Sen fahişe değilsin, sana seni süzüp süzüp gülümsemen için para vermedi. Sadece ona nazik davranmanı istiyoruz. Eminim tam bir beyefendi olacaktır. Caolwn'un sözü var, onu çok uzun zamandır tanıyorum. Tek yapman gereken ona saygılı davranmak." Daha alçak bir sesle devam etti, "Eminim ki çok geçmeden senin uygun olmadığını anlayacak ve ilgisini keser." Söyleyiş şekli çok aşağılayıcıydı. Sanki Malta ona layık değilmiş gibi.

"Deneyeceğim," diye Malta isteksizce kabul etti. Kuru ekmeği önündeki masanın üzerine attı. En azından Delo'ya anlatacak bir şey olurdu. Delo, evine gelen genç erkekleri her zaman ustaca övünerek anlatırdı. Malta, onların hepsinin Cerwin'in arkadaşları olduğunu biliyordu. Ama Delo onların isimlerini biliyordu ve onunla alaycı şakalar yaparlardı, bazen ona şekerlemeler ve ıvır zıvır şeyler getirirlerdi. Bir keresinde, Delo'nun Rache'nin eşliğinde baharat pazarına gitmesine izin verildiğinde, Cerwin'in arkadaşlarından biri Delo'yu tanımış ve ona derin bir reverans yapmıştı

baharat pazarına gitmesine izin verildiğinde, Cerwin'in arkadaşlarından biri Delo'yu tanımış ve ona derin bir reverans yapmıştı. Reverans yaparken pelerini rüzgarda uçuşmuştu. Onlara baharat çayı ismarlamak istemişti ama Rache eve acele etmeleri gerektiğini söylemişti. Bu olay Malta'yı bir çocuk gibi göstermişti. Sadece bir kez olsun, Delo'ya evine onu görmeye bir genç adamın geldiğini söylemek güzel olurdu. Delo'ya onun muhtemelen siğillerle kaplı olduğunu söylemesine gerek yoktu. Belki onu gizemli ve tehlikeli gösterebilirdi... Kendi kendine gülümsedi ve uzaklara dalgın dalgın baktı, Delo'ya genç adamdan bahsederken takınacağı ifadeyi prova etti. Annesi bal kavanozunu masanın üzerine sertçe koydu.

"Teşekkür ederim," dedi Malta dalgın dalgın, balı alırken.

Belki Cerwin kıskanırdı.

"Beni yaşatacak mısın?" Kyle Haven, şafak sökmeye başladığında yumuşak bir sesle sordu. Düz bir sesle konuşmaya çalıştı, ama sözlerinde korkuyla karışık sertlik vardı. Wintrow yorgunluğu da duyabiliyordu. Uzun gece neredeyse bitmek üzereydi, ama ikisi de dümeni tutmuştu ve Calt'ın görebildiği ve Vivacia'nın onlara seslenerek ulaşabildiği tek şey, kanaldan geçmeleri için yaptıklarıydı. Babasının azmine hayranlık duyuyordu. Dayanmıştı. Hâlâ eğik duruyor, sol tarafındaki kaburgalarını koruyordu, ama gemiyi geçirmelerine yardım etmişti. Ve şimdi oğlundan hayatını istiyordu. Bu çok acı olmalıydı.

"Bunu atlatman için elimden geleni yapacağım. Sana söz veriyorum." Babasından, hala kış tarafına yaslanmış olan Sa'Adar'a baktı. Wintrow, gelecekte alınacak bir kararda kendisinin ne kadar söz hakkı olacağını merak etti. "Bana inanmıyorsun. Ama senin ölümün beni çok üzecek. Bu gemideki tüm ölümler beni üzdü."

Kyle Haven dümdüz önüne baktı. "Bir başka nokta iskeleye," dedi sadece.

Etraflarında su aniden yayıldı ve sakinleşti. Crooked Island geride kalıyordu ve Hawser Kanalı açıldı.

Oğlu rotayı düzeltti. Yukarıda, halatlarda çalışan adamlar birbirlerine bağırarak ne yapmaları gerektiğini tartışıyorlardı. Babası haklıydı. Sadece iki deneyimli ve yetenekli kişiyle gemiyi yönetmeleri imkansızdı. Dümeni sıktı. Bir yolu olmalıydı. "Yardım edin,

"Gemi," diye fısıldadı. "Ne yapmam gerektiğini söyle." Onun yorgun cevabını hissetti. Kendine güven dolu bir cevap değildi, sadece güven dolu bir cevaptı.

"Arkamızda başka bir gemi var," dedi Sa'Adar yüksek sesle. "Hızla yaklaşıyor." Israrcı gri yağmurun arasından gemiyi izledi. "Raven bayrağı!" Sesindeki sevinç belliydi. "Sa gerçekten yardım etti!" Adam paçavra gömleğini yırttı ve diğer gemiye sallamaya başladı.

"Dümeninde bir çocuk var!" Sorcor ona bağırdı. Fırtına dinmiş, yağmur bile kesilmişti ama yine de sesini duyurmak için bağırdı. "Güvertede dağınıklık var. Sanırım isyan çıkmış."

"Bizim için daha iyi..." Kennit bağırarak cevap verdi. Çok zorlanıyordu. Çok yorgundu. Derin bir nefes aldı. "Gemiyi ele geçirmek için hazırlık yapın. Ana kanala ulaşır ulaşmaz onu ele geçireceğiz."

"Çocuk, yelkenleri yanlış açmış olmasına rağmen dümeni iyi kullanıyor gibi görünüyor. Bekle!" Sorcor'un sesinde inanamama duygusu hakimdi. "Kaptan, bize selam veriyorlar. Adam bizi yanına çekmemizi işaret ediyor gibi görünüyor."

"O zaman isteğini yerine getirelim. Çıkarma ekibi hazır! Hayır, bekle." Nefes aldı ve ayağa kalkmaya çalıştı. "Onları ben yöneteceğim. Gankis! Gel dümeni al. Etta, koltuk değneğim nerede?"

Bu doğrudu. Gemi onun olmuştu, şansы yaver gitmişti. Buna inanmış, azimle mücadele etmiş ve işte oradaydı, onun güzel yaşam gemisi. Geminin yanına yaklaşırken, daha güzel bir şey görmediğini düşündü. *Marietta*'nın kalesinden aşağıya bakabiliyordu. Düşmüş yelkenlerin üzerine cesetler yığılmıştı ve yelkenleri fahişenin eteği gibi yukarı kalkmıştı, ama gümüş rengi gövdesi parlıyordu ve temiz hatları müzik gibiydi.

O sallandı ve Etta ona tutundu. Gankis şimdi dümeni tutuyordu. Yaşlı denizci ona yarı acıma, yarı korku dolu garip bir bakış attı.

"Koltuk değneğin nerede bilmiyorum. Gel, seni korkuluğa götüreyim." Onu çekerek zorlukla ilerlerken homurdandı. İki eliyle korkuluğa dayanana kadar sendeleyerek onunla birlikte ilerledi. "Aşkım," dedi çok sessizce. "Aşağı inip biraz dinlenmelisin. Sorcor senin için gemiyi emniyete alsın."

"Hayır," dedi adam vahşice. Ayakta durmak çok zordu ve kadın aptalca tartışarak gücünü boşa harcıyordu. "Hayır. O benim ve güvertede ilk varanlardan biri ben olacağım. Şansım sayesinde bana geldi."

"Lütfen," dedi Etta, sesi bu kelimedede kırıldı. "Sevgilim. Aşkım. Şu anda kendini görebilseydin..."

"Sar," Sorcor da onlara katılmıştı ve nefesini verirken küfür etti. "Oh, Kennit, oh, efendim..."

"Ben gemiyi basacak ekibi yöneteceğim," dedi Sorcor'a. Arkadaşı onunla tartışmayacaktı. O lanet kadının da onunla tartışmasını engelleyecekti.

"Evet, efendim," diye çok sessizce onayladı Sorcor.

"Bunu ciddi olamazsın!" Etta, Sorcor'a bağırdı. "Ona bak. Yorgunluktan bitmiş, bunun bedelini bilseydim onu güvertede bırakmazdım..."

"Bırak onu." Sorcor sessizce konuştu. Kennit'in koltuk değneğini getirmişti, ama onu dikkatlice güverteye bıraktı. "Sizin için bir gemici sandalyesi hazırlayacağım, efendim. Sizi güvenle hayat geminizin güvertesine ulaştıracam." "

"Ama..." Etta başladı ama Sorcor onu keserek sözünü bitirdi. "Ona söz verdim," dedi sertçe. "Ona bak, kadın. Kaptanıma verdiğim sözü tutmama izin ver." Daha alçak bir sesle ekledi, "Şu anda yapabileceğimiz başka bir şey yok sanırım."

"Ama..." diye tekrar başladı kadın. Ona baktı ve gözleri onun gözleriyle buluştuğunda, gözlerinde bir şey çok sakinleşti. Nefes almıyor gibiydi, sadece ona bakıyordu. Sonra Sorcor'un arkasından ona baktı. "O zaman ben de onunla gidiyorum," dedi sessizce.

"İkimiz de," diye onayladı.

34 YENİDEN YERLEŐTİRMELER

MÜRETTTER, ALTHEA'YI derin uykusundan dikkatlice kolundan çekerek uyandırdı. "Hey," dedi Grag Tenira alçak sesle. "Kaptan seni görmek istiyor. Demir nöbetinde, güvertede buluşun. Hadi, kalk." Grag, Althea'nın itaat edip etmediğini beklemeden arkasını dönüp gitti.

Bir saniye sonra, Althea'nın çıplak ayakları güverteye çarptı. Etrafında, baş güverte karanlık ve sessizdi. Mürettebatın geri kalanı bu gece izinliydi. İstisnasız hepsi, eğlenmek için karaya çıkmıştı. Bira içmekten çok yalnız kalmak isteyen Althea, parasının olmadığını söyleyerek gemide kalıp uyumaya karar vermişti.

Ophelia, Rinstin adlı küçük bir ada şehrinin limanındaydı. Burası, İç Geçit adalarında bulunan birkaç tamamen yasal yerleşim yerinden biriydi. Başlangıçta bir kalay yatağının yakınında kurulan ve bol tatlı su kaynağına sahip olan bu şehir, kalay madencileri sayesinde zenginleşmiş ve bir ticaret merkezi haline gelmeye başlamıştı. Sakinler, Tenira'nın sunduğu Rain Wild mallarından birkaçını satın alabilirdi. Jamaillia'da aldığı tuzlu et fiçilerini satarak iyi bir kâr elde edecek ve Bingtown'da satmak üzere kalay eşyalarla yola çıkacaktı. Adam, deneyimli bir tüccardı. Onunla geçirdiği kısa sürede Althea, ona hayranlık duymaya başlamıştı.

Güverteye çıkıp Kaptan Tenira'yı aradığında, durumun tuhaflığı birdenbire dikkatini çekti. Kaptan limanda dümen başında mıydı? Ve onu çağırarak için ikinci kaptanı mı göndermişti? İçinde korkunç bir şüphe uyandı. Ophelia sırrını ele vermişti. Althea, kaptanın baş tarafta piposunu içtiğini görünce, şüpheleri kesinleşti. Yakındaki korkuluğa tünemiş genç denizci, Ophelia'nın ifşa edilmesini bekleyen Grag olmalıydı. Kalbi göğsüne çöktü.

Althea gölgede bir an durdu, saçlarını geriye taradı ve yüzündeki uykuyu silkeledi. Yıpranmış giysilerini elinden geldiğince düzeltti. *Reaper'dan* atılmak ne kadar kötü olmuştuysa, bu

daha da kötü olacaktı. Bu adamlar ailesini tanıyordu ve bu hikayeyi evlerine götüreceklerdi. Öyleyse. Başını dik tut. Gözyaşı yok, öfke yok, kendine söz verdi. Onur ve gurur. Midesi sakinleşsin diye dua etti. Keşke daha önceden haber verselerdi.

Ophelia ilerlerken, zengin sesi gece havasında yankılandı, sanki Althea'nın sözlerini duymasını istemişçesine. "Ve sen, Tomie Tenira, maceracı ruhunu tamamen yitirmiş, huysuz bir ihtiyara dönüşüyorsun."

"Ophelia," kaptanı onu uyardı.

"Mizah anlayışın da yok," diye Ophelia, Grag'a fısıldadı. Güverte lambası, ikinci kaptanın yüzünü gölgede bıraktı ve o, Ophelia'ya hiçbir cevap vermedi. Althea, dudaklarının ironik bir gülümsemeye büründüğünü hissetti. Grag Tenira'nın eski dans partneri hakkında şimdi ne düşündüğünü merak etti.

Yüzündeki gülümsemeyi silip, ifadesini soğukkanlı tutarak Tenira'ya "Rapor veriyorum, efendim" diye selam verdi.

"Elbette," dedi Kaptan Tenira ağır bir sesle. Kısa piposunu ağzından çıkardı. "Nedenini biliyorsun, değil mi?"

Althea yüzünü buruşturmamaya çalıştı. "Korkarım ki evet, efendim."

Tenira ağır bir nefes alarak korkuluğa yaslandı. "Grag ve ben bunu konuştuk. Ophelia da fikrini söyledi. Her zamanki gibi, fikrinden fazlasını da söyledi. Bunu senin iyiliğin için yapıyorum, genç bayan. Eşyalarını topla. Grag sana biraz para verecek ve seni karaya kadar eşlik edecek. Clamshell Caddesi'nde bir pansiyon var. Temizdir. Seni oraya güvenle götürecektir."

"Efendim," dedi Althea umutsuzca. En azından ona öfkeyle bağırmıyordu. Onurunu koruyarak, onun da onurunu korumasına izin vermişti. Bunun için minnettardı. Ama Ophelia'nın güvenini boşa çıkarması hâlâ canını yakıyordu. Onun arkasından, Ophelia'nın utangaç bir şekilde omzunun üzerinden ona baktığı yere baktı. "Beni ele verme demiştin," diye onu yumuşak bir sesle azarladı. Figür başının yüzünü inceledi. "Bana bunu yaptığina inanamıyorum."

"Oh, bu haksızlık, canım! Hiç haksızlık!" Ophelia ciddiyetle itiraz etti. "Sana kaptanımdan böyle bir sırrı saklayamayacağımı söylemiştim. Ayrıca, istersen kendi adınla gemide kalmanın bir yolunu bulmaya çalışacağımı da söylemiştim. Şimdi, sana gerçek adını söylemeden bunu nasıl yapabilirdim?"

gerçek adını söylemeden nasıl yapabilirdim?" Ophelia dikkatini kaptanına çevirdi. "Tomie, bundan zevk alıyorsun. Utanmalısın! Hemen geri kalanını da söyle. Zavallı kız, onu burada terk etmek istediğini sanıyor."

"Bu Ophelia'nın fikri, benim değil," dedi kaptan isteksizce. "Senden çok hoşlandı." Althea gergin bir şekilde beklerken, kaptan piposundan bir nefes çekti. "Grag sana kendini toparlaman için yeterli para verecek. Banyo, uygun kıyafetler falan. Yarın öğleden sonra Althea Vestrit olarak gemiye geri döneceksin. Ve seni evine götüreceğiz."

"Ve," diye Ophelia heyecanla araya girdi. "Ve, oh, en iyi kısmı bu, canım, Tomie'yi ikna etmenin ne kadar zor olduğunu hayal bile edemezsin. Grag kolaydı tabii, Grag her zaman kolaydır, değil mi, kuzum?" İkincinin mırıldanarak onaylamasını beklemedi. "Eve dönüş yolculuğunda ikinci kaptanlık yapacaksın," diye Althea'ya neşeyle duyurdu. "Çünkü Rinstin'den bir iki gün uzaklaştığımızda, zavallı Grag'ın dişi o kadar çok ağrıyacak ki, yatağına yatacak. Tomie de sana onun yerine geçmeni isteyecek, çünkü babanla birlikte denizcilik yaptığını biliyor."

Grag, onun yüzündeki ifadeyi görmek için öne eğildi. Yüzündeki şok karşısında kahkahayı bastı. Mavi gözleri Ophelia'ya kayd ve sevincini onunla paylaştı.

"Ciddi misin?" diye sordu Althea inanamadan. "Oh, sana nasıl teşekkür edebilirim?"

Kaptan Tenira pipesini ağzından çıkardı. "Bana, kimse seni işe aldığım için aptal olduğumu söylemeyecek kadar iyi bir iş çıkararak teşekkür edebilirsin. Ve Ophelia'ya çocukken bindiğini ve benim bunu bilmediğimi sonsuza kadar sır olarak saklayabilirsin." Aniden baş figürüne döndü. "Ve senin de sözünü tutmanı bekliyorum, seni yaşlı meraklı. Kimseye, ne insana ne de canlı gemiye, tek kelime bile etme."

"Neden Tomie, nasıl bana şüphe duyabilirsin?" diye sordu Ophelia. Gözlerini devirdi ve sanki kalbi kırılmış gibi elini kalbinin üzerine koydu. Sonra Althea'ya gösterişli bir göz kırptı.

Grag boğuldu ve kaptan ona döndü. "Kıkırdamayı kes, velet. Bu ortaya çıkarsa sen de benim kadar alay konusu olursun."

"Gülmüyorum efendim," diye yalan söyledi Grag neşeyle. "Sadece buradan Bington'a kadar yol boyunca kitap okuyup tembellik yapma düşüncesiyle heyecanlanıyorum." Gözleri Althea'ya kaydı, şakayı paylaşmak için. Bakışları kızın yüzünde takıldı ve Althea, onun kirli erkek kılığına girmiş halinden tanıdığı kızı görmeye çalıştığından emindi. Babası onunla konuşurken rahatsızlık duyarak gözlerini indirdi.

"Eminim. Peki, sonunda güvertede sana ihtiyacım olursa, çabuk iyileşmeye hazır ol." Kaptan Tenira bakışlarını Althea'ya çevirdi ve neredeyse özür dilercesine ekledi, "Tabii ki öyle bir şey olmayacak. Senin en iyilerinden daha hızlı koştuğunu duydum. Şimdi, erkek çocuktan kız çocuğuna dönüşürken herhangi bir sorun olur mu?"

Althea düşünceli bir şekilde başını salladı. "Denizci çocuk olarak pansiyona gidip orada temizlenebilirim. Yarın sabah, kız kardeşim için "hediyeler" almak için kasabada alışveriş yapacağım. Sonra odama dönüp kıyafetlerimi değiştirip saçımı yapacağım ve arka kapıdan çıkacağım. Umarım kimse fark etmez."

"Peki. Umarım her şey bu kadar basit olur."

"Size nasıl teşekkür edeceğimi gerçekten bilmiyorum, efendim. Hepinize," Althea'nın sıcak bakışları Ophelia'yı da kapsıyordu.

"Senden isteyeceğim bir şey daha *var*," dedi Kaptan Tenira ağır bir sesle. Althea'nın içinde bir şey onun ses tonuna tepki gösterdi. "Nedir o?" diye sordu.

Ophelia bize geminizle ilgili durumunuzu anlattı. Cesaretimi mazur görün, genç hanım, bunu aile meselesi olarak kalmasını tavsiye ederim. Kendinizi bana kanıtlarsanız, sizin için kefil olurum. Eğer iyi çalışırsan, sana bir geminin biletini ve gemici damgası ile birlikte veririm. Hatta gerekirse Tüccarlar Konseyi'nde senin yanında durur ve seni savunurum. Ama bunu yapmak istemem. Vestrit ailesinin işleri Vestrit kapıları içinde halledilmelidir. Babanı çok iyi tanımadım, ama onun böyle olmasını isteyeceğini bilecek kadar tanıyordum.

"Yapabilirsen yapacağım, efendim," diye cevapladı Althea ciddiyetle. "Ben de öyle olmasını tercih ederim. Ama iş o noktaya gelirse, gemimi geri almak için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Bunu söyleyeceğini biliyordum," diye böbürlendi Grag. O ve Ophelia zafer dolu bakışlar değiştirdiler.

"Büyük büyükannenizi tanırdım," diye ekledi Ophelia. "Onunza çok benziyorsunuz. Ve ruhunuz da. O, gemisini size bırakmak isterdi. O

yolculuk yapmayı bilen bir kadındı. Vivacia'yı Bingtown Limanı'na ilk kez getirdiği günü hatırlıyorum. O günün günlüğümde bile bir not var, istersen bakabilirsin. Neyse, esinti serindi ve..."

"Şimdi değil," diye Ophelia'yı azarladı Kaptan Tenira. Althea'ya bakarak devam etti. "Vestrit ailesinin işlerini aile içinde tutmanı istemek için nedenlerim var. Bencil nedenler. Bir tüccarın tarafını tuttuğum izlenimi vermek istemiyorum." Althea şaşkın bir ifadeyle baktığında Tenira başını salladı. "Bingtown'dan uzun süredir uzaktasın. Orada işler kızışıyor. Tüccarların birbirine düşmesi için uygun bir zaman değil."

"Biliyorum. Yeni Tüccarlarla yeterince sorunumuz var," dedi Althea sessizce.

"Keşke hepsi bu kadar olsaydı," dedi Tenira hararetle. "Ama daha kötüsünün geleceğinden korkuyorum. Jamaillia Şehrinden haber aldım. O aptal Satrap'ın ne yaptığını biliyor musun? Chalcedean paralı askerlerini İç Geçit'te devriye gezmeleri için kiraladı. Aldığım habere göre, onlara Bingtown'da su ve erzak için durma hakkı vermiş. Ücretsiz olarak. Bingtown'un korsanları temizlemek için en azından bunu yapması gerektiğini söylüyor. Jamaillia Şehrinden ayrıldığımızda, haberci teknesi çoktan iki gün önce yola çıkmıştı. Satrap'ın gelir memuruna, Chalcedean paralı askerlerine iyi davranılmasını emreden belgelerle birlikte. "İkramiyelerini toplamak için" diye yazan güzel bir kağıda sarılmıştı.

"Bingtown limanına silahlı Chalcedean gemilerinin girmesine hiç izin vermedik, sadece ticaret gemileri girebilir." Althea sessizce gözlemledi.

"Çabuk öğreniyorsun, kızım. Tahminimce yine izin vermeyeceğiz. Yeni Tüccarların nasıl ittifak kuracaklarını görmek ilginç olacak. Satrap ve onun Chalcedo köpeklerini destekleyenlerin sayısı..."

"Tomie," Ophelia sözünü kesti. "Siyaseti sonraya bırak. Bingtown'a varana kadar her öğünde onu bu konuyla sıkıntıdan öldürebilirsin. Ama önce Athel'in tekrar Althea olması lazım." Gözleri Althea'ya kaydı. "Hadi kızım, git eşyalarını al. Grag seni karaya çıkarır ve pansiyonun kapısına kadar güvenle götürür." Ağız köşeleri müstehcen bir gülümsemeyle genişledi ve aniden ikinci kaptana göz kırptı. "Ve kendine dikkat et Grag, yoksa Althea bana her şeyi anlatır. Hadi git şimdi, ama kapısına uğramayı unutma."

Althea, gemideki esprilere Grag'dan daha çok şaşırmıştı. O buna alışık gibiydi. "Teşekkür ederim, efendim," dedi Kaptan Tenira'ya. "Çok minnettarım." Sonra gölgelerin yüzünü saklayabileceği bir yere koştu.

Güverteye geri döndüğünde, Grag onu ambar kapağının yanında bekliyordu. Deniz çantasını omzuna attı ve Grag'ın onu taşımayı teklif etmemesine sevindi. Onu takip ederek iskeleden indi ve kasabaya doğru yürüdü. Grag hızlı yürüyordu. Althea ne söyleyeceğini bilemiyordu, Grag da utangaç görünüyordu. Gece ılık ve geçtikleri denizci tavernalarından sızan ışıkla yollar aydınlıktı. Pansiyonun kapısına geldiklerinde Grag durdu.

"İşte geldik," dedi Grag, biraz garip bir şekilde. Sanki daha fazla bir şey söylemek istermiş gibi tereddüt etti.

Althea onu rahatlatmaya karar verdi. "Sana bir bira ısmarlayabilir miyim?" diye sordu, caddenin karşısındaki tavernayı işaret ederek.

Oraya bir göz attı ve mavi gözleri ona dönünce genişlemişti. "Rahat hissetmeyeceğim," dedi dürüstçe. "Ayrıca, babam beni öyle bir yere bir bayanla götürürsem derimi yüzer." Bir an sonra ekledi, "Ama teşekkür ederim." Hareket etmedi.

Althea gülümsemesini saklamak için başını eğdi. "Peki. İyi geceler o zaman."

"Evet." Ayaklarını sürükledi, sonra pantolonunu çekti. "Uh, yarın seninle buluşup seni gemiye geri götürmem gerekiyor. Ophelia'nın dediği gibi "tesadüfen" gibi. Ayaklarına baktı. "Seni tüm kasabada aramak istemiyorum. Bir yerde buluşalım mı?" Gözleri tekrar kadının yüzüne geldi.

"İyi fikir," dedi kız sessizce. "Nereye gidelim?"

Adam başka yere baktı. "Buradan biraz ileride bir yer var." Karanlıkta bir yeri işaret etti. "Eldoy's. Orada çorba ve taze ekmek yapıyorlar. Çok güzeldir. Orada buluşabiliriz. Sana akşam yemeği ısmarlarım, sen de bana maceralarını anlattırısın. Bingtown'dan ayrıldığından beri olanları." Gözleri kadının yüzüne döndü ve gülümsemeye çalıştı. "Ya da son dans ettiğimizden beri olanları."

Demek bunu hatırlamıştı. O da gülümsedi.

Yüzü güzel, açık ve dürüsttü. Onun hakkında gördüklerini düşündü, özellikle de babası ve Ophelia ile birlikteyken. Aralarında var olan sevgi ve rahatlık, ona birdenbire basit şakalar ve arkadaşça vakit geçirme gibi şeyleri özetmişti. Ona gülümsediğinde, o da gülümsedi ve bakışlarını kaçırdı. "Yarın öğleden sonra orada buluşalım," dedi kız kolayca.

"Güzel. Güzel, o zaman anlaştık. İyi geceler." Neredeyse aceleyle ondan uzaklaştı. Pantolonunu bir kez daha çekip, şapkasını başının arkasına kaydırıldı. Kız, onun uzaklaşmasını izlerken gülümsedi. Yürüyüşünde neşeli bir denizci havası vardı. Şimdi onun çok iyi bir dansçı olduğunu hatırladı.

"Biliyor musun?" diye sordu Tarlock sarhoş bir sesle. "Seni tanıyorum. Eminim seni tanıyorum."

"Şaşırmadım. Ben sadece senin geminin ikinci kaptanıyım," dedi Brashen tiksintiyle. Denizciye bakmamak için koltuğunda döndü. Tarlock ipucunu anlamadı.

"Hayır. Hayır, yani, evet, doğru. Doğru, sen *Springeve'nin* ikinci kaptanısın. Ama seni ondan önce tanıyordum. Çok daha öncesinden." Büyük bir özenle Brashen'in yanına oturdu. Bardağını masaya koyarken, bardağın ağzından biraz sıvı döküldü.

Brashen ona dönmedi. Bunun yerine kendi kupasını kaldırdı ve Tarlock'un yanına geldiğini fark etmemiş gibi içti. Gri saçlı yaşlı ayyaş onu bulmadan önce tavernada tek başına oturuyordu. Yalnız kalmak istiyordu. *Springeve*, Candletown'dan ayrıldığından beri ilk limana demir atmıştı ve Brashen düşünmek için zamana ihtiyacı vardı.

İşi, beklediği gibi çıkmıştı. Sığ su çekimli geminin günlük işleri, yetenekleri için büyük bir zorluk oluşturmuyordu. Gemideki mürettebatın çoğu uzun süredir gemideydi ve görevlerini iyi biliyordu. Özellikle gemiye ilk geldiğinde, birkaç kez sözlerini yumruklarıyla desteklemek zorunda kalmıştı, ama bunu bekliyordu. Erkekler, yeni bir arkadaş, ister gemide yeni olsun ister rütbelerini yükselmiş olsun, meydan okumak zorundaydı. Denizciler böyleydi. Sorun bu değildi.

Onu rahatsız eden, gemiden indiğinde yapması gereken işlerdi. Başlangıçta gemi, Jamaillia'nın kuzey kıyılarını takip ederek, giderek parçalanmış sahil şeridini atlayarak ilerlemişti. Şimdi ise adadan adaya geçerek, korsanların bölgesi olarak bilinen yerlerin çevresinden dolaşıyor, bazen de bu bölgelere giriyordu. Bu küçük kasaba tipik bir örnekti. Pis bir bataklık üzerinde bir iskele ve birkaç depodan ibaretti. Birkaç tavernada birkaç sefil fahişe yaşıyordu. Tavernaların arkasındaki tepeyi dağınık kulübeler bozuyordu. Brashen'in görebildiği kadarıyla kasabanın var olmak için hiçbir nedeni yoktu.

Yine de bütün öğleden sonrasını kılıcı belinde, elinde copla geçirmişti. Kaptanının arkasını kolluyor, o depolardan birinde masada otururken onun arkasında nöbet tutuyordu. Kaptanının ayaklarının arasında bir sandık dolusu para vardı. Brashen'in şimdiye kadar karşılaştığı en şüpheli üç denizci, malların numunelerini tek tek getirip fiyatları pazarlık ediyordu. Malların çeşitliliği ve durumu, bunların kaynağını ele veriyordu. Kaptan, kanla lekelenmiş ama bol resimli el yazmaları hakkında onun fikrini sorduğunda, Brashen kendinden iğrenerek bir duyguya kapıldı. "Bunların değeri ne kadar?" diye sordu Kaptan Finny.

Brashen, zihninden bir anıyı silmeye çalışmıştı. "Ölmeye değmez," demişti kuru bir şekilde. Finny gülmüş ve bir fiyat söylemişti. Brashen başını sallayınca, ganimetlerini satan korsanlar kısa bir süre birbirleriyle danışmış, sonra da kabul etmişlerdi. Bu işlemden kendini kirlenmiş hissetmişti. *Springeve'in* bu tür mallarla ticaret yapacağını başından beri tahmin etmişti. Sadece, üzerinde bir adamın kanı olan malları inceleyeceğini hiç tahmin etmemişti.

"Bak ne diyeceğim," dedi Tarlock kurnazca. "Sadece bir isim söyleyeceğim. Hatırlarsan, bana göz kırparak işaret et, biz de bu konuyu kapatırız. Bir daha asla bahsetmeyiz."

Brashen omzunun üzerinden yumuşak bir sesle konuştu. "Şimdi çeneni kapatıp beni rahatsız etmeyi bıraksan da ben de gözlerini morartmayayım?"

"Eski bir gemi arkadaşına böyle mi konuşulur?" diye sızlandı Tarlock.

Adam kendi iyiliği için fazla sarhoştı. Etkili bir şekilde tehdit edilemeyecek kadar sarhoştı. Ama bayılacak kadar da sarhoş değildi. Ama belki Brashen bunu düzeltebilirdi. Taktik değiştirip ona döndü. Yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirdi. "Haklısın. Seninle daha önce aynı gemide seyahat ettiğimi hatırlamıyorum, ama bunun ne önemi var ki? Şimdi gemideyiz

, hadi birlikte bir içelim. Evlat! Buraya biraz rom getir, iyi koyu rom, bize servis ettiğin bu sidiği gibi bira değil."

Tarlock'un tavırları oldukça neşelendi. "Evet. Böyle daha iyi," dedi onaylayarak. Kadehini kaldırdı ve rom gelene kadar birayı aceleyle içti. Elinin tersiyle ağzını sildi ve Brashen'e sırtarak dişlerinin kalanlarını gösterdi. "Gemiye ilk geldiğinde seni tanıdım sandım. Ama uzun zaman oldu. Ne kadar oldu, bir bakalım. On yıl mı? On yıl önce Hope'da mıydı?

Umutsuzluk. Brashen kendi bardağından bir yudum aldı ve düşünür gibi göründü. "Beni mi kastediyorsun? On yıl önce mi? Yanılıyorsun dostum, on yıl önce ben daha çocuktum. Sadece bir çocuk."

"Doğru. Öyleydin. İlk başta bu yüzden emin olamadım. O zaman çenende sakal bile yoktu."

"Hayır, yoktu," dedi Brashen dostça. Garson, şişe ve iki bardakla geldi. Brashen dişlerini sıktı ve içki parasını ödedi. Tarlock'a sırttı ve küçük bardağı kenara itti. Brashen, romu denizcinin boş bira bardağına dökerken rom neşeyle gürlledi. Tarlock ışıltı ışıltı parladı. Brashen kendi bardağına da biraz rom döktü, sonra bardağını kaldırarak selam verdi. "Eski ve yeni gemi arkadaşlarına."

Birlikte içtiler. Tarlock romdan büyük bir yudum aldı, nefesini tuttu, sonra iç çekerek geriye yaslandı. Burnunu ve sakallı çenesini enerjik bir şekilde kaşıdı. Sonra kalın parmağıyla Brashen'i işaret etti. "*Rüzgârın çocuğu*," dedi ve dişleri aralıklı gülümsemesiyle sırttı. "Haklıyım, değil mi?"

"Ne hakkında?" diye sordu Brashen tembelce. Kendi romundan yavaşça bir yudum alırken, daralmış gözlerle adamı izledi. Tarlock da onu örnek alarak bir yudum daha aldı.

"Hadi ama," dedi Tarlock bir süre sonra hırıltıyla. "Onu yakaladığımızda *Rüzgârın Çocuğu'ndaydın*. Küçük bir velettin, seni halatlardan çıkardığımızda kedi gibi tükürüyor ve tırmalıyordun. Kendini savunacak bir bıçağın bile yoktu, ama düşene kadar savaştın."

"*Child of the Wind*. Hatırlamıyorum, Tarlock." Brashen sesine uyarıcı bir ton kattı. "Bana korsan olduğunu söylemeyeceksin, değil mi?"

Adam ya çok aptaldı ya da çok sarhoştı, bunu inkar edemedi. Bunun yerine kendi kadehine rum kokulu bir kahkaha attı ve geriye yaslanarak çenesini bileğiyle sildi. "Hey! Hepimiz öyle değil miydik? Etrafına bir bak, dostum. Bu odada korsanlık yapmamış bir adam var mı sence? Hayır!" Masaya doğru eğildi, aniden samimi bir tavır takındı. "Kılıcını kaburgalarına dayadıklarında, sözleşmeyi imzalamakta çok da yavaş davranmadın." Tekrar geriye yaslandı. "Ama hatırladığım kadarıyla, senin adın Bingtown'lu Brashen Trell değildi." Kızarmış burnunu ovuşturarak düşündü. "Hatırlamaya çalışıyorum," diye mırıldandı. Masaya ağır bir şekilde yaslandı, sonra başını kolunun üzerine koydu. "Ne dediğini hatırlamıyorum. Ama sana ne dediğimizi hatırlıyorum." Kalın parmağı yine masadan kalkıp Brashen'e doğru sallandı. "Sıçan. Çünkü çok zayıf ve çok hızlıydın." Adamın gözleri kapandı. Derin ve ağır bir nefes aldı, sonra horlamaya başladı.

Brashen sessizce ayakta durdu. Mallar şimdiye kadar neredeyse yüklenmiş olmalıydı. Ayrılmalarını hızlandırmak için fazla bir şey gerekmezdi. Belki Tarlock uyandığında gemisinin onsuz yola çıktığını görecekti. Sarhoş olup geride bırakılan ilk denizci o olmayacaktı. Horlayan Tarlock'a baktı. *Rüzgârın Çocuğu'ndan* bu yana yıllar ona iyi davranmamıştı. Kendini açıklamamış olsaydı, Brashen onu asla tanıyamazdı. Rom şişesini kaldırdı, sonra cömertlikle şişeyi tekrar tıkadı ve yaşlı korsanın dirseğinin kıvrımına yerleştirdi. Çok erken uyanırsa, bir iki içki daha içerek zaman kazanabilirdi. Ve çok geç uyanırsa, belki rom onu teselli ederdi. O adama karşı hiçbir şey hissetmiyordu, sadece Brashen'e unutmak istediği bir dönemi hatırlatıyordu.

Weasel, diye düşündü kendi kendine tavernadan çıkıp akşamın soğuk sisine dalarken. *Artık Weasel değilim*. Kendini ikna etmek istercesine, cebinden bir cindin çubuğu çıkardı ve ucunu ağzıyla kırdı. Çubuğu yanağına sıkıştırdığında, keskin acılığı gözlerini yaşarttı. Muhtemelen şimdiye kadar tattığı en kaliteli cindindi ve o gün erken saatlerde karşılaştıkları korsanlar tarafından ona veda hediyesi olarak verilmişti. Bedavaya.

Hayır, artık Weasel değildi, limana ve *Springeve*'ye doğru geri dönerken alaycı bir şekilde düşündü. Zavallı Weasel hiç böyle bir cindin yaşamamıştı.

KORSANLAR VE ESİRLER

"Onlar korsanlar, seni aptal!" Kyle, Sa'Adar'a tükürdü. "Adamlarını topla ve onları püskürt. Hala kaçma şansımız var. Wintrow dümen başında, Vivacia..."

"Evet, onlar korsan," diye onayladı Sa'Adar zaferle. "Ve Raven bayrağını dalgalandırıyorlar. Jamaillia'daki tüm kölelerin dua ettiği korsanlar onlar. Köle gemilerini ele geçirip köleleri özgürleştiriyorlar. Ve mürettebatı kendi kokuşmuş yılanlarına yem ediyorlar." Son cümleyi, yüzündeki neşeli gülümsemeye tezat oluşturan alçak bir hırıltıyla söyledi. "Gerçekten, Sa yardım etti," diye ekledi ve sonra onlardan uzaklaşarak, toplanan kölelerin Raven bayrağını işaret edip birbirlerine sevinçle bağırduğu geminin ortasına doğru yürüdü.

Haber gemide ateş gibi yayılmıştı. *Marietta* yan yana geldiğinde, çengeller atıldı. Wintrow, keskin kancaların güverteyi sürtünerek korkuluklara takılmasını hissetti ve Vivacia'nın endişesini hissetti. "Sakin olun, leydim," diye fısıldadı ona tekrar. Onun endişesi, kendisinininkiyle karışmıştı. Daha fazla savaşmaya ve kan dökmeye cesareti olsa bile, ele geçirilmeye direnecek mürettebatları yoktu. Yorgunluğu, ağır ve soğuk bir giysi gibi üzerine çökmüştü. Diğer gemi ona yaklaşırken, dümeni elinden bırakmadı. Rahatsız edilmiş bir karınca yuvasından dökülen karıncalar gibi, gösterişli giysili denizciler aniden geminin yanlarına akın etti. Güvertede biri, gemicilere ve kölelere emirler yağdırıyordu. Neredeyse sihirli bir hız ve düzenle, adamlar direklerle tırmanmaya başladı. Yelkenler hızlı ve düzgün bir şekilde indirildi. Çapa zincirinin sallandığını duydu. Birisi otoriter bir sesle emirler yağdırıyordu ve köleler, korsan mürettebatının yolundan çekilirken bu emirlere uyuyorlardı. Wintrow hareketsiz kaldı ve diğer köleler arasında göze çarpmamayı umdu. İçinde neredeyse bir rahatlama hissi uyandı. Bu korsanlar gemisini ele geçiriyordu, ama en azından yetkin bir şekilde hareket ediyorlardı. Gemi gerçek denizcilerin elindeydi.

Rahatlama kısa sürdü, çünkü bir an sonra cesetler denize düşmeye başladı. Wintrow'un fırtınada çok geride kaldığını sandığı beyaz yılan aniden su yüzüne çıkarak cesetleri açgözlülükle yutmaya başladı. Daha renkli birkaç tane daha uzaktan başlarını kaldırarak gemiye hem temkinli hem de meraklı bir şekilde baktılar. Bir tanesi aniden boynundaki büyük yelkeni kaldırdı ve meydan okurcasına kükreyerek başını salladı.

Vivacia onları görünce dehşetle çığlık attı. "Hayır! Onları uzaklaştırın!"

Wintrow babasına baktı. Kyle'ın gözleri ölü gibiydi. "Ona gitmeliyim," diye özür diledi Wintrow. "Burada kal."

Babası burnunu çekti. "Uğraşmanın anlamı yok. Onu çoktan kaybettin. O rahibi dinledin ve korsanların gemiye binmesine izin verdin. Orada durup korsanların onu almasına izin verdin. Tıpkı dün gece köleler bize karşı ayaklandığında bizi uyarmadan hiçbir şey yapmadığın gibi." Başını salladı. "Dün gece bir an için seni yanlış tanıdığımı sandım. Ama başından beri haklıyım."

"Sen gemimi köle gemisine çevirirken ben de öylece durup hiçbir şey yapmadım," diye acı bir şekilde hatırlattı Wintrow. Babasını yavaşça baştan aşağı süzdü. "Korkarım ben de haklıydım," dedi. Dümeni bıraktı ve arkasına bakmadan öne doğru yürüdü. *Gemi*, diye mırıldandı kendi kendine. *Bunu gemi için yapıyorum*. Kyle'ı orada yaralı halde yalnız bırakmadı çünkü babasından nefret ediyordu. Birinin onu öldürmesini umarak orada bırakmadı. Bunu sadece geminin ona ihtiyacı olduğu için yaptı. Ön güverteye doğru ilerledi. Güverteye ulaştığında, orada toplanan kölelerin arasından dikkat çekmeden geçmeye çalıştı.

Gün ışığında, serbest bırakılan köleler, geminin karanlık ambarlarında gördüklerimizden daha da korkunç bir manzaraydı. Zincirlerin ve güverte hareketlerinin sürtünmesinden yıpranmış, paçavra giysilerle örtülü vücutları, kabuklu ve solgun görünüyordu. Yoksulluk, çoğunu kemiklerine kadar zayıflatmıştı. Birkaç tanesi, ölümlerden veya mürettebatın eşyalarından aldıkları daha iyi giysiler giyiyordu. Harita yüzlüler, babalarının gardırobunu ele geçirmiş gibi görünüyordu ve diğerlerinden daha rahat görünüyorlardı. Birçoğu, uzun süre karanlıkta kafese kapatılmış ve aniden serbest bırakılmış hayvanların gözleri gibi, şaşkın ve şaşkın bakışlara sahipti. Geminin ambarlarına girmişlerdi. Fıçılar güverteye sürüklenmiş ve açılmıştı. Bazıları, kendilerine kolayca ulaşabilecekleri yiyecekler vaat edencesine geminin bisküvilerini avuçlayarak tutuyordu. Zincirlerinden kurtulmuş olsalar da, henüz nasıl özgürce hareket edeceklerini veya istedikleri gibi davranacaklarını hatırlayamıyor gibiydiler. Çoğu

hâlâ sendeleyerek yürüyor ve birbirlerine sadece sığırların birbirini tanıdığı gibi donuk bir bakışla bakıyorlardı. İnsanlık onlardan çalınmıştı. Onu geri kazanmaları zaman alacaktı.

Gerçekten kölelerden biriymiş gibi davranmaya çalışarak, bir grup insanın oluşturduğu kümelerden diğerine geçerek ilerledi. Sa'Adar ve harita suratlı adamlar geminin ortasında durmuş, korsanlara hoş geldiniz diyorlardı. Rahip üç korsanla konuşuyordu. Wintrow'un kulak misafiri olduğu birkaç kelime, hoş geldiniz ve teşekkürler içeren süslü bir konuşma gibi geldi. Üçü de pek etkilenmiş görünmüyordu. Uzun boylu adam bundan tiksiniş gibiydi. Wintrow da onunla aynı duyguları paylaşıyordu.

Onlar onun umurunda değildi. Vivacia umurundaydı. Boşuna yalvarışları, anlaşılmasız küçük seslere dönüşmüştü. Wintrow, geminin rüzgâr almayan tarafında iki harita surat gördü. Öldürülen mürettebat ve kölelerin üst üste yığılmış cesetlerini sistematik bir şekilde denize atıyorlardı. Yüzleri duygusuzdu, tek yorumları onları ele geçiren beyaz yılanın oburluğuyla ilgiliydi. Wintrow, geçerken Mild'i gördü ve beyaz yılanın arkadaşının cesedini yutan ağzıyla yakaladığı sırada, paçaları yırtık pantolonundan sarkan çıplak ayaklarının görüntüsünü asla unutamayacaktı. "Sa, bizi affet," diye dua etti. O manzaradan uzaklaşarak ön güverteye çıkan merdivene tutundu. Merdivene tırmanmaya başlamışken, Sa'Adat'ın harita yüzlü adama "Kaptan Haven'ı buraya getir" diye emrettiğini duydu. Wintrow bir an durakladı, sonra merdivene tırmanarak pruvaya koştu. "Vivacia. Buradayım, buradayım." Sesi alçaktı.

"Wintrow!" diye nefes nefese bağırdı. Ona döndü ve elini uzattı. O da eğilip eline dokundu. Ona doğru çevirdiği yüzü şok ve korkuyla mahvolmuştu. "Çok kişi öldü," diye fısıldadı. "Dün gece çok kişi öldü. Şimdi bize ne olacak?"

"Bilmiyorum," dedi ona dürüstçe. "Ama kendi irademle, seni bir daha asla terk etmeyeceğime söz veriyorum. Ve daha fazla cinayet işlenmemesi için elimden geleni yapacağım. Ama sen de bana yardım etmelisin. Etmelisin."

"Nasıl? Kimse beni dinlemiyor. Ben onlar için bir
hiçim." "Sen benim her şeyimsin. Güçlü ol, cesur
ol."

Belinde ani bir hareketlenme oldu, mırıldanmalar hayvanca bir kükremeye dönüştü. Wintrow bakmasına gerek yoktu. "Babamı yere yatırdılar.

Onu hayatta tutmalıyız."

"Neden?" Sesindeki ani sertlik tüyleri ürperticiydi.

"Çünkü ona deneyeceğime söz verdim. O gece bana yardım etti, yanımda durdu. Ve sana da. Aramızdaki onca şeye rağmen, seni kayalıklardan uzak tutmama yardım etti." Wintrow nefes aldı. "Ve çünkü öyle yapıp babamın öldürülmesine izin verirsem, bu bana çok kötü gelir. Çünkü o zaman ben ne hale gelirim?"

"Yapabileceğimiz hiçbir şey yok," dedi acı bir şekilde. "Comfrey'i kurtaramadım, Mild'i kurtaramadım. Findow'u bile keman çalması için kurtaramadım. Tüm bu köleler acı çektiği halde, acı çekmeyi umursamamayı öğrendiler. Acı, artık tüm işlemlerinde kullandıkları para birimi. Başka hiçbir şey onlara bir şey öğretmez, başka hiçbir şey onları tatmin etmez." Sesinde histerik bir ton belirmeye başladı. "Ve onlar beni de bununla dolduruyorlar. Kendi acılarıyla, acıya olan açlıklarıyla ve..."

"Vivacia," dedi adam nazikçe, sonra daha sert bir sesle, "Gemi. Beni dinle. Beni aşağıya, kim olduğumu hatırlamam için gönderdin. Bunu yaptığını biliyorum. Ve haklıydın. Haklıydın. Şimdi. Kim olduğunu ve seni buraya getirenlerin kim olduğunu hatırla. Cesaret hakkında bildiğin her şeyi hatırla. Buna ihtiyacımız olacak."

Sanki onun sözlerine yanıt verircesine, Sa'Adar'ın emir veren sesini duydu. "Wintrow! Öne çık. Baban senin onun adına konuşmanı istiyor."

Bir nefes. İki. Üç. Kendini her şeyin merkezinde, Sa'yı ise kendi merkezinde buldu. Sa'nın her şey olduğunu ve her şeyin Sa olduğunu hatırladı.

"Saklanabileceğini sanma!" Sa'Adar'ın sesi gürledi. "Çık dışarı. Kaptan Kennit emrediyor!"

Wintrow saçlarını gözlerinden geriye attı ve olabildiğince dik durdu. Ön güverteye doğru yürüdü ve hepsine yukarıdan baktı. "Kendi gemimin güvertesinde kimse bana emir veremez!" Sözleri onlara fırlattı ve ne olacağını bekledi.

"Senin gemin mi? Babasının eliyle köle yapılan sen, bu gemiyi senin mi sanıyorsun?" Konuşan korsanlardan biri değil, Sa'Adar'dı. Wintrow cesaretlendi.

Konuşurken Sa'Adar'a bakmadı, ona bakmak için dönmüş korsanlara baktı. "Bu gemiyi ben sahipleniyorum ve bu gemi de beni sahipleniyor. Kan bağıyla. Eğer bu hak talebinin tartışılabilir olduğunu düşünüyorsanız, babama bu konuda ne kadar başarılı olduğunu sorun." Derin bir nefes aldı ve sesini ciğerlerinin derinliklerinden çıkarmaya çalıştı. "Canlı gemi Vivacia benimdir."

"Onu yakalayın ve buraya getirin," diye emretti Sa'Adar, harita yüzlerine tiksintiyle bakarak.

"Ona dokunursanız hepiniz ölürsünüz!" Vivacia'nın sesi artık korkmuş bir çocuğunki değil, öfkeli bir anaerkil kadınıniki gibiydi. Demir atmış ve halatlarla bağlanmış olmasına rağmen, güvertesine bir kaya koymayı başardı. "Şüphe etmeyin!" diye bağırdı aniden. "Beni pisliğinizle ıslattınız, ama ben şikayet etmedim. Güverteme kan döktünüz, sonsuza dek taşımak zorunda kalacağım kan ve ölümler, ama size karşı kıpırdamadım bile. Ama Wintrow'a zarar verirsiniz intikamım sonsuza dek sürecektir. Sonsuza dek, sizin ölümünüzden başka!"

Sallantı arttı, *Marietta'nın* yapamadığı belirgin bir hareket. Çapa halatı şikayetçi bir şekilde gıcırdadı. Wintrow'u en çok tedirgin eden şey, uzaktaki yılanların deniz yüzeyine vurarak sorgulayıcı bir şekilde ses çıkarmalarıydı. Çirkin kafaları ileri geri sallanıyor, sanki yemek bekler gibi ağızları açık kalmıştı. Daha küçük olan biri aniden öne fırladı ve beyaz olana saldırmaya cesaret etti, beyaz olan çığlık attı ve sayısız dişleriyle ona saldırdı. Vivacia'nın güvertesinden korku çığlıkları yükseldi, köleler korkuluklardan ve baş güverteden geri çekilip birbirlerine sıkıca yapıştılar. Çığlıkların sorgulayıcı tonlarından, Wintrow onların çok azının yaşam gemisinin ne olduğunu anladığını tahmin etti.

Aniden bir kadın korsan grubundan kurtuldu, güverteyi geçip baş güverteye tırmandı. Wintrow daha önce böyle birini görmemişti. Uzun ve zayıftı, saçları kısa kesilmişti. Eteklerinin ve bol gömleğinin zengin kumaşı sıırılsıklamdı, sanki bütün gece güvertede nöbet tutmuş gibiydi, ama ıslak bir dişi kaplan kadar dağınık görünmüyordu. Onun önünde gürültüyle yere indi. "Aşağı gel," dedi ona, gözleri sesinden daha emrediciydi. "Hemen aşağı gel. Onu bekletme."

O cevap vermedi. Bunun yerine gemiye seslendi. "Korkma," dedi.

"Korkması gereken biz değiliz," diye cevapladı Vivacia. Adam, kadının şaşkınlıkla donakaldığını görmekten memnun oldu. Canlı geminin konuşmasını duymak bir şeydi, ama ona yeterince yakın durup gözlerindeki öfkeli parıltıyı görmek başka bir şeydi. Vivacia, güvertede duran kadına küçümseyerek baktı. Vivacia başını aniden salladı ve oyulmuş saçları yüzünden geriye düştü. Bu kadınsı bir hareketti, bir erkeğin kadınına meydan okumasıydı. Kadın alnına düşen kısa siyah saçlarını geriye attı ve gemi başındaki heykelin bakışlarına karşılık verdi. Bir an için Wintrow, ikisinin bu kadar farklı ve aynı zamanda bu kadar korkutucu derecede benzer olabilmesine şaşırdı.

Wintrow daha fazla beklemeyerek, ön güverteden geminin ortasına hafifçe atladı. Başını dik tutarak güverteyi geçip korsanlarla yüzleşmek için ilerledi. Sa'Adar'a bakmadı bile. Adamı ne kadar çok görürse, onu bir rahip olarak görme ihtimali o kadar azalıyordu.

Korsan şefi iri, kaslı bir adamdı. Yanağındaki yanık izinin üzerinde koyu renkli gözleri parıldıyordu. Demek kendisi de eski bir köleydi. Dağınık saçları arkada bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve parlak altın rengi bir mendille bağlanmıştı. Kadını gibi, onun da gösterişli giysileri sırlıslıkmadı. Kendi güvertesinde çalışan bir adam, diye düşündü Wintrow ve ona karşı isteksiz bir saygı duydu.

Adamın bakışlarını karşıladı. "Ben Wintrow Vestrit, Bingtown Tüccar Vestrits'ten. Vestrit Ailesi'ne ait canlı gemi Vivacia'nın güvertesinde duruyorsunuz."

Ama ona cevap veren, yaralı adamın yanındaki uzun boylu, solgun bir adamdı. "Ben Kaptan Kennit. Saygıdeğer birinci zabitim Sorcor'a hitap ediyorsunuz. Ve sizin olan gemi artık benim."

Wintrow onu baştan aşağı süzdü, şoktan dilini yutmuştu. Burnu insan kokusuna alışmış olmasına rağmen, bu adam hastalıktan kokuyordu. Kennit'in bacağına bittiği yere baktı ve pantolonunun kumaşını sosis gibi şişiren şişmiş bacağına dayadığı koltuk değneğini fark etti. Kennit'in solgun gözlerine baktığında, gözlerinin ne kadar büyük ve ateşli olduğunu, adamın etlerinin kafatasına yapıştığını fark etti. Wintrow cevap verirken, ölmek üzere olan adama nazikçe konuştu. "Bu gemi asla senin olamaz. O bir yaşam gemisi. Sadece Vestrit ailesinden birine ait olabilir."

Kennit eliyle Kyle'ı işaret etti. "Ama bu adam onun sahibi olduğunu iddia ediyor." Wintrow'un babası ayakta durmayı başardı ve neredeyse dik duruyordu. Ne korkusunu ne de fiziksel acısını göstermeye izin verdi. Artık bekleyen bir adamdı. Kyle oğluna tek kelime etmedi.

Wintrow sözlerini dikkatle seçti. "O, bir şeyi sahip olabileceği anlamında 'sahibi'. Ama o benim. Bir babanın çocuğuna sahip olduğunu iddia edemeyeceği gibi, ben de ona sahip olduğumu iddia etmiyorum."

Kaptan Kennit onu küçümseyerek baştan aşağı süzdü. "Bir çocuğun sahibi olduğunu iddia etmek için biraz genç görünüyorsun. Yüzündeki izlere bakılırsa, senin sahibi gemiydi diyebilirim. Anladığım kadarıyla baban bir tüccar ailesine gelin gitmiş, ama sen o soyun kanından geliyorsun."

"Evet, kanımdan Vestrit'im." Wintrow sesini sabit tuttu.

"Ah." Yine Kyle'a doğru küçük bir el hareketi yaptı. "O zaman babanıza ihtiyacımız yok. Sadece sana." Kennit Sa'Adar'a döndü. "Onu istediğin gibi alabilirsin. Ve diğer ikisini de."

Bir sıçrama sesi duyuldu ve yılanlardan biri borazan gibi ses çıkardı. Wintrow tam zamanında sancak tarafına baktı ve iki harita yüzünün diğer Jamaillian denizciyi geminin kenarından aşağı ittiğini gördü. Beyaz yılan bir çırpıda çığlığını kesene kadar çığlık attı. Wintrow'un "Durun!" çığlığı duyulmadı. Vivacia sessiz bir çığlık attı ve yılanlara saldırdı, ama onlara ulaşamadı. Harita suratlılar babasını tutmuştu. Wintrow onlara değil, Sa'Adar'a atladı. Adamın gömleğinin önünden yakaladı. "Onlara yaşayacaklarına söz verdin! Fırtınada gemide çalışırlarsa yaşayacaklarına söz verdin!"

Sa'Adar omuz silkti ve ona gülümsedi. "Bu benim isteğim değil, çocuk, Kaptan Kennit'in isteği. O benim sözümü tutmak zorunda değil."

"Sözlerini o kadar çarpıtıyorsun ki, kimsenin buna bağlı kalacağını sanmıyorum," diye bağırdı Wintrow öfkeyle. Babasını tutan adamlara döndü. "Onu bırakın."

Onlar, babasını zorla korkuluğa sürüklerken ona aldırış etmediler. Fiziksel olarak, Wintrow'un onlara karşı hiç şansı yoktu. Kaptan Kennit'e dönerek hızlıca konuştu. "Onu serbest bırakın! Geminin yılanlarla ilgili olduğunu gördünüz!"

geminin yılanlarla dolu olduğunu gördün! Onlardan birini onlara atarsan, çok öfkelenecek."

"Şüphesiz," diye cevapladı korsan kaptan tembel bir sesle. "Ama o gerçekten bu gemiden biri değil. O yüzden atlatır."

"Ben unutmayacağım," dedi Wintrow öfkeyle. "Ve yakında, bizden birini kesersen ikimizin de kanının akacağını göreceksin." Babası mücadele ediyordu, ama sessizce ve fazla gücü kalmamıştı. Geminin yanında, beyaz yılan heyecanla kükrüyordu. Wintrow, bu iki adama karşı galip gelmek için yeterli gücü olmadığını biliyordu, Kennit'in emriyle toplanacakların sayısı ise hiç önemli değildi.

Ancak Kennit başka bir meseleydi. Yılan gibi hızlı bir hareketle Wintrow, korsan kaptanını gömleğinin önünden yakaladı. Onu öne doğru çekti, böylece koltuk değneği güverteye düştü ve Kennit ya Wintrow'a dayanmak ya da düşmek zorunda kaldı. Ani hareket, adamın ağzından düşük bir acı çığlığı çıkardı. İkinci kaptan, hırlayarak öne atıldı.

"Geri çekil!" diye uyardı Wintrow. "Ve o adamları durdur. Yoksa bacağına tekme atıp çürümüş etini güverteye saçarım."

"Durun! Onu bırakın!" Emir Sorcor'dan değil, kadından geldi. Adamlar tereddütle durdular, kadına ve Sa'Adar'a baktılar. Wintrow onlarla konuşarak zaman kaybetmedi. Kennit, Wintrow'un elinde bayılmak üzereydi. Wintrow onu bir kez daha salladı ve adamın yüzüne doğru kükredi. "Ateşin var ve çürümüş kokuyorsun. Tek bacağıyla burada dururken, hem babamı hem de beni öldürebilirsin. Ama bunu yaparsan, gemimi birkaç günlüğüne ele geçirebilirsin, sonra sen de bizim peşimizden gelirsin. Vivacia'nın güvertesinde bıraktıkların da ölecek. Gemi bunun icrasını sağlayacaktır. O yüzden aramızda bir anlaşma yapalım derim."

Kaptan Kennit ellerini yavaşça kaldırdı ve Wintrow'un bileklerini iki eliyle kavradı. Çocuk umursamadı. O anda, adama inanılmaz bir acı verebilecek, belki de şoktan öldürebilecek kadar acı verebilecek gücü vardı. Korsan'ın yüzündeki derin çizgiler, Wintrow'a onun da bunu bildiğini gösterdi. Korsanların alnında acıdan ter damlaları parlıyordu. Bir an için, Wintrow'un gözleri adamın taktığı tuhaf bilek broşuna takıldı. Korsanlarınkine benzeyen küçük bir yüz, ona neşeyle gülümsüyordu. Bu onu tedirgin etti. Adamın yüzüne tekrar baktı, gözlerine baktı ve

soğukluğunun derinliklerine baktı. Adam da onun bakışlarını karşıladı ve sanki onun içini okurcasına baktı. Wintrow korkmamayı başardı.

"Ee? Ne diyorsun?" Wintrow, titreyerek sordu. "Pazarlık yapalım mı?"

Korsan ağzını neredeyse hiç kıpırdatmadan, Wintrow'un duyabileceği en yumuşak fısıltıyla şöyle dedi: "İyi bir velet. Belki işimize yarar."

"Ne?" diye sordu Wintrow öfkeyle. Adamın alaycı tavrına karşı içinde vahşi bir öfke yükseldi.

Korsan'ın yüzüne son derece garip bir ifade yerleşmişti. Kennit ona bir tür hayranlıkla bakıyordu. Bir an için onu tanıdı gibi göründü ve Wintrow da daha önce buraya gelmiş, bunu yapmış ve bu sözleri söylemiş gibi garip bir hisse kapıldı. Kennit'in bakışlarında, kabul edilmeyi bekleyen, zorlayıcı bir şey vardı. Aralarındaki sessizlik onları birbirine bağlamış gibiydi.

Wintrow, kaburgalarında ani bir batma hissetti. Bıçaklı kadın, "Kennit'i nazıkçe al, Sorcor. Evlat, hızlıca ölme şansını kaçırdın. Tek kazandığın, sen ve babanın birlikte ölecek olmanız, her ikinizin de ilk ölen olmak için dua edeceğiniz." dedi.

"Hayır. Hayır, Etta, çekil kenara." Korsan acısını iyi kontrol etti, eğitilmiş konuşma tarzını hiç kaybetmedi. Konuşmak için nefes alması gerekiyordu. "Anlaşman nedir, çocuk? Sunacak başka neyin var? Gemini mi, bedavaya mı?" Kennit yavaşça başını salladı. "O zaten benim, öyle ya da böyle. Bu yüzden meraklandım. Neyle takas edeceğini sanıyorsun?"

"Bir hayat karşılığında bir hayat," dedi Wintrow yavaşça. Önerisinin kendi becerilerinin ötesinde olduğunu bilerek konuştu. "Bir zamanlar Sa'nın rahipliğine adanmıştım, bu yüzden şifa verme konusunda eğitim aldım." Korsanların bacağına baktı. "Benim becerilerime ihtiyacın var. Bunu biliyorsun. Seni hayatta tutacağım. Eğer babamı öldürmezsen."

"Böyle bir bahis için bacağımı daha fazla kesmek isteyeceğinden eminim." Sorusu küçümseyiciydi.

Wintrow başını kaldırdı ve yaşlı adamın gözlerinde kabul aradı. "Bunun yapılması gerektiğini zaten biliyorsun," diye işaret etti. "Sadece

iltihaplanmanın acısı, kesilmenin acısını rahatlama gibi hissettirecek hale gelene kadar bekledin." Tekrar bacağın kütüğüne baktı. "Neredeyse çok geç kalacaktın. Ama ben hala anlamaya sadık kalmaya hazırım. Senin hayatın, babamın hayatı karşılığında."

Kennit, Wintrow'un elinde sallandı ve Wintrow kendini adamı dengelemeye çalışırken buldu. Etraflarında, erkekler izleyip bekleyen bir tablo gibi donakalmışlardı. Harita suratlı adamlar, babasını korkuluklara bastırmışlardı, böylece sabırsızlıkla bekleyen yılanı izleyebilsin diye.

"Kötü bir bahis," dedi Kennit zayıf bir sesle. "Bahsi yükselt. Senin hayatın da olsun." Hasta bir gülümsemeyle sırtıttı. "Böylece ben ölerек kazanırsam, hepimiz birlikte kaybederiz."

"Kazanma konusunda garip bir fikrin var," dedi Wintrow.

"O zaman bahsine mürettebatını da dahil ediyorsun," diye Vivacia aniden işaret etti. "Çünkü Wintrow'un hayatını benden alırsan, hepinizi suya gömerim." Durdu. "Ve bu, hiçbirinize teklif ettiğim tek pazarlık."

"Yüksek bahis," dedi Wintrow sessizce. "Yine de, sen kabul edersen ben de kabul ederim."

"El sıkışacak durumda değilim," dedi korsan. Sesi her zamanki gibi soğuk ve çekiciydi, ama Wintrow, konuşurken adamın gücünün azaldığını görebiliyordu. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Eğer yaşarsam geminizi size geri vereceğimi kabul ettirmeye çalışmıyorsun, değil mi?"

Bu kez Wintrow yavaşça başını salladı. Gülümsemesi Kennit'inki kadar küçüktü. "Onu benden alamazsın. Ben de sana veremem. Bence bunu kendin keşfetmelisin. Ama senin sözün, beni bahsin geri kalanına bağlamak için yeterli. Ve senin arkadaşının ve kadının sözü de," diye ekledi. Kennit'in arkasındaki kadına bakarak, "Ve eğer babam bu gemideki köleler yüzünden hastalanırsa, bahsi iptal etmek için onu alacağım," diye ekledi.

"Bu gemide köle yok!" Sa'Adar pompalı bir şekilde ilan etti. Wintrow onu görmezden geldi. Kadın yavaşça başını sallayana kadar bekledi.

"Kaptanımın sözü varsa, benim de sözüm var," diye ekledi Sorcor sert bir sesle.

"Peki," dedi Wintrow. Başını çevirip Sa'Adar'a bakarak konuştu. "Babamın salonuna yol açın. Korsan kaptanını oradaki yatağına götürün. Babamı Gantry'nin kamerasına götürün, biraz dinlensin. Kaburgalarına sonra bakarım."

Sa'Adar'ın gözleri bir an için çocuğa dikildi. Wintrow, adamın aklından ne geçtiğini bilmiyordu. Rahibin kimsenin sözüne güvenemeyeceğini biliyordu, kendi sözüne bile. Adamı gözetim altında tutmak gerekiyordu.

Köleler, arka kaleye bir yol açmak için dağıldılar. Bazıları isteksizce, bazıları ise kayıtsızca hareket ediyordu. Birkaç kişi ona baktı ve bir kova su ve serin, nemli bir bezle bir çocuğu hatırlamış gibi göründü. Wintrow, babasının Gantry'nin kabinine götürülmesini izledi. Babası bir kez bile oğluna bakmadı, tek kelime etmedi.

Wintrow, gücünü zorlayarak ne kadar uzağa ulaşabileceğini görmek istedi. Sa'Adar'ın yanındaki harita yüzlerine bir göz attı. "Bu güverte hala dağınık," dedi sessizce. "Tuval ve ipleri kaldırın, her şeyi temizleyin. Sonra güverte altına geçin. Özgür insanlar sefalet içinde yaşamak için hiçbir mazereti olamaz."

Harita yüzleri ondan Sa'Adar'a, sonra tekrar ona baktı.

Sorcor çıkmazı bozdu. "Çocuğun dediğini yapabilir ya da beni dinleyebilirsiniz. Önemli olan, işin bir an önce halledilmesi." Onlardan gözlerini ayırıp kendi mürettebatına baktı. Harita yüzölçümü yavaşça Sa'Adar'dan uzaklaşarak kendilerine verilen görevleri yerine getirmeye başladılar. Rahip olduğu yerde durmaya devam etti. Sorcor emirlerini vermeye devam etti. "... ve Cory dümen başına, Brig güverteye. *Marietta* hareket etmeye başlar başlamaz demir alıp yelken açın. Hepimiz Bull Creek'e geri döneceğiz. Haydi, çabuk olun, onlara bir denizcinin işini nasıl yaptığını gösterin." Yavaşça dağılan harita yüzlerine tekrar baktı ve kollarını göğsünde kavuşturmuş duran rahibi de dahil etti. "Çabuk olun. Hepinizin işi var. Brig'in sizin için iş bulmasına gerek kalmazın."

İki adımda Wintrow'un yanına geldi, çocuk artık adamı tehdit etmekten çok tutuyordu. Sanki uyuyan bir bebeği kaldırır gibi, iri yarılı yardımcı kaptanını kollarının arasına aldı. Wintrow'a gülümsedi.

Wintrow'a bulldogun hırlamasından daha fazla diş gösterdi. "Kaptana bir kez el kaldırdın. Bir daha olmayacak."

"Hayır. Gerek kalmayacağına inanıyorum," diye cevapladı Wintrow, ama sırtındaki kadının soğuk siyah gözleri karnını dondurdu.

"Sizi odanıza kadar geçireyim, efendim," dedi Sorcor.

"Gemide kendimi tanıttıktan sonra," diye karşılık verdi Kennit. Adam gerçekten gömleğinin önünü düzeltmeye çalıştı.

Wintrow gülümsedi. "Sizi Vivacia ile tanıştırmaktan memnuniyet duyuyum."

Kennit'in güverteye geçmek için gösterdiği metodik yavaşlık, Wintrow'un kalbini çökertmişti. O, sırf iradesi ve öz bilinciyle ayakta duran bir adamdı. Bunlardan biri sarsılırsa, ölecekti. Yaşamaya kararlı olduğu sürece, Wintrow onu iyileştirmek için güçlü bir mütefike sahipti. Ama vazgeçerse, dünyadaki tüm beceriler yayılan enfeksiyona karşı galip gelemezdi.

Ön güverteye çıkan merdiven büyük bir engeldi. Sorcor, Kennit'i merdivene çıkarmaya yardım ederken onun haysiyetini korumak için elinden geleni yaptı. Önlerinde giden Etta ise, hayretle bakan kölelere dönüp sert bir bakış attı. "Bakmaktan başka işiniz yok mu?" diye sordu onlara, sonra Brig'e dönüp, "Aşağıda hasta köleler var, şüphesiz. Bunlar onları havaya çıkarmak için kullanılabilir." Bir an sonra Kennit ön güverteye çıktı. Etta kolunu tutmaya çalıştı ama Kennit onu eliyle uzaklaştırdı. Wintrow ön güverteye çıktığında, Kennit koltuk değneklerini kullanarak acı içinde pruvaya doğru ilerlemişti.

Vivacia omzunun üzerinden dönüp baktı. Gözleri onun üzerinde gezdikten sonra sessiz ve çekingen bir sesle, "Kaptan Kennit," dedi.

"Leydim Vivacia." Ona sağlıklı bir adamın yapabileceği kadar derin olmasa da, başını sallamaktan daha fazla bir şekilde selam verdi. Dik durduğunda, onun bakışlarını karşıladı. Wintrow tedirgin bir şekilde izledi, çünkü adamın burun delikleri genişledi ve ağzını kıvrıran gülümseme hem onay hem de açgözlülük içeriyordu. Onun açık sözlü değerlendirmesi Vivacia'yı telaşlandırdı. Neredeyse kız gibi bir tepkiyle geri çekildi ve kollarını kaldırarak bileklerini göğüslerinin üzerinde birleştirdi. Kennit'in gülümsemesi daha da genişledi. Vivacia'nın gözleri çok büyüdü, ama yüzüne yayılan gülümsemeyi durduramadı.

Sessizliği ilk bozan o oldu. "Benden ne istediğinizi bilmiyorum. Neden beni bu şekilde sahiplenmeye çalıştınız?"

Kennit bir adım yaklaştı. "Ah, benim odun ve rüzgârın hanımı, benim hızlım, benim güzelliğim. İstediğim şey daha açık olamazdı. Seni kendime ait yapmak istiyorum. O yüzden ilk sorum şu olmalı: Benden ne istiyorsun? Seni kazanmak için ne yapmalıyım?"

"Ben... Hiç kimse... Hiç kimse..." Açıkça telaşlanmış bir şekilde Wintrow'a döndü. "Wintrow benim, ben de onunum. İkimiz de bunu hiçbir şeyin değiştiremeyeceğini anladık. Kesinlikle aramıza giremezsin."

"Gelemez miyim? Sevgilisinin kalbini almadan önce kardeşinden sevgiyle bahseden kızın sözleri bu mu?"

Wintrow kendini suskun buldu. Bu etkileşime en çok şaşırmış olan tek kişi, Kennit ile birlikte gemiye gelen kadındı. Gözleri, dışmanca bir köpeğe bakan bir kedininki gibi kısılmıştı. Kıskanıyor, diye dışündü Wintrow. Geminin tatlı sözlerine kıskanıyor. Tıpkı benim, Vivacia'nın şaşkınlığı ve zevkine kıskandığım gibi, diye itiraf etti kendi kendine.

Yanaklarındaki ince damarlar pembe bir kızarıklık almıştı. Kollarının arkasından çıplak göğüslerini hareket ettiren nefesleri hızlanmıştı. "Ben bir gemiyim, kadın değil," diye hatırlattı ona. "Sen benim sevgilim olamazsın."

"Olmam mı? Başka hiçbir erkeğin cesaret edemeyeceği denizlerde seni götürmeyecek miyim, efsanelerde geçen toprakları birlikte görmeyecek miyiz? Yıldızların henüz isimlendirilmediği gökyüzünün altında birlikte maceraya atılmayacak mıyız? Sen ve ben, tüm dünyanın hayran kalacağı maceralarımızın öyküsünü yazmayacak mıyız? Ah, Vivacia, sana açıkça söylüyorum, seni kendime kazanacağım. Korkmadan söylüyorum."

Kennit'ten Wintrow'a baktı. Karışıklığı, onun sözlerinden duyduğu mutluluğun tatlılığı kadar güzeldi. "Ne dersen de, Wintrow'un benim için yerini asla alamazsın," dedi. "O benim ailem."

"Tabii ki hayır!" Kennit ona sıcak bir şekilde cevap verdi. "Bunu istemiyorum. Eğer o sana güven hissettiriyorsa, onu sonsuza kadar gemide tutacağız." Yine ona gülümsedi, hem kötü hem de bilge bir gülümseme. "Sana güven hissettirmek istemiyorum, leydim." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve koltuk değneklerine rağmen

Kısa bacağına rağmen, hem yakışıklı hem de çapkın görünüyordu. "Senin küçük kardeşin olmak istemiyorum."

Bu kur yapma sırasında bacağı ağırmış olmalıydı, çünkü aniden sendeledi ve gülümsemesi acı bir ifadeye dönüştü. Nefes nefese başını öne eğdi ve bir anda Sorcor yanına geldi.

"Yaralandın! Hemen gidip dinlenmelisin!" Vivacia, kimse konuşmadan bağırdı.

"Korkarım öyle," dedi Kennit o kadar alçakgönüllü bir şekilde ki, Wintrow aniden onun gemideki tepkiden çok memnun olduğunu anladı. Hatta adamın bunu kasten yapıp yapmadığını bile merak etti. "O halde şimdi gitmeliyim. Ama tekrar uğrayacağım, değil mi? Mümkün olan en kısa sürede?"

"Evet. Lütfen gel." Elleri göğsünden düştü. Sanki avuç içlerini birbirine değdirmesini istercesine bir elini ona uzattı.

Korsan bir kez daha derin bir reverans yaptı ama ona dokunmak için hiçbir hareket yapmadı. "O zamana kadar," dedi, sesinde şefkat vardı. Yanına döndü ve daha boğuk bir sesle, "Sorcor. Yine yardımına ihtiyacım olacak," dedi.

Kaslı korsan kaptanının ağırlığını üstüne alarak ona kış tarafına doğru yardım etmeye başladığında, Wintrow kadının gemiye attığı bakışı fark etti. Hoş bir bakış değildi.

"Sorcor!" Herkes Vivacia'nın emir veren sesine döndü. "Ona dikkat et. İşin bittiğinde okçularından birkaçını ödünç alacağım. Bu yılanları en azından cesaretlerini kırmak istiyorum."

"Kaptan?" Sorcor şüpheyle sordu.

Kennit ona ağır bir şekilde yaslandı. Yüzü terden ıslaktı, ama yine de gülümsüyordu. "Kadına hakkını ver. Benim emrim altındaki bir canlı gemi. Ben kendim onu etkileyene kadar, benim için ona kur yap, dostum." Ölümcül bir iç çekişle, aniden arkadaşının kollarına yığıldı. Sorcor adamı kaldırıp babasının eski kamarasına taşıırken, Wintrow Kennit'in yüzündeki garip gülümsemeye şaşırdı. Kadın, gözlerini Kaptan Kennit'in yüzünden ayırmadan onların arkasında yürüyordu.

Wintrow dönüp yavaşça pruvaya, Kennit'in durduğu yere doğru yürüdü. Kimsenin onu durdurmaya kalkışmadığını fark etti. Gemide hiç olmadığı kadar özgürdü.

hiç olmadığı kadar özgürdü.

"Vivacia," dedi sessizce.

Kennit'in arkasından bakıyordu. Hayretle bakışlarından sıyrılıp Wintrow'a baktı. Gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. Parıldıyorlardı.

Elini ona doğru uzattı ve o da eğilip avuç içlerini birbirine değdirdi. Hiçbir kelimeye gerek yoktu, ama yine de konuştu. "Dikkatli ol."

"O tehlikeli bir adam," diye onayladı kız. "Kennit." Sesi ismi okşadı.

Gözlerini açtığında, iyi döşenmiş bir oda gördü. Panelli duvarların ahşapları özenle seçilmişti. Sabit fenerler, iyice parlatıldığında parlayacak pirinçten yapılmıştı. Rulo halindeki haritalar, yuva kutularındaki şişman tavuklar gibi harita rafını süslüyordu. Bunlar, Bingtown Tüccar ailesinin haritalarından oluşan bir bilgi hazinesi olacaktı. Başka güzel şeyler de vardı. Eşleşen porselen kase ve sürahisiyle lavabo. Duvarlara sağlam bir şekilde sabitlenmiş çerçeveli tablolar. Kalın cam pencereler için özenle oyulmuş panjurlar. Gerçekten zevkli ve zarif bir oda. Doğru, oda kısa süre önce talan edilmiş ve kaptanın eşyaları etrafa dağılmıştı, ama Etta sessizce dolaşarak her şeyi yerine koydu. Ucuz tütsü kokusu, köle tacirinin kokusunu gizleyemiyordu. Ancak Vivacia'nın uzun süredir bu şekilde kullanılmadığı belliydi; bu kokuyu temizlemek mümkün olmalıydı. Tekrar parlak ve düzenli bir gemi haline gelebilir. Ve burası gerçek bir kaptanın odasıydı.

Kendine baktı. Giysileri çıkarılmış ve bacaklarına bir çarşaf örtülmüştü.

"Peki, bizim çocuk kaptanımız nerede?" Kennit, Etta'ya sordu.

Etta, sesini duyunca döndü ve hemen yanına koştu. "Babasının kaburgalarına ve kafasına bakmaya gitti. Uzun sürmeyeceğini söyledi ve sizi iyileştirmeye başlamadan önce odanın dağınıklığını temizletmek istedi." Etta ona baktı ve başını salladı. "Ona nasıl güvenilebiliyorsunuz, anlamıyorum. Eğer hayatta kalırsanız, bu geminin asla onun olamayacağını biliyor olmalı.

Bull Creek'te üç yetenekli şifacının düşünmesini bile yasakladığın bir şeyi neden bir çocuğun yapmasına izin verdiğini de anlamıyorum."

"Çünkü o benim şansımın bir parçası," dedi sessizce. "Bu gemiyi bana bu kadar kolay veren şansın aynısı. Bu geminin benim olması gerektiğini anlamalısın. O çocuk da bunun ayrılmaz bir parçası."

Neredeyse ona anlamasını sağlamak istedi. Ama çocuk onun gözlerinin derinliklerine bakarken söylediği sözleri kimse bilmemeliydi. O anda aralarında kurulan bağı kimse bilmemeliydi, Kennit'i meraklandığı kadar korkutan bir bağ. Daha fazla soru sormaması için tekrar konuştu. "Öyleyse. Yola çıktık mı?"

"Sorcor bizi Bull Creek'e geri götürecektir. Cory'yi dümen başına, Brig'i güverteye koydu. *Marietta'yı* takip edeceğiz."

"Anlıyorum." Kendi kendine gülümsedi. "Peki, benim yaşam gemim hakkında ne düşünüyorsun?"

Kız ona acı tatlı bir gülümsemeyle cevap verdi. "Çok güzel. Onu şimdiden kıskanıyorum." Etta kollarını göğsünde kavuşturdu ve ona yan gözle baktı. "Bence kolay anlaşılamayacağız. O çok garip bir şey, ne kadın ne tahta ne de gemi. Onun önünde döktüğün güzel sözleri de, Wintrow adlı çocuğu da sevmiyorum."

"Her zamanki gibi, senin neyi sevip neyi sevmediğin umurumda değil," dedi Kennit sabırsızca. "Sözler dışında onu kazanmak için ne verebilirim ki? O senin gibi bir kadın değil." Fahişe hala somurtkan bakınca, acımasızca ekledi, "Bacağım bu kadar ağrımasa, seni sırt üstü yatırıp bana ne ifade ettiğini hatırlatırdım."

Gözleri aniden kara buz gibi soğukluktan karanlık bir ateşe dönüştü. "Keşke yapabilsen," dedi nazikçe ve azarlamasına karşılık verdiği sıcak gülümsemeyle onu tiksindirdi.

* * *

Kyle Haven, Gantry'nin çıplak ranzasında, bölme duvarına bakarak yatıyordu. Yağmacı kölelerin, geminin eşyalarından geriye bıraktıkları her şey yere dağılmıştı. Fazla bir şey yoktu. Wintrow, oyulmuş tahta bir zincir ve tek bir çorap parçası üzerinden geçti. Gantry'ye ait olan diğer her şey — kitapları, giysileri, oyma aletleri — ya çalınmış ya da parçalara ayrılmıştı.

ilk yağma sırasında köleler tarafından ya da çok daha organize bir şekilde ganimet toplayan korsanlar tarafından alınmıştı.

"Wintrow, baba," dedi, kapıyı arkasından kapatarak. Kapı artık kilitlenmiyordu; ayaklanma sırasında biri kapıyı denemek yerine tekmelemiş ve açmıştı. Ama kapı kapalı kalmıştı ve Sa'Adar'ın nöbetçi olarak görevlendirdiği iki harita yüzlü adam kapıyı tekrar açmaya çalışmadı.

Yataktaki adam kıpırdamadı.

Wintrow, kurtardığı su kabını ve paçavraları Gantry'nin masasının çatlak kalıntılarının üzerine koydu ve yataktaki adama döndü. Aceleyle parmaklarını boğazındaki nabız noktasına koydu ve dokunuşuyla babasının bilincine geri geldiğini hissetti. Adam, anlaşılmaz bir ses çıkararak ondan uzaklaşmak için titredi, sonra aceleyle oturdu.

"Her şey yolunda," dedi Wintrow yatıştırıcı bir sesle. "Sadece ben."

Babası alaycı bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi. "Sadece sen misin?" diye kabul etti. "Ama her şeyin yolunda olmadığına eminim."

Korkunç görünüyordu, köleler onu yılanı yem etmeye çalışırkenkinden daha kötüydü. Yaşlanmış, diye düşündü Wintrow. Birden yaşlanmış gibi görünüyor. Yanaklarında sakal çıkmıştı ve başındaki yaradan akan kan sakallarına bulaşmıştı. Buraya babasının yaralarını temizleyip sarmak için gelmişti. Şimdi ise adama dokunmaya garip bir isteksizlik duyuyordu. Kan görmekten korkmuyordu, bu tür işleri yapmak için gururlu da değildi. Köle olarak geçirdiği zaman, bu tür duyguları çoktan yok etmişti. Dokunmak istememesinin nedeni, adamın babası olmasıydı. Dokunmak, bu bağı pekiştirebilirdi.

Wintrow, hissettiklerini dürüstçe kabul etti. Tüm kalbiyle bu adamla hiçbir bağı olmamasını diledi.

"Yıkama suyu getirdim," dedi. "Fazla yok. Şu anda tatlı su çok az. Aç mısın? Sana biraz kuru ekmek getireyim mi? Kalan tek şey o."

"Ben iyiyim," dedi babası, sorusuna cevap vermeden. "Benim için zahmet etme. Şu anda daha önemli arkadaşların var."

Babasının sözlerini duymazdan geldi. "Kennit uyuyor. Onu iyileştirmek için tek şansımız, güçlenebilmesi için mümkün olduğunca dinlenmek."

"Demek öyle. Gerçekten yapacaksın. Gemini elinden alan adamı iyileştireceksin."

"Seni hayatta tutmak için, evet."

Babası burnundan soludu. "Saçmalık. Beni o yılanın önüne atsalar bile yapardın. Sen böyle birisin. Güçlü olanın önünde korkaklık edersin."

Wintrow bunu tarafsız bir şekilde düşünmeye çalıştı. "Muhtemelen haklısın. Ama onun gücü olduğu için değil. Onun kim olduğu ile hiçbir ilgisi yok. Bu hayat, baba. Sa hayat demek. Hayat var olduğu sürece, her zaman iyileşme ihtimali vardır. Bu yüzden, bir rahip olarak, hayatı korumak benim görevim. Onun hayatı bile."

Babası ekşi bir kahkaha attı. "Benimki bile, demek istiyorsun." Wintrow tek bir kez başını salladı.

Yaralı tarafını oğluna çevirdi. "O zaman işe koyul, rahip. Tek becerin bu ya."

O, tuzağa düşmeyecekti. "Önce kaburgalarını kontrol edelim."

"Nasıl istersen." Babası sert hareketlerle gömleğinin kalanını çıkardı. Göğsünün sol tarafı morarmış ve şişmişti. Wintrow, babasının etinde belirgin bir bot izi görünce yüzünü buruşturdu. Bu iz, babası yere düştükten sonra yapılmıştı. Elindeki tek malzeme paçavralar ve sudan ibaretti; geminin ilk yardım çantası tamamen kaybolmuştu. Azimle, en azından kaburgalarına biraz destek olacak şekilde sarmak için işe koyuldu. Babası dokunuşuyla nefesini tuttu, ama geri çekilmedi. Wintrow son düğümü attığında, Kyle Haven konuştu.

"Benden nefret ediyorsun, değil mi evlat?"

"Bilmiyorum." Wintrow bir paçavrayı suya batırdı ve babasının yüzündeki kanı silmeye başladı.

"Sen nefret ediyorsun," dedi babası bir süre sonra. "Yüzünden okunuyor. Benimle aynı odada durmaya bile tahammül edemiyorsun, bana dokunmak ne demek."

"Beni öldürmeye çalıştın," dedi Wintrow sakın bir sesle.

"Evet. Öldürmeye çalıştım. Öldürmeye çalıştım." Babası şaşkın bir kahkaha attı, sonra acıdan nefes nefese kaldı. "Neden yaptığımı bilmiyorum. Ama o anda iyi bir fikir gibi gelmişti."

Wintrow, bundan daha fazla açıklama almayacağını hissetti. Belki de istemiyordu. Babasını anlamaya çalışmaktan yorulmuştu. Ondan nefret etmek istemiyordu. Onun için hiçbir şey hissetmek istemiyordu. Babasının hayatında hiç var olmamış olmasını dilediğini fark etti. "Neden böyle olmak zorundaydı?" diye yüksek sesle sordu.

"Sen seçtin," dedi Kyle Haven. "Böyle olmak zorunda değildi. Benim dediğimi yapsaydın... söyleneni sorgulamadan yapsaydın, hepimiz iyi olurduk. Bir kez olsun, senin için neyin iyi olduğunu başkasının bildiğine güvenemez miydin?"

Wintrow, sanki tüm gemiyi arıyormuş gibi odaya bakındı. "Bunun kimse için iyi olduğunu sanmıyorum," dedi sessizce.

"Sadece sen her şeyi mahvettiğin için! Sen ve gemi. İkiniz işbirliği yapsaydınız, şimdiye kadar Chalced'e yarı yol kat etmiş olurduk. Gantry, Mild ve... hepsi hala hayatta olurdu. Bunun suçlusu ben değilim, sensin! Bunu sen seçtin."

Wintrow buna bir cevap bulmaya çalıştı ama akıllı bir türlü çalışmadı. Babasının başındaki yarayı elinden geldiğince sarmaya başladı.

* *

Parlak giysili korsanlar, geminin güvertesinde iyi çalışıyorlardı. Ephron gemiyi kullanmayı bıraktığından beri, bu kadar hızlı tepki veren bir mürettebatla çalışmamıştı. Kendini, onların yelken ve halatları ustaca kullanmalarını bir tür rahatlama ile kabul ederken buldu. Brig'in talimatıyla, eski köleler düzenli bir şekilde hareket ederek kovalarla su çekip güverteye taşıyarak geminin ambarlarını temizlediler. Diğerleri pis sintine suyunu pompalarken, bazıları güvertede taşlarla ovuşturuyordu. Kan lekelerini ne kadar ovalasalar da, ahşap onları asla çıkarmayacaktı. Bunu biliyordu, ama kimseye söylemedi. Zamanla insanlar bunun boşuna olduğunu anlayacak ve vazgeçeceklerdi. Dökülen yiyecekler toplanıp yeniden yerleştirildi. Birkaç kişi, geminin ambarlarını süsleyen zincirleri ve prangaları çıkarmak için çalışıyordu. Yavaş yavaş gemiyi eski haline getiriyorlardı. Canlandığı günden beri kendini bu kadar mutlu hissetmemişti.

Memnuniyet. Ve hissettiği başka bir şey daha vardı, rahatsız edici bir şey. Memnuniyetten çok daha büyüleyici bir şey.

Farkındalığını genişletti. İkinci kaptanın kamarasında Kyle Haven dar ranzanın kenarında otururken, oğlu sessizce kafasındaki yaradan kanı yıkıyordu. Kaburgaları çoktan sarılmıştı. Odada sessizlikten öte bir sessizlik vardı, sanki aynı dili konuşmuyorlardı. Sessizlik acı veriyordu. Oradan uzaklaştı.

Kaptanın salonunda, korsan huzursuzca uyukluyordu. Wintrow kadar onun farkında değildi. Ama ateşinin sıcaklığını hissedebiliyor, düzensiz nefes alıp verişini duyabiliyordu. Mum ışığına çekilen bir güve gibi ona yaklaştı. Kennit. Adını dilinin ucunda denerdi. Kötü bir adam. Ve tehlikeli. Çekici, kötü ve tehlikeli bir adam. Onun kadını sevdiğini sanmıyordu. Ama Kennit'in kendisi... Onu kendine kazanacağını söylemişti. Elbette bunu yapamazdı. O aileden biri değildi. Ama onun girişimlerini beklemek ona büyük bir zevk veriyordu. Ona *"odun ve rüzgârın hanımefendisi"* demişti. *"Güzelliğim."* *"Hızlım."* Bir erkeğin bir gemiye söyleyeceği ne aptalca sözler. Saçlarını yüzünden geriye attı ve derin bir nefes aldı.

Belki de Wintrow haklıydı. Belki de kendisi için ne istediğini keşfetme zamanı gelmişti.

36

HATIRLAYAN KADIN

"YANILMIŞIM. Hatırlayan O değil. Gidelim." "Ama... Anlamıyorum," diye yalvardı Shreever. Beyaz yılanın dişleriyle saldırdığı omzunda büyük bir yara vardı. Dişleriyle, sanki yılan değil de köpekbalgıymış gibi. Kalın yeşil bir sıvı yarayı kapatmaya başlamıştı, ama Maulkin'e yetişmek için acele ederken keskin bir acı hissetti. Arkalarında, Sessurea da onun kadar şaşkın bir şekilde onları takip ediyordu.

"Ben de anlamıyorum." Maulkin'in yeleleri, hızla akarken arkasında dalgalanıyordu. Arkalarında beyaz yılan hâlâ akılsızca böğrüyor, durmaksızın yutkunuyordu. Eski anılar gibi hafif, kan kokusu havada yayılıyordu. "Onun kokusunu hatırlıyorum. Kokusu konusunda hiç şüphem yok. Ama o... şey... Hatırlayan O değil."

Sessurea aniden kuyruğunu sallayarak onlara yetişti. "Beyaz yılan," diye sordu aniden, sesinde korku vardı. "Onun nesi vardı?"

"Hiçbir şey," dedi Maulkin çok yumuşak bir sesle. "Korkarım onda bir sorun yoktu, sadece hepimizin şu anda geçtiği geçitten daha ilerideydi. Korkarım yakında hepimiz onun gibi olacağız."

"Anlamıyorum," dedi Shreever tekrar. Ama içinde soğuk bir korku yükseliyordu, isterse anlayabileceği hissi.

"O unutmuş. Hepsi bu." Maulkin'in sesinde hiçbir duygu yoktu.

"Unuttu... neyi?" diye sordu Sessurea.

"Her şeyi," dedi Maulkin. Yelesi aniden sarktı, renkleri soldu. "Beslenmek, tüy dökmek ve büyümek dışında her şeyi. Gerçek ve önemli olan her şeyi unutmuş. Eğer Hatırlayan Kadın yakında kendini bize göstermezse, hepimizin unutacağından korkuyorum." Aniden döndü ve ikisini de kıvrımlı kollarının arasına aldı. Direnmediler,

ama bu kucaklamada rahatladılar. Onun dokunuşu, hafızalarını ve farkındalıklarını keskinleştirdi. Birlikte yavaşça yumuşak çamura oturdular, hala birbirlerine sarılmış halde çamura gömüldüler. "Benim dolaşıklıkım," dedi sevgiyle ve Shreever, bunun gerçeğini acı bir şekilde anladı. Bu üçü, Maulkin'in dolaşıklıkından geriye kalan tek şeydi.

Liderlerinin kollarında rahatladılar. Kısa süre sonra sadece başları çamurun üzerinde kaldı. Rahatladılar, solungaçları uyum içinde hareket ediyordu. Maulkin yavaşça, rahatlatıcı bir sesle onlara kutsal bilgileri anlattı.

"İlk doğumdan sonra, biz Efendilerdik. Büyüdük, öğrendik, deneyimledik. Ve öğrendiğimiz her şeyi birbirimizle paylaştık, böylece bilgelik daha da büyüdü. Ama hiçbir beden sonsuza kadar yaşamak için yaratılmamıştır. Böylece çiftleşme zamanı geldi ve özler değiş tokuş edildi, karıştı ve birikti. Eski bedenlerimizi, yeni bedenler alacağımızı bilerek bıraktık, yeni varlıklar olarak. Ve öyle de oldu. Küçük ve yeni olarak ortaya çıktık. Beslendik, derimizi değiştirdik ve büyüdü. Ama hepimiz hatırlamıyorduk. Sadece bazıları. Bazıları hepimizin anılarını korudu. Ve zamanı geldiğinde, hatırlayanlar kokularıyla bizi çağırdı. Bizi geri götürdüler ve anılarımızı geri verdiler. Ve biz yine Efendiler olarak ortaya çıktık, Bolluk ve Yoksulluk arasında dolaşarak daha da fazla bilgelik ve deneyim biriktirdik, çiftleşme zamanı geldiğinde bunları tekrar birleştirmek için."

Tanıdık hikayede durakladı. "Şimdi, bunun kaç kez tekrarlandığını hatırlamıyorum," diye itiraf etti. "Döngü üstüne döngü, hayatta kaldık. Ama bu son dökülme ve büyüme... şimdiye kadarki en uzun dönem değil mi? Gittikçe daha fazlası, Efendi olmak için yaratıldığımızı unutmuyor mu? Korkarım ki geriliyoruz, benim dolaşık. Uzun zaman önce, bugün hatırladığımdan çok daha fazlasını hatırlamıyor muydum? Sen hatırlamıyor musun?"

Soruları Shreever'ın kalbindeki rahatsız edici yeri kurcaladı. Yakanını onun yakanına doladı, onun anılarının ve varlığının acısını hissetme riskini göze alarak. Düşünceleri daha netleşti. "Bir zamanlar çok daha fazlasını hatırlıyordum," itiraf etti. "Bazen, şu anda net olarak hatırladığım tek şeyin, senin takip etmem gereken kişi olduğun olduğunu düşünüyorum. Gerçek anılara sahip olan kişi."

Konuşurken sesi derin ve yumuşaktı. "Hatırlayan Kadın yakında bize gelmezse, ben bile bunu unutabilirim," diye uyardı. "O zaman şunu her şeyden çok hatırla. Hatırlayan Kadın'ı aramaya devam etmeliyiz."

Teşekkür

Yazar, bu kitabı neredeyse yok eden bilgisayar virüsünü ortadan kaldırmak için hızlı ve şefkatli yardımlarını esirgemeyen Software Alternatives, Tacoma, Washington'dan Gale Zimmerman'a teşekkür eder.

Suikastçının Çırağı Farseer
Üçlemesi'nin Birinci Kitabı
Robin Hobb

Yeni bir efsane başlıyor...

Kraliyet ailesinin üyeleri, sahip oldukları erdemlere göre isimlendirildikleri uzak bir ülkede, bir genç çocuk yürüyen bir gizem haline gelecektir.

Yanlış tarafta doğan Fitz, Şövalyelik'in oğlu, kraliyetin gayrimeşru çocuğu, dünyaya atılmış, arkadaşsız ve yalnızdır. Sadece hayvanlarla olan sihirli bağı — Wit olarak bilinen eski bir sanat — ona teselli ve arkadaşlık verir. Ancak Wit, çok sık kullanıldığında tehlikeli bir sihirdir ve soylular tarafından nefret edilir.

Bu yüzden Fitz, sıcak ahırından alınıp nihayet kraliyet ailesine evlatlık verildiğinde, eski yaşamını bırakıp yeni bir hayat öğrenmek zorundadır: silah kullanma, yazı yazma, saray adabı ve gizlice adam öldürme, çünkü kraliyet suikastçısı olmak için eğitim almaktadır.

"Tazeleyici ve özgün"

JANNY WURTS

"Bu kitabı elimden bırakamadım."

Starburst ISBN 0

00 648009 8

Kraliyet Suikastçısı
Farseer Üçlemesi'nin İkinci Kitabı
Robin Hobb

"Biz buradayız, Fitz, sen ve ben, geleceği ve dünyayı değiştirmek için..."

Fitz, Kızıl Gemi Korsanları'nın bir sahil köyünü yağmalayıp tek bir erkek, kadın veya çocuk bile hayatta bırakmadığını ve hiçbiri Forged'a katılmadığını hayal eder. Bu korkunç görüntüden işkence gören Fitz, her şeyin yolunda gitmediği Altı Dükalık sarayına geri döner.

Kral Shrewd gizemli bir hastalığa yakalanmıştır ve kralın varisi Verity, tüm vaktini Kızıl Gemi Korsanları'nın becerilerini ve kötü navigasyonlarını çalmaya çalışarak geçirir. Ve mistik Elderlingleri aramak için çılgın bir göreve çıktığında, Fitz tek başına ve arkadaşsız kalır, sadece kurt Nighteyes, Kralın Soytarısı ve onun gizemli kehanetleri vardır.

"İlk sayfalardan itibaren okuyucuyu kendine bağlar... Büyülü mirası ikna edici ayrıntılarla anlatılmış, olay örgüsü ve karakterler güçlü."

The Bookseller

ISBN: 0-00-648010-1

Suikastçının Görevi
Farseer Üçlemesi'nin Üçüncü Kitabı
Robin Hobb

Keystone. Kapı. Kavşak. Katalizör.

Fitz, Soyтары'nın kehanetinin gerçeğini keşfetmek üzeredir. Regal'ın zindanlarında ölümcül işkencelerden dirilen Fitz, Regal'ın kendisini ortadan kaldırma girişimlerini bir kez daha boşa çıkarmıştır.

Artık kendi bedenine kavuşan Fitz, bir insan olarak yaşamayı yeniden öğrenmek için acı verici ve yavaş bir sürece girmek zorundadır. Kurtların vahşi ama kaygısız yaşam tarzını terk etmeyi öğrenmeli ve bir kez daha insan dünyasına girmelidir: Kıyısındaki kasabaları diledikleri gibi yağmalayan acımasız Kızıl Gemi Korsanları'nın giderek daha şiddetli saldırılarına maruz kalan bir dünya. Ama daha acil olan, tamamen yalnız olduğunu fark ettiği bir dünya.

Fitz, Verity'yi bulup ona yardım etmezse, Altı Dükalık yok olacak ve yaşamak için güvenli bir yer kalmayacak...

"Assassin's Quest, fantastik edebiyatta nadir görülen acı tatlı ve güçlü bir karmaşıklığa ulaşıyor."

Locus

ISBN: 0-00-648011-X

The Elenium David Eddings

Onun muhteşem epik fantezi şaheseri

Elenium

tek ciltte

İyi ile kötü arasındaki çatışmayı anlatan bu sürükleyici hikaye, büyük Pandion Şövalyesi Sir Sparhawk'ı tanıtıyor. Yenilmez bir savaşçı ve usta bir stratejist olan Sparhawk, Kraliçe Ehlana'nın sadık şövalyesidir. Sevgili genç kraliçesinin hayatını kurtarmak için Sparhawk ve arkadaşları, Troll Tanrılarının kutsal mücevheri Safir Gül'ü bulmak için Eosia'nın en tehlikeli bölgelerine doğru bir yolculuğa çıkar.

Sparhawk ve müttefikleri, kraliçesine karşı kurulan kutsal olmayan üçlü ittifakı yenmek zorundadır: Zemochların yozlaşmış büyücü kralı Otha, Pandion Şövalyesi Martel ve Ehlana'nın kötü kalpli teyzesi Arissa'nın sevgilisi, hain Cimmura'nın baş rahibi Annias. Ancak bunu başarmak için Sparhawk, kutsal mücevherin tüm gücünü ortaya çıkarmak zorunda kalabilir ve dünyanın hayatta kalıp kalmayacağını kimse tahmin edemez.

Cesaret, zeka ve parlak bir üslupla David Eddings, Eosia dünyasını ve sakinlerini canlı bir şekilde hayata geçiriyor. Bu karakterler, büyülenen okuyucuların zihinlerinde sonsuza dek yaşayacak.

"Sparhawk, günümüz fantastik edebiyatının en iyi kurgulanmış kahramanı."

Daily Telegraph

ISBN 0 586 21867 X

Bu kitap *The Devil's Paw* *The Totem* için.
E J Bruce
The Free Lunch
Labrador (Pullar! Pullar!) (Uygun bir isim olan) *Katlîam Körfezi*
Sadıklar (Gummi Bears Ahoy!) *Giriş*
Noktası
Cape St John
Amerikan Vatansever (ve Kaptan Wookie)
Lezbiyen Savaş Çığırkanı
Anita J ve Marcy J
Tarpon
Capelin
Yunus
(Pek de) *İyi Haber Körfezi*
Ve hatta *Tavuk Küçük*
Ama özellikle *Rain Lady* için, şu anda nerede olursa olsun.

Telif hakkı

HarperVoyager
HarperCollinsPublishers'ın bir markası
77–85 Fulham Palace Road,
Hammersmith, Londra W6 8JB
www.harpervoyagerbooks.com
2008 basımı (15)

İlk olarak *Voyager* tarafından 1998 yılında Büyük
Britanya'da yayınlanmıştır. Telif hakkı © Robin Hobb 1998
Robin Hobb, bu eserin yazarı olarak tanınmak için manevi haklarını saklı
tutar.
eserin

Bu kitabın katalog kaydı British Library'de mevcuttur. Tüm hakları
Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri kapsamında
saklıdır.

Gerekli ücretlerin ödenmesi ile, bu e-kitabın metnine ekranda erişme ve
okuma konusunda münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu
metnin hiçbir bölümü, HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmadan,
elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek
herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, herhangi bir biçimde veya
herhangi bir yolla çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda
dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya saklanamaz.

EPub Sürümü © ARALIK 2012 ISBN: 9780007383467
EPub Sürüm 1

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

